W

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

கீதா வயாக்யானம்

(9 முதல 12 அததியாயஙகள்)

[ப₄க₄வத₃ கீ₃தையும், அதறகு ஸ்ரீராமாநுஜ ப₄ாஷயமும், ஆளவநதார் அருளிய கீ₃தார்தத₂ ஸஙக₃ரஹமும, வாதி₃கேஸரி ஜீயர் அருளிய பகவதகீதை வெணபாவும், ஸ்ரீவேத₃ாநததே₃சிகர் அருளிய கீதார்ததசஙகிரகமும், 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர் இயற்றிய கீ₃தார்தத₂விவரணம என்னும் தமிழ வியாக்கியானமும், கீ₃தாஶலோகார்தத₂ச் சுருக்கமும் அடங்கியது.]

கிடைககுமிடம —

ஸ்ரீ உ. வே.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யஙகார (ஸுதர்சனர்),

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம' ஆசிரியர்,

3, புததூர அகரஹாரம, திருச்சி-620,017.

ஸ்ரீ ரா ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யஙகார் குடுமப

தாம சொததுககளின ஆதரவில வெளியிடப்பெறறது.

டிரஸடிகள -

S. கிருஷணஸ்வாமிஅய்யங்கார், M A B L , அட்வகேட,

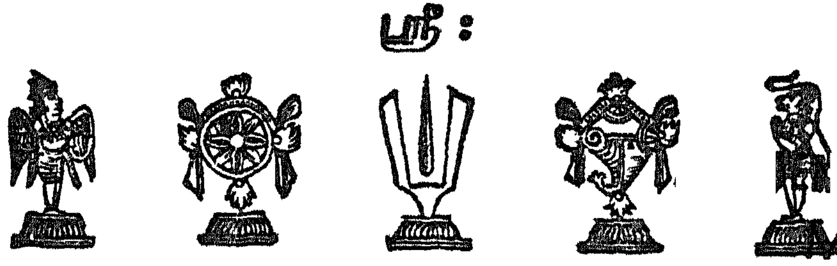
S. ராம அயயஙகார், B.Sc B L , அட்வகேட்.

விலை ரூ. 20-00] 1985. [தபாற்கூலி 3-00

ஸ்ரீநிவாஸம பிரஸ, புததூர அகரஹாரம, திருசசி.

M

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

உரையாசிரியரின் முன்னுரை

—❀—

[9-12 அத்தியாயங்கள்]

கண்ணன் அருளிய கீ₃தையும், அதன் செம்மைப்பொருள் தெரியப்பாரினில் சொன்ன இராமாநுசர் அருளிய ப₄ாஷ்ய மும், இவறறை அனுஸரித்து ஸ்ரீவாதிகேஸரி ஜீயர் தமிழில் ஒவ்வொரு கீ₃தா ஶ்லோகத்தையும் வெண்பாவாகப்பாடிய பகவத் கீதை வெணபாவும், கீ₃தாப₄ாஷயததுக்கு வழிவகுத் துக கொடுதத ஆளவநதாரின் கீ₃தார்தத₂ஸங்க்₃ரஹமும், அதைத தமிழ்ப பாட்டாக்கிய ஸ்ரீவேத₃ாந்த தே₃ஶிகரின் கீதார்த்தசஙகிரகமும் பத்₃யங்களுக்குப் பதவுரைகளோடு, இவைஅனைத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் எளிய தமிழ நடையில் விளக்கும கீ₃தா வியாக்கியானமொன்றும 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶனம்' மாதபபததிரிகையில் சார்வரி வருஷம் மார்கழி மாதத்திலிருநது தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. அந்நூலில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் அடங்கிய ப்ரத₂மஷட்கம் சுமார் ஆயிரம் பக்கம் கொண்ட தாக பிரமாதீச வருஷம் சிததிரை ரேவதியில் (1—5—73) தனிப்புத்தகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஏழு, எட்டு அத்தியாயங்களுக்கு இவையனைததையும் கொண்ட நூலின் இரண்டாம பாகம் (23—3—79) அன்று தனிப புததகமாக வெளியிடப் பெற்றது. கீ₃தை ஒன்பது முதல் பனனிரண்டு முடிய உள்ள நாலு அத்தியாயங்களுககு இவையனைததையும் கொண்ட கீ₃தாமத்₄யமஷட்கத்தின எஞ்சிய பகுதி குரோதன வருஷம் ஐப்பசித திருமூலம் (15—11—85) அனறு தனிப்புத்தகமாக வெளியிடபபடுகிறது.

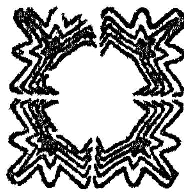
முதல் ஷட்கததிற்போலவே ஒவவோரத்தியாயத்தின் முக்கிய விஷயஙகள கீ₃தாஶலோகார்தத₂ச் சுருக்கம்

என்ற தலைப்பில் அந்தந்த அத்தியாயத்தின் கடைசியில் மத₄யம ஷட்கததின் இரண்டு பாகங்களிலும கொடுககப் பட்டுளளன. இந்த மூன்ருவது பாகததில நமது கீ₃தார்தத₂ விவரணம், பெருமபாலும் தாதபர்ய சந்த்₃ரிகையில் காடடப் படட அர்தத₂ங்களை உள்ளடக்கியதாகவே அமைந்துளளது. முதல ஷட்கததிற் போலே இவவிரணடாவது ஷட்கததிலும ஸ்ரீப₄க₃வத்₃கீ₃தையின் பாத₃ாநுக்ரமணிகை மூனருவது ப₄ாக₃த்தின் இறுதியில் அளிக்கபபடடுள்ளது.

இவ்வண்ணமே மூன்ருவது ஷட்கமும் வெளிவரும் படியாக கீ₃தாசார்யனும் எம்பெருமாஞரும் அருள் புரிவார்களாக.

குரோதன
ஐப்பசி திருமூலம.
(15—11—85)

இங்ஙனம,
ஸ்ரீவைஷணவதாஸாநுதாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அயயங்கார,
(ஸுதர்சனர்)
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசனம ஆசிரியர்.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி — 68

ஆரெனககினறு நிகர்சொல்லில்
மாயனன றைவர்தெய்வத
தேரினிறசெபபிய கீதையின் செம்மைப
பொருள்தெரியப
பாரினிற சொன்ன விராமாநுசனைப்
பணியும் நல்லோர்
சீரினிற சென்று பணிநதது
என்னுவியும் சிநதையுமே.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
423	5	तष्वव	तेष्वव
428	11	பூத₄ாநி	பூ₄தாநி
445	2	परिववंते	परिवर्तते
454	27	சைதந்யத்தைச்	சைதநயத்தைக்
486	12	தே₃வர்	தம்போகத்தை — தே₃வா
486	13	தமபோகத்தை — லோகததில்	லோகத்தில
512	22	க₃ணங்கன்	க₃ணஙகள்
524	19	ஆஶ்ரயிககுரு	ஆஶ்ரயிககும
568	21	க₃ணு:	க₃ணு
580	15	அத்தியிலபில	அததியலபில
587	14	மகலேம்	க்லேஶம
657	6	ஶங்கர	ஶஙகர.
701	13	யதையும்	வதையும்
701	14	வாலே	யாலே
845	27	இத₄ம்	இத₃ம
850	2	दष्ट	दृष्टि
865	5	ादश	द्वादश
877	34	எடுந்து	எடுத்து
919	7	து₃லய	துலய
920	1	शत्रु मित्रदिषु	शत्रुमित्रादिषु

ஸுதாசனம காரியாலயததில கிடைககும புததகஙகள -

ஆழவாரஅருளிசசெயலகளுககுப பூாவாசாாயாகளின வயாகயானஙகள
(பதவுரை அருமபதவுரை பரமாணததிரட்டுகளோடு கூடியவை)

	க்ரந்தங்கள	விலை	தபால
1.	முதல திருவநதாதி வயாகயானம	2 50	.50
2	திருபபளளியெழுசசி வயாகயானம	1-50	40
3	பகவதவிஷயம I (முதலிரணடு திருவாயமொழிகள)	37-00	5-00
	டி II பாகம (முதறபதது 3 10 ,,)	42-00	6 00
	டி III பாகம (இரணடாமபதது முழுவதும)	52-00	7-00

II ஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணததுடன கூடிய பூாவாசாாயாகளின வயாக்யானஙகள

1	சிறியதிருமடல வயாகயானம	4-50	.75
2	பெரியதிருமடல வயாகயானம	7-50	1-50
3.	இரணடாநதிருவநதாதி வயாகயானம்	6-00	1-00
4	மூனருநதிருவநதாதி வயாகயானம	6-00	1-00
5.	நானமுகன திருவநதாதி வயாகயானம	7-50	1-00
6	திருவெழுகூறறிருககை வ்யாகயானம்	1-50	.40
7	திருமாலை வயாகயானம	16-00	2-00

III அருளிசசெயலகளுககு எளியநடை விவரணம மாததிரம

1	திருபபலலாணடு வ்யாகயானம	3-00	.60
2	சஙகத தமிழமாலை முபபது—திருபபாவை விளககவுரை	1-50	.40

IV நமது மறற வெளியீடுகள

1.	ஸதோதரரதநசது ஶலோகீஜிதநதேவ்யாகயானஙகள	12-00	1-00
2	சதுஶலோகீ வயாகயானம [நாயனாராசசானபிள்ளை]	3-75	.75
3	கதய வயாகயானஙகள்	6-75	1-25
4.	ஸ்ரீராமாயண தனிசலோகம [விவரணததுடன] I Part	5-25	1-00
	டி இரணடாம பாகம [விவரணததுடன]	10 50	2-00
5	பாசுரபபடி ராமாயணம	0-25	—
6.	முமுக்ஷுபபடி வயாகயானம	4 50	.75
7.	ஆருயிரபபடி குருபரமபராபரபாவம முதலியவை	18 00	2 50
8.	ஸ்ரீவசநபூஷண வயாகயானம 4-அருமபதவுரைகளுடன முதலபாகம்	9 00	1 50
9	சாரீரககாரிகாவளீ [இரணடாம பாகம]	7 50	1-50
10	ஆறுவொாததை	0-50	
11.	உபயவேதாநத ஐககணட்யம	3 00	.60
12.	வடுகநமபி அருளிய யதிராஜவைபவம[விவரணததுடன]	1-50	.40
13	திருககுறள ஸமஸகருதஶலோக மொழிபெயாப்புடன	10 00	2 00
14	[போதாயந] ஸநத்யாவநதநம பதவுரையுடன்	1-00	.30
15	[போதாயந] உபாகாமவிதி	0-75	.30
16	அருளிசசெயல ரஹஸயம [வரதாசார்யஸவாமி தொகுதத பூஷணத்துடன]	3 75	.75
17	புருஷஸூகத வயாகயானம	2-25	.40
18	நாராயணஸூகத வயாகயானம	1-50	.40
19	ஸ்ரீஸூகத வயாகயானம	3 00	.75
20.	பூநீளா விஷ்ணுஸூகத வயாகயானஙகள்	2-50	.50

21	தேஹளீச ஸுப்ரபாதம்	0 50	25
22.	சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	6 00	1 00
23.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ ஸ்தவம்	0 75	-25
24	விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	7 50	1-25
	டி [இரண்டாம் பாகம்]	10 00	1-50
	டி [மூன்றாம் பாகம்]	16 00	2-00
25	ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	1-25	-40
26.	ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்	4 50	-75
27	மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி	2 25	50
28	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	1 25	-40
29	அறுபத்துக்கு அறுபது (ஸுதர்சன வைபவம்)	1 25	-40
30	ஸித்தோபாயவிஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜவிஜயம்]	4 50	-75
31.	திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலமட்டும்	0-75	-25
32	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலமட்டும்	0 50	-25
33.	கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	15 00	5-00
	டி இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	12 00	2-00
	டி மூன்றாவது பாகம் (9 முதல் 12 அத்தியாயங்கள்)	20 00	3 00
34.	அக்நிஹோத்ரியும் வைணவமும்	3-75	75
35.	சோலைமலைக்குறவஞ்சி	5-25	1 00
36.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடுமலர்	1-50	-40
37.	ஸுதர்சனாபதில (ஏழு சதகங்கள்)	25 50	3 00
38.	What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-50	45
39.	பராசரவிசிஷ்ட பரமநாம சாஸ்திரம்	4 50	75
40.	இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை		0 75
41.	ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	3 00	60
42.	யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளீ விவரணம்	10 00	1 50
43.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்	1 50	40
44	ஸ்ரீராமானுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்ரம்	1-50	40
45.	சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]	1 50	40
46.	மோக்ஷோபாய ப்ரதீபிகை— வைகாநஸ ஸித்தாந்த ஸாரம்	10-00	1-50
47.	நித்யாநுஸந்தானம்—சாதா ரூ 6-00 பைண்டு	7 00	-75
48	வார்த்தாமாலை (விவரணத்துடன்)	20-00	2 50
49.	ப்ரபந்நாம்ருத தர்ப்பணம்	25-00	3 00
50.	கோதையும் சங்கத்தமிழும்	0-75	-25
51	பரப்பிரம விவேகம்	5-00	-75
52	ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவுரை [ஸ்ரீ P B A ஸ்வாமி இயற்றியது]	8 00	1-50
53.	சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்	8-00	1-00
54.	ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்	1-50	-30
55	புருஷகாரம்—சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	1-50	-30
56	மணிவிழா மலர் (மலிவுப் பதிப்பு)	10-00	2-00
57.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ்)	1-00	-25
58.	கத்யத்ரயம் (மூலம் மட்டும்—தமிழ், ஸம்ஸ்க்ருதம்)	2-00	-40

கிடைக்குமிடம் — ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

எம்பெருமானார் — ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

(தாமுகந்த திருமேனி)

ஸ்ரீ

ஆளவந்தார் அருளிய

கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹம்

[ஒனபதாவது அததியாயததின சுருககம்]

स्वमाहात्म्य : मनुष्यत्वे परत्व च महात्मनाम् ।
विशेषो नवमे योगो भक्तिरूपः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

13 ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம ச
மஹாதமநாம ।
விஶேஷோ நவமே யோகோ$_3$ ப$_4$கதிரூப பரகீாததித ॥

ஸவமாஹாதமயம — தனனுடைய பெருமை, **மநுஷயதவே பரதவம** — மனிதனுயிருககுமபோதே மேனமையை உடைததாயிருககை, **மஹாதமநாம விஶேஷ** — ஜஞாநிகளுககுளள சிறபபு, (ஆகியவறறோடு கூடிய) **ப$_4$கதிரூப யோக$_3$ ச**—ப$_4$கதியோக$_3$ம எனபபடும உபாஸனம, **நவமே**—ஒனபதாவது அததியாயததில, **பரகீாததித** — நனருகச சொலலபபடடது

ஸ்ரீகருஷணஸவாமி தாஸன இயறறிய
கீ$_3$தாாதத$_2$ விவரணம—ஒனபதாம அததியாயம்

முன இரு அததியாயஙகளோடு ஸஙக$_3$தியும,
இவவததியாயாாதத$_2$ச சுருககமும

முன் இரு அததியாயஙகளிலும "தனனைப பறறிய உணமையறிவே சேதனனைத தனனுடைய நிாஹேதுக கருபைககு விஷயமாககி, பரம மோக்ஷததை எளிதில பெறறுக கொடுததுவிடும" எனனும பரம ரஹஸயாாதத$_2$ததைக கணணன வெளியிடடருளினன். அநத உணமையறிவு நிறைவடையப பெருதவாகளுககு, அதை நிறைவடையச செயவதறகாக அவரவா பெறவிருமபும ஐஶவாயம், கைவலயம, ப$_4$க$_3$வத பராபதி ஆகிய ஸவாாதத$_2$ ப$_2$லனகளுககு ப$_4$கதியை ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$ததது. அவரவா அறியவேணடிய வறறிலும, கைககொளளவேணடியவறறிலும உளள வேறுபாடுகளை எடடாம அததியாயததில காடடினன இரு அததியாயஙகளின ஸாராாதத$_2$மான 'எமபெருமானே பராபயம, பராபகம, த$_4$ாரக போஷக போ$_4$க$_3$யஙகள முதலான எலலாமாயிருபபவன்' எனும்

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவதகீதை வெண்பா—அததியாயம் 9

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

உனனப படுமபர ஞெணசீா மருவுயா ததி
மனனப பயிலஞானி வாசிதான—றனனமாநது
நினறியலும பததி நிகழநதுரைதத நறகீதை
யொனறியசீ ரொனபதா மோதது

உனனபபடும—உபாஸிககபபடும, *பரன*—பரமாதமாவினு டைய, *ஒணசீா மருவு*—ஸௌலப்₄ய ஸௌஶீலயங்களோடு கூடிய, *உயாததி*—மேனமையை, *மனனப பயிலஞானி வாசி தான*—எபபோதும் சிநதிக்கும ஜ்ஞானியின சிறப்போடு, *தன அமாநது நினறு இயலும பததி*—தனனிடததில பொருநதி நிலையாக உபாஸிபபதாகிற ப₄கதியோக₃ததை, *நல கீதை சீா ஒனறிய ஒனபதாம ஓதது*—நலல கீ₃தையின சிறபபுப் பொருநதிய ஒனபதாம அததியாயம், *நிகழநது உரைதத*—நனகு உரைத்தது

உணமையறிவை அாஜுனன பரிபூாணமாகப பெறறிருநதால, "ஸதி₂தோऽஸமி க₃தஸநதே₃ஹ சரிஷயே வசநம தவ" [கீ₃தை 18-73] [நான ஐயம நீஙகபபெறறவனுயிருககிறேன நீ சொனனபடி போா புரிகிறேன] எனனும வாாததையை அபபோதே சொலலி யிருபபான அது சொலலாமையாலே, இவனுககுத தனனைப பறறிய உணமையறிவு நிறைவடையவிலலை எனபதை உணாநது, அதை நிறைவடையச செயவதறகாகத தனனைப பறறிய ப₄கதி ரூபமான உபாஸனததின ஸவரூபததை இவவததியாயததில பரத₄ானமாகக கூறுகிறன அதறகு உறுபபாக—உபாஸிககபபடும பரமபுருஷனுகிற தனது பெருமையையும மஹாதமாவான ஜ்ஞாநிகளுடைய சிறபபை யும இவவததியாயததில விவரிககிறன. ஆக, ஆளவநதாா அருளிய கீ₃தாாதத₂ ஸங்க₃ரஹததில இவவததியாயததின பரமேயமாக (1) ஸாவேஶவரனின பெருமை, (2) மனிதனுயிருககுமபோதே மேனமை, (3) மஹாதமாககளின சிறபபு, (4) ப₄கதியோக₃ததின ஸவரூபம ஆகிய நாலு விஷயஙகள சொலலபபடடபோதிலும, ப₄கதியோக₃ ஸவரூபமே இவவததியாயததின பரத₄ான பரமேயம எனறும, மறற மூனறும அதறகு உறுபபாகச சொலலபபட்டன எனறும அறியததககது.

श्रीः

अथ नवमोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः। इदानी-मुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यं, ज्ञानिनां विशेषं च विशोध्य भक्ति-रूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச—

1. இத₃ம் து தே கு₃ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே।
ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா
மோக்ஷ்யஸேऽஶுப₄ாத் ॥

யத் ஜ்ஞாத்வா—எதை அறிந்து, அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே—(என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபடுவாயோ, இத₃ம் கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்—இந்த அதிரஹஸ்யமான உபாஸன ரூபமான அறிவை, விஜ்ஞாந ஸஹிதம்—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட, அநஸூயவே தே—என் விஷயத்தில் பொறாமையற்ற உனக்கு, ப்ரவக்ஷ்யாமி—நனகு கூறுகிறேன்

---

1. இந்த மறைபொருளை யென்பாற் பொறாமையிலாச்
சிந்தை திகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறிவை யறிவகைசேர்ந் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவிடுதி தீர்ந்து.

எந்த அறிவை—எந்த உபாஸனரூபமான அறிவை, அறிவகை சேர்ந்து—அவ்வுபாஸனத்தின் வகைகளைப்பற்றிய அறிவோடு கூட அறிந்து, அவ்வறிவு தப்பாச் செறிவில—

॥भा॥ इदं तु ते गुह्यतमं, भक्तिरूपमुपासनाख्यं ज्ञानं

அவ்வறிவு நழுவாதபடி அனுஷ்டா₂னமீருக நிறைவுடைந்த தாகில, வினை தீர்ந்து விடுதி — (என்னை அடைவதற்குத் தடையான) புண்யபாபங்களினின்றும் விடுபடு வாயோ, இந்த மறைபொருளை—இந்த அதிரஹஸ்யமான ஆத்த₂த்தை, என்பால் பொருமையிலா சிந்தை திகழ உனக்கு—என்னிடம் பொருமையில்லாத மனத்தோடுகூடிய உனக்கு, செப்புகேன்—சொல்லுவேன்

---

1 சென்ற இரு அத்தியாயங்களில், தானே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமுமாயிருப்பவன் என்னும் மூலையிலே கிடந்த வேதா₃ந்தார்த்தத்₂தை முற்றத்திலே இட்டபின்பும், அர்ஜுனன் 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று கூறுமையாலே, இவனுக்கு அத்யந்த பார தந்த்ரய ஜ்ஞானம் ஏற்படவில்லை என்று உணர்ந்து அதை ஏற் படுத்துவதற்காக வேதா₃ந்த ரஹஸ்யமாய, மோக்ஷஸாத₄நமான ப₄க்தியோக₃த்தை அர்ஜுனன் கேளாமல் இருக்கச்செய்தேயும், தன் னுடைய பரமகருணையாலே மேல்விழுந்து உபதே₃ஶிக்கத் தொடங்கு கிறுன் கண்ணன். (இத₃ம் கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்) வேதா₃ந்தங்களில் அதிரஹஸ்யமாகப் போற்றப்படுவதாய, வேத₃நம், ஜ்ஞாநம், த்₄யாநம், உபாஸநம் என்று ஓதப்படும் ப₄க்திரூபமான ஜ்ஞானத்தை இங்கு தொடக்கத்தில் 'கு₃ஹ்யதமம் ஜ்ஞாநம்' என்று எடுக்கப் பட்டதையே இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் 'மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்த' [9 34] என்று எடுக்கையாலும், இடையிலேயும் '' ப₄ஜந்த்யநந்ய மநஸ '' [9-13] ''நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா நித்யயுக்தா உபா ஸதே'' [9-14] ''யஜந்தோ மாம் உபாஸதே '' [9 15] ' யே ஜநா பாயுபாஸதே'' [9-22] ''யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி'' [9 26] ''யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா''[9 29] ' ப₄ஜதே மாம் அநந்யபா₄க'' [9-30] ''ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி ' [9-31] என்று ப₄க்திரூபமான உபாஸநத்தையே பலகால் சொல்லுகையாலும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருப்பது, மிகவும் இனியதாயிருப்பது, கீர்த்தனம், உபாயாநுஷ்டா₂ந ப்ரயத்னம், நமஸ்காரம் முதலானதாகப் பரிணமிப்பது முதலான அபூர்வமான ப₄க்தியின் தன்மைகளைக் கூறுகையாலும், தானே மிகச்சிறந்த ப₂லமாயிருந்துகொண்டு, பரமமோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த ப₂லனை ஸாதி₄த்துக்கொடுப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று இதற்கு

विज्ञानसहितम् —उपासनगतविशेषज्ञानसहितम्, अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि ;

ஒபபறற ப₂லனைக கூறுகையாலும, ''ராஜவித₃யா ராஜகு₃ஹயம'' [9-2] முதலான இடஙகளில இதைப புகழுகையாலும, இவவாத த₂ஙகளை நிலைநிறுததுவதறகுப பலவகையான உபபததிகளை (யுகதி களை)க காடடுகையாலும, ''உபகரமோபஸமஹாரெள அப₄யாஸ அபூாவதா ப₂லம! அாதத₂வாதோ₃பபததீ ச லிஙக₃ம தாதபாய நிாணயே ||'' [(1) உபகரமோபஸமஹாரஙகள (முதலும முடிவும) (2) அப₄யாஸம (அடிககடி படிததல) (3) அபூாவதை (அபூாவ மானதைச சொலலுதல) (4) ப₂லம (ப₂லததைச சொலலுதல) (5) அாதத₂ வாத₃ம (சொலல வநத விஷயததைப புகழுதல) (6) உபபததி (சொலலவநததை நிலைநிறுதத யுகதிகளைக காடடுதல) என னும ஆறும ஒரு பரகரணததின தாதபாயததை நிஷகாஷிககும அடையாளஙகளாகும] எனும ஆறுவித₄மான தாதபாய லிஙக₃ஙக ளாலே இவவததியாயததின பரத₄ான பரமேயம ப₄கதியே எனறும, மறற விஷயஙகள அதறகு உறுபபாகச சொலலபபடுகினறன எனறும விளஙகுகிறது 'இத₃ம' (இது) எனறு இவவததியாயத தில தான சொலலவேணடும எனறு நினைவிறகொணடவறறை நிாதேத₃ஶிககிறான 'ஏஷ து வா அதிவத₃தி ய ஸதயேந அதிவத₃தி' [சா₂ந 7-16-1] [ஸதயம எனபபடும பரமபொருளின மேனமையைக கூறுபவனே உணமையில அதிவாத₃ம செயபவனாவான] எனறு பராணன எனபபடும ஜீவனை பராபயமாக உபாஸிககும கைவலய நிஷடனைக காடடிலும, பரமாதமாவை பராபயமாக உபாஸிககும ஜஞாநிககு 'து' ஶப₃த₃ததாலே சிறபபைக கூறியதுபோலே, இஙகு 'து' எனறு முதல ஷடககததில சொலலபபடட காமயோக₃ ஜஞாந யோக₃ஙகளைக காடடிலும இநத ப₄கதிககுளள சிறபபு உணாததப படுகிறது அதுவே 'கு₃ஹயதமம' [மிக மிக ரஹஸயமானது] எனனும பத₃ததால விவரிககபபடுகிறது காம யோக₃மானது கு₃ஹயம (ரஹஸயமானது), ஜஞாந யோக₃ம கு₃ஹயதரம (மிக ரஹஸயமானது), ப₄கதியோக₃ம கு₃ஹயதமம (மிக மிக ரஹஸய மானது) எனறு கணடுகொளவது. இபபடி இதை கு₃ஹயதமமாகக கூறுவது, இதைககேடபதிலே அாஜுனனுககு விருபபததை உணடாககு வதறகாகவும, இதை அநதி₄காரிகளுககு உபதே₃ஶிததுவிடககூடாது எனறு உணாததுவதறகாகவும ஆகும (ஜஞாநம) வேத₃ாநத வாகயங களிறபோலே இஙகும 'ஜஞாந' ஶப₃த₃ம ப₄கதி எனனும நிலையை

मद्विषयं सकलेतरविसजातीयमपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव संभवतीति मन्वानाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः। यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे॥ १॥

அடைநத ஜஞானததைக காடடுகிறது (விஜஞாந ஸஹிதம) உபாஸநததைபபறறிய முறைகளை விளககும அறிவோடு கூடியது. "ஜஞாநம தே஽ஹம ஸவிஜஞாநம" [7-2] எனனுமிடததில, உபாஸிககபபடும பரமபுருஷனைபபறறிய ஜஞான விஜஞானஙகளைப பேசிறறு இஙகு உபாஸனததைபபறறிய ஜஞான விஜஞானஙகளைக கூறுகிறது எனறு வாசி கணடுகொளவது. (அநஸூயவே தே பரவகஷயாமி) அஸூயையறறவனுன உனககு நன்கு கூறுகிறேன. குணஙகளையே தோஷமாக நினைககும மனநிலையே அஸூயை எனப படும பொருமையாகும அதறகு நேர எதிரததடடாக, குணஙகளை குணஙகளாகவே அறுதியிடுகையாகிற அநஸூயையை (பொருமை யினமையை) உடையவன நீ அதாவது—ஏழாம அததியாயததில, "மறற சேதநாசேதநஙகள அனைததைக காடடிலும அளவறற பெருமையை உடையவன நான" எனறு நானே கூறிககொணட போதிலும, 'இது பொருததமானதே' எனறு நீ நினைககிறவன, ஆகை யாலே இதையே உனககுத தகுதியாககொணடு நான பினவரும ரஹஸயாரததததை நனகு விளககுகிறேன. முன இரு அததியா யஙகளில சொலலபபடட விஷயஙகளைப பூரணமாகப புரிநது கொணடு 'நீ சொனனபடி செயகிறேன' எனறு பதிலுரைககக கூடிய அதயநத பாரதநதரய ஜஞாநம அரஜுனனிடம இலலா விடிலும, அவனிடமிருககும பொருமையினமையையே தகுதியாகக கொணடு, அநத அதயநத பாரதநதரய ஜஞாநததை விளைபபதற காக வேதாநத ரஹஸயமான பகதியோகததை அரஜுனனுககு உபதேசிககிறுன பரமகாருணிகனுன கணணன. (அநஸூயவே) 'அஸூயகாய மாம மாதா' [பாரத-மோகஷ 328-49] [அஸூயை யுடையவனுககு எனனை உபதேசிககாதே] 'ந ச மாம யோ஽பயஸூயதி' [கீதை 18-67] [எனனிடம பொருமையுளளவனுகக இதை உபதேசிககாதே] எனறு மறற பலவிடஙகளிலும கூறப படட சிஷய லகஷணம உணாததபபடுகிறது. (பரவகஷயாமி) தரெளபதி படும எளிவரவு காணமாடடாமையாலே, அவனுடைய மநோரதம ஈடேறுவதறகாக, வேதாநதஙகளின மூலைமுடுககுகளில இருககும ரஹஸயாரததஙகளையெலலாம இநத யுதத பூமியிலே

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम्।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

2 ராஜவித்₃யா ராஜகு₃ஹ்யம் பவித்ரமித₃முத்தமம் ।
ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம் த₄ர்ம்யம் ஸுஸுக₂ம் கர்த்துமவ்யயம் ॥

இத₃ம்—இந்த ப₄க்தியோக₃ம், ராஜவித்₃யா—வித்₃யை களுக்குள் சிறந்ததாய், ராஜகு₃ஹ்யம்—ரஹஸ்யங்களுக்குள் சிறந்ததாய், உத்தமம் பவித்ரம்—பாபங்களைப் போக்கடிப்ப வற்றுள் உயர்ந்ததாய், ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்—(என்னை) நேரில் காட்டுவதாய், த₄ர்ம்யம்—என்னை அடைவிக்கும் ஸாத₄ன மாகவுமிருப்பதாய், ஸுஸுக₂ம் கர்த்தும்—அநுஷ்டி₂ப்பதற்கு மிகவும் இனியதாய், அவ்யயம் — (ப₂லத்தைக் கொடுத்த பின்பும்) அழியாததாயிருப்பது

உனக்கு எளிய சொற்களால் தெளிவாக முழுவதும் விளக்கு கிறேன். (யத் ஜ்ஞாத்வா அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே) இந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை அறிந்து அநுஷ்டி₂த்தால், என்னை அடைவதற்கு விரோதி₄யான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீ விடுபடுவாய். 'ஜ்ஞாத்வா' என்று ப₄க்தியோக₃த்தை அறிவதே இங்கு சொல்லப் பட்டிருந்தபோதிலும், அநுஷ்டா₂னமில்லாத ஸாத₄ந ஜ்ஞானத்தால் மாத்திரம் ஸாத₄்யம் ஸித்₃தி₄க்காதாகையாலே 'அநுஷ்டா₂நபர்யந் தம் ஜ்ஞாத்வா' [அநுஷ்டா₂னபர்யந்தமாக அறிந்து] என்று ப₄ாஷ்யம் இடப்பட்டது. (அஶுப₄ாத் மோக்ஷ்யஸே) கர்மஜ்ஞான யோக₃ங்கள் ப₄க்தியோக₃ம் உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களையே போக்கும், ப₄க்தியோக₃மோவெனில் என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும் என்று கருத்து (அஶுப₄ாத்) இந்த 'அஶுப₄' பத₃ம் நரகத்தை விளைக்கையாலே இரும்பு விலங்கு போன்ற பாபங்களைமாத்திரம் குறிக்காமல், ஸ்வர்க₃த்தில் இவனைச் சிறையிட்டு, ஸம்ஸாரத்திலேயே இருத்திவைக்கும் பொன்விலங்கு போன்ற புண்ணியங்களையும் குறிக்கும் ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால்—ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கும் ப₄க்தியோக₃த்தை ஸப்ரகாரமாக உபதே₃ஶிக்கிறேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாராயிற்று. 1.

2 இதிராச வித்தை யிதிராச குயய
மதியாம பவிததிர மிதாகு—மெதிராகாணு
மாடசிதருந தனமதது மனனுளு சுகததியலு
மேடசிதரும வீயா திது.

இது இராச விததை—இநத ப₄கதியோக₃ம வித₃யை களுள தலைசிறநதது, இது இராச குயயம—இது ரஹஸ யஙகளுள தலைசிறநதது, இது அதியாம பவிததிரம ஆகும— இது பாபஙகளைப போககும பவிததிரஙகளில மிகசசிறநத தாகும எதிா காணும மாடசி தரும — (எனனை) நேரே காணும பெருமையைத (தனனை அனுஷ்டி₂பபவனுககுத) தரும தனமதது மனனும—(என்னை ஸாதி₄ததுககொடுககும) த₄ாமமாகவும நிலைபெறும மேடசிதரும சுகதது இயலும— செயவதறகு மிகவும இனியதாயிருககும, இது வீயாது— (ப₂லனைக கொடுதத பினபும) இது அழியாமலிருககும

---

2. காமயோக₃ம, ஜஞாநயோக₃ம முதலான மறற உபாயங களைக காட்டிலும இநத ப₄கதியோக₃ததிறகுள்ள சிறபபைக காட்டு கிறுன. இநத ஶலோகததை அடிபபடையாககொணடே இவவததி யாயததிறகு ''ராஜவித₃யா ராஜகு₃ஹயயோக₃ம'' எனறு பெயா ஏறபடடுள்ளது. (ராஜவித₃யா) வித₃யைகளுககு அரசனுயிருபபது கறகபபடும கலவிகளுககுள தலைசிறநதது எனறபடி ராஜஶப₃த₃த திறகு க்ஷதரியாகளே முக₂யாாதத₂மாயினும, 'க்ஷதரியாகளின வித₃யை' எனறு இஙகு பொருள கொணடால, ''விஶேஷவிதி₄ ஶேஷநிஷேத₄ம க₃மயதி'' [குறிபபிடடு ஒனறுககு ஒரு விஷயததை விதி₄பபது மறறவைகளுககு அவவிஷயம இலலை என்று காட்டும] எனனும நியாயபபடி, ப₃ராஹமணா முதலான மறற வாணத் தாாகளுககு இவவித₃யையில அநவயமிலலை எனறு தோனறிவிடு மாகையால, அபபடிப பொருளகொள்ளாமல ராஜஶப₃த₃ததிறகுச சிறநதது எனனும ஔபசாரிகப பொருள கொள்ளபபடுகிறது. ராஜாவாய (சிறநததாய) இருககும வித₃யை ராஜவித₃யை எனறபடி வித₃யைகளுககு அரசன எனறு விக₃ரஹம அபபடியாகில 'வித₃யா ராஜ' எனறு இருககவேணடாமோ? எனில, ''ராஜத₃நதாதி₃ஷு பரம'' [அஷ்டாத₄யாயீ 2-2-31] என்னும பாணினி ஸூதரததினபடி த₃நதஙகட்கு அரசன் த₃நதராஜ எனறு வராமல ராஜத₃நத எனறு வருவதுபோல ராஜவித₃யா என வருகிறது என்று கணடுகொள்வது.

॥ भा ॥ राजविद्या—विद्यानां राजा, राजगुह्यं—गुह्यानां राजा। राज्ञां विद्येति वा राजविद्या; राजानो हि विस्तीर्णागाधमनसः; महामनसामियं विद्येत्यर्थः। महामनस एव हि गोपनीयगोपनकुशला इति तेषामेव गुह्यम्। इदमुत्तमं पवित्रं—मत्प्राप्तिविरोध्यशेषकल्मषापहम्। प्रत्यक्षावगमम्—अवगम्यत इत्यवगमो विषयः; प्रत्यक्ष-

---

(ராஜகுஹ்யம்) மறைக்க வேண்டிய ரஹஸ்யங்களுள் தலைசிறந்தது இந்த ப4க்தியோக3மே. இப்படி ராஜ ஶப்3த3த்திற்குச் சிறந்தது எனும் ஔபசாரிகப் பொருளைக் கொள்ளாமல், "விஸ்தீர்ணாகா3த4 மனஸோ ஹி ராஜாந:" [மிக விரிந்ததும், ஆழ்ந்ததுமான நெஞ்சக் கருத்தை உடைய வர்களன்றோ அரசர்கள்] என்னும் ப்ரஸித்3தி4யையிட்டு அத்தகைய அரசர்களையும், அஜ்ஞுலக்ஷணையாலே அத்தகைய தன்மையையுடைய மற்றவர்களையும் இங்கு 'ராஜ' ஶப்3த3ம் முக்கியமாகக் குறிப்பதாகவோ, அல்லது அத்தகைய தன்மையுடைய அனைவரையும் கு3ணத்தையிட்டு கௌ3ணமாகக் குறிப்பதாகவோ கொள்ளலாம். (ராஜவித்3யா) இப்படி விரிந்து ஆழ்ந்த கருத்துடையவர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் இந்த ப4க்தியோக3ம் அறியத்தக்கதன்று என்றபடி. "ராஜ்ஞாம் வித்3யா ராஜ வித்3யா" [ராஜாக்களின் வித்3யை ராஜவித்3யை] என்று விக்3ரஹம். பரந்த நெஞ்சை உடையவர்களுடைய வித்3யை என்று கருத்து (ராஜகு3ஹ்யம்) முற்கூறிய விரிந்த ஆழ்ந்த நெஞ்சக் கருத்தை உடையவர்களுடைய ரஹஸ்யமாயிருப்பது இந்த ப4க்தி யோக3ம். பரந்து ஆழ்ந்த நெஞ்சையுடையவர்களே மறைக்கவேண்டியதை மறைப்பதில் வல்லவர்களாகையாலே இது அவர்களுடைய ரஹஸ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது (இத3ம் உத்தமம் பவித்ரம்) இது பாபங்களைப் போக்கும் பவித்ரங்களுள் தலைசிறந்ததாயிருப்பது மற்ற புண்யங்கள் சிற்சில பாபங்களைப்போக்கும் காமயோக3ம், ஜ்ஞான யோக3ம் எனும் ப4க்தியோகா3ங்க3ங்கள் உபாயமான ப4க்தியோக3த்துக்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களையே போக்கும் இந்த ப4க்தி யோக3மோவெனில் என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் அத்தனை பாபங்களையும் போக்கும் என்று கருத்து (ப்ரத்யக்ஷாவக3மம்) என்னை நேரில் காட்டுவது இந்த ப4க்தியோக3ம் "அவக3ம்யதே இத்யவக3ம:" [எது அறியப்படுகிறதோ அது 'அவக3ம' என்பபடு கிறது] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே 'அவக3ம' ஶப்3த3ம் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதைக் குறிக்கிறது ப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தை

भूतोऽवगमो विषयो यस्य ज्ञानस्य तत्प्रत्यक्षावगमम्; भक्तिरूपेणोपासनेनोपास्यमानोऽहं तदानीमेवोपासितुः प्रत्यक्षतामुपगतो भवामीत्यर्थः।

உடையது எந்த ஜ்ஞானமோ அது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம் ஆகிறது பு₄க்திரூபமாக முதிர்ந்த ஜ்ஞானமான இந்த உபாஸனத்தினால் உபாஸிக்கப்படும் விஷயமான நான் அப்போதே (விரைவில்) உபாஸிப்பவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றுகிறேன் என்று கருத்து. இதனால் தன்னை நேரில் காட்டுவது இந்த ப₄க்தியோக₃ம் என்றதாயிற்று. ஜ்ஞானத்தைச்சொல்லும் 'அவக₃ம' ஶப்₃த₃ம் புல்லிங்க₃மாகையாலே, 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்னும் பத₃த்திற்கு 'ப்ரத்யக்ஷமான அவக₃மமாகிற ஜ்ஞானம்' என்று பொருள்கொண்டால் 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃ம:' என்று புல்லிங்க₃மாக வரவேண்டுமேயொழிய 'ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்று நபும்ஸக லிங்க₃மாக வரக்கூடாது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக "ப்ரத்யக்ஷ அவக₃ம யஸ்ய தத் ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்" [ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானம் எதைப்பற்றி உள்ளதோ அது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்] என்று ப₃ஹுவ்ரீஹியாகக் கொள்ளப்பாரத்தால் விஶேஷணமான ப்ரத்யக்ஷமும், விஶேஷ்யமான ஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டும் ஜ்ஞானமாயிருப்பது ஒட்டாது. அதனால் முற்கூறியபடி 'அவக₃ம' ஶப்₃த₃த்துக்குக் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே 'விஷயம்' என்று பொருள்கொண்டு 'ப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தை உடையது ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்' என்று பொருளுரைப்பதே பொருந்தும். உபாஸனத்துக்கு விஷயமான பரம்பொருள் ப்ரத்யக்ஷமானதல்ல என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறும்போது, இங்கு அதை ப₄க்தியால் நேரே காணப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி ஒட்டும்? எனில், 'ந சக்ஷுஷா க்₃ருஹ்யதே நாபி வாசா' [முண்ட₃ 3-1-8] [பரம்பொருள் கண்ணாலும் வாக்காலும் அறியப்படுவதில்லை] என்று கண் முதலான வெளி இந்த்₃ரியங்களால் அறியமுடியாததாகச் சொல்லப்படும் பரமாத்மஸ்வரூபமே ப₄க்திக்கு இருப்பிடமான பரிஶுத்₃த₄மான நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் உணரப்படும் என்று "மனஸா து விஶுத்₃தே₄ந" [பரிசுத்தமான நெஞ்சாலேயே காணப்படுவது பரம்பொருள்] முதலான வேத₃வாக்யங்களும், 'ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ₄ऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்₃ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥'' [கீ₃தை 11 54] [வீரனான அர்ஜுனனே! இத்தகைய நான் அநந்யப₄க்தியினாலேயே உள்ளபடி அறிவதற்கும் காண்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்] முதலான கீ₃தா வாக்யங்களும் முழங்கினவாகையாலே பொருந்தும். 'இப்படி உன்னை நேரே காட்டுவதாயிருக்கையாலே

अथापि धर्म्यं—धर्मादनपेतम्; धर्मत्वं हि निश्श्रेयससाधनत्वम्; स्वरूपेणैवात्यर्थप्रियत्वेन तदानीमेव मद्दर्शनापादनतया च स्वयं निश्श्रेयसरूपमपि निरतिशयनिश्श्रेयसरूपात्यन्तिकमत्प्राप्तिसाधनमित्यर्थः। अत

ஸவயமபரயோஜனமாயிருககும இநத ப$_4$கதி மோகஷஸாத$_4$னமாயிருகக முடியுமோ? உலகில ஸவயமபரயோஜனமானவை ஒரு ப$_2$லததுககு ஸாத$_4$னமாயிருபபதாகக காணபபடுவதிலலையே?'' எனும கேளவிககு பதிலுரைககிருன மேலே—(த$_4$ாமயம) த$_4$ாமததை விடடு விலகாததாக வும இருபபது த$_4$ாமபத$_2$யாதத$_2$நயாயாத$_3$நபேதே' [அஷடா 4-4 92] ['விலகாதது' எனனும பொருளில த$_4$ாம, பதி$_2$ந, அாதத$_2$, நயாய எனும பத$_3$ஙகளினமேல 'ய' எனும விகுதி சேரும] எனனும பாணினி ஸூததரததினபடி த$_4$ாமததைவிடடு விலகாதது த$_4$ாமய மாகிறது. தலைசிறநத ப$_2$லனுககு ஸாத$_4$னமாயிருபபது த$_4$ாமம. இநத ப$_4$கதியானது தானே மிக இனிதாயிருககையாலும, எனனையே நேரில காடடுகையாலும ஸவயமபரயோஜனமாயிருநதபோதிலும, தலைசிறநத ப$_2$லனை எனனை அடைவதாகிற மோகஷததிறகும ஸாத$_4$னமாயிருபபது எனறு கருதது. த$_4$ருதி எனபபடும பரீதியைக குறிககும த$_4$ாதுவிலிருநது தோனறிய இநத 'த$_4$ாம' ஶப$_3$த$_3$ம, தானே ஆனநத$_3$ருபமாகவும, ஆனநத$_3$ததிறகுக காரணமாகவும இருப பதைக காடடுமனறே, ''த$_4$ாம இதயுபஸமஹாாயே யசச$_2$ரேயஸகர ப$_4$ாஷணம। தத$_3$த$_4$ாம பத$_3$ வாசயாாதத$_2$ நிருபண விவகஷயா॥'' [மீமாமஸா ஶலோகவாாததிகம 2-190] [''சோத$_2$நாலகஷண த$_4$ாம'' எனறு ஸூததரததிறபோலே த$_4$ாமஶப$_3$த$_3$ததையிடடு முடிககாமல, ''சோத$_3$நாலகஷண ஶ்ரேயஸகர'' எனறு ப$_4$ாஷயகாரா த$_4$ாமபத$_2$ ஸத$_2$ானததில ஶரேயஸகர ஶப$_3$த$_3$ததை இடடிருபபது த$_4$ாமபத$_3$த தின பொருளைத தெரிவிபபதறகேயாகும.] எனறு மீமாமஸகாகளும நனமையைத தருவது த$_4$ாமம எனறு லகஷணமுரைததாாகளனறே. ''முகதி கைவலயநிாவாணஶரேயோநிஶரேயஸாமருதம'' [அமர கோஶம 1 5-6] எனறு நிக$_4$ணடுககளிலும தனககு மேலிலலாத நனமை யாயிருககும ப$_2$லன ஸமஸாரததிலிருநது விடுதலையடைவதாகிற மோகஷமே எனறு கூறபபடடது அநுஸநதி$_4$ககததககது (த$_4$ாமயம) 'நமமைக காணகை ஒருதலையாலை, அத$_4$ாமயமாளுலும மேலவிழ வேணும. இது அஙஙனனறிககே த$_4$ாமாத$_3$நபேதமுமாயிருககும'' எனறு ஈடடில (1-7 பரவேஶம) அருளியபடியே தகாத காாயததைச செயதாவது பெறவேணடியதான தலைசிறநத இபபுருஷாாதத$_2$ததைப பெறுவதறகு த$_4$ாமததை மீருத வழியாகவும இருபபது இநத ப$_4$கதி

एव सुसुखं कर्तुं — सुसुखोपादानम्। अत्यर्थप्रियत्वेनोपादेयम्। अव्ययम्—अक्षयं; मत्प्राप्तिं साधयित्वाऽपि स्वयं न क्षीयते। एवंरूपं उपासनं कुर्वतो मत्प्रदाने कृतेऽपि न किञ्चित्कृतं मयाऽस्येति मे प्रतिभातीत्यर्थः॥ २॥

யோக3ம எனறும பொருளகொளளலாம இநத ப4கதியோக3ம அநுஷ்டி2ககும காலததில மிகவும ஆயாஸததை விளைககுமோ? எனில (ஸுஸுக2ம காததும) இவவணணமாக ப4கதிதானே ஸவயமபரயோஜநமாயிருககையாலும, பரமபுருஷாாதத2ஸாத4நமாயிருககையாலும, அநுஷ்டி2ககுமபோது ஆயாஸமிலலாமலிருபபதோடனறியில, மிக இனிதாகவுமிருபபது. "செயவதறகு மிக எளிதாயிருபபது" எனறு பொருளகொள்வதைக காடடிலும, "அநுஷ்டி2ககுமபோது மிக இனிதாயிருபபது" எனறு பொருளகொளவதே ஸவரஸமாகவும, பரகரணததிறகுப பொருததமாகவுமிருககையால, அபபடியே ப4ாஷய மிடபபடடது (ஸுஸுக2ம) அனபுருவாயிருப்பதால இதுதானே இனியது, அதறகுமேலே இநத ப4கதியோக3ததால நினைககபபடும நான மிகவும இனியவனாகையாலும இது மிக இனிதாயிருபபது எனறு கருதது 'மறற ஸாத4னஙகள அனைததும ப2லன உண்டானவுடன அழிநதுவிடுமே, அதுபோல இதுவும ப2லன உணடானவுடன அழிநதுவிடுமோ?" எனில (அவயயம) ப2லன விளைநத பினபும அழியாதது. ஸாத4நத3சையிலேயே "அசசுவை பெறினும வேணடேன" [திருமாலை 2] எனறு சொலலுமபடி இனிதான ப4கதியானது ப2லத3சையிலும ஸவயமபரயோஜநபுருஷாாதத2மாகத் தொடாகையாலே, மறற ஸாத4னஙகளைபபோலிராமல ப2லத3சையிலும அழிவிலலாமல தொடாவதாயிருபபது ஸவதநதரனான ஸாவேசவரன இதைத தொடரவிடாமல செயதுவிடடால என செயவது? எனில "உனனடியாாககு எனசெயவனெனறே இருததி நீ" [பெரியதிருவ 53] "ருணம பரவருத3த4மிவ மே ஹருத3யாநநாபஸாபபதி" [ப4ார-உத3 47-39] [த3ரௌபதி3 'கோ3விநத3ா' எனறு கூறியது வடடியால வளாநத கடன்போல என நெஞசைவிடடு அகலகினறதிலலை] எனகிறபடியே அடியார்கககு எததனைசெயதாலும ஒனறும செயயவிலலையெனறு நினைபபவனாக நானிருககையால, இது ப2லத3சையிலும அழிவறறதாகவேயிருககும எனறு கருதது ஆக, கர்மஜ்ஞாநயோக3ங்கள முதலான மறற உபாயஙகளைக காடடிலும் ப4கதியோக3ததிறகுளள சிறபபுகள விவரிககபபடடன. 2.

अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ! ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

3 அஶ்ரத்₃த₃தா₄நா: புருஷா த₄ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப ।
அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி ॥

பரந்தப — எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவனே ! அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய அஶ்ரத்₃த₃தா₄நா புருஷா — ப₄க்தி யோக₃மாகிற இந்த உபாயவிஷயத்தில் ஶ்ரத்₃தை₄யில்லாத மனிதர்கள், மாம் — என்னை, அப்ராப்ய — அடையாமல், ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி — ஆத்ம விநாஶத்தைச் செய்யும் ஸம்ஸாரவழியில், நிவர்த்தந்தே — மிகவும் உழல்கிறார்கள்

3 இத்தருமந் தன்னை யியல்வான விரும்பாத
மத்தரவ ரென்னை மருவாதே—யத்த
முடிவியற்று மிப்பவத்து மூளுமவா மூளவா
படிமதிக்கும் வில்லாய் பகை

படி பகை மதிக்கும் வில்லாய் — உலகத்தவர் அனைவரும், பகைவர்களுங்கூடக் கொண்டாடும் வில்வீரனே ! அத்த — அப்பா அர்ஜுநா! இத்தருமம் தன்னை — மோக்ஷோபாயமான இந்த ப₄க்தி யோக₃த்தை, இயல்வான விரும்பாத மத்தரவர் — அநுஷ்டி₂க்க இசையாத அறிவிலிகள், என்னை மருவாதே — என்னை அடையாமல், மூளுமவா முடிவு இயற்றும் இப் பவத்து — தன்னிடம் உழல்கின்றவர்களுடைய ஆத்ம நாஶத்தை விளைக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில், மூளவா — உழல்வார்கள்.

3 முற்கூறிய ப₄க்தி யோக₃த்தை அநுஷ்டி₂க்காவிடில் மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄க்காது என்று காட்டிக்கொண்டு, தானே தலைசிறந்த ஸுக₂ ரூபமாய், தலைசிறந்த ஸுக₂மான மோக்ஷத்தை விளைப்பதான இந்த ப₄க்தியோக₃த்தை அனைவரும் அநுஷ்டி₂க்காமைக்குக் காரணம் ஶ்ரத்₃தை₄யின்மையே என்று தெளிவு படுத்திக்கொண்டு, "நாந்ய: பந்தா₂ அயநாய வித்₃யதே" எனும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தை விளக்குகிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில் (அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய) தலைசிறந்த ஸுக₂ரூபமான என் விஷயமாயிருப்பதால் தானே தலைசிறந்த ஸுக₂

॥भा॥ अस्य-उपासनाख्यस्य धर्मस्य निरतिशयप्रियमद्विषयतया स्वयं निरतिशयप्रियरूपस्य परमनिश्श्रेयसरूपमत्प्राप्तिसाधनस्याव्ययस्य उपादानयोग्यदशां प्राप्य अश्रद्दधानाः— विश्वासपूर्वकत्वरारहिताः पुरुषाः

ரூபமாயிருபபதாய என்னையடைவதாகிற தலைசிறநத ப$_4$லனுககு ஸாத$_4$னமாகவும இருபபதான இநத ப$_4$கதியோக$_3$ விஷயததில (அஸய த$_4$ாமஸய) "அஸய த$_4$ாமஸய எனருனிறே தனககும இனிதாயிருககையாலே" எனற ஈடு (1-7 பரவேஶம) ஶ்ரீ ஸூகதி அநுஸநதி$_4$ககததககது. (அஸய த$_4$ாமஸய அஶரத$_3$த$_3$த$_4$ாநா.) இநத மோக்ஷாபாயமாகிற ப$_4$கதியைக கைககொளளத தகுதிபெறறிருநதும அதில நமபிககையோடுகூடிய தவரையிலலாதவாகள இநத ப$_4$கதி யோக$_3$ததை அநுஷடி$_2$ககத தகுதியிலலாத ஸதரீஶூத$_3$ராகளும "வாஸுதே$_3$வ ஸாவம" [கீ$_3$தை 7-19] [எலலாம கணணன] எனறிருககும மஹாதமாககளும இதை அநுஷடி$_2$ககாவிடில குறை யிலலையாகையாலே அவாகஃளை த தவிாநத மறறவாகளையே இஙகு இகழவதாகக கொளளவேணடும 'த$_4$ாமஸய எனகிற ஆருவது வேறறுமை ஸமப$_3$நத$_4$ ஸாமாநயே ஷஷடி$_2$யாகையாலே, 'இநத த$_4$ாமவிஷயததில ஶரத$_3$தை$_4$யிலலாதவாகள' எனறு பொருளபடுகிறது இநத ப$_4$கதி யோக$_3$ததில நமபிககைகொணடு தவரையுடன அநுஷடி$_2$ககாதவாகள எனறபடி 'காமணி ஷஷடி$_2$யாகவும கொளள லாம' எனறு முறகூறிய ஈடடின [1-7 பரவேஶப] அருமபதவுரையில காடடபபடடது (மாம அபராபய) எனனை அடையாமல (மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாததநதே) ஆதமாவையே அஸதஸமமாகக வலலதாகையாலோ, பிறபபிறபபுககளையே இயலவாககொணடதாகை யாலோ மருதயு எனததகக ஸமஸாரவழியிலேயே மிகவும உழலகினருர் கள. 'நிவாததநதே' எனபதறகு நிதராம வாததநதே (மிகவும உழலகினருாகள) எனறே பொருளகொளளவேணும 'எதிலிருநது மீளகினருாகள' எனறு குறிபபிடாமையால 'மீளகினருாகள' எனும பரஸித$_3$த$_4$மான பொருள இஙகு பொருநதாது. 'மருதயு ஸம ஸார வாதமநி' எனனும பத$_3$மும ஒரு வினைசசொலலை எதிா பாாதது நிறகிறது. ஆகையால மருதயுரூபமான ஸமஸாரவழியில மிகவும உழலகினருாகள எனறு பொருளகொளவதே இஙகு பொருநதும (மாம அபராபய மருதயு ஸமஸார வாதமநி நிவாத தநதே) "செயத குறறங்களையடையப பொறுததுத தஙகளை நலவழிப போககும எனனைவிடடு, தநதாமுடைய விநாஶததைச சூழபபதான ஸமஸாரததை விருமபி அவவழியே போகாநிறபாகள" எனறு

मामप्राप्य मृत्युरूपे संसारवर्त्मनि नितरां वर्तन्ते। अहो महदिदमाश्चर्य-मित्यर्थः ॥ ३ ॥

॥ भा ॥ शृणु तावत्प्राप्यभूतस्य ममाचिन्त्यमहिमानम् —

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्।
भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

4. மயா ததமித3ம ஸாவம ஜக3த3வயகதமூாததிநா ।
மதஸத2ாநி ஸாவபூ4தாநி ந சாஹம தேஷவவஸதி2த ॥
5 ந ச மதஸத2ாநி பூ4தாநி பஶய மே யோக3மைஶவரம ।
பூ4தப4ருநந ச பூ4தஸதே2ா மமாதமா பூ4தப4ாவந ॥

ஈடடில (1-7பரவேஶம) அருளிசசெயயபபடடது இஙகு அநுஸநதி4ககத தககது (புருஷா நிவாததநதே) ஸவயம பரயோஜனமாயும, தலைசிறநத புருஷாதத2ஸாத4னமாயும, மிக எளியதாயும இருககும இநத ப4கதி யோக3ததையறிநதும, புருஷாதத2ஙகளின வாசியை அறியவலல அறிவுடைய புருஷாகள தலைசிறநத புருஷாதத2மான எனனைவிடடு மிகததாழநததான ஸமஸாரததை மிகவிருமபி மணடுகிறாகளே. எனனே அவாகளுடைய பாபததின வலிமை இருககுமபடி!'' எனறு தனனுடைய ஆஶயததை 'புருஷா மாம அபராபய நிவாததநதே'' முதலான ஒவவொரு பத2ததிலும காடடுகிறன ''இதுதான இருநதபடி பாராய' எனகிறன'' எனபது ஈடு (பரநதப!) எதிரிகளைத தவிககச செயயுமவனே! வெளியிலுளள எதிரிகளைத தவிககச செயவதோடு நிலலாமல இநத ஶரத்3தை4யினமைககுக காரணமான உடபகைகளையும நீ வெலல வேணடும எனறு கருதது 'விரோதி4வாகக3ததை உதறவலலாய நீயனறோ'' எனறு ஈடடில இபபத்3ம விவரிககபபடடது ஆக, இநத ஶலோகததால ''தமேவம வித்3வாந அமருத இஹ ப4வதி நாநய பநதா2 அயநாய வித்3யதே' [புருஷஸூ] [அநதப பரம புருஷனை இபபடி உபாஸிபபவனே மோக்ஷமடைகிறன, மோக்ஷமடைய வேறு வழியிலலை] எனனும வேத2வாகயததின பொருள விவரிககபபடடதாயிறறு 3.

இத₃ம ஸாவம ஜக₃த—(சேதநாசேதநாதமகமான) இவவுலகனைததும, அவயகதமூாததிநா மயா—வெளிப்படாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனால, ததம—வியாபிககபபட்டுளளது ஸாவபூ₄தாநி—எலலாப பொருளகளும, மதஸதா₂நி — (அநதாயாமியான) எனனிடம உளளன. அஹம தேஷு ந ச அவஸதி₂த —நான (அவறறால தாஙகபபடடு) அவறறில நிறபவனலலன பூ₄தாநி—பொருளகள, மத்ஸத₂ாநி ந ச—(குடம முதலானவறறால ஜலம முதலானவை போல தாஙகபபடடு) எனனிடம இருபபதிலலை (என ஸஙகலபததால த₄ரிககபபடடே எனனிடம உளளன) ஐஶவரம—ஈஶவரனை எனககே உரியதான, மே யோக₃ம — எனது ஸஙகலபததை, பஶ்ய—பாராய ! (அது யாதெனில) பூ₄தப₄ருத் — எலலா பூ₄தஙகளையும த₄ரிபபவன நானே, பூ₄தஸத₂ ந ச—(நான) பூ₄தஙகளால தாஙகபபடுபவனலலன , மம ஆதமா ஏவ — எனது ஸஙகலபமே, பூ₄தப₄ாவந — பூ₄தஙகளுககு ஸததாகாரணமாகவும, த₄ாரகமாகவும, நியமிபபதாகவும இருபபது.

---

4 நானிவவுலகெலலா நானபரநதங குடகரநது
தானியலு மேனியனாயத தானறிபப—னைமையா
லெனனாற றரிததிருககு மெபபூ தமுமவறறின
மனனாது நானிருபபன மறறு

இவவுலகெலலாம—(சேதனம அசேதனம எனறு இருவகைபபட்ட) இவவுலகனைததும, உடகரநது தான இயலும மேனியனாய—உளளே மறைநது அநதாயாமியாய விளஙகும ஸவரூபததை உடையவனாய, நான தான் பரநது தரிபபன—நானேதான வியாபிதது த₄ரிபபேன. ஆனமையால—இககாரணத்தால, எப்பூதமும—எநதப பொருளும, எனனால தரிததிருககும — எனனால த₄ரிககபபடடிருககும நான மறறு அவறறில் மனனாது இருபபன—நானேவெனில அவறறால தாஙகபபடாதவனாயிருபபேன.

॥ भा ॥ इदं—चेतनाचेतनात्मकं कृत्स्नं जगत्, अव्यक्तमूर्तिना—अप्रकाशितस्वरूपेण मया अन्तर्यामिणा, ततम्—अस्य जगतो

5. அததனமை யாறபூதத தாஙகெனககோா தொததிலலே யிததனமை யெனனைசசோ யோகஙகாண—மெயததனமை யீஙகிதனைத தாஙகியிதில வேறுநினறே யெனனினைவா லாஙகதனைத தானளிபப ஞாநது

பூததது ஆஙகு — அநதப பொருளகளிடததில, அத தனமையால—அவை ஒனறையொனறு தாஙகுவதுபோலே, எனககு ஓா தொததது இலலே—எனககு ஒரு தொடாபிலலே. இததனமை எனனைசசோ யோகம காண—இபபடி ஈஶ்வரத தனமையையுடைய எனககேயுரியதான எனது ஸஙகல பததைப பாராய ஈஙகு இதனை — இஙகு இவவுலகை, மெயததனமை தாஙகி — உணமையாகவே த₄ரிததுநினறு, இதில வேறு நினறே — இதனால நான த₄ரிககபபடாமலே, என நினைவால—எனது ஸஙகலபததால, ஆஙகு அதனைத தான ஆாநது அளிப்பன — அபபொருளகளனைததையும நனருகப படைபபேன.

4,5 இதுவரையில இவவததியாயததின முக₂யாாதத₂மான ப₄கதியோக₃மாகிற உபாயத்தின பெருமை சொலலப்பட்டது. இனி இதனாலடையபபடும பராபயமாகிற எமபெருமானின் அளவிட வொணணாத பெருமையைக கூறுவதனமூலமும அவவுபாயததின் பெருமை வலியுறுததபபடுகிறது. (இத₃ம ஸாவம) சேதநஙகளும, அசேதநஙகளும அடஙகிய இவவுலகனைததும (அவயகதமூாததிநா மயா ததம) வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியான எனனால வயாபிககபபடடுளளது. இநத பரகரணம ஸவரூப வயாபதியைச சொலலுவதாகையாலே, மூாததி ஶப்₃த₃ம ஶரீரததைக குறிபபது உசிதமனறு. ஆகையால 'அவயகத மூாததிநா' என்ற தறகு 'வெளிபபடாத ஸவரூபததையுடைய அநதாயாமியால' எனறு பொருளகொளளபபடடது. மூாததி ஶப₃த₃ம ஸவரூபத்தை உபசார வழககாலே குறிககிறது. (மயா ததம) வேதா₃நதஙகள இவனுடைய

धारणार्थं नियमनार्थं च शेषित्वेन व्याप्तमित्यर्थः। यथाऽन्तर्यामिब्राह्मणे * यः पृथिव्यां तिष्ठन्...यं पृथिवी न वेद (बृ. ५. ७. ३) * य आत्मनि तिष्ठन्...यमात्मा न वेद (बृ. ५. ७. २२. मा) इति चेतनाचेतनवस्तुजातैरदृष्टेनान्तर्यामिणा तत्रतत्र व्याप्तिरुक्ता। ततो मत्स्थानि सर्वभूतानि-सर्वाणि भूतानि मय्यन्तर्यामिणि स्थितानि। तत्रैव

வயாபதியானது ஆகாஶபபோல வெறும வயாபதியனறு, அனைததிலும உளநுழைநது நியமிபபதறகான வயாபதியேயாகும எனறு முழஙகுகையாலே 'அநதாயாமியான எனனால வயாபிககபபடடுளளது' எனறு பொருளகொளளபபடடது, எதறகாக, எககாரணததால இபபடி வயாபிததிருககிறான்? எனில், இவவுலகை த$_4$ரிபபதறகாகவும நியமிபபதறகாகவும வயாபிததிருககிறான. இவவுலகிறகு ஸவாமியாயிருககையாலே இதை ரகூஷிககவேணடியது இவன பொறுபபாகையாலே வயாபிததிருககிறான. வயாபதியின பயனான த$_1$ாரணம அடுதத ஆதத$_4$ததில சொலலபபடுகிறது நியமனம அதிலிருநதே ஆததஸித$_3$த$_4$மாகக கிடைககிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரஶாஸனே க$_3$ாாககி$_3$ ஸூாயாசநத$_3$ரமஸௌ வித$_4$ருதௌ திஷட$_2$த" [ப$_3$ருஹ 5-8-9] [க$_3$ாாககி$_3$! இநதப பரமபொருளின நியமனததாலேயே ஸூாயசநத$_3$ராகள த$_4$ரிககபபடுகிறாாகள.] எனறு த$_4$ாரணம நியமனாதீ$_4$னமாக ஓதபபடுகிறதனறோ. வயாபதிககுக காரணமான 'ஶேஷிதவம' (ஸவாமிதவம) ஏழாமததியாயததிலேயே சொலலப்பட்டது இஙகு சொலலபபடும ஶரீரிதவததாலும ஆததஸித$_3$த$_4$மாககக கிடைககும. அநதாயாமிப$_3$ராஹமணததில "ய பருதி$_2$வயாம திஷட$_2$ந . யம பருதி$_2$வீ ந வேத$_3$" [ப$_3$ருஹ 5 7 3] "ய ஆதமநி திஷட$_2$ந யமாதமா ந வேத$_3$" [ப$_3$ருஹ 5-7-22] [எநதப பரமாதமா பூ$_4$மியில நிறகினறானோ எவனை பூ$_4$மி அறியவிலலையோ எவன் ஆதமாவில நிறகிறானோ எவனை ஆதமா அறியவிலலையோ] எனறு 'சேதநாசேதநவஸதுககளாலே காணபபடாமலே எமபெருமான அவறறில அநதாயாமியாய வயாபிததிருககிறான' என்று உபநிஷததும ஓதிறறு. இநத அநதாயாமி ப்$_3$ராஹ்மண வாகயஙகளில பூ$_4$மி முதலான எலலா அசேதநபபொருளகளிலும சேதநபபொருளகளிலும எமபெருமானுககு அநதாவயாபதியும, ப$_3$ஹிாவயாபதியும உத$_3$கே$_4$ாஷிததிருபபது பரஸித$_3$த$_4$ம. (மதஸத$_2$ாநி ஸாவ பூ$_4$தாநி) முறகூறிய காரணததினாலேயே எனககு ஶரீரமான எலலாபபொருளகளும அநதாயாமி

ब्राह्मणे * यस्य पृथिवी शरीरं.. यः पृथिवीमन्तरो यमयति, * यस्यात्मा शरीरं...य आत्मानमन्तरो यमयतीति शरीरत्वेन नियाम्यत्वप्रति-पादनात्तदायत्ते स्थितिनियमने प्रतिपादिते, शेषित्वं च। न चाहं तेष्ववस्थितः—अहं तु न तदायत्तस्थितिः, मत्स्थितौ तैर्न कश्चिदुपकारः

யான எனனிடததில நிறகினறன அநத அநதாயாமி ப$_3$ராஹ மணததிலேயே ''யஸய பருதி$_2$வீ ஶரீரம ய பருதி$_2$வீமநதரோ யமயதி யஸயாதமா ஶரீரம ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி'' [ப$_3$ருஹ 5-7-3 22] [எநதப பரமாதமாவுககு பூ$_4$மி ஶரீரமோ எவன பூ$_4$மியை உளநுழைநது நியமிககிறானோ . எவனுககு ஆதமா ஶரீரமோ எவன ஆதமாவை உளநுழைநது நியமிககிறானோ] எனறு பரமாதமாவுககு மறற எலலாச சேதநாசேதநபபொருளகளும ஶரீரமாயிருநதுகொணடு அவனால நியமிககபபடுகினறன எனறு முழஙகபபடுகையாலே எலலாபபொருளகளுடைய ஸதி$_2$தி பரவருததிகளும பரமாதமாவுககு அதீ$_4$னமாயிருபபவை எனறு சொலலபபடடதனறோ இதனால தனிபபடடு நிறகும உலகமானது தூணால உததரம த$_4$ரிககபபடுவதுபோலே எமபெருமானால த$_4$ரிககபபடுகிறது எனனும எணணம தவிரககபபடுகிறது. ஶலோகததின முறபாதியாலே எமபெருமானின வயாபதி சொலலபபடடது. மூனறாவது பாத$_3$மான இதனால எமபெருமானுடைய த$_4$ாரணநியமனஙகள சொலலபபடுகினறன. ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவம சொன்னபோதே எமபெருமானுடைய த$_4$ாரகதவமும, ஶேஷிதவமும ஆதத$_2$ஸித$_3$த$_4$மாகக் கிடைககும. (ந சாஹம தேஷவவஸதி$_2$த) 'நான் அவறறில நிறபதிலலை' எனறு மேலெழுநதவாரியாக இதறகுப் பொருளகொணடால. ஶலோகததின முறபாதியில ' மயா ததம ' [என்னால வயாபிககபபடடுளளது] எனறு கூறியிருபபதோடும, 'ய பருதி$_2$வயாம திஷட$_2$ந'' [எவனொருவன பூ$_4$மியில நிறகிறானோ] முதலான முனனெடுதத வேத$_3$வாகயஙகளோடும முரணபடும ஆகையால இதறகு ''என் இருபபு அவறறுககு அதீ$_4$னம எனறு சொலலுமபடி நான அவறறில இலலை'' எனறு பொருளகொளளவேணடும. என இருபபிறகு அப பொருளகளால எவவித உதவியுமிலலை எனறு கருதது முநதின பாத$_3$ததில ' எலலாப பொருளகளும எனனிடம இருககின்றன ' எனறு சொன்னவிடததில எனககு அவறறைக குறிதது த$_4$ாரண நியமனாதி$_3$கள ஸித$_3$தி$_4$ததுபோலே ' நான் அவறறிலிருககிறேன ' என்று சொலலுமபோது அவறறுககு என்னைககுறிதது த$_4$ாரணநியம

इत्यर्थः। न च मत्स्थानि भूतानि —न घटादीनां जलादेरिव मम धारकत्वम्; कथम्? मत्सङ्कल्पेन। पश्य ममैश्वरं योगम्—अन्यत्र कुत्रचिदसंभावनीयं मदसाधारणमाश्चर्यं योगं पश्य। कोऽसौ योगः?

நாதிகளைக கொணடுவிடககூடாது எனபது தேர்நதபொருள. "ஸ ப₄க₃வ கஸமிந பரதிஷ்டி₂த .ஸவே மஹிமநி யதி₃ வா ந மஹிமநி" [சா₂ந 7-24-1] [ஆசாாயரே! அநதப பரமாதமா எதிலே நிலை நிறகிருன? தன் மஹிமையிலே நிலைநிறகிருன அலலது வேறு எநத மஹிமையிலும நிலைநிறபதிலலை.] எனறு உபநிஷத ஓதியது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது. 4.

5 முநதின ஶலோகத்தில சொனனதையே மேலும விவரிககிருன் இநத ஶலோகததில (ந ச மதஸத₂ாநி பூத₄ாநி) பூ₄தங்கள எனனிடமிலலை. முநதின ஶலோகததில பூ₄தஙகள எனனிடமிருககினறன என்று கூறிவிடடு அதையே இஙகு மறுபபதுபோலத தோனறுகிறதே எனில, குடம முதலானவை ஜலம முதலானவறறைத தாஙகுவதுபோலே எனனுல மற்ற பொருளகள தாங்கபபடுவதிலலை என்பதே இஙகு கருததாகையாலே முனனுககுபபின் முரணிலலை. அதாவது — உலகில குடம, தூண முதலான ஸதூ₂லபபொருளகள ஜலம, உததரம முதலான மறற பொருளகளைத தம ஸமயோக₃ததிஞல கீழே விழாதபடி தாஙகுகினறன. நான மறற பொருளகளைத் தாஙகுவது அபபடியலல எனறு கருதது பின எபபடியெனில, 'ஆதமா தன ஶரீரததைத தன ஸஙகலபத்தால தாஙகுவதுபோலே என ஸஙகலபததாலேயே எலலாப பொருளகளையும தாஙகுகிறேன்' என்று அடுதத பாத₃த்தில விவரிககிருன — (மே ஐஶ்வரம யோக₃ம பஶ்ய) வேறு எவாககும இலலாததாய, ஈஶவரனுன எனககே உரியதான எனனுடைய யோக₃ம எனபபடும ஸங்கலபததைக காணபாய "யோக₃ஸஸநநஹநோபாய த₄யாந ஸஙக₃தி யுகதிஷு" [அமரம 3 நா 109] [ஸநநஹநம் (ஸநநாஹம), உபாயம, த₄யாநம், ஸஙக₃தி, யுகதி எனனும பொருளகளையுடையது யோக₃ஶப₃த₃ம] என்கிற நிக₄ணடுவினபடி, யோக₃ஶப₃த₃ம இஙகு த₄யாநருபமான ஸங்கலபததைக குறிககிறது. அலலது 'மே யோக₃ம' என்றதுககு 'எனனேடு சோததியையுடைய என ஸவப₄ாவமான ஸங்கலபம' என்றும பொருளகொள்ளலாம. அநத ஸஙகலபம் எததகையது என்பதை இநத ஶலோகததின் பிறபாதியாலே விளககுகிருன் (பூ₄தப₄ருத ந ச பூ₄தஸத₂) எலலாப பொருளகளையும் தாஙகுபவன்

भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः—सर्वेषां भूतानां भर्ताऽहं, नच तैः कश्चिदपि ममोपकारः। ममात्मैव भूतभावनः—मम मनोमयस्सङ्कल्प एव भूतानां भावयिता धारयिता नियन्ता च॥४॥५॥

நானே ஆனால் அவற்றால் எனக்கு எவ்வித உதவியுமில்லையாகை யாலே நான் அவற்றில் இல்லை என்றும் சொல்லலாம் 'மத்ஸ்தா$_2$நி ஸர்வபூ$_4$தாநி' என்று ஏற்கனவே சொன்ன அர்த்த$_2$த்தை 'பூ$_4$த ப$_4$ருத்' என்றும், 'ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி$_2$த' என்றதை 'ந ச பூ$_4$தஸ்த$_2$' என்றும் அநுவதி$_3$க்கிறான். 'அஹம்' (நான்) என்னும் பத$_3$த்தை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும் அல்லது அடுத்தபடியுள்ள 'மமாத்மா' என்பதையே இதற்கும் விசேஷ்யமாகக்கொண்டு 'எனது ஸங்கல்பமே பூ$_4$தங்களைத் தாங்குகிறது. அதற்கு அவற்றால் எவ்வுதவியுமில்லை' என்றும் கொள்ளலாம். தாத்பர்யம் இரண்டுக்கும் ஒன்றே. (மமாத்மா பூ$_4$தப$_4$ாவந) எனது ஸங்கல்பமே எல்லாப் பொருள்களையும் படைப்பது என்று கூறியது முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் த$_4$ாரகத்வத்துக்கும், நியந்த்ருத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "பஞ்ச பஞ்சநக$_2$ா ப$_4$க்ஷ்யா" [ரா கி 17-37] [ஐந்து நக$_2$ங்களுடைய மருக$_3$ங்களில் ஐந்துவகை மருக$_3$ங்களே பு$_4$ஜிக்கத்தக்கவை] என்றவிடத்தில் ஐந்து என்றது பரிஸங்க$_2$யாந்யாயத்தாலே ஐந்துவகை தவிர மற்றவை பு$_4$ஜிக்கத்தகாதவை என்று உணர்த்துவதுபோலே இங்கும் 'என் ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களையும் படைப்பதும், த$_4$ரிப்பதும், நியமிப்பதுமாகும்' என்றது — மற்ற பொருள் எதுவும் எல்லாப்பொருள்களையும் படைப்பதும், த$_4$ரிப்பதும், நியமிப்பதுமாகாது என்னும் கருத்துடையதாகும் 'மமாத்மா' என்னுமிடத்தில் 'ஆத்ம'ஶப்$_3$த$_3$ம் மனத்தைக்குறித்து. அந்த மனத்தினால் செய்யப்படும் ஸங்கல்பத்தை இங்கு காட்டுகிறது அல்லது ஸங்கல்பத்தோடு கூடிய மனத்தையே ஆத்மஶப்$_3$த$_3$ம் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம் "மநோऽகுருத ஸ்யாமிதி" [ப$_3$ருஹ 1 2-1] [நான் எல்லாமாக ஆகக்கடவேன் என்று பரம்பொருள் மனத்தால் ஸங்கல்பித்தது] என்று உபநிஷத்திலும், "மநஸைவ ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய" [வி-பு 5-22 15] [எந்தப் பரமாத்மா இவ்வுலகின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை மனத்தாலேயே செய்கிறானோ] என்று உபப்$_3$ருமஹணங்களிலும் மனத்தாலேயே ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வதாகச் சொல்லப்பட்டது இங்கு அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது இத்தால், "கத$_2$ம் நு புந உச்யதே 'அஸௌ மம ஆத்மா' இதி? விப$_4$ஜ்ய தே$_3$ஹாதி$_3$ ஸங்க$_4$ாதம், தஸ்மிந் அஹங்காரம் அத$_4$யாரோப்ய லோகபு$_3$த்$_3$தி$_4$ம்

॥ भा॥ सर्वस्यास्य स्वसङ्कल्पायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वे निदर्शनमाह—
यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुस्सर्वत्रगो महान्।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय॥ ६॥

6 யதா₂ऽऽகாஶஸ்தி₂தோ நித்யம் வாயுஸ் ஸர்வத்ரகோ₃ மஹாந் ।
ததா₂ ஸர்வாணி பூ₄தாநி மத்ஸ்தா₂நீத்யுபதா₄ரய ॥

ஸர்வத்ரக₃—எல்லாவிடத்திலும் ஸஞ்சரிப்பதாய், மஹாந்—பெரியதாய், நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த—(எதற்கும் ஆதா₄ரமாயிராத) ஆகாஶத்தில் எப்போதும் இருக்கும், வாயு:—வாயுவானது, யதா₂—எப்படி என்னையே தா₄ரகனுக்கவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டதாயுள்ளதோ, ததா₂—அப்படியே ஸர்வாணி பூ₄தாநி—எல்லாப் பொருள்களும், மத்ஸ்தா₂நி இதி—என்னையே தா₄ரகனுகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டவை என்று, உபதா₄ரய—அறிவாய்.

6 வாயுவிசும் புற்றெழுந்து மன்னுமுல் கெவ்விடத்தும்
போயுலவுந் தன்மையது போலவே—யேயுமுல
கென்னிடையி லெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நின்னிடையே சால நினை

அநுஸரந் வ்யபதி₃ஶதி 'மம ஆத்மா' இதி'' ['இது என் ஆத்மா' என்று எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது? தே₃ஹம் முதலான பூ₄தேந்திரியச் சேர்த்தியைப் பிரித்து, அதில் அஹங்காரத்தை ஏறிட்டு உலக அறிவையொட்டி 'என் ஆத்மா' என்கிறுன் கண்ணன்] என்று ஶங்கரர் ப₄ாஷ்யமிட்டது பரமாத்மாவான கண்ணனிடம் பொருந்தாதாகையால் ஆத₃ரிக்கத்தக்கதன்று என விளங்குகிறது ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் மற்ற பொருள்களால் அறியப்படாமலே அவற்றை எம்பெருமான் வியாபித்திருக்கிறுன் என்றும், எல்லாவற்றையும் த₄ரிப்பவனுய், நியமிப்பவனுய், படைப்பவனுய், அனைத்துக்கும் ஶரீரியாய், ஶேஷியாயிருக்கிறுன் என்றும், ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத்தையும் படைத்தல், த₄ரித்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றைச் செய்கிறுன் என்றும், மற்ற எப்பொருளுக்கும் இப்பெருமைகள் கிடையா என்றும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 4,5.

॥ भा ॥ यथा आकाशे अनालम्बने महान् वायुस्स्थितस्सर्वत्र गच्छति ; स तु वायुर्निरालम्ब[स्थितो]नो मदायत्तस्थितिरित्यवश्याभ्यु-

---

விசும்பு உற்று எழுந்து—(எதற்கும் ஆத₄ாரமாயிராத) ஆகாயத்தில் இருந்து எழுந்து, மன்னும் உலகு எவ்விடத்தும் போய் உலவும் தன்மையது—காட்சியளிக்கும் உலகத்தில் எல்லாவிடத்திலும் சென்று ஸஞ்சரிக்கும் தன்மையை உடைய, வாயுபோலவே—வாயு (என்னையே த₄ாரகனுகவும், நியந்தாவாகவும் கொண்டிருப்பது) போலவே, ஏயும் உலகு எல்லாம்—(என்னிடம்) பொருந்தி நிற்கும் உலகனைத்தும், என்னிடையில் இனிது இருக்கும் என்பதனை—என்னிடத்தில் த₄ரிக்கப்படுவதாய், நியமிக்கப்படுவதாய் இருக்கும் என்னும் விஷயத்தை, நின்னிடையே சால நினை—உன் நெஞ்சில் நீ நன்ருக நினைப்பாய்

---

6 எல்லாப் பொருள்களும் தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை அடைகின்றன என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது அவ்விஷயத்தில் ஒரு த்₃ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில் (மஹாந் நித்யம் ஆகாஶஸ்தி₂த ஸாவ்தரக₃ வாயு யத₂ா) பெரியதாய், எப்பொருளுக்கும் பற்ருயிராத ஆகாஶத்தில் எப்போதுமிருப்பதாய். எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதான வாயுவானது எப்படியோ, அதாவது—எப்படி என்னையே தனது ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ, இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாகப் பொருள்கொண்ட சிலர், 'எப்படி வாயு ஆகாஶத்திலிருக்கிறதோ அப்படியே எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று ஆகாசத்தில் வாயு இருப்பதைத் தன்னிடம் எல்லாப் பொருள்களுமிருப்பதற்கு த்₃ருஷ்டாந்தமாக்கினுர்கள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு வாயுவினுடைய ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமல்லாத ஆகாசத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவது பொருந்தாதாகையாலே, அப்பொருள் ஒட்டாது ஆகாஶமானது எந்தப் பொருளுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருக்கத் தகாததொன்று. அதிலே வாயு இருக்கிறது ஆகாஶம் வாயுவை நியமிக்க வல்லமையுடையதன்று. ஆயினும் மிகப்பெரிய தத்துவமான வாயு அதில் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறது.

पगमनीयः [मयैव धृत इति विज्ञायते]; एवमेव सर्वाणि भूतानि तैरदृष्टे मयि स्थितानि, मयैव धृतानि इत्युपधारय।

ஆகையால இநத வாயுவினுடைய ஸதி2தி பரவருததிகளுககு ஸாவ ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமாயிருபபவன எனறு ஒப்புக கொணடே தீரவேணடும எனபது ஶலோகததின முறபாதியின கருத தாகும. இஙகு மறறொரு த3ருஷடாநதமும காணலாம எதறகும ஆத4ாரமாயிராத ஆகாஶததில பக்ஷிஶரீரம பறபபதைக காணகிறோம அநதப பக்ஷிஶரீரததிறகு ஆகாஶம ஆத4ாரமலல எனபதையும, அபபக்ஷியின ஆதமாவே ஆத4ாரம எனபதையும உணாகிறோம. சிறியதான அபபக்ஷிஶரீரததிறகு அதன ஆதமா ஆத4ாரமாயிருப பதுபோலே, ஆகாஶததிலிருபபதாய அதில ஸஞசரிககும மிகபபெரிய தான வாயுவுககு மிகபபெரிய ஶகதியுடைய பரமாதமாவே காரணமா யிருககவேணடும எனனும இநத த3ருஷடாந்ததததைககொணடும உணரலாம. பக்ஷிஶரீரததில ஆதமா இருநது செயலபடுகிறது எனபதை பரதயக்ஷாநுமானஙகளால அறிகிறோம. வாயுவின உளளி ருநது அபபடிப பரமாதமா நியமிபபதை நாம அறியமுடியவிலலையே ? எனில, "யோ வாயௌ திஷட2ந யம வாயுா ந வேத3 யோ வாயும அநதரோ யமயதி" [எவன வாயுவில நிறகிறுனே, எவனை வாயு அறியவிலலையோ, எவன் வாயுவை உளநுழைநது நியமிககிறுனே.] எனறு முனனெடுத்த ப3ருஹத3ாரணயக ஶருதியிலிருநது இவவர்த்தம் ஸித3தி4ககிறதாகையாலே, பரதயக்ஷாநுமானஙகளால காணவிடிலும ஶாஸதரஸித3த4மான இதை ஒபபுககொளளத தடையிலலை (ததா2 ஸாவாணி பூ4தாநி மதஸதா2நி இதயுபத4ாரய) முறகூறியபடி வாயு வானது தனது ஸதி2தி பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக கொணடதாயிருபபதுபோலே, எலலாப பொருளகளுமே தமது ஸதி2தி பரவருததிகளுககு எனனையே காரணமாகக கொணடவை என்று அறி வாய, 'மதஸதா2நி' என்று இங்கு ஸதி2தியைச சொனனது பரவருத்திக கும உபலக்ஷணம. த3ருஷ்டாநதததில 'ஆகாஶஸ்தி2த 'எனறு ஸதி2தி யும 'ஸாவத்ரக3 ' என்று பரவருததியும சொலலபபட்டதாகையால, த3ாஷடாநதிகமான இஙகும அவவிரண்டையும கொளளவேணடு மன்றே 'ஈஶவரனை அனுமானததால ஸாதி4கக இயலாது' என்பது ஶாஸதரயோநிதவாதி4கரணததில சொலலபபடடுளளது ; அபபடி யிருகக, இஙகு த்3ருஷடாந்தத்தைககொணடு அநுமானததால ஈஶ வரனை ஸாதி4ககலாமோ? எனில ஶருதி ஸமருதிகளால தேறிய அாத தத்தைத தாககததால உறுதிபபடுததலாமாகையாலே குறையிலலை.

यथाऽऽहुर्वेदविदः—* मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिरिन्दोर्विभागः स्फुरितानि वायोः। विद्युद्विभङ्गो गतिरुष्णरश्मेर्विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति

வேத3ததை விளககவநத ரிஷிகளும இபபடி ஶருதி ஸமருதிகளால தேறிய ஆதத2ததைத தாககததால உறுதிபபடுததியிருககிறாரகள. "மேகோ4த3யஸ ஸாகர ஸ நநிவருததிரிநதோ3ா விபா4க3 ஸபு2ரிதாநி வாயோ । விதயுத3விப4ஙகோ3ா க3திருஷணரஶமோவிஷணோா விசிதரா பரப4வநதி மாயா ॥" [மேக4ம தோனறுவது, கடல கரைகடககாம லிருபபது, சநதிரன வளாநது தேயவது, காறறு வீசுவது, மினனல மினனுவது, ஸூாயனின ஸஞசாரம ஆகியவையெலலாம விஷணுவி னுடைய விசிதரஶகதியினால உணடாகினறவையேயாகவேணடும.] எனனும பரமாணம இஙகு அநுஸநதி4ககததககது இதன கருத தாவது— (1) நமமால அறியவொணணாத உபாத3ாநம, உபகரணம, ஆஶரயம முதலானவறறையுடையவையாய ஒரு கணநேரததில எந்த திசைகளிலும வயாபிககினறவையான நீரகொணட மேக4ஙகள உணடாவது (2) எலலா உலகையும மூழகடிதது அழிககவலல ஶகதியையுடைய கடலில, ஆகாஶம அளாவும அலைகள கிளமபி, கரையில வநது மோதித திருமபிசசெலவது (3) ஒரு கணககினபடி வளாவதும தேயவதுமாய, கோடு (முனை) உயாவதும தாழவது மாயிருககும சநதிரனின வேறுபாடுகள (4) எஙகிருநது எநதத திசையில வருகினறது எனறு அறியமுடியாமல புல, குனறுகள, மரஙகள முதலானவறறை வாசியறப பெயாததுககொணடுவரும புயறகாறறு முதலானவை வீசுவது. (5) அக3நி, ஸூாயன, சநதிரன முதலானவறறின ஒளிகளெலலாம ஒடுஙகியிருககும மழைகாலததில நடுநிசியிலும முனபின கணஙகளில எனன ஆகிறது எனறு அறியப படாமல கணநேரமே மினனலகள மினனுவது (6) எதறகும பறறு யிராத ஆகாயததில மிகபபெரியதான ஸூாயமணட3லம காலக கணககிறகுக கடடுபபடடு, பகல, இரவு, மாஸம, அயனம, வருஷம முதலானவறறைக காடடிககொணடு ஸஞசரிபபது இதுபோலவே, (7) ஸூாய சநதிராகளுககுப பரிவேஷஙகள (சூழநதிருககும ஒளி வடடஙகள) ஏறபடுவது. (8) ஸூாயசநதிராகளுககு க3ரஹணம ஏறபடுவது. (9) பல நிறமுடைய இநதிரனவில ஆகாயததில தோனறுவது (10) ஆலஙகடடி மழை விழுவது. (11) இடி இடிப பது விழுவது. (12) ஆஙகாஙகு பூ4கமபம ஏறபடுவது (13) சுழற காறறு வீசுவது முதலான பேராசசரியமான வகைகளையுடைய

मायाः ॥ इति ; विष्णोरनन्यसाधारणानि महाश्चर्याणीत्यर्थः । श्रुतिरपि ※ एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः (बृ. ५-८-९) ※ भीषास्माद्वातः पवते, भीषोदेति सूर्यः, भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च (आ. ८) इत्यादिका ॥ ६ ॥

॥ भा ॥ सकलेतरनिरपेक्षस्य भगवतस्सङ्कल्पात्सर्वेषां स्थितिः प्रवृत्तिश्चोक्ता; तथा तत्सङ्कल्पादेव सर्वेषामुत्पत्तिप्रलयावपीत्याह—

सर्वभूतानि कौन्तेय! प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

7 ஸாவபூ₄தாநி கௌநதேய' பரகருதிம யாநதி மாமிகாம ।
கலபக்ஷயே புநஸதாநி கலபாதௌ₃ விஸருஜாமயஹம ॥

இவையெலலாம எஙகும வியாபிததிருபபவனுய, எலலாம வலலவனை விஷ்ணுவினுடைய ஆசசாயமான ஶகதியால ஏறபடுகிறவையாகவே இருககவேணடும எனபது இநதப பிரமாணததின கருதது 'விஷ்ணுவின விசிததிரமான பொயகளாகவே இருககவேணடும' என்பது பொருநதாதாகையாலே, மாயா ஶப₃த₃ம் வருமிடமெலலாம 'பொய' எனறு சிலா பொருள கொளவது முறையறறது எனறும இதிலிருநது விளஙகுகிறது. "ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரஶாஸநே கா₃ாககி₃ ஸூாயாசநத₃ரமஸௌ வித₄ருதௌ திஷ்டத:" [ப₃ருஹ 5-8-9] [கா₃ாககி₃! அழியாத இபபரமபொருளின நியமனத்தாலேயே ஸூாயசநத₃ராகள த₄ரிககபபடடு நிறகிறாகள] "பீ₄ஷாஸமாத₃வாத பவதே, பீ₄ஷோதே₃தி ஸூாய பீ₄ஷாஸமாத₃க₃நிஶசேநத₃ரஶச" [தை-ஆந 8] [இபபரமபொருளிடம ப₄யததாலே காறறு வீசுகிறது ஸூாயன உதி₃ககிறான அக₃நி இநதிரன முதலான தே₃வதைகளும தததம தொழிலகளைச செயகிறாகள] எனறு வேத₃மும, எமபெருமானே அனைததையும நியமிததுத₄ரிததுஆடடிவைககிறான எனறு முழஙகிறறு ஆக, இவவளவால், எலலாப பொருள்களின் ஸதி₂திபரவருததிகளும தனககு அதீ₄னமானவை எனறு கணணன தருஷடாநதம் காட்டி நிருபிததாயிறறு. 6.

கௌநதேய ' — குநதீபுதரனே !, கலபக்ஷயே—நானமுக னின ஆயுள முடிவில, ஸாவபூ₄தாநி—எலலாப பொருளக ளும, மாமிகாம—எனககு ஶரீரமான, பரகருதிம—மூல பரகருதியை, யாநதி—அடைகினறன, தாநி—அவறறையே, அஹம—நான, கலபாதௌ—ஸருஷடி காலததின தொடக கததில, புந விஸருஜாமி—மறுபடியும படைககிறேன

7 முனனசிததா மெனனுருவின முறறுமிப பூதஙக
டனனசிபபா மூழிச சமைவிலு—மனனவறறை
யாதிகா லததே யடையப படைததிடுவன
மீதியான றுனே விரிதது

ஊழிச சமைவிலும — ஊழிகாலததின முடிவில, இப பூதஙகள முறறும—இநத எலலாப பொருளகளும, முன அசிததாம என உருவில—மூல பரகருதியான எனது ஶரீ ரததில, தன நசிபபாம—தனனடையே லயமடையும, மீது யான தானே—அககாலததில எஞசிநிறகும யானே, ஆதி காலததே—ஆதி ஸருஷடி காலததில, அனனவறறை— அபபொருளகளை, விரிதது—வெளிபபடுததி, அடைய படைத திடுவன—முழுவதும ஸருஷடிககிறேன

7. வேறு எவரையும எதிரபாராத ஜ்ஞாநாதி₃கு₃ணபரிபூரண ஞன எமபெருமானுடைய ஸஙகலபததால எலலாப பொருளக ளுடையவும ஸதி₂தி பரவருததிகள நடககினறன என்று இதுவரை சொலலபபடடது. இநத ஶலோகததில அவனுடைய ஸஙகலபத தாலேயே எலலாபபொருளகளுடைய உதபததி பரளயஙகளும நடககினறன எனறு சொலலபபடுகிறது (ஸாவபூ₄தாநி) அசையாத ஸத₂ாவரஙகளாகவும, அசையும ஜஙக₃மங்களாகவும இருககும எலலாப பொருளகளும (மாமிகாம பரகருதிம) எனககு ஶரீரமான மூலபரகருதியை. 'மாமிகாம' எனறதால 'தன்னுடையது' எனறு காடடபபடுகிறது 'யஸய தம ஶரீரம' [ப₃ருஹ 5-7-13] [எவனுககுத தமஸ எனபபடும மூலபரக்ருதி ஶரீரமோ] எனனும வேத₃வாக யததிலிருநது, மூலபரகருதியானது இவனுககு ஶரீரமாயிருநது கொணடே உடைமையாயுளளது என்று ஓதுகையாலே 'மாமிகாம' என்றதறகு 'எனககு ஶரீரமான' என்று பொருள கொளளபபடடது

॥भा॥ स्थावरजङ्गमात्मकानि सर्वाणि भूतानि, मामिकाम्—मच्छरीरभूताम्, प्रकृतिं — तमश्शब्दवाच्यां नामरूपविभागानर्हां, कल्पक्षये—चतुर्मुखावसानसमये मत्सङ्कल्पाद्यान्ति ; तान्येव भूतानि कल्पादौ पुनर्विसृजाम्यहम् ; यथाऽऽह मनुः—* आसीदिदं तमोभूतं...

(பரகருதிம) எலலாப பொருளகளும லயமடையும இடமாகக குறிப பீடுகையாலே, இஙகு ' பரகருதி ' எனறு நாமரூபபபிரிவுகளுககுத தகுதியறறதாய, ' தமஸ ' எனபபடுவதான மூலபரகருதியையே குறிககிறது " தம பரே தே$_{3}$வ ஏகீப$_{4}$வதி " [ஸுப$_{4}$ாலோபநிஷத] [தமஸ பரமபுருஷனிடததில ஒனறுகிறது] எனறு தமஸஸானது நாமரூபப பிரிவறறதாய, ப$_{4}$க$_{3}$வதஸவரூபததில ஒனறுவதாகச சொலலபபடடதனறோ (கலபக்ஷயே) நானமுகனின ஆயுள முடிவான பராகருத பரளயகாலததில ' ஸாவபூ$_{4}$தாநி ' எனறு எலலாப பொருளகளும லயமடைவதாக எடுககையாலும, மூலபரகருதியில லயமடைவதாகச சொலலுகையாலும இஙகு பிரமனின ஆயுள முடிவில உணடாகும பராகருத பரளயமே கருதபபடுகிறது என விளஙகுகிறது 'கலப' பத$_{3}$ம பிரமனின கடைசி நாளைக குறிபபதாகக கொளள லாம, அலலது ' கலபஙகளின முடிவில ' எனறு பராகருத பரளயத தைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அலலது கலபபத$_{3}$ம பிரம னின ஆயுளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம (யாநதி) அடை கினறன " ஸமஹாததா ச ஸவயம பரபு$_{4}$ ' [வி பு 1-2-67] [எம பெருமான தானே அனைததையும ஸமஹரிககிறான] " மநஸைவ ஜக$_{3}$தஸருஷடிம ஸமஹாரம ச கரோதி ய " [வி-பு 5-22-15] [எநதப பரமாதமா தன மனததாலேயே (ஸஙகலபததாலேயே) உலகைப படைபபதையும, அழிபபதையும செயகிறானோ] எனறு பரமாணஙகள கூறுகையால, ' என ஸஙகலபததால நான எலலாப பொருளகளையும மூலபரகருதியில லயமடையுமபடி செயகிறேன ' எனறு பொருளசொளளவேணடும அவை தாமே லயமடைவதாகப பொருளகொளளககூடாது இநத ஶலோகததிலேயே பிறபாதியில ' அஹம விஸருஜாமி ' எனறு தானே இவறறைப படைபபதாகக கூறுகையாலே, ஸமஹரிபபவனும இவனே எனறு தனனுடையே விளஙகும (தாநி) லயமடைநத அநதப பொருளகள போன்ற பொருளகளையே " யத$_{2}$ாததுஷவருதுலிஙகா$_{3}$நி நாநாரூபாணி பாயயே। த$_{3}$ருஶயநதே தாநி தாநயேவ தத$_{2}$ா ப$_{4}$ாவா யுக$_{3}$ாதி$_{3}$ஷு ॥ " [வி-பு 1 5-66] [அநதநத ருதுககளில அநதநத ருதுககளுககுரிய

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् (१. ५) इति। श्रुतिरपि * यस्याव्यक्तं शरीरम् (सु. ७) इत्यादिका, * अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयते (सु. २) * तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेतम् (अष्ट. २ ८-९) इति च ॥ ७॥

பலவகைபபட்ட அநதநத அடையாளஙகள மாறி மாறி வருவது போலே ஸ்ருஷடி காலததிலும பொருளகள ஒரே ரீதியில மாறிமாறி வருகினறன] எனறு சொலலபபடடதனறோ. (கலபாதௌ3 அஹம விஸ்ருஜாமி) ஸ்ருஷடி காலததின தொடககததில நானே இப பொருளகளைப படைககிறேன. (கௌநதேய !) குநதீபுதரனே ! குநதிககுப பிளளையாய நீ தோனறியவன எனறு உனககு நினைவிலலாவிடடாலும, ஆபதாகளுடைய வாகயததால நீ உறுதியாக அறிவதுபோலே, என ஶரீரததிலிருநது இவவுலகம உணடாகிறது எனறு என வாகயததாலே அறிவாயாக எனறு கருதது இவவிஷயம எமபெருமான சொலலுவது மாததிரமலல, 'யதுவை3 கிஞச மநுரவத3த தத3பே4ஷஜம'' [யஜுர்வேத3ம] [மநு சொனனதெலலாம மருநதாகும] எனறு வேத3ததாலும புகழபபடட ப4க3வான மநுவும தமது ஸமருதியின தொடககததில, '' ஆஸீதி3த3ம தமோபூ4தம '' எனறு பரளயகாலததில இவையெலலாம மூலபரகருதியில லயித்திருநதன எனறு காடடி '' ஸோபி4த4யாய ஶரீராத ஸவாத '' எனறு நாராயணன தன ஶரீரததிலிருந்து ஸஙகலபமசெயது எலலாப பொருளகளையும படைததான எனறு காடடும ஏழு ஶலோகஙகளிலே முழஙகினானனறோ இபபடி பரளயகாலததில ஸூக்ஷமமாயிருககும பரகருதியும எமபெருமானுககு ஶரீரமாய அவனைக காடடிலும வேறுபடடதாயிருககிறது எனபதை 'யஸயாவயகதம ஶரீரம' [ஸுபா3ல 7] [எவனுககு அவயகதம ஶரீரமாயுளளதோ] '' அவயகதம அக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம தமஸி லீயதே' [ஸுபா3ல 2] [அவயகத நிலையிலுளள அசிதது அக்ஷர நிலையிலுளள அசிததில லயிககிறது. அக்ஷர நிலையிலுளள அசிதது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியில லயிககிறது] ''தம ஆஸீத தமஸா கூ3ட4மக3ரே பரகேதம ' [யஜுர் அஷட 2-8-9] [அபபோது தமஸ எனபபடும மூலபரகருதியே இருநதது. பரமபொருள தமஸஸாகிற ஶரீரததால மூடபபடடிருநதது] எனறு இநத மநுஸமருதிககு மூலமான வேத3வாகயஙகளும ஓதினவனறோ ஆக இததால எலலாப பொருளகளுககும உதபததி லயஙகள (ஸருஷடி ஸமஹாரஙகள) தனனாலேயே ஏறபடுகினறன எனறு உரைததானாயிறறு. 7.

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनःपुनः ।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥

8 பரகருதிம ஸவாமவஷடப₄ய விஸருஜாமி புந புநः।
பூ₄தகூ₃ராமமிமம கருதஸநமவஶம பரகருதோவஶாத ॥

ஸவாம பரகருதிம—(பலவித₄மாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, அவஷடப₄ய—(எடடுவிதமாகப) பரிஞமமடையச செயது, இமம கருதஸநம பூ₄தகூ₃ராமம— (தே₃வா முதலான நாலு வகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவதையும, பரகருதே வஶாத அவஶம— மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருபபதால தன வஶம இழநததாமபடி, புந. புந விஸருஜாமி—மறுபடியும மறுபடியும படைககிறேன.

---

8 என்றன பிரகிருதி யேயநதுநா னிஙகிவறறை
முனறனமை யாறபினனு மூணடளிபபன—றனறனமை
சோவசமொன றினறிச சிறநத வசததிலவை
யாாவகையே பூதமுமங காம.

என்றன பிரகிருதி--(பலவிதமாகப பரிணமிககும) என னுடைய மூலபரகருதியை, ஏயநது — (எடடுவிதமாகப) பரிஞமம அடையசசெயது, நான—நான, இஙகு அஙகு பூதமும ஆம இவறறை—கீழ மேல உலகஙகளில (தே₃வா முதலான நாலுவகைபபடட) இநத ஜீவராசிகள முழுவ தையும, தன தனமை சோவசம ஒனறு இனறி—தன வசம இழநததாய, சிறநத வசததில அவை ஆா வகையே— (பரகருதியின) உறுதியான வசததிலேயே அவை இருககும படி, முன தனமையால — முன கலபததிலிருநதபடியே, பினனும மூணடு அளிபபன — மறுபடியும மறுபடியும படைபபேன.

---

8. சென்ற ஶலோகததில "விஸருஜாமி" என்று சொலலப பபடட ஸமஷடிவயஷடிரூபமாயுள்ள ஸருஷடியின முறை இநத ஶ்லோகததில விளககபபடுகிறது. "விகாரஜநநீமஜ்ஞாம அஷட ரூபாமஜாம த₄ருவாம ॥ த₄யாயதே$த₄யாஸிதா தேந தாயதே

॥ भा ॥ स्वकीयां विचित्रपरिणामिनीं प्रकृतिमवष्टभ्य—अष्टधा

பரோயதே புந । ஸ்ருஜ்யதே புருஷார்த்த₂ஞ்ச தேநைவாதி₄ஷ்டி₂தம ஜக₃த ॥ கெ₃ளரநாத₃யநதவதீ ஸா ஜநிதரீ பூ₄தபா₄விநீ ।" [மநதரி கோபனிஷத 1-3 4, 5] [(பதினெரு இநதிரியஙகள, ஐநது பூ₄தஙகள ஆகிய) விகாரஙகளுககுப பிறபபிடமாய, பரகருதி மஹத₃ஹங காரஙகள, ஐநது தனமாதரஙகள எனும எட்டுவகைபபட்டதாய, அறிவறறதாய, உதபததி விநாஶஙகளறறதாயுளளது மூலபரகருதி, அது பரமபுருஷனுல ஸருஷ்டி ஸஙகலபமான ஜஞானததால அறியப படுகிறது, அவனுல அதி₄ஷ்டி₂ககபபட்டு விரிவுபடுததபபடுகிறது, ஸமஷ்டிபூ₄தஙகளாக ஸருஷ்டிககவும படுகிறது, அபபரமனுல அதி₄ஷ்டி₂ககபபட்டு (ஜீவாகளுககு) போ₄க₃யபோ₄கோ₃பகரணபோ₄க₃ ஸதா₂னஙகளாகிற புருஷாரத்த₂ஙகளைப படைககிறது. ஆதி₃யநத மறற பசுவைபபோனற அது ஸமஷ்டிப பொருளகளையும, வயஷ்டிப பொருளகளையும படைககிறது] எனறு உபனிஷததில சொலலப பட்ட அரத்த₂ததைதயே இநத ஶலோகததில விவரிககிருன கணணன. (ஸவாம பரகருதிம) உபனிஷததில கூறியபடி விசிததிரமாகப பரிணமிபபதாய, எனனுடையதான மூலபரகருதியை (அவஷ்டப₄ய) எட்டுவித₄மாகப பரிணமிககசசெயது உபாத₃ானபபொருளான பர கருதியை நிமிததகாரணமான எமபெருமான அதி₄ஷ்டி₂பபதே அவஷ்டமப₄ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுவதாயினும, அது தான விருமபும வயஷ்டி ஸருஷ்டிககு முறபட்ட நடுவான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி நிலையை அடைவிபபதேயாகையாலே, 'பரகருதியை எட்டுவித₄மாகப பரிணமிககச செயவதான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டியைச செயது' எனறு இஙகு பொருளகொளளபபட்டது. "அஷ்டரூபாம" எனறு முன எடுதத ஶருதியிலும, "பூ₄மிராப" [கீ₃தை 7-4] எனனும கீ₃தா ஶலோகததிலும இநத ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி காட்டபபட்டது ஆக இததால 'அவஷ்டப₄ய' எனும ஶப₃த₃ததால அரத்த₂ஸித₃த₄மான ஸமஷ்டி ஸருஷ்டி சொலலபபட்டது இனி வயஷ்டி ஸருஷ்டியைக காட்டுகிருன மேலே,—(இமம கருதஸநம பூ₄தக₃ராமம) ஶாஸதரஙகள மூலமும பரதயக்ஷமாகவும காணபபடும தே₃வா, மனிதா, திரயக (குறுககே வளரும விலஙகுகள, பறவைகள), ஸதா₂வரம (மரம செடி கொடிகள) எனபபடும நாலுவகைபபட்ட ஜீவராசிகள முழுவ தையும, பூ₄தக₃ராமஶப₃த₃ம பஞசபூ₄தஙகளாகிற அசேதனபபொருள களையோ, அலலது சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததையுமோ குறிபபதாகக கொணடால, 'அவஶம' (தனவசமிழநதது) 'பரகரு தோ வஶாத' [பரகருதிககு வசபபட்டது] எனறு கூறுவது அசேதன

परिणमय्य इमं चतुर्विधं देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मकं भूतग्रामं मदीयाया मोहिन्या गुणमय्याः प्रकृतेर्वशादवशं पुनःपुनः काले काले विसृजामि ॥८॥

விஷயததில பொருநததாதாகையாலே, 'பூ4தக3ராம ஶப்3த3ம இஙகு பலவித4மான ஶரீரஙகளையுடைய ஜீவஸமூஹததைக குறிபபதாகவே கொளளவேணடும. 'கருதஸநம' என்று, ஒவவொனறும பல வகைபபடட தே3வா, மனிதா, திாயக, ஸத்2ாவரம எனும நாலு வகைபபடட ஶரீரஙகளையுடைய ஜீவா அனைவரையும காட்டுகிறது. 'இமம' எனறு பரதயக்ஷம, அநுமானம, ஶாஸதரம எனும பரமாணஙக ளால இவாகள அறியபபடுகிறாாகள என உணாததபபடுகிறது மேலே சொலலப போகிறபடி இவாகள அனைவரும பரகருதி வஶப படடவாகளாகவும, படைககபபடுபவாகளாகவும பரமாணஙகளால அறியபபடுகிறாாகள எனறு கருதது (பரகருதே வஶாத அவஶம) ' தரிபி4ா்கு3ணமயைா ப4ாவை '' [கீ3தை 7 13] எனனும ஶலோகததில ஏழாம அததியாயததிலும, ''பரகருதிம மோஹினீம ஶ்ரிதா '' [கீ3தை 9-12] [மயககும ராஜஸதாமஸ ஸவப4ாவததை அடைநதவாகள] எனறு அடுததுளள ஶலோகததிலும கூறியபடி முககுணஙகளாலே மயககும எனனுடைய மூலபரகருதிககு வஶபபடடிருககையாலே, தன வஶமிழநததாமபடி (புந புந விஸருஜாமி) ஆயிரமசதுாயுக3ஙகளை ஒரு நாளாககொணட நூறு வருடஙகளையுடைய பிரமனின ஆயுளான ஒவவொரு கலபததிலும மறுபடியும மறுபடியும பலவித4 மாகப படைககிறேன அநாதி3யாய, அனநதமான காலததில உளள ஒவவொரு ப3ரஹமகலபததிலும, விசிததிரமான நாமம, ரூபம, தே3ஶம, காலம், பே4ாக3ம முதலானவறறை உடையதாமபடி படைககிறேன. (பரகருதோ வஶாத அவஶம விஸருஜாமி) பரகருதிககு வசபபடடிருககையாலே தன் வசமிழநததாமபடி என லீலைககு உறுப பாகப படைககிறேன் எனறு கரியாவிஶேஷணமாகக கொளளும போது பொருள. (பரகருதோ வஶாத அவஶம பூ4தக3ராமம) என்று பூ4தக3ராமவிஶேஷணமாகக கொளளுமபோது, ''புந புந விஸருஜாமி'' எனறது—விசிததிரமான ஶரீரேநதிரியஙகள முதலான வறறை உடையதாமபடி ஜீவஸமூஹததை, 'இவாகள எபபோதாவது நமமை அடையமாடடாாகளா' எனனும நபபாசையாலே மறுபடியும, மறுபடியும படைககிறேன—எனறு பொருளபடுகிறது ''சோமபாது இபபலலுருவையெலலாம படாவிதத விததா'' [பெரியதிருவ 18] ''ஒனறியொனறி உலகம படைததான'' [திருவாய 3-9-10] முதலான அருளிசசெயலகள இஙகு அநுஸநதி4ககததககவை. 8

॥ भा ॥ एवं तर्हि विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि नैर्घृण्याद्यापादनेन भ[ग]वन्तं बध्नन्तीत्यत्राह—

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय! ।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

9 ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிப₃த்₄நந்தி த₄நஞ்ஜய ।
உத₃ாஸீநவது₃ாஸீநமஸக்தம் தேஷு கர்மஸு ॥

த₄நஞ்ஜய! — அர்ஜுநா!, தாநி கர்மாணி — அந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலான) கர்மங்கள், உத₃ாஸீநவத் ஆஸீநம்— உத₃ாஸீநனைப்போலே இருப்பவனாய், தேஷு கர்மஸு அஸக்தம் — அந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலான) கர்மங்களால் ஏற்படும் வைஷம்யத்தில் பற்றில்லாதவனான, மாம் — என்னை, ந ச நிப₃த்₄நந்தி —(வைஷம்யம், நைர்க₄்ருண்யம் முதலான தோ₃ஷங்களை ஏற்படுத்தி) கட்டுப்படுத்துவதில்லை

---

9 அந்தக் கருமங்க ளாங்கவற்றிற் றொத்தற்ற
சந்தத் தென்னைமுயலான றன்படிபோ—லிந்தப்
பெருந்தகைமை யாலிருக்கும் பெற்றியின னாங்கு
வருந்தவிறை யும்பிணியா வாய்ந்து

அந்தக் கருமங்கள் — (ஸ்ருஷ்டி முதலான) அந்தச் செயல்கள், **ஆங்கு அவற்றில் தொத்து அற்ற சந்தத்து**— அத்தகைய அச்செயல்களில் பற்றற்றவனாய், ஸங்கல்பத்தை உடையவனாய், **முயலான் தன் படிபோல இந்தப் பெரும் தகைமையால் இருக்கும் பெற்றியினன்** — (ஒரு காரியத்தில்) உத₃ாஸீநனாய் இருப்பவனைப்போலே, (ஜீவர்களின் வைஷம்யத்துக்கு முக்கிய காரணமாய இராமலிருக்கையாகிற) இந்தப் பெரிய தன்மையோடு இருக்கும் பெருமையை உடையவனான, **என்னை**—என்னை, **ஆங்கு**—இந்தச் செயல்களால் ஏற்படும் வைஷம்யத்தால், **வாய்ந்து**— (தோ₃ஷங்கள்) ஏற்பட்டு, **வருந்த**—(நான்) தாழ்வுறும்படியாக, **இறையும் பிணியா**—சிறிதும் கட்டுப்படுத்தமாட்டா.

|| भा || न च तानि—विषमसृष्ट्यादीनि कर्माणि मां निबध्नन्ति—मयि नैर्घृण्यादिकं नापादयन्ति; यतः क्षेत्रज्ञानां पूर्वकृतान्येव कर्माणि

9 "முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்னபடி, பல வகையான ஏற்றத் தாழ்வுகளை உடைய ஜீவர்களை நீயே ஸ்ருஷ்டித்து, ரக்ஷித்து, ஸம்ஹரிப்பவனானால், அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள் உனக்குக் கருணையின்மை, பக்ஷபாதம் முதலான தாழ்வுகளை விளைத்து, எல்லையற்ற உன் பெருமையைக் குலைத்து விடுமே" என்று அர்ஜுன னுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு அந்த தோ₃ஷங்கள் தனக்கு ஏற்பட மாட்டா என்பதை விவரிக்கிறான் கண்ணன் இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ந ச மாம்' என்றவிடத்தில் 'ச காரம் 'து'காரப்பொருளை உடைய தாய், முன் ஶ்லோகத்தின் மேல் எழும் இந்த ஶங்கையைத் தவிர்க்கிறது. (தாநி காமாணி) முன் ஶ்லோகங்களில் சொன்ன ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தி₂தி, ஸம்ஹாரம், நிக்₃ரஹம், அநுக்₃ரஹம் அவை காரணமாக நரகமளிப்பது, மோக்ஷமுள்ளிட்ட உயர்பதவி களை அளிப்பது முதலான செயல்கள். புண்ய பாப கர்மங்களைப் பற்றி முன் ஶ்லோகங்களில் ப்ரஸ்தாவம் இல்லாமையாலே, இங்கு 'தாநி காமாணி' (அந்தக் கர்மங்கள்) என்று அவற்றைச் சொல்லு வது பொருத்தமற்றது. ஆகையால் முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் முதலிய செயல்கள் இங்கு 'தாநி கா மாணி' என்று எடுக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவதே உசிதம். (மாம் ந நிப₃த்₄நந்தி) கருணையின்மை, பக்ஷபாதம், நிலைநில்லாத நெஞ்சை உடையவனாயிருக்கை முதலான தோ₃ஷங்களை விளைத்து என்னைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை, என் பெருமையைக் குலைப்பதில்லை என்று கருத்து. (ந நிப₃த்₄நந்தி) இங்கு 'ஸம்ஸார ரூபமான ப₃ந்த₄த்தை விளைப்பதில்லை' என்று பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. ஏனெ னில், ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி முதலான பரமாத்மாவின் கார்யங்கள் அவ னுக்கு ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமாகின்றன என்று எந்த ஶாஸ்த்ரத் திலும் சொல்லப்படவில்லை. ஶாங்கர பா₄ஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட படி, த₄ர்மாத₄ர்ம ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஏற்படுவதாக ஐயமுறுவதற்கும் இடமில்லை. அத₄ர்மமாகத் தோன்றும் காரியங்களை ஈஶ்வரன் செய் தாலும் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு எவராலும் முடியாது என்பது தெளிவு ஆகையால், 'ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றால் கருணையின்மை முதலான தோ₃ஷங்களேற்பட்டு, ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமை குலைந்துவிடுமே' என்னும் ஶங்கையே இங்கு தவிர்க் கப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். (த₄நஞ்ஜய!) க்ஷத்ரிய

த₄ர்மத்தையொட்டி, நீ பல அரசர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய செல்வங்களையும் உன்தாக்கிக் கொண்டாலும், ஸ்வத₄ர்மமான இச் செயல் உனக்குப் பாபத்தை அளிக்காதது போலே, நான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவையும் எனக்கு தோ₃ஷத்தையளிக்கமாட்டா என்று கருத்து வைஷம்யம் முதலான தோ₃ஷங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பது எப்படி? என்பதை உத்தரார்த்த₄த்தில் விவரிக்கிறான் (தேஷு காமஸு அஸக்தம் மாம்) அந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் பற்றற்றிருக்கும் என்னை, அந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு முக்கிய காரணமாய் இல்லாமலிருக்கும் என்னை என்று கருத்து. தே₃வர், மனிதர் முதலான ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு அவரவர் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களே முக்கிய காரணமாகின்றமையால், அவற்றுக்கு நான் முக்கிய காரணமல்ல என்றபடி. ''நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்க்க₃ கர்மணி। ப்ரதா₄நகாரணீபூ₄தா யதோ வை ஸ்ருஜ்ய ஶக்தய॥ . நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட₂! ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்॥'' [வி பு 1-4-51,52] [ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் தே₃வர் முதலானவர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் எம்பெருமான் நிமித்த மாத்ர மாகவே (ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு அப்ரதா₄ன காரணமாகவே) இருக்கிறான் ஜீவர்களுடைய முன் வினைகளும் வாஸனைகளுமே ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு ப்ரதா₄னகாரணமாயிருக்கின்றன. முனிஶ்ரேஷ்ட₂ரே! தே₃வர் முதலான ஜீவர்கள் தத்தம் முன்வினைகளாகிற ஶக்தியாலேயே அந்தந்த தே₃வாதி₃ரூபத்தை அடைகின்றனர்.] ''கர்மபி₄ர்பா₄விதா பூர்வை ஸத₃ஸத₃வராந்தா ஸுராத₃யாஸ்து பரஜா ப₃ரஹ்மந்! சதுர்வித₄ா॥'' [வி-பு 1-5-28,29] [அந்தணரே! தத்தம் பூர்வ கர்மவாஸனைகளோடு கூடியவர்களான தே₃வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தா₂வரம் என்னும் நாலுவகைப்பட்ட ஜீவர்களும் (ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு விஷயமாகின்றனர்.] ''ஆப₃ரஹ்மஸ்தம்ப₃பர்யந்தா ஜக₃த₃ந்தர்வ்யவஸ்தி₂தா। ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:॥'' [விஷ்ணுத₄ர்மம் 104-23] [பிரமன் முதல் புல் ஈறுக இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஜீவர்களும் தமது முன்வினைகளாலே ஏற்பட்ட ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலேயே உழல்கின்றார்கள்] 'வாசிகை பக்ஷிம்ருக₃தாம் மாநஸை அந்த்யஜாதிதாம்। ஶரீரஜை கர்மதோ₃ஷை யாதி ஸ்தா₂வரதாம் நர॥'' [மநு 12-9] [மனிதன் மனத்தால் செய்த பாபத்தினால் மறுபிறப்பில் தாழ்ந்த ஜாதி மனிதனாகப் பிறக்கிறான், வாக்கா

दासीनः ; यथाऽऽह सूत्रकारः — * वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात् (२. १. ३४) *न कर्माविभागादिति चेन्नानादित्वात् (३५) इति ॥ ९ ॥

லும் பாபம் செய்தானாகில், மறுபிறப்பில் பக்ஷி, மருகம் முதலான திர்யக்குகளாகப் பிறக்கிறான். உடம்பினால் ஏற்படும் செயல்களாலும் பாபம் செய்தானாகில், மறுபிறப்பில் மரம், செடி முதலான ஸ்தாவரங்களாகப் பிறக்கிறான்.] "அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே । யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்திஸ்ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ! ஸர்வகா ॥ ஸம்ஸாரதாபாநகிலாநவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் । தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா ॥ ஸர்வபூதேஷு பூபால ! தாரதம்யேந வர்த்ததே ॥" [வி-பு 6-7-62 63] [அரசனே! எல்லா ஶரீரங்களிலும் பரவியிருக்கும் ஜீவர்களாகிற விஷ்ணுஶக்தி, அவித்யை என்றும், கர்மம் என்றும் சொல்லப்படும் ஶக்தியினால் சூழப்பட்டுள்ளது. (அதனால்) மிகவும் கடுமையான ஸம்ஸார தாபங்கள் அனைத்தையும் அநுபவிக்கிறது. அந்தக் கர்மத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஜீவர்களாகிற ஶக்தி, தேவர் முதலான ஶரீரங்களில் இருப்பதாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்களில் ஏற்றத் தாழ்வுகளை உடையதாகக் காணப்படுகிறது] முதலான ப்ரமாணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குக் கர்மமே முக்கிய காரணம் என்று விளக்கப்பட்டதன்றோ. அந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளில் தான் பற்றற்றிருக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறான் — (உதாஸீநவத் ஆஸீநம் மாம்) அந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் விஷயத்தில் உதாஸீநனைப் போலேயிருக்கும் என்னை, ஸ்ருஷ்டி முதலான கர்மங்கள் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதிகளை விளைத்துக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை என்று பூர்வார்த்தத்தோடு கூட்டிக்கொள்வது. ஒரு காரியத்தில் உதாஸீநனாயிருப்பவன், அக்காரியத்திற்கு எப்படி முக்கிய காரணமாயிராமல் இருக்கிறானோ, அப்படியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்யுமவனாயினும், நான் உதாஸீநனைப்போலே ஏற்றத்தாழ்வுகள் விஷயத்தில் முக்கியகாரணமாயிராதவனாய் உள்ளேன் என்று கருத்து. ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு ப்ரதாநகாரணம் எம்பெருமானேயாயினும், அவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு அந்தந்த ஜீவர்கள் செய்யும் புண்யபாபகர்மங்கள் ப்ரதான காரணமாகின்றனவேயொழிய, எம்பெருமான் ப்ரதானகாரணமாவதில்லை என்று கண்டு கொள்வது. இவ்விஷயத்தை ஸூத்ரகாரரும் பின்வரும் ஸூத்ரங்களில் காட்டினார் — 1. "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததாஹி தர்ஶயதி" [ப்ர ஸூ 2-1-34] [(தேவர் முதலான

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम्।
हेतुनाऽनेन कौन्तेय! जगद्धि परिवर्त्तते॥ १०॥

10 மயாऽத்₄யக்ஷேண ப்ரக்ருதி ஸூயதே ஸசராசரம் ।
ஹேதுநாऽநேந கௌந்தேய ! ஜக₃த்₃தி₄ பரிவர்த்ததே ॥

கௌந்தேய!—குந்தீபுத்ரனே! ப்ரக்ருதி —(என்னுடைய தான) மூலப்ரக்ருதி, அத்₄யக்ஷேண மயா — தலைவனான என்னால் (தூண்டப்பட்டதாய்), ஸசராசரம் ஜக₃த்—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடங்கிய உலகத்தை, ஸூயதே—(ஜீவர்களின் கர்மாநுகு₃ணமாக) ஸ்ருஷ்டிக்கிறது, அநேந ஹேதுநா—(ஜீவர்களின் கர்மாநுகு₃ணமான என் ஸங்கல்பமாகிற) இந்தக் காரணத்தால், ஜக₃த்—முற்கூறிய உலகம், பரிவர்த்ததே ஹி — ஆவதும், வளர்வதும், அழிவதுமாக ஆகிறதன்றோ

10 என்னோக்கம் பெற்றங் கசித்துச் சராசரத்தை
முன்னோக்கி நின்று முயன்றுபெறு—மிந்நோக்கா
மேதுவினூற் கௌந்தேயா வெவ்வுலகுந் தன்கரும
மீது வளர்தருமே மிக்கு.

கௌந்தேயா!—குந்தீபுத்திரனே ! முன் நோக்கி நின்று—முன்னதாகவே இதன் ஸத்தையை நோக்கி நின்று,

ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டியினால்) பக்ஷபாதமும், கருணையின்மையும் (ப₃்ரஹ்மத்திற்கு) ஏற்படமாட்டா, (ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி) கர்மத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையால் ஶ்ருதியும் இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறதன்றோ] 2 ' ந கர்மாவிப₄ாகா₃தி₃தி சேந்நாநாதி₃த்வாது₃பபத்₃யதே சாப்யுபலப₄்யதே ச'' [ப₃்ர-ஸூ 2-1-35] [''(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கர்மமில்லை, (அக்காலத்தில்) ப₃்ரஹ்மம் தவிர்ந்த வேறொன்றில்லையென ஶ்ருதி கூறுவதிலிருந்து (ஜீவனில்லை என்று தேறுகிறபடியால்)'' என்று கூறினால் அது சரியல்ல, ஜீவன் அநாதி₃யாகையால் (அநாதியாயினும், ப₃்ரஹ்மம் ஒன்றே இருந்தது என்ற ஶ்ருதியும்) பொருந்தும் (ஜீவன் அநாதி₃ என்று) ஶ்ருதியிலும் காணப்படுகிறது.] ஆக, ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி முதலான தன் செயல்கள் கருணையின்மை பக்ஷபாதம் முதலான தாழ்வுகளை விளைத்துத் தன் பெருமையைக் குறைக்கமாட்டா என்று அருளிச்செய்தானாயிற்று. 9

॥भा॥ तस्मात् क्षेत्रज्ञकर्मानुगुणं मदीया प्रकृतिस्सत्यसङ्कल्पेन मयाऽध्यक्षेण ईक्षिता सचराचरं जगत्सूयते। अनेन क्षेत्रज्ञकर्मानुगुण-

முயன்று — இதை ஸ்ருஷ்டிப்பதில் முயன்றுநிற்கும், என் நோக்கம் பெற்று—என்னுடைய ஸங்கல்பத்தைப் பெற்று, அங்கு—ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே, அசித்து—அறிவற்றதான மூலப்ரக்ருதி, சராசரத்தை—அசைவனவும், அசையாதனவு மடங்கிய இவ்வுலகத்தை, பெறும் — ஸ்ருஷ்டிக்கும், இந் நோக்காம் ஏதுவினால்—என்னுடைய ஸங்கல்பமாகிற இந்தக் காரணத்தினால், எவ்வுலகும் — எல்லா ஜீவஸமூஹமும், தன் கருமம் மீது — தன் புண்ய பாப கர்ம காரணமாக, மிக்கு வளர்தருமே — ஆவதும், வளர்வதும், அழிவதுமா யிருக்கும்.

10 "முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி, கர்மாநுகு₃ணமாகவே ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறதாகில், பரிணமத்தையே இயல்வாகக்கொண்ட மூலப்ரக்ருதியே கர்மாநுகு₃ணமாகப் பரிண மத்தை அடையட்டுமே? ஈஶ்வரனுன உனக்கு என்ன வேலை?" என்று அர்ஜுனன் ஶங்கிப்பதாக வைத்து இந்த ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்கிறுன் (அத்₄யக்ஷேண மயா ப்ரக்ருதி ஸூயதே) என் உடைமையான ப்ரக்ருதி ஜீவர்களுடைய கர்மாநுகு₃ணமாகவே பரிண மித்தபோதிலும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடைய தலைவனுன என்னால் தூண்டப்பட்டதாய்க்கொண்டே படைக்கிறது. 'கர்மாத்₄ யக்ஷ ஸர்வபூ₄தாதி₄வாஸ" [ஶ்வே 6-11] [ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களுக்குத் தலைவனுய, எல்லாப் பொருள்களிலும் வியாபித் திருப்பவனுயுள்ள பரமாத்மா] "யோ அஸ்யாத்₄யக்ஷ பரமே வ்யோமந்" [யஜுர்·அஷ்ட 2-8-9-66] [எவன் இந்த லீலாவிபூ₄திக்குத் தலைவனுய, நித்யவிபூ₄தியான பரமபத₃த்தில் எழுந்தருளியிருக் கிருனே] "த்₄யாயதே அத்₄யாஸிதா தேந தந்யதே" [மந்த்ரிக 1-4] [அந்தப் பரமாத்மாவால் அதி₄ஷ்டி₂க்கப்பட்ட மூலப்ரக்ருதி அவனது ஸங்கல்பத்தால் அறியப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்படுகிறது] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. 'அத்₄யக்ஷ' ஶப்₃த₃ம் 'தலைவன்' என்று பொருள்படுகிறது. 'அதி₄கம் அஶ்நுதே இதி அத்₄ யக்ஷ' [மிகுதியான ப₂ாக₃த்தை அடைபவன் எவனே அவன் அத்₄

मदीक्षणेन हेतुना जगत्परिवर्तत इति मत्स्वाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वं

யக்ஷஞகிருன] எனறு சிலா பொருள கொளளுகிருாகள பரகருதி எதைப படைககிறது? எனில, (ஸூயதே ஸசராசரம ஜக3த) அடுதத பாதியிலுளள 'ஜக3த' எனனும பத3ததைை இஙகும, இங குளள 'ஸசராசரம' எனனும பத3ததை அஙகும கூடடிககொளள வேணடும அசைவனவும, அசையாதனவும அடஙகிய உலகை மூலபரகருதி படைககிறது எனறபடி. 'ஸூயதே' எனும ஶப3த3த தால ''ஸூயதே புருஷாாதத2ம ச தேனைவாதி4ஷடி2தம ஜக3த'' [மநதரிகோபநிஷத 1-4] [இநதப பரமாதமாவால அதி4ஷடி2ககபபடட மூலபரகருதி—பொருள, இனபம ஆகிய புருஷாாதத2ஙகளையும, (இவறறை அளிககும) உலகையும படைககிறது.] எனனும உபநிஷத3 வாககியம நினைவுறுததபபடுகிறது இநத ப4க3வதஸஙகலபமே உலகின ஸமஹாரம முதலானவறறுககும காரணமாகிறது எனறு ஶலோகத தின பிறபாதியில காடடுகிருன இனி — (அ'நேந 'ஹேதுநா) ஜீவா களின காமாநுகு3ணமான எனது ஸஙகலபமாகிற முறகூறிய காரணததாலேயே முனபாதியில பரகருதியினல செயயபபடும ஸருஷடியே பரத4ானமாகச சொலலபபடடதாயினும, அநத ஸருஷடி யானது ஸமஹாரததிறகு ஹேது அலலாமையாலே, அநத ஸருஷ டிககுக காரணமான ஸஙகலபமே இஙகும ஸமஹாரததிறககு காரண மாகச சொலலபபடுகிறது எனறு கொளளவேணடும இவவணண மாக இநத ஶலோகததில உலகின ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளுககு மூலகாரணஞயிருபபவனே அத்4யக்ஷஞகிற பரமாதமா எனறு சொல லபபடுகிறபடியால, விகாரமறறதாய, கேவலஜஞாநமாதரமாயிருப பது 'அத்4யக்ஷ' ஶப3த3ததால சொலலபபடுகிறது எனறு கூறும அத்3வைதிகளின பக்ஷம இஙகு அநாத3ரிககபபட்டதாயிறறு (ஜக3த பரிவாததே ஹி) உலகம—ஸதி2தி, ஸமஹாரம முதலிய மறற நிலைகளையும மாறிமாறி அடைகிறதனறே. ஏழாவது ஶலோகததில 'ஸாவபூ4தாநி எனறு ''தன ஸஙகலபாதீ4னமாகவே பரகருதியின ஸருஷடி ஸமஹாராதி3கள நடககினறன'' எனறு தொடஙகபபடட விஷயம இததுடன நிறைவுபெறுகிறது ஐநதாவதுஶலோகததில 'பஶய மே யோக3மைஶவரம''[ஈஶவரனுன எனககுரிய பெருமையைப பாராய] எனறு தொடஙகபபடட பெருமைகளின நிருபணமும இநத ஶலோகத துடன நிறைவடைகினறது அவையாவன—காமாநுகு3ணமாக உல கம படைததளிததழிககபபடடபோதிலும, இவனே மூலபரகருதிககு அத்4யக்ஷஞயிருநது இவறறைச செயகையால இவனுடைய ஸவாமியா

नैर्घृण्यादिदोषरहितत्वमित्येवमादिकं मम वसुदेवसूनोः ऐश्वरं योगं पश्य। यथाऽऽह श्रुतिः—* अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्धः। मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्॥ (श्वे ४. ९) इति॥ १०॥

யிருக்கும் தன்மைக்கும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனாயிருக்கும் தன்மைக்கும் ஏக்குறையுமில்லை. காமாநுகுணமாகவே இவன் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வதால் கருணையின்மை முதலான தோஷங்களும் இவனுக்கு உண்டாகமாட்டா. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுவதாய், வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தமையான அவதாரஸௌலப்யமும் இங்கு சொல்லப்படும் பரத்வத்தோடு சேர்ந்து இவனுக்கு நிறமளிப்பதாகிறது. 'இந்த குணங்களனைத்தையும் பாராய்' என்று இந்த ஆறு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் அர்ஜுநனுக்குக் காட்டினானாயிற்று "யுஜ்யதே இதி யோக:" [எது ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ அது யோகமாயிற்று] என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் யோகஶப்தம் குணங்களைக் காட்டுகிறது. (ஹி) மூலப்ரக்ருதியானது ஈஶ்வரனால் தூண்டப்பட்டே பரிணாமத்தை அடைகிறது என்றும், ஜீவர்கள் காமாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி வசப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் இங்கு சொல்லப்படும் அர்த்தம் ஶ்ருதி ப்ரஸித்தம் என்று 'ஹி' ஶப்தம் காட்டுகிறது. "அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத் தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: । மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்" [ஶ்வே 4-9] இந்த மூலப்ரக்ருதியிலிருந்து மாயோனாகிற பரமாத்மா இந்த உலகைப் படைக்கிறான். அந்த உலகில் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான ஜீவன் மாயையாகிற அந்த ப்ரக்ருதியினால் கட்டப்பட்டு நிற்கிறான். மாயை என்பது ப்ரக்ருதியே என்று அறிய வேண்டும். மாயையை உடையவனான மாயோனே பெரிய ஈஶ்வரன் என்று அறியவேண்டும்] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (கௌந்தேய !) நீ பாண்டுபத்னியான குந்தியின் புத்திரன் என்பது எப்படி உண்மையோ, அப்படியே என்னை அத்யக்ஷனாகக் கொண்ட ப்ரக்ருதியினால் இவ்வுலகனைத்தும் படைக்கப்பட்டது என்பதும் உண்மை என்று கருத்து. ஆக, இந்த ஶ்லோகம் ஈறாக "ஸ்வமாஹாத்ம்யம் மநுஷ்யத்வே பரத்வம் ச" [கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 13] என்று ஆளவந்தாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்ட எம்பெருமானின் பெருமை அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. 10.

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम्।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम्॥११॥

11 அவஜாநந்தி மாம மூட₄ா மாநுஷீம தநுமாஶரிதம ।
பரம ப₄ாவமஜாநநதோ மம பூ₄தமஹேஶவரம ॥

மூட₄ா — அறிவிலிகள, மம — என்னுடைய, பரம ப₄ாவம — மேலான தனமையை, அஜாநநத — அறியாதவாகளாய, பூ₄தமஹேஶவரம — எலலாப பொருளகளுககும பெரிய ஈஶவரனுய, மாநுஷீம தநும ஆஶரிதம — மனித உருவை எடுததுககொணடிருபபவனுன, மாம — என்னை, அவஜாநநதி — அவமதிககினறனா

11 எநதவுல குககு மிறையாகு மெனபெருமை
சநதமதி னினறுணாவு சாராதாா — மநதராய
மானிடமா மிவவுடலில வநதுதிதத வெனனையது
தானிடமா நினறிகழவா தாம

மநதராய — அறிவிலிகளாய, எநத உலகுககும இறையாகும என பெருமை சநதமதில நினறு உணாவு சாராதாா — எலலாப பொருளகளுககும இறைவனுயிருககும என்னுடைய பெருமையைத தஙகள நெஞசில நிறுததி அறிவு பெருதவாகள, மானிடமாம இவவுடலில வநது உதிதத என்னை — மனித உருபபோலிருககும இநத உருவோடு வநது அவதரிததிருககும என்னை, அதுதான இடமா — அதுவே காரணமாக, நினறு இகழவாதாம — நிலையாக அவமதிககிருாகள

11 "ஸவமாஹாதமயம மநுஷயதவே பரதவம" [கீ₃தாாதத₂ ஸஙக₃ரஹம 13] [தன்னுடைய பெருமையும, மனிதனுயிருககும போதே பரதவததோடு இருககும தனமையும] என்று ஆளவநதாரால அநுஸநதி₄ககபபடடவை சென்ற ஶலோகம ஈருக விவரிககப படடன. இவவிரணடில, மநுஷயதவே பரதவததை மேலும விவரிக கிருன இநத ஶலோகததில. பதின்மூனருவது ஶலோகம தொடஙகி "மஹாதமநாம விஶேஷ" [கீ₃தாாதத₂ 13] என்று ஆளவநதாரால

॥ भा ॥ एवं मां भूतमहेश्वरं—सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं निखिलजगदेक-
कारणं परमकारुणिकतया सर्वसमाश्रयणीयत्वाय मानुषीं तनुमाश्रितं
स्वकृतैः पापकर्मभिर्मूढा अवजानन्ति—प्राकृतमनुष्यसमं मन्यन्ते। भूत-

---

அநுஸநதி$_4$ககபபடட மஹாதமாககளின சிறபபை வாணிபபதறகு
உறுபபாக மஹாதமாககளுககு எதிராதடடாயிருககும மூட$_4$ாகளின
தனமையை இநத ஶலோகததாலும, அடுதத ஶலோகததாலும
காடடுகிருன. (பூ$_4$தமஹேஶவரம மாம அவஜாநநதி) எலலாப
பொருளகளுககும தனிககோல செலுததும ஸாவநியநதாவாயிருககும
என்னை அவமதிககிருாகள. இஙகு 'பூ$_4$த' ஶப$_3$த$_3$ம 'பூ$_4$ ஸததாயாம'
என்னும த$_4$ாதுவிலிருநது உணடானதாகையாலே, ஸததையுடைய
எலலாப பொருளகளையும குறிககிறது. பூ$_4$தஙகளுககெலலாம பெரிய
ஈஶவரன பூ$_4$தமஹேஶவரனுகிருன. வெறும மஹேஶவர ஶப$_3$த$_3$ததை
இடடால சிவனைககுறிபபதாகச சிலா மயஙகக கூடுமாகையால
'பூ$_4$தமஹேஶவரம எனகிருன. "யத$_3$வேத$_3$ாதெ$_3$ள" [தை-நா
10-24] எனறு தொடஙகும தைததிரீய நாராயணவலலி மநதிரத
தில, வேத$_3$ததின ஆதி$_3$யிலும, அநததகிலும ஓதபபடும ஓஙகாரத
திறகுக காரணமான அகாரததிறகுப பொருளாயிருககும விஷ்ணுவே
மஹேஶவரன எனறு அறுதியிடடு, அடுததுதான 11 வது அநுவாகத
தில அவனே பிரமன, சிவன, இநதிரன முதலானாககு அநதாயாமி
யாய, பரப$_3$ரஹமமாய, பரததவமாய, பரமாதமாவான நாராயணன
எனறு நிாணயிககபபடடதனறே அநததுலகுககும தனிககோல
செலுததும ஸாவநியநதாவாக இஙகு தனனைக குறிககையாலே,
பரததவததுககு உறுபபான ஸாவஜஞதவம (எலலாம அறிநதவனு
யிருககை), ஸதயஸஙகலபதவம (தடையறற ஸஙகலபததை
உடையவனுயிருககை), எலலாவுலகிறகும ஒரே காரணனுய இருககை
முதலான கு$_3$ணஙகள் இஙகு உணாததபபடுகினறன. "பூ$_4$த
மஹேஶவரம்" எனனும த$_4$ாமியைச சொலலும் ஶப$_3$த$_3$ததை
"பரம ப$_4$ாவம" எனனும த$_4$ாமததைச சொலலும ஶப$_3$த$_3$ததோடு
கூடடிப பொருளகொளளமுடியாதாகையாலே, முறபாதியிலுள்ள
'மாம' எனனும ஶப$_3$த$_3$ததோடு கூடடிப பொருளகொளளபபடடது.
(மாநுஷீம தநும ஆஶ்ரிதம மாம மூட$_4$ா அவஜாநநதி) பரம
காருணிகனுகையாலே இநத லீலாவிபூ$_4$தியிலுளளவாகளும ஆஶரயிப
பதறகாக மனித உருவைபபோனற உருவோடு பிறநதிருககும
எனனைத தமமுடைய பாபகாமஙகளாலே அறிவிலிகள அவமதிககி
ருர்கள, பராகருதமனிதாகளோடு ஒததவனுக நினைககிருாகள.

महेश्वरस्य मम अपारकारुण्यौदार्यसौशील्यवात्सल्यनिबन्धनं मनुष्यत्वसमाश्रयणलक्षणमिमं परं भावमजानन्तो मनुष्यत्वसमाश्रयणमात्रेण मामितरसजातीयं मत्वा तिरस्कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥

(மூட₄ா அவஜாநந்தி) பொறகுடததையும, மணகுடததையும குடமாயிருககும தனமையையிடடு ஒனருய நினைபபதுபோலே, எனது அபராகருத ஶரீரததையும, மறற மனிதாகளுடைய பராகருத ஶரீரததையும அமைபபில ஒறறுமையைப பாாதது ஸமமாக நினைககிருாகள இஙகு 'மாநுஷீம தநும' எனறது "மீனோடு ஆமை கேழல அரி" [பெரிய-திரு 8-8-10] எனறு சொலலபபடட மீன, ஆமை, வராஹம, சிஙகம முதலான உருவஙகளுககும உபலக்ஷணம 'மூட₄ா.' எனறு சொலலபபடட இவாகளது அறிவின்மைககும இவாகளைப படைதத ஸாவேஶவரனை இவன்தானே காரணம எனில, இவாகளுடைய முறபிறவிப பாவஙகளையொட்டியே இவாகளை இபபடிப படைததிருககிருனுகையாலே, இவாகளுடைய அறிவின்மைககு இவாகளசெயத பாபஙகளே காரணமாகும. ஆகையால இவன்மேல குறறமிலலை. இனி, இவாகள இபபடி மயஙகுவதறகுக காரணததைச சொலலுகிறது ஶலோகததின மூனருவது பாத₃ம—(மம பரம ப₄ாவம அஜாநநத) ஏழுலகும தனிககோல செலுததும ஸாவநியநதாவாய, எலலையறற கருணை, வணமை, தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராகப புரையறக கலநது பரிமாறும நீாமை அடியாா குறறம காணுமலிருககை, கணடாலும கு₃ணமாகக கொளளுகை முதலான லக்ஷணஙகளையுடைய வாதஸலயம ஆகிய எனனுடைய கு₃ணஙகளினுல நான மனித உருவை ஏறறுககொணடிருககையாகிற இநதப பெருமையை அறியாதவாகள இவாகள இதனுலேயே மறற மனிதாகளின உருவிறகும, எனனுடைய அபராகருதத திருமேனிககும வாசி அறியாமல மயங்குகிருாகள எனறு கருதது இநத மயககததாலே—நான மனித உருவை எடுத்திருபபதை மடடும கணடு, பரதவததோடு கூடிய எனது இநத ஸௌலப₄யம எனககுச சிறபபையே அளிபபது எனறு அறியாமல எனனை மறற பராகருத மனிதாகளோடு ஒததவனுக எணணி அவமதிககிருாகள எனபது ஶலோகததின பரமதாதபாயம "பிதா புதரேண பிதருமாந யோநியோநௌ நாவேத₃விநமநுதே தம ப₃ருஹந்தம" [யஜு.காட₂கம 3 9-55] [அனைததுலகுககும தநதையாயிருபபவன தனபிளளைகளில ஒருவனைத தநதையாககொணடு ஒவ்வொரு யோனியிலும பிறககிருன. வேத₃மறியாதவன, அவனே பரமாதமா என்று அறியமாடடான.] எனனும் வேத₃வாகயததின் பொருள இநத ஶலோகததால விவரிககபபடடதாயிறறு. 11.

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः।
राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः॥१२॥

12. மோக₄ாஶா மோக₄கர்மாணோ மோக₄ஜ்ஞாநா விசேதஸ: ।
ராக்ஷஸீமாஸுரீம் சைவ ப்ரக்ருதிம் மோஹிநீம் ச்ரிதா: ॥

மோஹிநீம்—(என்னுடைய பெருமையை) மறைக்கும், ஆஸுரீம் ராக்ஷஸீம் ப்ரக்ருதிம் — அஸுர ராக்ஷஸ ஸ்வ ப₄ாவத்தை, ச்ரிதா: —அடைந்திருப்பவர்களாய், மோக₄ாஶா:— பயனற்ற விருப்பங்களையுடையவர்களாய், மோக₄கர்மாண: — பயனற்ற செயல்களையுடையவர்களாய், மோக₄ஜ்ஞாநா:— பயனற்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத்தையுடையவர்களாய், விசேதஸ: ச ஏவ (ப₄வந்தி)—உண்மையறிவற்றவர்களாகவே ஆகின்றனர்

---

12. பழுதான வாசை பழுதான கன்மம்
பழுதான ஞானம் படைத்தார்—பழுதான
நெஞ்சினராய் மோகமுறு நேரசுர ராக்கதமாம்
வஞ்சத் தகப்படுவார் வந்து

மோகம் உறு — மோஹத்தை அடைவிக்கும், நேர் அசுரராக்கதமாம் வஞ்சத்து வந்து அகப்படுவார்—அஸுர ராக்ஷஸ வஞ்சக ஸ்வப₄ாவங்களைப் பூர்ணமாக அடைந்திருக்கும் இவர்கள், பழுதான நெஞ்சினராய் — நெஞ்சில் உண்மை யறிவு இல்லாதவர்களாய், பழுதான ஆசை — பயனற்ற விருப்பங்களையும், பழுதான கன்மம் — பயனற்ற செயல்களையும், பழுதான ஞானம்—பயனற்ற (விபரீத) ஜ்ஞானத்தையும், படைத்தார்—பெற்றிருக்கிறார்கள்

---

12 முன் ஶ்லோகத்தில், மனித உருவை எடுத்திருப்பதையிட்டுத் தன்னை அறிவிலிகள் அவமதிப்பதாகக் கூறினான். அதற்குக் காரணம் யாதென்பதையும், அப்படி அவமதிப்பதால் ஏற்படும் ப₂லனையும் இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறான். (ராக்ஷஸீம் ஆஸுரீம் ச மோஹிநீம் ப்ரக்ருதிம் ச்ரிதா) ஸர்வேஶ்வரனான நான் பரமகருணையினாலேயே மனித உருவை எடுத்திருக்கிறேன் என்பதை மறைக்கும் ராக்ஷஸ ஸ்வப₄ாவமான தமோகு₃ணத்தையும், ஆஸுரஸ்வப₄ாவமான ரஜோகு₃ணத்தையும் அடைந்திருப்பவர்கள் தமோகு₃ணத்தை மிகுதி

॥ भा ॥ मम मनुष्यत्वे परमकारुण्यादिपरत्वतिरोधानकरीं राक्षसीमासुरीं च मोहिनीं प्रकृतिमाश्रिताः, मोघाशाः — मोघवाञ्छिताः- निष्फलवाञ्छिताः, मोघकर्माणः — मोघारम्भाः, मोघज्ञानाः — सर्वेषु

யாகவும், ரஜோகுணத்தை அதற்கடுத்தபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ராக்ஷஸஸ்வபாவம். ரஜோகுணத்தை மிகுதியாகவும், தமோகுணத்தை அதற்கடுத்தபடியாகவும் கொண்டிருப்பது ஆஸுரஸ்வபாவம் இரு வாக்குமே ஸத்வகுணம் மிக்குறைந்து, ரஜஸ்தமோகுணங்களால் அமுக்கப்பட்டு வெளிப்படாமலிருக்கும். ''யஜந்தே ஸாத்த்விகா தேவாந் யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: । ப்ரேதாந் பூதகணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: ॥ ' [கீதை 17-4] [ஸாத்விகர்கள் தேவர்களையும், ராஜஸர்கள் யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், இவர்களிலும் வேறுபட்ட தாமஸர்கள் பூதகணங்களையும், ப்ரேதங்களையும் ஆராதிக்கிறார்கள்] என்றும், '' மந்யே த்வாம் ராக்ஷஸம் க்ரூரம் த்வாம் தாமஸமகம் । யஸ்மாத் க்ஷிபஸி கோவிந்தம் பாண்டவம் ச தனஞ்ஜயம் ॥'' [பார பீஷ்ம 66-31] [நீ கோவிந்தனையும், பாண்டுபுத்ரன் அர்ஜுனனையும் எதிர்க்கிறபடியால் தமோகுணத்தையுடைய கொடிய ராக்ஷஸனாகவே உன்னை எண்ணுகிறேன்.] என்றும் உத்கோஷிக்கும் ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை இவ்வண்ணமாக அறிவின்மையை விளைக்கும் தமோகுணத்தையும், காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யங்களை விளைக்கும் ரஜோகுணத்தையும் அடைந்தவர்களாகையாலே ஸர்வேஶ்வரனான நானே பரம கருணையினாலே மனித உருவை அடைந்திருக்கிறேன் என்பதை அறியாமல், காமம், க்ரோதம் முதலான துர்குணங்களாலே என்னை அவமதிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஆக, உத்தரார்த்தத்தாலே, முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அவமதிப்புக்குக் காரணம் விளக்கப்பட்டது இனி பூர்வார்த்தத்தாலே, இவ்வவமதிப்பினாலே விளையும் பலன் விளக்கப்படுகிறது. (மோகாஶா) பயனற்ற விருப்பத்தை உடையவர்கள் எல்லா விருப்பங்களையும் நேரேயும், ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் நிறைவேற்றும் இவனை அவமதிக்கையாலே, இவர்களது விருப்பங்கள் நிறைவேறாமலே போய்விடுகின்றன என்று கருத்து ''ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான அநந்தநந்த காமங்களை முறைப்படி செய்தால் ஸ்வர்க்கம் முதலான அநந்த விருப்பங்கள் நிறைவேறியே தீரவேண்டுமன்றோ'' எனில்— (மோககர்மாண) எல்லாக் காமங்களுக்கும் நேராகவோ அல்லது ஒவ்வொரு தேவதை மூலமாகவோ பலனளிக்கும் இவனை அவமதிக்கையாலே இவர்கள்

मदीयेषु चराचरेष्वर्थेषु विपरीतज्ञानतया निष्फलज्ञानाः, विचेतसः—तथा सर्वत्र विगतयाथात्म्यज्ञानाः, मां सर्वेश्वरमितरसमं मत्वा मयि यत्कर्तुमिच्छन्ति, यदुद्दिश्यारम्भान् कुर्वते, तत्सर्वं मोघं भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

செய்யும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான எந்தக் கர்மமும் தொடக்கம் முதல் முறையற்றதாகி ஸித₃தி₄க்காமல் போய்விடும். ஆகையால் அந்தக் கர்மபூ₂லமான விருப்பங்களும் ஸித₃தி₄க்கமாட்டா. 'அறிவுடைய மனிதனுக்கு அவனுடைய அறிவே விருப்பங்களை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்குமே'' எனில்—(மோக₄ஜ்ஞாநா) என் உடைமையான சராசரப் பொருள்களனைத்திலும் விபரீத ஜ்ஞாநத்தையே உடையவர்களாகையாலே பயனற்ற அறிவை உடையவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் விபரீதஜ்ஞாநமாகையாலே இவர்களுடைய அறிவு இவர்கள் விருப்பத்தை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்காது என்று கருத்து. பொதுவாக 'மோக₄ஜ்ஞாநா' என்கையாலே எல்லா விஷயத்திலும் விபரீதஜ்ஞாநத்தை உடையவர்கள் இவர்கள் என்றுகொள்ளவேண்டும். எம்பெருமானை அவமதிக்கையாலே இவர்களது அறிவு இப்படிக் கெட்டுவிடுகிறது என்று கருத்து. அதனால் இவர்கள் ஸ்வதந்தரமல்லாத சேதநாசேதநங்களை ஸ்வதந்தரப் பொருள்களாகவும், என் உடைமையான அவற்றைத் தம்முடையவையாகவும், ஜட₃மல்லாத அப்ராக்ருதமாய், நித்யமான என் தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தை ஜட₃மான ப்ராக்ருதமாய், அநித்யமாகவும், அஸ்தி₂ரமான ப்ராக்ருதப் பொருளை ஸ்தி₂ரமாகவும் மயங்கி, முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, விருப்பம் நிறைவேறப் பெறாதவர்களாகிறார்கள் என்று கண்டுகொள்வது. (விசேதஸ) முற்கூறியபடி விபரீதஜ்ஞாநமே நிறைந்தவர்களாகையாலே உண்மையறிவு அடியோடு இல்லாதவர்களாகிறார்கள். சேதஸ் ஶப₃த₃ம் நெஞ்சைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால் 'நெஞ்சற்றவர்கள்' என்று ப₃த₃த₄சேதனரைக் கூறுவது பொருந்தாது. சேதஸ் ஶப₃த₃ம் சைதந்யத்தைச் குறிப்பதாகக் கொண்டால் விபரீத ஜ்ஞாநமாகிற சைதந்யம் இவர்களுக்கு இருப்பதாலே சைதந்யமற்றவர்கள் என்று இவர்களைக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் சேதஸ் ஶப₃த₃ம் உண்மையறிவைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, விசேதஸ' என்பதற்கு உண்மையறிவற்றவர்கள் என்று பொருள்கொள்ளுவதே பொருந்தும். இவர்களுக்கு உண்மையறிவு இல்லாமையாலே எல்லா விஷயங்களிலும் விபரீதஜ்ஞானமே ஏற்பட்டு இவர்கள் செய்யும் கர்மங்கள் பயனற்றவையாகி, விருப்பங்களும் நிறைவேறாமல் போகின்றன என்பது பூர்வார்த்த₄த்தின் திரண்ட பொருள்.

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्॥१३॥

13 மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த₂' தை₃வீம்
பரக்ருதிமாஶ்ரிதா ।
ப₄ஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம் ॥

பார்த்த₂!—குந்தீபுத்ரனே!, தை₃வீம் ப்ரக்ருதிம் ஆஶ்ரிதா:—தே₃வஸ்வபா₄வத்தை அடைந்திருப்பவர்களான, மஹாத்மாநஸ்து—மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளோவெனில், மாம்—என்னை, பூ₄தாதி₃ம்—எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதி₃காரணமாய, அவ்யயம்—அழிவற்றவனாக, ஜ்ஞாத்வா—அறிந்து, அநந்யமநஸ—(ப₄க்தி தவிர) வேறொன்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய், ப₄ஜந்தி—(என்னிடம்) ப₄க்தி செலுத்துகிறார்கள்.

---

13 மிக்கமனத் தாருலகில் வீயா முதலாகி
யொக்கமனத் துன்னிவே றொன்றறியாத—தக்கமனத்
தான்றவரென் னைப்பணிவ ராங்கவர்க டிவ்வியமா
யேன்றவியல் பெற்றியல்வா ரிங்கு

திவ்வியமாய ஏன்ற இயல் பெற்று இங்கு இயல்வார்—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஸ்வபா₄வத்தைப் பெற்று, இவ்வுலகில் வாழ்பவர்களாய், மிக்க மனத்தார்—சிறந்த நெஞ்சையுடையவர்களான, தக்க மனத்து ஆன்றவர் அவர்கள்—நன்னெஞ்சையுடைய மஹாத்மாக்களான அவர்களோவெனில், ஆங்கு உலகில் வீயா முதலாகி—இவ்வுலகிற்கு அழியாத முதற்காரணமாகி நிற்கும், என்னை—என்னை, வேறொன்று அறியா ஒக்க மனத்து—(ப₄க்திதவிர) வேறொன்று

ஆக. ஸர்வேஶ்வரனான என்னை மற்றவர்களோடு ஒத்தவனாக எண்ணி, இவர்கள் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும் அவையனைத்தும் பயனற்றதாகி இவர்கள் விருப்பம் எதுவும் நிறைவேறாமலே போகிறது என்றதாயிற்று. 12.

॥ भा ॥ ये तु स्वकृतैः पुण्यसञ्चयैः मां शरणमुपगम्य विध्वस्तसमस्तपापबन्धाः दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः महात्मानः,

---

அறியாத தஙகளுககுத தகுநத நெஞசாலே, உனனி—நினைதது, பணிவா—ப$_4$கதிசெயவாாகள

---

13 அாஜுனனுககு ப$_4$கதியோக$_3$ததில ருசி உணடாவதறகாக ப$_4$கதாகளில தலைசிறநதவாகளாய ஸவயம பரயோஜன ப$_4$கதியை யுடையவாகளாய, ''வாஸுதே$_3$வஸ ஸாவமிதி ஸ மஹாதமா''[7-19] எனறு சொலலபபடடவரான தலைசிறநத ஜஞானிகளின பெருமையை இநத ஶலோகததில கூறுகிருன, மேல ஶலோகஙகளில மஹாத மாககளாவதறகு முநதிய நிலையிலுளள உபாஸகஜஞாநிகளின பெருமையையும விவரிககிருன முனனிரணடு ஶலோகஙகளில காடடபபடட அறிவிலிகளே நிறைநதிருககும இவவுலகில உன அவதாரம பயனறறதாகுமே? எனனும ஶஙகை எழ, அவதாரத தைப பயனடையச செயயும மஹாதமாககளின பெருமையை வாணிககிருன ''நாவேத$_3$விநமநுதே தம ப$_3$ருஹநதம'' [யஜுா காட$_2$கம 3-9 55] [எலலா யோனிகளிலும அவதரிபபவன ஸாவ லோக பிதாவான பரமபொருளே எனறு உணரமாட்டான வேத$_3$ மறியாதவன] எனனும ஶருதியின அாதத$_2$ததை முனனிரு ஶலோகஙக ளும விளககின ''தஸய தீ$_4$ரா பரிஜாநநதி யோநிம'' [புருஷஸூ 2-3] [அறிவாளிகளில சிறநதவாகளே அவனுடைய அவதார ரஹஸயததை அறிகிருாகள] எனற ஶருதியின அாதத$_2$த்தை இனிவரும ஶலோகஙகளில விவரிககிருன. (மஹாதமாநஸது) மஹாதமாககளோவெனில 'து' ஶப$_3$த$_3$ம முனனிரு ஶலோகஙகளில சொலலபபடடவாகளுககு நோ எதிாததடடானவாகள இவாகள எனறு காடடுகிறது ''து$_3$ஷகருதிந'' [கீ$_3$தை 7 15] என்று சொல லபபடட நாலுவகைபபடட பாபிகளில உசசநிலையிலிருபபவாகள அவாகள ''ஸுகருதிந'' [7 16] எனறு சொலலபபடட புணய சாலிகளில உசசநிலையிலிருபபவாகள இவாகள ஸாவேஶவரனை அவமதிககும பாபிகள அவாகள. 'வாஸுதே$_3$வஸஸாவம''[7-19] ''மாமேவ யே பரபத$_3$யநதே' [7-14] எனகிறபடியே ஸாவேஶ்வர னையே எலலாமாகபபறறி எலலாப பாபஙகளும நீஙகபபெறறவாகள இவாகள மயஙகவைககும அஸுர ராக்ஷஸ ஸவப$_4$ாவததை யுடையவாகள அவாகள மயாவற மதிநலம அருளப பெற்ற தே$_3$வஸவப$_4$ாவததை உடையவாகள இவாகள.

ते भूतादिमव्ययम् — वाङ्मनसागोचरनामकर्मस्वरूपं परमकारुणिकतया साधुपरित्राणाय मनुष्यत्वेनावतीर्णं मां ज्ञात्वाऽनन्यमनसो मां भजन्ते;

(தை3வீம் பரக்ருதிமாஶ்ரிதா: ப4ஜந்தி) தே3வர்களுக்குரிய ஸாத்விக ஸ்வபா4வத்தின் உச்சநிலையையடைந்தவர்களாகையாலே என்னிடமே ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள். இந்த ப4க்தியை மோக்ஷோபாயமாக நினைத்து அநுஷ்டி2க்கிறார்களோ? எனில்— (அநந்யமநஸ:) ப4க்தி தவிர வேறெதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்கள். நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆத்மஸ்வரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் த4ரிக்கமாட்டாவாகையாலே என்னுடைய ப4க்தியையே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல் என்னிடம் ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள் என்று கருத்து 'ஸ மஹாத்மா' [7-19] என்று சொல்லப்பட்ட 'மஹாத்மா' என்னும் பத3த்தை ப்ரயோகி3த்திருக்கையாலும் 'அநந்ய மநஸ ப4ஜந்தி' என்று ப4க்தி தவிர வேறு பயனைக் கருதாதவர்கள் என்று கூறியிருக்கையாலும், ஆழ்வார்களைப் போன்ற ஸாத்4யப4க்திநிஷ்ட2ர்களே இங்கு கூறப்படுகிறார்கள் என்று விளங்குகிறது. அதனாலேயே பா4ஷ்யகாரரும் "மத்ப்ரியத்வாதிரேகேண மத்3ப4ஜநேந விநா மநஸ்ஸாத்மஸ்ச பா3ஹ்யகரணாநாம் ச த4ரணமலப4மாநா மத்3ப4ஜநைகப்ரயோஜநா ப4ஜந்தே" [நானே அவர்களுக்கு மிகவும் இனியவனாகையாலே, என்னிடம் அன்பு செலுத்தாவிடில் தம்முடைய மனமும், ஆத்மஸ்வரூபமும், வெளி இந்திரியங்களும் த4ரிக்கமாட்டாவாகையாலே என்னுடைய ப4க்தியையே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு (அதை மோக்ஷோபாயமாகவும் கருதாமல்) என்னிடம் ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள்.] என்று அருளிச்செய்தார். "சிவனொடு பிரமன் வண் திருமடந்தை சேர் திருவாகம் எம்மாவியீரும்" [திருவாய் 9-9-6] "வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகில் உக்கே" [திருவாய் 10-3-6] "வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த" [திருவாய் 2-1-10] என்று ஆழ்வாரும் எம்பெருமானைப் பெருவிடில் தம் ஆத்மஸ்வரூபம் சேத்தி3க்கப்பெறுவதுபோலும், நெருப்பிலிட்டப்பட்டு உருகுவதுபோலும், உலர்வதுபோலும் துடித்தார். "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" [பெரியதிருவ 34] "காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கி, குரல் மேலுமெழா மயிர்க்கூச்சுமறு என் தோள்களும் வீழ்வொழியா, மாலுகளா நிறகும் என் மனனே" [பெரியாழ்திரு 5 3 5] என்றும், 'முடியானே' [3-8] என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களி

मत्प्रियत्वातिरेकेण मद्भजनेन विना मनसश्चात्मनश्च बाह्यकरणानां च धारणमलभमाना मद्भजनैकप्रयोजना भजन्ते ॥ १३ ॥

லும நெஞசும, வெளி இநதிரியஙகளும எமபெருமானிடம பரகதி செலுததாவிடில தரிககமாடடாமையைப பேசினாகள ஆழவாாகள இபபடி பரகதி செலுதததகக பெருமை உனனிடம உணடோ? எனில கூறுகிருன—(பூதாதிம அவயயம மாம ஜஞாதவா) எலலாப பொருளுககும ஆதிகாரணமாய அழிவறறவனுய, கணணனுய அவதரிததிருககும எனனை அறிநது. 'பூதாதிம' எனறு காரணத வததைச சொலலுவதனமூலம தனனுடைய பரதவததைக காடடு கிருன. 'மாம' எனறு தன திருமேனியைத தொடடுக காடடி, அவதார ஸௌலபயததைக காடடுகிருன. இநத அவதாரமானது கருணையைக காரணமாகக கொணடதாய, காமம காரணமாக ஏற படாததாயிருககையாலே காமம காரணமாகப பிறககும மறறவாக ளுககுபபோலே தனனுடைய அறிவு பிறககப பிறகக மழுஙகாது எனபதை 'அவயய' ஶபதததாலே காடடுகிருன். 'பஹுதா விஜாயதே' [பு-ஸூ 2] [பலபடியாகச சிறபபுறப பிறககிருன] 'ஸ உ ஶ்ரேயாந பவதி ஜாயமாந' [யஜு-அஷடகம 3-6-1-3] [அவன் பிறநத பினபே பெருமை பெறுகிருன] என்று வேதமும, "ஜநம காம ச மே திவயம" [கீதை 4 9] [என பிறபபும செயலகளும அபராகருத மானவை] என்று இககணணனும, "பலபிறபபாய ஒளிவருமுழு நலம" [திருவாய 1-3-2] எனறு ஆழவாாகளும இபபெருமையை அருளிசசெயதாாகளனறோ ஆக, வாககுககும, மனததுககும எட டாத திருநாமஙகளையும செயலகளையும, ஸவரூபததையும உடைய வனுயிருககையாகிற பரதவததைககொணடிருநதபோதிலும, பரம கருணையுடையவனுகையாலே நலலோாகளைக காபபதறகாக மனிதனுய அவதரிததிருககும ஸௌலபயததையுடையவன எனறும, உடைய வனுகையாலே உடைமையை விடமாடடாமல நாடடில பிறநது படாதன படுமவன் எனறும உணாநது எனனிடம ஸவயமபரயோஜன மான அனபைச செலுததுகிருாகள எனறு கருதது. இநத ஶ்லோகம உபாஸக ஜஞாநிகளையே குறிபபதாககொணடு 'ஆாததாதயதி காாயநதரவயவசசேதாாதததவாத அநயபரயோஜநதவவிவக்ஷா அதர உசிதா' [ஆாததன, அாததாாததி ஜிஜஞாஸு என னும மறற மூன்று அதிகாரிகளையும தவிாபபதறகாகவே 'அநநய மநஸ' என்று கீதையிலும, "மதபஜநைக பரயோஜநா" என்று பாஷயததிலும உள்ள பதஙகள எழுநதனவாகையாலே (உபாஸனததைச சொலலும இநத பரகரணத்தையொடடி) எம

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते॥ १४॥

14 ஸததம கீாததயநதோ மாம யதநதஶச த₃ருட₄வரதா ।
நமஸயநதஶச மாம ப₄கதயா நிதயயுகதா உபாஸதே ॥

மாம—என்னை, ப₄கதயா—ப₄கதியோடு, ஸததம—எப போதும, கீாததயநத—ஸங்கீாததனம செயகிறவாகளாய, த₃ருட₄வரதா — உறுதியான ஸஙகலபததையுடையவாக ளாக, யதநத ச—(என விஷயமான அாசசனம முதலிய செயலகளில) முயலகினறவாகளாய, மாம நமஸயநத ச— என்னை வணஙகுகினறவாகளாய, நிதயயுகதா —எனனேடு எனறும சோநதிருபபதை விருமபுகினறவாகளாய, உபா ஸதே—உபாஸிககிறாாகள

---

14 எநநாளு மெனனைத துதிததே யியறறியுடன
மெயநநா மனததான மிகபபணிநது—தனனாநத
பததியுட னெனனைப பயிலுறுவாா தாமெனறுஞ
சிததியினைச சோநதாா செறிநது.

எநநாளும—எபபோதும, என்னை துதிததே — என்னை ஸங்கீாததனம செயது, இயறறியுடன — முயறசியோடும, தன ஆாநத பததியுடன—நிறைநத அனபுடனும, மெயநநா மனததால மிகப பணிநது — பொயயிலலாத நாவாலும, மனததாலும மிகவும வணஙகி, எனறும சிததியினை செறிநது சோநதாாதாம — எனனேடு எபபோதும கூடி யிருககும பேறறை விருமபுகினறவாகளாய, என்னை பயி லுறுவாா—என்னை உபாஸிககிறாாகள.

பெருமானைத தவிர வேறு எவரையும பயனுகக கொளளாத உபாஸக ஜஞானிகளை இங்கு குறிபபதாகக கொளளுவதே உசிதம] எனறு தாதபாயசநத₃ரிகையில அருளினாா தே₃ஶிகன. (பாாதத₂[1]) என் அததையான பருதை₂ எனபபடும குநதிககு இநதிரனின அநுக₃ர ஹததாலே பிறநத நீ தே₃வபரகருதியேயாகையாலே, நீயும இததகைய மஹாதமாவான ஜஞாநியாகவேணும எனறு கருதது ஆக, இநத ஶலோகததால ஜஞானிகளில தலைசிறநத மஹாதமாககளின பெருமை யைப பேசினுயிறறு

14 உபாஸகாகளின பரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப₄கதியையுடைய மஹாதமாககளின பெருமை சென்ற ஶலோகததில வாணிககபபடடது இனி இரணடு ஶலோகஙகளாலே ஸாத₄ன ப₄கதிநிஷட₂ாகளான உபாஸகாகளின பெருமை விவரிககபபடுகிறது. இநத ஶலோகததில "யதநத தூ₃ருட₄வரதா உபாஸதே" எனனும பத₃ஙகள இவாகள ஸாத₄னப₄கதிநிஷட₂ாகள எனபதையும, அடுதத ஶலோகததிலுள்ள 'அநயே' எனனும பத₃ம—13-வது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ாகளைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபதையும காடடுகிறது இநத ஶலோகம உபாஸகாகளையே குறிககிறது என்று தெளிவாகையால, அடுதத ஶலோகததிலுள்ள 'அநயே' எனனும பத₃ததை இஙகும வருவிததுக கொளளவேணும இநத ஶலோகததில உபாஸனததின தொடகக நிலையிலுளளவாகளையும, அடுதத ஶலோகததில உபாஸனததின முறறிய நிலையிலுளளவாகளையும, முநதிய ஶலோகததில உபாஸனம பரிபககுவமடைநது, ஸவயம பரயோஜன (ஸாத₄ய) ப₄கதிநிஷட₂ாக ளானவாகளையும குறிபபிடுகிறுன எனபது குறிககொளளததககது. 'வாஸுதே₃வஸஸாவமிதி ஸ மஹாதமா' [7-19] [வாஸுதே₃வனே எலலாம என்று நினைபபவனே மஹாத்மா] என்று ஏழாமததியாயத தில கணணனால கொணடாடபபடடவனாய, ஸித₄தே₄ாபாயநிஷட₂ னாய, ஸவயம பரயோஜனப₄கதிநிஷட₂னான அதி₄காரியே 'மஹாதமா' எனும ஶப₃த₃ததுககு முக₂யாாத₂மாகையாலே, சென்ற ஶலோ கததில 'மஹாதமாந' என்று அவாகளை எடுததான இவ்விரு ஶலோகஙகளிலும எடுககபபடட ஸாத₄னப₄கதிநிஷட₂ாகள, அவா களைக காடடிலும வேறுபடடவாகள எனபது தோறற அடுதத ஶலோ கததில 'அநயே' எனனும பத₃ம பரயோகி₃ககபபடடது. ஆயினும, அவாகளும மஹாதமாககளாவதறகு முநதிய நிலையிலிருபபவாகளாய, விரைவிலேயே மஹாதமாககளாகக கூடியவாகளாய, இககாரணத தாலேயே மஹாதமகலபாகளாயிருககையாலே அடுதத ஶ்லோகததின் ப₄ாஷயததில 'அநயேऽபி மஹாதமாந' என்று ப₄ாஷயகாரா அருளிசசெயதாா உபாஸகாகளுககுச சொலலபபடும கீாததன நமஸகாராதி₃கள அவாகளுடைய பரமபரிபககுவநிலையான ஸவயம பரயோஜன ப₄கதியையுடைய மஹாதமாககளான ஆழவாாகளுககும மிகப பொருநதுமாகையால, இநத ஶலோகஙகளிலெலலாம ஆழவாாகளைத திருவுளளததில கொணடே எமபெருமானாா ப₄ாஷய மிடடருளியிருககிறாா என்பது குறிககொளளததககது ஆகையாலேயே ஸாத₄னப₄கதிநிஷட₂ாகளான உபாஸகாகளலலாதபோதிலும ஆங காஙகு ப₄ாஷயகாரா திருவுளளததிலகொணட ஆழவாாகளின

ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டுகிறோம் பட்டர் தம் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் உத்தரஶதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம்'' [84] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகநிஷ்டர்களையும், ''ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம்'' [85] என்று தொடங்கும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞான யோகநிஷ்டர்களையும் வர்ணித்தபின்பு, இந்த கீதாஶ்லோகத்தையும், இவ்வத்தியாயத்தின் 29-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள 'மயி தே தேஷு சாப்யஹம்' என்னும் பகுதியையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு,

''அத மருதிதகஷாயா கேசிதாஜாநதாஸ்ய-
தவரித ஶிதிலசித்தா: கீர்த்திசிந்தாநமஸ்யா: |
விதததி நநு பாரம் பக்திநிக்நா லபந்தே
த்வயி இல ததமே த்வம் தேஷு ரங்கேந்த்ர' கிம் தத் ||''[86]

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! (கர்ம ஜ்ஞாந யோகங்களாலே பக்தி யோகம் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும்) பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்களாய், இயற்கையான அடிமையில் பற்றுதலை உடையவர்களாய், உள்ளம் நைந்தவர்களாயிருக்கிற பக்தியோகநிஷ்டர்களான சிலர் ஸங்கீர்த்தனம், சிந்தனம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறார்கள் அவர்களும் (இதன் பலனாக) பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் தேவரீரிடத்திலே இருக்கிறார்களன்றோ, (இது பொருத்தம்). தேவரீர் அவர்களிடத்தில் இருப்பதாக (கீதையில்) அருளிச்செய்திருக்கிறீரே, அது எப்படிப் பொருந்தும்?] என்னும் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் பக்தியோக நிஷ்டர்களை வர்ணித்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (ஸததம் மாம் கீர்த்தயந்த) எப்போதும் என்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களை வர்ணிக்கும் நாராயணன் கிருஷ்ணன், வாஸுதேவன் முதலான திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கின்றவர்களாய் இங்கு 'கீர்த்தயந்த' என்னும் பதத்திற்கு விசேஷணமாயுள்ள 'ஸததம்' என்னும் ஶப்தத்தை அடுத்துள்ள 'யதந்த' 'நமஸ்யந்த', 'நித்யயுக்தா:', 'உபாஸதே' என்னும் ஒவ்வொரு ஶப்தத்தோடும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் 'பக்த்யா' என்னும் பதமும் இதுபோல் ஒவ்வொரு பதத்தோடும் சேரும் பக்தியோடு எப்போதும் எனதிருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறவர்களாய், எப்போதும் என் விஷயமான முயற்சிகளைச் செய்கின்றவர்களாய், எப்போதும் என்னை வணங்குகின்றவர்களாய், என்னோடு என்றும் சேர்ந்திருப்பதை எப்போதும் விரும்புகின்றவர்களாய், எப்போதும் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. ஏன் இப்படிச் செய்கிறார்கள்? எனில், பக்தியாலே என்னை மிகவும் இனியவனாகக் கொண்டிருக்கையாலே, என்னைப்பற்றி ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது,

॥भा॥ अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तनयतननमस्कारैर्विना क्षणाणुमात्रेऽप्यात्मधारणमलभमानाः, मद्गुणविशेषवाचीनि मन्नामानि स्मृत्वा

முயலவது, நமஸகரிபபது முதலானவறறைச செயயாவிடில— ''தருடி யுக₃ாயதே தவாமபஶயதாம' [ப₄ாக₃வதம ஸ்கா₃பிகாகீ₃தம] [உனனைக காணாவிடில ஒருகணம ஒரு யுக₃மாகிறது] 'ஒருபகல ஆயிரம ஊழியாலோ'' [திருவாய 10-3-1] எனகிறபடியே ஒரு கணததின திவலையான நேரஙகூடத தம ஸவரூபம த₄ரிககபபெருத வாகளாய, கீாததனம முதலானவறறைச செயகிருாகள எனறு கணடு கொளவது (ஸததம கீாததயநத) எனனுடைய ஸவரூபம, ரூபம, குணம, விபூ₄தி, சேஷடிதஙகள முதலானவறறைச சொலலும திருநாமஙகளை நினைதது எலலா அவயவஙகளிலும மயிாககூசசெறியப பெறறவாகளாய, ஆனநத₃ததாலே தழுதழுதத குரலை உடையவாக ளாய, நாராயணன முதலான பரதவததைச சொலலும திருநாமங களையும, கருஷணன, வாஸுதே₃வன முதலான ஸௌலப₄யததைச சொலலும திருநாமஙகளையும, முறகூறிய ஸவரூப ரூப குண விபூ₄தி சேஷடிதஙகளைச சொலலும திருநாமஙகளையும, அததிருநாமஙகளின ஶப₃த₃மாதரமே மிக இனியதாயிருககையாலே திருபபித திருபபி அவறறைச சொலலுவதே யாததிரையாயிருககிருாகள எனறு கருதது. 'ஸததம' எனறதால தனியேயிருககுமபோது ஸஙகீாததனம செய வதுபோலே பல ஜனஙகளுககு நடுவிலேயிருககுமபோதும, லஜஜை யிலலாமல ''ஆடிபபாடி அரஙகவோ'' [பெரு-திரு 2-2] எனறு அழைககவேணடும எனறு உணாததபபடுகிறது. இவவிடததில '' தநநாமஸமரணோத₃பூ₄தபுலகஶசேதி₃புஙக₃வ '' [விஷணுத₄ாமம 74-48] [எமபெருமானுடைய திருநாமஙகளை நினைபபதினால மயிாக கூசசெறியபபெறற சேதி₃நாடடுத தலைவன]

மதத₃ப₄கதஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோத₃நம ।
ஸவயமப₄யாசசநஞசைவ மத₃ாததே₂ டமப₄வாஜநம ॥
மதகத₂ாஶரவணே ப₄கதி ஸவரநேதராஙக₃விகரியா ।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி ॥
ப₄கதிரஷடவித₄ா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசே₂ऽபி வாததே ।
ஸ விபரேநத₃ரோ முநி ஶ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பணடித₃ ॥
தஸமை தே₃யம ததோ க₃ராஹயம ஸ ச பூஜயோ யத₂ா ஹயஹம ।
[க₃ாருட₃ம 219-6 9]

[(1) என ப₄கதாகளிடததில வாதஸலயம, (2) எனனை ஆராத₄னம செய்வதை ஆமோதி₃ததல, (3) தானே என்னைப பூஜிததல, (4) என

पुलकाञ्चितसर्वाङ्गाः, हर्षगद्गदकण्ठाः, नारायणकृष्णवासुदेवेत्येवमादीनि

விஷயததில ஆட3மப3ரமறறிருததல, (5) என கதைகளைக கேடபதில அனபு (6) (என் கதைகளைக கேடகுமபோது) குரல தழதழததும, கணணீா மலகியும, உடமபு மயிாககூசசெறிநதுகொணடுமிருககை, (7) எபபோதும எனனை நினைததிருககை, (8) எனனிடம வேறு ஒரு பரயோஜனததையும கேளாதிருககை என்னும இநத எடடு விதமான ப4கதியானது எநத மிலேசச2னிடமும காணபபடுகிறதோ, அவனே ப3ராஹமணஶரேஷட2ன, அவனே முனிவன, அவனே த4னவான, அவனே யதி, அவனே பணடி3தன, அவனுககு ஞானததை உபதே3ஶிககலாம, அவனிடமிருநது ஞானோபதே3ஶமும பெறலாம அவன எனனைபபோல பூஜிககததககவன.] யஜ்ஞேஶாசயுத கோ3விநத3 மாத4வாநநத கேஶவ। கருஷண விஷ்ணோ ஹருஷீகேஶ வாஸுதே3வ நமோऽஸது தே। இதி ராஜாऽऽஹ ப4ரதோ ஹரோ நாமாநி கேவலம॥'' [வி-பு 2-13-9 10] [''யஜ்ஞநாத2னே! அசயுதனே! கோ3விநத3னே! மாத4வனே! அநநதனே! கேஶவனே! கிருஷ்ணா! விஷ்ணுவே! ஹருஷீகேஶனே! வாஸுதே3வனே! உனககு வணககம'' எனறு ராஜாவான ப4ரதன் ஹரியின திருநாமஙகளை மாததிரம சொலலிககொணடிருநதான்.] 'நாமநஸதே யாவதீ ஶகதி பாபநிாஹரணே ஹரே। ஶவபசோऽபி நர காததும க்ஷமஸதாவநந கிலபி3ஷம॥'' [ஹரியாகிற உன திருநாமஙகளுககுளள பாபததைப போககும ஶகதியின அளவுககுப பாபததைச செயய நாயமாமஸம தினபவனாலும முடியாது.] ''கமலநயந வாஸுதே3வ விஷ்ணோ த4ரணித4ராசயுத ஶஙக2 சகரபாணே'' [வி-பு 3-7 33] [தாமரைக கணணா! வாஸுதே3வனே! விஷ்ணுவே! பூ4மியை த4ரிபபவனே! அசயுதனே! சஙகுசககரக கையனே!] ''ஏதாவதாऽலமக4நிாஹரணாய புமஸாம ஸஙகீாததனம ப4க3வதோ கு3ணகாமநாமநாம। விகருஶய புதரமக4வாந யத3ஜாமிளோऽபி நாராயணேதி மரியமாண உபைதி முகதிம॥'' [ப4ாக3வதம 6-3-24] [எமபெருமானுடைய கு3ணம, செயலகள ஆகியவறறைச் சொலலும திருநாமஙகளை ஸஙகீாததனம செயவதொனறே மனிதாகளின பாபததைப போககடிபபதறகுப போதுமானது. மஹா பாபியான அஜாமிளனும சாகுமபோது 'நாராயணா' எனறு தன பிளளையைக கூபபிடடதனமூலம முகதியையே அடைநதானனறோ.] ''ஆாததா விஷணணா ஶிதி2லாஶச பீ4தா கோ4ரேஷு ச வயாதி4ஷு வாததமாநா। ஸஙகீாதய நாராயண ஶப3த3மாதரம விமுகத து3 ககா2 ஸுகி2னோ ப4வநதி॥'' [ஸஹஸரநாமாத4யாயம] [தே3ஹததைப பறறிவரும ஆத4யாதமிகம, தீ நீா முதலானவறறால வரும ஆதி4 பெ4ளதிகம, தெயவசசெயலாக வரும ஆதி4தை3விகம எனனும மூனறு

सततं कीर्तयन्तः, तथैव यतन्तः—मत्कर्मस्वर्चनादिकेषु तदुपकारकेषु

வகையான தாபங்களால வருநதுகிறவாகளும, விரோதி$_4$களைக கணடு ப$_4$யபபடுகிறவாகளும, மிககெகொடிய நோயகளால வாடுகினறவாகளும நாராயண ஸப$_3$த$_3$ததைக கீாததனம செயத மாததிரததாலேயே துனபம நீஙகபபெறறு இனபுறுகிறாாகள] 'ஆஹலாத$_3$ ஶீதநேதராமபு$_3$ புளகீகருத க$_3$ாதரவாந! ஸத$_3$ா பரகு$_3$ணவிஷட த$_3$ரஷடவய ஸாவதே$_3$ஹிபி$_4$ ॥' [விஷணுததவம] [ஆனநத$_3$ததாலே குளிாநத கணணீரை விடுபவனும, உடமபில மயிாககூச செறியபபெறறவனும, எபபோதும எமபெருமானுடைய கு$_3$ணஙகளால ஆடகொளளபபடடவனுமுளள ப$_4$கதன உடமபு படைதத அனைவராலும காணததககவன] முதலான ரிஷி வாகயஙகளும, "உளளஞசோர உகநதெதிா விமமி உரோம கூபஙகளாய, கணண நீாகள துளளமசோரத துயிலணைகொளளேன சொலலாய யானுனனைத தததுறுமாறே" [பெரியாழதிரு 5 1-7] "காலுமெழா கணணநீரும நிலலா உடலசோாநது நடுஙகி, குரல மேலுமெழா மயிாககூசசுமறு என தோளகளும வீழவொழியா மாலுகளாநிறகும என மனனே' [பெரியாழதிரு 5 3 5] "உளளெலாமுருகிக குரலதழுததொழிநதேன உடமபெலாம கணணநீா சோர நளளிருளளவும பகலும நானழைபபன நாராயணா எனனும நாமம" [பெரியதிரு 1-1-5] "மழைபெயதாலொககும கணணநீரினொடு அனறு தொடடுமமையாநது இவள, நுழையும சிநதையள அனனைமீா தொழும அததிசை உறறு நோககியே" [திருவாய 6 5-5] "கெடுமிடராயவெலலாம கேசவா எனன" [திருவாய 10-2-1] "நாரணன தமமனனை நரகம புகாள" [பெரியாழதிரு 4-6-1] "எமமானைச சொலலிபபாடி எழுநதும பறநதும துளளாதாா தமமாறகருமமென?" [திருவாய3-5-1] 'தலையினொடாதனம தடடத தடுகுடடமாயப பறவாதாா அலைகொள நரகததழுநதிக கிடநதுழைககினற வமபரே [ஷை 3 5 3] "குமபிடு நடடமிடடாடிக கோககுகடடுணடு உழலாதாா தம பிறபபால பயன எனனே" [ஷை 3-5-4] "வேதமுதலவனைபபாடி வீதிகளதோறும துளளாதாா ஓதியுணாநதவா முனனு என சவிபபாா மனிசரே ' [ஷை 3-5 5] "வடதிருவேஙகடததெநதை போபல சொலலிபபிதறறிப பிததரெனறே பிறாகூற ஊாபலபுககும புகாதும உலோகா சிரிகக நினறாடி ஆாவம பெருகிக குனிபபாா அமராா தொழபபடுவாரே" [ஷை 3 5-8] "உளளம குழைநது எழுநதாடிப பெருமையும நாணும தவிாநது பிதறறுமின பேதைமை தீாநதே" [ஷை 3-5-10] முதலான ஆழவாாகளின அருளிசசெயலகளும இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககன

भवननन्दनवनकरणादिकेषु च दृढसङ्कल्पा यतमानाः, भक्तिभारावनमितमनोबुद्धयभिमानपदद्वयकरद्वयशिरोभिरष्टाङ्गैरचिन्तितपांसुकर्दमशर्क -

(ப₄க்த்யா ஸததம மாம யதநதஶ்ச) அனபோடு எபபோதும என்னைக் குறிதது முயலகினறவாகளாய இஙகு சொலலபபடும முயறசி ''த₄ருவா ஸமருதி ''[சா₂ந 7 26 2] [நிலையான நினைவு] என்று உப நிஷததுககளில ஓதபபடுவதாய, எணணெயத தாரைபோலே இடை விடாததான அனபோடு கூடின நினைவேயாகும. இதுவே ப₄கதி யோக₃ம என்று சொலலபபடுகிறது அதனாலேயே ''கீாததி சிநதா நமஸயா வித₃த₄தி'' [ர-ஸத 2-86] என்று 'யதநத' என்னும பத₃ததிறகு 'சிநதா' என்று விவரணம அருளினா ப₄டடா. இநத ப₄கதிரூபமான நினைவு — எமபெருமானைபபறறிய அாசசனம, ஸதோதரம முதலானவறறிலும, அதறகு உறுபபான ஆலயம் சமைததல, நநத₃வனம அமைததல முதலான முயறசிகளிலும் மூட்டுமாகையாலே அவறறையும 'யதநத' என்பதறகுப பொருளாக ப₄ாஷயகாரா அருளினா. (த₃ருட₄வரதா·) முறகூறிய கீாததன யதனஙகளிலும, பினசொலலபபோகும நமஸகாரததிலும உறுதி யான ஸஙகலபமுடையவாகளாயிருபபாாகள எததனை பெரிய ஆபதது வநதாலும இநத ஸஙகலபம தளராது அததகைய ஆபததுககளிலும, எததனை பெரிய செலவம மறறவாகளிடமிருநது வருவதாயிருநதாலும இவாகள இநத உறுதி தளாநது மறறவாகளை ஆஶ்ரயிககமாடடாாகள என்றபடி. செல்வங்களில தலைசிறந்த தான மோக்ஷசசெலவத்தையடைவதே இவாகளுடைய குறிககோ ளாகையாலே, அதை அடைவிககும ஸாத₄னாநுஷ்ட₂ானததிலிருநது எததகைய ஆபததும, ஸமபததும இவாகளைத தளரவைககமுடியாது என்று கருதது எமபெருமானைபபறறிக கேட்டாலும நினைததாலும ''காலாழும நெஞசழியும கணசுழலும'' [பெரியதிருவ 34] என்கிற படியே ஸாவாஙக₃ஙகளும தளருமபடியான ப₄கதிபாரவஶ்யமுடைய ஆழவாாகளுககு இததகைய த₃ருட₄ஸஙகலபம கைகூடாதாகையாலே, அவாகள அககாரணததாலேயே ப₄கதிநிஷ்ட₂ாகளாயிராமல பரபததி நிஷ்ட₂ாகளாயுளளனா என்பது குறிககொளளத்தககது. (ப₄கத்யா ஸததம மாம நமஸ்யநதஶ்ச) அனபோடு என்னைக குறிதது எப போதும நமஸகரிககின்றவர்களாய. '' மனோபு₃த₃த₄யபி₄மானேந ஸஹ நயஸய த₄ராதலே। கூாமவசசதுர பாத₃ாந ஶிரஸததரைவ பஞசமம ॥'' [ஸாதவதஸமஹிதை 6-187] [மனம, அறிவு, அபி₄ மானம ஆகியவறறோடு கூட, நான்கு காலகளை ஆமை வைததுக

रादिके धरातले दण्डवत्प्रणिपतन्तः, सततं मां नित्ययुक्ताः— नित्ययोगं काङ्क्षमाणा आत्मानं मद्दास्यव्यवसायिन उपासते॥ १४॥

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम्॥ १५॥

15 ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே ।
ஏகத்வேந ப்ருதக்த்வேந ப$_3$ஹுதா விஶ்வதோமுக$_2$ம் ॥

கொள்வதைப்போலே, கால்களையும், கைகளையும், தலையையும் சேர்த்து பூமியில் வைத்துக்கொண்டு வணங்குவதே அஷ்டாங்க$_3$ ப்ரணாம மாகும்.] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி ப்ராப்தமான ப$_4$க்$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் வணக்கமாகையாலே, மிகுந்த ப$_4$க்தியினாலே மனம், பு$_3$த்$_3$தி$_4$, அபி$_4$மானம், இருகால்கள், இரு கைகள், தலை ஆகிய எட்டு அங்க$_3$ங்களும் தன்னடையே வணக்கத்தையடைந்து, தரையிலிருக்கும் புழுதியையோ, சேற்றையோ, கற்களையோ கணிசியாமல் தரையிலே த$_3$ண்ட$_3$ம்போல் விழுந்து வணங்குகிறார்கள் என்று கருத்து (ப$_4$க்த்யா ஸததம் மாம் நித்யயுக்தா) அன்போடு எப்போதும் என்னோடு என்றும் சேர்ந்திருப்பதை விரும்புகின்றவர்களாய். பரமபத$_3$த்தில் என்றும் என்னோடு சேர்ந்திருப்பதை இவர்கள் எப்போதும் விரும்புகிறார்கள் என்று கொள்ளுவதே ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்துமாகையாலே, 'நித்யயுக்தா' என்ற இடத்தில் ''ஆஶம்ஸாயாம் க்த'' என்கிற இலக்கணவழக்கின்படி 'க்த' ப்ரத்யயம் விருப்பத்தைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது (ப$_4$க்த்யா ஸததம் மாம் உபாஸதே) அன்போடு என்னை எப்போதும் உபாஸிக்கிறார்கள் ''தா$_3$ஸபூ$_4$தா ஸ்வத ஸர்வே ஹ்யாத்மாந பரமாத்மந ! அதோ(அ)ஹமபி தே தா$_3$ஸ இதி மத்வா நமாம்யஹம் ॥'' [மந்த்ரராஜபத$_3$ஸ்தோத்ரம்] [எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவிற்கு இயற்கையிலே அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே நானும் உனக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று எண்ணி உன்னை நான் வணங்குகிறேன்] என்கிறபடியே ஆத்மா உள்ளவரையில் அடையும் பரமபுருஷார்த்த$_2$மான தா$_3$ஸ்யத்தில் விருப்பமுடையவர்களாய், அதைப் பெறுவதற்கு ஸாத$_4$னமாக ப$_4$க்தியோக$_3$மாகிற உபாஸனத்தைச் செய்கிறார்கள். இதையே ப$_4$ட்டரும் 'ஆஜாநத$_3$ாஸ்ய த்வரித ஶிதி$_2$லசித்தா' [ர-ஸ்த 2-86] [இயற்கையான அடிமையில் த்வரையையுடையவர்களாய், உள்ளம் நைந்திருப்பவர்கள்] என்று அருளிச்செய்தார். ஆக இந்த ஶ்லோகத்தில் உபாஸனத்தின் தொடக்கநிலையிலுள்ளவர்களின் தன்மைகள் விவரிக்கப்பட்டன. 14.

அநயே அபி — மறறும சில மஹாதமாககள், ஜஞாந யஜ்ஞேந ச — (முறகூறிய கீாததனம முதலானவறறேடு) ஜஞானம எனும யஜஞததிஞலும, யஜநத —ஆராதி₄பப வாகளாய, ப₃ஹு"த₄ா பருத₂கதவேந—தனிததனிப பொருளக ளாகப பலவகைபபடடிருககும இவவுலகை உருவமாககக கொணடவஞகையாலே, விஶவதோமுக₂ம மாம—எலலாப பொருளகளேயும பரகாரமாககக கொணடவஞன எனனே, ஏகதவேந — (காரணநிலேயில) ஒனருயிருபபவஞக, உபா ஸதே— உபாஸிககிருாகள

15 வேறுசிலா ஞானமெனும வேளவியான மெயத்தன்மை
தேறியெனே யேமருவிச சேவிபபா—கூறுபடும
பலவகையா லெஙகும பரநதவெனே யேகமா
நலவகையா லெனனே நயநது.

வேறுசிலா — மறறும சில மஹாதமாககள், ஞான மெனும வேளவியால — (முறகூறிய கீாததனம முதலான வறறேடு) ஜஞானமெனும யஜஞததிஞலும, மெயத் தனமை தேறி—நானே காரணமாகவும, காரியமாகவும இருபபவன எனும உணமையை அறிநது, எனேயே மருவி— எனனேயே ஆராதி₄பபவாகளாய, கூறுபடும பலவகையால எஙகும—தனிததனியாயிருககும பலவகைபபடட எலலாப பொருளகளிலும, பரநத எனே—ஆதமாவாக உளநுழைநது வியாபிததிருககும எனனே,நலவகையால—(இநத ஶரீராதமத தனமையாகிற) நலல வழியாலே, எனனே ஏகமா நயநது— எனனேக காரணநிலேயில ஒருவஞக அறிநது, சேவிபபா— உபாஸிபபாாகள.

15. உபாஸனததின தொடககநிலேயில கீாத்தனம், நினேததல, வணஙகுதல முதலானவறருலே ப₄கதி செயகிருாகள என்று சென்ற ஶலோகததில கூறபபடடது. இதோடு ஒருவகையான ஜஞானத தோடும கூடி உபாஸிககும உபாஸனததின் முறறிய நிலேயில உளளவாகளின் தன்மைகள இஙகு விவரிககபபடுகின்றன. அன் றிககே, சென்ற ஶலோகததில உபாஸனத்தின் அஙக₃ஙகளும இநத ஶலோகததில உபாஸிககபபடும ப₄க₃வதஸவருபமும விவரிககபபடுவ

|| भा || अन्येऽपि महात्मानः पूर्वोक्तैः कीर्तनादिभिः ज्ञानाख्येन यज्ञेन च यजन्तो मामुपासते। कथम्? बहुधा पृथक्त्वेन—जगदाकारेण, विश्वतोमुखम्—विश्वप्रकारमवस्थितं मामेकत्वेनोपासते। एतदुक्तं

தாகக கொணடு. இரணடு ஶலோகஙகளும ஒரே வகையான அதி$_4$காரிகளைக குறிபபதாகவும கொளளலாம அபபோது 'அநயே' எனற பத$_3$ம இரு ஶலோகஙகளுககும பொதுவாய, பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாக ளான தலைசிறநத மஹாதமாககளைக காடடிலும வேறுபடட ஸாத$_4$ன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளைக குறிககிறது இநத ஶலோகம முதலாக பததொனபதாவது ஶலோகம ஈருக, உபாஸிககபபடும ப$_4$க$_3$வதஸவருபம விவரிககபபடுகிறது. (அநயேऽபி) மறறும சில மஹாதமாககள பதினமூனருவது ஶலோகததில சொலலபபடட ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ாகளான ஸித$_3$தே$_4$ாபாயநிஷட$_2$ாகளே 'மஹாதமாககள' எனனும ஶப$_3$த$_3$ததிறகு முக$_2$யார்தத$_2$மாக இருபபவாகளானலும, முநதின ஶலோகததிலும, இநத ஶலோகததிலும சொலலபபடும உபாஸகாகளும இததகைய மஹாதமாககளாவதறகுரியவாகளாய, மஹாதமகலபாகளாய (பெருமபாலும மஹாதமாககளையொததவாகளாய) இருபபவாகளாகையாலே இவாகளும ப$_4$ாஷயததில மஹாதமாககளாகவே வழஙகபபடடனா (ஜஞாநயஜஞேந ச) முறகூறிய கீாததந யதந நமஸகாராதி$_3$களோடலலாமல, ஜஞாநமாகிற யஜஞததாலும உபாஸிககிறாகள. 'ச அபி' எனனும பத$_3$ஙகளை ஒரே இடததில கூடடினல ஒரு பத$_3$ம பயனறறதாகுமாகையாலே 'அநயே' எனபதோடு 'அபி'யும, 'ஜஞாநயஜஞேந' எனபதோடு 'ச'காரமும கூடடபபடடது (ஜஞாநயஜஞேந யஜநத) ஜஞாநமாகிற யஜஞததினல எனனை உகபபிபபவாகளாய. (ப$_3$ஹுதா$_4$ ப்ருத$_2$கதவேந விஶவதோமுக$_2$ம மாம) காாயநிலையில ஸமஷடிப பொருளகளாகவும, வயஷடிபபொருளகளாகவும், அவறறின வகைகளாகவுமிருககும எலலாப பொருளகளையும உருவமாககொணட எனனை. (ஏகதவேந உபாஸதே) காரணநிலையில ஒருவனயிருபபவனைக உபாஸிககிறாகள. இஙகு சில கேளவிகள எழுகினறன—(1) காரணநிலையில ஒருவனயிருபபவன காரியநிலையில எபபடிப பலவாக ஆகமுடியும? (2) அபபடியாவதாக ஒபபுககொணடால பரமபொருள விகாரமுடையதாகவும, கமஸாரவசபபடடதாகவும ஆகவேணடிவருமே? (3) பலவாக இருபபவனை ஒனருக உபாஸிபபது மயககமலலவா? (4) அநவயததை முனனும பினனுமாக மாறருமல 'ஏகதவேந ப்ருத$_2$கதவேந ப$_3$ஹுதா$_4$

भवति—भगवान् वासुदेव एव नामरूपविभागानर्हातिसूक्ष्मचिदचिद्वस्तु-शरीरस्सन् सत्यसङ्कल्पो विविधविभक्तनामरूपस्थूलचिदचिद्वस्तुशरीरः स्यामिति संकल्प्य स एक एव देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावराख्यविचित्रजगच्छरीरोऽवतिष्ठत इत्यनुसंदधानाश्च मामुपासते—इति ॥ १५ ॥

விஶவதோமுக₂ம உபாஸதே'' எனறு கொணடு ஒனருகச சிலரும, தனிததனியாகச சிலரும, பலபடியாக நிறபவன விஶவரூபனுன ப₄க₃வானே எனறு சிலரும உபாஸிபபதாக ஶஙகரா ப₄ாஷயமிடடது பொருததமாகத தோனறுகிறதே (5)பரநிலையில ஒனருயிருககும எம பெருமான வயூஹம, விப₄வம, அநதாயாமி அாசசை ஆகிய நிலைகளில பலவாக ஆவதையும இஙகு குறிபபதாகக கொளளலாமே—எனபவை அககேளவிகள இககேளவிகளுககு பதில பினவருமாறு—(1) நாமரூபப பிரிவுகளறற அதிஸூக்ஷமமான சேதந வஸதுக களடஙகிய மூலபரகருதியைக காரண நிலையில ஶரீரமாகக கொண டிருககிருன எமபெருமான. ஜஞாநம ஶகதி முதலான கு₃ணஙகளைக கொணட ப₄க₃வானுன அவன எலலாப பொருளகளிலும வஸிபப தாலும, அவறறைப படைததளிததழிபபதை விளையாடடாகக கொணடிருபபதாலும வாஸுதே₃வன எனறும சொலலபபடுகிருன. காரணநிலையில முறகூறியபடி ஒனருயிருககும அவன தன்னுடைய தடையறற ஸஙகலபததாலே, 'பலவகைபபடடவையாய, வெவவேறு நாமரூபஙகளுடையவையான ஸதூ₂ல சேதநாசேதநப பொருளகளை ஶரீரமாகக கொணடவனுக ஆகக கடவேன' எனறு ஸஙகலபிதது, ஒருவனுயிருநத தானே தே₃வா திாயக, மனிதா, ஸத₂ாவரம எனறு பலபடிபபடடிருககும உலகததை ஶரீரமாக உடையவனுக ஆகிருன. இவவணணமாகக காரண நிலையில ஒருவனுயிருநத பரமாதமாவே காரிய நிலையில பலவாகத தடையிலலை. (2) பரமபொருளினுடைய ஶரீரமாயிருககும சேதநாசேதநஙகளுககே விகாரததை ஒபபுககொளவதால, விகாரமுடையதாயிருககை, ஸம ஸாரியாகவேணடிவருகை முதலான தே₃ாஷஙகள பரமபொருளுககு ஏறபடமாடடா (3) முறகூறியபடி ஸருஷடிகாலததில பலபொருள களை ஶரீரமாகக கொணடிருபபவனே பரளயகாலததில ஒனருன ஸூக்ஷம ஜக₃ததை உருவமாகக கொணடிருபபதன மூலம ஒருவ னுகிருனுகையால, இபபடி உபாஸிபபதில மயககம எதுவுமிலலை. (4) ஶஙகரா கொணட பொருளில ஒனருக உபாஸிபபது ஒனறே மெயயாகும் மறற இரணடு உபாஸனஙகளும பொயயாகும. ஆகை யால இபபடிப பொருள கொளளுவதைக காடடிலும, அநவயகர

॥भा॥ तथा हि विश्वशरीरोऽहमेवावस्थित इत्याह—

अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाऽहमहमौषधम्।
मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम्॥ १६॥

16. அஹம கரதுரஹம யஜஞ ஸவத₄ாSஹமஹமௌஷத₄ம।
மநதரோSஹமஹமேவாஜயமஹமக₃நிரஹம ஹு₃தம ॥

அஹம—நான, கரது —(ஜயோதிஷடோமம முதலான) யாக₃மாகிறேன, அஹம யஜஞ —நான பஞசமஹாயஜஞஙக ளாகிறேன, அஹம ஸவத₄ா—நானே (பிதருககளுககுப புஷடியளிககும) ஸவதை₄யாகிறேன, அஹம ஔஷத₄ம—நானே ஹவிஸஸாகிறேன, அஹம மநதர —நானே மநதிர மாகிறேன, அஹம் ஏவ ஆஜயம—நானே நெய முதலான ஹவிஸஸாகவும ஆகிறேன, அஹம அக₃நி — நானே (ஆஹவநீயம முதலான) அக₃நியாகிறேன, அஹம் ஹு₃தம—நானே ஹோமமுமாகிறேன

---

16. நானகிருது நானவேளவி நானசுவதை நானமருநது
நானகருது மநதிரநெய நானருனே—நானகனலு
மஙகி யதுவு மதிறசிறநத வோமமுமாய
தஙகியது மைவெனன (மெயவணண?) நான

மதநதை முன பினனுக மாறறினும மெயயான உபாஸநததையே சொலலுவதாகக கொளவதே பொருததம. நாம பரதயக்ஷமாகப பல பொருளகளைக காணகிறோம. அபபல பொருளகளையும ஶரீர மாகக கொணட பரம்பொருளே காரண நிலையில மூலபரகருதி ஒன்றையே ஶரீரமாகக கொணடதாயிருககிறது எனறு கூறும வேத₃ வாககியஙகளுககும இபபொருள பொருததமாயுளளது. ஆகையால மூனறு வித₄மான உபாஸனத்தைக கூறுவதாக ஶஙகரா உரையிட டதும, பே₄த₃ாபே₄த₃ததைச சொலலுவதாகச சிலா ப₄ாஷயமிடட தும பரமாணயுகதிகளுககுப பொருநதமாடடாவாகையாலே இஙகு ப₄ாஷயத்தில உரைதததே பொருததமான பொருளாகும (5) 'ஏகதவேந பருத₂கதவேந' என்பதை விவரிககும மேல ஶலோகங களில பரவயூஹாதி₃களைக கூருமல காாயகாரணநிலைகளையே கூறி யிருபபதால பரவயூஹாதி₃களை இங்கு பொருளாககொளளமுடியாது. ஆக, காரண நிலையிலும காரிய நிலையிலும எலலாப பொருளகளையும ஶரீரமாகக கொணடிருபபவன் பரமபொருளே எனனும ஜஞாந மாகிற யஜஞததினுலும பரிபககுவமடைநத உபாஸகாகள உபாஸிககி ருாகள என்றதாயிற்று 15.

॥ भा ॥ अहं क्रतुः—अहं ज्योतिष्टोमादिकः क्रतुः ; अहमेव महायज्ञः ; अहमेव पितृगणपुष्टिदा स्वधा ; औषधम्—हविश्चाहमेव; अहमेव

நான் கிருது—(ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான) யாக₃ங்களும் நானே, நான் வேள்வி-(அவற்றுக்கு அங்க₃மான) ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே, நான் சுவதை-(பிதருக்களுக்குப் புஷ்டியளிக்கும்) ஸ்வத₄ா பிண்ட₃ ஶப₃த₃ங்கள் நானே, நான் மருந்து—ஓஷதி₄ விகாரமான ஹவிஸ்ஸும் நானே, நான் கருதும் மந்திரம்—(யஜமானன்) நினைத்து உச்சரிக்கும் மந்திரமும் நானே, நெய் நான் தானே—நெய்யாகிற ஹவிஸ்ஸும் நானேயாவேன், நான் கனலும் அங்கி அதுவும்-(ஆஹவனீயம், க₃ாஹபத்யம், த₃க்ஷிணாக்₃நி என்று) ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற மூன்றுவகைப்பட்ட எரியும் அக்₃நியும் நானே, அதில் சிறந்த ஓமமுமாய் தங்கியதும்— அந்த அக்₃நியில் ஹவிஸ்ஸை இடுதலாகிற சிறந்த ஹோமமாய் இருப்பதும், மெய் வண்ணன் நான்—(இவையனைத்தையும்) மெய்யான ப்ரகாரமாகக் கொண்டிருக்கும் நானே

16. காரய நிலையில் பலபடிப்பட்டிருக்கும் இப்பரமபொருளே காரண நிலையில் ஒன்றுயிருப்பதென்று ஸாத₄ந ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் உபாஸிக்கிருர்கள் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. ஒருவனன் தானே காரயநிலையில் இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஶரீரமாகக்கொண்டிருப்பதை இனி நான்கு ஶ்லோகங்களாலே விவரிக்கிருன் அதில் உபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவஶ்யமான யாக₃ங்களோடு ஸம்ப₃ந்த₄ப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் தனக்கு ப்ரகாரமே என்கிருன் இந்த ஶ்லோகத்தில். (அஹம் க்ரது) ஸ்வாக்க₃ம் முதலான ப₂லன்களை ஸாதி₄த்துத் தரவல்ல ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாக₃ங்கள் நானே அவையும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமே என்றபடி. (அஹம் யஜ்ஞ) ப₃்ரஹ்மயஜ்ஞம், தே₃வயஜ்ஞம், பிதருயஜ்ஞம், பூ₄தயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் என்று [தைத்-ஆர 2-10 முதலான] ஶாஸ்த்ரங்களில் ஓதப்படும் ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களும் நானே. அவையும் எனக்கு ப்ரகாரமாய் என் வசப்பட்டவையே என்றபடி சிலர் க்ரது யஜ்ஞஶப₃்த₃ங்கள் ஶரீரத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும், மனத்தால் செய்யப்படும் யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும், மற்றும் சிலர் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும், ஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொண்டார்கள். க்ரதுயஜ்ஞ ஶப₃்த₃ங்கள் அவற்றைக் குறிப்பதாக எங்கும்

च मन्त्रः; अहमेव चाज्यम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; सोमादिकं च हविरहमेवेत्यर्थः; अहमाहवनीयादिकोऽग्निः; होमश्चाहमेव ॥ १६ ॥

பரஸித்3தி4யிலலே ஆகையால கரதுஶப்3த3ம அநத ஶப்3த3த்தால பரஸித்3த4மாக வழஙகபபடும ஜயோதிஷடோமாதி3 யாக3ஙகளையும, யஜஞஶப்3த3ம பஞசமஹாயஜஞஙகள எனறு பரஸித்3தி4பெறற ஐநது மஹாயஜஞஙகளையும குறிபபதாகக கொளவதே பொருநதும. ஒன்றுக்கொன்று வாசியிலலாமையால, ஶலோகததின பிறபாதியில உள்ள ஏவகாரததை ஒவவொரு 'அஹம' ஶப்3த3த்தோடும கூடடிக கொளளவேணடும. (அஹம ஸவத4ா) பிதருக3ணஙகளுககுப புஷடியை அளிககும ஸவத4ாபிணட3மும, ஶப்3த3மும நானே, (அஹம ஔஷத4ம) ஓஷதி4விகாரமான ஹவிஸஸுமம நானே. இவையும எனன தீ4னமே எனறபடி, சஙகரா 'ஸவத4ா' எனறு அநநமும, 'ஔஷத4ம' எனறு மருநதும குறிககபபடுவதாகக கொணடாா யாக3ஙகளையும அவற றின் அவயவஙகளையும குறிபபதாகத தெளிவாக விளஙகும இநத ஶலோகததில அவறறைச சொலலுவது பொருநதாது ஆகையால, ஸவத4ா ஶப்3த3ம அபபெயரில யாக3ஙகளில வழஙகபபடும ஸவத4ா பிண்ட3 ஶப்3த3ஙகளையும, அதோடு கூடடபபடிககபபடும ஔஷத4ஶப்3த3ம ஸவத4ாஶப்3த3ததைச சொலலி ஹோமம செயயபபடும ஓஷதி4 விகாரமான ஹவிஸஸையும குறிபபதாகக கொளவதே பொருநதும, (அஹம மநதர) யாக3ஙகளில பயனபடும மநதரமும என்னதீ4னமே. (அஹமேவ ஆஜயம) நெயயாகிற ஹவிஸஸுமம என்னதீ4னமே ஸாவவஸதுககளும தனககு பரகாரம எனறு கூறும் பரகரணமாகையால, இஙகு ஔஷத4ம, ஆஜயம எனறு இரு வகையான ஹவிஸஸுககளைச சொன்னது ஸோமரஸம முதலான மறற ஹவிஸஸுககளுககும உபலக்ஷணம, "விஶேஷவிதி4 ஶேஷநிஷேத4ாதத2" [குறிபபிடடுச சிலவறறை விதி4பபது மறறவறறை விலககுவதறகாக] என்னும நியாயம இஙகு செலலாது. (அஹம அக3நி) ஆஹவநீயம, கா3ாஹபதயம, த3க்ஷிணாக3நி எனபபடும மூவகைபபடட யாக3ாக3னியும என்னதீ4னமே பரகரணததில யாகோ3பகரணஙகளையே எடுககையால இது மூன்ருவது பூ4தமான தீயைப் பொதுவாகக குறிககமாடடாது. (அஹம ஹுதம) யாக3ததில ஹோமரூபமான கிரியையும எனைதீ4னமே. ஹுதஶப்3த3ம ஹோமம செயயபபடும ஹவிஸஸைக குறிககலாமாயினும, ஔஷத4ாஜய ஶப்3த3ங்களால அவை சொலலபபடடுவிட்டபடியால "ஹூயதே—இதி ஹோம" என்னும வயுதபததியாலே ஹோமரூபகரியையைக குறிபபதாகக கொளவதே உசிதம். ஆக உபாஸகர்களுககு மிகவும் அவஶ்யமான யஜஞஙகளும, அவறறின் அவயவஙகளும தனனதீ4னமே என்று விவரிககபபடடதாயிறறு. 16

पिताऽहमस्य जगतो माता धाता पितामहः।
वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च॥ १७॥

17 பிதாऽஹமஸய ஜக₃தோ மாதா த₄ாதா பிதாமஹ ।
வேத₃யம பவிதரமோஙகார ருக ஸாம யஜுுரேவ ச ॥

அஸய ஜக₃த —இநத ஜீவராஶிகளுககு,**பிதா**—தநதையா கவும, **மாதா**—தாயாகவும, **த₄ாதா**-உணடாக உதவும(மறற) சேதநனுகவும, **பிதாமஹ** -பாடடனுகவும,**வேத₃யம பவிதரம**— வேத₃ததிலிருநது அறியததகக பாவனபபொருளாகவும, **ஓஙகார** —(அறிவையளிககும) ஓஙகாரமாகவும, **ருக ஸாம யஜுு ச** — ருக₃யஜுுஸஸாமவேத₃ஙகளாகவும இருபபவன, **அஹம ஏவ**—நானே.

---

17 இநதவுல குககுநா னேலும பிதாவாவன
பநதநிகழ மாதா பயிலவிதாதா—முநதையுமாம
பாடடனறி தனமை பவிததிரநல லோஙகார
மீடடமுறும வேதஙகள யான.

இநத **உலகுககு**—இநத ஜீவராஶிகளுககு, **நான்**—நான, **ஏலும பிதா ஆவன**—ஹிததததைச செயயும பிதாவாயிருககி றேன, **பநதம நிகழ மாதா** — அனபுடைய தாயாகவும இருககிறேன, **பயில் விதாதா**—உணடாக உதவும (மறற) சேதநனுகவும இருககிறேன, **முநதையுமாம பாடடன்**— தநதையின தநதையான பாடடனுகவும இருககிறேன, **அறிதனமை பவிததிரம**—(இநத ஜீவராஶிகளுககு) வேத₃ததி லிருநது அறியததகக பாவனபபொருளாகவும, **நல ஓங காரம** — அறிவையளிககும ஓஙகாரமாகவும, **ஈடடமுறும வேதஙகள**—ருக₃யஜுுஸஸாமஙகள எனறு மூனறு வகைப படட வேத₃ஙகளாகவும இருபபவன, **யான**—நானே

---

17. இவவுலகிலுளள ஜீவராஶிகளுககுப பலவகைகளில உதவி புரியும பொருளகள எலலாவறறுககும அநதாயாமியாயிருபபவன் தானே என்று காடடுகிருன் இநத ஶலோகததில. ஶலோகததின்

॥भा॥ अस्य—स्थावरजङ्गमात्मकस्य जगतः, तत्र तत्र पितृत्वेन, मातृत्वेन, धातृत्वेन, पितामहत्वेन च वर्तमानोऽहमेव। अत्र धातृ-शब्दो मातापितृव्यतिरिक्ते उत्पत्तिप्रयोजके चेतनविशेषे वर्तते।

முறபாதியில ஒவவொரு ஜீவனுககும உதபததி முதலானவறறைச செயது பேருதவிபுரியும தாய தநதை முதலான சேதனாகளுககு அநதாயாமியாயிருபபவன் தானே எனறு காடடுகிருன (அஹமேவ அஸய ஜக₃த பிதா)இவவுலகில அசைவனவும,அசையாதனவுமாயுளள ஜீவர்கள ஒவவொருவருககும ஒவவொரு பிறபபிலும பிறபபிககும தந்தையாக நினறு ஹிததததைச செயபவன நானே. தநதைககும நானே அநதாயாமியாயிருபபவன் எனறு கருதது இககருததைப பினவரும வாகயஙகளிலும கொளவது. "அஹமேவ", "அஸய ஜக₃த " எனனும பத₃ஙகள இநத ஶலோகததில மேலேயுளள ஒவவொரு பத₃த தோடும, அடுதத ஶலோகததிலுளள ஒவவொரு பத₃ததோடும அநவயிககினறன (மாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவருககும பெறற தாயாயிருநது பிரியததைச செயபவனும நானே ஸத₂ாவர ஜீவாகளுககும் அவவககாரணஙகள எமபெருமானை ஆதமாவாககொணடிருக கையால 'மாதா' 'பிதா' என வழஙகததககவை (த₄ாதா) இநத ஜீவாகள ஒவவொருவரும க₃ாபப₄ததில த₄ரிததுநிறபதறகும வளாவ தறகும, பிறபபதறகும உதவுவதனமூலம இவாகள உணடாகக காரணமாயிருககும சேதனரும நானே (பிதாமஹ) இநத ஜீவாகள் ஒவவொருவருககும தநதையைப படைதத தநதையாய, உதபததி காரணனைன பாடடனுயிருபபவனும நானே இது பரபிதாமஹா முத லானாககும உபலக்ஷணம 'த₄ாதரு' ஶப₃த₃மும, 'பிதாமஹ' ஶப₃த₃மும பிரமனைக குறிககுமாயினும, அவவிரணடு பத₃ஙகளிடையே புநருகதி வாராமைககாகவும, 'அஸய ஜக₃த ' எனனும பத₃ததிறகு பிரமன ஈருக உளள எலலா ஜீவாகளும பொருளாகையாலும, 'பிதாமஹ ' எனறு பாடடனையும, 'த₄ாதா' எனறு மாதா பிதாககளைபபோலே முறகூறியபடி வேறுவகையில உதபததிககுக காரணமாய நிறகும மறற சேதனாகளையும குறிபபதாகக கொளளபபடடது உருததிரன இநதிரன் முதலான பத₃ஙகளோடு சோததுப படிககாமல, மாதா பிதா எனனும பத₃ஙகளோடு சோததுப படிககையாலும், த₄ாதரு பிதாமஹ ஶப₃த₃ஙகள பிரமனைக குறிககாமல முறகூறியபடி உதபததிகாரணர்களையே குறிககும எனறு விளஙகுகிறது. இவவாதத₂ததையே "பெறறதாய நீயே பிறபபிதத தநதை நீ, மறறையாராவாரும நீ பேசில" [பெரியதிருவ 5]

यत्किञ्चिद्वेद्यं पवित्रम्—पावनम्, तदहमेव। वेदकश्च वेदबीजभूतः प्रणवोऽहमेव। ऋक्सामयजुरात्मको वेदश्चाहमेव॥ १७॥

"தஞசமாகிய தநதை தாயொடு தானுமாய அவையலலனுய" [திருவாய 3 6-9] 'தாயாயத தநதையாய மககளாய மறறுமாய முறறுமாய'' [திருவாய 7-8-1] எனறு நமமாழவாா அருளினுா. இவையனைததுககும மூலமான ஸுபா3லோபநிஷததிலும மாதாவாகவும, பிதாவாகவும, தா4தாவாகவும இருபபவன நாராயணனே எனறு ஓதபபடடது இனி, ஸலோகததின பிறபாதியாலே இவவுலகினருககு வேத3ஙகளிலிருநது அறியததகக பாவனமான பொருளகளும, அவறறை அறிவிககும் வேத3ஸாரமான ஓஙகாரமும, வேத3ஙகளனைததுமே நான எனகிருன. (வேத3யம பவிதரம) இவவுலகினருககு வேத3ஙகளிலிருநது அறியபபடுவனவாய, இவாகளைப பரிஸுத்3த4பபடுததுவனவான பாவனபபொருளகளும நானே 'வேத3யம' எனனும பத3ததைத தனியாககககொணடு அறியபபடும பொருளகளைக கூறுவதாகக கொணடால, எலலாப பொருளகளையுமே கூறுவதாக ஆகிவிடும, சிலசில பொருளகளை வகைபபடுததிக கூறும இநத பரகரணததிறகுப பொருநதாது ஆகையால, வேத3யம, பவிதரம எனனும இரு பத3ஙகளையும விஶேஷண விஶேஷயஙகளாககக கூடடிககொணடு பொருள கொளளபபடடது 'வேத3யம' எனறு பொதுவாக விஶேஷணமிடடிருநதபோதிலும், மேலே வேத3ஙகளைச சொலலியிருபபதை ஒடடியும், 'பவிதரம' என்னும விஶேஷயததிறகுப பொருநதியிருககையாலும், வேத3ய ஶப3த3த்திறகு 'வேத3ததிலிருநது அறியததகக' என்று பொருளகொளளபபடடது 'வேத3யம, பவிதரம' என்று நபுமஸகலிஙக3பரயோக3ம செயதிருககையால, ""ஸாமாநயே நபுமஸகம"" என்னும நியாயததாலே வேத3ததிலிருநது அறியததகக பாவனப பொருள ஒவவொனறையும இபபத3ம குறிககினறது. பவிதர ஶப3த3ம த3ாபப4 பவிதரததில ரூடி4யுடையதாயிருநதபோதிலும், இஙகு அபபடிப பொருள கொளவதில பயனிலலையாகையால, வேத3ய ஶப3த3ததுககுப பொருததமாகப பாவனபபொருள்களைக குறிபபதாகப பொருள கொளளபபடடது. (ஓஙகார) உலகினருககு அறிவையளிககும வேத3விததான ஓஙகாரமும நானே முன்னும பின்னும ஒன்ருேடொன்று தொடாபுடைய பொருளகளை வகைபபடுததிச சோததுச சொலலும பரகரணமாகையாலே, வேத3ததிலிருநது அறியததகக பொருளகளைச சொனனவுடன் அவறறை அறிவிககும பொருளகளைச சொலலுவதே உசிதமாகையாலே, ஓங்காரததிற்கும வேத3ங

गतिर्भर्ता प्रभुस्साक्षी निवासश्शरणं सुहृत्।
प्रभवप्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥

18. க₃திர் ப₄ர்த்தா ப்ரபு₄ ஸ்ஸாக்ஷீ நிவாஸ ஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்।
ப்ரப₄வப்ரளயஸ்தா₂நம் நிதா₄நம் பீ₃ஜமவ்யயம் ॥

(அஸ்ய ஜக₃த் —இந்த உலகினாக்கு) க₃தி —அடையு மிடமாகவும், **ப₄ர்த்தா**—த₄ரிக்கும் சேதனராகவும், **ப்ரபு₄** — நியமிக்கும் சேதனராகவும், **ஸாக்ஷீ**—நேரே காணும் சேதன ராகவும், **நிவாஸ** —வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவை யாகவும், **ஶரணம்**—இஷ்டத்தை அளித்து, அனிஷ்டத் தைத் தவிர்க்கும் சேதனராகவும், **ஸுஹ்ருத்**—ஹிதத்தை விரும்பும் சேதனராகவும், **ப்ரப₄வப்ரளயஸ்தா₂நம்**—(இவ்வுல கிறகுத்) தோன்றி ஒடுங்குமிடமாகவும், **நிதா₄நம்**—(இவ் வுலகிலிருந்து) தோன்றி, (அதில்) ஒடுங்கும் பொருள்க ளாகவும், **அவ்யயம் பீ₃ஜம்**—(இவ்வுலகிறகு) மாறுதலுள்ள காரணமாகவும் இருப்பவன் (அஹம் ஏவ—நானே.)

---

18. பற்றுய்ப் பரிப்பவனுயப் பாங்கிறையாயப் பாரப்பவனுய
மற்றுங் இருப்பிடமாய வனசரணுய—உற்றுனுய
தோற்றமுடி வுக்கிடமாயச் சூழ்நிதியாய வீயாத
வேற்றமுடை வித்தாவேன யான்

களுக்கும் 'வேத₃கமான' (அறிவையளிக்கும்) என்னும் விஶேஷணம் வருவிக்கப்பட்டது. (ருக் ஸாம யஜு: ச அஹமேவ) உலகினருக்கு அறிவையளிக்கும் ருக்₃யஜு:ஸ்ஸாம வேத₃ங்களும் நானே ''மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே'' [திருவாய் 3 1-10] என்றார் ஆழ்வாரும். ருக்₃யஜு:ஸ்ஸாம வேத₃ங்களைத் தனியாகச் சொல்லியிருக் கும்போது, அவற்றில் அடங்கிய ஓங்காரத்தைத் தனித்துக் கூறியதற்குக் காரணம்—அது வேத₃மனைத்துக்கும் வித்தாய், வேத₃த்தில் சொல்லி யிருக்கும் ஸாரார்த்த₂த்தைத் தன்னுள் கொண்டிருக்கையேயாகும் ஆக, 'உலகிலுள்ள ஜீவராஶிகளின் உத்பத்திக்கு உதவும் சேதனர்க ளுக்கும், அறிவையளித்து உதவும் வேத₃ங்களுக்கும், அவற்றில் அறியத் தக்கவையாய், சேதநனைப் பரிஶு₂த்₃த₄ப்படுத்தி உதவும் பொருள்க ளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நானே' என்றதாயிற்று. 17.

(இவவுலகினாகரு) பறறுய—அடையுமிடமாகவும, **பரிப பவனுய**—த₄ரிககும சேதனராகவும, **பாங்கு இறையாய**—நியமிககும சேதனராகவும, **பாாபபவனுய**—நேரே காணும சேதனராகவும, **மறறு ஆஙகு இருபபிடமாய**—மேலும அங கங்கு உளள வஸிககுமிடஙகளாகவும, **வன சரணுய**—இஷடததை அளிதது, அனிஷடததைத தவிாககும சேதன ராகவும, **உறறுனுய**—நனமையை விருமபும சேதனராகவும, **தோறறம முடிவுககு இடமாய** — (இவவுலகிறகு) தோனறி ஒடுஙகுமிடமாகவும, **சூழ நிதியாய** — (இவவுலகிலிருநது) தோனறி (அதில) ஒடுஙகும பொருளகளாகவும, **வீயாத ஏறறமுடை விததாவேன**—(இவவுலகிறகு) மாருமலிருககும சிறபபுடைய காரணமாகவுமிருபபவன, **யான**—நானே.

---

18 இவவுலகிலுளள சேதநாசேதநஙகள அனைததோடும பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைத் துககும அநதாயாமியாயிருபபவன நானே எனகிருன இநத ஶ்லோ கததில இதன முறபாதியில சேதனாகளோடு பல வகைகளில தொடாபுகொணட சேதநாசேதநபபொருளகள அனைததுககும அநதா யாமி நானே எனகிருன் (க₃தி) இவவுலகினருககு ஆஙகாஙகுளள பராபயஸத₂ானம, அதாவது அடையுமிடமாயிருபபவன நானே. இநத பரகரணம முழுவதும, உலகினரோடு தொடாபுடைய பல த₃ரவயஙகளைப பறறியே கூறிவருகையால, இஙகு 'க₃தி' ஶப₃த₃ம் நடததலாகிற கரியாரூபமான அத₃ரவயததைக கூருமல, 'க₃மயத இதி க₃தி'' [அடையபபடுகிறதாகையால அடையுமிடம 'க₃தி' எனப படுகிறது] என்னும வயுதபததியாலே அடையுமிடமாகிற த₃ரவயத் தைக கூறுகிறது (ப₄ாததா) உலகிலுளள அவரவரை த₄ரிககும் சேதநராயிருபபவனும நானே. ''அஸய ஜகத₃'' [இவவுலகின ருககு] எனறு செனற ஶ்லோகததிலுளள பத₃ஙகளை இஙகு ஒவவொரு பத₃ததோடும கூடடிககொளளவேணடியிருககையாலே 'ப₄ாதரு' ஶப₃த₃ததிறகு ஒரு ஸதரீயை மாததிரம தாஙகும கணவனைபபொரு ளாகக கொளளாமல, உலகிலுளள அவரவரைத தாஙகும சேதநா அனைவரும பொருளாகக கொளளபபடடனா. செனற ஶ்லோகத் தில, 'த₄ாதரு' ஶப₃த₃ததாலே—த₄ாரணம முதலானவறறுலே உத பததிகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுகையாலே, இஙகுளள 'ப₄ாதரு' ஶப₃த₃ததோடு புநருகதியிலலை (பரபு₄) இவவுலகிலுளள அவ

॥भा॥ गम्यत इति गतिः—तत्रतत्र प्राप्यस्थानमित्यर्थः, भर्ता—धारयिता, प्रभुः—शासिता, साक्षी—साक्षाद्द्रष्टा, निवासः—वासस्थानं वेश्मादि, शरणम्—इष्टस्य प्रापकतयाऽनिष्टस्य निवारणतया च समाश्र-

ரவரை நியமிக்கும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ப்ரபு$_4$' ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு 'மிகுதியுடையவன்' என்று பொருள்கொண்டால், இவ்வுலகினருக்குப் பிரபு$_4$ என்பது பொருந்தாதாகையால், பிரபு$_4$க்களுக்கு உலகில் பிரஸித்$_3$த$_4$மான நியமிப்பவராயிருக்கும் பெருமை பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. (ஸாக்ஷீ) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரை நேரே காணும் சேதநனுயிருப்பவனும் நானே "ஸாக்ஷாத்$_3$ த்$_3$ரஷ்டரி ஸம்ஜ்ஞாயாம்" [அஷ்டா 5-2 91] ['ஸாக்ஷி' ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸம்ஜ்ஞையாலே (ரூடி$_4$யாலே) நேரே காண்பவனைக் குறிக்கிறது] என்னும் பாணினி ஸூத்ரம் காணத்தக்கது. (நிவாஸ) உலகினருக்கு வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவையாயிருப்பவனும் நானே. க$_3$தி ஶப்$_3$த$_3$வ்யாக்$_2$யானத்தில் சொன்ன ரீதியில், நிவாஸ ஶப்$_3$த$_3$மும் வஸித்தலாகிற க்ரியாரூபமான அத$_3$ரவ்யத்தைச் சொல்லாமல் வஸிக்குமிடமாகிற த்$_3$ரவ்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ள வேண்டும் க$_3$தி ஶப்$_3$த$_3$த்தோடு புநருக்தி (கூறியதுகூறல்) வாராமைக்காக, வஸிக்குமிடமான வீடு முதலானவை நிவாஸ ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், ஸ்வர்க$_3$ம் முதலான ப்ராப்ய ஸ்த$_2$ானங்கள் (அடையுமிடங்கள்) க$_3$திஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. க$_3$தி ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸ்வர்க$_3$ம் முதலானவற்றில் அநுப$_4$விக்கப்படும் போ$_4$க$_3$ய பொருள்களாகிற ப்ராப்யங்கள் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம் (ஶரணம்) இவ்வுலகிலுள்ள அவரவரால் இஷ்டங்களைப் பெறுவதற்கோ, அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதற்கோ அல்லது இரண்டுக்குமோ உறுப்பான உபாயமாக ஆஶ்ரயிக்கத்தக்க சேதநராயிருப்பவனும் நானே. "ஶரணம் க்$_3$ருஹரக்ஷித்ரோ" [அமரம் 3-3-53] [ஶரண ஶப்$_3$த$_3$ம் வீட்டையும், ரக்ஷிக்கும் சேதநனையும் குறிக்கும்.] என்னும் இரண்டு அர்த்த$_2$ங்களில், வீடாகிற அர்த்த$_2$ம் நிவாஸ ஶப்$_3$த$_3$த்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டபடியால், இங்கு ரக்ஷிக்கும் சேதநன் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டான். (ஸுஹ்ருத்) உலகில் அவரவர்க்கு ஹிதத்தை விரும்பும் சேதநராயிருப்பவனும் நானே 'ஹ்ருத்' என்பது ஹ்ருத$_3$யத்தையும், அதற்கு விஶேஷணமான 'ஸு' ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶோப$_4$நத்தையும் குறிப்பவை. ஆகையால் ஶோப$_4$நமான ஹ்ருத$_3$யத்தையுடையவன் 'ஸுஹ்ருத்' ஆகிறான். ஹ்ருத$_3$யம் ஶோப$_4$நமாயிருக்கையாவது—பிறர்க்கு நன்மையை

यणीयश्चेतनश्शरणम्, स चाहमेव; सुहृत्—हितैषी, प्रभवप्रलयस्थानम्—यस्यकस्यचिद्यत्कुत्रचिदुत्पत्तिप्रलययोर्यत् स्थानम्, तदहमेव, निधानं

விரும்புகை. ஆக, பிறாக்கு நன்மையை விரும்புமவன் ஸுஹ்ருத் தாகிறுன். சென்ற ஶ்லோகத்தில் மாதா பிதாக்கள் முதலானுரையும், இந்த ஶ்லோகத்தில் நிவாஸ, ஶரணம், ஸுஹ்ருத், க3தி முதலான பொருள்களேயும் எடுத்து 'எல்லாம் நானே' என்று இங்கு கண்ணன் கூறியது— 'மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸ ஶரணம் ஸுஹ்ருத க3திர் நாராயண ” என்னும் ஸுபா3லோபநிஷத்3வாக்யத்தின் உபப்3ரும் ஹணம் (விளக்கம்) என்பது வெளிப்படை. ஆக முற்பாதியால், 'சேதநர்களோடு பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்களனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நானே' என்றுன். இனி பிற்பாதியால், 'இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்கள் அனைத்தோடும் பலவகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமி நானே என்கிறுன் சென்ற ஶ்லோகம் தொடங்கி இந்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதி ஈருக ஒவ்வொரு பத3த்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும்போது, 'அஸ்ய ஜக3த ' என்னும் தொடருக்கு இவ்வுலகிலுள்ள சேதநர் பொருள், இந்த ஶ்லோகத் தின் பிற்பாதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பத3த்தோடும் கூட்டிக்கொள்ளும் போது அத்தொடருக்கு இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத் துமே பொருள் (ப்ரப4வப்ரளயஸ்தா2நம்) பிரமன் முதலாக, புல், எறும்பு ஈருகவுள்ள எல்லாச் சேதநர்க்கும், அவ்யக்தம் முதலாக க4டபடாதி3கள் ஈருகவுள்ள எல்லா அசேதநப்பொருள்களுக்கும், அவை எங்கிருந்தபோதிலும், யாதொன்று உண்டாகும் இடமாக இருக் கிறதோ, யாதொன்று லயிக்குமிடமாக இருக்கிறதோ அவையனைத் துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நானே என்று கருத்து. இங்கு " ப்ரப4வ ப்ரளய ஸ்தா2நம் " என்னும் வ்யஸ்தமான பாட2ம் ஶங்கரரால் கொள்ளப்பட்டது. 'அப்பாட2ம் ப்ரஸித்3த4மன்றுகையா லும், அப்படி அப்ரஸித்3த4பாட2த்தைக் கொண்டு உரையிடுவது நேர்மையல்லவாகையாலும், ப்ரஸித்3த4மான (பலரால் கையாளப் பட்ட) ஸமஸ்தபாட2த்தை ப4ாஷ்யகாரர் கைக்கொண்டார்' என்று தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் காட்டப்பட்டது (நித4ாநம்) இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்களில் ஒவ்வொன்றிலிருந்து தோன்றி, அவ் வற்றில் ஒடுங்கும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப் பவன் நானே என்று கருத்து. இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்கள் தோன்றி மறையுமிடங்களே முன்பத3த்தால் சொல்லுகையால், அந்தந்த இடங்க

निधीयत इति निधानम्, उत्पाद्यमुपसंहार्यं चाहमेवेत्यर्थः; अव्ययं बीजम्—तत्र तत्र व्ययरहितं यत्कारणम्, तदहमेव ॥ १८ ॥

ளில் தோன்றுகின்றவையும், லயமடைபவையும் இங்கு சொல்லப் படுவதாகக்கொள்வது உசிதம். ''நிதீ₄யத இதி நித₄ாநம்'' என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே, உண்டாவதற்கு முன்னும், லயமடைந்த பின்னும் காரணப்பொருளில் அடங்கியிருப்பவையாய், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அக்காரணப்பொருளிலிருந்து உண்டாகின்றவையாய், ப்ரளயகாலத் தில் அதில் ஒடுங்குகின்றவையான பொருள்களைக் காட்டுகிறது இது. (அவ்யயம் பீ₃ஜம்) இவ்வுலகிலுள்ள அவ்வப்பொருள்களுக்கு அழியாத காரணமாயிருக்கும் பொருள்களுக்கும் நானே அந்தர்யாமி என்று கருத்து. '' ப்ரப₄வப்ரளயஸ்த₂ாநம் '' என்னுமிடத்தில் உபாத₃ாந காரணமும், ''அவ்யயம் பீ₃ஜம்'' (அழியாத காரணம்) என்னும் இவ் விடத்தில் நிமித்தம், ஸஹகாரி என்னும் மற்ற இருவகை ஸாமாந்ய காரணங்களும் சொல்லப்படுகின்றனவாகையாலே புநருக்தி இல்லை. உபாத₃ாந காரணமான மண் முதலானவை க₄டம் முதலான கார்யம் உண்டாகும்போது மாறுபாட்டை அடைகின்றன. குயவன் முதலான நிமித்தகாரணமும், த₃ண்ட₃ம் சக்ரம் முதலான ஸஹகாரிகாரணங்க ளும் க₄டம் முதலான கார்யம் உண்டாகும்போது மாறுபாட்டை யடைவதில்லை. அதனாலேயே இவற்றைக் குறிக்கும் 'பீ₃ஜ' ஶப்₃ த₃த்துக்கு 'அவ்யயம்' என்று விஶேஷணம் இடப்பட்டது. பீ₃ஜம் (விதை) என்னும் ஶப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யத்தையொட்டி, இங்கு உபா த₃ாநகாரணம் சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டால், அந்த பீ₃ஜத்திற்கு ஆத₄ாரமான பூ₄மி முதலான தே₃ஶங்களை 'ப்ரப₄வப்ரளயஸ்த₂ாநம்' என்னும் ஶப்₃த₃ம் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேணும். பீ₃ஜ ஶப்₃த₃த் திற்கு 'அவ்யயம்' என்று விஶேஷணமிட்டது—விதையிலிருந்து மரமும், மரத்திலிருந்து விதையும் மாறி மாறி உண்டாகையாகிற பீ₃ஜாங்குர ந்யாயத்தாலே விதைகள் முதலான உபாத₃ான காரணங்கள் ப்ரவாஹ ரூபேண அழியாமலிருப்பதையிட்டு என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக, ' இவ்வுலகிலுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தோடும் பல வகைகளில் தொடர்புகொண்ட சேதநாசேதநப்பொருள்களனைத்துக்கும் அந்தர் யாமியாயிருப்பவன் நானே'' என்று இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறப் பட்டது. பதினாறுவது ஶ்லோகம் தொடங்கி பதினெட்டாவதான இந்த ஶ்லோகம் ஈறாக சில முக்கியமான பொருள்களை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் ஸத்தா (உத் பத்தி) ஸ்தி₂திகளும் தன் அதீ₄னம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 18

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन! ॥१९॥

19. தபாமயஹமஹம வாஷம நிக₃ருஹ்ணாமயுத்ஸருஜாமி ச ।
அமருதம சைவ மருதயுஶ்ச ஸத₃ஸச்சாஹமாஜுந ! ॥

ஆஜுந'—அாஜுந!, **அஹம**—நான, **தபாமி**—(அக₃நி, ஸூாயன முதலானவாகளை ஶரீரமாகக கொணடு) வெப பததையளிககிறேன, **அஹம**—நான, **வாஷம் நிக₃ருஹ்ணாமி** - (கிரணஙகள முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு கோடையில)மழை நீரை இழுததுக கொளகிறேன,**(வாஷம) உதஸருஜாமி ச**—(மழைக காலததில மேக₄ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) மழையைப பொழியவும செயகிறேன. **அஹம**—நான, **அமருதம சைவ**—உலகின ரைப பிழைகக வைககும பொருளகளாகவும, **மருதயு ச**- உலகினரை அழிககும பொருளகளாகவும இருககினறேன. **ஸத்**—நிகழகாலததிலுளள எலலாப பொருளகளாகவும, **அஸத ச**—இறநத காலததிலும, எதிாகாலததிலுமுளள எலலாப பொருளகளாகவும இருககிறேன

---

19. **தாவமது செயவேனை பாாததா தடுததுமழை**
மேவவது தனனை விடுவேனன்—சாவவிடாத
தெளளமுது நானே செறுஙகூற றமுநானே
யுள்ளதில தானதுநா னுறறு

பாாததா—குநதீ புதரனே! **நான**—நான, **தாவம அது செயவேன**—(அக₃நி, ஸூாயன முதலானவறறை ஶரீர மாகக கொணடு) வெபபததையளிககிறேன, **நான**—நான, **மழை தடுதது**—(கோடையில கிரணம முதலானவறருல) மழையை இழுததுக கொணடு, **அது தன்னை மேவ விடு வேன**—(மழை காலததில வருணன, மேக₄ம முதலான வறறை ஶரீரமாகக கொணடு) அநத மழையைப பொழி வேன. **நானே**—நானே, **சாவவிடாத தெளளமுது**—உலகி

||भा|| अग्न्यादित्यादिरूपेणाहमेव तपामि; ग्रीष्मादावहमेव वर्षं निगृह्णामि। तथा वर்षासु चाहमेवोत्सृजामि। अमृतं चैव

னரை அழியாமல காககும த$_4$ாரகப பொருளகளாயிருப பவன, நானே—நானே, செறும கூறறமும—உலகினரை அழிககும ப$_3$ாத$_4$கப பொருளகளாகவும இருபபவன, உறறு—அநதாயாமியாய இருநது, உளளது—நிகழ காலததிலுளள பொருளகளாகவும, இலதானது—மறற காலஙகளிலுளள பொருளகளாகவுமிருபபவன, நான—நானே

---

19. உலகிலுளள எலலாப பொருளகளின பரவருததியும தனககு அதீ$_4$னமானதே எனறு சொலலி, பதினைநதாவது ஶலோகத் திலிருநது விவரிககபபடட உபாஸயமான ப$_4$க$_3$வத ஸவரூபததின ஸாவாதமகதவவாணனததை நிறைவுபடுததுகிறுன (அஹம தபாமி) அக$_3$நி, ஆதி$_3$தயன, விளககு முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு உலகிறகு வெபபததையளிபபவன நானே. அவாகளுடைய வெப பததையளிககும பரவருததி என அதீ$_4$னமே என்றபடி இயறகை யில எமபெருமானுடைய ஸவரூபததிறகு வெபபததையளிககும தனமை இலலையாகையால,அக$_3$நி, ஆதி$_3$தயன, விளககு முதலானவற றின மூலம வெபபததை அளிககிறுன எனறு கொளளபபடடது (அஹம வாஷம நிக$_3$ருஹ்ணாமி உ-தஸருஜாமி ச) நானே கோடைக காலம முத லானவறறில கிரணம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையை வெளிவிடாமல இழுததுககொளகிறேன், நானே வருணன, மேக$_4$ம முதலானவறறை ஶரீரமாககொணடு மழையைப பொழியசசெயகி றேன ஒருவனே மழையை இழுததுக கொளவதும, பொழிவதும ஒரே தே$_3$ஶகாலஙகளில கூடாதாகையாலே காலபே$_4$த$_3$ததினுலே இரணடும பொருநதவைககபபடடது ‘அஹம கரது’ எனறு தொடஙகும பதினுருவது ஶலோகததில யஜ்ஞ ஸமப$_3$நதி$_4$களான அதி$_4$யஜ்ஞஙகளும, ‘பிதாஹம’ எனறு தொடஙகும பதினேழாவது ஶலோகததின் முறபாதியில பரஜாஸமப$_3$நதி$_4$களான அதி$_4$பரஜஙக ளும, ‘வேத$_3$யம பவிதரம’ என்று தொடஙகும பிறபாதியில வேத$_3$ஸமப$_3$நதி$_4$களான அதி$_4$வேத$_3$ஙகளும, ‘க$_3$திா ப$_4$ாததா’ எனறு தொடஙகும பதினெடடாவது ஶலோகததில ஆதமஸமப$_3$நதி$_4$களான அத$_4$யாதமஙகளும, ‘தபாமயஹம’ எனனும இநத ஶலோகததின் முற்பாதியில தே$_3$வஸமப$_3$நதி$_4$களான அதி$_4$தை$_3$வதஙகளும தனன தீ$_4$னமே என்று நிருபிககப்படடன எனபது சிலா வயாக$_2$யானம்

मृत्युश्च—येन जीवति लोको येन च म्रियते, तदुभयमहमेव। किमत्र बहुनोक्तेन ; सदसच्चाहमेव—सद्यद्वर्तते, असद्यदतीतमनागतं च, सर्वावस्थावस्थितचिदचिद्वस्तुशरीरतया तत्तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्यर्थः। एवं बहुधा पृथक्त्वेन विभक्तनामरूपावस्थितकृत्स्नजगच्छरीरतया तत्प्रकारोऽहमेवावस्थित इत्येकत्वज्ञानेनानुसन्दधानाश्च मामुपासते॥ १९॥

எனறு தாதபாயசநத3ரிகையில காடடபபடடது. ஆக, இதுவரையில முகூயமான சில பொருளகளை எடுதது, அவைகளுடைய ஸததாஸதிதி பரவருததிகள தனனதீ4ணம என்று காட்டிஞன. அடுதத பாத3ததில ஸாத4கபபொருளகளும, ப3ாத4கப பொருளகளும தனனதீ4னமாயிருபபவையே எனறு காடடுகிருன—(அமருதம சைவ மருதயுமச) உலகினரைச சாவாமல பிழைககவைககும ஸாத4கபபொருளகளும, அழிககும ப3ாத4கப பொருளகளும நானே, அவறறின் ஸததாஸதி2தி பரவருததிகளும எனனதீ4னமே எனறபடி. மரணததை விளைககும பொருளைக காடடும மருதயு மப3த3ததிறகு எதிராததடடாக அமருத மப3த்3ததை பரயோகி3ததிருபபதால, இஙகு அமருத மப3த3ம சாவாமல் காககும ஸாத4கப பொருளகளைக குறிககிறது விஷததுககு எதிராததடடாகப படி2ககாமையாலே தே3வாமருததததைக குறிககாது அமருத மப3த3ததுககு எதிராததடடாகப படி2ககபபடடிருககையாலே, மருதயு மப3த3மும யமன முதலானவாகளைக் குறிககாமல, அழிககும ப3ாத4கப பொருளகளைப பொதுவாகக குறிககிறது. இனி, கடைசி பாத3ததால 'இபபடி முககியமான பொருளகள பலவறறைச சொலலுவானேன? எலலாக காலஙகளிலுமுளள எலலாப பொருளகளும எனனதீ4னமே' எனகிருன—(ஸத அஸத ச அஹம) நிகழகாலததிலுளள எலலாப பொருள்களும, நிகழகாலமலலாத இறநத காலததிலும, வருஙகாலததிலுமிருககும எலலாப பொருளகளும நானே எலலா தே3மஙகளிலும, எலலாககாலங்களிலும எலலா நிலைகளிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநப பொருளகளையும மரீரமாகக கொணடிருககையால, அவையனைததையும விடடுப பிரியாத பரகாரஙகளாகக கொணடிருபபவன் நானே எனறு கருதது பொதுவாக ஸசச2ப3த3ம சேதநததையும, அஸசசூப3த3ம அசேதனததையும குறிககுமாயினும, முககாலததிலுமுளள எலலாச சேதநாசேதநப பொருளகளும தன்னதீ4னமே எனறு காடடுவதில ஸவாரஸயம அதி4கமாகையால ஸசசூப3த3ததால நிகழகாலததிலுளள எலலாச சேதநாசேதநபபொருளகளும, அஸசசூப3த3ததால நிகழகாலததைக காடடி

॥ भा ॥ एवं महात्मनां ज्ञानिनां भगवदनुभवैकभोगानां वृत्त-
मुक्त्वा तेषामेव विशेषं दर्शयितुमज्ञानां कामकामानां वृत्तमाह—

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापाः यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ २० ॥

20. த்ரைவித்$_3$யா மாம ஸோமபா பூதபாபா
யஜ்ஞைரிஷ்டவா ஸ்வாக்க$_3$திம ப்ரார்த்த$_2$யந்தே ।
தே புண்யமாஸாத்$_3$ய ஸுரேந்த்$_3$ரலோகம
அஶ்நந்தி தி$_3$வ்யாந் தி$_3$வி தே$_3$வபோ$_4$கா$_3$ந ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

21 தே தம பு$_4$க்தவா ஸ்வாக்க$_3$லோகம விஶாலம
க்ஷீணே புண்யே மாத்யலோகம விஶந்தி ।
ஏவம த்ரயீத$_4$ர்மமநுப்ரபந்நா.
க$_3$தாக$_3$தம காமகாமா லப$_4$ந்தே ॥

த்ரைவித்$_3$யா — (வேத$_3$ாந்தத்திலல்லாமல) மூன்று வேத$_3$ங்களில் *(பூர்வப$_4$ாக$_3$த்தில்) சொல்லப்பட்ட த$_4$ர்மங்களில் மாத்திரம் ஊன்றிநிற்பவர்களாய், ஸோமபா:— (இந்த்$_3$ரன் முதலானவர்களையே குறித்துச் செய்யப்பட்ட யாக$_3$ங்களின் ஶேஷமான) ஸோமரஸத்தைப் பருகுகின்ற

லும் வேறுபட்ட இறந்தகாலத்திலும் எதிர்காலத்திலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநப்பொருள்களும் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக, பலவகைகளில் தனித்தனியாகப் பிரிந்து நிற்கும் நாமரூபங்களோடுகூடிய பொருள்களடங்கிய உலகனைத்தையும் ஶரீரமாகக்கொண்டவனாயிருக்கையால், அவ்வப்பொருள்களைப் ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனாயிருப்பவன் நானே என்னும் காரணத்தால் பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி, எனைக காரியநிலையில் பலவாகவும், காரணநிலையில் ஒன்றாகவும் இருப்பவனாக அநுஸந்தி$_4$த்து உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. (அர்ஜுந!) வெள்ளைநிறத்தவனே! வெள்ளைநிறத்தால் குறிக்கப்படும் ஸத்வகு$_3$ணமுடைய நீ இத்தகைய உபாஸகனாகவேண்டும் என்று கருத்து. 19.

வாகளாய, **பூதபாபா** — (ஸவாககூம முதலானவறறை அடையத தடையாயிருககும) பாபஙகளிலிருநது நீஙகப பெறறவாகளாய, **யஜஞை** —(இநதரன முதலான தேவா களை மாததிரம குறிதத) யஜஞஙகளாலே, **மாம இஷடவா**— (அநத தேவதைகளுககு அநதாயாமியாயிருககும) எனனைக குறிததே (உணமையில) யாகூமசெயது, **ஸவாககூதிம பராாததயநதே**—(இநதிரன முதலாஞரிடம) ஸவாககூததை வேணடுகிருாகள. **தே**—அவாகள, **புணயம**—இவவுலகத துனபஙகளிலலாத, **ஸுரேநதரலோகம** — தேவேநதர லோகததை, **ஆஸாதய**—அடைநது, **திவி**—அஙகுளள பல இடஙகளில, **திவயாந**—இவவுலக அநுபவஙகளைக காட்டிலும சிறநத, **தேவபோகாந** — தேவாகளுடைய போகஙகளை, **அஶநநதி**—அநுபவிககிருாகள். **தே**—அவா கள, **விஶாலம**—பரநததான, **தம ஸவாககலோகம**—அநத ஸவாககததிலுளள போகஙகளை, **புகதவா**—அநுபவிதது, **புண்யே க்ஷீணே** — (அநத அநுபவததிறகுக காரணமான) புணயம அழிநதவளவில, **மாதயலோகம விஶநதி** — (மறு படியும) மனித உலகிறகு வருகிருாகள **ஏவம்**— இவவணண மாக, **தரயீதாமம அநுபரபநநா** —(வேதாநத ஜஞாநமிலலா மல) மூனறு வேதஙகளின பூாவபாகததில சொனன யாகாதிதாமஙகளையே அநுஷடிபபவாகளாய, **காமகாமா** - (அவறறில சொனன) விருமபபபடும ஸவாககாதிகளி லேயே விருபபமுடையவாகளாய, **கதாகதம லபநதே**— (அலபமும, அஸதிரமுமான) ஸவாககாதிகளையே அடைநது மறுபடியும மறுபடியும திருமபி வருகிருாகள

---

20 **இநதவெனை வேதத தியலகினரு ரெசசததால**
வநதிறைஞசித தமவினைபோய வானிரபப—ரநதவவா
சென்றமரா நாடணைநது தேவாதம போகததை
நின்றமாநது துயபபாா நிகழநது

வேததது இயலகினருா — (வேதாநததிலலாமல) மூனறு வேதஙகளில (பூாவபாகததில) சொலலபபட்ட

த₄ர்மங்களில் மாத்திரம் ஊன்றி நிற்பவர்களாய், **தம் வினை போய**-(ஸோமபானம்செய்து அதனால் ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான வற்றை அடையத்தடையாயிருக்கும்) பாபங்களிலிருந்து நீங்கப்பெற்றவர்களாய், **எச்சத்தால்**—(இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வர்களை மாத்திரம் குறித்த) யஜ்ஞங்களாலே, **இந்த என்னை வந்து இறைஞ்சி**—(அந்த தே₃வதைகளுக்கு அந்தர்யாமியா யிருக்கும்) என்னைக் குறித்தே(உண்மையில்) யாக₃ம்செய்து, **வான் இரப்பர்** —(இந்திரன் முதலானோரிடம்) ஸ்வர்க்க₃த்தை வேண்டுகிறார்கள் **அந்த அவர்**—அத்தகைய அவர்கள், **அமரர் நாடு** —(இவ்வுலகத் துன்பங்களில்லாத) தே₃வ லோகத்தை, **சென்று அணைந்து**—சென்று அடைந்து, **தேவர்** தே₃வர்களுக்குரிய ஸுக₂ாநுப₄வங்களை, **நின்று** — தே₃வ தம் போகத்தை—லோகத்தில் ஆங்காங்கு இருந்து,**அமர்ந்து** —(சிறந்த அவ்வநுப₄வங்களில்) பொருந்தி நின்று, **நிகழ்ந்து துய்ப்பர்**--ரடுபட்டு அநுப₄விப்பர்கள்.

21 **பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தின் றன்குறை-**
பன்னினவ ரிவ்வுலகிற் பாடழிந்தே—பின்னடைவர் [யைப்
காக்குமறைத் தன்மைக் கதியடைந்தார் காமத்தாற்
போக்குவரத் தேபெறுவர் பூண்டு

பொன்னகரில் வாழ்வெய்தி-ஆசைப்பட்டதக்க ஸ்வர்க்க₃ லோகத்தில் அநுப₄வங்களை அடைந்து, **புண்ணியத்தின் தன் குறையைப் பன்னினவர்**—(அங்கிருக்கும்போதும் ஸ்வர்க்க₃ாநு ப₄வத்திற்குக் காரணமான) புண்ணியம் குறைவதை அநுஸந்தி₄த்து வருந்துகின்றவர்களாய், **பின் பாடு அழிந்தே**-கடைசியில் புண்ணியம் முழுவதும் அழிந்தவுடன், **இவ் வுலகில் அடைவர்**—இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் (பிறவியை) அடைகிறார்கள். **காக்கும் மறை தன்மை கதி அடைந்தார்**— (வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமில்லாதவர்களாய் யாக₃ம் முதலான வற்றால்) ரக்ஷிக்கும் வேத₃ங்களில் சொன்ன த₄ர்மங்களை அநுஷ்டி₂ப்பவர்களாய், **காமத்தால்**—(அவற்றில் சொன்ன ஸ்வர்க்க₃ாதி₃களில்) விருப்பத்தால், **பூண்டு போக்குவரத்தே பெறுவர்**-(அல்பமும், அஸ்தி₂ரமுமான) ஸ்வர்க்க₃ாதி₃களையே அடைந்து மறுபடியும் மறுபடியும் திரும்பிவருகிறார்கள்.

।। भा ।। ऋग्यजुस्सामरूपास्तिस्रो विद्यास्त्रिविद्यम् ; केवलं त्रिविद्यनिष्ठास्त्रैविद्याः, न तु त्रय्यन्तनिष्ठाः। त्रय्यन्तनिष्ठा हि महात्मानः

20 ' மஹாதமாந மாம ஜஞாதவா அநநயமநஸ ப$_4$ஜநதி '' [கீ$_3$தை 9-13] [மஹாதமாககள எனனையறிநது வேறு எதிலும நெஞசு செலுததாதவாகளாய எனனிடம ப$_4$கதி செலுததுகிறாாகள] எனறு தொடஙகி, ஜஞாநிகளாய, ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வததையே பய ஞகக கொணடவாகளான மஹாதமாககளின ப$_4$ஜனம, கீாததனம முதலான ஸவரூபநிரூபகத$_4$ாமஙகளை (தனிததன்மைகளை) இதுவரை யில விவரிததான இனி, 22-வது ஶலோகம தொடககமாக அவா களுடைய நிரூபிதஸவரூபவிஶேஷணஙகளை (மறற பெருமைகளை)ச சொலலபபுகுகிறவனுய அவாகளுககு நோ எதிாததடடாயிருபபவாக ளாய தாழநத ப$_2$லனகளை விருமபுகிறவாகளான அறிவிலிகளின தனித தன்மைகளை இஙகு கூறுகிறுன. ' பரம ப$_4$ாவம அஜாநநத '[கீ$_3$தை 9-11] எனறு எடுககபபடட அறிவிலிகளில ஒருவகையான இவாக ளுடைய அறிவினமையை விளககுகிறுன இநத ஶலோகததில. (தரைவித$_3$யா) வேத$_3$ாநததில ஊனறிநிலலாமல ருக$_3$யஜுாஸ ஸாமஙகளாகிற மூனறு வேத$_3$ஙகளின பூாவப$_4$ாக$_3$ததில சொலலப படட த$_4$ாமஙகளிலமாததிரம ஊனறிநிறபவாகள மூனறு வேத$_3$ஙக ளாகிற தரிவித$_3$யைகளின ஸமாஹாரம (கூடடரவு) தரிவித$_3$யமாகிறது த$_3$விகு$_3$ஸமாஸமாகையால தரிவித$_3$யம எனறு ஒருமையும, நபுமஸக லிஙக$_3$மும வருகிறது ''அகாராநதோததரபதே$_3$ா த$_3$விகு$_3$ ஸதரியாம இஷட '' [அஷடா 2-4-17. வா 1556] [அகாராநததததை மேற் பத$_3$மாககொணட த$_3$விகு$_3$ஸமாஸததில ஸதரீலிஙக$_3$ம வரும] எனகிற வாாததிகததினபடி, 'தரிவித$_3$யா' எனறு ஸதரீலிஙக$_3$ம வரவேணடுமேயெனில இநதப பொதுவிதி$_4$ககு விதி$_4$விலககைக காடடும ''பாதராத$_3$யநதஸய ந'' [வாா 1559] [பாதரம முதலான வறறைக கடைசியிலகொணட பத$_3$ஙகளுககு ஸதரீலிஙக$_3$ம வராது. நபுமஸகலிஙக$_3$மே வரும] எனனும வாாததிகததினபடி, பஞசபாதரம, சதுாயுக$_3$ம தரிபு$_4$வநம முதலான பத$_3$ஙகளைபபோலே தரிவித$_3$யம எனறு வநதிருககிறது தரிவித$_3$யததிலமாததிரம ஊனறிநிறபவாகள தரை வித$_3$யாகள ''தத$_3$தீ$_4$தே தத$_3$வேத$_3$ ' [அஷ 4-2 59] எனனும ஸூத ரததினபடி, தரிவித$_3$யததை அறிநது அத$_4$யயனமசெயது அதின அாத த$_2$ததில ஊனறிநிறபவன எனனும பொருளில அண பரதயயம வநது தரைவித$_3$ய' எனறு ஆகிறது மூனறுவேத$_3$ததிலமாததிரம ஊனறி நிறபவாகள எனறதாலே, வேத$_3$ாநததில ஊனறிநிலலாதவாகள எனறும தேறுகிறது வேத$_3$ாநதநிஷட$_2$ாகளான மஹாதமாககளோ வெனில, முறகூறிய முறையில வேத$_3$ததின பூாவப$_4$ாக$_3$ததோடு உததரப$_4$ாக$_3$ததோடு வாசியற எலலாபபகுதிகளாலும அறியப்

पूर्वोक्तप्रकारेण निखिलवेदवेद्यं मामेव ज्ञात्वाऽतिमात्रमद्भक्तिकारितकीर्तनादिभिर्ज्ञानयज्ञेन च मदेकप्राप्या मामेवोपासते। त्रैविद्यास्तु वेदप्रतिपाद्यकेवलेन्द्रादियागशिष्टसोमान् पिबन्तः, पूतपापाः—स्वर्गादिप्राप्तिविरोधिपापात्पूताः, तैः केवलेन्द्रादिदेवत्यतयाऽनुसंहितैर्यज्ञैर्वस्तुतस्तद्रूपं मामिष्ट्वा, तथावस्थितं मामजानन्तः स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते। ते पुण्यम्—

படுபவன நானே என்று அறிநது, என்னிடம எலலையறற ப$_4$கதி யினலேறபடுவதாக 14-வது ஶலோகததில சொலலபபடட கீாததனம, நமஸகாரம முதலானவறருலும, 15-வது ஶலோகததில சொலலபபடட ஜ்ஞாநயஜ்ஞததாலும என்னை ஒருவனையே பராபயமாகககொணடு என்னையே உபாஸிககிருாகள தரைவித$_3$யர்களைபபோலே என்னையறியாமல ஸவாகக$_3$ாதி$_3$களை பராபயமாககககொணடு அதன பொருடடு இநதிரன முதலிய தே$_3$வதைகளைமாததிரம உபாஸிபபதிலலை என்று கருதது மேறபத$_3$ஙகளில இககருததை விவரிககிருன் இபபடி வேத$_3$ததில ஸவாகக$_3$ாதி$_3$ஸாத$_4$னமான பூாவப$_4$ாக$_3$ததை மாததிரம தரிவித$_3$யம என்று குறிபபதுபோலே, மோக்ஷஸாத$_4$னமான உததரப$_4$ாக$_3$ததை (வேத$_3$ாநதப$_4$ாக$_3$ததை) "சதுாததீ$_2$ வித$_3$யா" [நான்காவது வித$_3$யை] என்று குறிபபதுணடு. "ஏஷா தேऽநவீக்ஷிகீ வித$_3$யா சதுாததீ$_2$ ஸாமபராயிகீ" [ப$_4$ாரதம. மோக்ஷ 319-46] "சதுாததீ$_2$ ராஜஶாாதூ$_3$ல! வித$_3$யைஷா ஸாமபராயிகீ" [ப$_4$ாரதம மோக்ஷ 319-35] என்னும பரமாணஙகள காணக. (ஸோமபா) இநத$_3$ரன் முதலானவாகளையே குறிததுச் செயயபபடட—பூாவப$_4$ாக$_3$ததில சொனன யாக$_3$ஙகளின ஶேஷமான ஸோமரஸததைப பருகுகினறவாகள, மஹாதமாககளான உபாஸகாகளுககும ப$_4$கதிககு அஙக$_3$மாக யாக$_3$ஙகளைச செயவதும, ஸோமரஸததைப பருகுவதும உணடு. ஆனால அவாகள 'இநத யாக$_3$ஙகள அநதாயாமியான நாராயணனுககு ஆராத$_4$னமாயிருபபவை' என்று நினைததுச செயவாகள, தரைவித$_3$யாகளோவெனில, இநதிரன முதலானவாகளுககே ஆராத$_4$னம என்று நினைததுச செயவாாகள வெறும ஸோமபாநம அத$_4$ாமமாயினும த$_3$ரைவித$_3$யாகள இநத$_3$ரன் முதலானாககு ஆராத$_4$னமாக நினைததுசசெயயும யாக$_3$ஙகளில வேத$_3$விஹிதமாகையாலே அது ஸவாகக$_3$ஸாத$_4$னமாக ஆகிறது (பூதபாபா) இநத ஸோமபானத்தாலே ஸவாகக$_3$ததையடையத தடையாயிருககும பாபஙகள நீஙகபபெறறவாகள. அடுததுச சொலலுகிறபடி, இவாகள பிராாததி$_2$பபது ஸவாகக$_3$மேயாகையாலே அதறகு ஸாத$_4$னமான யாக$_3$ஙகளில இவாகள செயயும ஸோமபானம ஸவாகக$_3$ததிறகுத தடையாயிருககும பாபங்களையே போககுகிறது என்று கொளளவேணடும.

दुःखासंभिन्नं सुरेन्द्रलोकं प्राप्य तत्र तत्र दिव्यान् देवभोगानश्नन्ति। ते तं

(யஜஞை,) இநதிரன முதலான தே3வாகளைமாததிரம குறிததுச செயயபபடட வேதே3ாகதமான யஜஞுஙகளாலே. (மாம இஷடவா) எனனை ஆராதி4தது இவாகள அறியவிலலையாயினும அநத யாக3ஙகள அநத தே3வதைகளுககு அநதாயாமியான எனககே உணமையில ஆராத4னமாயிருககினறன எனறு கருதது. இவவுண மையை அறியாமையாலேயே இவாகளுககுத தாழநத ப2லன கிடைககிறது. இவவிஷயததை அடுததபடி 23, 24, 25-வது ஶலோ கஙகளில வெளிபபடுததபபோகிருன கணணன. (ஸவாக3திம பராாததயநதே) இநத்3ரன முதலானாிடம ஸவாககததை வேணடு கிருாகள ஸவாககம வேணடும எனனும எணணம யாகததை அநுஷடிபபதறகு முனபே இருநதபோதிலும, யாகததைசசெயத பினபே 'ஸவாககததைக கொடுககவேணும' எனறு வாயாலே வேணடுவது பொருநதுமாகையாலே "இஷடவா பராாததயநதே" [யாகததைச செயது வேணடுகிருாகள] எனறு சொலலபபடடது இஙகு ஶலோகததிலும, பூாவயததிலும ஸவாககம என்றது அது போனற தாழநத மறற ப2லனகளுககும உபலகஷணம (தே புணயம ஸுரேநத்3ரலோகம ஆஸாத்3ய) அவாகள இவவுலகத துனபஙகள கலககாத தே3வேநத்3ரலோகததை அடைநது. புணயகாமததையோ அதனாலேறபடும தே3வதாபரீதியையோ தே3வேநத்3ரலோகததோடு ஒரேவேறறுமையில படிபபது ஒடடாது தே3வேநத்3ரலோகம ஜீவனைப பரிஶுத்3த4பபடுததுவது எனறு ஶாஸதரஙகளில பரஸித்3தி4யிலலாமை யால இஙகு புணயஶப்3த3ததுககு 'பாவனம (பரிஶுத்3த4பபடுததுவது) எனறு பொருளகொளளவும முடியாது. ஆகையால இஙகு புணய ஶப்3த3ம புணயததின ப2லமான இவவுலகத துனபமினமையைக குறிககிறது எனறு கொளளவேணடும அனறிககே, புணயஶப்3த3ம புணயததின ப2லமான ஸுக2ததைக குறிதது. ஸுக2மயமான தே3வேநத்3ரலோகம எனறு பொருளபடடு, இவவுலதது னபமிலலாதது எனபது அாதத2ாத ஸித்3தி4ககிறது எனறும கொளளலாம இநத ஶலோகததின முறபாதியில 'யஜஞைரிஷடவா' எனறு புணய காமஙகள குறிககபபடடுவிடடபடியாலே, இஙகு புணயம எனறது லகஷணையாலே 'புணயஸாத4யம" எனறு பொருள்படுகிறது எனறு கொணடால, முறபாதியில சொனன அாததததையே திருபபிக் கூறுதலாகிற புநருகதி தோ3ஷம ஏறபடும. (தி3வி தி3வயாந தே3வ போ4கா3ந அஶநநதி) தே3வேநத்3ரலோகததில ஆஙகாஙகுளள பிர

विशालं स्वर्गलोकं भुक्त्वा तदनुभवहेतुभूते पुण्ये क्षीणे, पुनरपि मर्त्यलोकं

தே₃ஶங்களில மிகசசிறநத ஆசசரியமான தே₃வபே₄ாக₃ஙகளை அநுப₄விககிருாகள 'ஸுரேநத்₃ரலோகம ஆஸாத்₃ய'' [தே₃வேநத்₃ர லோகததையடைநது] எனறு கூறியபினபு, மறுபடியும 'தி₃வி' என்றது அநத லோகம முழுவதையும குறிககாமல அதிலுளள பிரதே₃ஶங்களையே குறிபபதாகவேணடும இஙத 'தி₃வயாந' எனறது 'தி₃வி ப₄வாந' எனறு பிரிநது, இவவுலக பே₄ாக₃ஙகளைககாட்டிலும அதிகமயககததைத தரும தே₃வலோக பே₄ாக₃ஙகளைக குறிககிறது. 'தே₃வபே₄ாக₃ாந' எனறது 'தே₃வாகளுககு பே₄ாக₃யமானவைகளை' எனறு பொருளபடுகிறது பூ₄மியிலுளள யாக₃பசு ஹவிஸஸு முதலானவையும தே₃வாகளுககு பே₄ாக₃யமானவையாகையாலே, அவறறைத தவிாதது தே₃வலோகததிலுளள பே₄ாக₃யபபொருளகளையே குறிபபதறகாக 'தி₃வயாந தே₃வபே₄ாக₃ாந' எனறு விஶேஷிககிறது ஏறகனவே தே₃வாகளுககு பே₄ாக₃யமாயிருககும் பொருளகளை, புதிதாக அஙகு செனறவாகள எபபடி அநுப₄விககமுடியும? எனில, ஸவரூபததாலும, காலததாலும அளவுபட்டிருநதபோதிலும மிக விரிவான பே₄ாக₃ஙகளாகையாலே, தமமை ஆராதி₄தது, தே₃வலோகததிறகு வநதவாகளுககு தே₃வாகள தஙகளது பே₄ாக₃ஙகளில சிலவறறைப பிரிததுககொடுககிருாகள எனறு கொளளவேணடும (அஶநநதி) சாபபிடுகிருாகள என்று நேரே பொருளானலும, அநுப₄விககிருாகள என்றே கொளளவேணும. அடுதத ஶலோகததில 'பு₄கதவா' (அநுப₄விதது) எனறல்லவோ இது எடுககபபடுகிறது. ''அனனவாதம மாஞேககம உணடு ஆஙகு அணிமுறுவல, இனனமுதம மாநதியிருபபா'' [பெரியதிருமடல] என்றவிடததில திருமஙகையாழவாரும, 'அநுப₄விதது' எனனும பொருளிலே 'உண்டு' எனறு வழஙகிஞரனறே (தி₃வி தே₃வபே₄ாக₃ாந் அஶநநதி) இவவிடததில பெரியதிருமடலிலே ''அறததின வழிமுயனற அனனவாதாம் கணடாகள, ஆயிரககண வானவாகோன'' [கணணி 19] எனறு தொடஙகி ''இனனமுதம மாநதியிருபபா, இதுவனறே அன்ன அறததின் பயனைது'' [கணணி 36, 37] என்பதிருகவுளள பெரியதிருமடல கணணிகள அநுஸநதி₄ககததககவை 20.

21. இனி, அடுதத ஶலோகத்தில இவாகள படும எளிவரவைக காட்டுகிருன. (தே தம விஶாலம ஸவாகக₃லோகம பு₄கத்வா) அவாகள அநத விஸதாரமான ஸவாகக₃லோகததில ஏறபடும பே₄ாக₃ஙகளை அநுப₄விதது. 'விஶாலம' எனறது இவவுலக பே₄ாக₃ஙகளைக

विशन्ति। एवं त्रय्यन्तसिद्धज्ञानविधुराः काम्यस्वर्गादिकामाः केवलं

காட்டிலும் விரிவாயிருப்பதைக் காட்டுகிறது 'ஸ்வர்க்க₃லோகம்' என்றது ஸ்வர்க்க₃லோகத்தில் ஏற்படும் அநுப₄வங்களைச் சொல்லுகிறது (புண்யே க்ஷீணே மர்த்யலோகம் விஶந்தி) ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வத்துக்குக் காரணமான புண்யம் அழிந்தவளவில், மனிதர் வாழும் பூ₄லோகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறார்கள். ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வத்தால் இவனுடைய எல்லாப் புண்யங்களும் அழியும் என்று எந்த ஶாஸ்த்ரமும் கூறவில்லை. நேராமாருக, ஸ்வர்க்க₃த்தை அநுப₄வித்தபின் எஞ்சிய புண்யகர்மத்துடன் பூ₄மிக்கு வந்து நற்குடியில் பிறக்கிறான் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால், புண்யம் அழிந்தவளவில் என்று இங்கு கூறியது 'ஸ்வர்க்க₃த்தை அநுப₄விப்பதற்குக் காரணமான புண்யம் அழிந்தவளவில்' என்றே பொருள்படும் இப்படி புண்யம் அழிந்தவுடன் ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் முடிந்துவிடும் என்பது ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் செய்பவனுக்கே தெரியுமாகையால் "ஸ்வர்க்கே₃ऽபி பாதபீ₄தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி" [வி-பு 6-5-50] [ஸ்வர்க்க₃த்திலும் 'புண்யம் குறைந்தவுடன் ஸ்வர்க்க₃த்தைவிட்டு விழுந்துவிடுவோமே' என்று ப₄யப்படும் ஸ்வர்க்க₃ாநுப₄வம் செய்பவனுக்கும் ஆனந்த₃ம் இல்லை] என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க₃த்தில் இவன் அநுப₄விக்கும் ஆனந்த₃மும் ஓர் ஆனந்த₃மாகத் தோன்றுவதில்லை என்பதும் இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது 'மர்த்யலோகம்' என்றதால் மரணமடைவதையே இயல்வாகக்கொண்ட பூ₄லோகத்திலும் நிலையான வாழ்வில்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ஏவம் த்ரயீத₄ர்மம் அநுப்ரபந்நா) இவ்வண்ணமாக வேதா₃ந்தஜ்ஞானமில்லாமல், வேத₃த்தின் பூர்வபா₄க₃த்தில் சொன்ன யாக₃ாதி₃ த₄ர்மங்களை மாத்திரம் அநுஷ்டி₂ப்பவர்கள். 'ஏவம்' என்றது 'த்ரைவித்₃யா' என்று முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி, வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமில்லாமல் வேத₃த்தில் பூர்வப₄ாக₃த்தில் சொன்ன கர்மங்களை மாத்திரம் பற்றிநிற்பவர்கள் என்று காட்டுகிறது இந்தக் கர்மங்களையே ப₄க₃வதா₃ராத₄னமாயிருப்பவை என்னும் வேதா₃ந்தஜ்ஞானத்தோடு செய்தால், அவை திரும்பி வருதலில்லாத மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகின்றன. இந்த ஶ்லோகத்தில் பூ₄லோகத்துக்குத் திரும்பி வருவதாகக் கூறுகையாலே, இவர்கள் வேதா₃ந்த ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் என்பது ஸித்₃த₄ம். (காமகாமா க₃தாக₃தம் லப₄ந்தே) தாங்கள் விரும்பும் ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான அல்பாஸ்தி₂ரப₂லன்களிலே ஈடுபாடுடையவர்களாய், அந்த ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களை அநுப₄வித்துவிட்டு, மறுபடியும்

त्रयीधर्ममनुप्रपन्नाः गतागतं लभन्ते—अल्पास्थिरस्वर्गादीननुभूय पुनः पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

॥ भा ॥ महात्मानस्तु निरतिशयप्रियरूपमच्चिन्तनं कृत्वा मामनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनरावर्तन्त इति तेषां विशेषं दर्शयति—

மறுபடியும இந்த பூ₄லோகததுககுத திருமபி வருகிறாகள. 'காம காமா' எனறதில முதல காம ஶப₃த₃ம 'காமயநத இதி காமா' [விருமபபபடுகினறனவாகையாலே ஸவாககₕம முதலானவை காமம எனபபடுகினறன] எனகிற காமஶஙிவயுத்பததியாலே, விருமபபபடும ப₂லனைக குறிககிறது. இஙகு இவாகள விருமபுவது ஸவாககₕம முதலானவறறையேயாகையாலே அவறறைக குறிககிறது 'க₃தா க₃தம' எனனும ஶப₃த₃ம போககுவரததைக குறிபபதாயினும, இஙகு தாழவைக குறிககும பரகரணமாகையாலே இவாகளுடைய ப₂லனகள அஸதிரமாகவும, அலபமாகவும இருககினறன எனறு காட்டுகிறது. 'புணயம ஸுரேநத₃ரலோகம' எனறு முநதின ஶலோகததில சொனனபடி, ஸவாககₕாநுப₄வததில இவவுலகததுனபஙகள இலலை எனறும, ஸுக₂மே உளளது எனறும தேறுமபோது இதை அலபம எனபது எபபடி? எனில இநத ஸவாககₕம முதலானவறறை அநுப₄விககுமபோதும ''யதா₂ பஶுரேவம ஸ தே₃வாநாம' [ப₃ருஹ 3-4-10] [ஸவாககₕததுககுச சென்றவன தே₃வாகளுககுப பஶுவைபபோலே அடிமைத தொழில செயபவன.] எனகிறபடியே தே₃வாகளுககு அடஙகி நடககவேணடியிருககையாலும, தன ஸுக₂த துககு மேலான ப₃ரஹமாதி₃ ஸுக₂த்தை அநுஸநதி₄ககையாலும இநத ஸவாகக₃ஸுக₂ம துனபமாகவே உளளது அதுவும நிலை நிலலாதது எனறு நினைககுமபோது மிகவும துனபமாகிறது. அது அழியுமபோது மிக மிகத துனபமாகிறது ஏறறசசாலபோலே ஸவாககₕததுககும, பூ₄மிககுமாக மாறிமாறிவநது மறுபடியும மறுபடியும க₃ாபப₄வாஸம, நோய நரகம முதலானவறறையடைநது, பொறுககவொணணாத பல துனபஙகளை அநுப₄விபபதறகுக காரண மாகவும ஆகிறது இபபடி பரவாஹமாக ஏறபடும துனபஙகளைக காணுமபோது இநத ஸவாகக₃ஸுக₂ம அலபம எனபதில தடை யுணடோ? 'க₃தாக₃தம காமகாமா லப₄நதே' எனனும பகுதி இவ வளவையும உணாததுகிறது ஆக, ஜஞானிகளுககு நோ் எதிாத தட்டாயிருபபவாகளாய, தாழநத ப₂லனகளை விருமபுகிறவாகளான அறிவிலிகளின தனமைகள விவரிககபபடடனவாயிறறு 20, 21

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्॥ २२॥

22 அநநயாஶ்சிநதயநதோ மாம யே ஜநா பாயுபாஸதே।
தேஷாம நிதயாபி₄யுகதாநாம யோக₃க்ஷேமம
வஹாமயஹம ॥

அநநயா—(எனனை நினைபபது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, **மாம சிநதயநத**—எனனை நினைபபவாக ளாய, **யே ஜநா**—எநத மஹாதமாககள, **(மாம) பாயு பாஸதே**—எனனை (எலலாக கலயாண கு₃ணஙகளோடும, எலலா விபூ₄திகளோடும) முழுமையாக உபாஸிககிறா களோ, **நிதயாபி₄யுகதாநாம தேஷாம**—எனனோடு எப போதும சோநதிருககையை விருமபும அவாகளுககு, **அஹம**—நான, **யோக₃க்ஷேமம**—(எனனை அடைவதாகிற) யோக₃ததையும, (மறுபடியும ஸமஸாரததுககுத திருமபி வராமையாகிற) க்ஷேமததையும, **வஹாமி**—அளிககிறேன.

---

22 வேறினறி யெனனையெவா மெயநநினைநது சேவிபபாா
பேறெனறி யெனறும பிரியாதே—தேறுமவா
தமபேறும யோக மிதுபிரியாச சேமநான
வனபேருச செயவன மகிழநது.

வேறினறி—(எனனை நினைபபது தவிர) வேறு பயனில லாதவாகளாய, **எனனை மெய நினைநது**—எனனை உளளபடி நினைபபவாகளாய, **எவா**—எநத மஹாதமாககள, **பேறு ஒனறி சேவிபபாா**—எலலாக கலயாண கு₃ணஙகளோடும, எலலா விபூ₄திகளோடும முழுமையாகப பொருநதி உபா ஸிககிறாகளோ, **எனறும பிரியாதே தேறும அவா தம**— எனனோடு எபபோதும பிரியாமல சோநதிருபபதை விருமபும அவாகளுடைய, **பேறும யோகம**—(எனனை அடைவதாம) பயனாகிற யோக₃ததையும, **இது பிரியாச சேமம**—(மறுபடியும ஸமஸாரததுககுத திருமபி வராமையாலே) இபபேறு அழியாமையாகிற க்ஷேமததையும, **நான**—நான, **வன் பேறு**—(எனககுப) பெரிய பேருக, **மகிழநது செயவன**— மகிழசசியோடு செயவேன

॥भा॥ अनन्याः—अनन्यप्रयोजनाः, मच्चिन्तनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मच्चिन्तनैकप्रयोजनाः मां चिन्तयन्तो ये महात्मानो जनाः

---

22 முன இரணடு ஶலோகஙகளில கூறபபடட அறிவிலிகளுககு நோ எதிரததடடானவாகளாய, அறிவாளிகளில தலைசிறநதவாக ளான மஹாதமாககளின் பெருமையை இநத ஶலோகததில மறுபடியும தொடாகிருன. ''அவாகளுககு ஒபபறற இனிமையையுடைய எனது நினைவாகிற ப4கதியே உபாயமாயுளளது. அவவுபாயததினுல பெறும பயனும எலலையறற மேன்மையையுடைய ஆநநத3ஸவருபியாயிருககும எனனை அநுப4விபபதாயுளளது. அவவநுப4வமும, இந்த ஸமஸாரமணட3லத்துககுத திருமபிவருதலில்லாதபடி நிதய விபூ4தியிலேயே நடைபெறுகிறதாகையாலே அழிவறறதாயுளளது. ஆக இபபடி உபாயத3ஶையோடு ப2லத3ஶையோடு வாசியிலலாமல தலைசிறநத பெருமை பெற்றிருககிருாகள இநத மஹாதமாககள'' எனறு இநத ஶலோகததில கூறுகிருன. (அநநயா: சிநதயநத:) எனனை நினைபபது தவிர வேறு பயன எதையும கருதாதவாகளாய, எனனை நினைபபதாகிற ப4கதியைச செயபவர்கள ''அநாயமநஸ ப4ஜநதி'' [கீ3தை 9 13] எனறவிடத்தில சொலலப்படடபடியே தமமுடைய ப4கதியையும மோக்ஷஸாத4னமாக நினையாமல ஸவயம் பரயோஜனமாக நினைககும ஸித3தே4ாபாயநிஷ்ட2ாகள இஙகும அநநயசிநதக ஶப்3த3ததுககு முக2யாாதத2மான மஹாதமாககளாவா, அந்த நிலையை அடைவதறகாக மோக்ஷஸாத4னமாக விதி4ககபபடட ப4கதியோக3ததை ஸாத4யோபாயமாகபபறறிநிற்கும் உபாஸகாகளை அநநயசிநதக ஶப்3த3ததுககுப பொருளாகக கொளளுமபோது 'எனனைததவிர வேறு பயனை அறியாதவாகள' எனறு பொருளகொளள வேணடும இவாகளும காலகரமததில ''உலகு படைததுணட எநதை அறைகழல சுடாப பூநதாமரை சூடுதறகு, அவாவாருயிா உருகியுகக, நேரிய காதல அனபிலினபீன்தேறல, அமுதவெள்ளம'' [திருவாசிரியம 2] எனபபடும ப4கதி வெளளததில ஆழநது ''உலகம் மூனறினெடு நலவீடு பெறினும, கொளவதெணணுமோ தெளளியோா குறிபபே'' [திருவாசிரியம 2] எனகிறபடியே ப4கதியை மோக்ஷ ஸாத4னமாக நினைபபதினினறும நீஙகி, ஸவயம பரயோஜனமாக நினைககத் தொடஙகிவிடுவாாகளாகையாலே ''எனனை நினையாம லிருநதால ஆதமதா4ரணததைப் பெருதவர்களாய, எனது நினைவாகிற ப4கதியையே பயனுககொணடவர்கள'' எனறு அநநயஶப்3த3ததிற்கு பா4ஷயததில பொருளகொள்ளப்படடது. அநநயஶப்3த3ததால

पर्युपासते—सर्वकल्याणगुणान्वितं सर्वविभूतियुक्तं मां परित उपासते,
अन्यूनमुपासते, तेषां नित्याभियुक्तानाम्—मयि नित्याभियोगं काङ्क्ष-

---

விஶேஷிககபபடடிருககையால சிநதனமாகிற ப$_{4}$கதி, தன்னைததவிர
வேறொனறைப பயனுககககருத இயலாதபடி ஒபபறற ஸு$_{}$க$_{2}$ரூபமானது
எனறு தேறுகிறது அடுதத ஶலோகததில ''யே தவநய தே$_{3}$வதா
ப$_{4}$கதா '' எனறு தே$_{3}$வதாநதரப$_{4}$கதாகளை எடுககையாலே, இஙகு
' அநநயா ' எனறது அவாகளுககு பரதிகோடியைக குறிககிறதாய
வேறு தெயவஙகளைத தொழாதவாகளைக கூறுவதாகத தோனறுகிறதே
எனில வரபபோகிற ஶலோகததில சொலலபபோகிறவாகளைக காடடி
லும வேறுபடடவாகளை இஙகு குறிககிறது எனறு கூறுவதைக்
காடடிலும, முநதின இரு ஶலோகஙகளில சொலலபபடடவாகளைக
காடடிலும வேறுபடடவாகளை இஙகு குறிககிறது எனறு கொளளு
வதே ஸவரஸமாகும ஆகையால—கடுமையான காயகலேஶரூபமான
உபாயஙகளை அநுஷடி$_{2}$தது, க்ஷு$_{}$த$_{3}$ரப$_{2}$லனகளாகிற ஸவாகக$_{3}$ம முத
லானவறறைப பெறும அவாகளைபபோலலலாமல, ஸாத$_{4}$னமாகிற
ப$_{4}$கதியே ஒபபறற ஸு$_{}$க$_{2}$ரூபமாய, பராபயமும எலலையறற ஆனநத$_{3}$
ரூபமாய லபி$_{4}$ககபபெறறவாகள இவாகள் எனறு அநநயஶப$_{3}$த$_{3}$ததுக
குப பொருளகொளளுவதே ஸவரஸமாகும. முனபின் பரகரணஙக
ளுககு ஒடடாதாகையாலே அநநயசிநதன ஶப$_{3}$த$_{3}$ததால ஜீவப$_{3}$ரஹம
ஐகயாநுஸநத$_{4}$ானம சொலலபபடுவதாகக கொள்வது பொருநதாது.
ஆகையால, 'சிநதனததையே பரமபரயோஜனமாககொணடவாகள'
எனறு பொருளகொளவதே பொருநதும, (யே ஜநா) பிறவிப பயன்
பெறற எநத மஹாதமாககள இது மஹாதமாககளைக கூறும பர
கரணமாகையாலே ஜநமஶப$_{3}$த$_{3}$ம ஜனனமடையும அனைவரையும் குறிக
காமல ஜநமஸாப$_{2}$லயமாகிற பிறவிபபயன்பெறற மஹாதமாககளையே
குறிககிறது ''அனறுநான பிறநதிலேன பிறநதபின மறநதிலேன்''
[திருசசநத 64] எனபவாகளன்றோ இவாகள. (யே மாம
பாயுபாஸதே) எநத மஹாதமாககள என்னைப பரிபூாணமாக
உபாஸிககிறாகளோ. ''பரித உபாஸதே—பாயுபாஸதே''
அதாவது, எலலாக கலயாணகு$_{3}$ணஙகளோடு கூடினவனுகவும,
எலலாச செலவஙகளும நிறைநத உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$திநாத$_{2}$னுகவும எனனை
உபாஸிககிறாகள எனறு கருதது எமபெருமானுடைய விபூ$_{4}$திகளில
ஏகதே$_{3}$ஶமான ஓா அசேதனததையோ, சேதனபபொருளையோ
பராபயமாக உபாஸிககும பரதீகோபாஸகாகளைபபோலலலாமல பரி
பூாணமான பரப$_{3}$ரஹமததையே பராபயமாக உபாஸிககிறாகள

माणानाम्, अहं मत्प्राप्तिलक्षणं योगं, अपुनरावृत्तिरूपं क्षेमं च वहामि ॥ २२ ॥

ये त्वन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय! यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

எனறு கருததது (நிதயாபி$_4$யுகதாநாம தேஷாம) எனனேடு எப போதும சேரநதிருககையை விருமபும அவாகளுககு. இவவிபூ$_4$தியி லிருககும வரையில இவாகளை எபபோதும எமபெருமானேடு சேர நதிருபபவாகளாகக கூறமுடியாதாகையாலே '' ஆாமஸாயாம கத '' என்னும இலககண வழககையொட்டி, எமபெருமானேடு எபபோதும சேரநதிருபபதை விருமபுகிறவாகள எனறு பொருளகொளளபபடடது. (அஹம) மேலான ஔதா$_3$ாயம (வணமை), ஸௌஶீலயம (நீாமை), ஸௌலப$_4$யம (எளிமை), வாதஸலயம, ஸவாமிதவம, ஜஞாநம, ஶகதி முதலான கு$_3$ணஙகளையுடைய நான. (யோக$_3$க்ஷேமம வஹாமி) எனனை அடைவதாகிற யோக$_3$ததையும, மறுபடியும எனனைப பிரிநது ஸமஸாரமணட$_3$லததுககுத திருமபி வராமையாகிற க்ஷேமத தையும அளிககிறேன கிடையாத பயன் கிடைபபது யோக$_3$மாகும. கிடைதத அதை நிலையாககுவது க்ஷேமமாகும் இஙகு எமபெருமா னையே பயனுககொணட மஹாதமாககளைபபறறிய பரகரணமாகை யாலே, எமபெருமானை அடைவது அவாகளுககு யோக$_3$மாகிறது. ஸமஸார மணட$_3$லததுககுத திருமபி வநதுவிடடால அநத யோக$_3$ம நிலைநிலலாமல போயவிடுமாகையாலே, அபபடித திருமபிவராமலிருக கசசெயவது க்ஷேமமாகிறது ஆகையால, இஙகு யோக$_3$க்ஷேம ஶப$_3$த$_3$த தால இவ்வுலகப ப$_2$லனகள கிடைபபதையும், அவறறை நிலை யாககுவதையும பொருளாகக கொளவது பொருநதாது ஆநுஷஙகி$_3$க மாக இவவுலகப ப$_2$லனகளை எமபெருமான அளிததாலுகிலும், இவாகள அவறறை பராபயமாகக கருதமாட்டாாகளன்றே. (வஹாமி) அளிககிறேன என்று கருதது. (அஹம வஹாமி) இது உணமையில தனககே பேறு எனறு உணாததுகிறான். ஆக, தனனை நினைபபது தவிர வேறென்றறியாத மஹாதமாககளுககு, தானே தன பேறுகத தன்னை அடைவிதது, மறுபடியும ஸமஸார மணட$_3$லததுககுத திருமபி வாராதபடி செயது, நிதயமான ப$_3$ரஹமானநத$_3$ததை அளிபபதாகக கூறுவதனமூலம, முன இரு ஶலோகஙகளில கூறப படடவாகளுககும, இவாகளுககுமுளள நெடுவாசியைக காடடிஞ ஞயிறறு

23 **யே தவநயதே₃வதாப₄கதா யஜநதே ஶ்ரத்₃த₄யாऽநவிதா ।**
தேऽபி மாமேவ கௌநதேய' யஜநதயவிதி₄பூாவகம ॥

கௌநதேய' — குநதீபுதரனே!, **யே து** — எவாகள, **அநயதே₃வதாப₄கதா** —(இநதிரன, சிவன, பிரமன முதலான) மறற தே₃வதைகளிடம ப₄கதியுடையவாகளாய, **ஶ்ரத₃த₄யா அநவிதா** —ஶ்ரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **யஜநதே**—(அநத தே₃வதைகளையே ஆராதி₄ககத தககவாகளாக நினைதது) யாக₃ம முதலானவறறுால ஆராதி₄ககிறாாகளோ, **தே அபி**—அவாகளும, **மாம் ஏவ**— (அவாகளுககு அநதாயாமியாயுளள) எனனையே, **அவிதி₄பூாவகம**—(எமபெருமான அநதாயாமியாயிருககிறான எனனும உணாவுடன யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணடும எனறு) வேத₃ விதி₄களில சொனனபடியலலாமல, **யஜநதி**—யாக₃ம முதலானவறறைச செயகிறாாகள.

---

23. மறறுன தெயவததை மனனி விருபபுறறுப
பறறு மெனவிறைஞசும பணபினரு—முறறுன
வெனனையே யேததிறைஞசி யெல்லாவே தாநதவிதி
தனனையே யேயநதுணராா தாம.

மறறுன தெயவததை மன்னி — எனனைக காட்டிலும வேறுபடட தெயவஙகளிடம ப₄கதாகளாகப பொருநதிாடுபடடு, **விருபபுறறு**—ஶ்ரத₃தை₄யோடு கூடியவாகளாய, **பறறும என இறைஞசும பண்பினரும**—அவாகளே அடையததககவாகள எனறு ஆராதி₄ககும கு₃ணமுடையவாகளும, **முறறுன என்னையே ஏத்தி இறைஞசி**—அனைவாககும அநதாயாமியாகையாலே அனைவருமான எனனையே துதிதது ஆராதி₄தது, **எலலா வேதாநத விதி தனனையே ஏயநது உணராாதாம**—(நான அநதாயாமியாயிருககிறேன எனனும அறிவுடனேயே மறற தெயவஙகளைக குறிதது யாக₃ம முதலானவறறைச செயயவேணும எனனும) எலலா வேத₃ாநத விதி₄களையும நனகு அறியாதவாகளாயிருககிறாாகள.

॥ भा ॥ ये त्विन्द्रादिदेवताभक्ताः केवलत्रयीनिष्ठाः श्रद्धयाऽन्विताः इन्द्रादीन् यजन्ते ; तेऽपि पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वस्य मच्छरीरतया मदात्मकत्वेनेन्द्रादिशब्दानां च मद्वाचित्वाद्वस्तुतो मामेव यजन्ते, अपि त्वविधिपूर्वकं यजन்தे। इन्द्रादीनां देवतानां कर्मस्वाराध्यतया

---

23. ''எல்லா தே₃வதைகளும் உனக்கு ஶரீரமாகையாலே 20-வது ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி உண்மையில் உனது ஆராத₄னம் என்று அறிந்த நீ இந்த்₃ராதி₃களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்பவர்களுக்கும் மோக்ஷரூபமான யோக₃க்ஷேமத்தை ஜ்ஞானிகளுக்குப் போலே ஏன் அருளுவதில்லை?'' என்னும் அர்ஜுனனின் கருத்தை யறிந்து, அதற்கு பதிலுரைக்கிறான் இனி வரும் இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே (யே து) 'து'ஶப்₃த₃ம் அர்ஜுனனுக்கு எழுந்த ஶங்கையைப் போக்குவதற்காக ஏற்பட்டது இந்த ஶ்லோகம் என்று காட்டுகிறது அன்றிக்கே, சென்ற ஶ்லோகத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஜ்ஞானிகளைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட கேவல காமநிஷ்ட₂ர்களைப் பற்றி இந்த ஶ்லோகம் பேசுகிறது என்பதைக் காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அந்யதே₃வதா ப₄க்தா) என்னைத் தவிர்ந்த இந்திரன், சிவன் முதலான மற்ற தே₃வதைகளுக்கு ப₄க்தர்களாயிருந்துகொண்டு. இதிலிருந்தே இந்த தே₃வதைகளுக்கு அந்தர்யாமி நாராயணன் என்பதை அறியாத வேத₃பூர்வபா₄க₃மாத்ர நிஷ்ட₂ர்கள் இவர்கள் என்று விளங்குகிறது. (ஶ்ரத்₃த₄யா அந்விதா: யஜந்தே) கீ₃தை 7-21,22 ஶ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில், அந்த தே₃வதைகளை ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடினவர்களாய், யாக₃ம் முதலானவற்றால் ஆராதி₄க்கிறார்களோ. வேத₃ாந்தார்த்த₂ஜ்ஞானமில்லாத இந்த்₃ராதி₃ப₄க்தர்களாகையாலே இந்த யாக₃ங்கள் இந்த்₃ராதி₃களுக்கே ஆராத₄னமாயிருப்பவை என்னும் நினைவோடு அவற்றைச் செய்கிறார்கள் என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. (தேऽபி மாமேவ யஜந்தி) அவர்களும்—கீ₃தை 7-7, 9-4 முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்டபடி, எல்லாச் சேதநாசேதநங்களும் என்னுடைய ஶரீரமாகையாலே அந்த இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வதைகளும் என்னை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்களாகையால், இந்த்₃ரன் முதலான ஶப்₃த₃ங்களும் அந்தர்யாமியான என்னையே குறிப்பவையாகையால் உண்மையில் என்னையே ஆராதி₄க்கிறார்கள் ஆக இது வரையில் அர்ஜுனனுடைய ஶங்கை அநுவாத₃ம் செய்யப்பட்டது. இனி, 'அப்படி உன்னையே ஆராதி₄க்கும் அவர்களுக்கு நீ ஏன் மோக்ஷத்தை

अन्वयं यथा वेदान्तवाक्यानि * चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति देवैः (य. आ. ३. ११. २१) इत्यादीनि विदधति; न तत्पूर्वकं यजन्ते। वेदान्तवाक्यजातं हि परमपुरुषशरीरतयाऽवस्थितानामिन्द्रादीनामाराध्यत्वं विदधत् आत्मभूतस्य परमपुरुषस्यैव साक्षादाराध्यत्वं विदधाति। चतु-

---

அருளுவதில்லை?' என்னும் கேள்விக்கு பதிலுரைக்கிறுன் கடைசி பத₃த்தாலே—(அவிதி₄பூர்வகம்) வேத₃விதி₄ப்படியல்லாமல் அவர்கள் என்னை ஆராதி₄க்கையாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தின் பூர்ண ப₂லன் கிடைப்பதில்லை என்று கருத்து. ' விதி₄: ஸ்வஜ்ஞாநத₃வாரா யஸ்ய பூர்வ —காரணம், தத₃விதி₄பூர்வகம்; தத₃ந்யத₃விதி₄பூர்வ கம்'' [வேத₃விதி₄யானது அறியப்பட்டு எதற்கு பூர்வமாக—கார ணமாக ஆகிறதோ அது விதி₄பூர்வகம், அப்படியல்லாதது அவிதி₄ பூர்வகம்] என்பது இதற்கு விக₃ரஹம். வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை யாக₃ம் முதலான கர்மங்களால் ஆராதி₄க்கத் தக்கவர்களாகச் சொல்லும்போது, ஆராத₄யனை என்னுடைய ஶரீரமாயிருப்பதாலேயே அவர்களுக்கு ஆராத₄னத்தில் அந்வயம் உண்டாவதாகக் கூறுகின்றன. தே₃வதைகளுக்கு அந்தர் யாமியான பரமபுருஷனுக்கே அக்கர்மங்கள் நேரே (இயல்வாக அல்லது முக்கியமாக) ஆராத₄னமாகின்றன என்றும், அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருக்கையாலே இந்த₃ராதி₃களுக்கும் ஆராத₄னத்தில் அந்வ யம் ஏற்படுகிறது என்றும் வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் கூறுகையாலே, பூர்வ பா₄க₃த்தில் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளை அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதி₄க்கத்தக்கவர்களாகச் சொன்னதோடு விரோத₄ மில்லை. பூர்வபா₄க₃த்தில் இந்த₃ராதி₃களுக்கு யாக₃ங்களால் ஆரா தி₄க்கப்படுகை சொல்லப்படுகிறது. வேதா₃ந்தங்களில் அந்த இந்த₃ ராதி₃கள் பரமபுருஷனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்கள் என்று அவர்களது ஸ்வரூபம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆகையால் எந்த முரண்பாடும் இல்லை பரதாத்த₃ந்வித₃யை முதலானவற்றில் எம்பெரு மானே உபாஸிக்கத்தக்கவனாயினும், உபாஸ்யனை அவனுடைய ஶரீரமாக இந்திரன் முதலானோர் அந்வயிப்பதுபோலே, இந்திரன் முதலானோரைக் குறித்த யாக₃ங்களிலும் ஹவிஸ்ஸுக்கு முக₂யோத்₃ தே₃ஶ்யனுன் பரமபுருஷனுக்கு விஶேஷணமாக இந்திரன் முதலான தே₃வதைகள் அந்வயிக்கின்றனர் என்று கருத்து. இக்கருத்தை வேதா₃ந்த வாக்யங்கள் எங்கே சொல்லியிருக்கின்றன? எனில் ''அந்த ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா'' [யஜுர் ஆரண்யகம்

होतारः—अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनि कर्माणि, यत्र—परमात्मन्यात्मतयाऽवस्थिते सत्येव तच्छरीरभूतैरिन्द्रादिदेवैः, संपदं गच्छन्ति—इन्द्रादिदेवतानामाराधनान्येतानि कर्माणीतीमां संपदं (इमं संबन्धं)? गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २३ ॥

॥भा॥ अतस्त्रैविद्या इन्द्रादिशरीरस्य परमपुरुषस्याराधनान्येतानि कर्माणि; आराध्यश्च स एवेति न जानन्ति, ते च परिमितफलभागिनः च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति ; तदाह—

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

24. அஹம ஹி ஸாவயஜ்ஞாநாம பே₄ாகதா ச பரபு₄ரேவ ச ।
நு து மாமபி₄ஜாநநதி தததவேநாதஸசயவநதி தே ॥

3-10-2] [ஸாவவயாபியான பரமாதமா ஜீவாகளை உளநுழைநது நியமிககிருன்] ''யஸய ஆதி₃தயஶரீரம'' [ப₃ருஹ 7-7-9] [எவனுககு ஆதி₃தயன ஶரீரமோ] முதலான வேத₃ாநத வாகயஙகள ஆதி₃தயன முதலான எலலா தே₃வாகளுககும பரமாதமாவே அநதாயாமி எனறு காடடுகினறன இவவாககியஙகளையெலலாம உடகொணடு ''சதுாஹோதாரோ யதர ஸமபத₃ம க₃சச₂நதி தே₃வை'' [யஜு ஆரணயகம 3 11 21] [அக₃னிஹோதரம, த₃ாஶபூாணமாஸம முதலான காமஙகள—பரமாதமாவானவன அநதராதமாவாயிருககையிலேயே அவனுககு ஶரீரமான இநத்₃ராதி₃ தே₃வதைகளோடு 'இநத₃ராதி₃ தே₃வதைகளுக்கு ஆராத₄னமாயிருபபவை இககாமஙகள' எனனும ஸமப₃நத₄த்தை அடைகினறன] எனனும வேத₃வாகயம, 'பரமபுருஷன அநதாயாமி' எனனும அறிவோடேயே இநத₃ராதி₃ தே₃வதைகளைக குறிதது யாக₃ஙகளைச செயய வேணடும என்று விதி₄ததன்றே (கௌநதேய!) மஹாஜஞானியான குநதியின் புதரனை நீ இநத வேத₃ாநத ஜஞானததுடன் ஸவத₄ாமததை அநுஷ்டி₂ககவேணடும எனறு கருதது ஆக, வேத₃ாநத விதி₄பபடி எமபெருமானை தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியாக அநுஸநதி₄ககாமையாலேயே அநத யாக₃ஙகளுககுப ப₂லனைக அவாகளுககு எம்பெருமான மோக்ஷததை அருளுவதிலலை என்றதாயிறறு 23.

அஹம ஏவ ஹி — நானேயனறே, **ஸாவயஜஞாநாம** — எலலா யாகஙகளுககும, **போ₄கதா ச**—(அவறறை) அநு ப₄விபபவனுகவும, **பரபு₄ ச**—(அவறறிறகு) ப₂லனளிபபவ னுகவும இருபபவன, **மாம**—(இததகைய) எனனே, **தே து**— பூாவப₄ாக₃மாதரநிஷட₂ாகளோவெனில, **ந தததவேந அபி₄-ஜாநநதி**—உளளபடி (அநதாயாமியாக) அறிவதிலலே. **அத சயவநதி**—ஆகையால முககிய ப₂லனிலிருநது நழுவி விடுகிருாகள.

---

24 ஆஙகனேதது வேளவிககு மாராத தியனுனே
பாஙகதனி னுனே பலஙகொடுபபே—னீஙகெனனே
யிவவா றறியா ரிதனுலத தததுவததின்
அவவா நழுவுவாசாா வறறு

ஆஙகு—வேத₃ததில சொலலபபடும, **அனேத்து வேள விககும**—எலலா யாக₃ஙகளுககும, **ஆராததியன நானே**— ஆராதி₄ககபபடுபவன நானே. **அதனில்** — அவவேளவிக ளுககு, **நானே** — நானே, **பாஙகு பலன கொடுபபேன**— நனருகப ப₂லன கொடுபபேன, **ஈஙகு**—இவவிஷயததில, **என்னே** — எனனே, **இவவாறு அறியார்** — இவவணணம (உளளபடி) அறியாதவாகள, **இதனுல** — இத்னுல, **அத தததுவததின சாாவறறு**—முறகூறிய மோக்ஷததை அடை யாமல, **அவவா(று) நழுவுவா** — 21 வது ஶலோகததில சொனனபடி நழுவும ப₂லனகளேயே பெறுவா.

---

24. 'அவிதி₄பூாவகம' என்று சென்ற ஶலோகததில சொன் னதை இநத ஶலோகததில விவரிககிருன. கேவலபூாவப₄ாக₃நிஷ ட₂ாகள 'இநத₃ராதி₃தே₃வதைகளுககு அநதாயாமியான பரமபுருஷ னுககு ஆராத₄னமாயிருபபவை இககாமஙகள, இவறருல ஆராதி₄ககப படுபவனும அபபரமபுருஷனே' எனறு அறியாமையாலே அளவுளள அல்பாஸதி₂ரப₂லனகளே அடைபவாகளாய, அநநதஸதி₂ரப₂லனுன மோக்ஷததினினறும நழுவுகினறனா எனகிருன இநத ஶலோகததில. (அஹமேவ ஹி ஸாவயஜஞாநாம போ₄கதா) நானேயனறே இந திரன முதலானுரைக குறிதது. பூாவப₄ாக₃ஙகளில விதி₄ககபபடும

||भा|| प्रभुरेव च—तत्र तत्र फलप्रदाता चाहमेवेत्यर्थः ||२४||

எலலா யாக$_3$ஙகளையும அநுப$_4$விபபவன. (போ$_4$கதா) அநத யாக$_3$ஙக ளால இயலபாகவும, முககியமாகவும ஆராதி$_4$ககபபடுபவன இநத$_3$ ராதி$_3$களுககு அந்தா்யாமியான நானேயாகையாலே, நானே அவறறை அநுப$_4$விபபவன எனறு கருதது. "செயகைபபயன உணபேனும யானேயெனனும செயயகமலககணணன ஏறககொலோ" [திருவாய 5-6-4] எனறு பா$_4$வநாபரகாஷததாலே பேசுமபோது நமமாழவாா இதை விவரிததாா. (அஹமேவ ஹி பரபு$_4$ ச) நானேயனறோ அநத எலலா யாக$_3$ஙகளுககும ப$_2$லனளிககும பரபு$_4$வாகவும இருக கிறேன். "க$_3$திா பா$_4$ததா பரபு$_4$." [கீ$_3$தை 9-18] முதலானவிடங களிறபோலே, 'நியமிபபவன்' எனறு 'பரபு$_4$'ஶப$_3$த$_3$ததுககுப் பொருள கொணடால 'எலலா யஜஞஙகளையும நியமிபபவன' என்று கூறுவதில பரகரண ஸவாரஸயமிலலாமையாலே 'எலலா யஜஞஙகளுககும ப$_2$லனளிபபவனுயிருபபதன மூலம பரபு$_4$வாயிருபப வன்' எனறு பொருள கொளளுவதே பொருநதும: (தே து மாம் ந ததத்வேந அபி$_4$ஜாநநதி) முறகூறிய கேவல பூாவபா$_4$க$_3$நிஷ்ட$_2$ர் கள இவவணணமாக என்னை எலலா யஜஞஙகளுககும ஆராத்$_4$யனு கவும, ப$_2$லபரத$_3$னுகவும உளளபடி அறிவதிலலை. (அத சயவநதி) ஆகையால அககாமஙகளுககு முக்கிய ப$_2$லனை மோக்ஷததினின்றும நழுவிவிடுகிறாகள; அலபாஸதி$_2$ர ப$_2$லனகளையே பெறறுவிடுகிறா் கள. உணமையில அவாகள் செயயும காமஙகள் எனனையே ஆரா தி$_4$பபவையாயினும, அவாகள் அதை அறியாமையாலே முக$_2$ய ப$_2$லனை மோக்ஷததைப பெறுவதிலலை என் பரமகருணையினாலே அவர்கள விருமபும அலபாஸதி$_2$ர ப$_2$லனகளை அநத தே$_3$வதைகள மூலமாக நானே அளிககிறேன்—எனறு முன் ஶலோகததின அவதாரி கையில எழுபபபபட்ட அாஜுனனின் ஐயததிறகு பதில கூறினு யிறறு. "அத ததத்வேந சயவநதி" என்று அநவயிததது, ததத்- வேந என்பது மோக்ஷததைக குறிபபதாகவும, ஐநதாம வேறறு மையின் ஆாதத$_2$ததில மூன்ரும வேறறுமை வநதுளளதாகவும கொணடாலும இபபொருளே ஸித$_3$தி$_4$ககும. "ப$_2$லமத உபபததே" [3-2-37] [போ$_4$க$_3$மோக்ஷ ப$_2$லன்கள பரமாதமாவிடமிருந்தே கிடைக கின்றன, அபபடிக கொளவதே பொருநதியிருககையால.] என்று இவவிஷயம ப$_3$ரஹ்ம ஸூதரததிலும சொலலபபட்டது 'அஹ மேவ போ$_4$கதா ச ப்ரபு$_4$' என்ற ஏவகாரததிறகு—இநத்$_3$ராதி$_3$களைக குறிதத யாக$_3$ம முதலானவறறிறகு ஆராத$_4$யனுயிருநது ப$_2$லனளிப பவன் தானுயிருபபது போலே எனனைக குறிதத ஆராத$_4$னஙக

॥ भा ॥ अहो महदिदं वैचित्र्यम्, यदेकस्मिन्नेव कर्मणि वर्तमानास्सङ्कल्पमात्रभेदेन केचिदत्यल्पफलभागिनश्च्यवनस्वभावाश्च भवन्ति; केचनानवधिकातिशयानन्दपरमपुरुषप्राप्तिरूपफलभागिनोऽपुनरावर्तिनश्च भवन्तीत्याह—

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन् यान्ति पितृव्रताः।
भूतानि यान्ति भूतेज्याः यान्ति मद्याजिनोऽपि माम्॥ २५॥

25. யாந்தி தே₃வவ்ரதா தே₃வாந் பித்ரூந் யாந்தி பித்ருவ்ரதா।
பூ₄தாநி யாந்தி பூ₄தேஜ்யா யாந்தி மத்₃யாஜிநோऽபி மாம்॥

தே₃வவ்ரதா —'(இந்திரன் முதலான) தே₃வர்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வோம்' என்னும் ஸங்கல்பமுடையவர்கள், தே₃வாந்—தே₃வர்களை, யாந்தி—அடைகிறார்கள், பித்ருவ்ரதா —'பித்ருக்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வோம்' என்னும் ஸங்கல்பமுடையவர்கள், பித்ரூந்—பித்ருக்களை, யாந்தி—அடைகிறார்கள், பூ₄தேஜ்யா —'பூ₄தங்களைக்குறித்து யாக₃ம் செய்வோம்' என்னும் ஸங்கல்பமுடையவர்கள், பூ₄தாநி—அந்த பூ₄தங்களை, யாந்தி — அடைகிறார்கள், மத்₃யாஜிந அபி—(அந்த யாக₃ங்களாலேயே) என்னை ஆராதி₄ப்பவர்கள், மாம் யாந்தி—என்னை அடைகிறார்கள்.

---

25 தேவர் தமையணைந்தார் சென்றடைவ ரங்கவரை
யாவர் பிதுக்களப்பா லங்கணைந்தார்—மேவுவரப்
பூதத்தை யாங்கணைந்தார் பொன்றுது சோவரென்னைப்
பாதத் தணைந்தாரென் பால்.

ளுக்கு ஆராத₄யனுயிருந்து ப₂லனளிப்பவன் வேறொருவனில்லை என்று கருத்து. 'ஹி' என்னும் ஶப்₃த₃த்தாலே முன் ஶலோக வ்யாக₂யானத்தில் எடுக்கப்பட்ட வேதா₃ந்த வாக்யங்களில் இவ்வர்த்த₂ம் ப்ரஸித்₃த₄மாயிருப்பது என்று காட்டுகிறது. ஆக, இந்த்₃ராதி₃ தே₃வதைகளைக் குறித்த யாக₃ங்கள் பரமபுருஷனுக்கு ஆராத₄னமாகின்றன என்று அறிந்தவர்களுக்கே மோக்ஷப₂லனும், அப்படி அறியாதவர்களுக்கு அல்பாஸ்தி₂ர ப₂லன்களும் கிடைக்கும் என்று கூறப்பட்டதாயிற்று 24.

॥भा॥ व्रतशब्दस्सङ्कल्पवाची ; देवव्रताः—दर्शपूर्णमासादिभिः कर्मभिः इन्द्रादीन्यजामह इति इन्द्रादियजनसङ्कल्पा ये, त इन्द्रादीन्

தேவா தமை அணைநதாா — தே₃வாகளை யாக₃ஙகளால ஆராதி₄பபவாகள, ஆஙகு செனறு அவரை அடைவா— அததேவருலகம செனறு அவாகளை அடைவா, யாவா பிதுககள பால ஆஙகு அணைநதாா—எவாகள பிதருககளை (அவாகளுககுரிய) யாக₃ஙகளால ஆராதி₄ககிருாகளோ, (ஆஙகு சென்று அவரை அடைவா—அவாகள அபபிதருக களின உலகம செனறு அபபிதருககளை அடைவா,) பூததகை அணைநதாா—பூ₄தஙகளைக குறிதது யாக₃ம முத லானவை செயது ஆராதி₄பபவாகள, அபபூததகை ஆஙகு மேவுவா—அநத பூ₄தஙகளை பூதலோகததில அடைவா, என பால அணைநதாா—(அதே யஜ்ஞம முதலானவறறுல) எனனை ஆராதி₄பபவாகள, பொனறுது—(அவாகளைபபோல) அழி யாமல,எனை பாததது சோவா—என திருவடிகளை அடைவா.

25. ஒரே காமம அலபாஸதி₂ரமான பே₄ாக₃ஙகளுககும, அநநத ஸதி₂ரப₂லமான மோக்ஷததிறகும எபபடி ஸாத₄னமாக முடியும ? என்னும கேளவியெழ, அவரவா ஸஙகலபததின வாசியிஞலே இபபடிப ப₂லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது எனறு காட்டுகிருன் இநத ஶ்லோகததில, "ஆகா! இது எவவளவு பெரிய விசிததிர மாயுளளது! ஒரே வித₄மான காமததை அனுஷ்டி₂ப்பவாகளில— தஙகளுடைய ஸஙகலபம ஒனறு மாததிரம வேறுபடுவதாலே சிலா மிக அறபமான ப₂லனை அடைநது ஸமஸாரததில உழலபவாக ளாகவும, வேறுசிலா எலலையறற ஆனநத₂ஸவரூபியான பரம புருஷனை அடைவதாகிற பேரினபததைபபெறறு, ஸமஸாரததிறகுத் திருமபி வராதவாகளாய மோக்ஷஸாமராஜயததில நிதயானநத₂ மடைபவாகளாகவும ஆகினறனரே!" என்று தன வியபபைக காட்டு கிருன் கணணன் இநத ஶ்லோகததில. ஜயோதிஷடோமம, காரீரி முத லான யாக₃ஙகளில—ஸவாகக₃ததை அடைவது, மழையை அடைவது முதலிய ப₂லனில விருபபததில வேறுபாட்டால ஏறபடும ஸஙகலபத தின வேறுபாட்டால நெடுவாசிபபட்ட ப₂லனகள கிடைபபதைக காண கிருேமனருே. அதுபோல இதுவும பொருநதும எனறு கருததது.

देवान् यान्ति। ये च पितृयज्ञादिभिः पितॄन् यजामह इति पितृयजन-सङ्कल्पाः; ते पितॄन् यान्ति। ये च यक्षरक्षःपिशाचादीनि भूतानि यजामह इति भूतयजनसङ्कल्पाः, ते भूतानि यान्ति। ये तु तैरेव यज्ञैः देवपितृभूतशरीरकं परमात्मानं भगवन्तं वासुदेवं यजामह इति

(தே₃வவ்ரதா தே₃வாந் யாந்தி) "த₃ர்ஶபூர்ணமாஸம் முதலான யஜ்ஞங்களால் இந்திரன் முதலான தே₃வர்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்" என்று இந்த்₃ராதி₃களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் இந்திரன் முதலான அந்த தே₃வர்களையே அடைகிறார்கள் இங்கு இப்படி ஸங்கல்பிப்பதில் வேறுபாட்டாலேயே ப₂லனில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறதாகையால் 'வ்ரத' ஶப்₃த₃ம் ஸங்கல்பத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'தே₃வவ்ரதா' என்பதற்கு 'தே₃வேஷு வ்ரதம் யேஷாம் தே-தே₃வவ்ரதா' என்று விக்₃ரஹம் மேலேயுள்ள 'பூ₄தேஜ்யா:' என்பதற்கு "பூ₄தாந் உத்₃தி₃ஶ்ய இஜ்யா யேஷாம் தே-பூ₄தேஜ்யா" [பூ₄தங்களைக்குறித்து யாக₃ம் செய்பவர்கள் பூ₄தேஜ்யர்கள்] என்று விக்₃ரஹம் நாலு பாத₃த்திலும் ஏகரூபமாயிருக்கவேண்டுமாகையாலே முதலிரண்டு பாத₃ங்களில் பின்னிரண்டு பாத₃ங்களில் உள்ள யாக₃த்தையும், பின்னிரண்டு பாத₃ங்களில் முதலிரண்டிலுள்ள வ்ரதத்தையும் சேர்த்துப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். (பித்ருவ்ரதா பித்ரூந் யாந்தி) "பித்ருயஜ்ஞம் முதலானவற்றால் பித்ருக்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்" என்று பித்ருக்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் பித்ருக்களையே அடைகிறார்கள் (பூ₄தேஜ்யா பூ₄தாநி யாந்தி) "பூ₄த யஜ்ஞங்களாலே யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிஶாசங்கள் முதலான பூ₄தக₃ணங்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்" என்று பூ₄தக₃ணங்களைக் குறித்து யாக₃ம் செய்வதாக ஸங்கல்பிப்பவர்கள் பூ₄தங்களை அடைகிறார்கள். யாக₃ம் செய்யத்தக்கவர்களைப் பற்றியதாகையாலே இங்கு 'பூ₄த' ஶப்₃த₃ம் பஞ்சபூ₄தங்களையோ, ஜீவராஶிகளையோ குறிக்காமல், ராஜஸ தாமஸ ஜனங்களால் உபாஸிக்கப்படும் முற்கூறிய பூ₄தக₃ணங்களைக் குறிக்கிறது (மத்₃யாஜிந அபி மாம் யாந்தி) "அந்த தே₃வயஜ்ஞங்களாலும், பித்ருயஜ்ஞங்களாலும், பூ₄தயஜ்ஞங்களாலும் அந்த தே₃வர்கள், பித்ருக்கள், பூ₄தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனாய், பரமாத்மாவாய், ஜ்ஞானாதி₃கு₃ணபூர்ணனாயிருக்கும் வாஸுதே₃வனைக் குறித்து யாக₃ம் செய்கிறோம்" என்று

मां यजन्ते, ते मद्याजिनो मामेव यान्ति। देवादिव्रताः देवादीन् प्राप्य तैस्सह परिमितं भोगं भुक्त्वा तेषां विनाशकाले तैस्सह विनष्टा भवन्ति। मद्याजिनस्तु मां—अनादिनिधनं सर्वज्ञं सत्यसङ्कल्पं अनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणमहोदधिं अनवधिकातिशयानन्दं प्राप्य न पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः॥ २५॥

எனனைக குறிதது யாக3ம செயவதாக ஸஙகலபிபபவாகள எனனையே அடைகிருாகள நாலு பாத3ஙகளிலும முறையே 'தே3வாகளை அடைகிருாகள' 'பித்ருககளை அடைகிருாகள' 'பூ4தஙகளை அடைகிருாகள' 'எனனையே அடைகிருாகள்' எனறு கூறி யிருபபது — "தே3வ பிதரு பூ4தஙகளைக குறிதது யாக3ம செயபவாகள அவரவாகளை அடைநது அவரவாகளுககுரிய அளவுளள பே4ாக3ததை அவாகளோடு அநுப4விதது, அவாகள அழியுமபோது அவாகளோடு அழிநதுவிடுகிருாகள எனனைககுறிதது யாக3ம செயபவாகளோவெனில அபபடியலல, நான் ஆதி3யும அநதமும அறறவனுகையாலும், அடியாாகளுடைய விரோதி4களை அறியும ஸாவஜஞனுகையாலும, அவாகளுடைய விருபபதததை நிறைவேறற வலல ஶகதியுடையவனுய, பரமபத3ததில தனனையடைநத அவா களை 'ஒருபோதும திருபபியனுபபமாடடேன' எனறு ஸஙகலபிததிருப பவனுன ஸதயஸஙகலபனுகையாலும, எலலையறற மேனமையை யுடையவையாய,கணககறறவையான கலயாண கு3ணஸமூஹஙகளுக்கு ஓா கடலாயுளளவனுகையாலும, எலலையறற மேன்மையையுடைய ஆனநத3ஸவரூபியாகையாலும என்னைக குறிதது யாக3ம செயப வாகள எககாரணததாலும திருமபிவருவதிலலை தலைசிறநத ப3ரஹ மானநத3ததை அநுப4விககையாலே தாஙகளாகத திருமபிவரவும் மாடடார்கள்" என்னும கருததுடையது இநத ஶலோகமும முநதிய இரு ஶலோகஙகளும மஹாப4ாரததகில ஶாநதிபாவததில மோக்ஷ த4ாமததிலுளள "சதுாவித4ா மம ஜநா" எனறு தொடஙகும மூன் றரை ஶ்லோகஙகளாலே விளககபபடடுளளன எனபது எடடாவது அததியாயததின் 23 24 ஶலோக அவதாரிகையில கைவலய ஸித3த4ாநுஜன்த்தில 75 வது பாராவில (த்3விதீயஷடகம பககம் 332-334) விரிவாக நிருபிககபபடடது இஙகும அநுஸநதி4ககத தக்கது. ஆக, இநத ஶ்லோகததால ஸஙகலபததின் வேறுபாடடாலே ப2லனில நெடுவாசி ஏறபடுகிறது எனறு நிருபிககபபடடது 25.

॥भा॥ मद्याजिनामयमपि विशेषोऽस्तीत्याह—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः॥ २६॥

26. பத்ரம் புஷ்பம் ப₂லம் தோயம் யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி।
தத₃ஹம் ப₄க்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந: ॥

ய —எவனொருவன், பத்ரம்— இலையையாவது, புஷ்பம்— பூவையாவது, ப₂லம்—பழத்தையாவது, தோயம்—நீரையாவது, மே—எனக்கு, ப₄க்த்யா—அன்போடு, ப்ரயச்ச₂தி— ஸமாப்பிக்கிறானே, ப்ரயதாத்மந —பரிஶுத்₃த₄மான நெஞ்சுடைய அவனுடைய, ப₄க்த்யுபஹ்ருதம் தத்—அத்தகைய அன்பாலிடப்பட்ட அப்பொருளை, அஹம்—நான், அஶ்நாமி— உண்கிறேன்.

---

26. பத்திரமும் பூவும் பழமும் புனலுமெனக்
கொத்தியலும் பத்தி யுடனுதவி—சுத்திய
தூமனத்தான் றந்தத்னைத் துய்ப்பனவ னப்பத்தி
யாமனத்த தென்றுநா னார்ந்து.

பத்திரமும்—இலையையாவது, பூவும்—பூவையாவது, பழமும்—பழத்தையாவது, புனலும்—நீரையாவது, எனக்கு ஒத்து இயலும் பத்தியுடன் உதவி—எனக்குத் தகுதியாகச் செய்யப்படும் அன்போடு ஸமாப்பித்து, சுத்திய தூமனத்தான் அவன்-நினைவில் ஶுத்₃தி₄யோடு கூடிய தூயநெஞ்சையுடையவன், தந்ததனை—அளித்த பொருளை, நான்—நான், அப்பத்தியாம் மனத்ததென்று — அத்தகைய ப₄க்தியோடு கூடிய நெஞ்சினால் அளிக்கப்பட்டதென்று, ஆர்ந்து துய்ப்பன—ஆசையோடு உண்பேன்.

---

26 சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஒரே வித₄மான முயற்சியைச் செய்பவர்களுக்கு ஸங்கல்பத்தின் வேறுபாட்டாலே ப₂லன்கள் மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதைக் காட்டினான் இந்த ஶ்லோகத்தில் "என்னை ஆராதி₄ப்பதற்கு யஜ்ஞம் முதலான பெரிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டி

॥भा॥ सर्वसुलभं पत्रं वा पुष्पं वा फलं वा तोयं वा यो भक्त्या मे प्रयच्छति—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन तत्प्रदानेन विनाऽऽत्मधारणमलभ-

---

யதுமிலலை. நான ஆராத$_4$னைககு மிக எளியவன'' எனறு காடடு கிருன 'பரிவதிலீசனைபபாடி' [திருவாய 1-6] என்று தொடஙகும திருவாயமொழியில நமமாழவாா இநத ஶலோகததை விவரிததருளி ஞா. (பதரம புஷபம ப$_2$லம தோயம) இலையையாவது, பூவையா வது, பழததையாவது, நீரையாவது எமபெருமானல படைககப படட இவவுலகில இவையெலலாம எலலாக காலஙகளிலும யதே$_2$ஷட மாகக கிடைககையாலே எவனும எமபெருமானை ஆராதி$_4$பபதறகு இவறறை எளிதில பெறலாம என்று கருதது மரம முதலில தளிா விடடு, பிறகு பூத்து, பிறகு பழுககிறதாகையாலே 'பதரம புஷபம ப$_2$லம' எனறு சொலலபபடடது. ஸமாஸமாககாமையாலும, 'ச'கா ரததை இடாமையாலும, இலையாவது, பூவாவது பழமாவது ஏதே னும ஒனறு போதும எனறு உணாததபபடுகிறது. "அநயத பூாணுத$_3$பாம குமப$_4$ாத அநயதபாத$_3$ாவநேஜநாத। அநயத குஶல ஸமபரஶநாநந சேசச$_3$தி ஜநாாதத$_3$ந ॥" [ப$_4$ாரதம உத$_3$யோக$_3$பாவம 87-13] [ஒரு பூாணகுமப$_4$ததையோ, திருவடியை விளககுவதையோ, குஶலபரஶ்னம செயவதையோ தவிர வேறு எதையும கணணன் எதிாபாாபபதிலலை] எனறு சொலலபபடடதனறே. இனன இலை, இனன பூ, இனன பழம எனறு விஶேஷியாமையாலே இவனுககு ஆகாத இலையிலலை, பூவிலலை, பழமிலலை, எது கிடைககிறதோ அதை இடலாம எனறு உணாததபபடுகிறது. "புரிவதுவும புகை பூவே" [திருவாய 1-6-1] எனருா நமமாழவாரும. இவவிடத்தில ஈடடில உளள ஐதிஹயம இஙகு அநுஸநதி$_4$ககததககது அதாவது —"கூளததையிடடுப புகைததாலும போதும; கணடஙகததிரிப் பூவை இடடாலும போதும" எனறு ப$_4$டடா அருளிசசெயய, "ந கணடகாலிகா புஷபம தே$_3$வாய விநிவேத$_3$யேத [கணடஙகததிரிப் பூவை எமபெருமானுககு ஸமாபபிககலாகாது] எனறு ஶாஸதரம நிஷேதி$_4$ததிருககிறதே" என்று நஞ்ஜீயா கேடக, "எமபெருமானுககு ஆகாது எனனும நினைவினல தளளிறறலல, பறிககிற அடியவாகள கையில முள குததும எனனும காரணததினல முளளுடைய கணடஙகததிரிபபூவை ஶாஸதரம தவிாததது" எனறு ப$_4$டடர் அருளிசசெயதாராம (தோயம) முறகூறிய மூனறுககுபபின நீரை எடுததது இது அனைவாககும மிக எளிதில கிடைககும என்பதைக கருதி. இதைப பெறுவதறகுப பணசசெலவோ, ஶரீர

ஶ்ரமமோ படவேண்டாமாகையாலே, 'பரம த₃ரித்₃ரனும ஶக்தியற்ற வனுங்கூட நீரையாவது இடலாம' என்று கருத்து "பத்ரேஷு புஷ்பேஷு ப₂லேஷு தோயேஷு அக்ரீதலப₄யேஷு ஸதை₃வ ஸத்ஸு । ப₄க்த்யேகலப₄யே புருஷே புராணே முக்த்யை கிமர்த்த₂ம் க்ரியதே ந யத்ந ॥" [க₃ருட₃ புராவக₂ண்ட₃ம 219-34] [இலை பூ, பழம், நீர ஆகியவை விலையில்லாமல ஏராளமாக எப்போதும் கிடைக்கும்போது, ப₄க்தி ஒன்றினாலேயே அடையத்தக்க புராணபுருஷனைக் குறித்து (இவற்றை ஸமர்ப்பிப்பதன் மூலம) மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஸம்ஸாரிகளால் ஏன் யத்னம் செய்யப்படுவதில்லை?] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (ய) எவனொருவன் இப்படி பொதுப்படையாக 'எவனொருவன்' என்று கூறுகையால, குற்றம் செய்தவன், குற்றமற்றவன, அறிவிலி, அறிவாளி முதலான வாசியில்லாமல எவனும இவனை இவ்வெளிய பொருளகளை ஸமர்ப்பித்து ஆஶ்ரயிக்கலாம என்று உணரத்தப்படுகிறது. 'மாம ஹி பார்த்த₂' என்று தொடங்கும 32-வது ஶ்லோகத்தில இதைக் கண்ணனே அடுத்தபடி சொல்லப்போகிறானன்றோ. "புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழகவென்று, இனக்குறவர் புதியதுண்ணும் எழில மாலிருஞ்சோலை எந்தாய" [பெரியாழ-திரு 5 3-3] என்று ஜாதியில தாழ்ந்த குறவர்கள் விரும்பி ஸமர்ப்பிக்குமவற்றையும ஆசையோடு ஏற்றுக்கொள்ளுமவன மாலிருஞ்சோலையெந்தை என்று பெரியாழவாரும காட்டினானன்றோ. து₃ர்வாஸர ஶிஷ்யர்களோடு உண்ணவந்த சமயத்தில த்₃ரௌபதி₃ இவனுக்கு ஒரு கீரை இலையை இட்டாள. வேதப்பயன கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன வியன்கோதை சூடிக் களைந்த மாலைகளைக் கொடுத்தாள பட்டர்பிரானும, தொண்டரடிப்பொடிகளும, பூவைவிற்று வயிறு வளர்க்கும மாலாகாரரும மாலைகளைக் கொடுத்தனர விலங்கான க₃ஜேந்த்₃ராழ்வானும் பூவையிட்டான். குயவரான குறும்பறுத்தநம்பி மண்மற்ற மண்பூவையும இட்டார. வேடுவிச்சியான சபரி கனியை உண்பித்தாள. விது₃ரர ஸமயக்₃ போ₄ஜனம செய்வித்தார ப₄ரத்₃வாஜர விருந்திட்டார. பரம த₃ரித்₃ரனான குசேலன அவலையிட்டான நீரையாவது தூவி இவனுக்கு அன்புடன் திருவாராத₄னம செய்து தலைசிறந்த பேறுபெற்றவர்கள் கணக்கிலடங்கார. (யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்சதி₂) எவனொருவன எனக்கு அன்புடன அளிக்கிறானோ இடும திரவ்யத்தில ஏற்றத்தாழ்வைப் பார்ப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்களில ஏற்றத்தாழ்வையும் பார்ப்பதில்லை இடுகிறவனுடைய நெஞ்சில ஈரத்தையே பார்க்கிறேன என்று கருத்து (ப₄க்த்யா ப்ரயச்சதி)

मानतया तदेकप्रयोजनो यो मे पत्रादिकं ददाति ; तस्य प्रयतात्मनः—तत्प्रदानैकप्रयोजनत्वरूपशुद्धियुक्तमनसः, तत्—तथाविधभक्त्युपहृतम् ,

---

என்னிடம் மிகவும் ப்ரீதியுடையவனாகையாலே ஏதாவது ஒன்றை எனக்கென்று இட்டாலொழியத் தன் உயிர் த4ரிக்கமாட்டாமையாலே அப்படி இடுவதையே பயனாகக்கொண்டு என் திருவடிகளில் ஏதாவது ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறான் என்று கருத்து. இதனால் இவ்வுலகப் ப2லன்களையோ, மோக்ஷமுள்ளிட்ட மறுமைப் ப2லன்களையோ, தன் பாபபரிஹாரத்தையோ ப2லனாகக் கருதி ஒன்றையளிப்பவனல்லன் இவன் என்றும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தி நிஷ்ட2னான மஹாத்மாவே இங்கு கருதப்படுபவன் என்றும் விளங்குகிறது. மோக்ஷோபாயமான ப4க்தியை விதி4க்கும் இந்த ப்ரகரணத்தில், இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப4க்தியையே வலியுறுத்திச் சொல்வதிலிருந்து, உபாஸகர்களுக்கு, மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக ப4க்தியை விதி4ப்பதும், அவர்களையும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனப4க்தி நிஷ்ட2ர்களாக ஆக்குவதற்கே என்று விளங்குகிறது (ப்ரயதாத்மந: ப4க்த்யுபஹ்ருதம் தத்) பரிஶுத்3த4மான நெஞ்சையுடைய அவனாலே அப்படி அன்பாலே இடப்பட்ட இலை முதலான அந்தப் பொருளை (ப்ரயதாத்மந) 'ப4க்த்யா' என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் நெஞ்சில் ஈரத்தை வலியுறுத்திய படியாலே, இங்கு ஆத்மஶப்3த3ம் நெஞ்சைக் குறிப்பது உசிதம். அந்த நெஞ்சுக்கு 'ப்ரயத' ஶப்3த3த்தால் காட்டப்படும் பரிஶுத்3தி4யாவது—தன்னால் அளிக்கப்பட்ட பொருளுக்குப் பயனாக ஒன்றைக் கணிசியாமல், தாய் தந்தை முதலான எல்லா உறவும் உடைய இவனது திருவடிகளில் ஒன்றை இடுவது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகும் என்று நினைத்திருக்கையேயாகும். "தஸ்ய தாமரத்லெள தாத! சரணெள ஸுப்ரதிஷ்டி2தெள! ஸுஜாதம்ருது3ரக்தாபி4 அங்கு3லீபி4ரலங்க்ருதெள! ப்ரயதேந மயா மூர்த்4நா க்3ருஹீத்வா ஹ்யபி4வாதி3தெள!!" [பா4ரதம் வநபர்வம் 188-133] [அப்பா! நன்கு நிலை நிற்பவையாய், சிவந்த உள்ளங்கால்களை உடையவையாய், அழகிய வெண்மைமிக்க சிவந்த விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவையான அவனுடைய இரு திருவடிகளும் (நெஞ்சில் ஒரு பயனை எதிர்பாராமையாகிற) ஶுத்3தி4யோடு கூடிய என்னால் தலையாலே தாங்கி வணங்கப்பெற்றன.] முதலான இடங்களில் ப்ராப்தமானது என்றும், மிக இனியது என்றும் ஈடுபடாமல், ஒரு பயன் கருதி ப4க்3வத்3 விஷயத்தில் ஈடுபடுவதே அஶுத்3தி4 என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ இதனால்

புண்யகாரியங்களைச் செய்யும்போது ஸ்வர்க்க₃ம் முதலான ப₂லன்களில் ஈடுபடுவதும், காம ஜ்ஞான ப₄க்திகளையும், வேலைசெய்து கூலி பெறுவதுபோலே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாயிருப்பவை என்று நினைத்து அவற்றில் ஈடுபடுவதுங்கூட நெஞ்சுக்கு அஶு₂த்₃தி₄ என்று உணரத் தப்படுகிறது. ''தபோ ந கல்க அத₄யயநம் ந கல்க ஸ்வாப₄ாவிகோ வேத₃விதி₄ர் ந கல்க। ப்ரஸஹ்ய வித்தாஹரணம் ந கல்க தாந்யேவ ப₄ாவோபஹதாநி கல்க ॥'' [ப₄ாரதம் ஆதி₃பர்வம் 1-301] [தவம் குற்றமுடையதன்று. அந்தணர்க்கியல்வான வேத₃த்தைக் கற்பது குற்றமுடையதன்று, வேத₃த்தைக் கற்பிப்பதும் குற்றமுடையதன்று முயன்று பணம் ஸம்பாதி₃ப்பதும் குற்றமுடையதன்று ஆனால் இக்காரியங்களே நினைவில் ஶு₂த்₃தி₄யில்லாமல் செய்யப்பட்டால் குற்றமுடையவையாகும்.] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (ப₄க்த்யுபஹ்ருதம் தத்) அத்தகைய ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப₄க்தியினாலே அளிக்கப்பட்ட அப்பொருளை 'ப₄க்த்யா' என்று முற்பாதியில் சொன்னதையே 'ப₄க்த்யுபஹ்ருதம்' என்று மறுபடியும் சொல்லுகையாலே, எம்பெருமான் இவனிடம் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் இந்த ப₄க்தியே என்று உணரத்தப்படுகிறது ''அண்வப்யுபஹ்ருதம் ப₄க்தை ப்ரேம்ணா பூ₄ர்யேவ மே ப₄வேத்। பூ₄ர்யப்யப₄க்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய ஜாயதே'' [ப₄ாக₃வதம் 10-81-2] [என்னுடைய ப₄க்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது அணுவானாலும், அவர்களுடைய அன்பைக் காணும்போது அது எனக்கு மிகப்பெரிதாக ஆகின்றது ப₄க்தியற்றவர்கள் மிகப் பெரியதையிட்டாலும் எனக்கு அது திருப்தியளிப்பதில்லை.] என்று சோதிவாய் திறந்து தானே அருளிச்செய்தானன்றோ 'ப்ரயதாத்மந ப₄க்த்யுபஹ்ருதம் தத்' என்று விசேஷிக்கையாலே, ஒரு பயனைக் கருதி அளிக்கப்பட்ட பொருள்களில் இவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை என்று விளங்குகிறது. ''கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன் கண்டக்கால் புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாகக் கொள்ளோமே'' [பெரியதிரு 11-7-6] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் 'நல்லது கண்டால் நாராயணனுக்கே என்று நினையாதார் நெஞ்சு நெஞ்சேயல்ல என்று அருளினாரன்றோ (அஹம் அஶ்நாமி) எல்லாவித₄மான பெருமைகளை உடையவனாயிருந்தபோதிலும் நான் இத்தகைய ப₄க்தியுடையவன் இட்ட அல்பத₃்ரவ்யத்தை, பத்து நாள் பட்டினி கிடந்தவன், பெருஞ்சோற்றைக் கண்டவுடன் வாரி வாரி உண்பதுபோலே மேல் விழுந்து அநுப₄விக்கிறேன். (அஹம்)

अहम्—सर्वेश्वरो निखिलजगदुदयविभवलयलीलोऽवाप्तसमस्तकामस्सत्यसङ्कल्पोऽनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणस्स्वाभाविकानवधिकातिशयानन्दस्वानुभवे वर्तमानोऽपि, मनोरथपथदूरवर्ति प्रियं प्राप्येवाश्नामि।

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஈச்வரனாயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய பொருள்களில் ஒன்றை எனக்கு இவன் இடுவதைக் கண்டு அதில் மேல்விழுகிறேன் அன்போடு இடுகையாலே. இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தங்களுடைய சக்தி வளர்வதற்காகத் தம் பக்தர்களிடும் ஹவிர்பாகத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஸர்வேச்வரனான எனக்கு ஒன்றைப் பெற்று சக்தி வளரவேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், சேதநனுடைய அன்புக்கு ஏங்கி நிற்பவனாகையால் இவன் அன்போடு இட்டதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா உலகையும் படைத்தளித்தழிப்பதை விளையாட்டாகக் கொண்டவனாயினும், இவன் நெஞ்சில் சுத்தியைப் பார்த்து என்னால் படைக்கப்பட்டதொரு சிறு பொருளை இட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்ற அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருந்தபோதிலும், இவன் அன்போடு இட்டதாகையாலே, கிடைக்காதது கிடைத்ததுபோலே அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். (அஹம்) ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கையாலே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே எதையும் வரவழைத்துக்கொள்ள சக்தியுடையவனாயிருந்தபோதிலும், அப்படிச்செய்யாமல் அன்பாலே இவன் இட்டதுகொண்டு திருப்தியடைகிறேன். (அஹம்) எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகையாலும், இயல்வானதாய், எல்லையற்ற பெருமையையுடைய ஆனந்தமயமான என்னுடைய ஸ்வரூபானுபவத்தை எப்போதும் செய்பவனாகையாலும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தையும், திருப்தியையும் பெற்றிருக்கும் எனக்கு, இவன் இட்டது கொண்டு ஓரானந்தம் உண்டாக வேண்டிய அவசியமில்லையாயினும், அன்புடன் இவனிட்டதுகொண்டு பேரானந்தப்படுகிறேன் (அச்நாமி) இவன் என்னிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, என்னுடைய பொருளை எனக்கு இடுவதுபோலே, நானும் இவனிடம் அன்பின் மிகுதியாலே கலங்கி, இதுவரை என் மநோரதத்திற்கும் கிட்டாததொரு பொருள் கிட்டியதுபோலே கலங்கி அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

यथोक्तं मोक्षधर्मे—* याः क्रियाः संप्रयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः। तास्सर्वाश्शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥ (३५३. ६४) इति॥ २६॥

''பரிபூர்ணோऽபி ப₄க₃வாந் ப₄க்தை யதகிஞ்சித்₃ரிதம। ஸாபேக்ஷவத்தத்₃ரா த₃த்தே தோஷ பரீதோ த்₃த₃ரதயலம ॥' [எம்பெருமான் நிறைவாளனாயிருந்தபோதிலும் ப₄க்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்ற தொரு அல்பத்₃ரவ்யத்தையும் குறையாளன் போலே ஏற்றுக்கொள்கிறான் அதனால் உகந்து, ப₄க்தனுக்கு 'போதும்போதும்' என்னு மளவுக்கு அளிக்கிறான்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. இங்குள்ள 'அஶ்நாமி' என்னும் பத₃ம் 'அஶ—போ₄ஜநே' என்னும் தா₄து விலிருந்து தோன்றியதாகையாலே உண்பதைக் குறிக்குமாயினும், இலை, புஷ்பம் முதலானவற்றை உண்ண முடியாதாகையாலே இங்கு லக்ஷணையாலே அநுப₄விப்பதைக் குறிக்கிறது பெரும் பசியுடையவனுக்கு அல்பம் இட்டாலும் மிக அதி₄கமாக நினைத்திருக்கும் தன்மையும், பசியினாலே கலங்கி முறையில்லாமல் வாரிவாரி உண்ணும் தன்மையும் உண்டாகையாலே, எம்பெருமான் ப₄க்தனிட்ட த்₃ரவ்யத்தை அநுப₄விக்கும் போதும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும் அவனுக்கு உண்டு என்று இப்பத₃த்தால் உணர்த்தப்படுகிறது இப்படி இவன் இடும் த்₃ரவ்யத்தின் பெருமையையோ, இடுகிறவனுடைய ஜாதி, அறிவு ஒழுக்கம் முதலான பெருமைகளையோ கணிசியாமல், இவன் நெஞ்சிலுள்ள அன்பையே கணிசித்து இவன் ஒரு முறையில்லாமல் இடுவதையும் தலையாலே தாங்கி ஏற்கிறான் என்னும், இத்தகைய அன்பில்லாமல் ஒரு பயன் கருதி பெரும்பெருத்த காரியங்களை மிகப் பெரியவர்கள் செய்தாலும் அதைக் காறகடைக் கொள்ளுகிறான் என்றும்—'' ஸாங்க₃ாநாவர்த்தயந் வேத₃ாமஸ்தபஸ்தேபே ஸு₃து₃ஶ்சரம। யத்₃ப₃ர ஹ்மா ருஷயஶ்சைவ ஸ்வயம் பஶுபதிஶ்ச யத ॥ ஶேஷாஶ்ச விபு₃த₄ஶ்ரேஷ்ட₂ா தை₃த்யத₃ாநவராக்ஷஸா। நாக₃ா ஸுபர்ணா க₃ந்த₄ர்வா ஸித்₃த₄ா ராஜர்ஷயஶ்ச தே ॥ ஹவ்யம் கவ்யஞ்ச ஸததம் விதி₄யுக்தம் ப்ரயுஞ்ஜதே। க்ருத்ஸ்நம் து தஸ்ய தே₃வஸ்ய சரணாவுபதிஷ்டத ॥ யா க்ரியா ஸம்ப்ரயுக்தா ஸ்யு ஏகாந்தக₃தபு₃த்₃தி₄பி₄। தா ஸர்வா ஶிரஸா தே₃வ ப்ரதிக்₃ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ॥ [ப₄ாரதம் மோக்ஷ 353–61 64] [அங்க₃ங் களோடு கூடிய வேத₃ங்களை ஓதிக்கொண்டு பிரமன் செய்தற்கரிய தவத்தை விஷ்ணுவைக் குறித்துப் புரிந்தான் அவனும், ரிஷிகளும், பஶுபதியாகிற சிவன்தானும், மற்ற தே₃வாதலைவர்களும், தை₃த்யர்

॥ भा ॥ यस्मात् ज्ञानिनां महात्मनां वाङ्मनसागोचरोऽयं विशेषः, तस्मात्त्वं च ज्ञानी भूत्वा, उक्तलक्षणभक्तिभारावनमितान्मात्मीयः कीर्तन-यतनार्चनप्रणामादिकं सततं कुर्वाणो लौकिकं वैदिकं (च) नित्यनैमित्तिकं कर्म चेत्थं कुर्वित्याह—

களும, த₃ானவாகளும ராக்ஷஸாகளும நாக₃ாகளும, க₃ருட₃ா களும, க₃நத₄ாவாகளும ஸித₃த₄ாகளும, ராஜரிஷிகளும இப பெருமானைக குறிதது எபபோதும முறைபபடி ஹவய கவயஙகளை அளிககிறாாகள (பயனைக கருதி அளிககையாலே) அவையனைததும எமபெருமானுடைய திருவடிகளையே அடைகினறன (எமபெருமான அவறறைக காறகடைக கொளளுகினருன எனகை) அவனைததவிர வேறெரு பயனைக கருதாத பரமைகாநதிகளால அனபோடு செய யபபடட சிறு காரியஙகளனைததையுஙகூட எமபெருமான தானே தன தலையாலே ஏறறுககொளளுகிருன.] எனனும மஹாப₄ாரத ஶலோகஙகளில முழஙகபபடடதனறோ. ஈடு 1—6 பரவேஶததில 'யா கரியா' எனறு தொடஙகும ஶ்லோகம பினவருமாறு விளககப படடது இஙகு அநுஸநதி₄ககததககது — (யா கரியா ஸமபரயுகதா ஸயு) காதலியின செயகையெலலாம காதலனுககு மிக இனியவை யாயிருபபதுபோலே இவன செயவதெலலாம எமபெருமானுககு உத₃தே₃ஶயமாயத தோறறுகிறது (ஏகாநதக₃தபு₃த₃தி₄பி₄) அவனை யும உத₃தே₃ஶயமாக நினைதது மறறெனறையும அபபடி நினையாமை யொனறே இவனுககு வேணடுவது. (தா ஸாவா) இவனுடைய செயலகளில ஒனறையும அவன விடமாடடான (ஶிரஸா பரதிக₃ருஹ-ணுதி) இவன (ப₄கதன) காலாலே இடடவறறையும அவன தலையாலே சுமககும (தே₃வ:) பிறா தலையாலே இடடதையும காலாலே ஏறறுககொளள இடடுபபிறநதவன கிடீா இது செயவது! (ஸவயம) ஐஶவாயச சிறபபு இருபபதனுல, அரசன தன படடமஹிஷியின வியாவை மணத்தை அநுப₄விப்பதறகு ஆளிடமுடியாதே! அது போல பரமைகாநதிகள இடடவறறைத தானே தலையால சுமக் கிருன எனறு கருத்து. ஆக, இநத ஶலோகததால "ஆடடை அறுததுத தா, கோழியை அறுததுத தா, உன பையனை அறுத் துத தா" எனறு தம அடியாாகளிடம அரிய கொடிய தகாத செயலகளைச செயயச சொலலி உககும மறற தெயவஙகளைப போலலலாமல், அடியாாகள செயயும எளிய இனிய செயலகளைத தலை யாலே ஏறறு உககும் எமபெருமானுடைய ஸவாராத₄தவம (ஆரா த₄னைககு எளியனுயிருககும தனமை) விளககபபடடதாயிறறு 26.

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्।
यत्तपस्यसि कौन्तेय! तत्कुरुष्व मदर्पणम्॥ २७॥

27. யதகரோஷி யத₃ஶநாஸி யஜஜுஹோஷி த₃த₃ாஸி யத।
யததபஸயஸி கௌநதேய' தத குருஷவ மத₃ாபபணம ||

கௌநதேய!—குநதீபுதரனே! **யத கரோஷி**—(உலகில வாழவதறகாக) யாதொரு லௌகிக காரியததைச செய கிருயோ, **யத அஶநாஸி**—(உயிாவாழவதறகாக) யாதொரு உணணும காரியததைச செயகிருயோ, (வேத₃ததில சொலலபபடடபடி) **யத ஜுஹோஷி** — யாதொரு ஹோம காரியததைச செயகிருயோ, **யத த₃த₃ாஸி**—யாதொரு த₃ானததைச செயகிருயோ, **யத் தபஸ்யஸி**—யாதொரு தவததைச செயகிருயோ, **தத**—அது அனைததையும, **மத₃ாபபணம குருஷவ**—எனககு அாபபணம செயவாயாக.

---

27 **செயயுமது முணபதுவுஞ செநதீயி லோமததாற**
பெயயுமதுந தானமெனப பேசுமது—மெயயுணாவா
லுறற தவமுமவை யெனபா லுடனிருததி
மறறதனிற றொததைநீ மாறறு.

செயயுமதும—(உலகில வாழவதறகாக) செயயபபடும லௌகிக காரியததையும, **உணபதுவும**—(உயிா வாழவதறகாகசசெயயபபடும) உணணும காரியததையும, (வேத₃ஙகளில சொனனபடி) **செநதீயில் ஓமததால பெயயுமதும**—யாக₃ாக₃ினியில ஹோமம செயவதும, **தானம் எனப் பேசுமதும**—த₃ானம எனறு சொலலபபடும காரியமும, **மெயயுணாவால உறற தவமும**—(ஆதம பரமாதமாககளைப பறறிய) உணமையறிவோடு செயயபபடும தவமாகிற காரியமும, **அவை**—ஆகிய இவையனைததையும, **எனபால**—எனனிடம, **உடன இருததி**—ஸமாபபிதது, **மறறதனில**—முறகூறியவறறில, **தொததை**—(உனககும மறறவாகளுககும உளளதாக நீ மயஙகும) தொடாபை, **நீ மாறறு** — நீ மாறறிக கொளவாயாக.

॥भा॥ यत् देहयात्राशेषभूतं लौकिकं कर्म करोषि, यच्च देहधारणायाश्नासि, यच्च वैदिकं-होमदानतपःप्रभृति नित्यनैमित्तिकं कर्म

27 சென்ற ஶ்லோகம் ஈருக—மஹாத்மாக்களின் ஒழுக்கமும், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ப₂லனின் பெருமையாகிற ப்ராப்யவை லக்ஷணயம், ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யம் என்னும் இரு விஶேஷங்களும் கூறப்பட்டன. இப்படி மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞாநிகளுக்கு என்னுடைய வாக்குக்கும் மனத்துக்குங்கூட எட்டாத சிறப்புகளிருக்கையால், பரமஜ்ஞாநியான குந்தியின் பிள்ளையான நீயும் ஜ்ஞாநியாகி, அந்த மஹாத்மாக்களுக்குச் சொல்லப்பட்டபடி அன்பின் மிகுதியாலே உன்னையும், உன் உடைமைகளையும் என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து என் விஷயமான ஸங்கீர்த்தனம், கும்பிடு நட்டமிட்டு ஆடுதல், பாடுதல் முதலிய செயல் அர்ச்சனம், பரணமம் முதலானவற்றை எப்போதும் செய்பவனாய், லௌகிக கர்மங்களையும் வைதி₃கமான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் உனக்காகவும், பிறர்க்காகவும் நீ செய்யுமவையாக நினையாமல், எனக்காக நான் செய்வித்துக் கொள்ளுமவை என்னும் அநுஸந்தா₄னத்துடன் செய்வாயாக என்கிறான் ஜ்ஞாநிகளால் கைக்கொள்ளப்படும் ப₄க்தியோக₃த்தை விவரிப்பதற்கு முன், அதற்கு அங்க₃மான இவ்வநுஸந்தா₄னத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறான். லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப்₄ராவ ப்ராப்தம், ஆர்த்த₂ப்ராப்தம் என்று இரு பிரிவுடையதாயிருக்கும். இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக ஒவ்வொரு மனிதனும் இயல்வாகச் செய்யும் வியாபாரம் முதலான லௌகிக கர்மங்கள் ஸ்வப்₄ராவப்ராப்தம் எனப்படும் உயிர் வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்பது, நீர் பருகுவது முதலான செயல்கள் ஆர்த்த₂ப்ராப்தம் எனப்படும் ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி செய்யும் வைதி₃ககர்மங்கள் ஶாஸ்த்ரப்ராப்தம் எனப்படும். இவை நித்யம் நைமித்திகம் என்று இரு வகைப்படும். இத்தகைய மூவகைக் கர்மங்களைக் குறித்தும் முற்கூறிய அநுஸந்தா₄னத்தை இங்கு விதி₄க்கிறான் கண்ணன். இந்த அநுஸந்தா₄னம் கர்மயோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக கீ₃தை 3-30ல் விதி₁க்கப்பட்டது. ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்க₃மாக இங்கு விதி₄க்கப்படுகிறது. (யத் கரோஷி) உலகில் வாழ்வதற்கு உறுப்பான யாதொரு லௌகிக கர்மத்தை நீ செய்கிறாயோ. 'கரோஷி' என்னும் பத₃ம் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களையும் குறிக்குமாகிலும் — மேலே 'அஶ்நாஸி' என்று உயிர்வாழ்வதற்குத் தவிர்க்கவொண்ணாமல் செய்யும் உணவு உண்ணுதல் முதலான ஆர்த்த₂ப்ராப்தகர்மங்களையும், 'ஜுஹோஷி', 'த₃தா₃ஸி', 'தபஸ்யஸி' என்னும் பத₃ங்களாலே ஶாஸ்த்ரவிதி₄ப்படி

करोषि, तत्सर्वं मदर्पणं कुरुष्व—अर्प्यत इत्यर्पणम्; सर्वस्य लौकिकस्य वैदिकस्य च कर्मणः कर्तृत्वम्, भोक्तृत्वम्, आराध्यत्वं च यथा मयि समर्पितं भवति तथा कुरु। एतदुक्तं भवति—यागदानादिषु

செய்யும் ஹோம தா₃ன தபஸ்ஸுக்கள் முதலான ஶாஸ்த்ரப்ராப்த காமங்களையும் தனித்துக் குறிக்கிறபடியால் கோ₃பப₃லீவர்த₃ந்யா யத்தாலே இங்கு ஸ்வப்₄ராவப்ராப்தமான லௌகிககர்மங்களை மாத்திரம் குறிக்கிறது (யத₃ஶ்நாஸி) தே₃ஹம் த₄ரித்து நிற்பதற்காக யாதொரு உணவு உண்பதாகிற காரியத்தைச் செய்கிறாயோ இது உயிர்வாழ்வதற்காகச் செய்யும் நீர் பருகுவது முதலான மற்ற காரி யங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அர்த்த₂ப்ராப்தமான (தவிர்க்க வொண்ணாமல் செய்யும்) கர்மங்களனைத்தையும் காட்டுகிறது. (யத் ஜுஹோஷி, யத் த₃த₃ாஸி, யத் தபஸ்யஸி) ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டபடி யாதொரு ஹோமத்தையும், யாதொரு த₃ானத்தை யும், யாதொரு தவத்தையும் செய்கின்றாயோ இது ஶாஸ்த்ர ப்ராப்தமாய், நித்யம் நைமித்திகம் என்று இருவகைப்பட்டதான வைதி₃ககர்மங்கள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம் இங்கு யச்ச₂ப்₃த₃ங் கள் ஐந்தும் 'கரோஷி' முதலான பத₃ங்களால் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளையே அநுவதி₃க்கின்றன (மத₃ர்ப்பணம் குருஷ்வ) என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாகச் செய்வாய் 'அர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்தை ப₄ாவப்ரத₄ானமாகக் கொண்டு அர்ப்பணரூப கிரியை யைக் குறிப்பதாகப் பொருள்கொண்டால் 'மத₃ர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்திற்கு 'மயி அர்ப்பணம் யத் தத்' என்னும் வ்யதி₄கரண ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமா ஸத்தைக் கொள்ளவேண்டிவரும். இது க்லிஷ்டமாகையால், "அர்ப் யத இத்யர்ப்பணம், மயி அர்ப்பணம் மத₃ர்ப்பணம்" என்று தத் புருஷஸமாஸமாகக் கொள்வது ஸ்வரஸம் 'அர்ப்பண' ஶப்₃த₃த்தில் கருத்யல்யுடோ ப₃ஹுளம்" [அஷ்டாத்₄யாயி 3 3-113] என்னும் ஸூத்ரத்தின்படி கர்மணியில்யுட் வந்திருக்கிறது ஸமர்ப்பணமாவது ஓரிடத்தில் நிலையாயிருக்கும் பொருளை மற்றோரிடத்தில் எடுத்து வைப்பதாகும் இங்கு சேதனனிடத்தில் ஒரு க்ஷணநேரமேயுள்ள கிரியையை ப₄க₃வானிடம் எப்படி ஸமர்ப்பிக்க முடியும்? எனில் இங்கு அத்தகைய ஸமர்ப்பணம் கூறப்படவில்லை. எல்லா லௌகிக வைதி₃க கர்மங்களுடைய கர்த்ருத்வம், போ₄க்த்ருத்வம், ஆராத்₄யத்வம் ஆகி யவை தன்னிடமோ பிறரிடமோ இல்லை எம்பெருமானிடமே உள்ளது என்று அநுஸந்தி₄ப்பதே இங்கு ஸமர்ப்பணம் என்ப

आराध्यतया प्रतीयमानानां देवादीनां कर्मकर्तुर्भोक्तुः तव च मदीयतया मत्सङ्कल्पायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितया च मय्येव परमशेषिणि परमकर्तरि त्वां च कर्तारं भोक्तारमाराधकम्, आराध्यं च देवताजातम्, आराधनं

படுகிறது. இதன்மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த₂வத்த்வாத்" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33] என்னும் கர்த்ரதி₄கரணத்தில் ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வமும், போ₄க்த்ருத்வமும் உண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அந்தந்த யாக₃ங்களில் இந்த்₃ரன் முதலான தே₃வதைகளே ஆராதி₄க்கப்படுகிறார்கள் என்று அந்தந்த வேத₃வாக்யங்களிலேயே ஓதப்பட்டது. தே₃வதைகளுக்கிடையே பே₄த₃மும் தே₃வதா காண்ட₃த்தில் ஸ்தா₂பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஜீவனுக்குள்ள கர்த்ருத்வ போ₄க்த்ருத்வங்களையும், இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளுக்கு ஓதப்படும் ஆராத்₄யத்வத்தையும் எம்பெருமானிடம் உள்ளதாக அநுஸந்தி₄ப்பது ப்₄ராந்தி (மயக்கம்) ஆகவன்றோ முடியும். ஆகையால் இத்தகைய ஸமர்ப்பணமும் பொருந்தாதே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு — "யாக₃ம், தா₃னம் முதலான வைதி₃க கர்மங்களில் ஆராதி₄க்கப்படுபவர்களாக வேத₃வாக்யங்களில் தோன்றும் தே₃வர்களும், அந்த யாக₃ம், தா₃னம் முதலானவற்றைச் செய்யும் சேதனனாகிற நீயும் என்னுடைமையாய், என் அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவர்களாயிருக்கையாலே, பரம ஸ்வாமியாய், பரமகர்த்தாவான என்னிடத்திலேயே— (க்ரியைகளின்) கர்த்தாவாய் (அவற்றின் ப₂லனை) அநுப₄விப்பவனாய், (அப்ப₂லனையளிக்கும் இந்த்₃ராதி₃களுக்கு) ஆராத₄கனான உன்னையும், ஆராதி₄க்கப்படும் தெய்வங்களையும், ஆராத₄கையாகிற கிரியைகளையும், இப்படி அனைத்தையும் ஸமர்ப்பிப்பாயாக" என்பதே இங்குக் கருத்தாகையால் இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லை. கர்த்ருத்வாதி₄கரணத்திற்கு அடுத்ததான பராயத்தாதி₄கரணத்தில் ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் எம்பெருமானுக்கு அதீ₄னமானது என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. ஜீவன் கர்த்தாவானபோதிலும், எம்பெருமானே பரமகர்த்தாவாயிருந்துகொண்டு அவனைச் செய்விக்கிறானாகையாலே தன்னிடமுள்ள கர்த்ருத்வத்தை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பது பொருந்தும். ஜீவன் கர்ம ப₂லத்தை அநுப₄விப்பவனாயிருந்தபோதிலும், இவனை இப்படி அநுப₄விக்கச் செய்து லீலா ரஸத்தை அடையும் பரமபோ₄க்தா எம்பெருமானே

च क्रियाजातम्, सर्वं समर्पय; तव मन्नियाम्यतापूर्वकमच्छेषतैक-
रसतामाराध्यादेश्चैतत्स्वभावगर्भतामत्यर्थप्रीतियुक्तोऽनुसंधत्स्वेति ॥ २७ ॥

யாகையாலே பே₄ாகத்ருத்வத்தையும் அவனிடம் ஸமாபபிப்பது பொருந்தும் தே₃வர்கள் ஆராதி₄க்கப்படுபவர்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானுக்கே உண்மையில் அக் காமங்கள் ஆராத₄னமாயிருக்கின்றனவாகையாலே தே₃வதைகளிட முள்ள ஆராத்₄யத்வத்தை எம்பெருமானிடம் ஸமாபபிப்பதும் பொருந் தும் என்று கண்டுகொள்வது இப்படி கர்த்ருத்வம், பே₄ாக்த்ருத்வம், ஆராத்₄யத்வம் ஆகியவற்றை—பரமகர்த்தாவாய, பரமசேஷியான உன்னிடம் ஸமாபபித்துவிட்டால் நேரே காரியங்களைச் செய்யும் என் விஷயமாகவும், ஆராத்₄யனை உனக்கு விசேஷணமாயிருக் கும் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகள் விஷயமாகவும் என்ன அநு ஸந்த₄ானத்தைச் செய்வது? எனில் கர்த்தாவான உன் விஷயத்தில்— ஸர்வேஶ்வரனுன என்னுல் நியமிக்கப்படுபவனுயிருக்கையையும் எனக்கு சேஷபூ₄தனுயிருப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டிருக்கை யையும் அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும், ஆராதி₄க்கப்படும் இந்திரன் முதலான தே₃வதைகளும் இவ்விரு தன்மைகளை உடையவர்கள் என்று அநுஸந்தி₄க்கவேண்டும், ப₄க்தியோக₃ம் செய்பவனுகை யாலே என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியோடு இவ்வநுஸந்த₄ானங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று கருத்து "ஸ்வப₄ாவப்ராப்தமாய, ஆத்த₂ப்ராப்தமாய, ஶாஸ்த்ரப்ராப்தமான எல்லாக்காமங்களையும் ஸமாபபிப்பதாகக்கூறும் * ஓர் மந்திரம் இந்த ஶ்லோகத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது" என்றும், " 'யத்கரோமி யத₃ஶ்நாமி யஜ்ஜுஹோமி த₃தா₃மி யத் । யத்தபஸ்யாமி ப₄க₃வந்! தத்- கரோமி த்வத₃ர்ப்பணம் ॥' என்று இந்த ஶ்லோகத்தையே ஓர் மந்தி ரமாக்கிச் சிலர் அநுஸந்தி₄க்கிறார்கள்" என்றும் தாத்பர்ய சந்த்₃ரி கையில் காட்டப்பட்டது (கௌந்தேய!) பரமஜ்ஞாநியான குந்தி யின் பிள்ளையாகையாலே நீயும் ஜ்ஞாநியாகிற ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ னுகி, அதற்கு அங்க₃மான இவ்வநுஸந்த₄ானத்தைச் செய்யவேண் டும் என்று கருத்து ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால் ப₄க்தியோக₃த் துக்கு அங்க₃மான அநுஸந்த₄ானம் விவரிக்கப்பட்டது 27.

* "காயேந வாசா மநஸேந்த்₃ரியைர்வா பு₃த்₃த்₄யாऽऽத்மநா வா ப்ரக்ருதே ஸ்வப₄ாவாத் । கரோமி யத்₃யத்ஸகலம் பரஸ்மை நாரா யணாயேதி ஸமாபயாமி ॥" என்று அனைவரும் அநுஸந்தி₄க்கும் ஶ்லோகமே இங்கு கருதப்பட்டதாகலாம்.

शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

28. ஶுபா₄ஶுப₄ப₂லைரேவம மோக்ஷயஸே காமப₃நத₄நை꞉ ।
ஸநநயாஸயோக₃யுகதாதமா விமுகதோ மாமுபைஷயஸி ॥

ஏவம்—இவவணணமாக, **ஸநநயாஸயோக₃யுகதாத்மா**–(முறகூறியபடி எனனிடம ஸாவகாமஙகளேயும ஸமாபபிப பதாக அநுஸநதிபபதாகிற) ஸநயாஸயோக தேதோடு கூடிய நெஞசையுடையவனுயக காமததைச செயவதால, **ஶுபா₄ஶுப₄ப₂லே:** — நலலதும தீயதுமான ப₂லனகளேக கொடுககும, **காமப₃நத₄நை** — (அளவறற) புணயபாப காமஙகளாகிற கடடுககளிலிருநது, **மோக்ஷயஸே**—விடுபடு வாய, **விமுகத** —அவறறிலிருநது விடுபடடபினபு, **மாம உபைஷயஸி**—எனனே அடைவாய

---

28. இநதத துறவுசோ யோகததை யெயதியநீ
முநதைச சுபாசுபமாய மூள்வினேயின—பநத
மறபபெறுதி யாதலிஞ லாஙகுவீ டெயதி
யுறபபெறுதி யெனனே யுகநது

ஆதலிஞல — இவவணணமாக, **இநதத துறவுசேர் யோகத்தை எயதிய நீ**—முறகூறியபடி எனனிடம ஸமாப பிபபதாக அநுஸநதிபபதாகிற யோக₃ததை உடைய நீ, **சுபாசுபமாய மூள முநதை வினேயின பநதம அறப பெறுதி**—நலலது தீயதுமான ப₂லனகளாகப பரிணமிககும பராசீன காமஙகளின கடடிலிருநது விடுபடுவாய. **ஆஙகு**–காமப₃நத₄மறற உலகில, **வீடு எயதி**—காமஙகளினினறும விடுபடடு, **உகநது எனனே உறபபெறுதி**—உகபபுடன எனனே அடையப பெறுவாய.

---

28. முன் ஶலோகததில காடடிய அநுஸநத₄ானத்தோடு கூடிய ப₄கதியோக₃ததிறகுப ப₂லனே விதி₄ககிருன் இநத ஶலோகததில

॥ भा ॥ एवं संन्यासाख्ययोगयुक्तमनाः आत्मानं मच्छेषता-
मन्नियाम्यतैकरसं, कर्म च सर्वं मदाराधनमनुसंदधानो लौकिकं वैदिकं

(ஏவம ஸநநயாஸ யோக3யுகதாதமா) முன ஶலோகததில சொல லபபடட ஸமாபபணுநுஸநத4ானததோடு கூடிய நெஞசை உடைய வன பரகரணப2லததாலே முன ஶலோகததில சொலலபபடட ஸமாபபணததை 'ஸநநயாஸ' ஶப்3த3மும, அநுஸநத4ானததை 'யோக3' ஶப்3த3மும குறிககின்றன என்று கொளளுவதே உசிதம அவை ஸநநயாஸாஶரமததையோ, காமயோக3ம, ஜ்ஞானயோக3ம முதலானவறறையோ குறிபபதாகக கொளளுவது பரகரணவிருத்3த4மா கையாலே பொருநதாது 'யோக3' ஶப்3த3ம அநுஸநத4ானததைக குறிககையால 'யோக3யுகதாதமா' எனறவிடததில 'ஆதமந' ஶப்3 த3ம இஙகு அவவநுஸநத4ானததுககு இருபபிடமான நெஞசைக குறிககிறது ஆக, தன ஆதமாவை எனககு இயலவாகவே ஶேஷ மாகவும, எனனால அசிததைபபோலே நியமிககபபடும பரதநதரப பொருளாகவும, யாக3ம முதலான காமஙகளை எனககு ஆராத4ன மாக இருபபவையாகவும அநுஸநதி4ததுககொணடு, ஸவப4ாவ பராபதகாமம, ஆதத2பராபதகாமம என்று இரு வகைபபடும லெளகிககாமததையும, ஶாஸதரபராபத கர்மமாகிற வைதி3ககாமத ததையும செயபவனுக முன ஶலோகததில சொலலபபடட அதி4காரி இநதப பத3ததால குறிககபபடுகிருன் எனறதாயிறறு. (ஶுப4ா ஶுப4ப2லை காமப3நத4ைந மோக்ஷயஸே) அநுகூல பரதிகூலப2லன களை உடையவையாய, கணககறறவையாய, முன் செயதமுழுவினைக ளாகிற ப3நத4க (ஸம்ஸாரததில கட்டுபபடுததும) காமஙகளிலிருநது விடுபடுகிருய (ஶுப4ாஶுப4ப2லை மோக்ஷ்யஸே) அநாதி3காலமாகச செயதுவநத புணயபாப காமஙகளிலிருநதும, முறையே அவறருல உணடாகும ஸவாகக3ம முதலான அநுகூலப2லனகளிலிருநதும, நரகம முதலான பரதிகூல ப2லனகளிலிருநதும விடுபடுகிருய எனறு கருதது இததால புணயப2லமான ஸவாகக3ம முதலானவையும பொன விலஙகுபோலே வெடடி எறியததககவையே என்று காட்டபபடுகிறது 'ப2லை' எனனும பன்மையாலே இநத பரதிகூல அநுகூல ப2லன கள் கணககறறவை எனறும உணாததபபடுகிறது. (காமப3நத4ைந மோக்ஷயஸே) அநாதி3காலமாகச செயயபபடுகின்றவையாய, புணயமென்றும, பாபமெனறும் இரு வகைபபட்டவையாய, சேத னனை ஸம்ஸாரததில கட்டுபபடுததிவைககினறவையான பணடை

च कर्म कुर्वन् शुभाशुभफलैरनन्तैः प्राचीनकर्माख्यैर्बन्धनैर्मत्प्राप्तिविरोधिभिः सर्वैर्मोक्ष्यसे; तैर्विमुक्तो मामेवोपैष्यसि ।। २८ ।।

வினைகள பறறேடு அறுககபபெறுவாய முன ஸ்லோகததில சொனன அநுஸநத₄ானம, ப₄கதியோக₃ம முதலான காமஙகள இவனை ஸம ஸாரததிலிருநது விடுவிபபவையாகையாலே அவறறைக குறிககாமல, 'காமப₃நத₄ நை:' எனனும பத₃ம இவனை ஸமஸாரததில கடடி வைபபவையாய, எமபெருமானை இவன அடைவதறகுத தடையா யிருபபவையான பராசீன காமஙகளைக காடடுகிறது மேலே 'மாம உபைஷயஸி' (எனனை அடைகிருய) எனறு கூறுகையாலே, எமபெரு மானை அடையத தடையாயிருககும எலலாக காமஙகளும இஙகு குறிககபபடுகினறன என்றும விளஙகுகிறது இதனுல ப₄கதியோக₃ மாகிற உபாயததுககுத தடையாயிருககும காமஙகளை மாததிரம போககும காம ஜஞாந யோக₃ஙகளைக காடடிலும இவவநுஸநத₄ா னததுககுரிய சிறபபும உணாததபபடுகிறது தன ஆதமாவையே பராபயமாகக கொணட கைவலயநிஷட₂னுககுபபோலே, காமஙகளி லிருநது விடுபடுவதாலேயே ஏறபடும ஆதமாநுப₄வம மடடும ப₂ல மலல; எனனையே பரமபராபயமாகக கொணடு ப₄கதி செலுதது கையாலே எனனை அடைகையாகிற பரமப₂லனையும பெறுவாய எனறு காடடுகிருன மேலே—(விமுகதோ மாமுபைஷயஸி) இவவநுஸநத₄ா னததோடு கூடின ப₄கதியோக₃ததை அநுஷடி₂பபதாலே முறகூறிய படி காமஙகளிலிருநது விடுபடடவனுய, உனககு பராபயமான எனனையே அடைவாய எனறு கருதது. 'மோக்ஷயஸே' எனறதால அநிஷ்டநிவருததியும 'மாமுபைஷயஸி' எனறதால இஷடபராபதி யும சொலலபபடுகிறது. ஆகையாலே புநருகதி இலலை ''விமுகத ப₃நத₄ஹ ஜீவநநேவ, பதிதே ஶரீரே மாம ஆக₃மிஷயஸி'' [நீ இவவுலகில உயிரோடிருககுமபோதே காமஙகளிலிருநது விடுபடு வாய, ஶரீரம விழுநதவுடன என்னை அடைவாய] எனறு 'மோக்ஷ- யஸே' எனறதறகு ஜீவநமுகதி பரமாக ஶஙகரா பொருளகொணடாா அத₃வைதிகளும உடலோடிருககுமபோது கர்மஙகளிலிருநது விடுபடுவ தாகக காணுமையால இது பொருந்தாது. ஆகையால இஙகு சொல லபபடும அநிஷடநிவருததியும, இஷடபராபதியும ஸூக்ஷமஶரீரமும், கழிநத பினபு எனறே கொளளவேணும மேலே ப₄கதியை விதி₄ககும 34 வது ஶலோகததில 'மாமேவைஷயஸி' என்று ஏவகாரததோடு கூடி யிருபபதையொடடி 'மாம உபைஷயஸி' என்று இஙகுளளதறகும 'மாமேவ உபைஷயஸி' என்று ஏவகாரததைச சோதது ப₄ாஷய

॥भा॥ ममेमं परममतिलोकं स्वभावं शृणु—

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम्॥२९॥

29. ஸமோऽஹம ஸாவபூ₄தேஷு ந மே த₃வேஷயோऽஸதி ந பரிய. ।
யே ப₄ஜநதி து மாம ப₄கதயா மயி தே தேஷு சாபயஹம ॥

மிடடார ஸ்ரீப₄ாஷயகாரர காதருதவம, உபாயதவம, ப₂லிதவம (ப₂லனை அநுப₄விபபவனுயிருககை) ஆகியவை எனககே உளளதா யிருபபதுபோலே ப₂லீதவமும (ப₂லமாயிருககையும) எனககே உளள தொனறு எனபது ஏவகாரததின கருதது. அனறிககே, காமஙகளி லிருநது விடுபடடபினபு சிலகாலம ஆதமாநுப₄வம முதலானவற றைச செயது, பிறகு எனனை அடைவது என்பதுமிலலை. காமங களிலிருநது விடுபடட உடனே எனனை அடைநது விடுவாய என றும ஏவகாரததிறகுப பொருள கொளளலாம முன ஶலோகததில சொலலபபடட அநுஸநத₄ானததுககே பரமமோக்ஷமாகிற ப₂லன ஏறபடும எனறு இநத ஶலோகததில கூறபபடடுளளது உணமை யில இவவநுஸநத₄ானமானது ஸாத₄னப₄கதி நிஷட₂னை ஸவயம பரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னுகவும, ஸித₃தோ₄பாயநிஷட₂னுகவும ஆககுவதறகாகவே ஸாத₄னப₄கதிககு அஙக₃மாக இஙகு விதி₄ககப படுகிறது எமபெருமானுடைய விருபபம ப₂லிதது. இபபடி அநு ஸநதி₄ககும உபாஸகன் "பராபதாவும பராபகனும பராபதிககு உகபபானும அவனே" என்று உணாநது, பராாதத₂ாநுப₄வ கைஙகாய நிஷட₂னுகிற முக₂ய பரபநநனுகிவிடடானுகில, அவ னுககு இவவநுஸநத₄ானமே பரமமோக்ஷததுககு நேரே காரணமாகி விடுகிறது. அபபடி உணராத உபாஸகனுககு இவவநுஸநத₄ானத தோடு கூடிய ப₄கதியோக₃ம சில பல ஜநமஙகளுககுப பின பரா ரப₃த₄காமம முடிநதபினபு அநதிமஸமருதியை விளைதது, ப₄க₃வத பராபதியாகிற ப₂லனுககுக காரணமாகிறது இவன விஷயததில ப₄கதியோக₃மாகிற அஙகி₃யின ப₂லன் இவவநுஸநத₄ானமாகிற அஙக₃ததில ஏறிடடுக கூறபபடுகிறது எனறு கொளளவேணும ஆக முன் ஶலோகததில சொனன அநுஸநத₄ானததினுல இநத ஜனமததின முடிவிலேயோ, பராரப₃த₄காமததின் முடிவிலேயோ இவன ப₄க₃வதபராபதியை அடைகிருன எனறு காடடபபடட தாயிற்று

அஹம—நான, **ஸாவபூ₄தேஷு** — பலவகைபபட்டிருக கும எலலா ஜீவராஶிகள விஷயததிலும, **ஸம**—(எனனை ஆஶரயிககும விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன, **மே**— எனககு, **ந த₃வேஷ்ய அஸதி**—(தாழநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககத தகாதவன எவனுமிலலை **ந பரிய (அஸதி)** — (உயாநதவன எனனும காரணததால) ஆஶரயிககததககவன எவனுமிலலை **யே து**—எவாகளோ வெனில, **மாம**—எனனிடம, **ப₄கதயா ப₄ஜநதி**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபுசெயகிறாகளோ, **மயி தே**— எனனிடததில அவாகள வாழகிறாகள். **தேஷு ச**— அவாகளிடததிலும, **அஹம அபி**—நானும வாழகிறேன(என னிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே பரிமாறுகிறேன)

---

29. **யாவாககு மொபபனு னெனறனககி யாரிடத்து**
மேவுவெறுப போருகபபு மிககிலலை—யாவரெனை
யனபதனு லேயடைவா ராஙகவரென பாலவாபா
லினபதனு லேயிருபபன யான்.

யாவாககும—பலவகைபபட்டிருககும எலலா ஜீவராஶி கள விஷயததிலும, **நான** — நான, **ஒபபன** — (எனனை ஆஶரயிககும விஷயததில) ஸமமாயிருபபவன **என்ற னககு**—எனககு, **யாரிடததும மேவு வெறுபபு** — (தாழநத வன எனனும காரணததால) ' ஆஶரயிககததகாதவன இவன ' எனனும த₃வேஷமோ, **ஓா உகபபு**—(உயாநத வன எனனும காரணததால) ' இவன ஆஶரயிககததகக வன' எனனும பரீதியோ, **மிககு இலலை**—அடியோடு கிடையாது **யாவா**—எவாகள, **எனை**—எனனிடம, **அன்பத னுலே அடைவாா**—ப₄கதியையே பயனுககொணடு அனபு செயகிறாகளோ, **ஆஙகவர்**—அவாகள, **எனபால**—என னிடததில , வாழகிறாகள. **யான**—நான, **அவாபால**— அவாகளிடததில, **இனபதனுலே இருபபன**—(எனனிலும உயாநதவாகளிடததிறபோலே) இனபுறறு வாழகிறேன.

॥ भा ॥ देवतिर्यङ्मनुष्यस्थावरात्मनाऽवस्थितेषु जातितश्चाकारतस्स्वभावतो ज्ञानतश्चात्यन्तोत्कृष्टापकृष्टरूपेण वर्तमानेषु सर्वेषु भूतेषु समा-

---

29 26-ம ஶ்லோகததில 'கிடைததறகரிதோ எளிதோ, உயாநததோ தாழநததோ' எனறு இடுகிற திரவியததின உயாவு தாழவை ஆராயாமல ஏறறுககொளகிருன எனனும ஸௌலப்₄யம (எளிமை) கூறபபடடது அடுதத ஶ்லோகததில—செயகினற செயலகளெல்லாம 'கணணனுககே எனனும நினைவுடன செயயபபடடதாலேயே அவனுககு ஆராத₄னமாகும எனறு கூறுவதன மூலம அநத ஸௌலப்₄யம வலியுறுததபபடடது ப₄கதிசெயயும அதி₄காரியைப புகழும இநத ஶ்லோகததாலும, அடுதத ஶ்லோகததாலும ஜனமம, ஆகாரம, ஸ்வப₄ாவம, ஜ்ஞானம, ஒழுககம ஆகியவறருல எததனை தாழநதவனுயினும ஸ்வயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயதாலுகில அவனிடததில தன ஈடுபாடடைக காடடுகிருன. இததால உயாநதவன தாழநதவாகளோடு ஒரு நீராகககலநது பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீல்யகு₃ணம காடடபபடுகிறது இது உலகில வேறெவரிடமும காணபபடாததாய எமபெருமானுககே உளளதான ஒரு மஹாகு₃ணமாகும. இவவிரணடு ஶ்லோகஙகளில இரணடாவதில ஒழுககததில தாழநதவாகளைபபறறிப பேசியிருககையாலே, இநத ஶ்லோகததில ஜனமம (பிறபபு) ஆகாரம (உடலமைபபு), ஸ்வப₄ாவம் (ஆதமகு₃ணஙகள), ஜ்ஞானம (அறிவு) முதலானவறருல தாழநதவாகளைபபறறிப பேசுகிருன எனறு கொளளவேணடும. (ஸமோऽஹம ஸாவபூ₄தேஷு) தே₃வா, திாயக (விலஙகுகளும, பறவைகளும), மநுஷயா, ஸ்த₂ாவரம (மரம செடி கொடிகள) என்னும நாலவகை யோனிகளிலும பிறநதிருபபவாகளாய, ஜாதியாலும, உடலமைபபாகிற ஆகாரததாலும, ஆதமகு₃ணஙகளாகிற ஸ்வப₄ாவததாலும, அறிவாலும மிகவும உயாவு தாழவைப பெறறிருககும எலலா ஜீவராஶிகளிடததிலும எனனை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில நான ஸமமாயிருபபவன. (ஸாவபூ₄தேஷு) உலகிலுளள ஜீவராஶிகள தே₃வா, மனிதா, திாயக, ஸ்த₂ாவரம எனறு நாலவகைபபடடிருககினறனா. ஒவவொருவகையிலும பல வேறுபடட அவாநதர ஜாதிகளும உளளன தே₃வர்களில வஸுககள, ஆதி₃தயாகள, ருத₃ராகள முதலான ஜாதிகளும, மனிதாகளில ப₃ராஹமணன க்ஷதரியன முதலான ஜாதிகளும. திாயக ஸ்த₂ாவரஙகளில ஏராளமான ஜாதிகளும காணபபடுகின்றன. ஒரே ஜாதியைச சோநதவாகளுககுளளேயும—பிறபபினுலும, அழகாயிருபபது அழகறறிருபபது, ஸ்தரீயாயிருபபது புருஷனுயிருபபது,

श्रयणीयत्वे समोऽहम् ; अयं जात्याकारस्वभावज्ञानादिभिर्निकृष्ट इति समाश्रयणे न मे द्वेष्योऽस्ति—उद्वेजनीयतया न त्याज्योऽस्ति। तथा

ஒழுஙகான அஙக3ஙகளை உடையஞயிருபபது ஒழுஙகறற அஙக3ஙகளை உடையஞயிருபபது முதலான ஆகாரஙகளாலும ஸதவகு3ணததின மிகுதியிஞல நலல கு3ணஙகளை உடையவஞயிருபபது ரஜஸதமோ கு3ணஙகளின மிகுதியிஞல தீய கு3ணஙகளை உடையவஞயிருபபது முதலான ஸவப4ாவஙகளாலும, அறிவாலும எததனேயோ ஏறறத தாழவுகள உளளன இபபடிப பலவகைபபடட எலலா ஜீவராஶிகள விஷயததிலும நான ஸமமானவன எனகிருன 'இது எபபடிபபொருநதும ? கமஸன முதலானவாகளை இவன நிரஸிபபதையும, அகரூரன முதலானவாகளை அநுக்3ரஹிபபதையும காணகிருேமே, முநதின ஶலோகததிலேயே 'மாமுபைஷயஸி' எனறு இநத ஜீவராசிகளில சிலரே தன்னை அடைவதாகக கூறியிருககிருனே' எனில இஙகு எலலாவகையிலும ஸமமாயிருககிறேன எனறு எம பெருமான கூறவிலலை ஆஶரயிககும விஷயததில ஸமமாயிருக கிறேன எனபதே இஙகு எமபெருமான திருவுளளம எனபது 'யே ப4ஜநதி து மாம ப4கதயா'' எனனும பிறபாதியிலிருநதே தெளிவா கிறது, ஆகையாலே குறையிலலை. ''மாம ஹி பாரதத2! வயபாஶ்ரிதய'' எனனும 32-வது ஶலோகததிலும ஸதரீகள, வைஶயாகள, ஶூத்3ராகள முதலான தாழநத பிறபபை உடையவாகளும தனனை ஆஶரயிககும விஷயததில ஸமமானவாகள எனறு காடடுகிருனனரே. தே3வாகளும இவனை ப4கதிசெயது ஆஶரயிககலாம என்பது ப3ரஹம ஸூத்ரததில தே3வதாதி4கரணததில (1-3 7) ஸதா2பிககபபடடது. க3ஜேநத்3ரன, ஸுக்3ரீவன முதலான திரயககுகளும புணணிய மிகுதியிஞல அறிவுபெறறு இவனை ஆஶரயிததாாகள எனபது இதி ஹாஸபுராணபரஸித்3த4ம ஆகையால பூாவமீமாமஸையில திரய கதி4கரணததில திரயககுகளுககு யாக3ம முதலானவறறை அநுஷ டி2தது உயாக3திககுச செலல இயலாதாகையால அவறறில அதி4 காரமிலலை எனறு கூறியதும புணயததால அறிவுபெருத மறற திரயககுகள விஷயததில எனறு கொளளவேணடும ஶாபம முத லானவறருல ஸதா2வரமாயிருககும சில சேதனாககு ஜஞானமுணடு எனறு மஹரிஷிகள கூறுகிருாகள ஆகையால அததகைய ஸதா2வ ரஙகளும தம மஞேவருததியாகிற அறிவாலே எமபெருமானை ஆஶர யிதது உயவுபெறலாம (ந மே த்3வேஷயோऽஸதி) ''இவன ஜாதி, ஆகாரம, ஸவப4ாவம, அறிவு முதலானவறருல தாழநதவன'' என் னும காரணததால, எனனை ஆஶரயிககும விஷயததில எனககு

समाश्रितत्वातिरेकेण जात्यादिभिरत्यन्तोत्कृष्टोऽयमिति तद्युक्ततया समाश्रयणे न कश्चित्प्रियोऽस्ति—न संग्राह्योऽस्ति। अपि त्वत्यर्थ-मत्प्रियत्वेन मद्भजनेन विनाऽऽत्मधारणालाभात् मद्भजनैकप्रयोजना ये मां

எனனும வெறுககததககவைனலலன இததகையவன எனனை ஆஶ்ர யிகக வநதாலுகில நான அருவருததது அவனைக கைவிடமாடடேன என்று கருதது (ந பரிய) அதுபோலவே 'எனனை ஆஶ்ரயிபப தறகு முனபு ஜாதி முதலானவறறால மிகவும உயாநதவன இவன'' என்று அநத உயாநத ஜாதி முதலானவை காரணமாக எனனை ஆஶ்ரயிககும விஷயததில எனககு எவனும பரீதி விஷயமானவனல லன ஆஶ்ரயிககுமபோது ஜாதி முதலானவறறில உயாவு காரண மாக நான எவனையும கைககொளளமாடடேன என்று கருதது. ''தே₃வாநாம த₃ாநவாநாம ச ஸாமாநயமதி₄தை₃வதம | ஸாவத₃ா சரணத₃வநத₃வம'' [தே₃வாசுளுககும, அசுராரககாகளுககும என்றும பொதுவாயிருககும எமபெருமானின திருவடிகள] என்று ஜிதநதா ஸதோதரததிலும ''ஈடும எடுபபுமில ஈசன'' [திருவாய 1 6-3] என்று நமமாழவாராலும, 'பொதுநினற பொனனஙகழல' [மூன-திருவ 88] என்று பேயாழவாராலும இவவாதத₂ம அருளிசசெயயபபடடது. இனி, இநத ஶ்லோகததின முறபாதியில சொலலபபடட விஷயங களைப பறறிப பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது அதாவது—''மிகுநத புணணியததின ப₂லனாய, பரீதிககுக காரணமாவதாக ஶாஸதரங களிலும உலகிலும பிரஸித₃தி₄ பெறறவையான உயாநத ஜாதி முதலான சிறபபுககளால உனககு பரீதி ஏறபடுவதிலலையாகில உனககு பரீதி எதனாலதான ஏறபடும? ஒனறினாலும ஏறபடாது எனில ஸ ச மம பரிய' [கீ₃தை 7-17] என்று ஜஞானியை உனககு மிகவும பரியனாகச சொலலியிருபபது பொருநதாதே'' எனபது அவவா க்ஷேபம. இதறகு பதில உரைககபபடுகிறது ஶ்லோகததின பிறபாதி யிலே—(யே து) து ஶப₃த₃ம ஆக்ஷேபததுககுப பரிஹாரததைக காடடு கிறது. (யே து மாம ப₄கதயா ப₄ஜநதி தே மயி) எவாகள எனனிடததில மிகவும பரீதியுடையவாகளாயிருககையாலே எனனிடம ப₄கதி செலுததினாலொழிய உயிாத₄ரிககமாடடாதவாகளாய, ப₄கதியையே பயனாககொணடு எனனிடம அன்புசெலுததுகிறாாகளோ, அவாகள ஜாதி முதலானவறறால உயாநதவாகளாயினும தாழநதவாகளாயினும எனனை ஒதத கு₃ணஙகளையுடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனோடு கலநது பரிமாறுகிறாாகள ''ப₄கதயா ப₄ஜநதி' எனகை யாலே ப₄கதியை மோக்ஷஸாத₄னமாககக கருதி உபாஸிககும உபாஸ

भजन्ते ; ते जात्यादिभिरुत्कृष्टा अपकृष्टा वा मत्समानगुणवद्यथासुखं मय्येव वर्तन्ते। अहमपि तेषु मदुत्कृष्टेष्विव वर्ते ॥ २९ ॥

காகளைக காட்டிலும் உயாநதவாகளாய, பகதியை ஸவயமபரயோஜ னமாகக கருதும மஹாதமாககளையே கணணன திருவுளளத்தில கொணடிருககிருன் எனறும, உபாஸகஜஞானிகளும அதததகைய ஸவயமபரயோஜன பகதிநிஷடாகளாக ஆவதறகே அவாகளுககு ஸாதனபகதியை விதிககிருன எனறும விளஙகுகிறது. இதைத திருவுளளததிறகொணடே கீதாபாஷயததில எமபெருமாஞரும இநத பரகரணததில பல ஶலோகஙகளில "பஜநைக பரயோஜநா" [பகதியையே பயனுககக்கொணடவாகள] எனனும பதததை இடட ருளுகிருா. "உனனை ஸவாமியாக நினைதது பகதிசெலுததுகிறவாகள உனனிடததில ஒதத குணததை உடையவாகளபோலே விருமபியபடி எபபடிப பரிமாறமுடியும ?' எனனும கேளவி எழ "நான அவாக ளிடம பரிமாறுமபடியைக கேளீா" எனறு பதிலுரைககிருன மேலே— (தேஷு சாபி அஹம) ஸௌஶீலயததின உசசநிலையிலிருபபவஞ கையாலே, (26வது ஶலோகததின பாஷய வயாகயானங களில எடுதது விவரிககபபடட 'யா கரியா,' எனறு தொடஙகும ஶலோகததில சொனனபடி) எனனைக காட்டிலும உயாநதவாகளி டததிறபோலே நான அவாகளிடம பரிமாறுகிறேன ஆகையால நான ஸாவேஶ்வரன, ஜகததகாரணன முதலான பெருமைகளை அநுஸநதிதது பயபபடாமல, அவாகளும எனனேடு ஒதத குணங களை உடையவாகளைபபோலே தாம விருமபியபடி எனனேடு பரி மாறுகிருாகள நானும அவாகளும் எஙகளுககிடையே உளள பிதாபுதர ஸமபநதம, பாதருபாாயா ஸமபநதம ஆகிய உறவு களை அறிநதவாகளாகையாலே ஒருவரோடொருவா இபபடிக கலநது பரிமாறககுறையிலலை எனறு கருதது. 'மயி தே' எனறவிடததிலிலலாத சகாரம, 'தேஷு சாபி எனறவிடததில உளளது. இநத 'ச'காரம பராதானயததிலேயாய 'எனனைககாட்டிலும உயர்நதவாகளிடத திறபோலே பரிமாறுகிறேன' எனனும கருததை உணாததி நிறகிறது. 'யே பஜநதி' எனறு பொதுவாக யசசபததால எடுக கையாலே ஜாதியிஞல தாழநதவாகளும ஸாதனபகதியைச செயயலாம எனறு உணாததபபடுகிறதாகையால "ஜாதயாதிபி உதகருஷடா அபகருஷடா வா" எனறு பாஷயமிடபபடடது. இபபடிக கொணடால அபஶூதராதிகரண விரோதம வருமே எனில உதகருஷட ஜனமததில பகதியோகததைத தொடஙகி அடுதது வரும தாழநத ஜநமததிலும அநத பகதி தொடாப பெறறவாகளுக குத தததமககுரிய வாணுஶரம தாமஙகளை அநுஷடிபபதன் மூலம எமபெருமானிடம பகதி செயயலாமாகையால விரோதமிலலை.

॥ भा ॥ तत्रापि —

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्।
साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

30. அபி சேத ஸுது₃ராசாரோ ப₄ஜதே மாமநநயப₄ாக ।
ஸாது₄ரேவ ஸ மநதவயஸ ஸமயக வயவஸிதோ ஹி ஸ ॥

ஆக, ஜன்மம, ஆகாரம, ஸவப₄ாவம, ஜஞானம,ஒழுககம ஆகிய வறறால எததனை தாழநதவனாயினும ஸவயமபரயோஜனபக₄திையைச செயதானாகில அவனிடததில, தன்னிலும உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயகு₃ணத்தின உசசநிலையைக காட்டினாயிறறு.

இநத நீாமையின் எலலைநிலததை உபாயாநதரபரர்களான ஸாத₄னபக₄தி நிஷ்டா₂ர்களிடமும காட்டுவதைககணடு,

"அத₂ மருதி₃தகஷாயா கேசித₃ாஜாநத₃ாஸய-
தவரிதஶிதி₂லசிததா. கீாததிசிநதாநமஸயா ।
விதபத₄தி நநு பாரம ப₄கதிநிக₄நா லப₄நதே
தவயி கில ததமே தவம தேஷு ரஙகே₃ந்த₃ர! கிம தத ॥"
[ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸதவம உததரஶதகம் 86]

[ஸ்ரீரஙக₃நாத₂ரே ! (காம ஜஞாந யோக₃ங்களாலே ப₄கதியோக₃ம் தொடஙகுவதறகுத தடையாயிருககும) பாபஙகள் நீஙகபபெற்றவர் களாய, இயறகையான அடிமையில பதறறததை உடையவாகளாய, உள்ளம நைநதவாகளாயிருககிற ப₄கதியோக₃நிஷ்டா₂ாகளான சிலர் ஸஙகீாததனம, சிநதனம், நமஸகாரம ஆகியவறறைச செயகிறாகள். அவாகளும (இதன் ப₂லனாகப) பரமபத₃ததை அடைகிறாகள். அவர்கள தேவரீரிடததிலே ஒதத கு₃ணததை உடையவர்களைபபோலே விருமபியபடி பரிமாறுகிறார்களன்றோ. (இது பொருததம,) தேவரீா அவாகளிடததில தேவரீரைக காட்டிலும் உயாநதவாகளிடததிற போலே பரிமாறுவதாக (கீ₃தையில) அருளிசசெயதிருககிறீரே, அது எபபடிப் பொருநதும? (இநத நீாமை ஒருவாககு நிலமலல என்று கருத்து)] என்று ப₄ட்டா ஈடுபட்டு அருளிசசெயதருளினா. 29.

ஸுது₃ராசார: அபி — மிகவும தாழநத ஒழுககததை உடையவனுயிருநதாலும, மாம—எனனிடம, அநநயப₄ாக— வேறு பயனே விருமபாதவனுய, ப₄ஜதே சேத—ப₄கதி செயதானுலல, ஸ·—அவன, ஸாது₄ ஏவ—தலேசிறநத ஜஞானிகளோடு ஸமமானவனுவான; மநதவ்ய —கொண டாடததககவனும ஆவான. (ஏனெனில) ஸ·—அவன, ஸமயக—நனகு, வயவஸித ஹி—(எனனிடததில) உறுதி யான ஈடுபாடு உடையவனனறே.

---

30. மிகவுந துராசார மேவிலுமவே றுணுத
தகவொனறி யெனறனனேச சாரவா—னிகழவினறி
வாலறிவ னெனறே மதிககப படுமவனருன
மேலறிவின றனமையான மிககு.

மிகவும துராசாரம மேவிலும — மிகவும தாழநத ஒழுக கததை உடையவனுயிருநதாலும, வேறு உண்ணுத தகவு ஒனறி—வேறொரு பயனே விருமபாத தனமையோடு கூடி, எனறனனே—எனனே, சாரவான—ப₄கதிசெயது அடைபவன, இகழவு இனறி—(தாழநத ஒழுககததினுல ஏறபடககூடிய) இகழசசிககு இலககாகாமல, வாலறிவன எனறே மதிக கபபடும—சிறநத ஜஞானி எனறே கொணடாடபபடுவான. (ஏனெனில) அவனருன் — அவனதான, மிக்கு—மிகவும, அறிவின மேல தன்மையான — அறிவினுல உணடாகும உறுதிபபாடடை உடையவனனறே.

---

30. ஜனமம், ஆசாரம, ஸவப₄ாவம், ஜஞானம் ஆகியவறருல எததனே தாழநதவனுயினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜனப₄கதியைச செயதானுகில, அவாகளிடம தனனேககாடடிலும உயாநதவாக ளிடததிற்போலே தான பரிமாறுவதைக காடடினுன சென்ற ஶலோ கத்தில. அதறகும மேலே, ஒழுக்கததால எததனே தாழநதவனு யினும, தன்னிடம ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயதானுகில, அவன தலேசிறநத ஜஞானிகளோடு ஒரு கோவையாக எண்ணத் தககவன என்கிருன் இநத ஶலோகததில். "கொனறேன பலவுயி ரைக குறிககோள் ஒனறிலாமையினுல, என்றேனும இரந்தாககு இனிதாக உரைததறியேன், குனறேய மேகமதிா குளிாமாமலே

॥भा॥ तत्रतत्र जातिविशेषे जातानां यस्समाचार उपादेयः परिहरणीयश्च; तस्माद्‌दतिवृत्तोऽप्युक्तप्रकारेण मामनन्यभाक् भजनैकप्रयो-

---

வேஙகடவா! அன்றே வநதடைநதேன் அடியேனை ஆடகொணடருளே'' [பெரியதிரு 1-9-3] எனறு திருமஙகை ஆழவார இமமஹாகுணததைத தமமிடததிலேயே காடடுமபடி பிராாததிததாரன்றோ. (ஸுது₃ராசாரோSபி) அநதநத வாணஙகளில (ஜாதிகளில) பிறநதவாகளுககு ஶாஸதரஙகளில யாதொரு ஒழுககம கைககொளளததககதாகவும, யாதொரு ஒழுககம விலககததககதாகவும கூறபபடடுளளதோ அவறறை மீறினவனுக இருநதாலும. அநதணனுககு மது₄, மாம்ஸம முதலானவறறை உணபது விலககததககது. க்ஷதரியன முதலான மறற வாணததைச சோநதவாகளுககு அது விலககததககதன்று காராம பசுவின் (கபிலையின்) பாலைப பருகுவது ஶூதரனுககு விலககத்தககது. அதுவே அநதணனுககுக கைககொளளததககது இவறறையெலலாம கருதியே ''தத்ர தத்ர ஜாதிவிஶேஷே ஜாதாநாம யஸஸமாசார உபாதே₃ய பரிஹரணீயஶச'' எனறு ப₄ாஷயமிடபபடடது. (மாம அநநயப₄ாக ப₄ஜதே சேத) வேறொரு பயனைக கருதாமல ப₄கதியையே பயனுககொணடு, இவவததியாயததின் தொடககததிலிருநது காடடிய ரீதியில என்னிடம ப₄கதி செயதானுகில, 'அபி சேத' என்னும பதஙகள் இபபடிப பிரிதது அநவயிககிறபடியால புநருகதியிலலை. (அநநயப₄ாக) முன் ஶலோகஙகளிறபோலே ப₄கதியையே பயனுககொணடு மோக்ஷமுளளிடட வேறு எபபயனையும கருதாமல ப₄கதி செயயும மஹாதமாவான ஜ்ஞானியைக குறிககிறது. வேறு பயனகள எதையும கருதாதவனுகையாலே அபபயனகளையே தரும மறற தெயவஙகளை இவன் கனவிலும் கருதமாடடான் எனபது சொலலாமலே விளஙகும். ''ப்₃ரஹமாணம ஶிதிகணட₂ம ச யாஶசானயா தே₃வதாஸ ஸமருதா । பரதிபு₃த₃த₄ா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப₂லம ॥'' [ப₄ாரதம்-ஶாநதி-மோக்ஷ 350 36] [பிரமனையும, சிவனையும, மறறுமுளள தெயவஙகளையும ஜ்ஞானிகள ஸேவிககமாட்டார்கள. (ஏனெனில) அவாகளிடமிருநது கிடைககும பயன் அளவுபடடதாயிருககையால] என்று இவவாதத₂ம் சொலலபபடடதனறோ. (ஸாது₄ரேவ ஸ.) வைஷணவ கோஷடியில முன்நிறபவாகளோடு ஒருவனுக எணணத்தககவனே அவன். ''உபமாநம அஶேஷாணும ஸாதூ₄நாம ய ஸத₃ாSப₄வத'' [வி-பு 1-15-156] [எநத பரஹலாத₃ாழவான் எலலா ஸாது₄ககளுககும் உபமாநமானுரோ] என்று 'ஸாது₄' ஶப₃த₃ம் சிறநத ஜ்ஞானிகளைக குறிககு

जनो भजते चेत्, साधुरेव सः—वैष्णवाग्रेसर एव सः; मन्तव्यः—

மென்று பராஶரா உணர்த்தினரன்றே. ''ஸாத4வ க்ஷீணதோ3ஷா· ஸ்யு '' [வி-பு 3-11-3] [தோ3ஷமற்றவர்கள் ஸாது4க்களாவார்கள்] ' ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி4பி4 । நராணாம் க்ஷீண. பாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப4க்தி ப்ரஜாயதே ॥'' [பஞ்சராத்ரம்] [ஆயிரக் கணக்கான பிறப்புகளில் காமஜ்ஞாந ப4க்தியோக3ங்களாலே பாபங்கள் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குக் க்ருஷ்ணனிடம் ப4க்தி உண்டாகிறது] என்கிறபடியே பாபங்கள் நீங்கப் பெற்றவனுக்கன்றே எம்பெருமா னிடம் ப4க்தி உண்டாகும். ''ஆசாரப்ரப4வோ த4ர்ம த4ர்மஸ்ய ப்ர பு4ரச்யுத '' [ஸஹஸ்ரநாமாத்4யாயம்] [த4ர்மமானது நல்லொழுக்கத்தி லிருந்து உண்டாகிறது அச்யுதன் த4ர்மத்தின் தலைவனாவான்,] என்று எம்பெருமானும் ஆசாரத்திலிருந்து ஏற்படும் த4ர்மத்திற்குத் தலைவன் எனப்பட்டான், '' ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா3 '' [வாஸிஷ்ட2 ஸ்ம்ருதி 6-3] [ஆசாரமற்றவனை வேத3ங்கள் பரிஶுத்3த4ப்படுத்த மாட்டா] ''ஸந்த்4யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு'' [த3க்ஷஸ்ம்ருதி 2 22] [ஸந்த்4யாவந்த3னம் செய்யாதவன் எப்போதும் அஶுத்3த4னாவான் எந்தக் கர்மமும் செய்யத் தகுதியற்றவனாவான்] என்று ஆசாரமற்றவனை எதற்கும் தகுதியில்லாதவனென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் நிந்தித்துமிருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது இவனை 'ஸாது4' என்பது எப்படி? எனில் வேறு பயன் கருதாத ப4க்தி எம்பெருமானுடைய க்ருபையாலே இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கையாலே இவனிடமுள்ள து3ராசாரம் அஸத்ஸமமாய் இவன் வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனாகவே கருதப்படுவான் காமஜ்ஞாநப4க்தி யோக3ங்களை அநுஷ்டி2த்து அதனால் பாபம் நீங்கப்பெற்றவர்களுக்கு ப4க்தி உண்டாவது ஒரு வகை. அந்தக் காமஜ்ஞாநப4க்தியோக3ங்க ளின் ஸ்தா2னத்திலே எம்பெருமானுடைய க்ருபை இருந்து ப4க்தி உண்டாவது இரண்டாவது வகை இவற்றில் இவன் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்ளவேண்டும். ''து3ராசாரோபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக புரா । ஸமாஶ்ரயேதா3தி3தே3வம் ஶ்ரத்3த4யா ஶரணம் யதி3 ॥ நிர்தோ3ஷம் வித்3தி4 தம் ஜந்தும் ப்ர பா4வாத் பரமாத்மந ॥'' [ஸாத்வதஸம்ஹிதை 16-23 24] [நெடுங் காலமாக து3ராசாரமுடையவனாயினும், எதையும் உண்பவனாயினும், செய்நன்றி கொன்றவனாயினும், நாஸ்திகனாயினும் ஆதி3தே3வ னான நாராயணனை ஶ்ரத்3தை4யுடன் உபாயமாகப் பற்றினனாகில் அந்த மனிதனை, பரமாத்மாவின் ப்ரபா4வத்தினாலே தோ3ஷமற்றவ

बहुमन्तव्यः, पूर्वोक्तैस्सम इत्यर्थः। कुत एतत्? सम्यग्व्यवसितो हि सः—यतोऽस्य व्यवसायस्सुसमीचीनः। भगवान् निखिलजगदेक-

ளுக்க கருதுவாயாக] என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் முழங்கப்பட்டதன்றோ ஆகையாலே இவன் சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுபவனேயாவான். (ஸாது₄ரேவ) ''விஷ்ணுரேவ பூ₄தவா'' [யஜு ?-1-3-16] [விஷ்ணுவுக்குச் சமமாக ஆகி] முதலான இடங்களில் ஏவகாரம் ஸாமயத்தைக் குறிப்பதுண்டாகையாலே இங்கும் ஸாது₄க்களோடு ஸமானமானவனாகிறான் என்று பொருள் (ஸ மந்தவ்ய) இப்படி வைஷ்ணவர்களின் முன்னணியில் நிற்பவனாகையாலே அவன் கொண்டாடத்தக்கவனுமாவான். ஆசாரமற்ற மனிதன் ஸாது₄க்களால் விலக்கத்தக்கவனாயினும், அத்தகையவன் எம்பெருமானையே எல்லாமாகக் கொண்ட ஜ்ஞானியாகிவிட்டானாகில் 'சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே' [பெரியாழ்திரு 3-6-11] என்று பெரியாழ்வார் அருளிய ரீதியில் ஸாது₄க்களால் கொண்டாடத்தக்கவனேயாவான் என்று கருத்து. (மந்தவ்ய) 'ஸாது₄ என்றே நினைக்கத்தக்கவன்' என்று பொருள் கொண்டால் 'மந்தவ்ய' என்னும் ஶப்₃த₃ம் பொருளற்றதாய், தேவையில்லாததாகிறபடியால் 'ஸம்மந்தவ்ய' என்று கொண்டு, ப₃ஹுமந்தவ்யன் (கொண்டாடத்தக்கவன்) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது 'ஸம்' என்னும் உபஸர்க₃ம் இல்லையே எனில், உபஸர்க₃ங்களின் பொருளும் தா₄துவிலேயே அடங்கியிருக்கையாலும் உபஸர்க₃ம் அதை வெளிக்காட்டுவதை மாத்திரம் செய்கிறதாகையாலும், அர்த்த₂ ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கருதி, உபஸர்க₃மில்லாவிடினும் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மேலும் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும்: ''நல்ல ஆசாரம் நற்பயனுக்கு உபாயமாகும் து₃ராசாரம் தாழ்ந்த ப₂லன்களையே விளைக்கும் அப்படியிருக்கும்போது, து₃ராசாரமுடையவனும் நற்பயனை அடைகிறான் என்று எப்படிக் கூறமுடியும்?'' என்பது அவ்வாக்ஷேபம், இதற்கு— 'இவன் தன்னுடைய து₃ராசாரம் முதலான அநிஷ்டங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும், தலைசிறந்த பயனைப்பெறுவதற்கும், தன் முயற்சியை உபாயமாகக்கொள்ளாமல் தன்னோடு தந்தை, ரக்ஷகன் ஶேஷி, ப₄ர்த்தா முதலான எல்லா உறவுகளையும் உடைய எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்கிறானாகையாலே இவனுக்குத் தாழ்வுகள் நீங்கி, நற்பயன் விளையத்தடையில்லை.'' என்னும் பரிஹாரத்தைக் கடைசி பாத₃த்தாலே காட்டுகிறான் — (ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:) இவனுடைய அத்₄யவஸாயம் (உறுதிப்பாடு) மிகச் சிறந்ததன்றோ அது

कारणभूतः परं ब्रह्म नारायणश्चराचरपतिरस्मत्स्वामी मम गुरुर्मम सुहृत् मम परमं भोग्यमिति सर्वैर्दुष्प्रापोऽयं व्यवसायस्तेन कृतः, तत्कार्यं

எத்தகையது? எனில் இவன் எம்பெருமானை எல்லாக் கல்யாண கு3ணங்களும் நிறைந்திருக்கை, தாழ்வுகள் ஒன்றும் இல்லாதிருக்கை என்னும் உப4யலிங்க3ங்களையுடைய ப4க3வான் என்று உணர்ந்திருக்கிறான். "ஜ்ஞாத்வா பூ4தாதி3ம் அவ்யயம்" [கீ3தை 9-13] என்றவிடத்தில் கூறியபடி அனைத்துலகுக்கும் காரணமான பரம்பொருளாகையாலே பிதாபுத்ரஸம்ப3ந்த4த்தை உடையவன் என்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். 'நாராயண பரம் ப்3ரஹ்ம' [தை-நா 11] முதலான வேத3வாக்கியங்களில் கூறியபடி ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாதா4ரத்வம், ப்ராப்யத்வம், ப்ராபகத்வம் முதலான பல பெருமைகளை உணர்த்தும் நாராயணன் என்னும் தனிப்பெயரை உடைய பரம்பொருள் என்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். 'பதிம் விஶ்வஸ்ய ஆத்மேஶ்வரம்' [தை-நா 11] [உலகனைத்துக்கும் ஸ்வாமியாய், தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனாயிருப்பவன் நாராயணன்] 'பதிம் பதீநாம்' [ஶ்வே 6-7] [ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியாயிருப்பவன்] என்று மறைமுடிகள் முழங்கியபடியே அசைவனவும் அசையாதனவுமான அனைவர்க்கும் ஸ்வாமி என்று உணர்ந்திருக்கிறான். ஆக இப்படி பரத்வத்துக்கு (மேன்மைக்கு) உறுப்பான கு3ணங்களை உடையவனாக இருப்பதோடன்றியில், ஸௌலப்4யத்துக்கு (எளிமைக்கு) உறுப்பான கு3ணங்களை உடையவனாக இருப்பவன் என்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். "இவன் எனக்கு ஸ்வாமியன்றோ, என்னை உப4யவிபூ4திக்கும் புறம்பானவன் என்று நினைக்கிறானே? உடைமையான என்னை அடைவது இவனுக்கன்றோ பேறு" என்று வழக்குப் பேசலாம்படியான ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை உடையவன் என்று உணர்ந்திருக்கிறான் "இப்படி இயற்கை உறவை உடையவனாயிருப்பதோடன்றியில் 'அறியாதன அறிவித்த அத்தா' [திருவாய் 2-3-2] என்கிறபடியே ஒன்றுமறியாத மூட4னாயிருந்த எனக்கு நல்லறிவை உணர்த்திய மஹோபகாரகனான ஆசார்யனன்றோ இவன்" என்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். "'ஸுஹ்ருத் நாராயண:' என்கிறபடியே, நான் பல்லாயிரம் பிழைகள் செய்வதைப் பார்த்திருந்தும் காணும் கண் இல்லாதவனாய், எனக்கு நன்மையே விரும்பும் நண்பனன்றோ இவன்" என்றும் உணர்ந்திருக்கிறான். மிகத் தாழ்ந்தவையாய், துன்பம் கலந்தவையாய், அழிபவையாயிருக்கும் கணநேர இன்பங்களில் ஈடுபட்ட எனக்கு, எல்லையற்றதாய், குற்றமற்றதாய், நித்யமானதான பேரின்பக் கடலாயிருக்கும் தன்னைத் தானே காட்டிய பரமபோ4க்3யப

चानन्यप्रयोजनं निरन्तरं भजनं तस्यास्ति, अतस्साधुरेव ; बहुमन्तव्यश्च । अस्मिन् व्यवसाये तत्कार्ये चोक्तप्रकारभजने संपन्ने सति तस्य आचार-

---

பொருளன்றே இவன் என்றும எணணியிருககிருன. இவனுடைய உறுதிபபாடு இததகையதாகையாலே மிகசசிறநததன்றே எனறபடி. ' இபபடி எலலாவகையான உறவுகளையும உடையவனுகவும, பராபய மாகவும, பராபகமாகவும எனனே அறிநதிருககும இநத உறுதிப் பாடு அனேவாககும கிடைகக அரிதானது. இநத உறுதிபபாட்டினல வேறு பயன கருதாமல எபபோதும எனனிடம ப$_4$கதிசெயவதாகிற பெருமையும இவனிடம உளளது. ஆகையால இவன வைஷணவா களின முன்னணியில நிறபவனே, அனேவராலும கொணடாடததகக வனே. இததகைய உறுதிபபாடும, அதனுலுணடாகும ப$_4$கதியும இவ னிடம இருககுமபோது, இவனிடமுளள து$_3$ராசாரம கணிசிககததகாத தொரு குறையே. அதைககொணடு இவனே அநாத$_3$ரிபபது தகாது நலல ஆசாரம உடையவாகள சிலரிடமும இததகைய உறுதிபபாடு காணப் படவிலலையே வயிரச சுரஙகததிலிருநதாலும கூழாஙகலலைத தூர எறிவதும, குபபையில கிடநதாலும மாணிககததை ஏறறுககொளவது மன்றே சானறோாககு அழகு ' ப$_3$ஹூனாம ஜனமனாமநதே . . ஸ மஹாதமா ஸுது$_3$ாலப$_4$ ' [கீ$_3$தை 7-19] எனனுமிடததில நானும, இததகைய மஹாதமா எனககும கிடைததறகரியவன எனறு கூறி யிருககிறேனே. ஆகையால இவன கொணடாடததககவனே, இவ னிடம எவனுவது குறறம கணடாஞகில அவன் மிகத தாழநதவ ஞகிவிடுவான" எனபது எமபெருமானின திருவுளளம. ''யே ஜனம கோடிபி$_4$ஸ ஸித$_3$த$_4$ா தேஷாமநதேऽதர ஸமஸதி$_2$தி ||" [பௌஷகர ஸமஹிதை 38 305] [எவாகள கோடிககணககான பிறபபுகளில ஶருதிஸமருதிகளிலிருநது ஜஞான ப$_4$கதிகள வளரபபெறறிருககிருர் களோ அவாகளே (பரபததி ஶாஸதரமான) இபபஞசராதரததில நிலைநிறபாாகள] ''அநேக ஜனமஸமஸார சிதே பாபஸமுசசயே | நாக்ஷீணே ஜாயதே புமஸாம கோ$_3$ாவிநத$_3$ாபி$_4$முகீ$_2$ ஸதி$_2$தி " [இநத ஸமஸாரததில எடுதத பல பல ஜனமஙகளில குவிததுவைதத பாபக கூடடஙகள அழியாதபோது மனிதனுககு 'கோ$_3$ாவிநத$_3$னே எல லாம' என்னும உறுதிபபாடு விளையாது.] " ஜஞானம ச வயவஸாயஶச த$_3$வௌ பரபரதிபாத$_3$கௌ | வயவஸாயாத$_3$ருதே ப$_3$ரஹம நாஸாத$_3$யதி ததபரம ||" [ப$_4$ாரதம - மோக்ஷதாமம - 334-47. சுகரைககுறிதது ஜனகவாகயம] [ஜஞானமும உறுதிப பாடும ஆகிய இரணடும பரமாதமாவை அடைவிபபவை. (இவற

ऽव्यतिक्रमस्स्वल्पवैकल्यमिति न तावताऽनादरणीयः, अपि तु बहुमन्तव्य एवेत्यर्थः ॥ ३० ॥

றில) உறுதிபபாடிலலாத ஜஞானமாதரததிஞல பரமபொருளை அடையமுடியாது] ''ஸமருதஸஸமப₄ாஷிதோ வாபி பூஜிதோ வா த₃விஜோததம'' [இதிஹாஸ ஸமுசசயம 32] [அநதணா தலைவரே' (து₃ராசாரமுடையவனுயினும என ப₄கதன) நினைககவும, பேசவும, பூஜிககவும தககவன]

''மத₃ப₄கதஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞசாநுமோத₃நம ।
ஸவயமப₄யாசசநஞசைவ மத₃ாததே₂ டமப₄வாஜநம ॥
மதகத₂ாஶரவணே ப₄க்தி ஸவரநேதராஙக₃விகரியா ।
மமாநுஸமரணம நிதயம யசச மாம நோபஜீவதி ॥
ப₄கதிரஷடவித₄ா ஹயேஷா யஸமிந மலேசசே₂பி வாததே ।
ஸ விபரேநத₃ரோ முநி ஶ்ரீமாந ஸ யதி ஸ ச பண்டித₃ ॥
தஸமை தே₃யம ததோ க₃ராஹயம ஸ ச பூஜயோ யத₂ா
ஹயஹம । [க₃ாருட₂ம 219-6 : 9]

[(1) என் ப₄க்தர்களிடததில வாதஸலயம, (2) என்னை ஆராத₄னம செயவதை ஆமோதி₃த்தல, (3) தானே என்னைப பூஜித்தல, (4) என விஷயததில ஆட₃மப₃ரமறறிருததல, (5) என கதைகளைக கேடபதில அன்பு, (6) (என் கதைகளைக கேட்குமபோது) குரல தழதழததும, கணணீா மலகியும, உடமபு மயிாககூசசெறிநது கொணடுமிருககை, (7) எபபோதும எனனை நினைததிருககை, (8) என்னிடம வேறு ஒரு பரயோஜனததையும கோளாதிருக்கை—என்னும இநத எடடுவித₄மான ப₄கதியானது எநத மிலேசச₂னிடமும காணப படுகிறதோ, அவனே ப₃ராஹமணஶ்ரேஷட₂ன், அவனே முனிவன், அவனே த₄னவான், அவனே பணடித₃தன், அவனுககு ஞானததை உபதே₃ஶிககலாம, அவனிடமிருநது ஞானோபதே₃ஶமும் பெறலாம. அவன் என்னைபபோல பூஜிககததககவன.] முதலான பரமாணஙகளும, திருமாலையில ''மேமபொருள'' எனறு தொடஙகும் 38ம் பாடடிறகு மேலேயுளள ப₄ாக₃வதபரப₄ாவததை விளக்கும பாடடுககளும இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை. ஆக, ஆசாரததில் எததனை தாழநதவனுயி னும், வேறு பயன் கருதாமல எமபெருமானிடம அனபு செலுததுகினற வன் தலைசிறநத வைஷணவனே எனறு அருளிசசெயதானுயிறறு. 30.

॥भा॥ ननु * नाविरतो दुश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः। नाशान्तमानसो वाऽपि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात्॥ (क. २. २४) इत्यादिश्रुतेः आचारव्यतिक्रम उत्तरोत्तरभजनोत्पत्तिप्रवाहं निरुणद्धीत्यत्राह—

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति।
कौन्तेय! प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति॥३१॥

31. க்ஷிபரம ப₄வதி த₄ாமாதமா ஶஶவசச₂ாநதிம் நிக₃சச₂தி ।
கௌநதேய! பரதிஜாநீஹி ந மே ப₄கத பரணஶயதி ॥

(என விஷயமான ஸவயம பரயோஜன ப₄கதியைச செயபவன து₃ராசாரம உளளவனுயினும) **க்ஷிப்ரம்**—விரைவிலேயே, **த₄ாமாதமா ப₄வதி**—(தடை நீங்கப்பெற்ற) ப₄கதியோக₃ததிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சுடையவனுகிருன. *ஶஶவசச₂ாநதிம* — நிலையான து₃ராசாரநிவருததியை, நிக₃சச₂தி — நனகு அடைகிருன. கௌநதேய! — குநதீ புதரனே!, "மே ப₄கத — (ஸாவேஶவரனுகிற) எனனுடைய ப₄கதன, ந பரணஶயதி—அழியமாட்டான" (என னும இநத ஆதத₃ததை) பரதிஜாநீஹி—(நீயே) பரதிஜஞை செயவாய

---

31. ஒலலை யவனறருமத துறற வொருவனு
மலலைவினைச சாநதிதனை மனனுமே—யெல்லையில்சீக்
கௌந்தேயா வாங்கிதனைக் கடடறுநீ யெனபததன
போநதே நசியான புறதது.

அவன—என விஷயமான ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியைச செயபவன (து₃ராசாரமுடையவனுயினும) **ஒல்லை**-விரைவிலேயே, **தருமதது உறற ஒருவனும**—(தடைநீங்கப்பெற்ற) ப₄கதியோக₃ததிலேயே ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனுகிருன **அல்லைவினை சாந்திதனை மன்னுமே**—து₃ராசாரநிவருததியை நிலையாக அடைவான. **எலலையில்சீர் கௌநதேயா!** — கணககறற கு₃ணஙகளையுடைய குநதீ

॥भा॥ मत्प्रियत्वकारितानन्यप्रयोजनमद्भजनेन विधूतपापतयैव समूलोन्मूलितरजस्तमोगुणः क्षिप्रं धर्मात्मा भवति—क्षिप्रमेव विरोधि-

புதரனே!, 'என பதநன—என னுடைய பகதன, புறததுப போநதே—ஸதாசாரததிறகுப புறமபாக நடபபவனுயினும, நசியான்—அழிநதுவிடமாட்டான'' ஆஙகு இதனை—என னும இநத அாததததை, நீ கடடறு—நீ பரதிஜஞை செயவாயாக

31. முன ஶலோகததில ''மிகவும துராசாரமுடையவனுயினும, எனது பகதன அனைவராலும கொணடாடத தககவனே' என று கூறினன. இதறகுமேல ''மறறவாகளால கொணடாடத தககவனுயிருநதாலும 'நாவிரதோ துஶசரிதாத நாஶாநதோ நாஸமாஹித। நாஶாநதமாநஸோ வாऽபி பரஜஞாநேநைநமாபநுயாத ॥' [கடோபநிஷத 2-24] [துராசாரததிலிருநது நீஙகாதவனுய, காமகரோதவேகம நீஙகப பெருதவனுய, (பரமாதம விஷயததில) ஒருமுகபபடுததபபடாததும, (வெளிவிஷயஙகளில பாயாமல) கட்டுப் படுததபபடாததுமான நெஞசை உடையவன இநதப பரமாத்மாவை ஞானததின மூலம அடையமுடியாது] என்று துராசாரம ஜஞானம உணடாவதையே தடுததுவிடும என்று வேதம ஓதுகையாலும், 'பாபம பரஜஞாம நாஶயதி கரியமாணம புந புந। நஷடபரஜஞ பாபமேவ புநராரபதே துவிஜ॥' [பாரதம உத 35-73] [பாபம மறுபடிமறுபடி செயயபபடடதாகில அறிவை அழிககிறது அநதணரே! அறிவழிநதவன் மறுபடியும பாபததையே தொடஙகுகிருன] என று ஸமருதியும இதை வலியுறுததுகையாலும அவனுடைய துராசாரம மேலும மேலும பகதி உணடாகி வளாவதைத தடுததுவிடுமே. ஆகையால இவன விருமபிய பலனுகிற மோகூவதபராபதியை அடைய முடியாதே'' என்னும கேளவியெழ, அதறகு பதில கூறுகிருன் இநத ஶலோகததில (கூஷிபரம பவதி தாமாதமா) முன ஶலோகததில சொனனபடி என்னிடம ஈடுபடடு ஸவயமபரயோஜந பகதியைச செயவதால பாபம நீஙகபபெறறு, ரஜஸதமோ குணஙகள அடியோடு அழியபபெறறு, விரைவிலேயே தடை நீஙகபபெறற அஙகஙகளோடு கூடிய பகதியோகததில ஈடுபடட நெஞசையுடையவனுகிருன். (கூஷிபரம) ஆசாரக குறைபாடு இவனுடைய பகதி நிறைவடைவதறகுத தாமதத்தை ஏறபடுத்தமுடியாது என்று கருதது. (தாமாதமா பவதி) ''தாமஸயாஸய பரநதப!'' [கீதை 9-3] என று இநத அததியாயததின் தொடககத்திலேயே தாமஶபதம

रहितसपरिकरमद्भजनैकमना भवति। एवंरूपभजनमेव हि * धर्मस्यास्य परन्तप (३) इत्युपक्रमे धर्मशब्दोदितम्। शश्वच्छान्ति निगच्छति— शाश्वतीं-अपुनरावर्तिनीं मत्प्राप्तिविरोध्याचारनिवृत्ति गच्छति। कौन्तेय!

ப₄க்தியைக் குறித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பின் ஶ்லோகங்களிலும் ப₄க்தியைப் பற்றிய பேச்சே அடிக்கடி வந்துள்ளது. ஆகையால் இங்கும் 'த₄ர்மஶப்₃த₃ம்' ப₄க்தியைக் குறிப்பதே உசிதம் வார்ணாஶ்ரமத₄ர்மம் முதலானவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆத்மஶப்₃த₃மும் இங்கு நெஞ்சைக் குறிக்கிறது ''அநந்யமநஸ'' [கீ₃தை 9-13] ''மந்மநா ப₄வ' [கீதை 9-34] என்று முன்பின் ஶ்லோகங்களில் ப₄க்தியுடைய நெஞ்சைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதால் இதுவே பொருந்தும். 'ப₄க்தி உண்டாகி வளர்வதற்குத் தடையை எப்படி ப₄க்தியே நீக்கும்?' எனில் ப₄க்தியின் தொடக்கநிலை ப₄க்தி மேலும் வளர்வதற்குத் தடையான பாபங்களை நீக்குவதன் மூலம் பரிபூர்ண ப₄க்தியை விளைக்கிறதாகையாலே குறையில்லை. '' ப₄க்தியின் பெருமையாலே பாபங்கள் நீங்குகின்றன என்பது சரி; அநுதாபம் இல்லாமல் பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாகத் தொடரும் து₃ராசாரங்கள் ப₄க்தியை எப்படித் தடுக்காமலிருக்கும்?' எனில் (ஶஶ்வச்சா₂ந்திம் நிக₃ச்ச₂தி) என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் து₃ராசாரங்கள் என்றும் மறுபடி திரும்பி வராதபடி நீங்கப்பெறுகிறான். ப₄க்தியின் ப்ரபா₄வத்தாலே து₃ராசாரங்களும் விரைவில் அடியோடு நீங்கிவிடும் என்று கருத்து (கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி) குந்தீபுத்திரனே! நீயே பின் வரும் விஷயத்தைக்குறித்துப் பிரதிஜ்ஞைசெய். எவ்விஷயம்? எனில். (ந மே ப₄க்த ப்ரணஶ்யதி) ஸர்வேஶ்வரனாகிற என்னிடம் ப₄க்திசெய்யத் தொடங்கியவன் அதற்குத்தடையான ஆசாரமுடையவனாயினும் அழியமாட்டான் என்னும் விஷயத்தை நீயே ப்ரதிஜ்ஞை செய் என்றபடி. ''என் ப₄க்தன் அழியமாட்டான் என்று நீ அறிந்து கொள்'' என்று ஜ்ஞானமாத்ரத்தை விதி₄ப்பதாயிருந்தால் ''ஜாநீஹி'' என்பதே போதும், 'ப்ரதி' என்னும் உபஸர்க்க₃ம் தேவையில்லை; ''வாஸ்தோஷ்பதே! ப்ரதிஜாநீஹ்யஸ்மாந''[யஜுஃ 3-4-10-36] [வாஸ்தோஷ்பதியே! எங்களை அறிவாயாக] முதலானவிடங்களில் வேறு வழியில்லாமையாலே ''அறிவாய'' என்றே பொருள்கொள்கிறோம். விஷயத்தைச் சொன்னாலே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அர்ஜுனனுக்கு 'அறிந்துகொள்' என்று விதி₄ப்பது பயனற்றதுமாகும். வெளிப்படையாக விளங்கும் ''ப்ரதிஜ்ஞை செய்'' என்னும் பொருள்—இவ்விஷ

त्वमेवास्मिन्नर्थे प्रतिज्ञां कुरु—मद्भक्तावुपक्रान्तो विरोध्याचारमिश्रोऽपि न नश्यति; अपि तु मद्भक्तिमाहात्म्येन सर्वं विरोधिजातं नाशयित्वा शाश्वतीं विरोधिनिवृत्तिमधिगम्य क्षिप्रं परिपूர்णभक्तिर्भवतीति ॥ ३१ ॥

யம அசைககமுடியாதபடி அறுதியிடபபடடது எனககாட்டுகையால இவவிடததில தேவையானதுமாகும ஆகையால 'பரதிஜ்ஞை செய' என்றே பொருளகொளளபபடடது தான் பரதிஜ்ஞை செயயாமல, "நீயே பரதிஜ்ஞை செய" என்றது—"நான் சொலலு வதை நீ உறுதியாககொணடு, உனககு வேணடியவாகளுககெல லாம பரதிஜ்ஞைசெயது வெளிபபடுத்து" என்று கூறுவதன்மூலம இவவாதத₂ம மிகவும உறுதியானது எனககாடடுகிறது, மேலும, " 'கணணனை ஆயுத₄மெடுககவைபபேன' என்று என அடியானன பீ₄ஷமன சொனன வாாததையை மெயயாககுவதறகாக, 'ஆயுத₄ மெடுககமாட்டேன' என்னும என வாாததையை இநத ப₄ாதப போரிலேயே பொயயாககிககொளளபபோகிறவன நான், ஆகையால, நான பரதிஜ்ஞை செயதால 'பொயயாகக கூடியதோ ?' என்றும் பலர் ஐயமுறலாம, இநத ஐயம ஏறபடாமலிருபபதறகாக என்பகதனை நீயே இவவாதத₂ததை பரதிஜ்ஞைசெய" என்னும கருததையும உணாத்துகிறது. "கௌநதேய !" என்னும விளி "நீ பரமஞான முடையவளாய, என் அததையுமான குநதியின பிளளையாகையாலும் நீ பரதிஜ்ஞை செயததை நான பொயயாகவிடமாட்டேன்" என்னும் கருததைக காட்டுகிறது (மே ப₄கத ந பரணஶ்யதி) என் ப₄கதி யைத தொடஙகியவன, அதறகுத தடையான ஆசாரததோடு கூடிய வனாயினும அழியமாட்டான, து₃ராசாரமுடையவனாய ப₄கதியைத தொடஙகியவனைப பறறியே முன் ஶ்லோகததில "அபி சேத ஸு து₃ரா சார" என்று பேசபபடுகிறதாகையாலும், ப₄கதி நிறைவடைநத வனுககு அழிவு ஏறபட இடமிலலாமையாலும இஙகு ப₄கதன் என் பது ப₄கதியைத தொடஙகியவனைக காட்டுகிறது ப₄கதியைத தொடஙகியவனையும 'ப₄கதன' என்றழைககத தட்டிலலையன்றோ. (ந ப்ரணஶ்யதி) அழிவதிலலை, இஙகு 'ஶரீரம அழிவதிலலை' என்று கொளவது அஸமப₄ாவிதம; 'ஆதமா அழிவதிலலை' என்று கூறுவதும் இபரகரணததிறகுத தேவையிலலை. ஆகையால, "முறபாதியில கூறப் பட்டபடி தடைகள அழியபபெறுகிறுகையால, ப₄கதி நிறைவடை யாமையாகிற அழிவு இவனுககு ஏறபடுவதிலலை" என்றே இதறகுக கருததுரைககவேணடும. "என்னிடம அவன் செய்யும ப₄கதியின் பெருமையாலே, து₃ராசாரம முதலான தடைகள அனைததையும்

அழிந்து. தடைகள் மறுபடியும் திரும்பிவராதபடி நீங்கப்பெற்று விரைவிலேயே ப₄க்தி நிறைவடையப்பெறுவான்'' என்று சொல்லிற் றுயிற்று. து₃ராசாரமுடையவனாயினும் ப₄க்தன் ப₄க்திகாரணமாகவே அந்தத் தீயவொழுக்கம் நீங்கப்பெற்று ப₄க்திபூர்த்தியைப் பெற்று உயாகதியடைவான் என்னும் விஷயத்தைப் பின்வரும் இதி ஹாஸ புராணவ்ருத்தாந்தங்கள் விளக்குகின்றன — (1) மஹா பா₄ரதம்-ஶாந்திபர்வம் (மோக்ஷத₄ர்மம்) 345ம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் — கிருதயுக₃த்தில் பாஞ்ச ராத்ரத₄ர்மத்தை அநுஷ்டி₂க்கும் பரமபா₄க₃வதனை ஓரரசன் ப₄க்தி மஹிமையினால் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வல்லமைபெற்றிருந்தமை யால் உபரிசரவஸு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தான் ஒரு சமயம் தே₃வர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் யாக₃ம் செய்துகொண்டிருந்தபோது விவாத₃ம் ஏற்பட்டது. 'கிருதயுக₃த்தில் பிஷ்டபஶு (மாவினால் செய்யப்பட்ட ஆடு) கொண்டே யாக₃ம் செய்யவேண்டும்' என்னும் உண்மையைக் கூறினார் ருஷிகள், மாமஸத்தில் ஆசையாலே ''உயிரோடுள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாக₃ம்செய்யவேண்டும்'' என்றனர் தே₃வர்கள், இவ்விவாத₃த்தில் இருதரப்பினரும் உபரி சரவஸுவை மத்₄யஸ்த₂னாகவைத்து நியாயம் கேட்டனர். உபரிசரவஸு தே₃வர்களிடம் பக்ஷபாதத்தால் 'உயிருள்ள ஆட்டைக்கொண்டே யாக₃ம் செய்யவேண்டும்' என்று பொய் சொல்லிவிட்டான் 'இப்படிப் பொய் சொன்னதால் ஆகா யத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வல்லமை நீங்கி பூ₄மியில் மஹாத₃்வார மொன்றில் விழுவாய்' என்று ரிஷிகளால் சபிக்கப்பெற்று அப்ப டியே விழுந்துவிட்டான். அதற்குப்பின் அவனது விஷ்ணுப₄க்தி மஹிமையினால் விரைவிலேயே எம்பெருமான் க₃ருட₃னை அனுப்பி அவனைக்கொண்டு வஸுவை பூ₄மித₃்வாரத்திலிருந்து தூக்கி ஆகாயத்தில் மறுபடி ஸஞ்சரிக்குமவனாக்கினான் என்னும் வரலாறு. (2) 'உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூ₄நாம் யஸ்ஸதா₃ப₄வத'' [வி–பு 1-15 146] [எல்லா நல்லோர்களுக்கும் எப்போதும் உபமானமா னான் ப்ரஹ்லாத₃ன்] எனப் புகழ்பெற்ற ப்ரஹ்லாத₃னும் திரிவிக்கி ரமன் மாவலியை வஞ்சித்து உலகளந்தபோது அவனோடு போர் புரிந்து, விரைவிலேயே அந்த ப₄க₃வத₃பசாரத்திலிருந்து நீங்கப் பெற்றான் என்றும் புராணக்கதை. (3) பரமபாபியான க்ஷத்ரப₃ந்து₄ எம்பெருமானுடைய கோ₃விந்த₃ நாமஸங்கீர்த்தன ப்ரபா₄வத்தால் மறுஜன்மத்தில் பூர்வஜன்மஸ்மரணம் ஏற்பட்டு, அதனால் வைராக₃் யம் விளைந்து எம்பெருமானை ஶரணமடைந்து முக்திபெற்றான் என்று விஷ்ணுத₄ர்மத்தில் விளக்கப்பெற்ற கதை. இது ''மெய்யத்தவல

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्॥३२॥
किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा।
अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम्॥३३॥

32. மாம் ஹி பாாதத₂! வயபாஸ்ரிதய யேऽபி ஸயு பாபயோநய. ।
ஸ்த்ரியோ வைஶயாஸதத₂ா ஶூத₃ரா தேऽபி
யாநதி பராஙக₃திம ॥

33 கிம புநா ப₃ராாஹமணு புண்யா ப₄க்தா ராஜாஷயஸதத₂ா।
அநித்யமஸுக₂ம் லோகமிமம பராபய ப₄ஜஸவ மாம ॥

பாாதத₂ — குநதீபுததிரனே! ஸதரிய — ஸதரீகளும, வைஶயா —வைஶயாகளும, தத₂ா ஶூத₃ரா: — அவவண ணமே ஶூத₃ராகளுமான, பாபயோநய யே அபி ஸயு·— பாபததிலுல தாழநத பிறபபை எவாகள எடுததிருககி ருாகளோ, தே அபி—அவாகளும, மாம—என்னே, வயபாஶ்ரிதய—சிறபபாக ஆஶரயிதது, பராம க₃திம்—மேலான க₃தியை, யாநதி ஹி—அடைகிருாகளனறே. புண்யா:— புணயம செயது சிறநத பிறபபெடுததவாகளான, ப₃ராஹமணு —அநதணாகளும, ராஜாஷய தத₂ா—ராஜரிஷிகளும, ப₄க்தா:—என்னிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில (மோக்ஷ மடைவாாகள எனபதை) கிமபுந.—சொலலவும வேண டுமோ? (ஆகையால) அநிதயம — நிலையலலாததாய, அஸுக₂ம—துனபம நிறைநததான, இமம் லோகம்—இவ வுலகை, பராபய — அடைநதிருபபவனுகையாலே, மாம் ப₄ஜஸவ—என்னிடம ப₄கதி செயவாயாக.

வினையுள் நின்று மூன்றெழுததுடைய பேரால கத்திரபந்துமனறே பராங்கதி கண்டு கொணடான" [திருமாலை 4] என்னும் பாசுரத் தின் வியாககியானததில விரிவாக எடுககபபட்டுள்ளது. ஆக, இமமூன்று (29,30,31) ஶ்லோகங்களால ஜாதி, ஆகாரம், ஸ்வ ப₄ாவம், ஞானம, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றுல உயாந்தாரோடு தாழந் தாரோடு வாசியற அனைவரும தன்னை ஆஶ்ரயித்து மோக்ஷஸித₃தி₄ பெறலாம் என திருபித்தானுயிறறு. 31.

32. பாரத்தவென்னைப பற்றின்ற பாவம பயிலபிறவிச
சோரததபெண் வைசசியருஞ் சூததிரரும—போத்து
வினையடையாா வீடெயதி மேறகதியா மினபந
தனையடைவா சென்று தழைதது

33. ஆன்த புண்ணியதத ரனபரா மநதணர்கள
ஞான் திகவரசர் நணணெளிது—தான்மால
மாயுமித துனபுலகை மனனியநீ யெனனையடைந
தாயுமித் தனமையறி யாஙகு

பாரதத–குநதீபுததிரனே! **பாவம் பயில் பிறவி சோரதத**–பாவததினல ஏறபடட பிறபபையடைநது சோாவுறற, **பெண்**—ஸதரீகளும, **வைசசியரும**—வைஶ்யாகளும, **சூத்தி ரரும**—ஶூத்₃ராகளும, **என்ன**—எனனை, **பறறினல**—ஆஶ்ர யிததால, **போதது**—மறுபடியும, **வினை அடையார்**—பாபத தையும, அதுகாரணமாக ஏறபடும ஸமஸாரததையும அடையாமல, **சென்று**—(அபராகருத லோகததிறகுச) சென்று, **தழைத்து**—சிறபபுற்று, **வீடு எய்தி**—மோக்ஷததை அடைநது, **மேறகதியாம் இனபம தன்னை**—பரமாதமாநுப₄வ மாகிற பேரினபததை, **அடைவா**—அடைவாாகள. **ஆன்த புண்ணியததா**—அழியாத புணணியம செயது சிறநத பிறபபெடுததவாகளாய, **அனபராம**—எனனிடம ப₄கதியை யும செயயும, **அநதணாகள**—பிராமமணாகளும, **ஞானதிக அரசா**—அறிவிற சிறநத அரசாகளான ராஜரிஷிகளும, **நண்ணெளிது தானமால்**—எனனை அனடவது மிக எளி தனறே, **மாயும** — நிலைநிலலாததாய, **இத்துனபுலகை**—துனபமயமான இவவுலகை, **மன்னிய நீ**—அநாதி₃கால மாகச சோாநதிருககும நீ, **ஆங்கு**—மோக்ஷததின பொருடடு, **எனனை அடைநது ஆயும் இததனமை**—எனனை ஆஶ்ரயிதது ப₄கதி செயவதாகிற இததனமையை, **அறி**—அறிவாயாக.

32,33 ''அபி சேத ஸு₃து₃ராசார '' என்னும ஶ்லோகததில—பிறவியெடுததபின பாபப₂லமாகத தீயவொழுககமுடையவனை வனைப பறறிச சொலலப்பட்டது அடுதத ஶ்லோகததில அவன்

॥ भा ॥ स्त्रियो वैश्याश्शूद्राश्च पापयोनयोऽपि मां व्यपाश्रित्य परां गतिं यान्ति; किं पुनः पुण्ययोनयो ब्राह्मणा राजर्षयश्च मद्भक्तिमाश्रिताः ।

விரைவிலேயே பக்திவைபவத்தால நல்லொழுக்கமுடையவனாகிவிடு வான் என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும—முன் பிறப்புகளில மிகுந்த பாபம் செய்து, அதனால தாழ்ந்த பிறப்பையெடுத்திருப்பவர்களும் என்னை ஆஶ்ரயிப்பதாலேயே முற் கூறிய தலைசிறந்த மோக்ஷமாகிற பலனை அடைவார்கள் எனக் கூறி, இப்படியிருக்கும்போது புண்ணியமான பிறப்பையெடுத்த வர்கள் பூர்ணபக்தி செய்தார்களாகில தலைசிறந்த பலனைப் பெறுவார்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் என விளக்கி, பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலானவற்றால தலைசிறந்து விளங்கும் நீ பலனில ஐயமற்றவனாய் என்னிடம் பக்தி செய்வாயாக என்கிறான் (ஸ்த்ரியோ வைஶ்யா தத2ா ஶூத்3ரா யே பாபயோநயோऽபி ஸ்யு) முற்பிறவியில செய்த பாபம் காரணமாக, வேத3த்தில முழுவதுமோ ஓரளவுக்கோ அதி4காரமில்லாத ஸ்த்ரீகள், வைஶ்யர்கள், ஶூத்3 ரர்கள் ஆகிய தாழ்ந்த பிறவிகளை எடுத்திருப்பவர்களும. ஸ்த்ரீ ஶூத்3ரர்களுக்கு வேத3ம முழுவதிலும, அதில விதி4க்கப்பட்ட பக்தி யோக3த்திலும அதி4காரமில்லை; முதல மூன்று வர்ணங்களில ஒன்றில பிறந்தவனாகையாலே வேத3த்திலும, பக்தியோக3த்திலும அதி4காரமுள்ளவனாயினும, ஸத்ரயாக3த்தில வைஶ்யனுக்கு அதி4 காரமில்லையாகையாலே, அவனும் ஓரளவுக்குத் தாழ்ந்தவனாகையால பாபயோனிகளோடு கூடப் படிக்கப்படுகிறான். ருத்விக்குகளுக்கே ஸத்ரயாக3ம் செய்ய அதி4காரமுண்டு, ப்3ராஹ்மணர்களே ருத்விக்குக ளாயிருக்கமுடியும; "தஸ்மாத்3வாஜபேயயாஜீ ஆர்த்விஜீந" [யஜு 1-3-2-14] என்னும வேத3வாக்யத்தில க்ஷத்ரியனுக்கும் ஸத்ர யாக3த்தில அதி4காரம உண்டென்று கூறப்பட்டதாகையால ப்3ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்களுக்கே ஸத்ரயாக3த்தில அதி4காரமுண்டு என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (மாம் வ்யபாஶ்ரித்ய) என்னைச் சிறப்பாக ஆஶ்ரயித்து, பக்தியோக3ம் செய்ய அதி4காரமுள்ள வைஶ் யர்கள் அதைச் செய்வதன்மூலமும, அனைவருமே ஸ்வயம் ப்ரயோஜன பக்தியில ஈடுபட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாக உறுதிகொள்வ தாகிற ப்ரபத்தியின் மூலமும ஆஶ்ரயிப்பது இங்கு சிறப்பாக ஆஶ்ர யிப்பது எனப்படுகிறது (தேऽபி பராம் க3திம யாந்தி) அவர்களும் மேலான மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். "கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான்" [திருமாலை 4] என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகளும்.

अतस्त्वं राजर्षिरस्थिरं तापत्रयाभिहततया असुखं चेमं लोकं प्राप्य वर्तमानो मां भजस्व ॥३२॥३३॥

(யாநதி ஹி) பாபயோநிகளில பிறந்தவாகளும என்னைபபறறினாக ளாகில பரமபத₃ததை அடைகிறாாகள என்பது சபரி, அஜாமிளன், த₄ர்மவயாத₄ன, க₄ணடாகாணன, த₃தி₄ப₄ாணட₃ன், க₃ஜேநத₃ரன்., க்ஷத்ரப₃ந்து₄ முதலானவாகள விஷயததில இதிஹாஸபுராணபர ஸித₃த₄மனறோ எனறு கருதது. (பாாதத₂!) குநதீபுதரனன நீ புணய யோனியிலே பிறநதவனுகையாலே எனனைபபறறி, பரமபத₃ததைப பெறுவது எளிது எனறு கருதது.

இரணடாவது ஶ்லோகத்தில இககருததை விவரித்துககொணடு, தன்னிடம ப₄கதிசெயயும்படி விதி₄ககிறான். (கிம புநா ப₃ராஹமணா' புணயா ப₄கதா ராஜர்ஷயஸ் தத₂ா) இபபடி பாபயோனிகளே என்னை ஆஶ்ரயிதது, பரமபத₃ததையடையுமபோது ப₃ராஹமணர்களும ராஜ ரிஷிகளுமான புணயயோனிகள (புணயததால ஏறபடட பிறப்பை யுடையவாகள) எனனிடம ப₄கதி செயதாாகளாகில பரமபத₃ததை யடைவாாகள என்பதைச சொலலவும வேணடுமோ? 'பாபயோநய' எனறு முன் ஶ்லோகததில சொன்னதறகு எதிாததடடாகையாலே இஙகுளள புணயஶப₃த₃ம புணயயோனிகள எனறு பொருளபடுகிறது 'கிம்புந' (சொலலவும வேணடுமோ) எனறது அவாகள மிக எளி தில தனனையடைவாாகள என்று காடடுவதறகாக. 'ராஜர்ஷய' என்று ராஜரிஷிகளை எடுத்தது—ராஜரிஷியான அாஜுனனும புணய யோனிகளில சேர்நதவனுகையாலே, தன்னிடம ப₄கதிசெயது எளிதில தனனை அடையலாம எனறு உணாததுவதறகாக ஆக இதுவரை யில ஸவயம்பரயோஜனமாக ப₄கதி செயபவாகளின் பெருமையை யும, ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியின் பெருமையையும விரிவாக விளககிய பின்பும, அாஜுனனும ஸவயமபரயோஜன ப₄கதியில ஈடுபடடு "உனனிடம ப₂லனை எதிர்பாராத ப₄கதியைச செயய விருமபும நான் நீ சொன்னபடி போாபுரிய இசைகின்றேன்" என்று சொலலக காணுமையாலே, இவனுககு ஸாத₄னப₄கதியை உப தேஶிதது, அதறகு அங்க₃மாய, க்ஷதரியத₄ாமமான யுத₃த₄த்திலே இழியுமபடி செய்யலாம என்று எணணி ஸாத₄னப₄கதியை விதி₄ககி றான் ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே. (அநிதயம் அஸுக₂ம லோக மிமம பராபய) ஆகையால ராஜரிஷியான நீயும நிலைநிலலாததாய, ஆத₄யாதமிகம (சரீர ஸமப₃ந்த₄ததால வருவது), ஆதி₄பௌதிகம்

॥ भा ॥ भक्तिस्वरूपमाह —

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

(பஞ்சபூ₄தங்களால் வருவது), ஆதி₄தை₃விகம் (தெய்வச் செய்லால் வருவது) என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களால் பீடிக்கப் பட்டிருக்கையாலே துன்பமயமாயிருப்பதாய், மிகத் தாழ்ந்ததான இந்த உலகத்தில் பிறவி எடுத்திருப்பவனாகையாலே ராஜரிஷி ஸப₃த₃த்தாலே ஸாத₄னப₄க்தியைச் செய்வதற்கு இவனுக்கு ஸாமர்த்₂யம் (தகுதி) உண்டென்று உணர்த்தப்பட்டது. 'அநித்யம் ப்ராப்ய' என்னும் தொடராலே ப₄க்தியின் ப₂லமான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு ஆர்த்தித்₃வம் உண்டென்று காட்டப்படுகிறது. ஆர்த்தி₂த்வ ஸாமர்த்₂யங்களை உடையவனன்றோ ஸாத₄னத்தில் இழிய முடியும். (அநித்யம் இமம் லோகம்) ''ஸததவிகாரியா'' [வி பு] என்கிறபடியே எப்போதும் விகாரத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கை யாலே நிலைநில்லாததான இந்த லோகத்தை. (அஸுக₂ம் இமம் லோகம்) ஸுக₂த்துக்கு எதிர்த்தட்டான துன்பமயமான இவ்வுலகை. ந ஸுக₂ம் — அஸுக₂ம் விரோதி₄ என்னும் பொருளில் 'நஞ்' வந்துள்ளது. இங்கு அநுப₄விக்கப்படும் சிறு சிறு இன்பங்களும் துன்பத்தை விளைப்பவையாகையாலே துன்பமேயாகின்றன என்று கருத்து. (இமம் லோகம்) நம் கண்ணெதிரே காட்சியளிக்கும் மிகத் தாழ்ந்ததான இவ்வுலகத்தை. (ப்ராப்ய) இதையடைந்து, இதில் இருந்துகொண்டு துன்பத்தை அநுப₄விக்கிறவனாகையாலே என்று கருத்து (மாம் ப₄ஜஸ்வ) என்னிடம் ப₄க்தியைச் செய்வாயாக. இவ் வண்ணமாக, நிலைநில்லாததாய் துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்த தான இவ்வுலகைக் காணுந்தோறும் என்னிடம் உறுதியான ஈடுபாடு இல்லாதிருந்த நிலைநீங்கி, நீ ப₄க்திசெய்யத் தொடங்குவாய் என்று கருத்து ஆக, 'பாபப்பிறவியை எடுத்தவர்களே என்னைப்பற்றிப் பரமபத₃த்தையடைந்திருக்கும்போது, புண்யப்பிறவியை எடுத்த ராஜ ரிஷியான நீ, நிலைநில்லாததாய், துன்பமயமானதாய், மிகத்தாழ்ந்த தான இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கி பரமபத₃த்தையடைவது எளிதாகை யால், அதற்காக என்விஷயமான ஸாத₄னப₄க்தியைச் செய்யவேண்டும்' என்று ப₄க்தி விதி₄க்கப்பட்டதாயிற்று. 32, 33.

34. மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம நமஸ்குரு |
மாமேவைஷ்யஸி யுகத்வைவம ஆதமாநம் மதபராயண: ||

மநமநா ப₄வ—எனனிடததில இடைவிடாமல நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. மத்₃ப₄க்த: ப₄வ—(அதிலும) எனனிடம மிகவும பிரீதியுடையவனுக ஆவாயாக. மத₃யாஜீ ப₄வ—(அதிலும) எனனை ஆராதி₄பபவனுக ஆவாயாக மாம—எனனை, நமஸகுரு—வணஙகுவாயாக. மத்பராயண —எனனையே மேலான ஆஶ்ரயமாககக கொணடவனுய, ஏவம—இவவணணமாக, ஆத்மாநம் யுக்த்வா—நெஞசைப பழககுவதனமூலம, மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி—எனனையே அடைவாய

---

34 எனனலஞசெய தென்மனனு யெனனையிறைஞ் சென்னைவணங்
கெனனலஞ்சோந துன்னையெழில யோகததின—மன்ன
தெனபறறே மீபயனு வேயநதநீ யென்னையே [வமைத்
வனபறறுய வநதடைதி வாயநது.

என நலம செயது—எனனிடம அனபு பூணடவனுய, என மனனுய–எனனிடம இடைவிடாமல நெஞசு செலுததி, எனனை இறைஞசு — எனனை ஆராதி₄பபாயாக. எனனை வணஙகு—எனனை வணஙகுவாயாக. என் பறறே மீபயனு ஏய்ந்த நீ—எனனைப பறறியிருபபதையே மேலான பயனுககக கொணடிருககும நீ, உன்னை—உனனை, என் நலம் சோந்து எழிலயோகத்தின் — எனனிடம ப₄கதியோடே சோநது அழகியதாயிருககும ப₄கதியோக₃ததில, மனன அமைத்து—நிலையாக ஈடுபடுததி, என்னையே வன்பறறுய் — எனனையே வலிய ஆஶ்ரயமாககககொணடு, வாய்ந்து வநதடைதி — பொருநதி வநதடைவாய.

---

34. சென்ற ஶ்லோகததின் இறுதியில 'ப₄ஜஸ்வ' என்று விதி₄க்கப்பட்ட ஸாத₄னப₄கதியின் தனிததன்மைகளை விவரிக்கிருன் இநத ஶ்லோகததில. (மந்மநா ப₄வ) என்னிடததில நெஞசு செலுததியவனுக ஆவாயாக. ப₄கதியை விவரிக்கும இந்த ஶ்லோ

॥ भा ॥ मन्मना भव—मयि सर्वेश्वरेश्वरे, निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकताने, सर्वज्ञे, सत्यसङ्कल्पे, निखिलजगदेककारणे, परस्मिन्

கததில ஆறு இடஙகளில 'மாம, மத' என்னும பத3ஙகளினமூலம தனனைக குறிததுககொளகிறுன எமபெருமான ஆகையால வேதாந தஙகளில ஸாத4னப4கதியை விதி4ககும பரவித்3யைகளில நூறறுக கணககான வாகயஙகளில உபாஸிககததககவையாகவும அதறகு உறுபபானவையாகவும ஓதபபடும தனது ஸவரூபம, ரூபம, கு3ணஙகள, விபூ4திகள முதலானவையனைததையும இநத ஆறு அஸமசச2ப3த3ஙகளாலே உணாததுகிறுன எனறு விளஙகுகிறது. அபபடி உணாததபபடும பெருமைகள எவையெனில (1) ''தமீஶவராணும பரமம மஹேஶவரம'' [ஶவே 6-7] [ஈஶவராகளுக கெலலாம மேலான மஹேஶவரனை அவனை] ''ந தஸயேஶே கஶசந' [தை நா 1-9] [அபபரமபொருளை நியமிககும ஈஶன எவனு மிலலை] முதலான பரமாணஙகளில சொலலபபடும ஸாவேஶவரனை எனனிடமே ப4கதிசெலுததவேணடும. இபபடி அனைவரையும நிய மிககவலலவனுயிராதவனுல தலைசிறநத ப2லனை அளிகக இயலா தனறே இநத அணட3ததை நியமிததபோதிலும மறற அணட3ங களையும நிதயவிபூ4தியையும நியமிககவலலமைபெறுத பிரமன சிவன முதலானவாகளாலும மோக்ஷததை அளிககமுடியாதனறே இதனுல தானே ''க்ஷேதரஜஞஸயேஶவரஜஞாநாத3விஶுத்3தி4 பரமா மதா'' [யாஜஞவலகயஸமருதி 3-94] [ஜீவனுககு ஈஶவரனை அறிவ தாலேயே மேலான பரிஶுத்3தி4யாகிற மோக்ஷம ஏறபடுகிறது] என்று சொலலபபடுகிறது என்று கருத்து. (2) எலலாத தாழவுக ளுககும எதிரததடடாயிருபபவனுய், நறகு3ணஙகளுககெலலாம் ஒரே கொளகலனுயிருபபவனை என்னிடமே ப4கதிசெலுத்த வேணடும. தாழவுகளை உடையவன் மறறவாகளைக கடைத் தேறற முடியாது. நறகு3ணஙகளறறவனும் நறபயனையளிகக முடி யாது. ஆகையால இவர்கள ப4கதி செலுததத தகாதவாகளாவா. உப4யலிஙக3ஙகள எனபபடும இவவிருதனமைகளை உடைய பரம் பொருளே உபாஸிககததககது என்று ஶாஸத்ரஙகள முழஙகுகினறன. இவவிரு பெருமைகளே — தாழவுடையவாகளும, நறகு3ணஙகள் அனைததையும பெறறிராதவாகளுமான பிரமன், சிவன் முதலான மறற தே3வாகளைக காட்டிலும ஸ்ரீமநநாராயணனை வேறுபடுததித தருகின்றன. ஶாஸதரஙகளில பரமபொருளைப் பறறிககூறுமபோது எலலாக கலயாணகு3ணஙகளையும் உடையவனுகப பல வாகயஙகள்

கூறுகின்றன நிர்குணம் (குணமற்றவன்) என்றும் சில வாக்யங்கள் பொதுவாகச் சொல்லுகின்றன. வேறு சில வாக்யங்கள் தாழ்ந்த குணங்களும், ப்ராக்ருத குணங்களான ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளும் பரமாத்மாவிடமில்லை என்று கூறுகின்றன. முதலிரண்டுவகை வாக்யங்களில் மேலெழுந்த தோன்றும் முரண்பாட்டைப் பரிஹரிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவைவருக்கும் உள்ளது. வேதமும் பரம்பொரு ளிடம் இருப்பதாகத் தானே சொன்ன கல்யாணகுணங்களை நிர்குண வாக்யங்களாலே தானே தள்ளுகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் நிர்குணம் என்று இரண்டாவது வகை வாக்யங்களில் பொதுவாகத் தள்ளப்படும் குணங்கள் மூன்றுவது வகை வாக்யங்களில் குறிப்பிட்டுத் தள்ளப்படும் தாழ்ந்த குணங்க ளும் ப்ராக்ருத குணங்களுமே ஆகவேண்டும் என்பது ஸாமான்ய விசேஷந்யாயத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது விளங்கும். ஆகை யால்தான் தாழ்வுகள் அற்றிருப்பதோடன்றியில் பிறருடைய தாழ்வு களையும் போக்கக்கூடியவனும், கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகையாலே அளவற்ற இனிமையை உடையவனுமான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கருத்து. (3, 4) எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனும் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸத்யஸங்கல்பனு மான என்னிடமே ப்ரக்ருதி செலுத்தவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகிய இரண்டும் கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்க ளனைத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகும். சேதனனுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தால்தான் முடியும். தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்குத் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை யுடைய ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தால்தான் முடியும். ஆகையால் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளுக்கு இந்த இரு குணங்களும் இருந்தே தீரவேண்டும். மேலும் 'ஜகத்காரணப்பொருளே உபாஸிக்கத் தக்கது' என்று வேதங்கள் முழங்குகின்றன. ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸத்யஸங்கல்ப னாகவும் இருந்தாலொழிய ஜகத்காரணப் பொருளாகமுடியாது. அதனா லேயே 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப: । தஸ்மா தேதத்ப்ரஹ்ம நாமரூபமன்னம் ச ஜாயதே' [முண்டகம் 1-1-9] [எந்தப் பரமாத்மா எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்திருக்கிறானோ, எவனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான தவம் ஸங்கல்பமயமாயிருக்கிறதோ அவனிடமிருந்து — போக்யமாகவும் போக்தாவாகவுமிருக்கையாலே அன்னம் எனப்படுவதாய், மிகப்பெரிதா யிருக்கையால் 'ப்ரஹ்மம்' எனப்படுவதான இவ்வுலகம் நாமரூபங் களையுடையதாயிற்று] "ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப" [சாந் 8-7-1] [மெய்யான கல்யாணகுணங்களையும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை

ब्रह्मणि, पुरुषोत्तमे, पुण्डरीकदलामलायताक्षे, स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशे,युग-

யும உடையவன்] என்று உபநிஷத்துககள ஒதுகின்றன (5) எலலா உலகிறகும ஒரே காரணமாயிருககும என்னிடமே ப4கதிசெலுதத வேணடும. "யதோ வா இமானி பூ4தானி ஜாயநதே யேந ஜாதானி ஜீவநதி, யதபரயநதயபி4ஸமவிஶநதி, தத3விஜிஜ்ஞாஸஸவ, தத ப3ரஹ்மேதி" [தை ப4ருகு3] [எதனிடமிருநது இநத ஜீவராஶிகள உணடாகின்றனவோ, எதனால உணடான இவை வாழகின றனவோ, பிரளய காலததில எதை இவை அடைகின்றனவோ அதையே ப3ரஹ்மம என்று அறிவாய] "காரணநது த்4யேய" [அத2ர்வஶிகை2] [காரணவஸதுவே தியானிககததககது] என்று உபநிஷததுககள ஜக3ததகாரணவஸதுவையே உபாஸிககததககதாக ஒதின. ஆனால ஒரணட3ததுககுக காரணமான பிரமன் முதலானவர் களோ, உபாத3ான காரணமாத்ரமான மூலபரகருதி முதலான வையோ எலலாவுலகிறகும ஒரே காரணம என்னும பெருமை பெற றவையலலவாகையால உபாஸிககததககவையாகமாட்டா. பிரமன சிவன் முதலானோரை உளளடககிய எலலாவுலகிற்கும் உபாத3ா னம், நிமிததம, ஸஹகாரி என்னும் மூவகைக காரணமு மாகின்ற நாராயணன் ஒருவனே உபாஸிககததககவனுவான என்று கருதது (6, 7) பரப3ரஹ்மமாகவும, புருஷோததமனாகவுமிருககும் என்னிடமே ப4கதிசெலுததவேணடும. பரப3ரஹ்மம் என்றதால இவன் எலலாப பொருளகளையும வியாபிததிருககையாலே 'எலலாம இவனே' என்று சொலலலாமபடி மிகபபெரியவனாயிருப்பவன் என்று உணாததப்படுகிறது. அபபடியானால எலலாபபொருளகளிலுமிருககும தோ3ஷஙகள இவனிடம சேருமே என்னும ஐயம் எழ, இவன் சேதநாகளனைவரைக காட்டிலும சிறநதவனாகையாலே உலகிலுளள தோ3ஷஙகள் இவனைத தொடமாட்டா என்று காட்டுகிறது புருஷோததம ஶப3த3ம. பரப3ரஹ்ம ஶப3த3த்தால் "நாராயண பரம ப்3ரஹ்ம" என்று ஓதும நாராயணாநுவாகமும், புருஷோத்தம ஶப்3த3ததால புருஷஸூகதமும ஒதுகின்ற பரமபொருள் இவனே என்று காட்டபபடுகிறது. அதனால, அந்தந்த ஶாகை2களில் ஓதப் படும் ஸாமானயஶப3த3ஙகள புருஷோததமன், நாராயணன் எனப படும இவனையே குறிககின்றன என்றும் உணாததபபடுகிறது. இவ்விரணடு ஶப3த3ங்களும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காட்டு கையாலே இவனைக்காட்டிலும பெரியவன் ஒருவன் உணடு என்று கூறும் சைவர்களின வயோமாதீதவாத3ம தளளபபட்டதாகிறது.

இவ்விரண்டு ஸம்பந்தங்களும் குணங்களாலும் மிகப்பெரியவன் இவனே என்று காட்டுகையால் நிர்குணவாதமும் நிரஸிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக, ப்ரகதிநிஷ்டர்கள் உபாஸிக்கவேண்டிய கல்யாண குணங்களோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தின் பெருமைகள் விவரிக்கப்பட்டன. இனி, எல்லா வேதங்களிலும் படிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்தம் முதலானவற்றிலிருந்து தேறுகின்றதாய், ஸாபராஸ்ரயமாயிருப்பதான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், அதன் குணங்களும், திருவாபரணங்களும் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகையாலே அவற்றின் பெருமை அடுத்தபடி அநுபவிக்கப்படுகிறது. (8) தாமரையிதழ்போன்று நீண்டு பரந்த இரு திருக்கண்களையுடைய என்னிடமே ப்ரகதி செலுத்தவேண்டும். ''தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ'' [சாந் 1 6-7] [அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள] என்று அந்தராதித்ய வித்யாப்ரகரணத்தில் தாமரைக்கண்ணனான இவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று உபநிஷத் உத்கோஷித்தது. இதனால் எண்கண்ணனான பிரமனும் முக்கண்ணனான சிவனும், பன்னிருகண்ணனான முருகனும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரல்லர் என்று விளங்குகிறது. (9) மிகத் தெளிந்த நீலமேகம்போன்ற திருமேனியை உடைய என்னிடமே ப்ரகதி செலுத்தவேண்டும். ''நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா'' [தை நா-11] [நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னற்கொடிபோல ஒளிவீசுவது பரமபொருளின் திருமேனி] என்று நாராயணநுவாகத்தில் இத்திருமேனி எல்லா வித்யைகளிலும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக எடுக்கப்பட்டது. நீலமணி, கண்ணடி, நீர், முத்துச்சிப்பி முதலானவற்றைப்போலே ஒளியையுடையதாயும், பிறவற்றைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கையாலே இத்திருமேனி ஸ்வச்சமாக (மிகத்தெளிந்ததாக) இருப்பது. அதனாலேயே 'நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னற்கொடி போன்றது' என்று உபய வேதங்களிலும், ''சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதி பரந்தெங்கும்'' [பெரியாழ்திரு 1-4-3] என்று பெரியாழ்வாராலும் வர்ணிக்கப்பட்டது. (10) ஒரே சமயத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போன்ற ஒளியோடு கூடிய திருமேனியையுடைய என்னிடமே ப்ரகதி செலுத்தவேண்டும் ''ஆதித்ய வர்ணம்''என்று புருஷஸூக்தத்திலும் ''தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வம், தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி'' [முண்டக 2-2-10] [ஒளிவிடும் அவனைப் பின்பற்றியே ஒளியுடைய எல்லாச் சோதிகளும் ஒளிர்கின்றன] என்று முண்டகோபநிஷத்திலும், ''திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா । யதி பாஸ்ஸத்ருசீ ஸா ஸ்யாத்பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந ॥'' [கீதை

पद्युदितदिनकरसहस्रसदृशतेजसि, लावण्यामृतमहोदधौ, उदारपीवरचतुर्बाहौ,

---

11 12] [ஆகாயததில ஒரே சமயததில ஆயிரம ஸூாயாகள உதித ததுபோலிருநதது மஹாதமாவான அநதக கணணனின ஒளி] என்று கீ3தையிலும இவவிஷயம சொலலபபடடதன்றோ. இததால, திருமேனியின மிகுநத தேஜஸஸூம, எதிரிகளால காணவொணணும லிருககும தனமையும உணாததபபடுகிறது (11) லாவணயாமருதக கடலாயிருககும எனனிடமே ப4கதி செலுததவேணடும. இததால அனைவருடைய கணணையும, நெஞசையும ஈாபபதாகவும, அநுகூலாகளுககுப பரமபோ4கய3மாயும இருபபது திருமேனி எனறு உணாததபபடுகிறது லாவணயமாவது — திருமேனியின ஸமுத3ாய ஶோபை4. அதாவது — திருமேனி முழுவதும பரவியுளளதாய், கணணுககுப பேரானநத3ததை விளைபபதான ஒளிவெளளமே லாவணயம எனபபடுகிறது "லோசனைரநுஜக3முஸதே தமாத3ருஷடிபத2ாத புந | மநோபி4ரநுஜக3முாச கருஷணம பரீதிஸமநவிதா || அதருபதமநஸாமேவம தேஷாம கேஶவத3ாஶநே | க்ஷிபரமநதாத3தே4 ஶௌரிஶசக்ஷூஷாம பரியத3ாஶந ||" [ப4ாரத ஸப4ா 2-26] [கணணனிடம அனபுடையவாகளான அவாகள், பாாவைககு அவன மறையும வரையில கணகளாலே அவனைப பின்தொடாநதனா (மறைநத பின்பும) மனததாலும அவனைப பினதொடாநதனா. மிக இனிய காட்சியையுடைய கணணன இவவணணமாக அவனைக காணபதில திருபதியற்ற நெஞசுடையவாகளான அவாகளுடைய கணகளுககு விரைவில மறைநதான] எனறும, "அமருதஸயேவ நாதருபயந பரேக்ஷமாணு ஜநாாதத3நம" [ஜநாாத்த3நனைக காணகினற அவர்கள அமுதம உணடவர்களைபபோலே திருபதியடையவிலலை] எனறும. "ந ஹி தஸமாநமந கஶசித சக்ஷூஷீ வா நரோததமாத | நரஶஶக- னோதயபாகரஷடும அதிகராநதேऽபி ராக4வே ||" [ரா-அ-17-14] [ராக4வன சென்ற பின்பும புருஷோததமனுகிற அவனிடமிருநது நெஞசையோ கணகளையோ எவனும் திருபபமுடியவிலலை.] என றும் லாவணயம படுததுகிற பாடு இதிஹாஸஙகளிலே வாணிககப படடதனறோ (12) வணமைமிககதாய, உருணடு திரணடு நீணடதான நானகு திருககைகளையுடைய என்னிடமே ப4கதி செலுததவேணடும. "சதுாணும புருஷாாதத2ாநாம தா3தா தே3வ சதுாபு4ஜ" [நாலு திருககைகளையுடைய நாராயணன நாலு புருஷாாதத2ஙகளையும அளிப்பவன்] என்கிறபடியே நாலு புருஷாாத்த2ஙகளையும அளிப்பதற்காகவே இவன நாலு திருககைகளைக கொணடிருககிறுன என்பது ஸூப்ரஸித்3த4ம. இததிருககைகள் உருண்டு திரண்டு நீண்டிருபபவையாய, வணமைமிககவையாயிருககையாலே இவன் அடியார்களுடைய விரோதி4களைபபோககி, மோக்ஷமுளளிடட எலலாப ப2லன்களையும் அளிககவலலவன் என்று விளங்குகிறது.

अत्युज्ज्वलपीताम्बरे, अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकेयूरकटकभूषिते, अपार-

சில சமயங்களில் இரண்டு திருக்கைகளோக கொண்டிருப்பதும், விஶ்வரூபம் காட்டும்போது ஆயிரம் திருக்கைகளோக கொண்டிருப்பதும் உண்டானாலும், கண்ணனுக்குப் பரரூபத்திற்போலே நாலு திருக்கைகளோக கொண்டிருப்பதே இயல்வானது. "அத₂வா ऽபி சதுர்பு₄ஜம்" என்றும், "பு₄ஜைஶ்சதுர்பி₄ஸ்ஸமுபேதமேதத₃ரூபம் விஶிஷ்டம் தி₃வி ஸம்ஸ்தி₂தம் ச । பூ₄மௌ க₃தம் பூஜயதாப்ரமேயம் ஸதா₃ ஹி தஸ்மிந் நிவஸாமி தே₃வா ॥" [ப₄ார-மௌஸல 5-34] [நான்கு திருக்கைகளோடு கூடியதாய், பூ₄மியிலிருக்கும் இந்த ரூபமே பரமபத₃த்திலும் உள்ளது தே₃வர்களே! அளத்தற்கரிய இந்த ரூபத்தை ஆராதி₄ப்பீர்களாக. நான் அதில் எப்போதுமே வாழ்கிறேன்] என்றும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. (13) மிகவும் ப்ரகாஶிக்கும் பீதாம்ப₃ரத்தை உடைய என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்த வேண்டும். "மாஹாரஜநம் வாஸ" என்று ஶ்ருதியிலும், ஆயிரக்கணக்கான இதிஹாஸபுராண வசனங்களிலும் பரமாத்மா பீதாம்ப₃ரத்தை த₄ரித்தவன் என்று உணர்த்தப்பட்டதன்றோ. (14) குற்றமற்ற கிரீடம், மகரகுண்ட₃லம், ஹாரம், தோளவளை, கைவளை முதலான கணக்கற்ற திருவாப₄ரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்தவேண்டும். திருவடியிலிருந்து திருமுடி வரையில் கணக்கற்ற திருவாப₄ரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றிருப்பதால் இவனே ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி என்று விளங்குகிறது. அத்தகைய இவனிடம் ப₄க்தி செலுத்தினால்தான் தலைசிறந்த பயன் கிடைக்கும் என்றும் தேறுகிறது. இதனாலேயே "த்₄யேய ஸதா₃ ஸவித்ருமண்ட₃லமத்₄யவர்த்தீ। நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட । கேயூரவாந் மகரகுண்ட₃லவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு த்₄ருத ஶங்க₂சக்ர ॥" [நாரஸிம்ஹபுராணம் 62-17] [தோளவளைகளையுடையவனாய், மகரமீன்போன்ற ஆகாரமுள்ள குண்ட₃லங்களையுடையவனாய், கிரீடத்தையும், ஹாரத்தையும் உடையவனாய், பொன்மயமான திருமேனிகொண்டவனாய், ஶங்க₂சக்ரங்களை த₄ரித்தவனாய், தாமரையாகிற ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனான நாராயணன் ஸூர்யமண்ட₃லத்தின் நடுவில் எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்] என்று எல்லாத திருவாப₄ரணங்களோடு கூடியவனாகத் தியானிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. (15) எல்லையற்ற காருண்யம், ஸௌஶீல்யம் (நீர்மை), ஸௌந்த₃ர்யம் (அவயவங்களின் அழகு), மாது₄ர்யம் (இனிமை), கா₃ம்பீ₄ர்யம் (ஆழ்ந்த

कारुण्यसौशील्यसौन्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यवात्सल्यजलधौ, अनालोचित-विशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारावदविच्छेदेन निविष्टमना भव।

நெஞ்சினனுயிருக்கை), ஔதா₃ர்யம் (வண்மை), வாத்ஸல்யம் முதலான கு₃ணங்களுக்குக் கடலாயிருக்கும் என்னிடமே ப்₄க்தி செலுத்தவேண்டும் கருணை, நீர்மை, வாத்ஸல்யம், ஸௌலப்₄யம் முதலான ஆத்மகு₃ணங்கள் இவன் ஆஶ்ரயிப்பதற்கு எளியவன் என்று காட்டுகின்றன. கா₃ம்பீ₄ர்யம், ஔதா₃ர்யம் முதலான ஆத்ம கு₃ணங்கள்—அடியார்களுடைய ருசியை அறிந்து அவர்களுக்கு எல்லாப் ப₂லன்களையும் கொடுக்கவல்லவன் என்று காட்டுகின்றன. ஸௌந்த₃ர்யம், மாது₄ர்யம் முதலான திருமேனி கு₃ணங்கள் இவன் உபாஸிப்பதற்கு மிகவும் இனியவன் என்று காட்டுகின்றன. இத்தகைய கணக்கற்ற கு₃ணங்களையுடைய இவனிடமே ப்₄க்திசெலுத்த வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் (16) உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் அனைத்துலகினருக்கும் புகலிடமாயிருக்கும் என்னிடமே ப்₄க்திசெலுத்தவேண்டும் காருண்யம் முதலான முற்கூறிய கு₃ணங்களிலிருந்து எம்பெருமானுக்கு இப்பெருமை ஸித்₃தி₄க்கிறது. "நிவேத₃யத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ₄ஷண முபஸ்தி₂தம் । ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக₄வாய மஹாத்மனே ॥" [ரா-யு 17-15] [எல்லா உலகினராலும் ஶரணமடையத்தக்கவராய், பெருங்குணவாளரான ஸ்ரீராமபிரான் பொருட்டு (அவரை) வந்தடைந்திருக்கிற விபீ₄ஷணனென்னும் பெயரையுடைய என்னை விரைவில் அறிவியுங்கள்] "ஸுது₃ஷ்டோ வாப்யது₃ஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர । ஈத்₃ருஶம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப்₄ராதரம் ய பரித்யஜேத் ॥ கோ நாம ஸ ப₄வேத்தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத் ॥" [ரா-யு 18-5] [மிகுந்த தோ₃ஷத்தை உடையவனாகிலும், தோ₃ஷமற்றவனாகிலும் யாவனொரு இந்த அரக்கன் இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்த ஸஹோத₃ரனை அடியோடு கைவிட்டானோ, (அவனால்) என்ன பயன்? அப்படிப்பட்ட இவ்விபீ₄ஷணன் எவனைத்தான் கைவிடமாட்டான்?] "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂! த₃த்தமஸ்யாப₄யம் மயா । விபீ₄ஷணோ வா ஸுக்₃ரீவ । யதி₃ வா ராவண ஸ்வயம் ॥" [ரா-யு 18-34] [வானரர் தலைவரே! என்னாலே இந்த விபீ₄ஷணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கப்பட்டது. சுக்ரீவனே! விபீ₄ஷணனாகிலும், ராவணன்தானேயாகிலும் இவனை அழைத்துவாரீர்] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவை. (17) ஸர்வஸ்வாமியான என்னிடமே ப₄க்தி செலுத்த வேண்டும். எல்லாச் சேதனர்களும் இவனுக்கு உடைமையாகை

யாலும், இவன அவாகளை உடையவனுகையாலும், சேதனாகளைப பெறுவது இவனுககே பேருகையாலே இவர்கள அநுஷ்டிககும ப்ரகதியோகததை இவனே நிறைவுபடுததித தனளைப பெறும்படி செயவான் எனறு கருதது ''கருஷணஸய ஹி கருதே பூதமிதம விஸவம சராசரம'' [பாரா-ஸபா 42-23] [அசைவனவும, அசையாதனவும அடஙகிய இவவுலகம கிருஷணனுககாகவே ஏறபடடதன்றே.] என்னும பிரமாணம இஙகு அநுஸநதிககததககது. ஆக, இநதப பதினேழு பெருமைகளையும உடைய ரூபகுணவிபூதிகளோடு சேர்ந்த ஸவரூபம இஙகுளள ஆறு மசசபதங்களாலும யதோசிதம குறிககபபடுகிறது. (மநமநா பவ) என்னும் தொடராலே ''இததகைய எனனிடம எணணெயததாரையைபபோலே, இடைவிடாமல நெஞசு செலுததுவாயாக'' என்கிறுன். ''தரஷடவய . நிதித்யாஸிதவய '' [பருஹ 3-5-6] [(பரமாதமா) நேரே காணபது போலே தியானிககததககவன] ''த்யாயீத'' [முணடக 2-2-2] [(பரமாத்மாவை) தியானிககககடவன்] ''ஸததவ ஶுத்தௌ த்ருவா ஸம்ருதி '' [சாந 6-26-2] [மனம ஶுத்தியடைநதவுடன (பரமாத்மவிஷயததில) நிலையான நினைவாகிற தியானம ஏறபடுகிறது.] 'ஆவருததிரஸகருதுபதேஶாத'' [பராஹமஸூதரம 4-1-1] [(பரமாதமவிஷயமான வேதநம எனபபடும அறிவு) பலமுறை செயயபபடவேணடும (அதையே தியானம எனறும, உபாஸனம் எனறும ஶருதி) உபதேஶிககையால] என்னும் பிரமாணங்களிலிருந்து தியான ரூபமான அறிவே மோக்ஷஸாதனம என்று விளங்குகிறதன்றே. இவவிஷயததையே கணணனும மேலே ''மயயேவ மந ஆதஸவ'' [கீதை 12-8] [என்னிடமே மனததை ஸமாதி நிலையில நிலைநிறுதது] என்று ஏகாரததைச் சேர்த்துசசொலலப போகிருன, இஙகும 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' என்று ஸாத்யததில் ஏகாரததைச சோததுப படிககிருன். ஆகையால ஸாதனத்தைச சொலலும 'மநமநா பவ' முதலான தொடாகளிலும ''ஸாவம வாகயம ஸாவதாரணம'' [எலலா வாகயமும பொதுவாக ஏகாரத்தோடு கூடியது] என்கிற ரீதியில ஏகாரம் இருப்பதாகக்கொளள வேணடும ஆக, என்னிடமே நெஞசைச செலுததுவாய எனறு கூறியதாகத தேறுகிறது. இதிலிருநது எபபோதும வேறு எதிலும் நெஞசு செலுத்தக்கூடாது என்பதும தேறும. அதனுலேயே ''என்ணெயததாரையைபபோல என்னிடமே நெஞசு செலுத்த வேண்டும'' என்று பாஷயம இடபபடடது. இது வெறும் தியானமாக இருககககூடாது, அன்புகலநத தியானமாக இருககவேணடும என்று குறிபபிட்டுக காட்டுகிருன் மேலே—(மதபகத. பவ) என்

तदेव विशिनष्टि—मद्भक्तः-अत्यर्थमतिप्रियत्वेन युक्तो मन्मना भवेत्यर्थः। पुनरपि विशिनष्टि—मद्याजी — अनवधिकातिशयप्रियमदनुभवकारित-मद्यजनपरो भव। यजनं नाम परिपूर्णशेषवृत्तिः। औपचारिक-

---

னிடம் அன்பு செலுத்துகின்றவனாக ஆவாயாக. தியானம் என்பது இடைவிடாத நினைவாயிருக்கும் ஜ்ஞானமாகும். அதில் அன்பு கலந்தால் அது ப4க்தியாகிறது ஆக, என்னிடம் மிகவும் அன்போடு கூடியவனாய், நெஞ்சினால் என்னைத் தியானம் செய்வாயாக என்று கூறியதாயிற்று. வேதா3ந்தங்களில் ஜ்ஞானம், வேத3னம், உபாஸனம் என்னும் ஶப்3த3ங்களால் கூறப்பட்டபோதிலும், ப4க்திஶப்3த3த்தால் இந்த ஸாத4னம் கூறப்படவில்லையே எனில் "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4யோ ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥" [முண்ட3கம் 3-2-3] [இந்தப் பரமாத்மா கேவல ஶ்ரவண மநந த்4யானங்களாலே அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கே இந்தப் பரமாத்மா தன் ஸ்வரூப ரூபங்களைக் காட்டுகிறான்] என்னும் உபநிஷத்3வாக்கியத்திலிருந்து மோக்ஷஸாத4னமான த்4யானம் ப4க்திரூபமாகவே உள்ளது என்று தேறுகிறது. எப்படியெனில் எவன் இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவனோ அவனே இவனால் வரிக்கத் தக்கவனாகிறான். எந்த ஜீவனுக்கு இந்தப் பரமன் மிக இனியவனோ அவனே இப்பரமனுக்கு மிகவும் இனியவன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகையால் மோக்ஷஸாத4னமான தியானம் ப4க்திரூபமானது என்று இந்த ஶ்ருதியிலிருந்து தேறுகிறது. 'மத்3ப4க்த:' என்று இந்த ஶ்ருதியையே உபப்3ருமஹணம் செய்கிறான். இந்த ப4க்திரூபமான தியானமானது தன்னுடைய ஆராத4னமாகப் பரிணமிக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறான் மேலே—(மத்3யாஜீ ப4வ) என்னை ஆராதி4ப்பவனாக ஆவாயாக. எல்லையற்ற ப்ரீதியோடு என்னை த்4யானம் செய்தால் என்னை ஆராதி4ப்பதில் ஈடுபடாமல் இருக்கமுடியாதன்றோ என்று கருத்து. 'யஜ — தே3வபூஜாயாம்' என்று தா4துவாகையாலே, இங்கு ஸாத4னப4க்தி ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கும் ப்ரகரணத்தையொட்டி, தே3வதே3வனான இவனை, பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன முறையில் நேரே ஆராதி4ப்பதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் இந்த்3ராதி3களுக்கு அந்தர்யாமியாக இவனை ஆராதி4க்கும் 'யாக3ங்கள் இங்கு பொருளாகமாட்டா. இங்கு சொல்லப்படும் யாக3மாவது

सांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिसकलभोगप्रदानरूपो हि यागः। यथा मदनुभवजनितनिरवधिकातिशयप्रीतिकारितमद्यजनपरो भवसि, तथा मन्मना भवेत्युक्तं भवति। पुनरपि तदेव विशिनष्टि-मां नमस्कुरु-अनवधि-

---

பரிபூர்ண சேஷ வ்ருத்தியாகிற கைங்கர்யம் 'பத்ரம் புஷ்பம் ப2லம் தோயம்'' [கீ3தை 9-26] முதலானவிடங்களில் இந்த கீ3தையிலும் இந்தத் திருவாராத4னம் விளக்கப்பட்டது. யாக3 ஶப்3த3த்தால் ப்ரஸித்3தி4பெற்ற அக்3னிஹோத்ரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலானவை யாக3ம் என்று வழங்கப்படுகையாலும், ''தே3வதாம் உத்3தி3ஶ்ய த்3ரவ்யத்யாகோ3 யாக3:'' [ஒரு தே3வதையை உத்3தே3ஶித்து ஒரு த்3ரவ்யத்தைக் கொடுப்பது யாக3மாகிறது] என்று யாக3லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலும், ''க்ருஷ்ணோ வாக்யைரிஜ்யதே ஸம்மருஶானை:'' [பா4ர-ஆநு 28-6] [க்ருஷ்ணன் அவனைப் புகழும் வாக்யங்களாலே ஆராதி4க்கப்படுகிறான்] முதலானவிடங்களில் வார்த்தைகளால் புகழ்வதும் யாக3 யஜ்ஞம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலும் பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறிய முறையில் ஆராதி4ப்பதையும் யஜ்ஞம் என்று கூறத் தடையில்லை. அதாவது— (1) ஔபசாரிகம் எனப்படும் திருவந்திக்காப்பு முதலான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பிப்பது, (2) ஸாம்ஸ்பார்ஶிகம் எனப்படும் தொடுவதற்கினிய மாலை, சந்த3னம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, (3) ஆப்4யவஹாரிகம் எனப்படும் உண்பதற்கினிய தளிகை, திருப்பணியாரம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது, (4) ஸாந்த்3ருஷ்டிகம் எனப்படும் காண்பதற்கினிய தீ3பம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பது முதலிய எல்லாவித4 போ4க3ங்களையும் அளிக்கும் பரிபூர்ணமான திருவாராத4னமே யாக3ஶப்3த3த்துக்கு முக்2யார்த்த2மாகும் என்று கருத்து (மத்3ப4க்தோ மத்3யாஜீ மந்மநா ப4வ) என்னை அநுப4விப்பதாலுண்டான எல்லையற்ற அன்பினால் விளைந்த எனது திருவாராத4னத்திலேயே ஈடுபட்டவனும்படியாக என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்து என்பது திரண்டபொருள் இத்தால் ''யாக3ம் எனப்படும் பா3ஹ்யக்ரியை (வெளிச்செயல்) ஆகிற திருவாராத4னம் நெஞ்சு செலுத்துவதாகிற மனோவ்ருத்திக்கு எப்படி விசேஷணமாக முடியும்?'' என்னும் ஐயமும் தவிர்க்கப்பட்டதாயிற்று மறுபடியும் இதைக் காட்டிலும் ஒரு சிறப்பைக் கூறுகிறான்—(மாம் நமஸ்குரு) எல்லையற்ற இனிமைச் சிறப்பை உடைய எனதநுப4வத்தினால் விளைந்ததான வாணிக்கமுடியாத அன்பினால் உண்டான எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்வதோடு நில்லாமல்

क्रातिशयप्रियमदनुभवकारितात्यर्थप्रियाशेषशेषवृत्तावपर्यवस्यन् मयि अन्यन्तं (अन्तरात्मनि) अतिमात्रप्रह्वीभावव्यवसायं कुरु। मत्परायणः-अहमेव परमयनं यस्यासौ मत्परायणः, मया विनाऽऽत्मधारणासंभावनया मदाश्रय इत्यर्थः। एवमात्मानं युक्त्वा मत्परायणस्त्वमेवमनवधिकातिशयप्रीत्या

என்னிடம உன்னுடைய ஸவரூபததுககுத தகுநததாய, எலலேயறற இனபமாயிருபபதான (மநோவாககாயஙகளால) வணங்கியிருததலில உறுதியைக் கொளவாயாக "ணம பரஹவீப4ாவே" எனனும் த4ாதுவிலிருநது தோன்றிய நமஸகாரஶப3த3ம் இஙகு மநோவாககாயஙகள மூனறிஞலும் வணங்கியிருததலேக குறிககிறது. "பரேக்ஷாவத பரவருததிரயா பரஹவீப4ாவாதமிகா ஸவத। உதகருஷடம பரமுத3தி3ஶய தநநம பரிகீ3யதே ॥" [அஹிாபு3த்4நய ஸமஹிதை 52-10] [பேரறிவாளனை ஒருவன் உயாநதவனை மறறொருவனேக குறிதது வணஙகியிருததலாகிற செயல யாதொன்றுணடோ அது 'நம' எனபபடுகிறது] எனறலலவோ நமஶஶப3த3ம விவரிககபபடடுளளது. 'மநமநா ப4வ' எனறு சொலலபபடட ஜஞானததின சிறபபைக குறிககிறதாகையாலே இந்த நமஸகார ஶப3த3ம் வணஙகியிருததலில உறுதியைக் குறிபபதாகப பொருளகொளளபபடடது

இனி, ஶ்லோகததின் பிறபாதியாலே, முறபாதியில சொன்ன ஸாத4னததை அநுவதி3ததுக்கொணடு, அநத ஸாத4னததிஞல கிடைககும பயனேக காடடுகிருன் (மதபராயண) எனனேயே மேலான பராபயமாகக கொணடவன். "எவனுக்கு நானே மேலான அயநமோ (பராபயமோ) அவன் மத்பராயணன்" எனறு வயுதபததி. எனனேப பிரிநதால உயிாவாழ இயலாத அளவுககு எனனேப பறறியிருபபவன் என்று கருத்து 'நாராயணம.. பராயணம' எனறு உபநிஷத் ஓதியதை விளககுகிருன். இநத ஶப3த3ததால—ஸாத4னப4கதியானது, பிரிநதால உயிர்வாழமுடியாத அளவுககு ஸவயமபரயோஜனப4கதியாகப பரிணமிககவேண்டும் என்பதே எமபெருமானுடைய திருவுள்ளம என்று விளங்குகிறது. (ஏவம் ஆதமாநம யுக்தவா) இவ்வணணமாக எலலேயறற சிறபபுடைய அன்பிஞலே என்னே அநுப4விககவலல நெஞசையடைந்து. (யுகத்வா) 'யுஜி' த4ாதுவானது யோக3ம் (அடைதல), தியானம் என்னும இரணடு பொருளகள் உடையதாயினும, முறகூறியபடி ஸ்வயமப்ரயோஜன ப4க்தியை இவன் அடைவதிலேயே எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகையால் இஙகு 'தியானம்' என்னும் பொரு

मदनुभवसमर्थं मनः प्राप्य मामेवैष्यसि। आत्मशब्दो ह्यत्र मनोविषयः। एवंरूपेण मनसा मां ध्यात्वा मामनुभूय मामिष्ट्वा मां नमस्कृत्य मत्परायणो मामेव प्राप्स्यसीत्यर्थः। तदेवं लौकिकानि शरीरधारणार्थानि वैदिकानि च नित्यनैमित्तिकानि कर्माणि मत्प्रीतये मच्छेषतैकरसो मयैव कारित इति कुर्वन् सततं मत्कीर्तनयत्ननमस्कारादिकान् प्रीत्या कुर्वाणो मन्नियाम्यं निखिलजगन्मच्छेषतैकरसमिति चानुसन्दधानोऽत्यर्थ-

---

ளிலலலாமல 'அடைதல' என்னும பொருளில வழஙகபபடடுளளது எனறே கொளளவேணடும் ஆதமஶப்3த3ம 'மநமநா ப4வ' எனனும தொடககததையொடடி நெஞசைக குறிககிறது. (மாமேவ ஏஷயஸி) இததகைய ஸவயம்பரயோஜன ப4க்தியுடையவனாக நீ ஆனல, தனனடையே எனனையடைவாய முறகூறிய எலலையற்ற அன்புடைய நெஞசாலே என்னைத தியானிதது, எனனை அநுப4வித்து, எனககு திருவாராத4னம செயது, எனனை வணஙகி, என்னையே பரமபராபய மாகக கொணடவனாய என்னையே அடைவாய் என்பது ஶ்லோகத தின திரணட பொருள.

இனி இநத அத்தியாயத்தின திரணட பொருள பின்வருமாறு:- நீ துனபம நிறைநத ஸமஸாரககடலிலே மூழகியவனாகையாலும், பரதவம் ஸௌலப4யம முதலிய கு3ணஙகளோடு கூடிய நான் எலலாத் துன்பககடலகளிலிருநதும சேதனாகளைக கரையேற்றி, வழிநடததிச் செல்கின்றவனாகையாலும, உபாயமாகிற ப4ககதியோக3மும மிகவும் செயதறகு எளிதாயிருககை முதலான பெருமைகள பெறறதாகை யாலும, என்னால 'யத்கரோஷி' [9-27] என்னும ஶலோகததில சொலலபபடடபடி இவவுடல உயிாவாழவதறகாகச செயயவேணடிய லௌகிககாமஙகளையும, வேத3ஶாஸதரஙகளில விதி4ககபபடட நிதய நைமிததிக காமஙகளையும—என்னிடம ஶேஷதவததையே இயலவாகக் கொணடவனாய, என் உகபபின்பொருடடு என்னாலேயே செயவிககப படடது என்னும் எணணததுடன செயயவேணடும, மேலும, "ஸததம கீாததயநத" [9-14] என்று சொலலிய ரீதியில என விஷயமான ஸஙகீர்ததனம், அாசசனம முதலான முயறசிகள, நமஸகாரம முதலான காரியஙகளையும உகபபுடன செயயவேணடும "மயா ததம" [9-4] என்று சொலலபபடடபடி என்னால நியமிககபபடும் எலலா உலகமும் என்ககு இயலவான உடைமையாயிருபபது என்று அநுஸநதி4ப்பவனாய, "ஸமோऽஹம ஸாவபூ4தேஷு" [9-29]

प्रियमद्गुणगणं चानुसन्धायाहरहरुक्तलक्षणमिदमुपासनमुपाददानो मामेव प्राप्स्यसि ॥ ३४ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

பகவத கீதை வெண்பா

(ஒனபதாம அத்தியாயததின ஸாரததைக் கூறும் பாசுரம)

மன்னியசீாக கீதை மருவொனப தாமோததுப
பனனியுரை செயத பயிலபொருளக—ளினனே
யிறையுயாததி ஞானிநல மேற்றியலும பததி
முறைவிதிகக லாயநதோ முடிநது.

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய பகவத கீதை வெணபாவில
ஒனபதாம அததியாயம நிறைவுபெறறது

மனனிய சீர் கீதை—நிலைநின ற பெருமையுடைய கீ₃தையில, மருவு ஒனபதாம ஓதது 'பனனி உரைசெயத பயில் பொருளகள்—பொருநதிநிறகும ஒனபதாம அததியாயததில பலகால சொலலபபடட நலல அாதத₂ஙகளான (1) இறை உயர்த்தி — ஸாவேஶவரனுன நாராயணனின பெருமை, (2) ஞானிநலம — மஹாதமாககளின சிறபபு, (3) ஏறறு இயலும பததி முறை விதிககல — ஸாத₄னமாகக கைக கொணடு ஒழுகும ப₄கதியினமுறையைக கூறுதல (ஆகிய மூனறையும) இன்னே—இவவணணமாக, முடிந்து ஆயந தோம்—நிஷகாஷிதது விளககினேம.

''பதரம புஷபம'' [9-26] முதலான இடஙகளில சொலலியபடி மிகவும் இனிய என்னுடைய கு₃ணக₃ணஙகளே அநுஸந்தி₄பபவனுய, '' மநமநா ப₄வ '' [9-34] எனறு இஙகும, '' இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம '' [கீ₃தை 10-8] என்று அடுதத அத்தியாயத்திலும விவரித்தபடி, வேறு பயன் கருதாத நமஸகாரம முதலானவறறைச செய்விபபதாய், என்னையே த₄ாரகனுகக கொளளும் நிலையை விளைபபது வரையிலான எலலையறற அன்பாயிருககும இவ்வுபாஸனததை ஆயுளுள்ள வரையில தினமும் அநுஷடி₂ப்பவனுய இருபபதன் மூலம என்னையேயடைவாய் என்கை இவவணணமாக, ப₄கதிஸவருபத்தை விவரித்து ஒன்பதாமத்தியாயம் நிறைவுறுத்தபபடடது. 34.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸவாமித₃ாஸன இயறறிய
கீ₃தார்த்த₂விவரணததில ஒனபதாமததியாயம நிறைவுறறது.

கீதார்த்த சங்கிரகம்

(ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளியது)

ஒன்பதாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

10. **தன்மேன்மை யுந்தன் பிறப்பிற் றளராத் தனிநிலையும்**
பன்மேனி நண்ணினன் பாற்பிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி விண்ணவர் பாற்புரி யாதன் பத்திமையு(ம்)
நன்மேனி நாரணன் றானர னுக்கு நவின்றனனே.

நல் மேனி—அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடைய, **நாரணன் தான்**-ஸ்ரீமந்நாராயணன் (கண்ணன்), **நரனுக்கு**-அர்ஜுநனுக்கு, **தன் மேன்மையும்** — (ஸர்வேச்வரனான) தன்னுடைய பெருமையையும், **தன் பிறப்பில்**—தன் அவதாரங்களில், **தளராத் தனிநிலையும்**—குறையாத பரத்வத்தையும், **பல் மேனி**—(காரியப் பொருள்களான) பலவகைச் சரீரங்களில், **நண்ணினன்பால்**—அந்தர்யாமியாயுள்ள தன் மீது, **பிரியா அன்பர் ஆசைகளும்** — பிரியாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்கள் அன்பினால் செய்யும் செயல்களும், **புல்மேனி**—அற்பமாய் அழியும் சரீரத்தையுடைய, **விண்ணவர்பால்**—தேவர்மீது, **புரியாத**—செலுத்தாத, **தன் பத்திமையும்** — தன்னைப் பற்றிய பக்தியோகமும் (ஆகிய இவற்றை), **நவின்றனன்**—உபதேசித்தான்.

கீதாச்லோகார்த்தச் சுருக்கம்

ஒன்பதாமத்தியாயம்

ச்லோ	ஆரம்பம்
1	**வேதாந்த ரஹஸ்யமான ஸாதனபக்தியை உபதேசிப்பதாகக் கண்ணன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல்.**
2.	**காம ஜ்ஞானயோகங்களைக் காட்டிலும் பக்தியோகத்திற்குள்ள சிறப்பு.**
3	**ச்ரத்தையின்மையால் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்காதவர்கள் மோக்ஷமடையாமல் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழல்கிறார்கள்.**

4-10. ப்ரகதியோகமாகிற உபாயத்தால அடையப்படும் (ப்ராப்ய மாகிற) எம்பெருமானின பெருமை மனிதனாகப் பிறந்த நிலை யிலும் பரத்வம்.

4, 5. பரமபுருஷன மற்ற பொருள்களால அறியப்படாமல அவற்றை ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே த்ரிப்பவனாய், நியமிப்ப வனாய், படைப்பவனாய், அனைத்துக்கும ஶரீரியாய, ஶேஷி யாய இருப்பவன.

6. எல்லாப பொருள்களின் ஸ்திதி ப்ரவருத்திகளும தனக்கு அதீனமானவை என்பதைக கண்ணன த்ருஷ்டாந்தம காட்டி நிருபித்தல

7 அவற்றின உத்பத்தி ப்ரளயங்களும தன் அதீனமே என்று கூறல.

8. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிரூபமாயுள்ள ஸ்ருஷ்டியின் முறையை விளக்குதல.

9. ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஸருஷ்டி முதலானவற்றால தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள (பக்ஷபாதம, கருணையின்மை) விளையமாட்டா என்று நிருபித்தல

10 தலைவனை தன்னால் தூண்டப்பட்டே மூலப்ரக்ருதி உல கனைத்தையும் படைக்கிறது என்னல

11, 12 ஆஸுரஸ்வபாவமுள்ளவர்கள முற்கூறிய தன பெருமையை உணராத அறிவிலிகளாய அழிந்து போகிறார்கள் என்று கூறல

13. ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப்ரகதிநிஷ்டர்களான மஹாத்மாக்க ளின பெருமை.

14, 15 ஸாதனபக்திநிஷ்டர்களான உபாஸகஜ்ஞானிகளின் பெருமை.

16-19. உபாஸனத்திற்குறுப்பாக — ஒருவனே தானே காரியநிலை யில இவ்வுலகிலுள்ள பல பொருள்களை ஶரீரமாகககொண்டி ருப்பதையும், அவற்றின் ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவருத்திகள தன்னதீனம என்பதையும நிருபித்தல.

20 21 ஜ்ஞானிகளுக்கு நேர எதிர்த்தட்டானவர்களாய தாழ்ந்த பலன்களை விரும்பும அறிவிலிகளின தன்மைகளை விவரித்தல.

22 தன்னை நினைப்பது தவிர வேறொன்றறியாத மஹாத்மாக்க ளின யோகக்ஷேமங்களைத தானே வஹிப்பதாகக கூறுதல

23. வேதார்நத விதிப்படி மற்ற தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமி யாகத தன்னை அறியாமல அவர்களிடம பக்தி செலுத்து கிறவர்களுக்கு அதனாலேயே மோக்ஷம கிடைப்பதில்லை.

ஆளவந்தார் அருளிய
கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்

[பததாவது அத்தியாயததின சுருக்கம்]

स्वकल्याणगुणानन्त्यकृत्स्नस्वाधीनतामतिः ।
भक्त्युत्पत्तिविवृद्ध्यर्था विस्तीर्णा दशमोदिता ॥ १४ ॥

14 ஸவகலயாண கு₃ணாநநதயகருதஸநஸவாதீ₄நதாமதி ।
பு₄கதயுதபததிவிவருத₃த்₄யாதத₂ா விஸதீாணா
த₃ஶமோதி₃தா ॥

பு₄க்த்யுதபததிவிவருத₃த்₄யர்தத₂ா—ஸாத₄னபு₄கதி உண டாகி வளாவதன பொருட்டு, ஸ்வகலயாணகு₃ணாநநதய க்ருதஸநஸவாதீ₄நதாமதி — தனது கலயாணகு₃ணஙகளின அளவினமைபறறியும, அனைததும தனககு அதீ₄னமா யிருபபதுபறறியும உளள அறிவு, விஸதீாணா—விரிவாக, த₃ஶமோதி₃தா—பததாமததியாயததில சொலலபபடடது

---

24 தே₃வதைகளைக குறிதத யாக₃ஙகள பரமபுருஷனுககே ஆரா த₄னமாகினறன என அறிநதவாகளுககு மோக்ஷமும, அபபடி அறியாதவாகளுககு அலபாஸதிூர பூலன்களுமே கிடைககும

25 முறகூறியபடி பலனில வேறுபாடு அவரவாகளின் ஸஙகல பததின் வேறுபாடடாலே விளைகிறது

26 தான ஆராத₄னைககு மிக எளியவன் என நிருபிததல.

27 பு₄கதியோக₃த்திறகு அஙக₃மான அநுஸந்த₄ானம.

28, அவவநுஸநத₄ானததின் பூலன்.

29, 30 ஜனமம, ஆகாரம, ஸவபு₄ாவம், ஜஞானம், ஒழுககம ஆகிய வறறுல எததனை தாழ்ந்தவனுயினும ஸ்வயம்பரயோஜன பு₄கதியைச செய்தானுகில அவனிடம கணணனின் ஈடுபாடு.

31 ஒழுககததில குறைநதவனுனலும் பு₄க்தி செய்தால விரை வில த₄ாமாதமாவாகி நறபேறு பெறுவான்.

32, 33 முறபிறபபுககளில செயத பாப மிகுதியாலே தாழ்ந்த பிறவியை எடுத்தவாகளும தன்னை ஆஶ்ரயிபபதாலேயே மோக்ஷமடையுமபோது, உயாபிறவியினர் தன்னை ஆஶ்ரயித்து மோக்ஷமடைவது நிசசயம என்று கூறி அாஜுனனை பு₄கதி செயயுமபடி விதி₄த்தல.

34, ஸாத₄னபு₄கதியின் தனிததன்மைகளை விவரித்தல்.

ஒனபதாம அததியாயததின கீ₃தாஶலோகாாதத₂ச சுருககம நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயா அருளிய

பகவத்கீதை வெண்பா—அத்தியாயம் 10

விபூ₄தியோக₃ம்

அததியாயப பொருளின சுருக்கம

அணண லுலகி லனைததுந தா ளுயநினற
வணணம விரிததுரைதத வணமையினை த—திணணமாங்
கனபுறவே யோஙக வருளகீதை பததாமோத
தினபுறவே யோது மெடுதது.

அணணல—ஸ்வாமியான கணணன், *திணணம்*—உறுதியாக, *ஆஙகு*—போர்க்களததிலே, *அனபுறவே*—அனபுடன், *ஓஙக அருள கீதை*—உலகெங்கும் பரவ அருளிய கீ₃தையின், *பததாம ஓதது*—பத்தாவது அத்தியாயம், *உலகில அனைததும*—உலகிலுள்ள எலலாப் பொருள்களும், *தாளுய நினற வணணம*—தனக்கு அதீ₄னமாய நின்ற ப்ரகாரததை, *(அணணல) விரிதது உரைதத வணமையினை*—(கண்ணன) விரிவாகக் கூறிய வள்ளல் தன்மையை, *இனபுறவே*—(அனைவரும்) ஆனந்த₃மடையுமபடியாக, *எடுத்து ஓதும*—விளஙகும்படி கூறும்.

ஸ்ரீகருஷ்ணஸவாமி தூ₃ாஸன இயறறிய

கீ₃தார்தத₂ விவரணம—பததாம அததியாயம

முன் அததியாயத்தோடு ஸஙக₃தியும்,

இவவததியாயாாதத₂ச சுருககமும

இரணடாவது ஷடகததில ஏழு, எடடு, ஒனபது அததியாயஙகளில பூ₄க்தியோக₃ம, அதறகு உறுப்பான பல ஆாதத₂ஙகளோடு கூடச சொலலபபடடது. பததாவதான இநத அததியாயததில் அநத பூ₄கதியானது உணடாகி வளாவதன பொருடடு—எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளும நிறைநது, தோ₃ஷமறறு விளஙகுகையாலே பூ₄க₃வான் எனபபடும தனனுடைய தடையறற ஐஶவாயம் முதலான கலயாணகு₃ணஙகள கணககறறவை எனபதையும, எலலாவுலகமும தனககு ஶரீரமாயிருககையால, தனனை அநதாயாமியாகககொணடு, தனககு அதீ₄னமான ஸ்வரூப ஸதி₂தி பரவருததிகளையுடையதாயிருககிறது எனபதையும கணணன விரிவாக நிருபிககிறுன. முன் அததியாயஙகளிலும பூ₄கதியோக₃ததுககு உறுபபானவையாகையாலே இவவிஷயஙகள சுருககமாகச சொலலபபடடன. இபபோது பூ₄கதி உணடாகி வளருவதறகாக விரிவுபடுததபபடுகின்றனவாகையாலே புநருகதியிலலை.

श्रीः

अथ दशमोऽध्यायः॥

॥भा॥ भक्तियोगस्सपरिकर उक्तः। इदानीं भक्त्युत्पत्तये तद्विवृद्धये च भगवतो निरङ्कुशैश्वर्यादिकल्याणगुणगणानन्त्यम्, कृत्स्नस्य जगतस्तच्छरीरतया तदात्मकत्वेन तत्प्रवर्त्यत्वं च प्रपञ्च्यते—

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः।
यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया॥ १ ॥

ஶ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

1 பூ₄ய ஏவ மஹாபா₃ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம வச ।
யத்தே$\mathcal{S}$ஹம ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாமயயா ||

மஹாபா₃ஹோ—தடககையனே!, ப்ரீயமாணாய தே—(என பெருமையைக கேடடு) உககககும உனககு, ஹித காமயயா—(என விஷயமான ப₄ககதி உணடாவதும வளருவதுமாகிற) நனமையின பொருடடு பூ₄ய—மறுபடியும, யத் பரமம வச. ஏவ—(என பெருமையை விரிததுரைககும) யாதொரு மேலான வாாததையையே, அஹம வக்ஷ்யாமி—நான கூறுகிறேனோ, (தத்) மே (பரமம வச:)—அநத என னுடைய மேலான வாாததையை, ஶ்ருணு—(கவனமாகக) கேடபாயாக

---

1 முன்னமுகநு தென்னை முகஞ்செயது கேடடவுனக்
கின்னமுமென மேனமை யியம புவனகேள்—உனனதிதம்
வேணடியுரை செயயுமெனறனை மிககவுரை வெலபுயததா
யீண்டியனறு கேணமையலற றிஙகு.

வெலபுயததாய! — வெறறியைததரும கைகளையுடையவனே! முனனம உகநது—கேடபதறகு முனனமே உகபபடைநது, எனனே—எனனிடம, முகம செய்து கேட்ட

॥ भा ॥ मम माहात्म्यं श्रुत्वा प्रीयमाणाय ते मद्भक्त्युत्पत्ति-

உனககு—முகஙகொடுததுக கேடட உனககு, உனனது இதம வேண்டி — (என விஷயமான ப₄கதி உணடாவதும வளருவதுமாகிற) உனது நனமையின பொருடடு, இனன மும்—மறுபடியும, என மேனமை இயம்புவன கேள— எனனுடைய பெருமையைச சொலலுகிறேன, கேடபா யாக. (எபபடிக கேடபது? எனில) இஙகு உரை செயயும எனறன—போககளததில உபதே₃ரிககும எனனுடைய, மிகக உரை—மேலான வாாததையை, ஈண்டு இயனறு— இவவிஷயததில கவனமுளளவனுய, மையல அறறு— மயககம அறறவனுய, கேள—கேடபாயாக

1. இநத அததியாயத்தில சொலலபபோகும ஆாதத₂ததைக கேடபதறகு ஆாஜுனனுககுளள தகுதியையும, அவ்வாதத₂ம் பரம ஹிததை விளைபபது என்பதையும் கூறி, ஆாஜுனனைப பாராடடி, சொலலபபோகும ஆாதத₂ததைக குறிககொணடு கேளாய எனகிறுன (ப்ரீயமாணுய தே) உகநதிருககும உனககு. என பெருமையைச் சொன்னுல பொருமைகொணடு முகமசிவபபவர்கள் நிறைநதிருககும இவவுலகில், அப்படியலலாமல உகநதிருககும உனனை ஶ்ரோதா வாகப் பெறறமையாலேயே. நீ கேளாமல இருககசசெயதே உனககு இநத மேலான அர்தத₂ததைச சொலலுகிறேன எனறு கருதது. (மஹாபா₃ஹோ!) தடககையனே! தோளவலியுடையவாகள பொது வாகப பிறர் பெருமையைக் கேடகப பொறுககமாடடாாகள. கேட பார் செவிசுடும கீழமை வசவுகளை வையவும தொடங்குவாாகள. சிசுபாலன் போன்ற இத்தகையவாகள நிறைநத இவ்வுலகில, தலை சிறந்த தோளவலியைப பெறறிருநதும என பெருமையைககேடடு உகககும பேறுபெறறவனுகையாலே உனக்குச சொலலுகிறேன் என்று கருதது. அனறிககே "மஹாபா₃ஹோ, ப்ரீயமாணுய" என் னும இரண்டு பத₃ஙகளாலும தோளவலியாலே வெளிஎதிரிகளை வென்றிருபபதுபோலே, என்னிடம அன்பின் வலிமையால் பொருமை முதலான உள எதிரிகளும உனனுல் ஜயிககபபடடன என்று உணர்த துவதாகவும கொளளலாம (ஹிதகாம்யயா) உனககு நன்மையை விருமபி. சென்ற அததியாயத்தில சொலலபபடட ப₄கதியோக₃ம் தொடஙகி வளர்வதாகிற நன்மையின் பொருடடு என்று கருதது.

विभूतिरूपहितकामनया भूयो मन्माहात्म्यप्रपञ्चविषयमेव परमं वचो यद्वक्ष्यामि ; तदवहितमनाश्शृणु ॥ १ ॥

न मे विदुस्सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः॥

2. ந மே விது₃ஸ்ஸுரக₃ணா: ப்ரப₄வம் ந மஹர்ஷய: |
அஹமாதி₃ர்ஹி தே₃வாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஶ: ||

ஸுரக₃ணா: — தே₃வகணங்கள், மே ப்ரப₄வம் — எனது பெருமையை, ந விது₃ — அறியார்கள். மஹர்ஷய — மஹரிஷிகளும், ந விது₃.—(அதை) அறியார்கள். ஹி—

மேலே மூன்றாவது ச்லோகத்தில் "ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே" என்று ப₄க்தி உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் போவதையும், ஏழாவது ச்லோகத்தில் 'ஸோऽவிகம்பேந யோகே₃ந யுஜ்யதே" [அவன் அசைக்கமுடியாத ப₄க்தியோக₃த்தை உடையவனாகிறான்] என்று ப₄க்தி வளர்ந்து அசைக்கமுடியாதபடி ஆவதையும் அருளினன்றே. (பூ₄ய ஏவ பரமம் வச) மறுபடியும் மேலான வார்த்தையை. சென்ற அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட என் பெருமை இங்கு மறுபடியும் ப₄க்தி உண்டாகி வளர்வதற்காக விரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது, அதனாலேயே அது மேலான வார்த்தையாகவும் ஆகிறது என்று கருத்து (பரமம் வச யத் அஹம் வக்ஷ்யாமி (தத்) ச்ருணு) மேலான யாதொரு இவ்வார்த்தையைக் கூறுகிறேனோ, அதைக் குறிக்கொண்டு கேளாய் ஏற்கனவே கேட்டுக்கொண்டிருப்பவனை 'ச்ருணு (கேளாய்) என்பது—சொல்லப்போகும் அர்த்த₂ம் மிகச் சீரியதாகையாலே நெஞ்சை வேறுவிஷயத்தில் செலுத்தாமல் குறிக்கொண்டு கேட்க வேணும் என்னும் கருத்தையுடையது சென்ற அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் "ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என்று பொறாமையாகிற தோ₃ஷமில்லாமலிருந்த உனக்குச் சிறந்ததொரு அர்த்த₂த்தைச் சொன்னேன் இங்கு 'ப்ரீயமாணாய தே பரமம் வச ' என்று பொறாமையின்மைக்கும் மேலே நான் சொல்லுவதைக்கேட்டு உகப்பையும் அடையும் பெருமைபெற்ற உனக்கு முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் மேலானதொரு அர்த்த₂த்தைச் சொல்லப் போகிறேன். ஆகையால் நீ மிகவும் கவனமாகக் கேட்கவேண்டும்—என்பது ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள் 1.

ஏனெனில், தேவாநாம் — தேவாகளுககும, மஹாஷீணும் ச—மஹாிஷிகளுககும, அஹம—நான, ஸாவஶ —எலலாய படியாலும, ஆதி:—காரணமாயிருபபவனனறே.

---

2 ஏயந்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்ந்தங் கிறையு மவரறியா—வாயநதியலுஞ
சாதிசோ பூதஙக ளுக்குந் தவததோாககு
மாதிநான யாாககு மமைநது.

அவர்—அறிய ஒணணுத பெருமைகளேயுடைய, **இமை யோா**—தேவாகளும, **எழில முனிவா**—ஜஞானததில அழகு பெறற முனிவாகளும, **என பெருமை** — எனனுடைய சிறபபை, **ஏயந்து**—பொருநதிநின று, **ஆயநது**—ஆராயநது, **அங்கு இறையும**—அதில சிறிதும, **அறியாா**—அறியமாட டாாகள. **வாயநது இயலும சாதிசோ பூதங்களுக்கும**—(இநத லீலாவிபூதியில) பொருநதிவாழும நாலுவகை யோனிகளுள உயாநதஜாதியைச சோாநத சேதனரான தேவாகளுககும, **தவததோாககும்**—மஹாிஷிகளுககும, **யார்ககும**—பெருமை பெறற மறறவாகளுககும, **அமைநது** — பொருததமான, **ஆதி**—காரணமாயிருபபவனனறே, **நான**—நான.

---

2. இவவததியாயத்தில தான சொலலபபோகும் ஜ்ஞானததில் பேராா்வம உணடாவதறகாக அது மிகவும் கிடைததறகரிது எனறு கூறுகிருன் (ஸுரக₃ணு மஹாஷயஶ்ச) தே₃வஸமூஹங்களும மஹ ரிஷிகளும "யாருமோா நிலைமையன என அறிவரிய எமபெருமான" [திருவாய 1-3-4] என்கிற ரீதியில இநத₃ரியஙகளுக்கு அபபாறபடட விஷயஙகளேயும் அறியவலல தலைசிறநத ஜஞானததையும, ஶக்தி யையும் உடையவாகளான பிரமன், உருததிரன முதலான தே₃வா களேயும, ஸநகா, ஸநநத₃னா், ஸநதகுமாரா முதலான ரிஷிகளேயும் இங்கு சொன்னது இநத₃ரியஙகளுககு அபபாறபடட விஷயங்களேக் காணவலல அனைவாககும் உபலக்ஷணம (மே பரப₄வம் ந விது₃) தலைசிறந்த ஞானததை உடையவாகளும எனது பரப₄ாவததை (பெரு மையை) அறியமாட்டாா்கள என்னுடைய திருநாமங்கள, செயலகள், ஸ்வருபம,ஸவப₄ாவம் முதலானவறறை அறியமாடடாா்கள் என்றபடி

॥ भा ॥ सुरगणा महर्षयश्चातीन्द्रियार्थदर्शिनोऽधिकतरज्ञाना अपि मे प्रभवं—प्रभावं न विदुः— मम नामकर्मस्वरूपस्वभावादिकं न जानन्ति; यतस्तेषां देवानां महर्षीणां च सर्वशोऽहमादिः— तेषां स्वरूपस्य ज्ञान

"பரப₄வ ஶப₃த₃ம உதபததி எனனும பொருளிலேயே பிரஸித₃த₄மானது. அபபடியிருகக, இஙகு அபரஸித₃த₄மான பரப₄ாவம (பெருமை) எனனும பொருளாக கொளவது பொருநதாதே ஆகையால 'காமம காரணமான பிறபபு தனககு இலலை என்று சொலலுகிருன்' எனறே, 'அவதாரரூபமான பிறபபின பெருமையை எவரும அறியாாகள எனறு சொலலுகிருன' எனறே கொணடுவிடலாமே" எனனும் ஆக்ஷேபம இஙகு எழுகிறது இதறகு ஸமாத₄ானம பின் வருமாறு:— காமாதீ₄னமான பிறபபே இலலாமலிருககுமபோது அதை அறியமாட்டாாகள என்று நிஷேதி₄ப்பது பொருநதாது பிறபபு இலலை எனறு சொலலவேணடிய இடத்தில 'பிறபபை அறியமாட்டாாகள' எனறு சொலலுவது கௌ₃ரவமும் (அனுவசியமாக அதிகப படி பேசுதலும்) ஆகும. அடுதத ஶலோகததில "யோ மாம அஜம" எனறு தன பெருமையையே கூறுகின்ருன். 'அஜம' என்று பிறப்பின்மையைக கூறுகிருனேயொழிய தன பிறபபைப பறறிய அறிவைக கூறவிலலை ஆகையால இபபொருள பரகரணததுககும பொருநதாது. ஶ்லோகததின அடுதத பாதியில தான் அனைவாககும காரணமாயிருபபதை முறபாதியில சொனன அாதத₂த்துககு ஹேதுவாகக் கூறியதும் இபபொருளில பொருநதாது இதே காரணததினுலே— நாலாவது அததியாயததில விளககபபடடதாய, இநத பரகரணததில இலலாததான அவதார ரஹஸ்யததைப பறறி இஙகு பேசுவதாகக கொளவதும பொருநதாது. ஆகையால 'ப₄வ' ஶப₃த₃ம் ஸததையைக குறிபபதாகக கொணடு 'பரகாஷேண ப₄வ பரப₄வ.' எனனும வயுதபததியாலே சிறநத ஸததையான பரப₄ாவததை பரப₄வ ஶப₃த₃ம கூறுவதாகக கொள்வதே பொருநதும இனி ஶலோகததின் அடுதத பாதியாலே முறபாதியில சொனன அர்தத₂ததுககுக காரணததைக காட்டுகிருன். (ஹி) ஏனெனில. (அஹம தே₃வாநாம மஹர்ஷீணும் ச ஸாவஶ ஆதி₃) தே₃வாகள, மஹரிஷிகள முதலான அனைவரது ஸ்வரூபததுககும, ஜ்ஞானம ஶகதி முதலிய கு₃ணஙகளுககும நானே காரணமாயிருபபவன் 'தே₃வாநாம மஹர்ஷீணம' எனனும பனமையாலேயே தே₃வாகள, மஹர்ஷிகள ஆகிய அனைவர்ககும காரணம எனறு ஸித₃தி₄தது விடுகிறபடியால 'ஸாவஶ'

शक्त्यादेश्चाहमादिः; तेषां देवत्वदेवर्षित्वादिहेतुभूतपुण्यानुगुणं मया दत्तं ज्ञानं परिमितम्; अतस्ते परिमितज्ञाना मत्स्वरूपादिकं यथावन्न जानन्ति ॥ २ ॥

எனனும பத3ம ஸவரூபததுககும, ஜஞானம, ஶகதி முதலான எலலா ஸவப4ாவஙகளுககும காரணம எனறு காட்டுகிறது. இபபடி இவன் அனைவாககும ஸவரூபம, ஸவப4ாவம முதலான எலலாப படிகளாலும காரணனுயிருபபது அவாகள இவனது பெருமையை அறிய முடியாமைககு எபபடிக காரணமாகும? எனில அவாக ளுடைய தே3வதவம, மஹாஷிதவம முதலானவறறுககுக காரண மான புணயஙகளுககு அநுகு3ணமாக என்னுல அவாகளுககுக கொடுககபபட்ட அறிவு அளவுபட்டதாகும ஆக இபபடி அளவு பட்ட அறிவையுடையவாகளாயிருககையாலே, அவாகள எனது ஸவ ரூபம முதலானவறறை உளளபடி அறியமாட்டாாகள எனறபடி. "கோ அத3த்4ா வேத3 க இஹ பரவோசத। குத ஆஜாதா குத இயம விஸருஷடி। அாவாக3தே3வா அஸய விஸாஜநாய। அத2ா கோ வேத3 யத ஆப3பூ4வ। இயம விஸருஷடிாயத ஆப3பூ4வ। யதி3 வா த3தே4 யதி3வா ந। யோ அஸயாத4யக்ஷ பரமே வயோமந। ஸோ அங்க3 வேத3 யதி3வா ந வேத3 ॥' [யஜுா-அஷட 2-8-9-76] [(ஜக3தகாரணபபொருளை) எவன (உளளபடி) அறிவான? எவன அதை உளளபடி பேசுவான்? 'படைககபபட்டுக காட்சியளிககும இநதப் பொருளகளெலலாம எதை உபாத3ானமாகவும, எதை நிமிததமாகவும கொணடு உண்டாயின?' எனபதை ஸருஷடிககுப பிறகு ஏறபட்ட தே3வாகளிலேயே எவரும அறியமாட்டாதபோது வேறு எவன ஜக3தகாரணப பொருளை அறியமுடியும? இபபொருள களையெல்லாம அபபரமபொருள த4ரிதது நிறகிறதா, அலலவா எனபதை எவன அறிவான? இபபொருளகளுககெலலாம தலைவ னுகப பரமபத3ததில எழுநதருளியிருககும் பரமாதமாவே (தன் அள வறற பெருமையை) அறிவானே மாட்டானே?] எனறு வேத3ங களிலும, 'யநந தே3வா ந முநயோ ந சாஹம ந ச ஶங்கர। ஜாநநதி பரமேஶஸய தத்4விஷ்ணோ பரமம பத3ம" [வி பு 1-9 55] [தே3வா களும, முனிவாகளும, (பிரமனுகிய) நானும, ஶங்கரனும எதை அறியமாட்டோமோ, அதுவே பரமேஶவரனை விஷணுவின பரம ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம] முதலான உபப3ருமஹணஙகளிலும இவ வாதத3ம சொலலபபட்டதன்றே ஆக, சொலலபபோகும ஜஞானம மிகவும ஆசைபபடததககது எனறு காட்டுவதறகாக அது மிகுநத

॥ भा ॥ तदेतद्देवाद्यचिन्त्यस्वयाथात्म्यविषयज्ञानं भक्त्युत्पत्ति-
विरोधिपापविमोचनोपायमाह—

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम्।
असंमूढस्स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

3. யோ மாமஜமநாதி₃ம ச வேதத்தி லோகமஹேஶவரம் ।
அஸம்மூட₄ஸஸ மர்த்யேஷு ஸாவபாபை: பரமுசயதே ॥

மாதயேஷு அஸம்மூட₄: ய:—மனிதாகளுககுள, எனனை மறறவாகளோடு ஒததவனுக எணணுமம மயககமறறவனுன எவனொருவன, **மாம**—எனனை, **அஜம**—பிறபபறறவனுக வும, (அதிலும) **அநாதி₃ம**—அனுதி₃காலமாகப பிறபபறற வனுகவும, **லோகமஹேஶவரம ச**—லோகேஶவராகளுககும ஈஶவரனுகவும, **வேத்தி** — அறிகிருனே, **ஸ:** — அவன, **ஸாவபாபை.**—(ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான) எல லாப பாபஙகளிலிருநதும, **பரமுசயதே**—விடுபடுகிருன

---

3 ஆதி யிலனு யயனு மெனனையுலகின
மீதறியு மீசனு மெயயறிவோன்—தீதின
மதிககலகக மறறவவன மானிடரிற பாவக
கதிககலபபெல் லாங்கழிநதான் காண்.

ஆதி இலனுய அயனும—பிறபபறறவனுகவும, (அதிலும) அனுதி₃காலமாகப பிறபபறறவனுகவும, **உலகின் மீதறியும் ஈசனும்**—உலகில ஈஶவராகளாயிருபபவாகளுக கும ஈசனுக அறியபபடும, **எனை**—எனனை, **மானிடரில்**—மனிதாகளுககுளளே, **மெயயறிவோன்** — உளளபடி அறிகிறவனுய, **தீதில் மதிக்கலககமறற அவன** — தீதறற அறிவிலே எனனையும, மறறவாகளையும ஒனருக மயஙகும கலககமறறவனுன அவன, **பாவக கதிககலபபு எலலாம கழிந்தான காண்**-(எனது ப₄கதி உணடாவதறகு விரோதி₄யாகக) கலநது நிறகும பாவஙகளனைததும கழியபபெறறவனுவான.

ஜஞான ஶகதியுடையவாகளாலும் பெறறகரிது என்று நிருபிககப பட்டதாயிறறு. 2.

॥भा॥ न जायत इत्यजः ; अनेन विकारिद्रव्यादचेतनात्तत्सं-सृष्टसंसारिचेतनाच्च विसजातीयत्वमुक्तम् ; संसारिचेतनस्य हि कर्म-कृताचित्संसर्गो जन्म । * अनादिमित्यनेन पदेनादिमतोऽजात् मुक्तात्मनो विसजातीयत्वमुक्तम् । मुक्तात्मनो ह्यजत्वमादिमत् , तस्य हेयसंबन्धस्य

3 தேவா முனிவா முதலானவாகளாலும அறிதறகரிய தனனைப பறறிய உணமையறிவு ப4கதியோக3ம உணடாவதறகுத தடையா யிருககும பாபஙகளைப போககும உபாயமாகும எனறு காடடுகிருன (அஜம) பிறபபறறவன ந ஜாயதே இதயஜ ' [பிறககாதவனுகை யாலே அஜன எனபபடுகிருன] எனறு வயுதபததி இததால ஸவ ரூப விகாரததை அடையும அசேதனததையும, அததோடு சோநத வனைய, காமம காரணமாகத தாழநத ஸவப4ாவ விகாரஙகளையடை யும ஸமஸாரி (ப3த்3த4) சேதனனையும காடடிலும தான மிகவும் வேறுபடடவன எனறு காடடிககொணடானுயிறறு ' அஜோ நிதயஶ ஶாஶவத ' [கட 1-2 18] [பிறபபற்றவனைய, மரணமறறவனைய,தனனை உணடாககுமவனிலலாதவனுயிருபபவன ஜீவன] எனகிறபடியே ஸம ஸாரி சேதனனுடைய ஸவரூபம நிதயமாயினும காமததினுல ஏறபடட ஶரீரஸமப3நத4மாகிற பிறபபு அவனுககு உணடனறு எமபெரு மானுககுச சேதநாசேதனஙகள ஶரீரமாயினும, அநத ஶரீரம காமத தினுல ஏறபடடதலலவாகையாலே ஜீவனுடைய ஶரீர ஸமப3நத4ம போலே தாழவை விளைககாது முகதாதமாவுககும பிறபபு இலலாவிடி னும அவனுககு ஒரு காலததில பிறபபு இருநததையிடடு, அவனைக காடடிலும தனககுளள சிறபபைக காடடுகிருன—(அநாதி3ம அஜம) அனாதி3காலமாகப பிறபபறறவன இததால, நெடுஙகாலம பிறபபு டையவனுயிருநது ஒரு காலததில முகதியடைநத பினபே பிறபபறற வனுகும முகதாதமாவைக காடடிலும சிறபபு காடடபபடுகிறது அனாதி3 ஶப3த3ததாலே ப4க3வததஸவரூபம அனாதி3யானது எனறு கொணடால, அஜ ஶப3த3ததோடே புநருகதி வருமாகையாலே, அநாதி3 ஶப3த3ம அஜ ஶப3த3ததுககு விஶேஷணமாகக கொளளப படடது முகதனுககு ஒரு காலததிலிருநத ஶரீரஸமப3நத4ம கழிநதி ருபபது ப3த்3த4னைக காடடிலும அவனுககு வேறுபாடடைக காடடுமே யொழிய, அசித ஸமப3நத4ம கழிநத முகதஸவரூபததைககாடடிலும ப4க3வதஸவரூபததுககு வேறுபாடு எபபடி ஸித்3தி4ககும எனில முக்தனுககு ஏறகனவே ஶரீரஸமப3நத4ம இருநதமையால அநத ஶரீர ஸமப3நத4ம ஏறபடத தகுதியுணடு அபபடி ஏறபடக கூடாது எனறு

पूर्ववृत्तत्वात्तदर्हताऽस्ति ; अतोऽनादिमित्यनेन तदनर्हतया तत्प्रत्यनीकता उच्यते ; * निरवद्यम् (श्वे. ६. १९) इत्यादिश्रुत्या च। एवं हेयसंबन्धप्रत्यनीकस्वरूपतया तदनर्हं मां लोकमहेश्वरम्—लोकेश्वराणामपि ईश्वरं मर्त्येष्वसंमूढो यो वेत्ति ; इतरसजातीयतयैकीकृत्य मोहस्संमोहः, तद्रहितोऽसंमूढः, स मद्भक्त्युत्पत्तिविरोधिभिस्सर्वैः पापैः प्रमुच्यते ।

ப்ரு௧ஂவான ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கையாலே ஏற்படுவதில்லையித் தனை ஸர்வேஶ்வரனுக்குக் காம்ம காரணமாக ஶரீரஸம்ப௩ந்த௴ ஏற்படத்தகுதியேயில்லையாகையால் அநாதி௩ ஶப்௩த௩ம் முகத்ஸ்வரூ பத்தைக் காட்டிலும் ப்௴கஂவதஸ்வரூபத்துக்குச் சிறப்பைக் காட்டத் தடையில்லை "நிரவத்௩யம" [ஶ்வே 6-19] [முக்காலத்திலும் ஶரீர ஸம்ப௩ந்த௴ம் முதலிய குற்றமற்றவன்] என்று ஶ்ருதியிலும் இவ்வாத த௩ம முழங்கப்பட்டது. (மாம லோகமஹேஶ்வரம மாதயேஷு அஸம் மூட௴ ய வேத்தி) முற்கூறியபடி தாழ்ந்த ஶரீரஸம்ப௩ந்த௴த்துக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே அதற்குத் தகுதியேயில்லாத என்னை லோகேஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாக மனிதர்களில் மயக்கமற்றவனான எவன் அறிகிறானோ. நாலாவது பாத௩த்தில் பாபங்கள் நீங்குவதாகிற ப௨லனைக் கூறுகையால், மூன்றாவது பாக௫த்திலுள்ள அஸமமூட௴மாதய ஶப௩த௩ங்களை அதோடு கூட்டுவது பொருந்தாது தே௩வர்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் கிடைக்க அரிதான இந்த அறிவு மனிதர்களில் ப௴க௩யஶாலியான எவனோ ஒருவனுக்கே ஏற்படுமாகையாலே "மர்தயேஷு அஸமமூட௴ ய வேத்தி" " என்று முன்பாதியோடே கூட்டிப் பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும "யோ மாமேவமஸம மூட௴ ஜாநாதி புருஷோத்தமம' [கீதை 15-19] என்று கீ௩தையில் மேலே சொல்லப்போவதோடும் ஒட்டியிருக்கும் (அஸமமூட௴) பிரமன் உருத்திரன் முதலான மற்ற தே௩வர்களோடும், மனிதர் களோடும் ஒத்தவனாக எண்ணி திணைத்து மயங்குகை ஸம்மோஹமாகும அந்த மயக்கமற்றவன அஸமமூட௴னாகிறான் இத்தகைய மயக்கமற்ற மனிதன ப௩த்௩த௴ர்கள் முக்தர்கள், லோகேஶ்வரர்கள் ஆகிய அனைவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வனாகத் தன்னை அறிவதற்குப் ப௨லனைக் கூறுகிறான்—(ஸ ஸர்வ பாபை ப்ரமுச்யதே) அவன என் விஷயமான ப௴க்தியோக௩ம உண்டாவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப் பெறுகிறான் இது ப௴க்தியோக௩ம உண்டாவது பற்றிய ப்ரகரண மாகையாலும், அடுத்துள்ள ஏழாவது ஶ்லோகத்தில் "எனது ஐஶ

एतदुक्तं भवति—लोके मनुष्याणां राजा इतरमनुष्यसजातीयः, केनचित्कर्मणा तदाधिपत्यं प्राप्तः; तथा देवानामधिपतिरपि; तथा अण्डाधिपतिरपि इतरसंसारिसजातीयः, तस्यापि भावनात्रयान्तर्गतत्वात्,

---

வாயத்தையும் கு3ணங்களையும் உள்ளபடி அறிந்தவன் அசையாத ப4க்தியோக3த்தை உடையவனாகிறான்'' என்று கூறுகையாலும், இங்கு ப4க்தியோக3த்துக்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்குவதே கூறப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு சில ஐயங்கள் எழுகின்றன —(1) லோகமஹேஶ்வரனாகப் பரமாத்மாவை அறிந்தவனுக்கு ஸம்மோஹத்துக்கு இடமேயில்லை ஆகையால் மனிதர்களுள் ஸம்மோஹமற்றவன் என்று நிஷேதி4க்க வேண்டிய அவசியமில்லை (2) பிரமன், உருத்திரன், ஸநகாதி3கள் ஆகியவர்களும் லோகமஹேஶ்வரர்களாகப் புகழ்பெற்றிருக்கும்போது, பரமபுருஷன் ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? (3) அஜம், அநாதி3ம் என்னும் ஶப்3த3ங்களால் ப3த்3த4 முக்தர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்பட்டதுபோலே லோகமஹேஶ்வரஶப்3த3த்தால் நித்யர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு கூறப்படுகிறது என்று கொள்வது பொருத்தமல்லவா—என்பவை அவ்வையங்கள். சேதனர் பரமபுருஷனை மற்றவர்களோடு ஒன்றாக நினைத்து மயங்கும் முறையையும் அந்த மயக்கம் நீங்கும் வழியையும் ஆலோசித்தால் இவ்வையங்களுக்குப் பரிஹாரம் ஏற்படும். உலகில் மனிதர்களுக்கு அரசனாயிருப்பவன் மற்ற மனிதர்களோடு ஒரே ஜாதியில் சேர்ந்தவனாயினும் ஒரு கர்மத்தால் அவர்களுக்கு அரசனாகியிருக்கிறான் இவ்வண்ணமாகவே, தே3வர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவ ஜாதியைச் சேர்ந்தவனாயினும் நூறு அஶ்வமேத4ம் செய்தலாகிற கர்மத்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனாகிறான். அவ்வண்ணமே இவ்வண்ட3த்துக்கு அதி4பதியான பிரமனும் ப்3ரஹ்மபா4வனை, கர்மபா4வனை எனும் உப4யபா4வனைகளையும் உடையவனாகையாலே மற்ற ஸம்ஸாரி சேதனர்களை ஒத்தவனாயினும், விஶேஷமான ஒரு ஸாத4நாநுஷ்டா2னத்தால் அண்டா3தி4பதியாயிருக்கிறான் ''யோ ப்3ரஹ்மாணம் வித3தா4தி பூர்வம்'' [ஶ்வே 6-8] [எவன் பிரமனை முதலில் படைக்கிறானோ] என்னும் ஶ்ருதியாலும் பிரமன் படைக்கப்பட்டவனே என்று விளங்குகிறது. ''அணிமா மஹிமா சைவ க3ரிமா லகி4மா தத2ா । ப்ராப்தி ப்ராகாம்யம் ஈஶித்வம் வஶித்வம் சாஷ்டஸித்3த4ய ॥'' ''அணிமா மஹிமா ச தத2ா லகி4மா க3ரிமா வஶித்வமைஶ்வர்யம் ।

* यो ब्रह्माणं विदधाति (श्वे. ६, ८) इति श्रुतेश्च। तथाऽन्येऽपि येकेचन अणिमाद्यैश्वर्यं प्राप्ताः। अयं तु लोकमहेश्वरः—कार्यकारणावस्थादचेतनात् बद्धान्मुक्ताच्च चेतनात् ईशितव्यात् सर्वस्मान्निखिलहेयप्रत्य-

---

ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேதயஷ்டைஸ்வர்யாணி யோகயுக்தஸ்ய||''
[(1) அணிமா (மிகச்சிறிதாகை) (2) மஹிமா (மிகப்பெரிதாகை) (3) லகி₄மா (மிகக்குறைந்த எடையை உடையவனாகை) (4) க₃ரிமா (மிக அதி₄கமான எடையை உடையவனாகை) (5) ப்ராப்தி: (எதையும் அடைகை) (6) ப்ராகாம்யம் (தடையற்ற விருப்பம்) (7) ஈஶித்வம் (அனைவரையும் நியமிக்கை) (8) வஶித்வம் (அனைவரையும் வசப்படுத்துகை) என்பவை அஷ்டைஶ்வர்யங்களாகும்] என்னும் அஷ்டமஹா ஸித்₃தி₄களையுடைய உருத்திரன் ஸநகாதி₃கள் முதலானவர்களும் முற்கூறியபடியே பல விஷயங்களில் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களை ஒத்தவர்களாயினும் காமவிஶேஷத்தால் அந்த ஸித்₃தி₄களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதுபோல லோகமஹேஶ்வரனை பரமபுருஷனும் ஒரு காமவிஶேஷத்தால் லோகமஹேஶ்வரனாயினும் பல விஷயங்களில் ஸம்ஸாரிஜீவர்களை ஒத்தவனாயிருக்கலாம் என்னும் ஸம்மோஹம் ஏற்பட இடமுண்டு இது முதல் ஐயத்துக்குப் பரிஹாரம் இனி, இரண்டாவது ஐயத்திற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு — பிரமன் முதலானோரை நாராயணனால் படைக்கப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்டு, ஸம்ஹரிக்கப் படுபவர்களாகப் பல ப்ரமாணங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கையாகிற ப்₃ரஹ்மப₄ாவனை, பரமனால் நியமிக்கப் பெற்று லோகஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கையாகிற காம ப₄ாவனை, இரண்டும் கலந்திருக்கையாகிற உப₄யப₄ாவனை ஆகிய ப₄ாவநாத்ரயத்தில் ஏதாவதொன்றை உடையவர்களாகவும் முழங்குகின்றன இத்தாழ்வுகள் நாராயணனுக்கு உள்ளதாகச் சொல்லாததோடன்றியில் இல்லையென்றும் அவை கோ₄ஷிக்கின்றன 'நாராயணாத் ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத்₃ருத்₃ரோ ஜாயதே' ''ப்₃ரஹ்மா நாராயண ஶிவஶ்ச நாராயண' [நாராயணோபநிஷத்] 'ஸ ப்₃ரஹ்மா ஸ ஶிவ [தை-நா 11] 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாந'' [மஹோபநிஷத்] என்று உபநிஷத்துக்கள் நாராயணனே பிரமனையும், உருத்திரனையும் உண்டாக்குவதாகவும் ரக்ஷிப்பதாகவும், ஸம்ஹரிப்பதாகவும் முழங்குகின்றன இப்படிப் பிரமருத்திரர்கள் நாரணனைப் படைத்தளித்து அழிப்பதாக எந்த உபநிஷத் வாக்யமும் கூறவில்லை பிரமன் உருத்திரன் முதலான தே₃வர்களை ப்ரஸ்தாபித்து, ''அஶுத்₃த₄ாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தே₃வாத்₃யா: கர்மயோநய'' [வி-பு

नीकानवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणैकतानतया नियमनैकस्वभावतया च विसजातीय इति इतरसजातीयतामोहरहितो यो मां वेत्ति, स सर्वैः पापैः प्रमुच्यते इति ॥ ३ ॥

6-7-77] [தே$_3$வாகள, மனிதர், திாயக, ஸத$_2$ாவரம எனனும நால்வகை யோனிகளும (பிறபபுகளும) காமம காரணமாகப பிறநதவாகளாகை யாலே அஶு^{ஈ}த$_3$த$_4$ாகள்] எனருா பராஶரா ''ஆப$_3$ர ஹம ஸதமப$_3$பா யநதா ஜக$_3$த$_3$நதா வயவஸதி$_2$தா | பராணிந காமஜநித ஸம்ஸார வஶவாததிந ||'' [விஷ்ணுத$_4$ாமம 104-22] [பிரமன முதல புல ஈருக வுளள உலகிலுளள ஜீவராஶிகள அனைவரும காமததினுல உணடான ஸம்ஸார வாழககை நடததுகிறவாகளே] எனருா செளனகா. ''ப$_3$ர ஹ மாணம ஶிதிகணட$_2$ம ச யாஶ்சாநயா தே$_3$வதா ஸமருதா | பரதிபு$_3$த$_3$த$_4$ா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப$_2$லம ||'' [ப$_4$ாரதம்-மோக்ஷத$_4$ாமம 350-36] [பிரமனையும, சிவனையும, இநதிரன முதலான மறற தே$_3$வா களையும, அவாகளிடமிருநது கிடைககும ப$_2$லன அளவுபடடிருககையால அறிவாளிகள ஸேவிபபதிலலை] ''ஏதௌ த$_3$வௌ விபு$_3$த$_4$ஶரேஷ்டௌ$_2$ ப்ரஸாத$_3$கரோத$_4$ஜௌ ஸ்மருதௌ | தத$_3$ாத$_3$ாஶித பநத$_2$ாநௌ ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரகௌ ||'' [ப$_4$ாரா-மோக்ஷ 169 19] [பிரமனும, உருததிரனுமாகிற இவவிரு தே$_3$வாதலைவாகளும (முறையே) நாரா யணனின அருளாலும, கோபததாலும உணடானவாகளாகவும, அவ ஞல வழிகாடடபபெறறு (முறையே) ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரத தொழிலைச செயபவாகளாகவும கூறபபடுகிருாகள] எனருா ப$_4$ாரததகில வியாஸா. 'ருத$_3$ர! யததே ஜநிம சாரு சிதரம'' [ருக-அஷ்டகம் 3-8-26] எனறு ருக$_3$வேத$_3$ம உருததிரனின அழகிய செலவம அவனுக்கு ப$_4$க$_3$வதஸம ப$_3$ந்த$_4$ததினுல பிறவி தொடங்கி ஏறபடடது என முழஙகிறறு ''மஹாதே வ ஸாவமேதே$_4$ மஹாதமா ஹு^{ஈ}தவாதமாநம தே$_3$வ தே$_3$வோ ப$_3$பூ$_4$வ' [ப$_4$ார-ராஜத$_4$ாமம 20 12] [மஹாதே$_3$வனுகிற சிவன ஸாவமேத$_4$யாக$_3$ததில தனனையே ஹோமம செயது தே$_3$வதே$_3$வனு னை] என்ருர் வியாஸரும. ஆகையால பிரமன, உருததிரன முதலானுா தஙகளுககுக கீழபபடடவாகளுக்கு ஈஶவரர்களாயினும லோகமஹேஶவ ரரலலா, நாராயணன ஒருவனே லோகமஹேஶ்வரன் என்பதே ஸகல பரமாணஸித$_3$த$_4$ம இது இரணடாவது ஐயததிறகுப பரிஹாரம லோக மஹேஶவர ஶப$_3$த$_3$த்தில லோகஶப$_3$த$_3$ம பிரமன், உருத்திரன முதலா னுரையும, அவாகளிலும சிறநத ஈஶவரதவததையுடைய நிதயாகளையும் காடடுமாகையால, இந்த ஶப$_3$த$_3$ததால நிதயாகளைக காடடிலும் வேறு பாடும் காடடபபடுகிறது. இது மூன்ருவது ஐயத்திறகுப பரிஹாரம்.

இனி, இரண்டாவது ஐயதத்திற்குப் பரிஹாரம பினவருமாறு — பிரமன முதலானுரை நாராயணனுல படைககப்படடு, ரக்ஷிககபபட்டு, ஸம்ஹரிககப்படுபவாகளாகப் பல பரமாணங்கள் பறைசாறறுகினறன. ப்₃ரஹமததை உபாஸிககையாகிற ப₃ரஹமப₄ாவனே, பரமனுல நிய மிககபபெறறு லோகஸருஷடி முதலானவறறைச செயகையாகிற காம ப₄ாவனே, இரணடும கலநதிருககையாகிற உப₄யப₄ாவனே ஆகிய ப₄ாவநாதரயததில ஏதாவதொனறை உடையவாகளாகவும முழஙகு கினறன இததாழவுகள நாராயணனுககு உளளதாகச சொலலாத தோடனறியில, இலலையெனறும கே₁ாஷிககினறன "நாராயணுத ப₃ரஹமா ஜாயதே நாராயணுத₃ருத₃ரோ ஜாயதே" "ப₃ரஹமா நாராயண ஶிவஶச நாராயண" [நாராயணேபநிஷத] "ஸ ப₃ரஹமா ஸ ஶிவ" [தை நா 11] "ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந" [மஹோபநிஷத] எனறு உபநிஷததுககள— நாராயணனே பிரமனேயும, உருததிரனேயும உணடாககுவதாகவும, ரக்ஷிபபதாகவும, ஸமஹரிபபதாகவும முழஙகுகினறன இபபடிப பிரமருததிராகள நாரணனேப படைததளிதது அழிபபதாக எநத உபநிஷத₃வாகயமும கூறவிலலை பிரமன் உருததிரன முதலான தே₃வாகளே பரஸதாவிதது, "அஶ₂த₃த₄ாஸதே ஸமஸதாஸது தே₃வாத₃யா காமயோநய" [வி பு 6 7 77] [தே₁வாகள, மனிதா, திாயக, ஸத₂ாவரம எனனும நாலவகை யோனிகளும் (பிறபபுகளும) காமம காரணமாகப பிறநதவாகளாகையாலே அஶ₂த₃த₄ாகள] எனருா பராஶரா. "ஆப₃ரஹம ஸதமப₃பாயநதா ஜக₃த₃நதா வய வஸதி₂தா । பராணிந காமஜநித ஸமஸார வஶவாததிந ॥" [விஷ்ணு த₄ாமம 104 22] [பிரமன முதல புல ஈருகவுளள உலகிலுளள ஜீவராஶிகள் அனேவரும் காமததினுல உண்டான ஸமஸார வாழககை நடததுகிறவாகளே.] எனருா செளனகர் "ப₃ரஹமாணம ஶிதி கணட₂ம ச யாஶசாநயா தே₃வதா ஸமருதா । பரதிபு₃த₃த₄ா ந ஸேவநதே யஸமாத பரிமிதம ப₂லம ॥" [ப₄ாரதம் மோக்ஷத₄ாமம் 350 36] [பிரமனேயும, சிவனேயும, இநதிரன முதலான மறற தே₃வாகளேயும, அவாகளிடமிருந்து கிடைககும் ப₂லன அளவு படடிருககையால அறிவாளிகள ஸேவிபபதிலலை] "ஏதெள த₃வெள விபு₃த₄ஶரேஷடெ₂ள பரஸாத₃கரோத₄ஜெள ஸமருதெள । ததா₂ த₃ாஶிதபநதா₂நெள ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகெள ॥" [ப₄ார மோக்ஷ 169-19] [பிரமனும, உருததிரனுமாகிற இவவிருதே₃வர்தலைவாகளும முறையே நாரணனின அருளாலும, கோபததாலும உணடானவாக ளாகவும, அவனுல வழிகாடடபபெறறு (முறையே) ஸருஷடிஸமஹாரத

॥ भा॥ एवं स्वस्वभावानुसन्धानेन भक्त्युत्पत्तिविरोधिपापनिरसनम्, विरोधिनिरसनादेवार्थतो भक्त्युत्पत्तिं च प्रतिपाद्य स्वैश्वर्यस्वकल्याणगुणगणप्रपञ्चानुसन्धानेन भक्तिविवृद्धिप्रकारमाह—

बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥
अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

தொழிலைச செயபவாகளாகவும கூறபபடுகிருாகள] எனருா ப₄ாரததததில வியாஸா ருத₃ர யததே ஜஙிமசாரு சிதரம [ருக அஷடகம 3-8 16] எனறு ருக₃வேத₃ம உருததிரனின அழகிய செலவம அவனுககு ப₄க₃வத ஸமப₃நத₄ததிஞல பிறவி தொடஙகி ஏறபடடது என முழஙகிறறு "மஹாதே₃வ ஸாவமேதே₄ மஹாதமா ஹூதவாதமாநம தேவ தே₃வோ ப₃பூ₄வ' [ப₄ார ராஜத₄ாமம 20 12] [மஹாதே₃வனுகிற சிவன ஸாவமேத₄யாக₃ததில தனனையே ஹோமமசெயது தே₃வதேவ ஞனை] எனருா வியாஸரும, ஆகையால பிரமன, உருததிரன முதலானா தஙகளுக்குக கீழ்பபடடவாகளுககு ஈஶவராகளாயினும லோகமஹேஶவரரலலா, நாரணன ஒருவனே லோகமஹேஶவரன் எனபதே ஸகலபரமாணஸித த₄ம இது இரணடாவது ஐயததிறகுப பரிஹாரம் லோகமஹேஶவரஶப்₃த₃ததில லோகஶப்₃த₃ம பிரமன, உருத்திரன் முதலானுரையும், அவாகளிலும சிறந்த ஈஶவரத்வததை யுடைய நிதயாகளையும காடடுமாகையால், அதனுல நிதயாகளைக் காட்டிலும வேறுபாடும உணர்ததபபடுகிறது இது மூனருவது ஐயத திறகுப பரிஹாரம ஆக, தனனுல நியமிககபபடுபவையாய, காாய நிலையிலும், காரண நிலையிலுமுளளவையான எல்லா அசேதனததை யும், ப₃த்₃த₄ன, முகதன, நிதயன எனும எலலாச சேதன வர்கக₃ததை யுஙகாடடிலும,—எலலாத் தாழ்வுகளுககும எதிாததடடாயிருப்பவனுய, எலலையறற பெருமையையுடைய கணககறற கலயாணகு₃ணஙகளுககு ஓரே இருபபிடமானவனுகையாலும, அனைததையும் நியமிபபதையே இயலவாககககொணடவனுகையாலும சிறபபுறறவனுய, லோகமஹேஶவர ஶப்₃த₃ததுக்கு முக₂யாாதத₂மான நாரணனை மறறவாகளோடு ஒதத வனுக மயங்காமலிருபபவனுககே ப₄கதி உணடாவதற்குத தடையான எலலாப பாபஙகளும நீஙகும எனறதாயிறறு 3.

4 பு₃த்₃தி₄ர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ க்ஷமா ஸத்யம த₃மஶ்ஶம: |
ஸுக₂ம து₃ க்க₂ம ப₄வோऽப₄ாவோ ப₄யம் சாப₄யமேவ ச ||

5. அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டி. தபோ தா₃நம யஶோऽயஶ: |
ப₄வந்தி ப₄ாவா பூ₄தாநாம மத்த ஏவ ப்ருத₂க்₃வித₄ா. ||

பு₃த்₃தி₄ —மனத்தின ஆராயும திறமை, ஜ்ஞாநம— (சித, அசித ஆகியவற்றின வேறுபாடுகளைப பற்றிய) உறுதி, அஸம்மோஹ —(ஒன்றை மற்றொன்ருக நினைக்கும) மயக்கத்தின நீக்கம, க்ஷமா—(கோபத்துக்குக காரணமிருக குமபோதும) பொறுமையோடிருத்தல, ஸத்யம்—உண்மை யுரைக்கும மனப்பான்மை, த₃ம.—வெளி இந்த₃ரியங்களை (தாழ்ந்த விஷயங்களில செல்லாதபடி) அடக்குதல, ஶம - மனத்தை (அவவாறு) அடக்குதல, ஸுக₂ம்—ஆதமா வுக்கு அநுகூலமான அநுப₄வம, து₃க்க₂ம—ஆதமாவுக்கு ப்ரதிகூலமான அநுப₄வம, ப₄வ —(அநுகூலாநுப₄வத்திஞல ஏற்படும மனத்தின) இனபமிகும நிலை அப₄ாவ —(ப்ரதி கூலாநுப₄வத்திஞல ஏற்படும மனத்தின) துனபமிகும நிலை ப₄யம—(வரபபோகிற துனபத்தின காரணத்தைக காணப தஞல உண்டாகும) துனபம, அப₄யம—(முறகூறிய) துனபம நீங்கியிருத்தல, ஏவ ச-ஆகியவையும, அஹிம்ஸா—பிறா துன பத்துக்குககாரணமாயிராமை, ஸமதா-(பொருள வரவு செலவு பற்றித தன விஷயத்திலும பிறா விஷயத்திலும) ஸமமான பு₃த்₃தி₄உடையவஞயிருக்கை, துஷ்டி —(எந்த ஆதமாவைக கண்டாலும)இனபுறும இயலவுடையவஞதல, தப —(ஶாஸ்த ரத்தில சொல்லப்பட்டபடி) பே₄ாக₃த்தைச சுருக்கி உடலை வருத்துதல, தா₃நம—தனது பே₄ாக₃யப்பொருளகளைப பிறாக்கு அளித்தல, யஶ —கு₃ணமுடையவன என்னும புகழ, அயஶ.—தோ₃ஷமுள்ளவன என்னும ப்ரஸித்₃தி₄, (ஆகியவையும முதலான) பூ₄தாநாம் ப்ருத₂க்₃வித₄ா. ப₄ாவா - எல்லா ஜீவராஶிகளின பல வகைப்பட்ட மனநிலைகள, மத்த: ஏவ ப₄வந்தி—என ஸங்கலபத்தாலேயே உண்டா கின்றன.

4. புதந்தி யறிவு மயக்கறுதல் பூண்பொறைதான
சதநதிய மைமபுலனகள சாாநதடகக—லதநதியலபிற
சாநதிசுகந துகக்ந தகுமுணமை யினமைபய
மேநதிதனில லாமை யிவை.

5. கொலலாமை யொபபுகபபு குனறுந தவநதானஞு
சொலலா புகழபழியாந தொல்பொருளக—ளலலாநதா
னெனறுலே யெவவுயிாககு மேயநத பலவகையா
மூனறுலே வாதியலு மூணடு

புத்தி—மனததின ஆராயும திறமை, **அறிவு**—(சித அசித ஆகியவற்றின வேறுபாடுகளைப பற்றிய) உறுதி, **மயககறுதல**—(ஒன்றை மறறொனருக நினைககும) மயககத்தின நீககம, **பூண்பொறைதான்**—(கோபததுககுக காரண மிருககுமபோதும) பொறுமை கொளளுதலாகிற அணி கலன, **சததியம**—உணமையுரைககும மனபபானமை, **ஐமபுலனகள சாாந்து அதநதியிலபில அடககல**—வெளி இநத்₃ ரியங்களைத தாழநத விஷயங்களில செல்லாதபடி அடக குதல, **சாநதி**—மனததை அவவாறு அடககுதல, **சுகம**—ஆதமாவுககு அநுகூலமான அநுப₄வம, **துககம**—ஆதமா வுககு பரதிகூலமான அநுப₄வம **தகும உண்மை**—(அநு கூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) இனபமிகுதிலை, **இனமை**—(பரதிகூலாநுப₄வததினுல ஏறபடும மனததின) துனபமிகுதிலை, **ஏநது பயம**—(வரபபோகிற துனபததின கார ணததைக காணபதனுல உணடாகும) துனபம **இதன இல்லாமை**-(முறகூறிய) துனபம நீங்கியிருததல, **இவை**—ஆகிய இநத மனநிலைகளும, **கொலலாமை**—பிறா துன பததுககுக காரணமாயிராமை, **ஒபபு**—(பொருள வரவு செலவு பறறித தன விஷயததிலும பிறா விஷயததிலும) ஸமமான பு த₃தி₄ உடையவனுயிருககை, **உகபபு** (எநத ஆதமாவைக கணடாலும) இனபுறும இயலவுடையவனு தல, **குனறுந தவம**—(ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி பே₄ாக₃ததைச சுருககி உடலை வருததுதலாயிருபபதாய,) அழியாத ப₂லனையுடையதான தவம, **தானம**—தனது பே₄ாக₃யப பொருளகளைப பிறாககு அளிததல, **சொல்லா**

॥ भा ॥ बुद्धिः—मनसो निरूपणसामर्थ्यम्, ज्ञानम्—चिदचिद्वस्तुविशेषविषयो निश्चयः, असंमोहः—पूर्वगृहीतादरजतादेर्विसजातीये शुक्ति-

புகழ் —குணமுடையவன் என்று அனைவரும் சொல்லும் புகழ், பழியாம்—தோஷமுள்ளவன் என்னும் பிரஸித்தி, ஆகிய எவ்வுயிர்க்கும் — எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும், பல வகையாம் தொல் பொருள்கள் எல்லாம்தான்—பலவகைப் பட்ட தொன்மையான மனநிலைகள் எல்லாமும், என்னாலே ஏய்ந்த — என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. உன்னாலே — ஜீவனான உன் ஸங்கல்பத்தாலே, ஆது— எந்த மனநிலை, மூண்டு இயலும்?—தனக்கு செயல்படும்?

4, 5 ''ப₄க்தயுத்பத்திவிவ்ருத்₃த்₄யர்த்தௌ₂' [ப₄க்தி உண்டாவ தற்காகவும், வளர்வதற்காகவும் சொல்லப்பட்டது] என்று இந்த அத்தி யாயத்தின் கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்ரஹத்தில் சொல்லப்பட்ட இரு விஷயங் களில் தன்னை தே₃வாதி₃தே₃வனாக அநுஸந்தி₄ப்பதால் ப₄க்தி உண் டாவதற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கும் என்று சென்ற ஶ்லோகம் மூன்றாக நிரூபித்து, இப்படித் தடை நீங்கியதால் ப₄க்தி உண்டாகிறது என்பதையும் அர்த்த₂ாத் விளக்கி, மேலே விரிவாகச் சொல்லப்படும் தனது ஐஶ்வர்யம், கல்யாணகு₃ணங்கள் ஆகியவற்றை அநுஸந் தி₄ப்பதால் ப₄க்தி வளரும் வகையைக் காட்டுகிறான் நாலு முதல் பதினோராவது ஶ்லோகம் வரை. இவன் பிரமன், சிவன் முதலான தே₃வர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்று உணராமல் அவர்களை இவ னுக்கு மேற்பட்டவர்களாகவோ, சமமானவர்களாகவோ, இவனோடு ஒன்றானவர்களாகவோ நினைத்தால், இவனிடத்தில் ஏகாந்தமான அநந்யப₄க்தி உண்டாகாது என்பதும், இவனுடைய ஒப்பற்ற ஐஶ்வர்யத்தையும் கல்யாண கு₃ணங்களையும் அநுஸந்தி₄ப்பதாலேயே உண்டான அந்த ப₄க்தி வளரும் என்பதும் சொல்லாமலே விளங்கு மன்றோ (பு₃த்₃தி₄) மனத்தின் ஆராயும் திறமை இதற்கு 'அறிவு' என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாதோ? எனில் அப்படிக் கொண்டால் அடுத்துள்ள ஜ்ஞான ஶப்₃த₃த்தோடு புநருக்தி (கூறியது கூறல்) எனும் தோ₃ஷம் வரும், ஆகையால் அந்த ஜ்ஞானத்துக்குக் காரண மான (மனத்தின்) ஆராயும் திறமையை இங்கு பு₃த்₃தி₄ ஶப்₃த₃த் துக்குப் பொருளாகக் கொள்வது பொருத்தம் 'பு₃த்₃தி₄ஶாலியாயி ருப்பதால் அறிகிறான்' என்னும் உலக வழக்கையொட்டி, இங்கு 'பு₃த்₃தி₄' ஶப்₃த₃ம் லக்ஷணையாலே ஆராயும் ஶக்தியைக் குறிக்கிறது.

क्रादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः; क्षमा—मनोविकारहेतौ सत्यप्यविकृतमनस्त्वम्; सत्यम्—यथादृष्टविषय भूतहितरूप वचनम्; तदनु-

---

"புத்₄யதே அநயா" [எதனுல அறியப்படுகிறதோ அது புத்தியாகிறது] என்னும கரணவயுதபததியால அறிவுககுக காரணமான திறமையைக குறிப்பதாகவும கொளளலாம, (ஜ்ஞாநம) அறிவு. முற்கூறிய ஆராயும திறமையினுல ஏறபடும உறுதியான அறிவைக குறிககிறது. அடுதது 'அஸம்மோஹ' எனபபடும மயகக மினமைககு இவவறிவு காரணமாக விளஙகுகையால, ப்ரகரணததை யொட்டி, சேதநாசேதநப பொருளகள் விஷயமான உறுதியான அறிவு இநத ஜ்ஞாந ஶப்₃த₃ததால சொலலப்படுவதாகக கொள்வது பொருத்தம். பு₃த்₃தி₄ ஶப்₃த₃ததுக்கு உறுதியான அறிவு எனறும, ஜ்ஞாநஶப்₃த₃ததுககு மோக்ஷவிஷயமான அறிவு எனறும சிலா பொருள கொணடாாகள. இரணடு ஶப்₃த₃ஙகளையும முறையே ஒரு குறிபபிடட பு₃த்₃தி₄யையும, குறிப்பிடட ஜ்ஞானததையும சொலலுவதாகக குறுககிப பொருள கொளளவேணடியிருபபதால இவவாதத₃ம அநாத₃ரிககபபடடது (அஸம்மோஹ) ஒனறை மறறொனருக நினைககும மயககததின் நீககம கடைவீதி முதலான வறறில அறியபபடட வெளளி முதலானவறறிலும வேறுபடட சிபபி முதலான பொருளகளை அவறறோடு ஒரே ஜாதியைச் சோநததாக அறிவதே மயககமாகும. இது நீஙகுதலே மயககமினமையாகும. இது முதலிலெடுககபபடட சேதநாசேதந வஸ்துவிஶேஷ விஷய மான அறிவினுல ஏறபடுகிறதாகையாலே, அஸம்மோஹ ஶப்₃த₃ம சேதநாசேதந வஸ்துககளிடையே முறகூறிய மயககமினமையைக காட்டு கிறது (க்ஷமா) கோபததுககுக காரணமிருககுமபோதும பொறுமை யோடிருததல, கோபமினமையை க்ஷமா (பொறுமை) எனனும ஶப்₃த₃ததுககுப பொருளாககக கொணடால தூஙகுமபோதும கோபமின மையிருபபதாலே அபபோதும பொறுமையிருப்பதாகக கொளள வேணடிவரும அதைதத தவிாபபதறகாக, கோபமாகிற மனோவிகா ரத்திறகுக காரணமிருநதபோதிலும மனோவிகாரம அடையாமலி ருககை எனறு க்ஷமாலக்ஷணம பா₄ஷ்யததில அருளபபெறறது கோபததுககுக காரணமான வசவு, அடி முதலானவையிருநதபோதி லும கோபபபடாமலிருககை பொறுமை எனறவாறு இதனமேல பின வருமாறு ஓா ஆக்ஷேபம எழுகிறது. கோபததுககுக காரணமிருககும போது எபபடிக காாயமான கோபம் ஏறபடாமலிருககக முடியும? அபபடி ஏறபடாவிடில் அது காரணமாகவே ஆக முடியாதே

गुणा मनोवृत्तिरिहाभिप्रेता, मनोवृत्तिप्रकरणात् ; दमः—बाह्यकरणानाम-नर्थविषयेभ्यो नियमनम्; शमः— अन्तःकरणस्य तथा नियमनम् ; सुखम्—

என்பது அவகாசேஷபம் இதற்குப் பரிஹாரமாவது—காரணமிருக்கு மிடமெல்லாம் காரியம் உண்டாகியே தீரவேண்டும் என்னும் நியமம் கொள்ளமுடியாது. காரணமும் இருந்து, காரியம் ஏற்படத்தடையு மில்லாமலிருந்தால்தான் காரியமேற்படும். தடையோடு கூடிய காரண மிருந்தாலும் காரியம் ஏற்படுவதாகக்கொண்டால் காரணம் நித்யவிபு₄ வாயிருக்குமிடங்களில் காரியம் எப்போதும் எங்கும் ஏற்படவேண்டி வரும் தடையினாலேயே கோபமாகிற காரியம் ஏற்படவில்லையானால் பொறுமைக்கு என்ன பெருமை? எனில் உடலில் நெருப்புப்பட்டால் உடல் கொப்பளிக்கிறது, மணி, மந்தரம் முதலான தடையிருக்கும் போது நெருப்பினால் உடல்கொப்பளிப்பதில்லை அதுபோலவே வலிமை மிக்க விவேகம் என்னும் தடையினால் கோபத்துக்குக் காரணங்கள் தடுக்கப்பட்டு விடுவதால் கோபம் ஏற்படுவதில்லை விவேகத்தினால் உண்டான பொறுமையாகிற கு₃ணமும் பெருமைபெறுகிறது என்று கண்டுகொள்வது (ஸத்யம்) ஜீவராசிகளுக்கு நன்மை பயப்பதாய், கண்ணால் கண்டதாயிருக்கும் விஷயத்தைப்பேசுதல் 'ஸத்யம் பூ₄த ஹிதம் பரோக்தம் [வ்யாஸஸ்ம்ருதி] [ஜீவராசிகளுக்கு நன்மை பயப்பதே ஸத்யமாகும்] என்று 'பூ₄தங்களுக்கு ஹிதமாயிருக்கும் வார்த்தையே 'ஸத்யம்' என்று லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது. பொய் வார்த்தையும் சில சமயங்களில் பூ₄தஹிதமாயிருப்பதுண்டாகையால் அதைத் தவிர்ப்பதற்காக 'யதா₂ த்₃ருஷ்ட விஷயம்' [கண்ணால் கண்டதாயிருப்பதாய்] என்று பா₄ஷ்யத்தில் விசேஷிக்கப்பட்டது. உள்ளதை உள்ளபடி கண்டு, கண்டபடி சொல்லும் விஷயமே உண்மையாயிருந்தபோதிலும், கண்டதைச் சொல்லுவதே உண்மை யுரைத்தலுக்குப் போதுமானதாகையால், 'உள்ளதை உள்ளபடிகண்டு உரைத்தல் என்று ஸத்யலக்ஷணம் சொல்லப்படவில்லை தான் கண் டதை ஒருவன் சொல்லி, அதுவேறு காரணங்களால் தவறாயிருந் தாலும், அவன் சொன்னது உண்மை வார்த்தையேயன்றோ. உண்மை உரைத்தலாகிற கிரியையையே ஸத்யசப்₃த₃ம் குறிக்குமாயி னும் "ப₄வந்தி பா₄வா" என்று அடுத்த ச்லோகத்தில் இவற்றை யெல்லாம் மனோநிலைகளாகக் குறிக்கையாலே, இங்கு ஸத்ய சப்₃த₃ம் முற்கூறியபடி உண்மையுரைக்கும் மனப்பான்மையையே குறிக்கிறது. (த₃ம) வெளி இந்த்₃ரியங்களைத் தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாமல் அடக்குதல் (சம) உள்ளிந்த்₃ரியமான மனத்தை அவ்வாறு

आत्मानुकूलानुभवः; दुःखम्-प्रतिकूलानुभवः; भवः-भवनम्; अनुकूलानु-भवहेतुक मनसो भवनम्; अभावः —प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः;

அடக்குதல். கீ3தை 16 1,2 முதலானவிடங்களில் த3மஶப்3த3த்தை மனத்தை அடக்குதலாகவும், ஶமஶப்3த3ப்ராயமான ஶாந்தியை வெளி இந்த்3ரியங்களை அடக்குதலாகவும் அந்த ப்ரகரணத்திற்கு அநுகு3ணமாக பா4ஷ்யத்தில் பொருள்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், இந்த ப்ரகரணத்திற்கு அநுகு3ணமாக முதலில் வெளி இந்த்3ரியங்களை அடக்கிய பின்பே உள் இந்த்3ரியமான மனத்தை அடக்குவது முறையாகையால் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டது. இப்படி விஷயம் வேறுபடுவதால் இவ்விரு ஶப்3த3ங்களிடையே புநருக்தியுமில்லை. ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி4க்கப்பட்ட விஷயங்களிலிருந்து இந்த்3ரியங்களை அடக்குவது தவறாகையால் 'தாழ்ந்த விஷயங்களிலிருந்து அடக்குதல்' என்று இரண்டிடத்திலும் விஶேஷிக்கப்பட்டது. (ஸுக2ம்) ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமான அநுப4வம் (து3:க2ம்) ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிகூலமான அநுப4வம். அநுகூலமாயிருக்கை என்று ஸுக2த்துக்கும், ப்ரதிகூலமாயிருக்கை என்று து3:க2த்துக்கும் லக்ஷணமாயிருந்தபோதிலும், அடுத்த ஶ்லோகத்திலுள்ள பா4வ ஶப்3த3த்திலிருந்து இவையெல்லாம் மனோவ்ருத்திரூபமாயிருப்பவை என்று விளங்குகையால், 'அநுகூலாநுப4வம்', 'ப்ரதிகூலாநுப4வம்' என்று ஸுக2து3:க2ங்களுக்கு லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது. இந்த ஸுக2து3:கா2நுப4வங்களால் ஏற்படும் மனத்தின் இரு நிலைகளைக் காட்டுகின்றன அடுத்த இரண்டு ஶப்3த3ங்களும். (ப4வ) ப4வனம். அதாவது முற்கூறிய அநுகூலாநுப4வத்தினால் விளையும் பெருமகிழ்ச்சியாகிற மனத்தின் நிலை. (அபா4வ) முற்கூறிய ப்ரதிகூலாநுப4வத்தினால் விளைந்த பெருந்துன்பமாகிற மனத்தின் நிலை. சிலர் பா4வஶப்3த3த்துக்கு "ப4வ்யதா" [ப4வ்யமாயிருக்கை] என்றும், அபா4வ ஶப்3த3த்துக்கு அபி4ப்ராயம் என்றும் பொருள்கொண்டனர். ஸுக2ம் து3:க2ம் என்று முன்பும், ப4யம் அப4யம் என்று பின்பும் எதிர்த்தட்டான இரட்டைகளைப் படித்திருப்பதையொட்டி, இடையிலுள்ள "ப4வோऽபா4வ" என்பதையும், "ப4வ அபா4வ" என்று பிரித்து எதிர்த்தட்டான இரட்டைகளாகக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதமாகையால் அப்பொருள் பொருந்தாது. இந்த பா4வாபா4வஶப்3த3ங்களும் மனோவ்ருத்தியாயிருக்கவேண்டுகையாலும், முதலில் படிக்கப்படும் ஸுக2து3:க2ங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாயிருப்பது உசிதமாகையாலும் ஸுக2ம் எனப்படும் அநுகூலாநுப4வத்தால் விளையும் பெருமகிழ்ச்சி (உத்3த4ர்ஷம்) ப4வ ஶப்3த3த்தாலும், து3:க2ம் எனப்படும் ப்ரதிகூலாநுப4வத்தால் விளையும் பெருவருத்தம் (அவஸாத3ம்) அபா4வ ஶப்3த3த்தாலும் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட்டது

भयम्—आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम्; तन्निवृत्तिः—अभयम्; अहिंसा—परदु.खाहेतुत्वम्; समता—आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्था-

---

"தலலப₃தி₄ா விவேகவிமோகாப₄யா ஸகரியாகலயா ஞனவஸாத₃ನா-நுத₃த₄ாஷேப₄ய" [வாகயக₃ரநத₂ம] [1 ஶுத₃த₄மான அனனத தால ஏறபடும ஶரீரஶுத₃தி₄யாகிற விவேகம. 2. காமததில பறறினமையாகிற விமோகம 3. உபாஸய வஸதுவை இடைவிடா மல தியானிப்பதாகிற அப₄யாஸம 4. இயனறவரையில பஞச மஹாயஜஞம முதலானவைகளை அநுஷடி₂பபதாகிற கரியை. 5. உண மையுரைததல, நேரமை, கருணை, த₃ானம அஹிமசை, அநபி₄த₄யை (பிறாககுக கேடு நினையாமை) எனும கு₃ணஙகளாகிற கலயாணஙகள. 6 தே₃ஶகாலஙகள விபரீதமாவதாலும, வருததமதரும பொருளகளை நினைபபதாலும மனததுககு ஏறபடும தீ₃னததனமையும, ஒளியினமையு மாகிற அவஸாத₃ததிறகு எதிரததட்டான அநவஸாத₃ம 7. அவ ஸாத₃ததிறகுக காரணமாகச சொலலபபடடவறறிறகு நேர்மாறுன வறறால ஏறபடும பெருமகிழசசியாகற உத₃த₄ாஷததின இனமை யாகிற அநுத₃த₄ாஷம என்கிற ஏழு காரணஙகளாலும் உபாஸனம விளைகிறது] எனறு வாகயகாரரும இந்தப பெருவருத்தமினமையை அநவஸாத₃ ஶப்₂த₃ததாலும பெருமகிழசசி யினமையை அநுத₃த₄ாஷ ஶப₃த₃ததாலும குறிததாரனறே. (ப₄யம) வரபபோகும் துனபததின காரணததைக காண்பதால உணடாகும துனபம். (அப₄யம) முறகூறிய துனபமிலலாமை. வரபபோகும துனபததை முனனதாகக காணுதல் ப₄யம எனறு ப₄யலக்ஷணத தைச சொலலுவதுணடாஞலும, அததகைய காடசி ப்ரதிகூல ரூப மாயிருபபதால துனபமேயாகிறது. இது தவிர துனபம எனனும் தனிககு₃ணததை நம தரிசனததில ஒப்புககொள்ளுவதிலலை இவ வணணமாக ப₄யாப₄ய ஶப₃த₃ஙகள் குறிப்பிட்ட ஸுக₂து₃ககஙங களையே குறிப்பதால ஸுக₂து₃கக₂ ஶப₃த₃ஙகளோடு அவறறுக்குப் புநருகதி இலலை (அஹிமஸா) பிறருக்குத தீஙகை விளைககும துன பததுககுக காரணமாயிராமை "வாளால அறுததுச்சுடினும மருத்து வனபால மாளாத காதல நோயாளனபோல" [பெருமாள திரு 5-4] எனகிறபடியே வைததியன வியாதி நீஙகுவதாகிற நனமையின பொருடடு விளைககும துனபஙகள ஹிமஸையாகாதாகையாலே, பிறருககுத தீஙகை விளைககும எனறு துனபம விசேஷிககபபடடது.

नर्थयोस्समतित्वम्; तुष्टिः — सर्वेष्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम्; तपः — शास्त्रीयो भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः; दानम् — स्वकीयभोग्यानां

அபூர்வரூபமாயிருக்கும் அஹிம்ஸையும், அபயமும் எப்படி மனோவ்ருத்தியாக முடியும்? எனில் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஒவ்வொரு அபூர்வப்பொருளும் மற்றொரு பூர்வப்பொருளாயிருப்பதாகவே கொள்கிறோம். உதாரணமாக, அபயம் என்பது குறிப்பிட்ட துன்பத்தின் இல்லாமையைக் காட்டுவதானாலும் அது ஒருவகை இன்பமாகவே இருக்கிறது என்று கொள்கிறோம். ஆகையால் அபயத்தையும் அஹிம்ஸையையும் மனோவ்ருத்திகளாகக் கொள்ளக் குறையில்லை (ஸமதா) பொருள் வரவு செலவு பற்றித் தன் விஷயத்திலும் நண்பர்கள் விஷயத்திலும், எதிரிகள் விஷயத்திலும் ஸமமான புத்தி உடையவனாயிருக்கை ஸமமித்ராரமஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷ [வி பு 3 7 20] [(பொருள் விஷயத்தில்) தான், தன் நண்பர்கள், தன் எதிரிகள் ஆகிய அனைவரிடமும் ஸமமான புத்தியை உடையவனாயிருப்பவன் வைஷ்ணவன்] என்று வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தில் 'ஸமதா' என்னும் இதுவும் சேர்ந்தது என்று காட்டினாரன்றோ பராசர மஹரிஷி இன்பதுன்பங்கள் முதலான இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கை முதலிய பொருள்களை 'ஸமதா' சப்தத்தால் கொள்ளலாமாயினும், இதற்கு முந்திய 'அஹிம்ஸா' சப்தத்தால் ஹிம்ஸையை விளைக்கும் எதிரியின் நினைவு ஏற்படுமாகையாலே, சத்ருமித்ராதி ஸாம்யம் இங்கு பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது 'தனக்குப் பொருள் வந்தால் உகப்பது போலே பிறருக்குப் பொருள் வந்தாலும் உகப்பது, தனக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால் வருந்துவது போலே பிறருக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் வருந்துவது' முதலானவை 'ஸமதா' சப்தத்தின் பொருள் என்று கருத்து (துஷ்டி) எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனாதல் 'ஸமதா' சப்தத்தில் பரஸ்தாவம் ஏற்பட்ட நண்பர்கள், எதிரிகள் முதலான எந்த ஆத்மாவைக் கண்டாலும் இன்புறும் இயல்வுடையவனாயிருக்கை என்றபடி 'இயல்வுடையவன்' என்றதால் எந்தப் பொருளைக் கண்டாலும் இன்புறுவதே ஆத்மாவுக்கு இயல்வு என்றும், விரோதம், வெறுப்பு முதலானவை ஒவ்வொரு காரணத்தால் செயற்கையாய் ஏற்படுபவை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது "மைத்ரீ கருணா முதிதோபேக்ஷாணாம் ஸுகது:க புண்யாபுண்ய விஷயாணாம் பாவனாதச்சித்தப்ரஸாதநம்" [பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரம் 1 33] [அனைவரிடமும் நட்பு, தயை, இன்புறுதல், பற்றற்றிருத்தல் ஆகியவற்றைப் பழகுவதால் மனத்தெளிவு உண்டா

परस्मै प्रतिपादनम्; यशः—गुणवत्ताप्रथा; अयशः—नैर्गुण्यप्रथा; एतच्चोभय तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यम्, तत्प्रकरणात्; तपोदाने

கிறது] எனகிற யோகஸூத்ரததினபடியே மனததெளிவை ஏற படுததும மைதரீ முதலான நானகு குணஙகளில 'முதிதா' எனப படும மூனறுவது குணமே இஙகு 'துஷடி' எனபபடுகிறது. (தப) ஶாஸதரததில சொலலபபடடபடி போகததைச சுருககி உடலை ஒருககுதல "ஊனவாட உணணாது உயிர காவலிடடு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது, தாம வாடவாடத தவம செயய" [பெரிய திரு 3-2-1] எனறு திருமஙகையாழவார தவததை விவரிததருளினாரனறோ பெளததம முதலான புறசசமயிகளின நூலகளிலும உடலை வருததுதலாகிற தவம சொலலப்பட்டிருககிற தாயினும, அவை வேதததுககுப புறமபானவையாகையாலே தவ மாகமாடடா. ஆகையால தபோலக்ஷணததில 'ஶாஸதரீயமான காய மகலேம்' (ஶாஸதரஙகளில சொலலபபடடபடி உடலை வருததுதல) எனறு விஶேஷிககபபடடது ஶாஸதரஙகளில சொலலப்பட்ட போகஸஙகோசம வியாதி முதலானவறறாலும ஏறபடலாம அப் போது அது தவமாகாது. அதைத தவிரபபதறகாகவே 'காயகலே ஶம' (முயனறு உடலை வருததுதல) எனனும பதம இடபபட்டது. (தாநம) தனது போகயப பொருளகளைப பிறாககு உரிமையாககு தல பிறர சொததை எடுததுககொடுபபதும, தனககுத தேவை யிலலை எனறு கழிநத தாழநத பொருளகளைக கொடுபபதும தாந மாகாதாகையாலே 'தனது' 'போகயபபொருளகளை' எனனும பதஙகள இடபபடடன. (யஶ) குணமுடையவன எனனும புகழ (அயஶ) தோஷமுளளவன எனனும பிரஸிததி. 'அயஶ' எனப தறகு 'புகழ இனமை' எனறு பொருள் கொளளாமல, 'புகழுககு நேர எதிரதடடான குறறஙகளுடையவன எனனும பிரஸிததி' பொருளாககக கொளளபபட்டது உலகில 'அயஶ' எனனும ஶபதம இபபொருளிலேயே மிகுதியாக வழஙகபபடுகிறதனறோ விரோதி எனனும பொருளிலே 'நஞ' வழஙகபபடுகிறது. 'யஶஸ' 'அயஶஸ' எனனும இவவிரணடு பதஙகளும, முனனேயுள்ள 'தப' 'தாநம' எனனும பதஙகளும முன ஶலோகததிலுளள 'ஸத்ய' ஶபதம் போலே அவவவறறிறகுரிய மனபபானமையையே குறிககினறன, அடுதது இவையனைததையும 'பாவ' ஶபதததால் எடுககையாலே. (பருதககவிதா பூதாநாம பாவா) முறகூறியவை போனற ஜீவ ராஶிகளின பரவருததி நிவருததிகளுககுக காரணமான பலவகைப்

च तथा। एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः—प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मत्त एव—मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति ॥ ४ ॥ ५ ॥

பட்ட மநோவ்ருத்திகள். இருபது மனநிலைகளை எடுத்தது ஜீவ ராசிகளின் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம் 'ப்ராவ' சப்தமும் அபிப்ராயத்தையும் குறிக்குமாறும், கீழ் ஒன்றரை ச்லோகங்களில் எடுக்கப்பட்டவை பெரும்பாலும் மனநிலைகளாயிருக்கையால் இப்படிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஸத்யம், தவம், தானம் முதலிய கிரியைகளைக் குறிக்கும் பதங்களும் அக்கிரியைகளுக்கு அநுகுணமான மனநிலைகளைக் குறிப்பதாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது (மத்த ஏவ) ஜீவராசிகளின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமான இந்த மனநிலைகள் எல்லாம் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன. எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் அனைத்துமே என் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றனவையாயிருக்கும்போது, இந்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமான மனநிலைகள் என் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றன என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்று கருத்து. மனநிலைகள் தன் அதீனம் என்று இங்குக் கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன? எனில் இந்த ப்ரகரணத்தில் விதிக்கப்படும் ப்ரகதி ரூபமான மனநிலையும் தன்னாலேயே உண்டாகிறது என்று உணர்த்துவதற்காகக் கூறுகிறான். 'அந்த ப்ரவிஷ்ட சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா' [தை ஆர 3 11] [ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமபுருஷன் எல்லா ஜீவராசிகளையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] என்று வேதம் ஓதுகையாலே இங்கு 'மத்த ஏவ' (என் அதீனம்) என்றது 'என் ஸங்கல்பாதீனம்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலே பரம்பொருள் காரணமாவதாகச் சொல்லும் பக்ஷங்கள் தள்ளுண்டன ஏவகாரத்தால் பயம் அபயம், ஸுகம் து:கம் முதலான ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட மனநிலைகளுக்கும் தான் ஒருவனே ஹேது என்று காட்டுகிறான் "நலகுரவும் செல்வமும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் வெல்பகையும் நட்பும் விடமும் அமுதமுமாய் பலவகையும் பரந்த பெருமான்" என்று தொடங்கும் (6-3) திருவாய்மொழியில் இதையடியொற்றி எம்பெருமான் விருத்தவிபூதிகன் என்பதைக் காட்டினாரன்றோ நம்மாழ்வார். ஆக, இவ்விரண்டு ச்லோகங்களால் பலவகைப்பட்ட மனநிலைகளனைத்தும் தன் அதீனம் என்று காட்டிற்றாயிற்று. 4,5.

॥भा॥ सर्वस्य भूतजातस्य सृष्टिस्थित्योः प्रवर्तयितारश्च मत्संकल्पायत्तप्रवृत्तय इत्याह--

महर्षयस्सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः॥ ६ ॥

6 மஹர்ஷயஸ்ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மநவஸ்தத₂ா ।
மத்₃பா₄வா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா ॥

பூர்வே — முதல் மந்வந்தரத்திலிருந்த, மாநஸா:— (பிரமனால்) மனத்தால் படைக்கப்பட்ட, ஸப்த மஹர்ஷய — (ப்₄ருகு₃ முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும், தத₂ா— அவ்வண்ணமே, சத்வார மநவ —நான்கு மநுக்களும், மத்₃பா₄வா:—என் ஸங்கல்பத்தைப் பின்பற்றி நிற்பவர்களே. யேஷாம் லோகே—எவர்களுடைய ஸந்ததியில், இமா: ப்ரஜா: ஜாதா —இப்போது காணப்படும் ஜீவராஶிகளனைத்தும் உண்டாயினவோ (அந்த மஹரிஷிகளும், மநுக்களும் என்னைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் என்று கீழோடு கூட்டிக் கொள்வது)

---

6 முன்னேழ் முனிகள் முக்கு சோர் மனுநால்வ
ரென்னேய நினைவா லியல்வுறுவ— ரின்னேதாம்
மானசராயத் தோன்றியிந்த மண்ணுலகி லெவ்வுயிர்க்குந்
தானசைவில் மெய்யளிப்பா தக்கு

முன் ஏழ் முனிகள்—முதல் மந்வந்தரத்தில் இருந்த (ப்₄ருகு₃ முதலான) ஏழு மஹரிஷிகளும் முக்ம சோர் மனு நால்வர்—முக்கியத்துவத்தையுடைய நாலு மநுக்களும், என் ஏய நினைவால் இயல்வுறுவர் - எனது பொருந்திய ஸங்கல்பத்தால் செயல் புரிவார்கள் ஃனே—இப்படி என்னதீ₄னமாயிருந்து தாம் மானசராய் தோன்றி—தாம (ப்₃ரஹ்மாவின்) மாநஸபுத்ரர்களாய் உண்டாகி, இந்த மண்ணுலகில் எவ்வுயிர்க்குந்தான—இந்நிலவுலகில் காணப்படும் எல்லா ஜீவராஶிகளுக்கும், தக்கு—தம ஸந்ததிகளின் மூலம், அசைவில—இடைவிடாமல், மெய் அளிப்பார் - ஶரீரத்தைக் கொடுப்பர்.

॥ भा ॥ पूर्वे सप्त महर्षयः—अतीतमन्वन्तरे ये भृग्वादयस्सप्त महर्षयो नित्यसृष्टिप्रवर्तनाय ब्रह्मणो मनस्सम्भवाः, नित्यस्थितिप्रवर्तनाय

6. எல்லா ஜீவராசிகளின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளை நடத்திச் செல்லும் ஸப்தரிஷிகளும், நாலு மநுக்களும் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே தொழில் புரிகிறார்கள் என்கிறான். இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸப்தப்ரஹ்மாக்கள் என்று பிரஸித்தி பெற்று ஸ்ருஷ்டியை நடத்திச் செல்லும் ஸப்தரிஷிகளும், ரக்ஷணத்தை நடத்திச்செல்லும் நாலு மநுக்களும் ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளைச் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணிவிடவேண்டா அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து நானே அச்செயல்களைச் செய்கிறேன் என்கிறான் (பூர்வே ஸப்த மஹர்ஷய:) முதலாவதான ஸ்வாயம்புவ மநவந்தரத்திலிருந்த ஏழு மஹரிஷிகளும். "மஹர்ஷீணாம் ப்ருகுரஹம்" என்று இவ்வத்தியாயத்திலேயே 25-வது ச்லோகத்தில் ப்ருகுமஹரிஷியைத் தன் அம்சமாகச் சொல்லப்போகிறானாகையாலே அந்த ப்ராதான்யத்தையிட்டு 'ப்ருகு முதலான ஏழு மஹரிஷிகள்' என்று பாஷ்யம் பட்டது. (மாநஸா: ஸப்த மஹர்ஷய:) பிரமனின் மாநஸபுத்ரர்களான ஏழு மஹரிஷிகள். "ப்ரஹ்மண: ஸப்த வை புத்ரா மஹாத்மாந: ஸ்வயம்புவ: । மரீசிரத்ர்யங்கிரஸௌ புலஸ்த்ய: புலஹ: க்ரது: ॥ வஸிஷ்டச்ச மஹாபாக: ஸத்ருசோ வை ஸ்வயம்புவா । ஸப்த ப்ரஹ்மாண இத்யேதே புராணே நிச்சயம் கதா:" [பாரத சாந்தி-மோக்ஷ 207-3 5] [எம்பெருமானிடமிருந்து அவன் ஸங்கல்பத்தாலுண்டான பிரமனுக்குச் சிறந்தவர்களான ஏழு புத்ரர்கள் உண்டு — (1) மரீசி,(2) அத்ரி,(3)அங்கிரஸ,(4)புலஸ்த்யர்,(5) புலஹர்,(6) க்ரது, (7) பிரமனையொத்த பெருமையையுடைய வஸிஷ்டர் என்னும் இந்த எழுவரும் ஏழு ப்ரஹ்மாக்கள் என்று புராணத்தில் அறுதியிடப் பட்டுள்ளார்கள்] என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவர்கள், உலகைப் படைத்து ரக்ஷிப்பதில் உதவி புரிவதற்காக ப்ரஹ்மாவினுடைய மனத்தினால் படைக்கப்பட்டு, தங்கள் பெயரில் வழங்கும் பல கோத்ரங்களை உண்டாக்கியவர்கள் என்பது ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமன்றோ (மாநஸா:) "ஸ மாநஸாந் ஸப்த புத்ராந் அஸ்ருஜத" [அந்தப் பிரமன் தன் மனத்தினால் (ஸங்கல்பத்தால்) ஏழு புத்ரர்களைப் படைத்தான்] என்று ஸுபாலோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ எம்பெருமான் மஹாப்ரளயத்துக்குப் பின் ஆதிஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவன். பிரமன் அதற்குப்பின் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், நைமித்திக ப்ரள

ये च सावर्णिका नाम चत्वारो मनवः स्थिता, येषां सन्तानमये लोके जाता इमास्सर्वाः प्रजाः प्रतिक्षणमाप्रलयादपत्यानामुत्पादकाः पालकाश्च

யததுககுப் பின நைமிததிக ஸருஷடியையும செயபவன இவர்கள தினமும நடககும நிதயஸருஷடியைச செயவதறகாகப பிரமனின மாநஸபுதரர்களாகப பிறநதவர்கள (சதவாரோ மநவஸ ததஹ) அவவணணமே தினநதோறும நடககும ரக்ஷணமாகிற ஸதிதியை நடததிவைபபதறகாகப படைககபபடட 'ஸாவாணிகாகள' எனபபடும நானகு மனுககளும ப்ரஹம ஸாவாணா, ருதர ஸாவாணா, தாமஸாவர்ணா, தக்ஷஸாவாணா எனனும நாலவராலே தக்ஷனுடைய பெணணிடம மனததாலே உணடாககபபடடு, அதனாலேயே 'ஸாவாணிகர்கள' எனபபடும நானகு மனுக்கள இஙகு குறிககபபடுகினறனா ப்ரஹமாவின ஒரு பகலில பதினாலு மநவநதரஙகள உளளதாகவும், அவை ஒவவொனறிலும ஒவவொரு மனு ஆடசி புரிவதாகவும புராணஙகளில கூறபபடுகிறது அவாகளில் இதுவரை ஸவாயமபுவ ஸவாரோசிஷ ரைவத உததம தாமஸ சாக்ஷுஷா எனபபடும ஆறு மனுககள ஆடசி புரிநதிருபபதாகவும், இபபோது வைவஸவத மனுவின ஆடசி நடபபதாகவும, வருஙகாலததில ஏழு மனுககளின ஆடசி நடககபபோவதாகவும புராணஙகள கூறுகினறன அபபடியிருகக, இஙகு நானகு மனுககள எனபது எபபடியெனில இதுவரை ஆடசி புரிநத மனுககள அறுவராயிருககையாலே அவாகளில நாலவரை மடடும இஙகு குறிப்பதாகக் கொளவது பொருநதாது அதனாலேயே முதலாவதான ஸவாயமபுவமநவநதரததில பினனாலவரும் ஸருஷடி ஸதிதிகளுககெலலாம மூலமாக தக்ஷனின பெண மூலம உணடான நானகு ஸாவர்ணிக மனுககளைக குறிபபதாகக கொளவதே பொருததம இவவாததததையே இநத ஶலோகததின கடைசிப பகுதியாலே காடடுகிறுன கணணன அதை விளககுமபோது நாம எடுககப போகும பாகவத ஶலோகஙகளும இதை வலியுறுததுகினறன. (யேஷாம லோகே ஜாதா இமா ப்ரஜா) எவாகளுடைய புதர பௌதர ஸநததி ரூபமான உலகில முககாலததிலுமுளள இநத எலலா ஜீவராஶிகளும உணடாகி, பிரளயம வரையில க்ஷணந தோறும பிரஜைகளை உணடாககி, ரக்ஷிநது வருகினறாகளோ இநத ஸப்தரிஷிகள, நானகு மனுககளுடைய ஸநததிகளாலேயே நிதயஸருஷடி ரக்ஷணஙகள நடககினறன எனறு கருதது "தக்ஷாய ப்ரஹமபுதராய பரஸூதிம பகவாந மநு । பராயசசத யதகருதஸ ஸாககஸதரிலோகயாம விததோ மஹாந ॥" [பாகவதம 4-1-11]

भवन्ति; ते भृग्वादयो मनवश्च मद्भावाः—मम यो भावः स एव येषां भावः ते मद्भावाः, मन्मते स्थिताः, मत्सङ्कल्पानुवर्तिन इत्यर्थः ॥ ६ ॥

[ப்ரசேதஸ்களின் புத்ரர்களானவ அவர்களுக்கு அவளிடம் ப்ரசேதஸ்ஸின் பௌத்ரனான தக்ஷன் உண்டானான். இந்த தக்ஷனுடைய ஸந்ததிகளாலே மூவுலகும் நிறைந்துள்ளன. பெண்ணிடம் அன்புகொண்ட தக்ஷன் தன் வீர்யத்தாலும், மனத்தாலும் ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை நான் கூறப்போவதைக் குறிக்கொண்டு கேட்பாயாக] முதலான புராணவசனங்கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

[ப்ரக்ருவாந் மனு ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனை தக்ஷனுக்கு ஸந்ததியை அளித்தார். அதிலிருந்தே மூவுலகங்களிலும் பெரிய ஸ்ருஷ்டிகள் பரவின.] "தேப்₄யஸ்தஸ்யாமபூ₄த ராஜந்! த₃க்ஷ ப்ராசேதஸ: கில। யஸ்ய ப்ரஜாவிஸர்கேண லோகா ஆபூரிதாஸ்த்ரய: ॥ யதா₂ ஸஸர்ஜ பூ₄தாநி த₃க்ஷோ து₃ஹித்ருவத்ஸல: । ரேதஸா மநஸா சைவ தந்மமாவஹித: ஶ்ருணு ॥" [பா₄க₃வதம் 6-4 17, 18] [அரசனே! ப்ரசேதஸ்ஸின புத்ராகளான அவாகளுக்கு அவளிடம் ப்ரசேதஸ்ஸின் பௌத்ரனான தக்ஷன் உண்டானான்.]

'ஜநோ லோக: ப்ரோக்த: ' என்று லோகஶப்₃த₃ம் ஸந்ததியைக் குறிக்கும். 'இமா: ப்ரஜா' என்றது முக்காலத்திலுமுள்ள அனைவருக்கும் உபலக்ஷணம். முக்காலத்திலுமுள்ளவர்களையும் நேரே காணவல்லவனன்றோ ஸர்வேஶ்வரனான கண்ணன் (தே மாநஸா மஹர்ஷய: ததா₂ மநவ மத்₃பா₄வா:) முற்கூறியபடி நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாய, ப்₃ரஹ்ம மாநஸ புத்ரர்களான ஏழு மஹரிஷிகளும், நித்யரக்ஷணத்துக்குக் காரணமான நான்கு மனுக்களும் என்நினைவைப் பின்செல்கின்றவர்கள். "மம யோ பா₄வ: ஸ ஏவ யேஷாம் பா₄வ: தே மத்₃பா₄வா" [என் நினைவே தம் நினைவாகக் கொண்டவர்கள் மத்₃பா₄வர்கள்] என்று வ்யுத்பத்தி. 'மத்₃பா₄வ பா₄வா' என்று வரவேண்டியது மத்₄யமபத₃லோபிஸமாஸமாகையாலே 'மத்₃பா₄வா' என்று இருக்கிறது. அன்றிக்கே, இருவர் பா₄வத்தையும் ஒன்றாகப் படிப்பதின் தாத்பர்யம் இது என்றும் கொள்ளலாம். 'அரசனின் நினைவே கிங்கரனின் நினைவு' என்பதுபோலே தன் கருத்தைப் பின்செல்கின்றவர்கள் இவ்வனைவரும் என்றதாகிறது, ரிஷிகள் மனுக்களுக்குள்ள இக்கருத்தொற்றுமை—அவர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினால் ஏற்பட்டது என்றோ, வேலைக்காரர்கள் எஜமானனிடம் ப்₄யத₂பூர்வகமாக அடங்கி நடப்பது போன்றது என்றோ கருதிவிடக் கூடாது, என் ஸங்கல்பத்தினாலேயே இந்த ரிஷிகளும் மனுக்களும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂திகளை நடத்துகின்றனர் என்னும் கருத்திலேயே இங்கு 'மத்₃பா₄வா:' என்னும் பத₃ம் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆக, எல்லா ஜீவராஶிகளின் நித்ய ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂திகளை நடத்திவைப்பவர்களும் என் ஸங்கல்பத்தினாலேயே செயல்படுகிறார்கள் என்றதாயிற்று. 6.

एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः।
सोऽविक[म्पे]म्प्येन योगेन युज्यते नात्र संशयः॥ ७॥

7. **ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம் ச மம யோ வேத்தி தத்த்வத꞉ ।**
ஸோSவிக(ம்பே)மபயேந யோகே₃ந யுஜயதே நாத்ர
ஸமஶய꞉ ॥

ஏதாம் மம விபூ₄திம—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநத என செலவததையும,**மம யோக₃ம் ச**-தாழவுகளுககு எதிரததட்டானவனுய, கலயாண கு₃ணஙகளோடு கூடியவனுயிருககும என பெருமையையும, **ய꞉**-எவனெருவன,**தத்த்வத வேததி**-உளளபடி அறிகிருனே, **ஸ**—அவன, **அவிகமபேந யோகே₃ந**—எதனுலும அசைககமுடியாத ப₄கதியோக₃ததோடு, **யுஜயதே**-கூடபபெறுகிருன. **அத்ர**—இவவிஷயததில, **ந ஸம்ஶய꞉**—ஐயமிலலை

---

7. **இநத விபூதியையும் யோகத தையுமெவனென்**
சநத மெனவறியுந தததுவமா—யிநதவவன்
காதலமர் பததியுடன கம்பியா மறகூடு
மாதலிலோர் சஙகையில்லை யாங்கு.

இந்த விபூதியையும்—(எலலாப பொருளகளும எனககு அதீ₄னமாயிருககையாகிற) இநதச செலவததையும், **யோகததையும்** — தாழவுகளுககு எதிர்ததடடானவனுய, கலயாணகு₃ணஙகளோடுகூடினவனுயிருககும பெருமையையும, **எவன்** — எவனெருவன, **என் சந்தமென**—எனககே உரியதென று, **தததுவமாய் அறியும்**-உளளபடி அறிவானே, **இந்த அவன்**—இததகைய அவன, **காதல் அமர் பத்தியுடன்**-எனவிஷயததில காதல பொருநதிய ப₄கதியோக₃ததோடு, **கம்பியாமல் கூடும ஆதலில்**—அசைககமுடியாதபடி கூடப பெறுவானுகையால, **ஆங்கு**—இவவிஷயததில, **ஓர் சங்கை இல்லை**—எநத ஐயமும இலலை.

॥ भा ॥ विभूतिः—ऐश्वर्यम्, एतां सर्वस्य मदायत्तोत्पत्तिस्थिति-प्रवृत्तितारूपां विभूतिं, मम हेयप्रत्यनीककल्याणगुणगणरूपं योगं च

---

7 ஸவகலயாண குஞ்ஞாநதயகருதஸாஸவாதீநதாமதி ''
[கீ$_3$தாரத்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹம் 14] [தனனுடைய கலயாணகு$_3$ணஙகள் அளவறறவை எனபதும, எலலாப பொருளகளும தன அதீ$_4$ந மானவை எனபதும (ப$_4$கதியோக$_3$ம உணடாகி வளாவதறகாகப பததாவது அததியாயததில கூறபபடுகினறன)] எனறு ஆளவநதாா அருளிய இரணடு பெருமைகளும கடநத மூனறு ஶலோகஙகளிலும விளககபபடடன. மூனறு ஶலோகஙகளிலும இவவிரணடு அாதத$_2$ஙகளும இருநதபோதிலும, 4, 5 ஶலோகஙகளில் பரமகருணையாலும, வாதஸலயாதி$_3$கு$_3$ணஙகளாலும ஜீவராஶிகளைத திருததித தனககாககுவதறகாக அவாகளுடைய மனநிலைகளையெலலாம் தனனதீ$_4$னமாககக கொணடிருககும கலயாணகு$_3$ணப பெருமை பிரத$_4$ானமாக வெளியிடபபடடது. ஆருவது ஶலோகததில, எலலாப பொருளகளையும தன அதீ$_4$நமாககககொணடிருககும செலவச சிறபபு பேசபபடடது, இவவிரணடையும உளளபடி அறிபவன அசையாத ப$_4$கதியோக$_3$த்தைப பெறுகிருன எனறு இநத ஶ்லோகததில கூறபபடுகிறது (ஏதாம மம விபூ$_4$திம யோக$_3$ம ச) ஆருவது ஶ்லோகததில சொலலபபடட எனவிபூ$_4$தியாகிற செல்வததையும், 4,5வது ஶலோகஙகளில சொலலபபடட எனது கலயாணகு$_3$ணயோக$_3$ததையும். முன மூனறு ஶ்லோகஙகளில சொனன இரணடு அாதத$_2$ஙகளையும பு$_3$த$_3$தி$_4$ஸத$_2$க்ரமததில அநுவாத$_3$ம செயகிருன. (விபூ$_4$திம) செலவததை, "விபூ$_4$திா பூ$_4$திரைஶவாயம" [அமர 1-1 36] எனகிற நிக$_4$ணடுவின் படியே 'விபூ$_4$தி' ஶப$_3$த$_3$ம செலவததைக குறிககும. 'விபு$_4$' ஶப$_3$த$_3$ம் நியமிப்பவனைககுறிககும இவவிடததில விபு$_4$வின் காாயமான நியமனம விபூ$_4$தி எனபபடுகிறது. இது ப$_4$ாவபரத$_4$ானமான ப்ரயோக$_3$ம. இஙகு எலலாபபொருளகளும் ஈஶவரனை தனககு அதீ$_4$னமான உதபததி ஸதி$_2$தி பரவருத்திகளை உடைததாயிருககையாகிற செல்வததையே கண்ணன விபூ$_4$தி ஶப$_3$த$_3$ததால் குறிககிருன. ஒரு பொருள பரத$_2$மக்ஷணததோடு ஸம்ப$_3$நத$_4$ப் படுவது உத்பத்தி எனப்படுகிறது. இரணடாவது மூனருவது முதலான க்ஷணஙகளோடு ஸம்ப$_3$நத$_4$படுவது ஸதி$_2$தி அலலது ரக்ஷணம் எனப்படுகிறது. உதபத்தியும், ஸதி$_2$தியும் ப$_4$க$_3$வதஸஙகலபததாலேயே ஏறபடுகினறன எனபது ஶாஸ்தர ப்ரஸித$_3$த$_4$ம. பரவருத்தி எனபது ஜீவராஶிகள் தததம காரியங்

यस्तत्त्वतो वेत्ति, सोऽविक[म्पे]म्प्येन— अप्रकम्प्येन भक्तियोगेन युज्यते।

களின பொருடடுத தொழிலபுரிவது ஜீவனுல அதி₄ஷ்டிககப்படாத அசேதனப்பொருளுககு பரவருததி கிடையாது. ஜீவனுடைய ப்ர வருததியும உதபததி ஸதி₂திகளைபபோலே எமபெருமானுககு அதீ₄னமானது எனறு இஙகு சொலலபபடுகிறது. 19 வது ஶலோகம முதலானவிடஙகளில விபூ₄தி ஶப₃த₃ம நியமனததுககு விஷயமான பொருளகளைக குறிததும் பிரயோகி₃ககபபடுகிறது. அவையும எம பெருமானுடைய செலவஙகளேயனறே. செலவஙகளாகிற அப பொருள்களிலலாவிடில் இவன செலவமுடையவனுகமுடியாதாகையாலே 21 வது ஶலோகம தொடஙகி அபபொருள்களெல்லாம இவனேடு ஓரே வேற்றுமையில படிககபபடுகினறன. (யோக₃ம ச) தாழவுக ளுககு எதிர்ததட்டாய, கலயாணகு₃ணஙகளோடு கூடியிருககையாகிற யோக₃ததையும். 'யுஜயதே இதி யோக₃' [எது கூடியிருககிறதோ அது யோக₃மாகிறது] எனகிற வ்யுதபத்தியினபடியே எமபெருமா னேடு கூடியிருககும ஹேயப்ரத்யநீகதவம (தாழவுகளுககு எதிர்த் தட்டாயிருக்கை), கலயாணகு₃ணகரதவம (கலயாணகு₃ணஙகளுககுக கொள்கலமாயிருககை) எனனும் உப₄யலிஙக₃ஙகளும் (பரமபொரு ளுககே உரிய முககியமான இரு அடையாளஙகளும) இஙகு யோக₃ ஶப்₃த₃ததால குறிககப்படுகினறன. (ய தததவத வேததி) (இந்த என விபூ₄தியையும, யோக₃ததையும்) எவன உளளபடி அறிகிருனே. ஸாவேஶ்வரனை இவனைப பிறாககுப பரதநத்ரனுக அறிவது, தாழ்ந்த துன்பம், அஜஞானம் முதலானவறறை உடையவனுக அறிவது, எம்பெருமானுல் நியமிக்கப்படடுச் செயலபடும பிரமன் உருத்திரன முதலானவர்களை ஸவதநதரமாகத் தொழிலபுரிபவாகளாக நினைபபது முதலான மயககஙகளைக கைவிடடு, எமபெருமானையே உப₄யவிபூ₄தியையும தனிககோல செலுததும் ஸர்வநியநதாவாக அறிவதே உளளபடி அறிகையாகும். (ஸ: அவிகம்பேந யோகே₃ந யுஜயதே) அவன எதனுலும அசைககமுடியாத ப₄கதியோக₃த்தோடு கூடபபெறுகிருன, 'அவிகமபேந' எனறதற்கு 'அசையாதது' எனறு மாததிரம பொருளலல, நூறறுக்கணககான இடையூறுகள ஏறபட் டாலும அசைகக இயலாதபடி உறுதியானது எனறே பொருள் என்பதை 'அபரகமபயோ' எனனும் பத₃ததாலே ப₄ாஷ்யகாரா காட்டி னா. "அவிகமப்யேந" எனறும் மூலபாட₂ம் காணகிறது ஶலோ கததின முறபாதியில 'மம யோக₃ம' எனனுமிடததில், எம பெருமானேடு தொடாபுடையதாகையாலே கலயாணகு₃ணயோக₃ம் யோக₃ஶப்₃த₃த்திறகுப் பொருளாயிறறு. 'யோகே₃ந யுஜ்யதே'

नात्र संशयः; मद्विभूतिविषयं कल्याणगुणविषयं च ज्ञानं भक्तियोगवर्धनमिति स्वयमेव द्रक्ष्यसीत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

॥ भा ॥ विभूतिज्ञानविपाकरूपां भक्तिवृद्धिं दर्शयति —

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

8. அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மததஸஸாவம் பரவாததே।
இதி மதவா ப₄ஜநதே மாம பு₃த₄ா ப₄ாவஸமநவிதா ॥

அஹம — நான, **ஸர்வஸய** — எலலா உலகிறகும, **ப்ரப₄வः**-உதபததிகாரணமாகிறேன **மதத**--என னிடமிருந்தே, **ஸர்வம்** — பொருளகளனைததும, **பரவர்ததே** — செயலபடுகிறது. **இதி**—எனகிற இநத என னுடைய இயலவான தடையறற செலவததையும, கலயாணகு₃ணயோக₃ததையும, **மதவா** — அநுஸநதி₄தது, **பு₃த₄ா.** — ஜஞானிகள, **ப₄ாவஸமநவிதாः** — பேரனபுடையவாகளாய, **மாம**—(எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளோடும கூடிய) என்னை, **ப₄ஜநதே**-உபாஸிககிறாரகள

என்று உபாஸகனோடு தொடாபுடையதாகையாலும, முனபின ப்ரகரணஙகளில ப₄கதியோக₃மே கூறபபடுகிறதாகையாலும, இங்கு யோக₃ஶப்₃த₃ம் ப₄கதியோக₃ததையே குறிககிறது. (அதர ந ஸமஶய) இதில ஐயமிலலை என விபூ₄தியைபபறறியதும, கலயாணகு₃ணஙகளைப பறறியதுமான அறிவு ப₄கதியோக₃ததை வளாபபது எனபதை நீயே காணபபோகிறாய என்று கருதது ஶாஸதரஸித₃த₄மான ஆதத₂ததையும நேரில் காணுமபோதே ஐயஙகள நீங்கும் என்பது பரஸித₃த₄மனறோ. ''சி₂த₃யநதே ஸாவ ஸமஶயா ... தஸமின த₃ருஷடே பராவரே'' [முணட₃கம 2-2-9] [பரமபொருள் காணபபடடவுடன எலலா ஐயஙகளும அறுபடடுவிடும] என்று உபநிஷததும் ஓதிறறனறோ. ஆக, எமபெருமானுடைய ஸர்வநியநத்ருதவததையும், ஹேயபரதயநீகனாய (தாழவுகளுக்கு எதிரத்தட்டாய), கலயாணகு₃ணஙகளோடு கூடியிருககும பெருமையையும் உள்ளபடி அறிபவனுககு அசைககமுடியாதபடி ப₄கதியோக₃ம் வளர்நதுவிடும் என்று சொலலிற்றாயிற்று. 7.

॥भा॥ अहम्, सर्वस्य—विचित्रचिदचित्प्रपञ्चस्य, प्रभवः—उत्पत्तिकारणम्, सर्वं मत्त एव प्रवर्तत इतीदं मम स्वाभाविकं निरं-

8. ஏதுக்கு நதோற்றநா னென்னு னடப்பதிதென
நீதை யறிந்தே யென்னையடைவா — மீதுற்ற
ஞானியரா யென்பா னலஞ்சோ மனத்துடனே
தானியல்வ ரானவர்க டாம்.

நான்—நான், **ஏதுக்கும் தோற்றம்**—எல்லா உலகிற்கும் உத்பத்தி காரணமாகிறேன் **என்னால்**—என்னாலேயே, **இது**—பொருள்கள் அனைத்தும், **நடப்பது**—செயல்படுகிறது. **என்று ஈதை**—என்கிற இந்த என்னுடைய இயல்வான தடையற்ற செல்வத்தையும், கல்யாணகு₃ணயோக₃த்தை யும் **அறிந்தே**—அநுஸந்தி₄த்தே, **மீதுற்ற ஞானியராய**—தலைசிறந்த ஜ்ஞானிகளாய, **என்பால நலம் சோ மனத்துடனே தான இயல்வர் ஆனவர்கள தாம்**—என்னிடம் பேரன்புகொண்ட நெஞ்சோடு செயல்புரிகின்றவர்கள், **எனை**—(எல்லாக கல்யாணகு₃ணங்களோடும்) கூடிய என்னை, **அடைவர்**—உபாஸிப்பர்.

8. விபூ₄தியோக₃ங்களை உள்ளபடி அறிபவன ப₄க்தியோக₃ம வளரப் பெறுகிறான் என்றான் சென்ற ஶ்லோகத்தில. அதற்கு உதா₃ ஹரணம் காட்டும் முக₂த்தாலே விபூ₄திஜ்ஞானத்தின் பரிணமமான ப₄க்திவ்ருத்₃தி₄யை இந்த ஶ்லோகத்தில காட்டுகிறான (அஹம்) உப₄யவிபூ₄திக்கும் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸாவநியந்தாவாய, உயாவற உயாநலமுடையவனான நான. (ஸாவஸ்ய) ஆஶ்சாயமான சேதநாசேதநங்களடங்கிய அனைத்துலகிற்கும். ஸர்வஶப்₃த₃த்திற்கு வரம்பில்லாமையாலே, பிரமன் முதலான எல்லாச சேதநாகளையும், அசேதனங்களையும குறிக்கிறது அந்த ஶப்₃த₃ம. (ப்ரப₄வ) உத பத்திகாரணம. ப்ரப₄வஶப்₃த₃ம உத்பத்திகிரியை முதலானவற் றையும குறிக்குமாயினும அவை ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாவாகை யாலே உத்பத்திக்குக காரணம் என்று பொருள்படுகிறது. பிரமன முதலானரும அண்ட₃த்தினுள்ளிருக்கும பொருள்களுக்கு உதபத்தி காரணமாக ஶாஸ்தரங்களில சொல்லப்படுகின்றனரேயெனில — (மதத ஸர்வம ப்ரவர்த்ததே) பிரமன முதலான எல்லா ஜீவராஶிகளும்

कुशैश्वर्यं, सौशील्यसौन्दर्यवात्सल्यादिकल्याणगुणगणयोगं च मत्वा बुधाः—ज्ञानिनः भावसमन्विताः माम्—सर्वकल्याणगुणान्वितं भजन्ते। भावः—मनोवृत्तिविशेषः। मयि स्पृहयालवो मां भजन्त इत्यर्थः ॥ ८॥

॥ भा ॥ कथम्?

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम्।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९॥

என்னுலேயே செயலபடுகிருாகளாகையாலே நானே உதபத்தி காரண மாகிறேன் என்று கருதது. இததால, சென்ற ஶலோகததில விபூ₄தி ஶப₃த₃ததால சொலலபபடட ஸாவநியநதருத்வமும, யோக₃ஶப₃த₃த் தால சொலலபபடட ஸர்வகலயாணகு₃ணுகரதவமும உணாததபபட்ட தாயிறறு. (இதி) ஶலோகததின முறபாதியில சொல்லப்பபட்ட இநத என்னுடைய இயலவானதாய, தடையற்றதான நியநதருதவமாகிற செலவததையும, பெரியவன மிகததாழநதவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலநது பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயம், திருமேனி அழகாகிற ஸௌநத₃ாயம், அடியார்கள செயத குற்றம நறறமாகவே கொளகை யாகிற வாதஸலயம முதலான ஸவரூப தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹஙகளின் கலயாணகு₃ணஙகளின சோததியையும. (மதவா) அநுஸநதி₄தது. இவனுடைய நியந்தருதவம இயலவானதாகவும், தடையறறதாகவு மிருககையால, ப₄க₃வதஸஙகலபததால உணடானதாய, எலலையுளள தான ப்₃ரஹமாதி₃களின் நியநதருவததைக காட்டிலும சிறப்புறற தாகையாலும, அவர்களுககிலலாத கலயாணகு₃ணயோக₃ம இவ னுககு இருப்பதாலும் இவனிடமே ஜ்ஞானிகள பேரனபுகொளள முடியும எனறு கருத்து. (பு₃த₄ா:) உணணுஞ்சோறு பருகுமநீா தினனும வெற்றிலையுமெல்லாம கணணன் எனும மஹாதமாககளான ஜ்ஞாநிகளன்றே இவாகள (ப₄ாவஸமநவிதா) பேரனபுகொணட வர்களாய வகுதததாய, தலைசிறந்த விஷயமாகையால இவனிடமே பேரனபுகொள்ளமுடியும எனறு கருதது. விபூ₄திஜ்ஞானமே பேரன் பாகிற ப₄கதியாகப் பரிணமிககிறது என்று தாதபாயம. ப₄ாவஶப₃ த₃ம் பல பொருள்களை உடையதாயினும் பரகரணத்தையொட்டி இங்கு மநோவருததி விஶேஷமான பேரனபைக குறிக்கிறது. (மாம ப₄ஜநதே) உபாஸிக்குமபோது அநுஸநதி₄ககவேண்டிய எலலாக கல்யாணகு₃ணஙகளோடும கூடிய என்னை உபாஸிககிருாகள. ஆக, முன் ஶலோகத்தில சொலலப்பட்ட விபூ₄தியோக₃ஜ்ஞானமே ப₄கதி யாக வளர்கிறது என்றதாயிற்று. 8.

9. மச்சித்தா மத்$_3$க$_3$தப்ராணு போ$_3$த$_4$யந்த: பரஸ்பரம் ।
கத$_2$யநதஶ்ச மாம் நிதயம துஷயநதி ச ரமநதி ச ॥

மச்சித்தா—எனனிடம நெஞசு செலுததியவாகளாய, **மத்$_3$க$_3$தப்ராணு** — எனனிடம அமைநத வாழவையுடைய வாகளாய, **பரஸ்பரம் போ$_3$த$_4$யநத:**—(தாம தாம அநுப$_4$விதத எனனுடைய கு$_3$ணஙகளை) ஒருவாககொருவா அறிவிபப வாகளாய, **மாம் நித்யம் கத$_2$யநத ச**—எனனையும, எனது தி$_3$வ்யசேஷடிதஙகளையும எபபோதும பேசுகினறவாகளாய, **துஷ்யந்தி ச**—(பேசுகிறவாகள ஸவயமபரயோஜனமான பேசசாலே) இனபுறுகினறனா, **ரமநதி ச**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இனபுறுகினறனா

---

9. என்னிலைய சிந்தையா ரெனபா லுயிரினுர்
தன்னிலையிற றம்மிறறஞ் சார்வுணர்ததிப—பின்னிய
சொல்லியெனை யெனறுஞ் சுகிபபர் மிகவுகப்பர் [லாற
எல்லிபக லொன்றினறி யேயநது.

எனனிலைய சிநதையார்—எனனிடம நெஞசு செலுததிய வாகளாய, **எனபால் உயிரினுர்**—எனனிடம அமைநத வாழவையுடையவாகளாய, **தன் நிலையில் தம் சார்வு தம்மில் உணர்த்தி**-தாம தாம அநுப$_4$விதத எனது இயலவான கு$_3$ணஙகளை ஒருவாககொருவா அறிவிபபவாகளாய, **பின்னியலால்**-எனது அவதாரசேஷடிதஙகளோடு, **எனை**—எனனை, **என்றும் சொல்லி**—எபபோதும பேசி, **எல்லி பகல் ஒனறின்றி ஏய்நது**—இரவு பகல எனனும வாசியிலலாமல பொருநதி, **சுகிபபா**—(பேசுகிறவாகள ஸவயமபரயோஜனமான பேசசாலே) இனபுறுகினறனா **மிக உகப்பர்**—(கேடகிறவாகள செவிககினிய செஞசொலலாலே) இனபுறுகினறனா

---

9. ப$_4$ாவ ஸமனவிதா ப$_4$ஜநதே எனறு சொனன ஶ்லோகததில் சொனனதை விவரிபபதனமூலம உபாஸகஜ்ஞானிகளின பரிபககுவ நிலையையடைந்த ஸவயமபரயோஜன ப$_4$கதிநிஷட$_2$ர்களான மஹாத்மாககளையே தான கருததில கொணடிருபபதைக காடடுகிருன் கணணன் இந்த ஶ்லோகததில். திருநெடுந்தாணடகம முப்பது பாசுரங்களும இநத ஶ்லோகததிறகு விளககமபோலே அமைநதிருககின்றன எனறு பட்டா நிரவஹிபபா ஆழவாா தாமான பாசுரமான

॥ भा ॥ मच्चित्ताः — मयि निविष्टमनसः, मद्गतप्राणाः — मद्गतजीविताः, मया विना आत्मधारणमलभमाना इत्यर्थः ;

முதல பததுப பாசுரங்கள் 'மசசிததா' எனறதையும், திருததாயார் பாசுரமான இரணடாவது பததுப பாசுரஙகள 'மத்₃க₃தபராணா.' எனறதையும், நாயகியான பெணபிளளை பாசுரமான மூனறாவது பததுப் பாசுரஙகள 'பே₃ா த₄யநத பரஸபரம' எனறதையும விளககுகினறன எனறு வயாக₂யானஙகளில உளளது. (மசசிததா) எனனிடமே நெஞசு செலுததியவாகள "தாமரையாள கேளவன ஒருவனையே நோககும உணாவு" [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே மறற தே₃வதைகள, மறற விஷயஙகள ஆகிய எதுவும கலககாமல எனனை ஒருவனையே நெஞசிறகொணடவாகள எனறபடி. இவவாத த₂ததைத் திருமஙகையாழவாா திருநெடுநதாணடகததில "இமையவர் தம திருவுரு வேறெண்ணுமபோது ஒருருவம பொனனுருவம ஒனறு செநதீ ஒனறு மாகடலுருவம ஒததுநினற மூவுருவும கணடபோது ஒனறும சோதி முகிலுருவம எம அடிகள உருவம தானே" [திருநெடு 2] "அநதணனை அநதணாா மாடடநதிவைதத மந்திரததை மநதிரததால மறவாதெனறும வாழுதியேல வாழலாம மடநெஞசமே" [திருநெடு 4] "மணமுழுதும அகபபடுத்து நினற எநதை மலாபுரையும திருவடியே வணஙகினேனே" [திருநெடு 5] "பூஙகோவலூா தொழுதும போது நெஞசே" [திருநெடு 6, 7] "நீரகததாய. பேரகததாய பேராது எனனெஞசினுள்ளாய பெருமான உன திருவடியே பேணினேனே" [திருநெடு 8] "வஙகததால எஙகுறறாய எமபெருமான உனனைநாடி ஏழையேன இஙஙனமே உழிதருகேனே" [திருநெடு9] "பொனனாய... என்னாய எனனாய எனனலலால எனனறிவன ஏழையேன" [திருநெடு 10] எனறு பாசுரநதோறும விளககியருளினர். மற்ற ஆழவாாகளின நூறறுககணககான தாமான தனமைப் பாசுரஙகளும இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை. (மத₃க₃தபராணா) எனனிடம் அமைந்த வாழவையுடையவாகள. எனனைப பிரிநதால த₄ரிககமாட்டாாகள எனறபடி. திருநெடுநதாணடகததில பரகாலநாயகி பிரிவிலே மயஙகி, திருததாயாா பாசுரமாகப் பாடும பததுப பாசுரஙகளும இநநிலையை விவரிககினறன. "பட்டுடுககும அயாததிரங்கும பாவை பேணாள" [திருநெடு 11] "நெஞசுருகிக கணபனிப்ப நிறகும சோரும" [திருநெடு 12] "துணைமுலைமேல துளிசோரச சோாகினறாளே" [திருநெடு 13,16] "இதுவனறோ நிறைவழிந்தாா நிறகுமாறே" [திருநெடு 18] "அறறாள தனநிறையழிநதாள் ஆவிககினறாள்" [திருநெடு 19] எனனும பாசுரஙகள் காண்க. நமமாழவாா திருததாயார் பாசுரமாக அருளிசசெயததவையும் இப்பத₃ததுககு விளக்கமேயாகையால அவையும் இஙகு அநுஸநதி₄ககததககவை.

"ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந த்வயி நித்யம் பரதிஷ்டி$_2$த:।
ப$_4$க்திஶ்ச நியதா வீர ப$_4$ாவோ நாநயத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி ॥"
[ரா-உ 40-16]

[அரசரே! எனககு மிகசசிறநத அனபானது தேவரீரிடததில எப போதும நிலைநிறகிறது ப$_4$கதியும நியமாயிராநினறது. வீரனே! (என) நினைவு வேறொரு இடததில செலகினறதிலலை] என்னும திருவடியின நிலை 'மசசிததா' எனபதற்கு விளககமாகவும,

"பரிதயக்தா மயா லங்கா மிதராணி ச த$_4$நாநி ச।
ப$_4$வத்$_3$க$_3$தம் மே ராஜயஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுக$_2$ாநி வை ॥"
[ரா-யு 19-5]

[என்னாலே இலஙகையரசும கைவிடப்படடது நணபாகளும, செல வஙகளும கைவிடபபடடன எனனுடைய அரசும், உயிரும, ஸுக$_2$ங களும தேவரீரிடம அடஙகியுள்ளன] எனனும் விபீ$_4$ஷணனின்நிலை 'மத$_3$க$_3$தபராண' எனபதறகு விளக்கமாகவும் கொளளததககது. (மாம நிதயம பே$_3$ாத$_4$யநத பரஸபரம) அவரவாகளால அநு ப$_4$விககபபெறற எனது கு$_3$ணஙகளை ஒருவாககொருவா எபபோதும உணாததுகினறவாகள. "பரஸபரம" எனகையாலே, அறியாத அாதத$_2$ஙகளை ஒருவாககொருவர் சொல்லுவதெனபதிலலை. உயிர் த$_4$ரிபபதறகாகச சிலா சொலல, சிலா கேட்டுப போதுபோககுகிறாகள் எனறு கருதது "தரிததிருநதேனாகவே தெரிதது எழுதி வாசிததும கேடடும வணஙகி வழிபடடும பூசிததும் போககினேனபோது" [நான-திருவ 63] எனறூர் திருமழிசைபபிரானும். "புல்லாணி எமபெருமான பொயகேடடு இருநதேனே" [பெரியதிரு 9 4-5] எனறு கேடடு த$_4$ரித தல, "கோவிநதன குணமபாடி ஆவிகாததிருபபேனே" [நாச்-திரு 8-3] எனறு சொலலி த$_4$ரிததலாம்படியாயிருககை—என்று பெரியவாச்சான பிளளை திருநெடுநதாணடகம 21 வது பாசுரவயாக$_2$யானததில இதை விவரிபபா திருநெடுநதாண்டகம மூனறுவது பத்துப்பாசுரங்களில "அவவண்ணததவா நிலைமை கண்டும தோழீ" [21] எனறும, "வரை யுருவில மாகளிறறைத தோழீ! எனதன பொன்னிலஙகு முலைககுவட்டில பூடடிககொணடு" [28] எனறும சொலலுகையாலே இவை 'பே$_3$ாத$_4$ யநத பரஸபரம' எனறதறகு விளககம் எனறு ப$_4$டடா நிாவாஹம மறற ஆழவாாகளருளிய தோழியோடு உசாவும பாசுரஙகள், பக்ஷி களைத தூதனுபபும பாசுரஙகள் முதலியவையும இப்பத$_3$ததுககு விளககமேயாகையால் அவையும இங்கு அநுஸநதி$_4$ககததககவை.

रमणीयानि कर्माणि च कथयन्तः तुष्यन्ति च रमन्ति च — वक्तारः

(பரஸ்பரம கத₂யநதஶ்ச மாம நிதயம) எனனுடைய அறபுதமான அழகிய செயலகளை ஒருவாககொருவா எபபோதும சொலலுகினற வாகள 'பே₃ாத₄யந்த' 'கத₂யநத' எனனும இரணடு ஶப₃த₃ங களுககும 'மாம' எனனும பத₃ம ஒனறே விஷயததைக காட்டுவதாக ஶலோகததிலிருந்தாலும, புநருகதி ஏறபடுமாகையாலே விஷயபே₄த₃ம கொளளவேணடியது அவசியம அபபடிககொளளுமபோது 'பே₃ாத₄யநத' எனனும் பத₃ம அறிநததை ஞாபகபபடுததுவது எனறு பொருளபடுமாகையாலே, ஏறகனவே அநுப₄விதத கு₃ண விஷயமானது எனறும, 'கத₂யநத' எனனும பத₃ம ஏறகனவே நடநததைச சொலலுவது எனறு பொருள்படுமாகையாலே, எமபெருமானுடைய அறபுத சேஷ்டிதஙகள விஷயமானது எனறும கொள்வது ஸவரஸமானது. எமபெருமானுடைய சேஷ்டிதஙகள "ஜாம ச மே தி₃வயம" [கீ₃தை 4-9] "எனனை உன செயகை நைவிககும" [திருவாய 5-10 2] என்று பரமாத₃பு₄தமாகவும, பரமபே₄ாக₃யமாகவும அவனாலும, பிறராலும பேசபபட்டவையாகையாலே அவறறையே 'கத₂யநத' என்பதறகு விஷயமாககக்கொளவது மிகபபொருததம். அவைதான எவையெனில "தேட்டருநதிறல" [பெருமாளதிரு 2] எனற பதிகததில "தோடுலாமலாமஙகை தோளிணை தோயநததும, சுடாவாளியால நீடுமாமரம செறறதும நிரைமேயததும" "ஏறடாததும ஏனமாய நிலஙகீணடதும முனனிராமனாய மாறடாத்ததும மணணளநததும" "தோயததயிர வெணணெய பாலுடனுணடலும" "பொயசிலைக குரலேறறெருதத மிறுததுப போரரவீததகோன" எனறு குலசேகராழவாரும, "பிறநதவாறும" [திருவாய 5-10] எனற பதிகததில "பிறநதவாறும வளர்நதவாறும பெரியபாரதம கைசெயது, ஐவாககுத திறஙகள காட்டியிட்டுச செயதுபோன மாயஙகளும" "வதுவை வாரததையுள ஏறு பாயநததும மாயமாவினை வாயபிளநததும, மதுவை வாரகுழலா குரவை பிணைநதகுழகும, அதுவிதுஉது எனனலாவனவலல எனனை உன செயகை நைவிககும" "பெயயும பூஙகுழல பேயமுலையுணட பிளளைத் தேறறமும, போநதோா சாடிறச செயய பாதமொனறால செயத நின சிறுசசேவகமும" "களளவேடததைக கொணடுபோயப புறமபுககவாறும கலநது அசுரரை உள்ளம பேதம செயதிட்டு உயிருணட உபாயஙகளும" "உணண வானவாகோனுககு ஆயரொருபபடுதத அடிசிலுண்டதும், வணணமால வரையை எடுதது மழைகாததும" "நினறவாறு மிருநதவாறும் கிடநதவாறும

तद्वचनेनानन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति; श्रोतारश्च तच्छ्रवणेनानवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते ॥ ९ ॥

நினைப்பரியன, ஒன்றலா உருவாய அருவாய நின மாயங்கள்" "ஒண் சுடரோடு இருளுமாய நின்றவாறும" "திருவுருவு கிடந்தவாறும கொப்பூழ்ச செந்தாமரைமேல் திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும" "அடியை மூன்றை இரந்தவாறும அங்கே நின்று ஆழ்கடலும மண்ணும விண்ணும முடிய, ஈரடியால் முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும" "கூடிநீரைக கடைந்தவாறும அமுதம தேவருண்ண, அசுரரை வீடும வண்ணங்களே செய்துபோன வித்தகமும" என்று நம்மாழ்வாரும, "நிலையிடம" [பெரியதிருமொழி 11-4] என்னும அவதார மகிமைப்பதிகத்திலும, "இரக்கமின்றி" [ஷை 10-2] "எத்துகினரோம" [10-3] என்னும இராமாவதார மகிமைப்பதிகத்திலும, "சந்த மலா" [10-4] தொடங்கி, "புள்ளுரு வாகி" [10-9] ஈறாகவுள்ள கிருஷ்ணவதாரமகிமைப் பதிகத்திலும திருமங்கையாழ்வாரும, பெரியாழ்வார்திருமொழியில் பிள்ளைத்தமிழ்ப பாசுரங்கள் பலவற்றில் பெரியாழ்வாரும, "நாமமாயிரம" [2] "கோழியழைப்பதன" [3] "பட்டிமேய்ந்து" [14] திருமொழிகளில நாச்சியாரும, மற்றும பலவிடங்களில மற்ற ஆழ்வார்களும அநுஸந்தி$_4$த்தவையே அவை. (துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச) "போ$_3$த$_4$யந்த" "கத$_2$யந்த" என்றவிடங்களில் கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களைச சொல்லுகிற வார்களாகக குறிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான தமது பேச்சாலே இன்புறுகிறார்கள், அப்பேச்சைக கேட்கும ஶ்ரோதாக்கள் எல்லையற்ற ஆனந்த$_3$த்தை விளைக்கும அந்த கு$_3$ணசேஷ்டிதஶ்ர வணத்தாலே பேரானந்த$_3$மடைகிறார்கள். "துஷ்யந்தி" "ரமந்தி" என்னும இரண்டையுமே சொல்லுகிறவர்கள் விஷயமாகக் கொண்டால, இரு சப்தங்களுக்கிடையே பொருள் வேறுபாடு அதி$_4$கமில்லாமையால ஸ்வாரஸ்யமில்லாமற்போயவிடும், ஆகையால, ஒன்றைச சொல்லுகிறவர்கள் விஷயமாகவும, மற்றொன்றை அச்சொல்லைக கேட்கிறவர்கள் விஷயமாகவும கொள்வது பொருத்தம் அதில "துஷ்யந்தி" என்னும பதம திருப்தியோடு கூடிய ஆநந்த$_3$த்தைக குறிக்குமாகையால, உலகிற்காணும உபந்யாஸகாகளைப்போலே க$_2$யாதி லாப$_4$பூஜைகளுக்காக உபந்யஸிக்காமல், ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக அநுப$_4$வம வழிந்து புறப்பட மூலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சு வாரைப்போலே பேசும வக்தாக்களின ஆநந்த$_3$த்தையும், "ரமந்தி" என்னும பத$_3$ம அப்பேச்சைக்கேட்கும ஶ்ரோதாக்களின பேரானந்

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

10. தேஷாம ஸததயுகதாநாம ப$_4$ஜதாம பரீதிபூர்வகம் ।
த$_3$த$_3$ாமி பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$ம தம யேந மாமுபயாநதி தே ॥

ஸதத யுக்தாநாம—(எனனிடம) எபபோதும சோநதி ருககையை விருமபுகிறவாகளும, **ப$_4$ஜதாம** — எனனிடம (ஸவயமபரயோஜந) ப$_4$கதி செலுததுகிறவாகளுமான, **தேஷாம்** — அவாகளுககு, **யேந தே மாம உபயாநதி தம பு$_3$த$_3$தி$_4$யோக$_3$ம்**— எனனை அடைவதறகு உறுபபான (பர ஜஞானமாகிற) அநத பு$_3$த$_3$தி$_4$யின யோக$_3$ததை **பரீதி பூர்வகம த$_3$த$_3$ாமி**— மிக உகபபுடன (நான) அளிககிறேன.

---

10. என்றுமெனைக் கூடு மியலவினரா யெனனுகநது
நினறுமிகச் சேவிதது நேர்படுவார்க் — கொனறியசீர்ப
பததியோ கததிற் பயினறே யெனையடையும
புததியோ கஙகொடுபபன பூணடு.

த$_3$ததையும குறிபபதாகக் கொளவதே பொருததம. "பே$_3$ாத$_4$யநத" "கத$_2$யநத" எனற இரணடு இடஙகளிலும அநவயிககுமபடி இடையே இடபபெறற "பரஸபரம" எனனும பத$_3$ஸவாரஸயததைப் பாாககுமபோது, ஒரு காலததில கு$_3$ணசேஷடிதஙகளை ச சொலலு கிறவாகளும, கேடகிறவாகளும, மறறொரு காலததில (முறையே) கேடகிறவாகளும, சொலலுகிறவாகளுமாகிவிடுவாாகளாகையால எலலா வகையான ஆநநத$_3$மும் எலலாருககுமே ஸித$_3$தி$_4$த்துவிடும எனப தும குறிககொளளததககது "துஷயநதி" எனனும பத$_3$ததின ஸவாரஸயததை நோககி "அநநயபரயோஜநேந" எனறு ப$_4$ாஷய காரா அருளியிருபபதிலிருநது, கணணன மோக்ஷப$_2$லனில குறி யுடைய உபாஸகப$_4$கதனும அநநயப்ரயோஜந ப$_4$கதனுகப பரிண மிககவேண்டும எனறே திருவுளளம பறறுகிறுன எனனும ப$_4$ாஷய காரருடைய திருவுள்ளம தெளிவாக விளஙகுகிறது. முனனும பின னும பலவிடஙகளில ஶ்லோக ப$_4$ாஷயஙகளில அநநயபரயோஜந ப$_4$க்தியின பெருமையே பேசபபடடிருபபது குறிககொளளததககது. ஆக இவ்வளவால் ப$_4$க$_3$வானுடைய கு$_3$ணவிபூ$_4$திசேஷ்டிதஜஞானஙக ளால ப$_4$கதி உண்டாகி வளரும வகை விவரிககபபடடதாயிறறு. 9.

॥ भा ॥ तेषां सततयुक्तानाम्—मयि सततयोगमाशंसमानानां मां

என்றும் என்னைக் கூடும் இயல்வினராய — எப்போதும் என்னிடம் சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களாய், **என்னுகந்துநின்று மிகச்சேவித்து நோபடுவார்க்கு** — என்னிடம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநப₁க்தியை மிகவும் செய்யும் அவர்களுக்கு, **ஒன்றிய சீர் பத்தியோகத்தில் பயின்றே**— (பயன்கருதாமல்) என் கு₃ணங்களிலேயே பொருந்தி அனுப₄விக்கையாகிற ப₄க்தியோக₃த்தில் நீண்டநாள் பழகி, **என்னை அடையும் புத்தியோகம்** — என்னை அடைவதற்கு உறுப்பான (பரஜ்ஞாநமாகிற) பு₃த்₃தி₄யின் சேர்த்தியை, **பூண்டு கொடுப்பன்**—அன்புபூண்டு கொடுப்பேன்.

10 இதுவரையில் சொல்லப்பெற்ற பரப₄க்தி எனப்படும் பரிபூர்ணப₄க்தியை உடையவர்களுக்கு—என்னை அடைவதற்கு முன் ஏற்படுவதாய், பரஜ்ஞாநம் எனப்படுவதாய், என் விஷயமான மிகத் தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரத்தை நானே அளிக்கிறேன் என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஸதத யுக்தாநாம்) என்னிடம் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களுக்கு. தூங்கும் சமயம் முதலான காலங்களில் ஸமாதி₄நிலை கூடாதாகையால், 'எப்போதும் ஸமாதி₄ நிலையிலிருப்பவர்களுக்கு' என்று இதற்குப் பொருள்கொள்ள முடியாது அதற்காக 'தினந்தோறும் ஸமாதி₄நிலையிலிருப்பவர்களுக்கு' என்று கொள்ளப்பார்த்தால், எப்போதும் எனும் பொருளுடைய ஸதத ஶப்₃த₃த்திற்கு அஸ்வாரஸ்யம் ஏற்படுகிறது. "எப்போதும் என்னோடு சேர்ந்திருப்பவர்களுக்கு" என்னும் பொருள் அவ்விபூ₄தியி லிருப்பவர்களுக்குப் பொருந்துமேயொழிய இவ்விபூ₄தியிலிருப்பவர்களுக்குப் பொருந்தாது. ஆகையால் 'ஆஶம்ஸை' [விருப்பம்] எனும் பொருளிலே கத்பரத்யயம் வந்திருப்பதாகக்கொண்டு, 'என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களுக்கு' என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தம் (ப₄ஜதாம் தேஷாம்) முற்கூறியபடி ஸ்வயம்ப்ரயோஜந ப₄க்தியைச் செய்யும் அவர்களுக்கு. (தம் பு₃த்₃தி₄யோக₃ம் ப்ரீதிபூர்வகம் த₃த₃ாமி) அவர்களிடமுள்ள பரப₄க்தியின் முற்றிய நிலையாயிருப்பதாய், ஸததயுக்த ஶப்₃த₃த்தில் சொல்லப்பட்ட விருப்பத்திற்கு விஷயமான நித்யயோக₃த்தில் அடங்கியதாய்,

भजमानानामहं तमेव बुद्धियोगं विपाकदशापन्नं प्रीतिपूर्वकं ददामि ; येन ते मामुपयान्ति ॥ १० ॥

மிகத் தெளிவாக என்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாயிருக்கும் பரஜ்ஞானம் என்பப்படும் புத்தியின் சோத்தியை உகப்புடன் நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் 'தம்'என்னும் பதத்தால்—அவர்கள் ஆசைப்படும் நித்ய யோகத்தில் அடங்கியதாயிருப்பது இந்த புத்தி என்று உணர்த்தப்படுகிறது "ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யானம் பக்தி" [உகப்புடன் தியானிப்பது பக்தியாகும்] என்னும் பக்திலக்ஷணத்திலேயே உகப்பு சேர்ந்திருக்கையாலும், சேதனன் பரமனிடம் காட்டும் உகப்பைக்காட்டிலும், பரமன் சேதனனிடம் காட்டும் உகப்பு மிகவிஞ்சியதாகையாலும், "ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம" என்று அந்வயிக்காமல், "ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி" என்று அந்வயிக்கப்பெற்றது (ததாமி) 'தானம்' என்னும் பொருளுடைய தாதுவாகையாலே, நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் என்று பொருள் அவன் மோக்ஷத்தையும் தன் பக்திக்குப் பயனாகக் கருதாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநபக்திசெய்கையாலே, நான் மோக்ஷத்திற்கு உறுப்பான இப்பரஜ்ஞானத்தை அவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறேன் என்கிறான் கண்ணன் "வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு உகந்து"[திருவாய் 8 7.8] [தான் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு எம்பெருமான் உகந்து நிர்ஹேதுகமாக அருளுவான்] என்று நம்மாழ்வார் இதை விளக்கியருளினார் (யேந தே மாம் உபயாந்தி) இந்தப் பரஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவுடன், அது—என்னை ஒருக்ஷணம் பிரியிலும் தரியாமையாகிற பரமபக்தியை விளைத்துவிடுமாகையாலே, இந்தப் பரஜ்ஞானமே அவர்களுக்கு என்னை அடைவித்துவிடும் என்று கருத்து. ஆக, உபாஸகன் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந பக்திநிஷ்டனாகிவிட்டால், அவனுக்கு ப்ராரப்தகாமம் முடியும்வரையில் மேன்மேலே பிறப்புக்களை அளிக்காமல், அந்த ஜன்மத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாகப் பரஜ்ஞானத்தை அளித்து என்னை அடையும்படி செய்துவிடுவேன் என்றதாயிற்று. இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜன பக்திநிஷ்டனாகாத உபாஸகஜ்ஞானி விஷயத்தில், அவனும் அப்படி ஆவதற்கு ப்ராரப்தகாமம் முடியும் ஜன்ம வரையில் அவனது பக்தியை வளரச்செய்து, கடைசி வரையில் அப்படி ஆகாவிடில் அந்திமஸ்ம்ருதியில் பரஜ்ஞானத்தையும் அளித்து, உடனே அவன் விரும்பும் ஸ்வார்த்தமோக்ஷத்தையும் அவன் ஸாதனமாக அனுஷ்டித்த பக்திக்குப் பலமாக அளித்துவிடுகிறான் என்று கண்டு கொள்வது. இவன் விஷயத்தில் பரபக்தி வரையில் சேதனனின் முயற்சியும் உண்டு. அதனால் உகந்த எம்பெருமான் பரஜ்ஞானத்தை

॥ भा ॥ किञ्च,

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः ।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

11. **தேஷாமேவாநுகம்பாாதத₂மஹமஜ்ஞாநஜம் தம: ।**
நாஶயாமயாதமப₄ாவஸத₂· ஜஞாநதீ₃பேந ப₄ாஸவதா ॥

தேஷாம — அநத ஸவயம பரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂ா களிடம, **அநுகமபார்தத₂ம ஏவ**—அருளிஞலேயே, **ஆதம ப₄ாவஸத₂** --அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவஞய, (எனது கலயாணகு₃ணஙகளே வெளிபபடுததி), **ப₄ாஸ்வதா ஜஞாநதீ₃பேந** – என விஷயமான ஜஞானமெனும ஒளி மிகக விளககாலே **அஜஞாநஜம் தம:**—ஜஞானததுககு விரோதி₄யான பணடைவினைகளால உணடான (ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயபராவணயமாகிற) இருளே, **அஹம் நாஶ யாமி**—நான அழிககிறேன

---

11. **ஆஙகவாக்கே சால வனுகமபை மேவியே**
யோஙகிவளர் ஞான வொளிவிளக்காற—பாங்காக
நெஞசகததே நினறுநா னேரே மதிமயக்கும்
வஞசவிருண் மாயபபன மகிழ்நது.

ஆஙகு அவாககே—அநத ஸவயம பரயோஜன ப₄கதி நிஷட₂ாகளிடம, **சால அனுகம்பை மேவியே** — பேரருளாலேயே, **பாங்காக நெஞ்சகததே நின்று** —அவாகளுடைய நெஞசுககு விஷயமானவஞய (எனது கலயாணகு₃ணஙகளே வெளிபபடுததி), **ஓஙகி வளர் ஞான ஒளி விளக்கால்—**

விளேதது ஸவபராபதியையும அளிககிருன எனறு கணடு கொளவது. ஆக, ஸவயமபரயோஜந ப₄கதியுடையவனுககு எமபெருமான தனனே அடைவதறகு முன விளேயவேணடிய பரஜஞானம எனும தன ஸாக்ஷாதகாரததை உகப்புடன நிாஹேதுகமாக அளிககிருன எனறதாயிறறு.

॥ भा ॥ तेषामेव अनुग्रहार्थमहम् , आत्मभावस्थः — तेषां मनोवृत्तौ विषयतयाऽवस्थितो मदीयान् कल्याणगुणगणांश्चाविष्कुर्वन्

என விஷயமான ஜ்ஞானமெனும ஓங்கிவளரும ஒளிமிக்க விளக்காலே, **நேரே மதிமயக்கும் வஞ்ச இருள்**— ஜ்ஞானத் துக்கு விரோதி₄யான பண்டை வினைகளால உண்டான (ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயபராவண்யமாகிற) அறிவை மயக்கும இருளை, **நான மகிழ்ந்து மாய்ப்பன** — நான உகப்புடன அழிப்பேன.

---

11. தன் விஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞானத்தை ஸ்வயம ப்ரயோஜனப₄க்தி நிஷ்ட₂ர்களுக்கு விளைப்ப தாகச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. 'அநாதி₃காலமாக மூண்டுநிற்கும் புண்யபாபகாமங்களால உண்டாகும் ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயபராவண்யமாகிற பேரிருள அவர்களுடைய நெஞ்சிலே மண்டி யிருக்கும்போது, உனவிஷயமான தெளிவான ஸாக்ஷாத்காரம அவர் களுக்கு எப்படி ஏற்படமுடியும ?" எனனும கேளவியெழ, 'நானே என்து பேரருளால அவர்களது நெஞ்சுக்கு எனது கல்யாண கு₃ணங்களை விஷயமாக்கி, ஜ்ஞாநமாகிற ஒளிவிளக்கை ஏற்றி, பண்டைவினைகளாலே உண்டான விஷயபராவண்யமாகிற பேரிருளை அழிக்கிறேன்' என்கிறான இது செய்வதும, அவர்களிடம ஒரு ஸாத₄னத்தை எதிர்பாராதது அலல, நிர்ஹேதுக கருபையாலேயே இதைச் செய்கிறேன என்கிறான—(தேஷாம அநுகம்பார்த்த₂ம ஏவ) அவர்களிடம எனக்குள்ள பேரருளினாலேயே எந்தக் கைமமுதலையும எதிர்பாராமல இதைச செய்கிறேன என்று கருத்து. 'அநுகம்பா' ஶப்₃த₃ம ஸாமான்யமான இரக்கத்தைக் குறிக்குமாயினும, '**மத₃நு-க்₃ரஹாய**' [கீ₃தை 11 1] என்று மேலே அர்ஜுனன இதை விவ ரித்திருக்கிறபடியாலும், 'அர்த்த₂' ஶப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யத்தாலும அந்த ஶப்₃த₃ம் இங்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு இஷ்ட ப்ராப்தியை விளக்கும் அநுக்₃ரஹத்தைக் காட்டுகிறது. ஏவகாரத் தாலே ஸஹேதுககருபையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிர்ஹேதுக க்ருபையே இது என்று தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. 'அநுகம்பாயை' என்று கூறாமல 'அநுகம்பார்த்த₂ம' என்று 'அர்த்த₂' ஶப்₃த₃த்தை பிரயோகி₃த்ததால இந்த நிர்ஹேதுககருபையைக் கண்ணன தன் பேறாக நினைத்திருக்கிறான என்று விளங்குகிறது.

मद्विषयज्ञानाख्येन भास्वता दीपेन ज्ञानविरोधिप्राचीनकर्मरूपाज्ञानजं मद्व्यतिरिक्तपूर्वाभ्यस्तविषयप्रावण्यरूपं तमो नाशयामि ॥ ११ ॥

இவ்வநுக₃ரஹத்தைச் செய்வது யாரெனில், — (அஹம்) இத்தகைய நிர்ஹேதுக கருபையைச் செய்வதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞானம், மகதி, ஸ்வாமித்வம் என்பபடும் உறவு (பராபதி), அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற பூர்த்தி (நிறைவு) முதலிய கல்யாணகு₃ணங்களோடும் இவர்களை அநுக₃ரஹிப்பதற்காகவே எடுக்கப்பட்ட அவதாரரூபத்தோடும் கூடிய நானே இந்த நிர்ஹேதுககருபையைச் செய்கிறேன் என்கிறான். எங்கிருந்துகொண்டு இச்செய்லைச் செய்வது ? எனில் — (ஆத்மப₄ாவஸ்த₂) அவர்களுடைய மனோவ்ருத்தியில் இருந்துகொண்டு செய்கிறேன். எனது கல்யாணகு₃ணங்களையும், தி₃வ்யமங்க₃ள விக₃ரஹத்தையும் அவர்களது நெஞ்சுக்கு விஷயமாக்கி அநுக₃ரஹத்தைச் செய்கிறேன் என்று கருத்து 'ஆத்மப₄ாவ' ஶப்₃த₃த்தை 'ஆத்மத்வம்' என்றோ 'தன் தன்மை' என்றோ பொருள்கொள்வதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை சென்ற ஶ்லோகத்தில் அவர்களுக்கு பு₃த்₃தி₄ யோக₃த்தை அளிப்பதாகக் கூறியிருக்கையாலும், நெஞ்சுக்கு விஷயமாயிருந்து பு₃த்₃தி₄யோக₃த்தை அளிப்பதே உசிதமாகையாலும் 'ஆத்மப₄ாவ' ஶப₃்த₃ம் மனோவ்ருத்தியைக் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே தக்கது எப்போதுமே ஸர்வவ்யாபியான இவன் இப்போது மனோவ்ருத்தியில் இருப்பதாக இங்கு கூறுவதில் பொருத்தமென்ன ? எனில் மனோவ்ருத்திக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதை இங்கு கூறவில்லையாகையாலும், மனோவ்ருத்திக்கு விஷயமாவதையே கூறுகையாலும் பொருந்துகிறது. தானே தன் அருளாலே தனது கு₃ணங்களையும், திருமேனியையும் இவர்களுக்குக் காட்டுகிறான் என்று கருத்து இவர்களுக்குச் செய்யும் அருள—ஞானமென்னும் சுடர் விளக்காலே ஶப₃்த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஈடுபாடாகிற இருளைபபோக்குவதே என்று ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே காட்டுகிறான்—[ப₄ாஸ்வதா ஜ்ஞாந தீ₃பேந] என விஷயமான ஞானமென்னும் ஒளிமிக்க விளக்காலே. 'ஒளிமிக்க' என்று விளக்கை விஶேஷிக்கையாலே தனது ரூபகு₃ணங்கள் இந்த ஞானச்சுடர்விளக்காலே தெளிவாகக் காட்டப்படுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இந்த விளக்காலே அழிக்கப்படும் இருள் எது? எனில் (அஜ்ஞாநஜம் தம நாஶயாமி) ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதி₄யான அனாதி₃புண்யபாபகர்மங்களால் உண்டான ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயஈடுபாடாகிற இருளைப் போக்குகிறேன் இங்கு

அஜ்ஞானத்தால் உண்டாவதாகக் கூறப்படும் இருள் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கவேண்டும். "அவித்₃யா கர்மஸம்-ஜ்ஞாந்யா" [வி பு 6-7-61] [ஜ்ஞானத்துக்கு விரோதி₄யாயிருக்கை யாலே புண்யபாபகர்மங்கள் அவித்₃யை (அஜ்ஞானம்) என்னப்படு கின்றன] என்கிறபடியே புண்யபாபகர்மங்களை ஜ்ஞான விரோதி₄ யாயிருப்பதையிட்டு அஜ்ஞானம் என்று கூறுவதுண்டு. அந்தக் கர்மங்களால் உண்டாவதாய், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற காட்சிக்குத் தடையாயிருப்பதான இருள் அநாதி₃காலமாகச் சேதன னிடம் மண்டியிருக்கும் ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயப்ராவண்யம் என்று கொள்வதே பொருத்தம். 'த்வாமம்ருதஸ்யந்தி₃நி பாத₃பங்கஜே நிவே ஶிதாத்மா கத₂மந்யதி₃ச்ச₂தி। ஸ்தி₂தே(அ)ரவிந்தே₃ மகரந்த₃நிர்ப₄ரே மது₄வ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே ॥" [ஸ்தோ ர 27] [உனது அமுதமொழுகும் திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்ட எனது மனம் வேறொன்றை எப்படி விரும்பும்? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதன்றோ] என்கிறபடியே எல்லையற்ற இனிமையை உடைய ப₄க₃வத்₃விஷயஜ்ஞானமே ஶப்₃த₃ாதி₃விஷயங்களில் ஈடுபாட்டைப் போக்கடிக்க முடியும். ஆக "புண்யபாபங்களால் உண்டான ஶப்₃த₃ாதி₃விஷய ப்ராவண்யமாகிற இருளை என்விஷயமான ஜ்ஞானமாகிற ஒளிமிக்க விளக்காலே அழிக்கிறேன்" என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஆகையால் தமஶ்ஶப்₃த₃ம் தமோவ்ருத்தியை லக்ஷணையாலே குறிக்கிறது என்று சிலர் கொள்வது பொருந்தாது. இத்தால் "ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் தமது முயற்சியாலே விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களுக்கு உபாயமான நானே எனது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எனது ஸ்வரூப ஸ்வப₄ாவங்களைக் காட்டித் தந்து அவர்களுடைய விஷயப்ராவண்யமாகிற இருளைப் போக்கு கிறேன்" என்று கூறினையிற்று. இந்த ஶ்லோகத்தை ஸாத₄ன ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் விஷயமாகக்கொண்டால் "விஷயங்களில் ஈடுபாடு நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது என்று முன் அத்தி யாயங்களில் கூறியிருக்க, இங்கு ப₄க்தியால் உகந்த எம்பெருமான் விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்குவதாகக் கூறுவது பொருந்தாதே" என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு பதில்—"கர்மஜ்ஞான யோக₃ங் களை அநுஷ்டி₂த்து, விஷயப்ராவண்யம் பெரும்பாலும் நீங்கிய பின்பே ஸாத₄னப₄க்தி உண்டாகிறது. இருந்தபோதிலும் அநாதி₃ வாஸனையாலே தொடர்ந்துவரும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயப்ராவண்யம் ப₄க்தியினாலேயே போக்கடிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறதாகையாலே

॥भा॥ एवं सकलेतरविसजातीयं भगवदसाधारणं शृण्वतां निरतिशयानन्दजनकं कल्याणगुणगणयोगं तदैश्वर्यविततिं च श्रुत्वा तद्विस्तारं श्रोतुकामोऽर्जुन उवाच—

अर्जुन उवाच—

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्।

அர்ஜுந உவாச —

12. பரம் ப்$_3$ரஹ்ம பரம் த$_4$ாம பவித்ரம் பரமம் ப$_4$வாந்।

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினன் —

பரம ப்$_3$ரஹ்ம — பரப்$_3$ரஹ்மமாகவும், **பரம் த$_4$ாம** — பரஞ்ஜோதியாகவும், **பரமம் பவித்ரம**—பரமபாவனமாகவும், (ஶ்ருதிகளில்) சொல்லப்படுபவர், **ப$_4$வாந்**—தேவரீரே.

---

12. மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
யாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பால்
மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
தக்க பரிசுரைத்தான் றுன்.

இன்னே ஆய விசையன் தான் — இத்தகையவனான அர்ஜுனன், **மாயன் இசைத்த வளர் பெருமை அது கேட்டு**— மாயனாகிற கண்ணன் பாடிய அவனுடைய வளராநிற்கும் அந்த வைப$_4$வத்தைக்கேட்டு, **அது விரும்பி** — அதை விரும்பி, **ஏய அன்பால்** — பொருந்திய அன்பால், **மிக்க பெருமை** — அக்கண்ணனுடைய மிகுந்த பெருமையை, **விரித்து அறிய வேண்டியே** — விரிவாக அறியவேண்டியே, **தக்க பரிசு உரைத்தான்**—தகுந்த வார்த்தைகளைக் கூறினன்.

அநயோர்நயாஶ்ரயதே$_3$ாஷம இல்லை" என்று தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகையில் காட்டப்பட்டது. 11.

*12. இவ்வண்ணமாக—"யோ மாமஜம"[10-3] என்று தொடங்கி, மற்ற சேதனர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கே உரியதாய, "துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச" [10-9] என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்த$_3$த்தை விளைப்ப

॥भा॥ परं ब्रह्म परं धाम परमं पवित्रमिति यं श्रुतयो वदन्ति, स हि भवान्। *यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति (भृ) * ब्रह्मविदाप्नोति

தான கலயாணகுுணசசோததியையும, செலவச சிறபபையும சுருககமாகக கண்ணனிடமிருநது கேடடு, அதன விரிவைக கேடக விருமபி, இநத ஶலோகம முதல பதினெடடாம ஶலோகம ஈருகக கூறுகிறுன அாஜுன ன "விஸதரேண கதய" [விரிவாகச சொலலுவாய] என்று 18-ம ஶலோகததில ஆாஜுனனும, "நாஸத-யநதோ விஸதரஸய மே" [என செலவததின விரிவுககு எலலையிலலை] என்று 19 வது ஶலோகததில கணணனும கூறபபோகிருாகளனறே. இவவேழு ஶலோகஙகளில முதல நானகு ஶலோகஙகளாலே கணணன இதுவரையில சுருஙகச சொனன ஆாததஙகளில தனககுளள நமபிககையையும, அதை உணமை என்று நமபுகையால் தனககு அநத ஆாததததில அஸூயை இலலாமலிருபபதையும காடடுகிறுன, 12, 13 ஶலோகஙகளில முதல ஆாததம முதல வேறறுமையில அமைநதுளளதாய ஓா ஆாததததைச சொலலுகிறது என்றும், "புருஷம ஶாஶவதம ஆஹு" என்று இரணடாவது வேறறுமையில தொடஙகும பின ஒனறரை ஶலோகம மறறொரு ஆாததததைச் சொல லுகிறது என்றும் விளஙகுகிறது அதில "பரம பரஹம" என்று தொடஙகும பூாவாாததததில "பரம பரஹம" "பரம தாம" "பரமம பவிதரம" எனனும மூனறு தொடாகளும சொலலாலும, பொருளாலும ஶருதியில பிரஸிததமான தொடாகளாகையாலே இபபடி ஶருதிகளில ஓதபபடும பரமபொருள தேவரீரே என்று பூாவார்ததததிறகுப பொருளுரைபபதே பொருநதும அநத ஶருதிகள்தான எவையெனில (பரம பரஹம பவாந) "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி, யதபரயநதயபிஸமவிஶநதி, தத விஜிஜஞாஸஸவ, ததபரஹமேதி" [தைப்ருகு 1] [எதனிடமிருநது இந்த ஜீவராஶிகள உணடாகினறவோ, உணடானவை எதனுல வாழ் கினறனவோ, பரளயகாலததில எதை அடைகினறனவோ அதையே ப்ரஹமம என்று அறிவாய] எனனும வேதவாககியம பரஹமததின லக்ஷணம ஜகதகாரணதவமே என்று முழஙகிறது. அநத பரஹ மத்தை எடுதது, "பரஹமவிதாபனோதி பரம" [தை ஆ 1-1] [பரஹ மத்தை உபாஸிப்பவன மேலான பலனை அடைகிறுன] எனனும் வாககியம அதையே மேலான பராபயமாகப பேசி, "பரம பரஹம" என்று அதைக குறிப்பதிலுளள பொருத்ததைக காட்டிறது.

परम् (आ) * स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति (मु. ३. २. ९) इति। तथा परं धाम ; धामशब्दो ज्योतिर्वचनः; परं ज्योतिः—*अथ

'ஸ யோ ஹ வைதத பரமம ப₃ரஹம வேத₃ ப₃ரஹமைவ ப₄வதி" [முணட₃க 3 2 9] [எவனெருவன இநதப பரப₃ரஹமததை உபா ஸிககிறுரே அவன பரப₃ரஹ்மததை ஓததவனுகிருன] என்னும் வாககியம பரப₃ரஹமத்தை எடுதது, அதை ஓத்தவனுவதே மேலான மோக்ஷப₂லன என்று காட்டிறறு. இஙகு "ப₃ரஹமைவ ப₁வதி" என்று கூறியது ப₃ரஹமஸவரூபமாகவே ஆகிருன என்று பொருளபடாது ஒருநாள ஒரு பசுவைப பாாததபின, மறறெரு நாள் அதே ஜாதியைச் சோநத மறறெரு பசுவைப் பாாககுமபோது "ஸேயம கௌ₃ள" [அனறு பாாதத பசுவே இது] என்று சொலலு மிடத்தில ஸ்வப₄ாவம ஒனருயிருபபதைககொணடு வேறு வஸ்துககளை ஒனருக வழஙகுவதைக் காணகிறேம வேத₃த்திலும் "வைஷ்ணவம வாமநமாலபே₄த ஸபாதத₄மாநோ விஷ்ணுரேவ பூ₄தவேமாந லோகாந அபி₁ஜயதி" [யஜு° 2-1-3 16] [பிறரைக காட்டிலும் சிறநதவனுவதற்கு விருமபுகிறவன விஷ்ணுவைக குறிதது வாமநயாக₃த்தைச செய்யக் கடவன. இநத யாக₃ததைச் செயதவன விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவவுலகஙகளை வெல்கிருன] எனகிற வேத₃வாககியததில் இவ்வுலகில பிறரைககாட்டிலும சிறப்படைவதறகுச செய்யப்படும் யாக₃த்தின ப₂லனைச சொலலும்போது, 'விஷ்ணுவாகவே ஆகி இவ வுலகஙகளை ஜயிககிருன' என்று கூறியிருககுமிடததில, யாக₃ததைச் செயபவன எவனும விஷ்ணுவாக ஆகமுடியாதாகையாலும, ஆக விலலையாகையாலும், விஷ்ணுவைப போனற பராகரமம முதலான கு₃ணஙகளை உடையவனுகி இவவுலகஙகளை ஜயிககிருன எனறே பொருளகொள்ளவேணடியிருப்பதும இங்கு காணத்தக்கது ஆகை யால் 'ப₃ரஹமததை உபாஸிபபவன ப்₃ரஹ்மமாகவே ஆகிருன' எனற முணட₃க வாகயததிறகும 'ப₃ரஹமததை ஓததவனுகவே ஆகிருன' என்று பொருள கொளவதே பொருநதும் இநத முணட₃கததிலேயே "பரமம ஸாமயமுபைதி" [முண்ட₃க 3 1 3] [பரமபொருளோடு மேலான ஒற்றுமையை அடைகிருன்]' என்று மோக்ஷததில ஜீவ னுககுப பரமபொருளோடு ஸாமயம சொல்லப்பட்டதேயொழிய ஐகயம் சொல்லபபடவிலலை "மம ஸாத₄ரமயம ஆக₃தா" [கீ₃தை 14-2] [என்னேடு ஒறறுமையடைநத முகதாகள] என்று கீ₃தையில கண் ணனும முகதாகளுக்கு ஸாமயதத்தயே சொலலியிருபபதும குறிக கொளளத்தககது. (பரம த₄ாம ப₄வாந) அவவண்ணமே மேலான

यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते (छा. ३. १३. ७) *परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते (छा. ८. १२. २) *तं देवा ज्योतिषां ज्योतिः (बृ ६. ४. १६) इति। तथा च परम पवित्रम्—परमं पावनम्; सर्वतुः

சோதியாக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுபவரும் தேவரீரே. $த_4$ாம ஶப்$த_3$ம் ஸ்த$_2$ானத்தைக் குறிப்பதுண்டாயினும், இங்கு 'ப$_4$வாந்' (தேவரீர்) என்னும் சொல்லை அத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்கையாலும், ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவத்தையிட்டு எம்பெருமானோடு ஒரே வேற்றுமையில் வேறு எதையும் இந்த அர்ஜுன வாக்யத்தில் படிக்காமையாலும் இங்கு த$_4$ாமஶப்$த_3$த்திற்கு அப்பொருள் பொருந்தாது. ஆகையால், த$_4$ாமஶப்$த_3$ம் 'சோதி' என்னும் பொருளுடையதாய், பரஞ்ஜோதியான எம்பெருமானை 'பரம த$_4$ாம' என்னும் தொடர் குறிக்கிறது என்று கொள்வதே பொருந்தும். இவ்வண்ணம் பரஞ்சோதி என்று எந்தஶ்ருதிகள் குறிப்பிடுகின்றன? எனில் "அத$_2$ யத$_3$த பரோ தி$_3$வோ ஜ்யோதிர்தீ$_3$ப்யதே" [ச$_2$ாந் 3-13-7] [பரமபத$_3$த்தின் மேலே யாதொரு பரஞ்சோதியானது விளங்காநிற்கிறதோ] என்னும் வேத$_3$வாக்கியம் அதற்கு முன் உள்ள "பாதோ$_3$ऽஸ்ய ஸர்வா பூ$_4$தாநி த்ரிபாத$_3$ஸ்யாம்ருதம் தி$_3$வி" [ச$_2$ாந் 3-12-6] என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய், பரமபத$_3$நிலயனான பரம புருஷனையே காட்டுகிறது. "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய ஸ்வேந ரூபேணாபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே" [ச$_2$ாந் 8-12-2] [பரஞ்சோதியை அடைந்து, முக்தியடையும் ஜீவன் ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவம் பெறுகிறான்] என்கிற வேத$_3$வாக்கியம், இப்பரமாத்மாவைப் பரஞ்சோதி என்றே குறித்து, அவனை முக்தர்களால் அடையத்தக்கவனாகவும் காட்டிற்று. "தம் தே$_3$வா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: உபாஸதே" [ப$_3$ருஹ 6-4-16] [சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியான அப்பரமாத்மாவை தே$_3$வர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள்] என்னும் வேத$_3$வாக்கியம் சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாகக் கூறுவதின்மூலமும், தே$_3$வர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவனாகக் கூறுவதின்மூலமும் பரஞ்ஜ்யோதிஶப்$_3$த$_3$த்தை விவரித்தது. "விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வாத$_4$ாரம் த$_4$ாம" [மைத்ராயணீயம்] [அனைத்துக்கும் ஆத$_4$ாரமாய் விஷ்ணு எனப்படும் சோதி] என்னும் உபநிஷத் பரந்த$_4$ாம ஶப்$_3$த$_3$த்தின் பொருளை "ஸர்வாத$_4$ாரம் த$_4$ாம' என்று காட்டி, அப்பரஞ்சோதியை விஷ்ணு என்று விஶேஷித்ததும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. (பரமம் பவித்ரம் ப$_4$வாந்) அவ்வண்ணமே அனைவரையும் பரிஶுத்$_3$த$_4$ப்படுத்தும் பரமபாவனராக ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படுபவரும் தேவரீரே. இங்கு

अशेषकल्मषाश्लेषकरं, विनाशकरं च। * यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते (छा. ४. १४. ३) * तद्य-थेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते

பவித்ரஶப்₃த₃ம அந்த ஶப்₃த₃த்தால ப்ரஸித்₃தி₄பெற்ற த₃ர்ப்ப₄த் தாலான பவித்ரம முதலானவற்றைக குறிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை யாகையால பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்தும பாவனப்பொருளைக் குறிப்பதாகக் கொளவதே பொருந்தும். பரமபாவனத்வமாவது—தன்னை ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நினைப்பவனுடைய பராசீன பாபங்களாகிற போய பிழைகளைத் தீயினில் தூசுபோலே போகக்டித்து, இனி வரக்கூடும பாபங்களாகிற புகுதருவான நின்றனவற்றையும ஓட்டாதபடி செய்கை. "யதா₂ புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த ஏவமேவம்வித்₃ பாபம காம ந ஶ்லிஷ்யதே" [ச₂ாந 4-14-3] [எப்படி தாமரை இலையில நீர் ஓட்டுவதில்லையோ அவ்வண்ணமே பரமபுருஷனை இவ்வண்ணமாக உபாஸிப்பவனிடம (வரப்போகும்) பாபகாமம ஓட்டாது] எனும் ஶ்ருதி வாக்கியம புகுதருவான நின்றனவான பாபங்கள ஓட்டமாட்டா என்ப தைக்காட்டிறது, "தத யதா₂ இஷீகதூலமக்₃னௌ ப்ரோதம ப்ரதூ₃யேத ஏவம ஹாஸ்ய ஸர்வே பாபமாந ப்ரதூ₃யந்தே" [ச₂ாந5-24 3] [நெருப் பிலிட்ட பஞ்சு எப்படிப் பொசுங்கிவிடுமோ அப்படி இவனுடைய பராசீன பாபங்களெல்லாம அழிந்து விடுகின்றன] எனும வேத₃ வாக்கியம போய பிழைகள தீயினில் தூசாவதைக் காட்டிறது இவ் விரண்டையும " தத₃தி₄க₃ம உத்தரபூர்வாக₄யோரஶ்லேஷ விநாஶௌ தத்₃வ்யபதே₃ஶாத " [ப₃ர ஸூ 4 1-13] [ப₃ரஹ்மவித்₃யையை அடைந்தவுடன (அந்த வித்₃யாமாஹாத்மயத்தாலேயே) உபாஸகனுடைய வரப்போகும பிழைகளின ஒட்டாமையும், பழைய பாபங்களின அழிவும கூடுகின்றன , வேத₃வாக்கியங்கள அப்படிக் கூறுகையால] என்னும் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் உரைத்தது. தத்வநிர்ண யத்துக்காக ஏற்பட்டதாய, எல்லா வேத₃ாந்த வாக்கியங்களின் நிக₃மனமான (முடிவுப பகுதியான) நாராயணாநுவாகம "நாராயண பரம ப₃ரஹ்ம தத்த்வம நாராயண பர , நாராயண பரோ ஜ்யோதி ராத்மா நாராயண பர " [தை நா 11] [பரப₃ரஹ்மம நாராயணனே, பரத்த்துவம நாராயணனே, பரஞ்சோதி நாராயணனே, பரமாத்மா நாராயணனே] என்று பரப்₃ரஹ்மம, பரஞ்சோதி, பரதத்துவம், பரமாத்மா முதலான பரமபொருளைக குறிக்கும தனிதொடர்கள் நாராயணனையே காட்டும என்று உத்₃கே₄ாஷித்தது இங்கு முக்கிய மாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த வாக்கியத்தில் 'தத்த்வம

(छा ५. २४. ३) * नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायण परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः (ना) इति हि श्रुतयो वदन्ति ॥ १२=॥

पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥

புருஷம ஶாஶ்வதம் தி₃வயமாதி₃தே₃வமஜம் விபு₄ம் ॥ 12

आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यासस्स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

13. ஆஹுஸத்வாமருஷயஸ்ஸர்வே தே₃வாஷிர்நாரத₃ஸ் தத₂ா ।
அஸிதோ தே₃வலோ வயாஸஸ்ஸ்வயம் சைவ ப்₃ரவீஷி மே॥

நாராயண: பர' 'ஆதமா நாராயண பர' எனறு படித்திருப்பதை யொட்டி "நாராயண பரம ப₃ரஹம' "நாராயண பரோ ஜயோதி" எனும இடஙகளிலும 'நாராயண.' எனும் முதல வேற்றுமைப் பத₃த்தில "ஸாபாமலா லுக" எனனும் வயாகரண ஸூத்ரபபடி விஸர்கக₃ம மறைநதிருபபதாகவே கொள்ளவேணும் 'நாராயண: பரம ப்₃ரஹ்ம' 'நாராயண: பரோ ஜயோதி:' எனறே மஹோப நிஷத்தில பாட₂ம இருபபதாகத தாதபாயசநத்₃ரிகையிலும, வேத₃ாநத கௌஸதுப₄ததிலும எடுககப்பட்டது இதிலிருநது, 'நாராயண பரம ப₃ரஹம' எனபதற்கு 'நாராயணனைக காட்டிலும வேறுபட்டது ப்₃ரஹமம' எனறு பஞசமீஸமாஸததைககொளளும நாராயணத்₃வேஷியின வயாக₂யானம நாராயணநுவாகததின முனபின மநதிரஙகளுக் கெலலாம பொருநதாதாகையாலும, குறிப்பாக, அடுததுளள "யசச கிஞசித ஜக₃தயஸமிந த்₃ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா । அநதர் ப₃ஹிஶ்ச தத ஸாவம வயாபய நாராயண: ஸதி₂த ॥" [இவவுலகில் காணபனவும, கேடபனவுமான எல்லாப் பொருளகளின உளளும புறமும வியாபிதது விளஙகுகிறான் நாராயணன்] எனும வாகயததிறகு அடியோடு பொருநதாதாகையாலும், மறறுமுளள எலலா ஶ்ருதி ஸமருதி நயாயஙகளோடும முரண்படுமாகையாலும எவவகையிலும் பொருநதாது எனறு அறியததககது. இதன விரிவை நமது விஷணு சிதத விஜயத்திலே காணலாம். ஆக, அர்ஜுனன — பரப₃ரஹ்மமாகவும, பரஞசோதியாகவும பரமபவிதரமாகவும ஶ்ருதிகளில ஓதபபடுபவன் கணணனே எனக கூறினனயிறறு. *12.

ஸர்வே ரிஷய — எல்லா ரிஷிகளும், **தத₂ா**—அவ்வண்ணமே, **தே₃வர்ஷி நாரத₃:** — தே₃வரிஷியான நாரத₃ரும், **அஸித** — அஸிதரும், **தே₃வல:** — தே₃வலரும், **வ்யாஸ:** — வியாஸரும், **த்வாம்**—உன்னையே, **ஶாஶ்வதம் தி₃வ்யம் புருஷம்** — என்றுமிருக்கும் தி₃வ்யபுருஷனாகவும், **ஆதி₃தே₃வம்** — ஆதி₃தே₃வனாகவும், **அஜம்**—(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) பிறப்பில்லாதவனாகவும், **விபு₄ம்**—எங்கும் வியாபித்திருப்பவனாகவும், **ஆஹு:** — கூறுகிறார்கள், **ஸ்வயம் சைவ** — நீ தானும், **மே**—எனக்கு, **ப்₃ரவீஷி**—(இப்படிச்) சொல்லுகிறாய்

---

13. பரமாம் பிரமம் பரமாகுந் தாமம்
பரமாம் பவித்திரநீ தானாய—திரமான
வான்பிறங்கு பூருடனாய மன்னுமுதற் றேவனாய்த்
தான்பிறவா தான்விபுவுந் தான்.

14. என்றுமறை நூன்முனிவ ரெல்லா மிசைக்கின்றார்
நன்றியமர் நாரதனா னல்லசித—னன்றிபுனை
தேவலனுஞ் சீரார் வியாதனுமுன் னேர்ந்தெனக்குக்
கோவலநீ யும்பணித்தாய் கூர்ந்து.

"பரமாம் பிரமம் — பரப₃ரஹ்மமாகவும், **பரமாகும் தாமம்** — பரஞ்சோதியாகவும், **பரமாம் பவித்திரம்** — பரம பாவனமாகவும், **நீதானாய** — நீயேயாய், **திரமான**—என்றுமுள்ள, **வான் பிறங்கு**—பரமபத₃த்தில் விளங்காநிற்கும், **பூருடனாய** — புருஷனாய், **மன்னு முதல் தேவனாய்**—நிலையான ஆதி₃தே₃வனாய், **தான் பிறவாதான்** — தான் (கர்மத்தால்) பிறவாதவனாய், **விபுவும் தான்** — தானே ஸர்வவ்யாபியாகவும் இருக்கிறாய்" **என்று**—என்று, (முறையே) **மறைநூல்**—வேத₃ஶாஸ்த்ரமும், **முனிவரெல்லாம்** — முனிவரனைவரும், **இசைக்கின்றார்** — கூறுகின்றார்கள், **நன்றி அமர் நாரதன் தான்**—தே₃வரிஷியாகிற நன்மையையுடைய நாரத₃ப₄க₃வானும், **நல் அசிதன்**—நன்மைமிக்க அஸிதரும், **நன்றி புனை தேவலனும்** — நன்மையுடைய தே₃வலனும், **சீரார் வியாத**

னும—சிறபபுமிகக வியாஸரும, **முன இசைககினறுர்**—முன னமே கூறியிருககினருாகள **கோவல!**—ஆயனே! **தோநது**—ஆராயநது, **கூாநது**—குறிககொணடு, **நீயும**—நீயும, **எனக் குப பணிததாய**—எனககு உரைததாய.

12*,13 முறகூறியபடி ஶ்ருதியினுல தேறிய ஆாதத₂ம ஸமருதீ திஹாஸ புராணரூபமான மஹரிஷி வசனஙகளாலும, வேத₃மபோலே இயலவான பரமாணமான-எலலாமறிநத கணணனின வசனததாலும ஸித₃தி₄ககிறது எனகிறுன (ஸாவே ரிஷய) பரததவமும, தாழநத தததுவஙகளும பறறிய உணமையறிவையுடைய எலலா ரிஷிகளும உள ளதை உளளபடி அறிநது கூறும ஆபததமாகளான ரிஷிகள அனைவாக கும இதில கருததுவேறறுமையே இலலை எனறபடி (தவாம ஆஹு) "ஸாவம வாகயம ஸாவதா₄ரணம" [எலலா வாகயஙகளும ஏகாரததை உளளடககியவை] எனகிற நியாயததினபடி — உனனையே பினவரும பெருமைகளையுடைய பரமபொருளாகக கூறுகிறுாகள எனறு ஏகாரத தைக கூட்டிப பொருளகொளளவேணடும. இததால பிரமன உருத திரன முதலானுாககு இபபெருமைகள இல்லை எனறு உணாததப படுகிறது. அனறிககே, கணணனுக அவதரிதது எளிமையுடனிருககும இநநிலையிலும உனனையே இபபடிப பரதவம உடையவனுகக கூறுகிறுா கள எனறும கொளளலாம எததகையவனுகக கூறுகிறுாகள எனபதை முதல அரை ஶ்லோகம விளககுகிறது—(ஶாஶவதம புருஷம) நிதய புருஷனுகக கூறுகிறுாகள 'ஶஶவத ப₄வ ஶாஶவத' [எபபோதும் இருப்பவன ஶாஶவதன] எனறு வயுதபததி (தி₃வயம புருஷம) பரமபத₃த்திலிருககும புருஷனுகக கூறுகிறுாகள 'தி₃வி ப₄வ தி₃வய' [மேலான உலகததில இருபபவன தி₃வயன] எனறு வயுதபததி. (புருஷம்) "பராதபரம புரிஶயம் புருஷம ஈக்ஷதே" [ப்ரஶ்நோபநிஷத 5-5] [மேலானவாகளைக காட்டிலும் மேலானவனும, ஹ்ருத₃யததில வாழ்பவனுமான புருஷனைக காணகிறுன] எனகிறபடியே ஹ்ருத₃ய மாகிற புரததில வாழும புருஷனுகக கூறுகிறுாகள (ஶாஶவதம தி₃வயம புருஷம) கணணனுயிருககும அவதாரநிலையில எனறுமிருப பவனுக இலலாவிடிலும, பரமபத₃த்திலிருககும பரநிலையில எனறும இருப்பவன எனறு கருததது (ஆதி₃தே₃வம்) 'ஆதி₃ஶசாஸௌ தே₃வஶ்ச ஆதி₃தே₃வ' எனகிற வயுதபததியாலே, ஜக₃தகாரணமாய, உலகைப் படைததளிததழிபபதை விளையாடடாகக கொணடவனு யிருப்பவன எனறு கூறுகிறுாகள. 'தி₃வு க்ரீட₃ா' எனனும தா₄துவி

॥ भा ॥ ऋषयश्च सर्वे परावरतत्त्वयाथात्म्यविदस्त्वामेव शाश्वतं दिव्यं पुरुषमादिदेवमजं विभुमाहुः ; तथैव देवर्षिर्नारदः असितो

விருநது தோனறியதாலே 'தே₃வ' ஶப₃த₃ம விளையாடுகிறவன எனறு பொருளபடுகிறது 'க்ரீட₃தோ பா₃லகஸயேவ சேஷடாம தஸய நிஶாமய' [வி-பு 1 2 18] [விளையாடும சிறுவனுடையது போனற அவனுடைய ஜக₃த்₃வ்யாபாரத தொழிலைக காணபாய] "க்ரீட₃ா ஹரேரித₃ம ஸாவம" [ப₄ார-ஶாநதி 206-58] [இவையெல லாம எமபெருமானுககு விளையாடடுக் கருவிகள] "பா₃ல க்ரீட₃ந கைரிவ" [ப₄ார-ஸப₄ா 61-31] [குழநதை விளையாடடுக கருவிகளைக கொணடு விளையாடுவதுபோல (எமபெருமான விளையாடுகிருன)] முதலான பிரமாணஙகள இஙகு அநுஸநதி₄ககத தக்கவை "லோகவதது லீலாகைவலயம" [2-1 33] எனறு ப்₃ரஹமஸூத்ரத் திலும இவவிஷயம சொலலபபடடது, இதனுல பிரமன, உருத்திரன முதலான தே₃வாகளும் பரமபுருஷனுககு விளையாடடுக கருவிகளாக வும, அவனுல படைககபபடுபவாகளாகவும் இருககிருாகள எனறு உணாததபபடுகிறது "நாராயணுத ப₃ரஹமா ஜாயதே, நாராயணுத ருத₃ரோ ஜாயதே' [நாராயணேபநிஷத] [நாராயணனிடமிருநது பிரமன பிறககிருன, நாராயணனிடமிருநது உருததிரன உணடா கிருன] "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத ந ப₃ரஹமா நேஶாந" [மஹோபநிஷத 1-1] [நாராயணன ஒருவனே (பிரளய காலத்தில்) இருநதான. பிரமனுமிலலை, உருததிரனுமிலலை] "தஸமாசச தே₃வா ப₃ஹுதா₄ ஸமபரஸூதாஸஸாத₄யா மநுஷயா பஶவோ வயாமஸி" [முண்ட₃க 2-1-7] [அந்தப் பரமபுருஷனிட மிருநது பலவகைபபடடவர்களாய, (அநதநத லோகஙகளில) அடையததககவாகளான தே₃வாகளும, மனிதாகளும, விலஙகுகளும், பறவைகளும (தாவரம முதலானவையும) உணடாயின] முதலான உபநிஷததுககளிலும, "ஏதௌ த₃வௌ விபு₃த₄ஶரேஷடௌ₂ ப்ரஸாத₃க்ரோத₄ஜௌ ஸமருதௌ। தத₃ா த₃ாஶிதபநத₂ா ஸருஷடி ஸமஹாரகாரகௌ॥" [ப₄ார. ஶாநதி 350-19] [நாராயணனுடைய அருளால உணடான பிரமனும், கோபததினுல உணடான உருததிரனுமாகிய இரு தே₃வர்தலைவர்களும அவனுல காடடபபடட வழியில முறையே படைததல தொழிலையும, அழிததல தொழிலையும செயகிருாகள] "க இதி ப₃ரஹமணோ நாம ஈஶோऽஹம ஸாவதே₃ஹிநாம। ஆவாம தவாஙகே₃ ஸமபூ₄தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரி வமசம் ப₄விஷ்யபர்வம 88-48] ['க'எனறு பிரமனின பெயா. தே₃ஹத

देवलो व्यासश्च। *ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्। पवित्राणां

தில பறறுள்ள அனைவர்கரும நான ஈசன நாஙகளிருவரும உனது அஙக₃ததிலிருநது பிறநதவாகள். ஆகையால நீ கேஶவன எனனும பெயரை உடையவனுகிருய] முதலான இதிஹாஸ புராண வாக யஙகளிலும காடடபபெறற காரணவாகயஙகளின பொருள ஆதி₃ தே₃வன எனனும இபபத₃ததால கூறபபடடதாயிறறு. (அஜம) காமததால ஏறபடட பிறபபிலலாதவனுகக கூறுகிருாகள. அனறிககே, ஸவரூபததில பிறபபு இறபபு முதலான விகாரமிலலாதவனுகக கூறு கிருர்கள எனறும கொளளலாம இததால (ஸவரூப) ஶோத₄க வாக யஙகளின பொருள உணர்ததபபடடதாயிறறு (விபு₄ம) ''ஆகாஶவத ஸாவக₃தஶச நிதய '' [ஆகாஶததைப்போலே எஙகுமிருப்பவனுகவும, எனறுமிருபபவனுகவும உளளவன பரமாதமா] எனறு சொலலபபடட ரீதியில வியாபிததிருபபவனுகவும, அனைததையும நியமிபபவனுகவும கூறுகிருாகள இததால அநதாயாமி ப₃ராஹமணம முதலானவறறில் முழஙகபபெறறவையாய, காரணதவம் முதலான முற்கூறிய கு₃ணஙக ளுககு அநுகு₃ணமான வயாப்தி முதலான கு₃ணஙகள உணாததப பெறறன ஆக, இநத ஶலோகாாத்த₄ததில ''ஏஷ ஸாவபூ₄தாநத ராதமா அபஹதபாபமா தி₃வயோ தே₃வ ஏகோ நாராயண ''[ஸுப₃ால7] [நாராயணனுகிற இவன ஒருவனே எலலாப பொருளகளுககும் அநதாயாமியாய, குறறமறறவனுய, பரமபத₃த்தில இருபபவன] எனனும உபநிஷத₃வாகயம உணாததபபடடதாயிற்று 'ரிஷய ஸாவே' எனறு 'எலலா ரிஷிகளும் இவவாதத₂ததைக கூறியிருக கிருாகள' எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும், ஆபதாகளில தலைசிறநதவாகளாகையாலே சில மஹரிஷிகளைப் பெயரிடடு எடுததுக் காடடுகிருன மேலே—(தே₃வாஷி நாரத₃) தே₃வரிஷியான நாரத₃ா. தே₃வரிஷி எனறு விஶேஷிததமையாலே தே₃வஜாதியைச சோநத வராகையாலே ஸதவகு₃ணம மிககவா எனறும, ரிஷியாகையாலே உள ளதை உளளபடி அறிநது கூறுபவா எனறும் உணாததபபடுகிறது. அதிலும் ''தே₃வாஷீணும ச நாரத₃ '' [10-26] [தே₃வரிஷிகளுககுள நான நாரத₃ராயிருககிறேன] என்று கணணனே இஙகு அருளிச செயயபபோகும சிறபபையுடையவா இவர். (அஸித தே₃வல) அஸித மஹரிஷி, அவரது தநதையான தே₃வல மஹரிஷி ஆகியவாகளும் இவ்வர்த்த₂ததைக கூறியிருககிருாகள. (வயாஸ·) ''ஸ ஹோவாச வயாஸ பாராஶாய '' [தை-ஆர 1.9] [பராஶர புத்ரரான வியாஸ

हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानां च मङ्गलम्। त्रैलोक्यं पुण्डरीकाक्षो देवदेवस्सनातनः। आस्ते हरिर-

---

ரனறே சொனனுா] எனறு வேத₃ததாலும புகழப்படட வியாஸரும இவவாதத₂ஙகளேக கூறியிருககிறா. இபபடி எஙகு கூறியிருககிறுர்கள் எனில பினவரும பிரமாணஙகளில கூறியிருககிறாகள—1. "யே ச வேத₃விதே₃ா விபரா யே சாத₄யாதமவிதே₃ா ஜநா I தே வத₃நதி மஹாதமாநம கருஷணம த₁ாமம ஸநாதநம ||" [ப₄ார-வந 86 26] [வேத₃ததின பூாவப₄ாக₃ததை அறிநதவர்களும, வேத₃ாநததின பொருளே உணாநதவாகளுமான அநதணர்கள் கண்ணனேப பரமாதமா-என்றும, பழமையான த₄ாமமாக (மோக்ஷஸாத₄னமாக) இருப்பவன எனறும கூறுகிறாகள] எனனும ப₄ாரதவாகயததில "ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆதமா" [ப்₃ருஹ 6-4-22] [அத்தகைய இவனே பிறபபற்றவனுன பரமாதமா] முதலான உபநிஷத₃வாகயங் களில முழங்கபபடும பரமாத்மா கண்ணனே எனறு ஜ்ஞானிகள் அனேவரும் முடிவு கடடியிருபபதாகக் கூறபபடடது "யாக₃ம, த₃ானம முதலான த₄ாமஙகள தே₃ஶம, காலம முதலானவறருல் அளவுபட்ட ப₂லனேயே அளிககக கூடியவை, தாம அநித்யமாகவும் இருபபவை கணணனேவெனில், நிதயமாய ஒபபறறதான மோக்ஷ ப₂லனேயே அளிபபவன தானும நிதயனுயிருபபவன" எனனும காரணததாலே கணணன இங்கு ஸநாதனத₄ாமம எனறு கூறப் பட்டான. 2 "பவிதராணும ஹி கோ₃விநத₃ பவிதரம பரமுசயதே I புணயாநாமபி புண்யோऽஸௌ மஙக₃ளாநாம ச மஙக₃ளம||" [ப₄ார வந 86 27] [பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்தும் பாவனபபொருள்களில கோ₃விநத₃ன மேலான பாவனமாகச சொலலப்படுகிறுன உயர்க₃திககு அழைததுச செல்லும புணயஙகளில இவன மேலான புணயமாயிருபபவன். சிறபபைத தரும மஙக₃ளஙகளில் மேலான மங்க₃ளமாயிருபபவன்.] எனனும ஶலோகததில பாபங்களேபபோககிப பரிஶுத்₃த₄ப்படுததும பாவனபபொருளகள, உயாக₃திக்கு அழைததுச்செலலும் ஸாத₄ னஙகள, தம ஸநநிதி₄யாலே சிறபபைததரும மஙக₃ளஙகள ஆகிய அனேததிலும தலேசிறநதவனுயிருபபவன கணணனே எனறு முழங கப்பெற்றது. 3 "தரைலோகயம புணடரீகாக்ஷ தே₃வதே₃வஸ ஸநாதந I ஆஸதே ஹரிரசிநத்யாதமா தததரைவ மது₄ஸூதே₃ந ||" [ப₄ார வந 86-28] [மூவுலகததிறகும அநதர்யாமியாயிருபபவனுய, தாமரைககணணனுய, தே₃வதே₃வனுய, பழையவனுய, நினேகக வொணணுத ஸவரூபததையுடையவனுய, மது₄வை அழிததவனுன

चिन्त्यात्मा तत्रैव मधुसूदनः ॥ * एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम्॥ पुण्या द्वारवती तत्र यत्रास्ते मधुसूदनः। साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ स हि धर्मस्सनातनः॥ (भा. व. (८६-२४ २८) तथा * यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृत्स्नं

ஹரி அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கிறுன்] என்னும் ஶ்லோகத்தில பத₃த₃த₄முகத நிதயாகளாகிற மூவகையான சேதநாவாகக₃ததிறகும, பூ₄மி, அநதரிக்ஷம், ஸவாகக₃ம எனபபடும மூவுலகுககும அநதாயாமி யாய,அநதராதி₃த்ய வித₃யையில''தஸய யதா₂ கபயாஸம புணடரீகம ஏவமக்ஷிணீ'' [ச₂ாந 1 6 7] [அபபரமனுககு சூரியனுல மலாநததாய, பருதத தணடையுடையதாய, ஆழமுளள நீரில முளைததான தாமரைபோனற இருகணகள் உள] எனறு தாமரைககணணுகச சொலலபபடட பரமாதமா கணணனே எனறு உத₃கே₄ாஷிககப படடது 4 ''ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந க்ஷீராாணவநிகேதந। நாக₃பாயங்கமுதஸருஜய ஹயாக₃தோ மது₄ராம புரீம ||'' [ப₄ார-வந 86-24] [பரமபத₃ததிலுளள இநத ஸ்ரீமநநாராயணனே பாறகடலில் பளளிகொணடவனுகி, அங்கு திருவநநதாழவானுகிற படுககையை விடடு, கணணனுய மது₄ராபுரியை அடைநதிருககிறுன்] என்னும் ஶ்லோகததில, நாராயணநுவாகததில பரமாதமாவான நாராயணன எனறு முழஙகபபடடவனுய, புருஷஸூகததில ஸ்ரிய பதியாக உத₃கே₄ாஷிககபபடடவனுய, ''அமப₄ஸயபாரே'', ''யமாநதஸ ஸமுத₃ரே''[தை-நா] எனறு க்ஷீராப₃தி₄நாத₂னுகக கூறபபெறறவனே கணணனுக அவதரிததவன எனறு காடடப்பபடடது. 5 ''புணயா த₃வாரவதீ ததர யதராஸதே மது₄ஸூத₃ந. | ஸாக்ஷாத₃தே₃வ· புராணோऽஸௌ ஸ ஹி த₄ாமஸ ஸநாதந ||'' [ப₄ார-வந 86-25] [எஙகு மது₄ஸூத₃னன எழுநதருளியிருககிறுனே, அதுவே புணய மான த₃வாரகையாகும. அவனே இயறகையான தே₃வததனமையை உடையவன. பழமையானவன ஸநாதனமான த₄ாமமாயிருபபவன அவனேயனறே] என்னும ஶ்லோகததில பரமாதமாவின ஸங்கலபத தால தே₃வததனமையை அடைநத பிரமன, உருததிரன முதலான வாகளைப் போலலலாமல, கணணன இயலவான தே₃வததனமையை உடையவன எனறு காட்டபபட்டது. 6. ''யதர நாராயணோ தே₃வ: பரமாதமா ஸநாதந | ததர கருதஸநம ஜக₃தபாாதத₂ தீாததா₂நயாய- நாநி ச || ததபுணயம ததபரம ப₃ர ஹம தததீாதத₂ம தததபோவநம | ததர தே₃வாஷயஸ்ஸித₃தா₄ ஸாவே சைவ தபோத₄நா ||. ஆதி₃

जगत्पार्थ तीर्थान्यायतनानि च ।। तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं
तत्तपोवनम्। . तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपोधनाः ।। आदिदेवो
महायोगी यत्रास्ते मधुसूदनः। पुण्यानामपि तत्पुण्यं माभूत्ते संशयोऽत्र वै ।।
(भा. व. ८८. २७-३१)/ * कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः।
कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्व चराचरम् ।। (भा. स. ४१. २३) इति।
तथा स्वयमेव ब्रवीषि च * भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च।
अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ।। (७. ४) इत्यादिना, * अहं
सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इत्यन्तेन ।। १२ ।। १३ ।।

தே₃வோ மஹாயோகீ₃ யதராஸதே மது₄ஸூத₃ந । புணயாநாமபி தத்புணயம மாபூ₄ததே ஸமஶயோऽதர வை ||" *[ப₄ார-வந 88-27-31]* [குநதீபுதரனே! எநத இடததில பரமாதமாவாய, பழையவனன நாராயணன எனும தே₃வன எழுநதருளியிருககிறானோ, அவவிடததிலேயே எலலா உலகஙகளும, தீர்தத₂ஙகளும, கோயிலகளும உளளன. அவவிடமே புணயஸத₂லமாகவும, மிகக பெருமைபெற்றதாகவும, பாவனமான தீரதத₂மாகவும, தபோவனமாகவும உளளது . அவவிடததிலேயே தே₃வரிஷிகளும, ஸித₃த₄ர்களும, எலலாத தபஸவிகளும எழுநதருளியிருககிறார்கள ஆதி₃தே₃வனாய, மஹாயோகி₃யான மது₄ஸூத₃னன எவவிடம எழுநதருளியிருககிறானோ அதுவே புணயஸத₂லஙகளுககுள தலைசிறநத புணயஸத₂லமாகும உனககு இதில ஐயம் வேண்டா.] எனனும ஶ்லோகஙகளில கணணன எழுநதருளியிருககும இடமும் மிகச சிறபபுறறது எனறு காடடப்பட்டது.
7 **கருஷண ஏவ ஹி லோகாநாம உதபததிரபி சாபயய | கருஷணஸய ஹி கருதே பூ₄தமித₃ம விஶவம சராசரம || '** [பார ஸப₄ா 41-23] [கணணனே உலகஙகளுககு ஸருஷடி ஸதி₂தி ஸமஹாரஙகளைச செயபவன சராசரஙகள அடஙகிய இவவுலகம முழுவதும கண்ணனுககாகவே ஏறபடடது] எனனும் ஶ்லோகததில ஸகல ஜக₃தகாரணனாய, ஸாவஶேஷியாயிருபபவன கணணனே எனறு காடடபபடடது. (ஸவயம சைவ ப₃ரவீஷி மே) முறகூறியபடி வேத₃ஙகளும ரிஷிகளும கூறும உன பெருமைகளை—இயலபாகவே எலலாமறிநதவனாய, பிரமன முதலான அனைவரையும படைதத நீயே எனககுச சோதிவாய திறநது அருளிசசெயதுளளாய "பூ₄மிராப" [கீ₃தை 7-4]

/ இஙகு கொடுககபபட்டுள்ள ஆகரஙகள் கருஷ்ணாசாரியா நாகரப பதிபபினபடி க₃ரந்த₂ப பதிபபில் அத₄யாயஙகள வேறுபடுகினறன. சில ஶ்லோகஙகள இல்லை

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव!।
न हि ते भगवन्! व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥

14. ஸர்வமேதத்$_3$ருதம் மந்யே யந்மாம் வத$_3$ஸி கேஶவ! ।
நஹி தே ப$_4$க$_3$வந்! வ்யக்திம் விது$_3$ர்தே$_3$வா ந தா$_3$நவா: ॥

கேஶவ—கேஶவனே! **மாம்**—என்னைக்குறித்து, **யத் வத$_3$ஸி**—யாதொரு உனது ஐஶ்வர்யத்தையும், கல்யாண கு$_3$ணங்களையும் கூறுகிறாயோ, **ஸர்வம் ஏதத்**—அந்த இவ்வனைத்தும், **ருதம் மந்யே**—உண்மை என்றே நினைக்கிறேன். (ஆகையால்) **ப$_4$க$_3$வந்**—ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலிய கு$_3$ணங்களை உடையவனே! **தே வ்யக்திம்**—உன்னைப்பற்றிச் சொல்லக்கூட, **தே$_3$வா:**—தே$_3$வர்கள், **ந ஹி விது$_3$:**—அறியமாட்டார்களன்றோ, **தா$_3$நவா:**—அஸுரராக்ஷஸர்களும், **ந ஹி விது$_3$:**—அறியமாட்டார்களன்றோ

15. என்னை நீ நோக்கி யியம்பியருள் கின்றனமை
தன்னைநான் மெய்யாத் தகவறிவன்—முன்னையாம்
வானவர்க டானவர்கண் மாயவனே! நின்றோற்றந்
தானறியா ரெப்படியுந் தான்.

நீ என்னை நோக்கி—நீ என்னைக்குறித்து **இயம்பியருள்கின்றனமை தன்னை**-சொல்லும் உனது பெருமைகளை, **நான் மெய்யா தகவு அறிவன்**—நான் மெய்யான பெருமைகளே என அறிவேன், **மாயவனே!**—ஆச்சரியமான ஞானம் சக்தி முதலானவற்றை உடையவனே! **முன்னையாம்**—ஆதிகாலத்திலிருந்து வாழும், **வானவர்கள்**-தே$_3$வர்களும், **தானவர்கள்**—அஸுரராக்ஷஸர்களும், **எப்படியுந்தான்**—எந்த வகையிலும், **நின் தோற்றம்தான் அறியார்**-உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள்

என்று தொடங்கி "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப$_4$வ" [10-8] என்பதீறாக கீ$_3$தையில் கண்ணனே தனது ஸர்வஶேஷித்வம், ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வஶரீரித்வம் முதலானவற்றைக் கூறினனன்றோ. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் — வேத$_3$ங்களாலும், ரிஷிகளாலும், கண்ணன் தன்னாலும் கண்ணனே பரமபொருள் என்று நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது என்று அர்ஜுனனால் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 12*,13.

॥ भा ॥ अतस्सर्वमेतद्यथावस्थितवस्तुकथनं मन्ये, न प्रशंसाद्यभिप्रायम्; यन्मां प्रत्यनन्यसाधारणमनवधिकातिशयं स्वाभाविकं तवैश्वर्यं

---

14 அபௌருஷேயமாய, எககுறறமும அற்ற வேத₃ஙகளாலும், பரமாபதாகளான மஹரிஷிகளாலும, இயறகையிலேயே எலலாம் அறிநதவனுன உனனுலும சொலலபபடடதாகையால உன பெருமை உணமையானதே என்றும, இதை வெளிப்படுததுவது எவராலும இயலாது எனறும சொலலுகிருன அர்ஜுனன (ஸாவமேதத ருதம் மநயே) இதுவரையில் நீ சொனன உனது கலயாணகு₃ணப் பெருமையும, ஐஸ்வாயப் பெருமையும் உள்ளதை உள்ளபடி சொலலு வதேயொழிய, புகழுக்காகச சொல்லுவதோ ஒரு கார்யாாதத₂மாகச சொலலுவதோ அலல எனறு உறுதியாக அறிகிறேன. "அரயதராததத₃கு₃ணேகதிா ப₄க₃வதி ந தது₃தகாஷசௌாயை. பரேஷாம ஸதுதயதவாத" [ர-ஸத 1-19] [எமபெருமான் தவிர்நத மறறவாகள் விஷயத்தில அவாகளுககிலலாத கு₃ணஙகளேச சொலலிப் புகழவதே துதியாகும் எமபெருமான விஷயததில் அப்படியனறு. எமபெருமா னுடைய பெருமையைத் திருடியனறே மற்றவர்களேத் துதிககவேண்டி யிருககிறது] எனறு ப₄டடா அருளிசசெயதது இஙகு அநுஸநதி₄க கததககது. (யநமாம வத₃ஸி) "ஶிஷயஸதேऽஹம ஶாதி₄ மாம தவாம பரபநநம" [கீ₃தை 2-7] [நான உனககு ஶிஷயனுகிறேன உனனே ஶரணமடைநத எனககு உபதே₃ஶிபபாயாக.] எனகிற படியே, உனனேச சரணமடைந்த எனக்குச சொலலுவதாகையால இதில் அணுவளவும மிகையாயிருக்க இடமில்லை எனறு கருததது. (யத வத₃ஸி) வேறெவாக்கும் உரித்தாயிராததாய், எலலேயறற பெருமையையுடையதாய், இயலவானதான உனது செல்வத்தையும், கணககறற கல்யாணகு₃ணஙகளேயும் நீயே எனக்கு உபதே₃ஶிப்ப தால இது உணமையெனபதில ஐயமிலலே எனறு கருத்து. இவ வணணமாக, செலவத்திலும கல்யாணகு₃ணஙகளிலும இவனே ஒத தாரும மிககாரும இலலாமையாலும, இவனுடைய செல்வமும் கு₃ணங களும இயல்வானவையாகையால, வேறெவராலும உணடானவை யலலாமையாலும, சிறந்த ஜ்ஞானஶகதிகளேயுடைய தே₃வாஸுரர்க ளும இவனேப்பறறிப பேசவும அறியார்கள் எனகிருன ஶலோகததின எஞ்சிய பகுதியாலே — (கேஶவ!) "க இதி ப₃ரஹ்மணே நாம ஈஶோऽஹம ஸாவதே₃ஹிநாம। ஆவாம தவாஙகே₃ ஸமபூ₄தௌ தஸமாத கேஶவநாமவாந॥" [ஹரிவமசம ப₄விஷயபாவம 88-48]

कल्याणगुणानन्त्यं च वदसि। अतो भगवन्—निरतिशयज्ञानशक्तिबले-

['க' என்பது பிரமனின் பெயர். தே₃ஹத்தில் பற்றுடைய அவர்களாகும் ஸிவனுகிற நான் ஈஸனுவேன் நாங்களிருவரும் உனது அங்க₃த்திலிருந்து உண்டானவர்கள் ஆகையால் நீ கேஸவன் எனும் பெயரை உடையவனுகிருய] என்கிறபடியே உன்னிடமிருந்து உண்டானவர்கள் உனது பெருமையை அறியமுடியாது என்று கருத்து "நான்முகன் செஞ்சடையான் என்றிவர்கள், எம்பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிறபார்" [திருவாய் 8-3-9] என்ருர் நம்மாழ்வார். (ப₄க₃வந்) "ஜ்ஞாந ஸக்திப₃லைஸ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஸேஷத। ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃வாச்யாநி விநா ஹேயைர் கு₃ணாதி₃பி₄ ॥" [வி பு 6-5-79] [ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப₃லம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் ஆறு கு₃ணங்களுக்கும் கொள்கலம் என்னும் பொருளும், தாழ்ந்த கு₃ணங்கள் எதுவும் இல்லை என்னும் அர்த்த₂மும் 'ப₄க₃வான்' என்னும் ஸப்₃த₃த்திற்குப் பொருளாகும்] என்கிறபடியே தாழ்வுகள் எதுவுமில்லாமல், எல்லையற்ற ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப₃லம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனும் கு₃ணங்களுக்குக் கொள்கலமான உன்னை, அஜ்ஞானம் அஸக்தி முதலானவற்றையுடைய தே₃வத₃ானவர்கள் அறிய முடியுமோ? என்று கருத்து. (தே வ்யக்திம் ந ஹி விது₃) உன்னைச் சொல்லவும் அறியார்களன்ரே "கிமாத்மிகைஷா ப₄க₃வதோ வ்யக்தி? யதா₃த்மகோ ப₄க₃வாந். கிமாத்மகோ ப₄க₃வாந்? ஜ்ஞாநாத்மகோ ப₄க₃வாந்" [ரஹஸ்யாம்நாய ப₃ராஹ்மணம்] [ப₄க₃வானுடைய இத்திருமேனி எதனாலானது? ப₄க₃வான் எதனாலானவனே அதனாலானது ப₄க₃வான் எதனாலானவன்? ப₄க₃வான் ஜ்ஞானத்தாலானவன்] முதலானவிடங்களில் 'வ்யக்தி' ஸப₃்த₃ம் திருமேனியைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்ரகரணத்தில் திருமேனியைப் பற்றிப் பேச்சு இல்லாமையாலும், மேலே அர்ஜுனன் திருமேனியைப் பற்றிக் கேளாமையாலும் இங்கு வ்யக்தி ஸப₃்த₃த்துக்குத் திருமேனியைப் பொருளாகக் கொள்வது பொருந்தாது. ஆகையால், மேலே 'வக்தும் அர்ஹஸ்யஸேஷேண' [16] [உனது விபூ₄திகளனைத்தையும் நீயே சொல்லவேண்டும்] என்று அர்ஜுனன் கேட்கப் போவதையொட்டி "மற்றவர்கள் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் அறியார்கள் அவர்கள் உன்னை நேரே கண்டு வெளிப்படுத்துவது எப்படி இயலும்?" என்னும் பொருளே இங்கு தேவையானதாகையால், வ்யக்தி ஸப₃்த₃த்துக்கு 'வ்யஞ்ஜன ப்ரகாரம்' (வெளிப்படுத்தும் முறை) என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. "அக்ஷரக்ஷரயோர் வ்யக்திம் இச்சா₂மயரிந்ஷூத₃ந। உபலப₃்து₄ம்"

श्वर्यवीर्यतेजसां निधे, ते व्यक्ति—व्यञ्जनप्रकारम्, नहि परिमितज्ञाना देवा दानवाश्च विदुः ॥ १४ ॥

स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम! ।
भूतभावन! भूतेश! देवदेव! जगत्पते! ॥ १५ ॥

15. ஸ்வயமேவாத்மநாऽऽத்மாநம் வேத்த₂ த்வம் புருஷோத்தம'।
பூ₄தபா₄வந! பூ₄தேஶ' தே₃வதே₃வ! ஜக₃த்பதே! ॥

புருஷோத்தம ! — புருஷோத்தமனே ! **பூ₄தபா₄வந!**— எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! **பூ₄தேஶ!**— எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனே! **தே₃வதே₃வ'**— தே₃வர்களுக்கும் தே₃வனாயிருப்பவனே ! **ஜக₃த்பதே !**— லோகஸ்வாமியே ! **த்வம்**—நீ, **ஸ்வயமேவ ஆத்மநா**— உனது ஜ்ஞானத்தாலேயே, **ஆத்மாநம்** — உன்னை, **வேத்த₂**—அறிகிறாய்.

16, பூதங்கட் காதியாய்ப் பூதங்க ளாய்களாய்
மீதேவ தேவனாய் மிக்குலகி—னாதா
புருடோத்த மாவுன்னை நீயேநின் புத்தி
தெருட்டோற்ற லுற்றிருத்தி தீர்ந்து.

[ப₄ார-மோக்ஷ 308-2] [எதிரிகளை அழிப்பவனே! அக்ஷரம், க்ஷரம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் முறையை அறிய விரும்புகிறேன்] என்று வ்யக்தி ஶப₃த₃ம் வ்யஞ்ஜனப்ரகாரம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டதன்றோ (தே வ்யக்திம் தே₃வா ந ஹி விது₃, தா₃நவா ந ஹி விது₃') அளவுபட்ட அறிவையுடைய தே₃வர்களோடு, அறிவிற்குறைந்த அஸுரராக்ஷஸர்களோடு வாசியற எவருமே உன்னைப்பற்றிப் பேசவும் அறியார்கள். அஸுரராக்ஷஸர்களைக் காட்டிலும் தே₃வர்கள் அறிவில் மிக்கவர்களாயினும், எல்லையற்ற பெருமையை உடைய உனது பெருமையைப் பேச இயலாமையில் இருவரும் ஒத்தவர்களே என்று கருத்து 'ஹி' ஶப₃த₃ம் அளவு பட்ட அறிவையுடைய இவர்களால் எம்பெருமானது பெருமையைப் பேச இயலாது என்பது ஸகல ப்ரமாணப்ரஸித்₃த₄ம் என்று காட்டுகிறது 14.

॥भा॥ हे पुरुषोत्तम!, आत्मना आत्मानम्—त्वां स्वयमेव—स्वेनैव ज्ञानेन वेत्थ। भूतभावन—सर्वेषां भूतानामुत्पादयितः! भूतेश—

பூதங்கட்கு—எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **ஆதியாய**—காரணனாய், **பூதங்கள் நாயகனாய**—எல்லாப் பொருள்களை யும் நியமிப்பவனாய், **மீதேவ தேவனாய**—பெரிய தே₃வர்களுக்கும் தே₃வனாய், **மிக்கு**—சிறப்புற்று, **உலகின் நாதா!**—உலகத்துக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவனே! **புருடோத்தமா!**—புருஷோத்தமனே! **உன்னை**—உன்னை, **நீயே தீர்ந்து நின் புத்தி தெருள் தோற்றல் உற்றிருத்தி**—நீயே உனது தெளிந்த அறிவாலேயே பரிபூர்ணமாக அறிகிறாய்.

15 சென்ற ஶ்லோகத்தில் தே₃வர்கள் முதலான எவருமே எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசவும் முடியாது என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில் ப₄க₃வான் ஒருவனே தன் பெருமையைப் பேசமுடியும் என்று கூறுகிறான். (புருஷோத்தம!) உலகிலுள்ள ப₃த்₃த₄ முக்த நித்யர்களாகிற மூவகைப் புருஷர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவனே! இந்தப் புருஷோத்தம ஶப்₃த₃ம் கீ₃தையில் 15 வது அத்தியாயம் 16, 17, 18-வது ஶ்லோகங்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஹரிர் யதை₂க புருஷோத்தம ஸ்ம்ருத:" [ரகு₄வம்சம் 3-49] [எப்படி ஹரி ஒருவனே புருஷோத்தமன் எனப்படுகிறானோ] என்று ஶிவப₄க்தனான காளிதா₃ஸனாலும் இது ப₄க₃வந்நாமமாக முழங்கப்பட்டது குறிக் கொள்ளத்தக்கது. (ஆத்மநா ஆத்மாநம் த்வம் ஸ்வயமேவ வேத்த₂) வேறு எவருடைய உதவியும் இல்லாமல் உன்னை உனது ஜ்ஞானத்தி னாலேயே நீ அறிகிறாய். 'த்வமேவ த்வாம் வேத்த₂ யோ ऽஸி ஸோ ऽஸி" [காட₂க1-3-1] [நீ அளவிறந்தவனாயிருக்கிறாய் என்னும் பெருமையோடு கூடிய உன்னை நீயே அறிவாய்] என்று வேத₃ம் ஓதியது இவன் விஷயமானதே என்று காட்டப்படுகிறது. (ஆத்மநா) வேறொருவரது உதவியில்லாமல் உன்னை நீ அறிகிறாய் என்று கருத்து. "மத்த ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம்" [கீ₃தை 15-15] [என்னிடமிருந்தே நினைவு, அறிவு முதலானவை உண்டாகின்றன] என்று மற்றவர்களுக்கு உன்னிடமிருந்து அறிவு உண்டாவதுபோல் உனது அறிவு மற்ற வர்களிடமிருந்து உண்டானதல்ல என்று கருத்து. (ஆத்மாநம்) உன்னை (ஸ்வயமேவ வேத்த₂) உனது அறிவினாலேயே அறி கிறாய். இது 'ஸ்வயமேவ' என்பதன் தாத்பர்யார்த்த₂ம். அன்றிக்கே, 'ஆத்மநா' என்னும் பத₃ம் 'உனது அறிவினால்' என்று

सर्वेषां भूतानां नियन्तः!, देवदेव—दैवतानामपि परमदैवत!, यथा मनुष्यमृगपक्षिसरीसृपादीन् सौन्दर्यसौशील्यादिकल्याणगुणगणैर्दैवतानि

காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம் "**ஆத்மா ஜீவே த்₄ருதௌ தே₃ஹே ஸ்வபா₄வே பரமாத்மநி। யத்நேऽர்கேऽக்₃நௌ மதௌ வாதே**" [வைஜயந்தீ-த்₃வ்யக்ஷரகாண்ட₃ம் 1-6] [ஆத்மா என்னும் பத₃ம் ஜீவனிடமும், தை₄ர்யத்திலும், தே₃ஹத்திலும், ஸ்வபா₄வத்திலும், பரமாத்மாவினிடத்திலும், யத்னத்திலும், ஸூர்யனிடத்திலும், அக்₃நி யிடத்திலும், பு₃த்₃தி₄யிலும், காற்றினிடத்திலும் வழங்கப்படுகிறது] என்று நிக₄ண்டுவிலே ஆத்₃மஶப்₃த₃த்திற்கு அறிவு என்னும் பொருளும் வழங்கப்படுகிறதன்றோ. இனி, உத்தரார்த்த₄த்தாலே 'புருஷோத்தம' என்னும் திருநாமத்தின் பொருளை வலியுறுத்தும் பெருமைகளைக் காட்டும் நாமங்களாலே கண்ணனை அர்ஜுனன் அழைக்கிறான். (பூ₄தப₄ாவந!) "**பூ₄தாநி ப₄வந்தி அஸ்மாதி₃தி பூ₄த ப₄ாவந**" [எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடமிருந்து உண்டாகை யாலே இவன் பூ₄தப₄ாவனன் எனப்படுகிறான்] என்னும் வ்யுத்பத்தி யாலே, எல்லாப் பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனே! என்று பொருள்படுகிறது ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே'ப₄ாவந' ஶப்₃த₃த்திற்கு'சிந்தை'முதலான பொருள்கள்கொள்ளத்தக்கவையன்று. (பூ₄தேஶ!) எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனே! (தே₃வதே₃வ!) தே₃வர்களுக்கும் மேலான தே₃வனுயிருப்பவனே! "**தம் தை₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்**"[ஶ்வே6-7] [தே₃வர்களுக்கும் மேலான தே₃வனை அவனை] என்று உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. மனிதர்கள், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வனவாகிய பாம்பு முதலியவை ஆகியவற்றைக் காட்டி லும் அழகு முதலான தே₃ஹகு₃ணங்களிலும், நீர்மை எளிமை முதலான ஆத்மகு₃ணங்களிலும் எப்படி தே₃வர்கள் சிறந்து விளங்குகிறார் களோ, அப்படியே அந்தந்த கு₃ணங்களில் எல்லா தே₃வதைகளைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குமவன் இவனே என்று கருத்து. இதையே நம்மாழ்வாரும் "மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ" [திருவாய் 8 1-5] என்று அருளிச்செய்தார். தே₃வர்களுக்கும் புழுக் களுக்கும் எவ்வளவு வாசி உண்டோ அவ்வளவு வாசி பரமாத்மா வுக்கும் தே₃வர்களுக்கும் உண்டு என்று கருத்து "**கீடா ஸமஸ்தா ஸுரா த்₃ருஷ்டே யத்ர**"[முகுந்த₃மாலை 19] [எவனைக் காணும்போது எல்லா தே₃வர்களும் புழுக்களை ஒத்தவர்களோ] என்று சொல்லப் பட்டதன்றோ (ஜக₃த்பதே!) லோகஸ்வாமியே! 'பூ₄தேஶ' 'ஜக₃த் பதே' எனும் பத₃ங்களுக்குப் புனருக்தி ஏற்படாமைக்காக அவை முறையே உலகை நியமிப்பவன், உலகத்திற்கு ஸ்வாமி என்று

अतीत्य वर्तन्ते, तथा तानि सर्वाणि दैवतान्यपि तैस्तैर्गुणैरतीत्य वर्तमान!, जगत्पते—जगत्स्वामिन् ! ॥ १५ ॥

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥

16. வக்துமர்ஹஸ்யஶேஷேண தி₃வ்யா ஹ்யாத்மவிபூ₄தய ।
யாபி₄ர்விபூ₄திபி₄ர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய
திஷ்ட₂ஸி ॥

யாபி₄. விபூ₄திபி₄ —எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய், **இமாந லோகாந** — இந்த உலகங்களை, **த்வம்** — நீ, **வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி** — வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, **தி₃வ்யா: ஆத்மவிபூ₄தய (யா)**—எந்த அற்புதமான நியமனவிஶேஷங்கள் உனக்கே உரியவையோ, **(தா.)**—அவைகளை, **அஶேஷேண வக்தும ஆர்ஹஸி ஹி**—ஒன்றொழியாமல் நீயே வெளிப்படுத்தவேணும்

---

17. எந்த விபூதிகளா லிவ்வுலகெங் கும்பரந்தே
பந்தமுற நிற்கின்ற பண்பினை நீ—யந்தவகை
திவ்வியமா கச்சோ விபூதிகளைத் தீர்ந்ததனைத்துஞ்
செவ்வியுட னேயெனக்குச் செப்பு.

பொருள்கொள்ளப்பட்டது 'பதி' ஶப்₃த₃ம் 'ரக்ஷகன்' என்று காட்டுமானாலும் 'ஸ்வாமி' என்னும் பொருளில் ரூடி₄யை (ப்ரஸித்₃தி₄யை) உடையது "பூ₄தப₄ாவந பூ₄தேஶ தே₃வதே₃வ ஜக₃த்பதே" என்னும் நான்கு சொற்களும் ' ஸ காரணம் கரணாதி₄பாதி₄ப '' [ஶ்வே 6 8] [அந்த ஜக₃த்காரணனே இந்த₃ரியங்களுக்கு அதி₄பதியான ஜீவனுக்கு அதி₄பதி] "**தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தை₃வதாநாம் பரமம் ச தை₃வதம்। பதிம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் வித₃ாம தே₃வம் பு₄வநேஶமீட்₃யம் ॥**" [ஶ்வே 6 7] [ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மஹேஶ்வரனும், தே₃வதைகளுக்கெல்லாம் மேலான தே₃வனும், ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஸ்வாமியும், தனக்கு மேலில்லாதவனும், லோகநியந்தாவும், துதிக்கத்தக்கவனும், ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனுமான தே₃வனை அறியக்கடவோம்.] என்று ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் காட்டப்பட்ட நான்கு பெருமைகளும் கண்ணனுக்கே உரியவை என்று விளக்குகின்றன. ஆக, இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களாலும் எவராலும் கண்ணனின் பெருமையை அறியமுடியாது என்றும், புருஷோத்தமனை கண்ணனதனாலேயே தன் பெருமையை அறியமுடியும் என்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. 15.

॥ भा ॥ दिव्याः त्वदसाधारण्यो विभूतयो याः, तास्त्वमेवाशेषेण वक्तुमर्हसि—त्वमेव व्यञ्जयेत्यर्थः। याभिरनन्ताभिर्विभूतिभिः—

எந்த விபூதிகளால்—எந்த நியமன விசேஷங்களால், **இவ்வுலகெங்கும் பரந்தே** — இவ்வுலகெங்கும் வியாபித்து, **பந்தம் உற நிற்கின்ற பண்பினை நீ**—இவ்வுலகோடு உனக்குள்ள உறவு தோற்றும்படி நிற்கும் தன்மையுடையவனாய் நீ விளங்குகிறாயோ. **அந்த வகை**—அத்தகைய பெருமையை உடையவையாய, **திவ்வியமாகச் சேர் விபூதிகளை அனைத்தும்** — அற்புதமாயிருக்கும் நியமனவிசேஷங்களனைத்தையும், **தீர்ந்து செவ்வியுடனே எனக்குச் செப்பு**—உறுதியுடன் நன்றாக எனக்குச் சொல்லுவாயாக.

16. *நீ உலகனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பதற்கு உறுப்பான அற்புதமான உனது நியமன விசேஷங்களனைத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவாய் என்கிறான்.* (தி₃வ்யா யா ஆத்மவிபூ₄தய) அற்புதமானவையாய் உனக்கே உரியவையான எந்த நியமனவிசேஷங்கள் உள்ளனவோ. (தா அசேஷேண வக்தும் அர்ஹஸி ஹி) அவைகளை ஒன்றொழியாமல் ஸர்வஜ்ஞனான நீயே சொல்லவேணும் 'ஆத்மவிபூ₄தய' என்பது முதல்வேற்றுமையாயிருக்கையாலே 'யா' 'தா' என்னும் பத₃ங்களை வருவித்துக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, (ஆத்மவிபூ₄தய. தி₃வ்யா ஹி) உனது நியமன விசேஷங்கள் அற்புதமானவையன்றோ ஆகையால் அவை அவசியம் சொல்லத்தக்கவை. அதனால் நீ அவற்றை ஒன்றொழியாமல் சொல்ல வேணும் என்று வாக்யபே₄த₃ம் செய்தும் பொருள்கொள்ளலாம். (வக்தும் அர்ஹஸி) நீயே வெளிப்படுத்தவேணும். ஈச்வரனாயிருந்த போதிலும் முழுவதும் உன்னால் சொல்லுவதற்கும், என்னால் கேட்பதற்கும் இயலாதாகையால், வார்த்தைகளாலும் உன் அருளாலும் நான் அறியலாம்படி நீ எனக்குக் காட்டவேணும் என்று கருத்து. (யாபி₄: விபூ₄திபி₄) எந்த அளவற்ற நியமனவிசேஷங்களோடு கூடியவனாய 'விபூ₄தய' 'விபூ₄திபி₄' என்னும் பன்மையாலும், 'அசேஷேண' என்னும் பத₃த்தினாலும் இவனுடைய நியமன விசேஷங்கள் அளவற்றவை என்று உணர்த்தப்படுகிறது "**நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே**" [19] என்று அடுத்தபடி தனது விபூ₄திகளுக்கு எல்லையில்லை என்று இவனே கூறப்போகிறானன்றோ. (விபூ₄திபி₄) நியமன விசேஷங்களாலே ஏழாவது ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் (பக்கம் 594, 595) விபூ₄திச₂ப்₃த₃ம் நியமனத்தைக் காட்டும் என நிரூபிக்கப்பட்டது. மேல் ச்லோகங்களிற்

யैर्नियमनविशेषैर्युक्तः इमान् लोकांस्त्वं नियन्तृत्वेन व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

போலே விபூ$_4$திகளைக் குறிக்கும் பத$_3$ங்களோடு ப$_4$க$_3$வானுடைய திருநாமங்களை ஒரே வேற்றுமையில் படி$_2$க்காததால், அங்கு போலே இங்கு நியமிக்கப்படும் பொருள்களை விபூ$_4$திஶப்$_3$த$_3$ம் குறிக்க இடமில்லை. நியமிக்கப்படும் பொருள்கள் பலவற்றை அறிய வேண்டும் என்னும் ஆசை அர்ஜுனனுக்கு மிக்கிருப்பதால், இங்கு விபூ$_4$திஶப$_3$த$_3$த்திற்கு நியமன விஶேஷம் (நியமனமிகுதி) என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது (யாபி$_4$ர் விபூ$_4$திபி$_4$) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய். உபகரணங்களை எதிர்பாராமல் அனைத்தையும் வியாபிப்பவனாக எம்பெருமான் இருக்கையாலே, இங்கு 'விபூ$_4$திபி$_4$' என்றவிடத்தில் மூன்றுவது வேற்றுமைக்குக் கரணம் முதலான பொருள்கள் பொருந்தமாட்டா, ஆகையால், "**இத்த$_2$ம் பூ$_4$த லக்ஷணே த்ருதீயா**" [இதுடன் கூடியது என்னும் பொருளில் மூன்றுவது வேற்றுமை வழங்கத்தக்கது] எனும் இலக்கண வழக்கையொட்டி, "நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய்" என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது (யாபி$_4$ர் விபூ$_4$திபி$_4$ த்வம் இமாந் லோகாந் வ்யாப்ய திஷ்ட$_2$ஸி) எந்த நியமன விஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் இவ்வுலகங்கள் அனைத்தையும் நீ வியாபித்து விளங்குகிறாயோ, இங்கு விபூ$_4$திஶப$_3$த$_3$த்திற்கு 'நியமிக்கப்படும் பொருள்கள்' என்று பொருள்கொள்ளப் பார்த்தால், அரசமரம் முதலான அப்பொருள்கள் எம்பெருமான் வியாபித்திருப்பதற்கு உறுப்பானவையல்லவாகையால் பொருந்தாது. அரசமரம் முதலானவற்றோடு கூடிய எம்பெருமான் பொருள்களை வியாபிக்கிறான் என்றும் கூறமுடியாது. அரசமரம் முதலான நியாமயப் பொருள்கள் விஷயத்தில் "**இத்த$_2$ம் பூ$_4$த லக்ஷணே த்ருதீயா**" எனும் இலக்கண வழக்கும் ஓடாது, அப்படிப் பொருள்கொள்வதில் பயனில்லையன்றோ "நியமனவிஶேஷங்களோடு கூடியவனாய் எம்பெருமான் அனைத்தையும் வியாபிக்கிறான்" என்கூறுவதில், "ஆகாஶம் முதலானவற்றைப் போன்ற வெறும் வியாப்தியன்று இது, நியமிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வியாப்தியே இது" எனும் விஶேஷார்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாகிற பெரும்பயன் உள்ளது. "**அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம்**" [யஜு-ஆரண்ய 3-10] [பரமபுருஷன் அனைத்தையும் உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்] "**அந்தரோ யமயதி, அந்தர்யாம்யம்ருத**" [ப்$_3$ருஹ 5-7] என்று இவ்வர்த்த$_2$ம் வேத$_3$ங்களிலும் கூறப்பட்டதன்றோ. (வ்யாப்ய திஷ்ட$_2$ஸி) வியாபித்துநிற்கிறாய். இதனால் "**யச்ச கிஞ்சித் ஜக$_3$த்யஸ்மிந் த்$_3$ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா । அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தி$_2$த**" [இவ்வுலகில் காணப்படுவனவும், கேட்பனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும்புறமும் **வியாபித்து நிற்கிறான்** நாராயணன்] என்று உபனிஷத்தில் ஓதப்பெற்றவனை இக்கண்ணனே எனக் காட்டுகிறான் அர்ஜுனன். **16.**

कथं विद्यामहं योगी त्वां सदा परिचिन्तयन्।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया॥१७॥

17. கத₂ம் வித₃யாமஹம் யோகீ₃ தவாம ஸத₃ா பரிசிந்தயந।
கேஷு கேஷு ச ப₄ாவேஷு சிநதயோऽஸி ப₄க₃வந மயா॥

ப₄க₃வந—நறகு₃ணககடலான எமபெருமானே! **யோகீ₃ அஹம்**—ப₄கதியோக₃நிஷட₂னன நான, **தவாம்**—உனனே, **ஸத₃ா**—எபபோதும, **பரிசிநதயந**—சிநதிககமுறபடடவனய, (**தவாம்**—உனனே) **கத₂ம் வித₃யாம்**—எபபடி அறிவேன? **கேஷு கேஷு ச ப₄ாவேஷு**—(முன சொலலாத) எநத எநதப பொருளகளில, **மயா**—என்னல, **சிந்த்ய அஸி**—(அவறறை நியமிபபவனக) நினேககததககவனகிருய?

**18. எவவாறு யோகியெனக குனனே நினே நதுநினேந்
தவவாறு நானறிவ னுதியா—யிவவாரு
மெவவெவையா நறபொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனேச்
செவவழியாற சிநதிபபன் சேர்நது.**

ஆதியாய—ஆதிபபிரானே! **யோகி எனக்கு**—ப₄கதி யோக₃ததை அநுஷ்டி₂ககும எனககு (விளஙகுமபடியாக) **உன்னே நினே நது நினே நது**—உனனே எபபோதும சிநதிகக முறபடடவனய, **அவ்வாறு உன்னே எவவாறு நான் அறிவன**—அததகைய பெருமையுடைய உனனே எபபடி நான அறிவேன? **இவவாரும் எவ்வெவையாம் நறபொருளில்**—முன சொனன சில பொருளகளேபபோனற எநத எநத உணமை யான பொருளகளில, **எக்குணமும் மிக்க உனே**—எலலாக கலயாணகு₃ணஙகளும நிறைநத உனனே, **செவ்வழியால் சேர்நது சிநதிபபன**—ப₄கதியோக₃மாகிற நலல வழியால பொருநதிச சிநதிபபேன?

---

17. ப₄கதியோக₃நிஷட₂னன நான உனனே எப்போதும் சிநதிககினறவனய, எநத எநதப பொருளகளில அநதர்யாமியாக இருபபவனக உனனேச சிநதிககவேணடும் என்று கேட்கிருன. (அஹம யோகீ₃) நான ப₄கதியோக₃ததை அநுஷ்டி₂யாநிறபவனய.

||भा|| अहं योगी—भक्तियोगनिष्ठस्सन् भक्त्या त्वां सदा परिचिन्तयन्—चिन्तयितुं प्रवृत्तः चिन्तनीयं त्वां परिपूर्णैश्वर्यादि-

---

இநத பரகரணம ப$_4$கதியோக$_3$ததைப பறறியதாகையாலும, ‘ தவாம ஸத$_3$ா பரிசிநதயந ’ எனறு எமபெருமானை எபபோதும சிநதிபபதாகிற ப$_4$கதியே அடுததபடி சொலலபபடுகிறதாகையாலும இஙகு ‘ யோகி$_3$ ’ ஶப$_3$த$_3$ம ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னைக குறிககிறது. எமபெருமானைச சிநதிககினறவனுக ஆரஜுனன அடுததபடி தனனைக கூறுகையாலே, ப$_4$கதியோக$_3$ம நிறைவடையப பெறறவனலலன இவன எனறும் விளஙகுகிறது அதனுலேயே ‘ யோகீ$_3$ ’ எனற சொலலுககு ‘ ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ஸ ஸந [ப$_4$கதியோக$_3$ததை அநுஷடி$_2$யாநிறபவனுய] எனறு ப$_4$ாஷயமிடபபடடது இஙகு ‘ யோகி$_3$ந ’ (யோகி$_3$யாகிய கணணனே !) எனறு சிலா பாட$_2$ம கொளவது கீ$_3$தை பரதிகளில இலலாதது (அநாாஷம) எனறு தாதபாயசநத$_3$ரிகை (தவாம ஸத$_3$ா பரிசிநதயந) ப$_4$கதியோடு உனனை எபபோதும சிநதிககத தொடஙகியவனுய எப்போதும சிநதிபபதாகக கூறுகையாலே ப$_4$கதியுடன சிநதிககிருன எனறு விளஙகுகிறது. அறிவதறகு முனனுல சிநதிககமுடியாதாகையால ‘கத$_2$ம வித$_3$யாம (எபபடி அறிவேன) ஈனறு சொலலபபடட அறிவு சிநதனததுககு ஹேதுவாகிறது அதனுலேயே ‘‘லக்ஷணஹேதவோ க்ரியாயா ’ [அஷடா 3-2-126] எனகிற பாணினிஸூத்ரததினபடி ஹேதுபபொருளில ‘ ஶதரு ’ ப்ரதயயம வநதிருககிறதாகையால ‘ பரிசிநதயந ’ எனறதறகு ‘ சிநதிககத தொடஙகியவனுய ’ எனறு பொருளகொளளப்படடது. (தவாம் கத$_2$ம வித$_3$யாம) நிறைநத ஐஶவாயம முதலான கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணஙகளையுடைய உனனை எபபடி அறிவேன? உனனை எபபடி அறிநதால, உனனை எபபோதும சிநதிககையாகிற ப$_4$கதியோக$_3$ததைப பயினறு, அநத யோக$_3$ம் நிறைவடையப பெறறவனுகமுடியும எனறு கருதது ‘‘தவாம கத$_2$ம வித$_3$யாம ’ (உனனை எப்படி அறிவேன ?) எனனும தொடரில ‘தவாம எனபபடும கணணன அறியபபடடவனுகையாலே, இஙகு கேளவி அவனது கலயாணகு$_3$ணஙகளைப பறறியதேயாகவேணடும அதனுலேயே ‘‘ பரிபூாணைஶவாயாதி$_3$கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணம கத$_2$ம வித$_3$யாம’ [நிறைநத ஐஶவர்யம முதலான கலயாணகு$_3$ணக$_3$ணங களை உடைய உனனை எபபடி அறிவேன ?] எனறு ப$_4$ாஷயமிடப படடது (கேஷு கேஷு ச ப$_4$ாவேஷு மயா சிநதயோஸி) எநத எநதப பொருளகளில் அவறறை நியமிபபவனுக நீ எனனுல நினைககத

कल्याणगुणगणं कथं विद्याम्? पूर्वोक्तबुद्धिज्ञानादिभावव्यतिरिक्तेष्वनुक्तेषु केषु केषु च भावेषु मया नियन्तृत्वेन चिन्त्योऽसि॥१७॥

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम्॥१८॥

18. விஸ்தரேணுத்மநோ யோக$_3$ம விபூ$_4$திம் ச ஜநார்த்த$_3$ந।
பூ$_4$ய கத$_2$ய த்ருப்திர்ஹி ஶ்ருண்வதோ நாஸ்தி மேऽம்ருதம்॥

ஜநார்த்த$_3$ந! — ஜஞாதத$_3$னனே! ஆத்மந: — உன னுடைய, யோக$_3$ம் — கலயாணகு$_3$ணச சேர்ததியையும, விபூ$_4$திம் ச — நியமனததையும, பூ$_4$ய. — மறுபடியும, விஸதரேண கத$_2$ய — விரிவாகச சொலலுவாய. அம்ருதம் ஶ்ருணவத: — உனனுடைய பெருமையாகிற அமுதைக கேடகினற, மே — எனககு, த்ருப்தி: — கேடடது போதும எனனும எணணம, நாஸ்தி ஹி — இலலையனறே

19. உனனுடைய யோகத தியல்வும் விபூதியதும்
பன்னிவிரித தீசா பகரினன(ம்) — நின்னியலுஞ்
சீரமுத வெள்ளஞ் செவியாற பருகுமெனக்
காரவிர கில்லை யமைநது.

தககவனுகிருய ''பு$_3$த$_3$தி$_4$ாஜஞாநமஸமமோஹ . .. ப$_4$வநதி ப$_4$ாவா பூ$_4$தாநாம மதத ஏவ ப்ருத$_2$க$_3$வித$_4$ா'' [10-4,5] எனறு இவவததி யாயததில ஏறகனவே சொலலப்படட பொருள்களைத் தவிர மேலும எநத எநதப் பொருளகளில அவறறை நியமிப்பவனுக நீ சிநதிககத தககவனுகிருய எனறு கருதது. கேள்வியானது — தெரியாத விஷயத தைப பறறிததானே இருககவேணடும். ''ப$_4$ாவேஷு சிநதய'' ''ப$_4$வநதி ப$_4$ாவா'' எனறு இரணடு இடஙகளிலும 'ப$_4$ாவ' ஶப்$_3$த$_3$ம வழஙகபபட்டிருபபதால இரணடும ஒரே பொருளைபபறறிப் பேசு கினறன என விளஙகுகிறது. 'ப$_4$ாவேஷு' எனற ஏழாம வேறறுமை யிலிருநதும, பரகரணததிலிருநதும 'நியமிபபவனுகச சிநதிககத தககவனுகிருய' எனனும் பொருள தேறுகிறது. (ப$_4$க$_3$வந) தாழவு கள் எதுவும அறறவனுய, ஜஞானம முதலான எல்லாக் கலயாண கு$_3$ணஙகளையும உடைய நீயே அறிவொனறுமிலலாத எனககு இதை உணாததவேணடும எனறு கருதது. 17.

॥भा॥ *अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) इति संक्षेपेणोक्तं तव स्रष्टृत्वादियोगं, विभूतिं—नियमनं च, भूयो

ஈசா'—எமபெருமானே! **உனனுடைய யோகதது இயல்வும்**—உனனுடைய கலயாணகு₃ணசசோததியின பெருமையையும, **விபூதி அதும்**—முறகூறபபடட நியமனததையும, **பன்னி விரிதது இனனம் பகர்**—மிக விரிவாக மறுபடியும சொலலுவாய **நின் இயலும் சீர் அமுதவெள்ளம**—உனனுடைய கு₃ணபபெருமைகளாகிற அமுதவெளளததை, **செவியால பருகும எனககு**—காதால பருககினற எனககு, **அமைநது ஆர விரகிலலை**—திருபதியுடன இருகக வழியிலலை.

18 ஏறகனவே சுருஙகச சொனன கலயாண கு₃ணசசோததியையும, நியமனததையும் விரிவாகச சொலலுமபடி வேணடுகிருன அாஜுனன (ஜநாாதத₃ந!) அநுகூலஜனஙகளால தததம விருப்பஙகளைத தருமபடி யாசிககபபடுகிறவனே' எனறு பொருள. இஙகு தனனுடைய விருப்பமும நிறைவேறவேணடும எனனும கருததிலே அாஜுனன இசசொலலை வழஙகியிருப்பதாகக கொளளலாம பரதிகூல ஜனஙகளுககு நரகம முதலானவற்றை அடைவிப்பவனே' எனனும பொருளும இதறகு உணடு. எனது தடைகளைப போககவேணடும எனறு கருதது. (ஆதமந யோக₃ம விஸதரேண பூ₄ய கத₂ய) உனது கலயாண கு₃ணசசோததியை விரிவாக மறுபடி சொலலுவாய "அஹம ஸாவஸய பரப₄வோ மதத ஸாவம பரவாததே" [கீ₃தை 10-8] [நானே எலலாப பொருளகளுககும உதபததி காரணமாயிருககிறேன. எனனுலேயே எலலாம செயலபடுகிறது] எனறு சுருககமாகச சொலலபபடட எனனுடைய ஸரஷடருதவம, ஈஸவரதவம, ஸௌஸீலயம, வாதஸலயம, ஸௌநத₃ாயம முதலான கலயாண கு₃ணஙகளின சோததியாகிற யோக₃ததை மறுபடியும் விரிவாகச சொலலுவாய எனறு கருதது (ஆதமந விபூ₄திம ச பூ₄ய விஸதரேண கத₂ய) உனது நியமனமாகிற விபூ₄தியையும (செலவததையும) ஏறகனவே சொலலபபடடதைக காட்டிலும விரிவாக மறுபடியும சொலலுவாய. விரிவாகக கேடகைககுக காரணததைக கூறுகிருன ஸலோகததின எஞசிய பகுதியாலே (அமருதம ஸருணவத மே) நீ திருவாயமலாநது அருளிசசெயயும அமுதில இனிய உன பெருமைகளைக கேடகும எனககு. (அமருதம) அமுதகிரணனுன

विस्तरेण कथय। त्वयोच्यमानं त्वन्माहात्म्यामृतं शृण्वतो मे तृप्तिर्नास्ति हि; ममातृप्तिस्त्वयैव विदितेत्यभिप्रायः ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच—

हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாநுவாச—

19. ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மநஶ்ஶுப₄ா:।
பராத₄ாநயத. குருஶ்ரேஷ்ட₂ நாஸ்த்யந்தோ
விஸ்தரஸ்ய மே ॥

குருஶ்ரேஷ்ட₂ !—குருகுலததலைவனே! **ஆதமந** —என னுடைய, **ஶுப₄ா:**—மங்க₃ளமான, **விபூ₄தீ:**—செலவங்களை, **பராத₄ாநயத** —குறிபபாகச சிறபபுடையவறறை, **தே**— உனககு, **கத₂யிஷ்யாமி ஹந்த**'—சொலலுகிறேன கேளாய! **மே** — எனது செலவங்களின, **விஸ்தரஸய** — விரிவுககு, **அநத நாஸதி**—முடிவு இலலை

சநதிரனிடமிருநது வெளிபபடும அமுததததைக காட்டிலும உனது திருமுகசசநதிரனிடமிருநது வெளிவரும சொறகளாகிய அமுதம் மிகச் சிறந்ததனறோ எனறு கருதது. (தருபதிர் நாஸதி ஹி) இவ வமுதத்தைச செவிகளாலே பருகுவதில எனககு த்ருப்தியிலலை யனறோ. "**செவிகளாலார நின கீரததிக கனி எனனும கவிகளே, காலபபணதேன உறைபபததுறறு, புவியினமேல பொனனெடுஞ சககரததது உனனையே, அவிவினறி ஆதரிககும எனதாவியே**" [திருவாய 3-8-6] எனற அருளிசசெயல இஙகு அநுஸநதி₄ககத தககது. 'ஹி' ஶப₃த₃ம "உனனுடைய பெருமைகளாகிற அமுதத தைப பருகுவதில எனககு தருபதியிலலை எனபது உனககே தெரியு மனறோ" எனனும கருததையுடையது ஆக, 12 முதல 18 ஈறுன இவவேழு ஶலோகஙகளில முதல நானகு ஶலோகஙகளாலே கணணன ஏறகனவே சுருஙகச சொனன அர்தத₂ஙகளில தனககுளள நம்பிககையையும, அஸூயையினமையையும காட்டி, பினமூனறு ஶலோகஙகளாலே அவவாதத₂ஙகளை விரிவாகச சொலலும்படி அர்ஜுனன வேணடிக கொணடானயிறறு. 18.

॥ भा ॥ हे कुरुश्रेष्ठ ! मदीयाः कल्याणीर्विभूतीः प्राधान्यतस्ते कथयिष्यामि । प्राधान्यशब्देन उत्कर्षो विवक्षितः ; * पुरोधसां च मुख्यं

20. இனனே விசய னியமப விறையுரைததான
மனனே யுனககு மகிழநதுரைககே—னெனனேர்
பரபபிறகோ ரெலலேயிலே பாரவி பூதி
நிரபபிற றரத்தவைககே ணீ.

இனனே விசயன இயமப — இவவாருக அாஜுனன கூற, **இறை** — கணணன, **உரைததான்** — சொனஞன— **மனனே** — குருகுலததரசனே ! **உனககு மகிழநது உரைககேன**— உனககு மகிழசசியுடன கூறுகிறேன. **பார விபூதி நிரபபில் தரததவை** — சிறநத செலவஙகளில மிகசசிறபபுறற பெருமையையுடைய சிலவறறை, **நீ கேள்**-நீ கேடபாயாக. **என நேர் பரபபிறகு** — எனககுப பொருநதியுளள செலவஙகளுககு. **ஓர் எலலே இலே**—ஓா எலலே கிடையாது.

19 இவவணணமாக, ஆராவமுதான தனனுடைய பெருமைகளேப பருகவேணடும எனறு ஆசையை அறிவித்த அாஜுனனேக குறிதது மிகவுகந்த கணணன அவனது குலபபெருமையைக கூறி விளிபபதன்மூலம அவனுடைய தகுதியைக காடடிககொணடு, தனது விபூ$_4$திகளே ஒவவொனருக விரிவாக வாணிபபதும, கேடபதும இயலாதாகையால முககியமானவறறைச சுருககமாக வகைபபடுததிக கூறுவதாக பரதிஜ்ஞைசெயகிருன. (குருஶரேஷட$_2$!) குருகுலதத லேவனே ! இவனது நறகுடிபபிறபபு இநத விஷயததைக கேடபதறகுரிய தகுதியைக காடடுகிறது எனறு கருதது (தே) உனககு. நறகுடிபபிறபபோடு நிலலாமல, எனது பெருமையில பொருமையிலலாமை, அதில ஈடுபடுகை, அதை எவ்வளவு அநுப$_4$விததாலும திருபதியிலலாமை முதலான கு$_3$ணஙகளாலும நிறைநதிருககும உனககு எனறு கருத்து. (ஆதமந ஶ ுப$_4$ா விபூ$_4$தீ பராத$_4$ாநயத கத$_2$யிஷயாமி) எனனுடைய மங்க$_3$ளமான விபூ$_4$திகளில உயாவாலே முககியததுவம பெறற சிலவறறைக கூறுகிறேன. ‘பராத$_4$ாநய’ ஶப்$_3$த$_3$ததுககுத தலேமைபெற்றிருககை முதலான பொருளகள மேலே எடுககப்போகும எலலாவிஷயஙகளுககும பொருநதாவாகையால உயாவால ஏறபடட முககியததுவததையே இஙகு ப்ராத$_4$ாந்ய

माम् (२४) इति हि वक्ष्यते। जगत्युत्कृष्टाः काश्चन विभूतीर्वक्ष्यामि, विस्तरेण वक्तुं श्रोतुं च न शक्यते, तासामानन्त्यात्। विभूतित्वं नाम नियाम्यत्वम्, सर्वेषां भूतानां बुद्ध्यादयः पृथग्विधा भावा मत्त एव भवन्तीत्युक्त्वा * एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः (७)

ஶப₃த₃ம குறிபபதாகக கொளளவேணடும "புரோத₄ஸாம ச முக₂யம மாம வித₃தி₄ பாாதத₂ ப₃ருஹஸபதிம" [10-24] [பாாதத₂னே ! புரோஹிதாகளுள உயாவுபெறறவரான ப₃ருஹஸ்பதியாக எனனை அறிவாய] எனறு உயாவாலே முககியத்துவம பெறறவாகளையே இஙகு விபூ₄திகளாகக காடடினனனரே. "இவவுலகில உயாவு பெறற சில விபூ₄திகளை (செலவஙகளை)க கூறுகிறேன அவற்றைத தனித்தனியாக விரிவாகச சொலலுவதற்கும கேட்பதறகும இயலாது" எனறு திரணடபொருள "விரிவாகச சொலலுவாய" எனறு கேடகிற அர்ஜுனனைக குறிதது "முககியமானவறறைக கூறுகிறேன" எனறு சொலலலாமோ? எனனும ஶஙகைககுப பரிஹாரத தைக கடைசிப பாத₃ம கூறுகிறது—(நாஸதயநதோ விஸதரஸய மே) எனனுடைய விபூ₄திகளின விரிவுககு எலலையிலலையனனரே. ஆகவே முககியமானவறறையே கூறமுடியும எனறு கருதது 'நாநதோSஸதி விபூ₄தோ விஸதரோ மயா' [10 40] எனறு இவவததியாயததின இறுதிப பகுதியிலுளள ஶலோகததிலும இதையே கூறுகிறுனனனரே. இநத ஶலோகததில உளள 'விபூ₄தி' ஶப₃த₃ம எமபெருமானுல் நியமிககப்படும பொருள்களைக கூறுகிறது மேல ஶலோகஙகளில் எடுககபபடும் பொருளகளும நியமிககபபடும் வஸதுககளாகவே இருககினறனவனரே விஷ்ணுபுராணததிலும "ப₃ரஹமா த₃க்ஷாத₃ய கால" [வி பு 1 22 31], "விஷ்ணுா மநவாத₃ய கால" [ஷை 32], "ருத₃ர காலாநதகாத₃யாஶ்ச" [ஷை 33] எனறு தொடஙகும மூனறு ஶலோகஙகளில முறையே ஸருஷ்டி ஸதி₂தி ஸமஹாரஙகளுககு உறுபபாக எமபெருமானுல நியமிககப்படும பொருள்களைக கூறி, 'ஜநாாதத₃ந விபூ₄தய' [ஷை 33] எனறு இவையனைததைக குறிததும 'விபூ₄தி' ஶப₃த₃ம வழஙகபபடடதனரே கீ₃தையில இவவததியாயததிலும 4, 5, 6 ஶலோகஙகளில பு₃த₃தி₄, ஜ்ஞானம முதலான பலவகைபபடட பொருளகள அனைததும தனனிடமிருநதே உணடாகினறன எனறு கூறி, அடுததுளள ஶலோகததில "ஏதாம விபூ₄திம யோக₃ம ச மம யோ வேததி தததவத" [10-7] எனறு ப₄க₃வானுல நியமிககபபடும முறகூறிய பொருளகளை 'ஏதத' ஶப்₃த₃த தாலே எடுதது அவை விஷயததில 'விபூ₄தி' ஶப₃த₃ம வழஙகப

इति प्रतिपादनात्। तथा तत्र योगशब्दनिर्दिष्टं स्रष्टृत्वादिकं विभूतिशब्द-
निर्दिष्टं तत्प्रवर्त्यत्वमिति ह्युक्तम्। (पुनश्च) * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं
प्रवर्तते। इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः॥ (८) इति॥ १९॥

படடதனறோ. அவவிடததில—அனைததையும படைபபவனுயிருககை, ஸௌஶீலயம, வாதஸலயம முதலான தி3வயாதமகு3ணஙகளையும, ஸௌநத3ரயம முதலான தி3வயமஙக3ளவிக3ரஹகு3ணஙகளையும 'யோக3' ஶப3த3ததிறகுப பொருளாகவும, எமபெருமானால நியமிககப படும் செலவஙகளை 'விபூ4தி' ஶப3த3ததிற்குப பொருளாகவும வயாக2யானம செயயபபடடதனறோ. அடுததுளளதான "அஹம ஸாவஸய பரப4வோ மததஸஸாவம பரவாததே। இதி மதவா ப4ஜநதே மாம பு3த4ா ப4ாவஸமநவிதா ॥" [8] எனனும ஶலோகத்திலும இவவாதத2ம வலியுறுததப்படடதனறோ. இஙகுள்ள ஶலோகஙகள சிலவறறில யோக3ஶப3த3ததுககு ஸ்ரஷ்டருதவம முதலானவறறையும, மறறும் சிலவறறில ஸௌஶீல்யம், வாதஸலயம, ஸௌநத3ரயம முதலான கலயாணகு3ணஙகளையும் பொருளாககொணடிருநதபோதிலும, தாழவுகள எதுவும கலககாத எலலாக கலயாணகு3ணஙகளுமே எலலா ஶலோகங்களிலும் யோக3ஶப்3த3ததுககுப் பொருளாககடவது. 'ஏதாம விபூ4திம்' [7] முதலானவிடஙகளில விபூ4திஶப3த3ததிறகு நியமநததைப பொருளாககொணடிருகக, இஙகு நியமிககப்படும் பொருள்களைப் பொருளாகக கூறுவது எபபடிப பொருநதும? எனில "யாபி4ா விபூ4திபி4 லோகாந இமாம ஸதவம வயாபய திஷட2ஸி" [16] எனனும ஶலோகததில விபூ4திஶப3த3ததிறகு நியமிககபபடும பொருள்களை அாதத2மாகக கொளள முடியாதாகையால, அநத ஶலோகததிலும, அதறகு முனபின (7,18) ஶலோகஙகளிலும விபூ4திஶப்3த3த்திறகு நியமனவிஶேஷஙகளே பொருளாகக கொளளபபட்டது இனிவரும் ஶலோகஙகளில நியமிககபபடும பொருளகளையே விபூ4திகளாகக் குறிககையால, இநத ஶலோகததில அவைகளையே விபூ4திஶப்3த3ததிறகுப பொருளாகக கொளளபபடுகிறது கேளவி [18] பதில [19] ஶலோகஙகளில விபூ4திஶப்3த3ததுககு இபபடிச சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருநதபோதிலும, "'வி' என்னும உபஸாகக3த்தோடு கூடிய 'பூ4' த4ாதுவிலிருநது தோனறியது விபூ4திஶப3த3ம, ஸமருத்3தி4 முதலான வேறு பொருளகள் இதறகுககிடையாது" எனறு காட்டுவதிலேயே நோககாகையால கேள்வி பதிலகளில விபூ4திஶப்தததிறகுச் சிறிது பொருள் வேறுபாடு இருப்பதைப் பொறுத்துக கொளளவேணடியதே. நியமிககபபடும பொருள்களைக கூறுவது நியமநவிஶேஷஙகளைக் கூறுவதேயாகுமனறோ.

19.

॥ भा ॥ तत्र सर्वभूतानां प्रवर्तनरूपं नियमनमात्मतयाऽवस्थाय इतीममर्थं, योगशब्दनिर्दिष्टं सर्वस्य स्रष्टृत्वं पालयितृत्वं संहर्तृत्वं चेति सुस्पष्टमाह—

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः।
अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

20. அஹமாதமா கு₃டா₃கேஶ ஸர்வபூ₄தாஶயஸ்தி₂த:।
அஹமாதி₃ஶ்ச மத்₄யம் ச பூ₄தாநாமந்த ஏவ ச ॥

கு₃டா₃கேஶ! — தூககததைை வெனற அாஜுனா! **அஹம்**—நான, **ஸர்வபூ₄தாஶயஸ்தி₂த:**—எலலா ஜீவராஶிகளின ஹருத₃யததிலும இருககும, **ஆதமா**—அநதாயாமியா யிருககிறேன. **அஹம்**—நான, **பூ₄தாநாம்**—எலலா ஜீவ ராஶிகளுககும, **ஆதி₃: ச**—முதலில நடைபெறும படைப புககுக காரணமாகவும, **மத்₄யம ச**—இடையில நடைபெறும ரக்ஷணததுககுக காரணமாகவும, **அந்த. ஏவ ச**-கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரததுககுக காரணமாகவுமிருபபவன.

---

21. **எபபொருட்கு முளளே யிருக்கினற வினனுயிர்நா**
னபபொருளுக் காதிநடு வநதமுநா—னிபபடியி
லெல்லாமு நானு யியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்லாரக் கேளாய் தொகுதது.

எப்பொருட்கும்—எலலா ஜீவராஶிகளுககும, **உள்ளே**—ஹருத₃யததில, **இருக்கின்ற** — வாழகினற, **இன்னுயிர்**—இனிய ஆதமாவாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **அபபொருளுக்கு** — அநத ஜீவராஶிகளுககு, **ஆதி** — முதலில நடைபெறும படைபபுககுக காரணமாய, **நடு**—இடையில நடைபெறும ரக்ஷணததுககும காரணமாய, **அந்தமும**—கடைசியில நடைபெறும ஸமஹாரததுககும காரணமாயிருபபவன, **நான்**—நானே. **இப்படியில்**—இவவுலகில, **எல்லாமும் நானுய இயன்ற பரிசு இதனை**—எலலாப பொருளகளும நானுக இருககும இபபெருமையை, **தொகுதது சொல்**—(நான) தொகுததுச சொலலுவதை, **ஆரக்கேளாய்**—(நீ) முழுவதும் கேடபாயாக.

।।भा।। सर्वेषां भूतानां मम शरीरभूतानाम् आशये—हृदये अहमात्मतयाऽवस्थितः। आत्मा हि नाम शरीरस्य सर्वात्मना आधारः,

---

20 ''விஸ்தரேண ஆத்மனோ யோக3ம் விபூ4திம் ச பூ4ய கத2ய'' [10 18] [உன்னுடைய கல்யாணகு3ணயோக3த்தையும், நியமனத்தையும் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுவாய்] என்று விரிவாகச் சொல்லும்படி கேட்கப்பட்ட இரு கேள்விகளுக்கு இந்த ஶ்லோகத்தின் இரண்டு பாதிகளாலே பதிலைச் சுருங்கக் கூறுகின்றவனாய், 'எல்லா ஜீவராஶிகளையும் நடத்திச் செல்லுகையாகிற நியமனம் (விபூ4தி), தான் ஆத்மாவாய் (அந்தர்யாமியாய்) இருந்து செய்வதே' என்னும் விஷயத்தையும், 'யோக3ஶப்3த3த்தால் குறிக்கப்படுவது—அனைத்தையும் படைக்கை, ரக்ஷிக்கை, அழிக்கை முதலான பெருமைகளே' என்னும் விஷயத்தையும் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறான் இதனால்—இதற்கு முன் ஶ்லோகங்களிலும், அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்களிலும் மற்ற பொருள்களைத் தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருப்பதற்குக் காரணம் (1) அவை தனக்கு ஶரீரமாகவும், தான் அவற்றுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்பது, (2) அவை தனக்குக் கார்யமாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவும் இருப்பது என்னும் இரண்டுமே என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று (அஹம் ஸர்வபூ4தாஶயஸ்தி2த: ஆத்மா) நானே என்னுடைய ஶரீரமாயிருக்கும் எல்லா ஜீவராஶிகளுடைய ஹ்ருத3யத்திலும் ஆத்மாவாக இருப்பவன். ஆத்மஶப்3த3த்துக்குப் பல பொருள்கள் உண்டாயினும், ஶரீரத்தை நியமிக்கும் அறிவுடைய சேதனன் விஷயத்திலேயே அதற்கு ப்ரஸித்3தி4 அதி4கமாகையாலும், முன்பின் ப்ரகரணங்களில் அனைத்தையும் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாகவும், அனைத்துக்கும் அவனை அந்தர்யாமியாகவும் சொல்லியிருக்கையாலும் அப்பொருளே இங்கு பொருந்தும் ''ஜீவனுடைய ஶரீரங்கள் அவனுக்கே ஶரீரங்களாகப் பிரஸித்3தி4பெற்றவை ஜீவனும் தன் ஶரீரத்துக்கு ஆத்மாவாகப் பிரஸித்3தி4பெற்றவனேயொழிய, வேறொருவனுக்கு ஶரீரமாகப் பிரஸித்3தி4பெற்றவனல்லன் அப்படியிருக்கும்போது ஜீவஶரீரங்களையும், ஜீவனையும் பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரங்களாகச் சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்?'' எனில் இதற்கு ஸமாதா4னம் பின்வருமாறு,—ஶாஸ்த்ரங்களிலும், உலகிலும் ஶரீரங்களாகவும், அவற்றுக்கு ஆத்மாக்களாகவும் காணப்படும் எல்லா இடங்களையும் ஆராயும்போது ''ஶரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆதா4ரமாகவும், அதை நியமிப்பவனாகவும், அதனால் பயன் கொள்ளும் ஶேஷியாகவும் இருப்பவன் எவனோ அவனே ஆத்மா'' என்பதே ஆத்ம

नियन्ता, शेषी च। तथा - वक्ष्यते— * सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च (१५. १५), * ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन

லக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. ஶரீரத்துக்கு எல்லா வகையிலும் ஆத4ாரமாயிருப்பவன், அதை நியமிப்பவன், அதற்கு ஶேஷியாயிருப்பவன் என்னும் மூன்றையும் தனித்தனி ஆத்ம லக்ஷணங்களாகக் கூறலாம். "ஶரீரத்துக்கு ஆத4ாரமாயிருப்பவன் இவனானாலும் நியமிப்பவரும், ஶேஷியும் வேறு சிலரோ?" முதலான ஶங்கைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக மூன்றையும் சேர்த்து ஒரே லக்ஷணமாகவும் கூறுவதுண்டு. "யஸ்ய சேதநஸ்ய யத்3 த்3ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்வார்தே2 நியந்தும் த4ாரயிதும் ச ஶக்யம், தச்சே2ஷைதைகஸ்வரூபஞ்ச, தத் தஸ்ய ஶரீரம்" [ஸ்ரீப4ாஷ்யம் 2-1-4] [எந்தச் சேதனனுக்கு எந்த த்3ரவ்யம் தானிருக்கும் வரையில் அந்தச் சேதனனின் பயனுக்காக அவனால் நியமிக்கவும், த4ரிக்கவும் தக்கதாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கையையே இயல்வாகக் கொண்டதாகவுமிருக்கிறதோ அந்த த்3ரவ்யம் அந்தச் சேதனனுக்கு ஶரீரமாகும்] என்று ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தில் காட்டப்பட்ட ஶரீர லக்ஷணமும் இங்கு அநுஸந்தி4க்கத்தக்கது. ஶரீரத்துக்குப் பிற மதத்தவர்களால் சொல்லப்படும் மற்ற லக்ஷணங்கள் ஸ்ரீப4ாஷ்யாதி3களில் விரிவாகக் க2ண்டி3க்கப்பெற்றுள்ளன. "அறிவுடைய ஒருவனுக்கு அவனை விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் த்3ரவ்யம் ஶரீரமாகும்" என்பது முற்கூறிய ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶரீரலக்ஷணத்தின் தேர்ந்த பொருளாகும். இங்குள்ள 'ஸர்வபூ4த' ஶப்3த3ம் ஶரீரமாத்ரத்தையல்லாமல் ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவராஶிகளையும் குறிக்கிறது என்பதும், இங்குள்ள 'ஆஶய' ஶப்3த3ம் 'ஹ்ருத3யம்' என்னும் பொருளையுடையது என்பதும், ஆத4ாரமாகவும், நியமிப்பவனாகவும், ஶேஷியாகவும் இருப்பவனே ஆத்மா என்பதும் கீ3தையிலேயே பல ஶ்லோகங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கத்தக்கது. அவையாவன — (1) "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி3 ஸந்நிவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" [கீ3தை 15-15] [நானே எல்லா ஜீவராஶிகளுடைய ஹ்ருத3யத்திலும் (அவர்களை நியமித்துக் கொண்டு) இருப்பவன். என்னிடமிருந்தே அவர்களுக்கு நினைவு, வஸ்து நிஶ்சயமாகிற அறிவு, அவ்வறிவின் இன்மையாகிற மறதி ஆகியவை ஏற்படுகின்றன.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் எல்லா ஜீவராஶிகளின் ஹ்ருத3யத்திலும் தான் அவற்றை நியமித்துக் கொண்டு இருப்பதாகக் கூறினான் கண்ணன். ஆகையால் இங்குள்ள 'ஆஶய'

तिष्ठति। भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया॥ (१८. ६१) इति। श्रूयते च * यस्सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्सर्वेभ्यो भूतेभ்யோऽन्तरो यं

ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு 'ஹ்ருத$_3$யம்' என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருத்தம் என்று விளங்குகிறது. இதற்கு அடுத்த ஶ்லோகத்தில் "க்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூ$_4$தாநி" [15-16] என்று அசேதன ஶரீரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸர்வபூ$_4$த ஶப்$_3$த$_3$த்தால் எடுக்கையாலே இங்குள்ள ஸர்வபூ$_4$த ஶப$_3$த$_3$த்தின் பொருள் அதுவே என்று விளங்குகிறது. அதையடுத்துள்ள "உத்தம புருஷஸ்த்வந்ய பரமாத்மேத்யுதா$_3$ஹ்ருத: । யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி$_3$ப$_4$ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர ॥" [15 17] [முற்கூறிய க்ஷராக்ஷர புருஷர்களான ப$_3$த்$_3$த$_4$ முக்த ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பரமாத்மா என்று ஶ்ருதிகளில் ஓதப்படும் உத்தம புருஷன் வேறுபட்டவன். அவன் அசேதனம், அதோடு கூடிய ப$_3$த்$_3$த$_4$ஜீவன், அதில் நின்றும் நீங்கிய முக்த ஜீவன் என்னும் மூன்றினுள்ளும் ஆத்மாவாக நுழைந்து அவற்றை த$_4$ரிக்கிறான். அவன் அழிவற்றவனாகவும், அவற்றை நியமிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். ஆகையால் அவன் முற்கூறிய மூன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே.] என்னும் ஶ்லோகத்தில் 'பி$_3$ப$_4$ர்த்தி' என்கையால் 'எல்லா பூ$_4$தங்களுக்கும் ஆத$_4$ாரமாயிருப்பவன்' என்றும், 'ஈஶ்வர' என்கையால் நியமிப்பவனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் (ஶேஷியாகவும்) இருப்பவன் என்றும் ஆத்மலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. நியமனத்தை மாத்திரம் செய்பவனை ஈஶ்வரன் என்பது பொருத்தமல்ல. பாம்பு முதலானவற்றை நியமிக்கும் க$_3$ருட$_3$ன் முதலானவற்றை அவற்றுக்கு ஈஶ்வரனாகச் சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையால் ஸ்வாமியாயிருந்து நியமிப்பவனே ஈஶ்வரன் என்பது தெளிவு. (2) "ஈஶ்வரஸ் ஸர்வபூ$_4$தாநாம் ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶேঽர்ஜுந திஷ்ட$_2$தி । ப$_4$ராமயந் ஸர்வபூ$_4$தாநி யந்த்ராரூடா$_4$நி மாயயா" [18-61] [அர்ஜுநா! எல்லா பூ$_4$தங்களுக்கும் ஈஶ்வரனான வாஸுதே$_3$வன் தன்னால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஶரீரமாகிற யந்த்ரத்தில் ஏறியிருக்கும் எல்லா ஜீவர்களையும் ஸத்வ ரஜஸ்தமோ கு$_3$ணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதியாகிற தன் மாயையினாலே அந்த கு$_3$ணங்களுக்கு அநுகு$_3$ணமாக நடத்திக்கொண்டு அந்த பூ$_4$தங்களின் ஹ்ருத$_3$யத்திலிருக்கிறான்] என்னும் ஶ்லோகத்தில், முன் ஶ்லோகத்தில் 'அஹம்' என்று தொடங்கித் தனக்குச் சொன்ன பெருமையை இங்கு 'ஈஶ்வரன்' என்று தொடங்கிச் சொல்லுகையாலே தானே ஈஶ்வரன் என்று காட்டினான். இந்த ஶ்லோகத்திலும் 'ஸர்வபூ$_4$த' 'ஹ்ருத$_3$தே$_3$ஶ' என்னும் சொற்களால் 'ஸர்வபூ$_4$தாஶய' ஶப்$_3$த$_3$த்தை விளக்கி

सर्वाणि भूतानि न विदुः यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं यस्सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (बृ. ५. ७. १५) इति, * य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन்तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः (शत.

ருன. 'யநதரததில ஏறியிருககும ஸாவபூ$_4$தஙகளையும மாயையால நடததிககொண்டு' எனறு கூறுகையால 'ஸாவபூ$_4$த' ஶப$_3$த$_3$ம ப$_3$த$_3$த$_4$ஜீவாகளைக குறிபபது எனறும காட்டினன. 'ப்$_4$ராமயந' எனற சொலலால தான அனைததையும நியமிப்பவன என்று ஆதம லக்ஷணததை உணாத்தினன. ஹ்ருத$_3$யததிலிருபபதாகக கூறுகையால கீ$_3$தை 7-7 முதலான பலவிடஙகளில் காடடபபட்ட த$_4$ாரகதவம, ஶேஷித்வம எனும ஆதமலக்ஷணஙகளும உணாத்தபபட்டன. இவ வணணம, இவவிஷயம கீ$_3$தையில மாததிரம சொலலப்பட்டதலல. ஶ்ருதியிலும் பல வாககியஙகளில சொலலபபட்டது. சில வாக்கி யஙகள பினவருமாறு — (1) "யஸ்ஸாவேஷு பூ$_4$தேஷு திஷ்ட$_2$ந், ஸாவேப$_4$யோ பூ$_4$தேப$_4$யோऽநதர, யம ஸாவாணி பூ$_4$தாநி ந விது$_3$, யஸய ஸாவாணி பூ$_4$தாநி ஶரீரம, யஸஸாவாணி பூ$_4$தாநயநதரோ யமயதயேஷ த ஆதமாऽநதாயாமயமருத" [ப$_3$ருஹ 5-7-15] [எவ னொருவன எலலா பூ$_4$தஙகளின வெளியிலும, உளளேயும இருககி ருனே, எவனை எலலா பூ$_4$தஙகளும அறிவதிலலையோ, எவனுககு எலலா பூ$_4$தஙகளும ஶரீரமோ, எவன எலலா பூ$_4$தஙகளையும உள் நுழைநது நியமிக்கிருனே, ஆதமாவாகவும, அழிவறறவனுகவும் இருககும அவனே உனககு அநதாயாமி] எனும வேத$_3$வாகயம், ஸாவபூ$_4$த ஶப$_3$த$_3$த்தால் சேதநாசேதநஙகளனைததையும எடுத்து, அவறறை இவனுககு ஶரீரமாகவும,இவனை அவற்றுககு ஆதமாவாகவும் முழஙகிறறு. (2) "ய ஆதமநி திஷ்ட$_2$ந், ஆதமநோऽநதர, யமாதமா ந வேத$_3$, யஸயாதமா ஶரீரம, ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி, ஸ த ஆதமாऽநதாயாமயமருத" [ஶதபத$_2$ 14-5-30] [எவனெருவன ஆதமா வின வெளியிலும, உளளேயும இருககிருனே, எவனை ஆதமா அறிவ திலலையோ, எவனுக்கு ஆதமா ஶரீரமோ, எவன ஆதமாவை உள் நுழைநது நியமிககிருனே, ஆதமாவாகவும, அழிவறறவனுகவுமிருககும அவனே உனககு அநதாயாமி] எனும வேத$_3$வாகயம சேதனன எமபெருமானுககு ஶரீரமாகவும, அவனை இவனுககு ஆத்மாவாகவும் முழஙகிறறு. ஆகையால, ஜீவனும, ஜீவனுடைய ஶரீரஙகளும பரமாதமாவுககு ஶரீரமாகினறன எனபது பொருததமே. ஆக

१४. ५. ३०) इति च। एवं सर्वभूतानामात्मतयाऽवस्थितोऽहं तेषामादिर्मध्यं चान्तश्च; तेषामुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुरित्यर्थः ॥ २० ॥

ஶலோகத்தின் முற்பாதியில், தன்னை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் அவை தனக்கு ஶரீரமாகவும், தான் அவற்றுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்பதே என்று காட்டப்பட்டது. தனது நியமனமாகிற விபூ$_4$தி (செல்வம்) அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்து செய்யப்படுவது என்றும் காட்டப்பட்டது. இனி, உத்தரார்த்த$_4$த்தாலே — அனைத்தையும் படைத்தளித்தழிப்பவனாயிருக்கை முதலான கல்யாணகு$_3$ணங்களே யோக$_3$ஶப$_3$த$_3$த்தால் சொல்லப்படுபவை என்றும், அடுத்துள்ள ஶ்லோகங்களில் தன்னை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்கு, அவை கார்யப்பொருள்களாகவும், தான் அவற்றுக்குக் காரணமாகவும் இருப்பது மற்றொரு ஹேதுவாகும் என்றும் காட்டுகிறான். (அஹம் பூ$_4$தாநாம் ஆதி$_3$ஶ்ச மத$_4$யம் ச அந்த ஏவ ச) முற்கூறியபடி எல்லாச் சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் நான், அவர்களுக்கு ஆதி$_3$யில் நடைபெறும் படைப்புக்குக் காரணமாகவும், நடுவில் நடைபெறும் ரக்ஷணத்துக்குக் காரணமாகவும், கடைசியில் நடைபெறும் ஸம்ஹாரத்துக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறேன். அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையால் நானே நிமித்த காரணமாயிருப்பதும், உபாதா$_3$ந காரணமாயிருப்பதும் பொருந்துகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் எனது ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமாயிருக்கும் இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குப்பின் ஸ்தூ$_2$ல ஶரீரமாகப் பரிணமிக்கிறதாகையாலே என் ஸ்வரூபம் விகாரமற்றதாயிருந்தபோதிலும், ஶரீரத்தோடு கூடிய நான் உலகிற்கு உபாதா$_3$ந காரணமாயிருப்பதிலும் குறையில்லை என்று கருத்து. 'தே$_3$ஶத்தாலோ காலத்தாலோ முதலும் நடுவும் முடிவுமாயிருப்பவன் நானே' என்று பொருள் கூறுவது பொருந்தாதாகையால், 'முதலிலும் நடுவிலும் கடைசியிலும் நடைபெறும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் தொழில்களும் நானே' என்னும் பொருத்தமான பொருள் இங்கு கொள்ளப்பட்டது. (கு$_3$டா$_3$கேஶ!) 'கு$_3$டா$_3$கா' என்பது தூக்கத்தைக் குறிக்கும். 'கு$_3$டா$_3$கேஶன்' என்னும் பெயர் 'தூக்கத்தை வென்றவன்' என்று பொருள்படும். இது அர்ஜுனனுடைய பெயர்களில் ஒன்று. நீ போர்புரியும் காலங்களில் தூக்கத்தை வென்றிருப்பதுபோலே, நான் உலகிற்கு எப்போதும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி$_2$தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையாலே, எல்லாக் காலங்களிலும் ஜீவராஶிகளின் ஹ்ருத$_3$யத்திலே விழித்துக்கொண்டிருந்து,

। भा ।। एवं भगवतस्स्वविभूतिभूतेषु सर्वेष्वात्मतयाऽवस्थानं तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिर्देशहेतुं प्रतिपाद्य विभूतिविशेषान् सामानाधिकरण्येन व्यपदिशति। भगवत्यात்மதயாऽवस्थिते हि सर्वे

"ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண:" [கட₂ 2-5-8] [எல்லா ஜீவராசிகளும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் எந்தப் பரமபுருஷன் விழித்திருந்து, வேண்டுமவற்றை அந்த ஜீவ ராசிகளுக்கு அளிக்கிருனே] என்கிறபடியே செயல்புரிகிறேன் என்று கருத்து. 20

21. இந்த ஶ்லோகம் முதலாக 39 வது ஶ்லோகத்தின் முற் பாதி ஈருக பற்பல பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் கண்ணன் ஜ்ஞாநாதி₃ கு₃ணபூர்ணனுன தான் தனது செல்வங்களான எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவாய் நிற்பதே, இப்படி எல்லாப் பொருள்களோடும் தன்னை ஒன்றுகப் படிப்பதற்கு முக்கியமான காரணம் என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் காட்டினுன். சிலர்—சென்ற ஶ்லோகத்திலேயே கண்ணன் மற்ற பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைத் தொடங்கி விட்டான் என்றும், எல்லா பூ₄தங்களின் ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கும் ஜீவாத்மா, ஆதி₃, மத₄யம், அந்தம் என்னும் நாலு பொருள் களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்றும் கூறு கிருர்கள் ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதன் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமாகையாலும், யோக₃ம், விபூ₄தி என்னும் இரண்டு பற்றியும் அர்ஜுனன் கேட்டிருக்கையாலே, முன் ஶ்லோ கத்தில் இரு பாதிகளாலும் அவ்விரண்டையும் சுருங்கக் கூறுகிருன் என்று கொள்வதே உசிதமாகையாலும் அவர்கள் கூறுவது பொருந் தாது ஆகையால் 'பராத₄ர்நயத" என்று 19-வது ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில், தன்னுல் நியமிக்கப்படும் செல்வங்களாகிற விபூ₄தி களை இந்த ஶ்லோகத்திலிருந்து ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிருன் என்று கொள்வதே பொருத்தம். இவ்விடத்தில் "ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶரீரம் முதலான ஶப₃த₃ங்கள் ஆத்மாவைக் குறிப்பதில்லை என்பதைக் காண்கிருேம் அதுபோலவே இங்கு ஶரீரங்களை ஆத்மாவாகிற தன்னேடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும்போது, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப₃த₃ங்கள் ஆத்மாவான எம்பெருமானை நேரே குறிக்கமாட்டா வாகையால், லக்ஷணையாலே அவனைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்ள வேணுமேயொழிய, ஶரீரத்தைக் கூறும் ஶப₃த₃ங்களுக்கு ஆத்மாவை

शब्दाः तस्मिन्नेव पर्यवस्यन्ति; यथा देवो मनुष्यः पक्षी वृक्षः इत्यादयः शब्दाः शरीराणि प्रतिपादयन्तः तत्तदात्मनि पर्यवस्यन्ति।

யும் குறிக்கும் ஶக்தி உண்டென்று கல்பிக்கக் கூடாது" என்னும் ஆக்ஷேபம் எழக்கூடும். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு:— உலகில் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த உடல்களை முக்கியமாகக் குறிக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்தது. ஆயினும், 'தே₃வன் அருளுகிறான்,' 'மநுஷ்யன் அறிகிறான்', 'பக்ஷி பார்க்கிறது', 'மரம் தளிர்க்கிறது' முதலான ப்ரயோக₃ங்களிலிருந்து தே₃வன் முதலான ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த உடல்களோடு கூடிய அறிவுடைய ஆத்மாவையும் குறிக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. அந்தந்த உடல்களில் ஆத்மா இருந்தால் தானே தே₃வனால் அருளவோ, மனிதனால் அறியவோ, பக்ஷியால் பார்க்கவோ, மரத்தால் தளிர்க்கவோ முடியும். அதுபோலவே, எம்பெருமான் எல்லா சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறான் என்பது ப்ரமாணங்களால் ஸித்₃தி₄த்தவளவில், அவனை விட்டுப் பிரியாத விஶேஷணமாயிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக் கூறும் ஶப்₃த₃ங்களும் விஶேஷ்யமான அவனையும் நேரே குறிக்கும் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். 'இந்தக் குடம் கறுப்பு' முதலான வழக்குகளில், குடத்தை விட்டுப் பிரியாத கு₃ணத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணியையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். க₄டத்தை விட்டுப்பிரியாத க₄டத்வம் முதலான ஜாதியைக் குறிக்கும் ஶப்₃த₃ங்கள் அப்பொருள்களைக் குறிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், விட்டுப்பிரியாத ஜாதி, கு₃ணம் முதலானவை த்₃ரவ்யத்தையும் குறிப்பதுபோலவும், ஶரீரத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் ஶரீரியையும் சொல்லுவதுபோலவும் எம்பெருமானுக்கு ஶரீரமாய் அவனை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களைக்கூறும் ஶப்₃த₃ங்களும் அவனையும் நேரே குறிக்கக் குறையில்லையாகையால் ஶக்தியைக் கல்பிக்கவேண்டிய 'கௌ₃ரவம்' என்னும் குறையில்லை. ஶரீரம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்கள் கு₃ணம் முதலான மற்ற சில ஶப்₃த₃ங்களைப்போலே அவ்வவற்றை மாத்திரம் குறிக்கும் நிஷ்கர்ஷகஶப்₃த₃ங்களாகையாலே, அவை த₄ர்மியைக் குறிக்கமாட்டாவானாலும் தே₃வன், மநுஷ்யன், பக்ஷி, மரம் முதலான மற்ற (அநிஷ்கர்ஷக) ஶப்₃த₃ங்கள் விஶேஷணத்தை மாத்திரமல்லாமல் விஶேஷ்யத்தையும் நேரே குறிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

भगवतस्तत्तदात्मतयाऽवस्थानमेव तत्तच्छब्दसामानाधिकरण्यनिबन्धनमिति विभूत्युपसंहारे वक्ष्यति * न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्

இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கமான முன் ஶ்லோகத்தில் தன்னை மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதற்குக் காரணம் ஶரீராத்ம ப₄ாவமே என்று குறித்ததுபோலே, இந்த ப்ரகரணத்தின் முடிவிலும் "ந தத₃ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூ₄தம் சராசரம்" [10-39] [அசைவனவும், அசையாதனவுமான எப்பொருளினுள்ளும் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் பொருள் எதுவுமில்லை] என்று எல்லாப் பொருள்களும் தன்னை என்றும் விட்டுப் பிரியாதிருப்பதாலேயே அவை தன்னோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்டன என்று காட்டுகிறான் கண்ணன். ஆகையால், ஒரே வேற்றுமையில் படிப்பதைக்கொண்டு கண்ணனோடு அவற்றுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுவது, 'எல்லாப் பொருள்களும் பொய், ப₃்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய்' என்று கூறுவது முதலான பக்ஷங்கள் இந்த ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாவாகையாலே ஏற்கத் தக்கவையன்று என்று விளங்குகிறது. ஸ்வரூபைக்யத்தை ஒப்புக்கொண்டால் மற்ற பொருள்களிலுள்ள தாழ்வுகளையெல்லாம் பரம்பொருளுக்கும் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவருமாகையாலே அது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. ஆகையால் யாத₃வப்ரகாஶமதமும் ப₄ாஸ்கரமதமும் தள்ளப்பட்டன. "என்னைவிட்டுப் பிரிந்து எந்தப் பொருளும் இல்லை" என்று இங்கு கண்ணன் கூறுவது "ஆத்மாவாகிற தன்னை விட்டுப் பிரிந்து ஶரீரமாகிற மற்ற பொருள்கள் உள்ளவாக மாட்டா" என்று பொருள்படுமேயொழிய, சங்கரர் கூறுவதுபோல 'தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களும் பொய்' என்று பொருள்படாது. 'நெருப்பை விட்டுப்பிரிந்து புகை இருக்காது' என்றால், 'புகையும் நெருப்பும் ஒன்று' என்றோ, 'நெருப்பே மெய், புகை பொய்யானது' என்றோ தேறுதன்றோ. இதற்குமேல் அத₃்வைதிகள் பின்வருமாறு ஓராக்ஷேபம் செய்கிறார்கள்— "யஜ்ஞத₃த்தனைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் வீட்டிலில்லை" "கயிற்றைத் தவிர பாம்பு, பூ₄மிவெடிப்பு முதலானவை இல்லை" என்னும் வாக்யங்களில் முறையே யஜ்ஞத₃த்தன், கயிறு ஆகிய ஒரு பொருளே உள்ளதென்றும், மற்றவை இல்லையென்றும் ஸித்₃தி₄ப்பதுபோலே இங்கும் "என்னைத்தவிர வேறுபொருள் இல்லை" என்று கண்ணன் கூறுவதாகக் கொள்ளலாமே என்பது அவ்வாக்ஷேபம். பூர்வமீமாம்ஸையில் உபக்ரமாதி₄கரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மீமாம்ஸாந்யாயத்

(३९) इति सर्वेषां स्वेनाविनाभाववचनात्। अविनाभावश्च नियाम्यतयेति ※ मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (८) इत्युपक्रमोदितम्।

தைககொணடு இநத ஆக்ஷேபததிறகு பதிலுரைககபபடுகிறது. அநத நயாயம பினவருமாறு — (1) ஒரு பரகரணததின உபகரமத தில (தொடககததில) ஒரு வாகயமும, உபஸமஹாரததில (முடிவில) ஒரு வாகயமும காண பபட்டால தொடகக வாகயததை ஒட்டியே முடிவு வாக்யததிறகுப பொருளகொளளவேணடும (2) தொடககததி லுளள வாகயததிறகு விரோத₄ம ஏறபட்டிருநதால, அதைத தளளியே உபஸமஹாரவாகயம எழவேணடுமாகையால, அவவிடத தில உபஸமஹாரவாகயமே வலிமைமிககதாகும (3) ஆக, விரோத₄ மிலலாதவிடததில் உபகரமவாகயமே வலிமைமிககதாகும — எனபது உபகரமாதி₄கரண நயாயததிலிருநது தேறுகிறது இநத பரகரணத தில "மதத ஸாவம பரவாததே" [கீ₃தை 10 8] [எனனாலேயே எலலாபபொருளகளும இயககபபடுகினறன] எனறு உபகரமததில் கணணன தனனை நியாமகனாகவும, மறற பொருளகளை நியாமய மாகவும காட்டியுளளான. இதறகு முரணாக இபரகரணததில எது வும இலலை. ஆக, உபக்ரமாதி₄கரண நயாயததைககொணடு பாாககுமபோது எலலாப பொருள்களும உணமையானவை, கணண னால இயககபபடுபவை எனனும முதலவாகயததிறகு அநுகு₃ண மாகவே "ந தத₃ஸதி விநா" [10-39] எனனும உபஸமஹார வாக யததிறகுப பொருளகொளளபபடவேணடுமாகையால, அத₃வைதிகள கூறுகிறபடி உபகரம வாகயததிறகு முரணாக 'கணணனைத தவிர எலலாப பொருளகளும பொய' எனறு இஙகு பொருளகொளள முடியாது. ஆகையால, 'எனனைவிட்டுப பிரிந்த பொருள எதுவு மிலலை' எனறே அவவாகயததிறகுப பொருளகொளளவேணடும. மறற பொருளகளுககும, கணணனுககும தொடாபு நியாமயநியா மகத தனமையாலே எனறு முறகூறிய (10 8) உபகரமவாகயததி லிருநது தேறுகிறபடியால், "நெருபபைவிட்டுப பிரிநது புகை யிருககாது" எனனுமிடததைக காட்டிலும வாசியும குறிககொளளத தககது. நெருபபுககும் புகைககும நியாமயநியாமகப₄ாவம இலலை யனறோ. ஆக, இவவளவால "அஹமாதமா கு₃டா₃கேஶ! ஸாவ பூ₄தாஶயஸதி₂த" எனறு செனற ஶலோகததில 'எலலா ஶரீரததி னுளளுமிருககும் ஜீவாதமாவோடு கணணனுககு ஸவரூபைகயம சொலலபபடுகிறது' எனனும அத₃வைதிகளின வாத₃ம பொருநதாது என நிரூபிககப்பட்டதாயிறறு.

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान्।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी॥ २१॥

21. ஆதி₃த்யாநாமஹம் விஷ்ணுர் ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந்|
மரீசிர் மருதாமஸ்மி நக்ஷத்ராணாமஹம் ஶஶீ ||

ஆதி₃த்யாநாம் — பன்னிரு ஆதி₃த்யர்களுக்குள், **விஷ்ணு** — (சிறந்தவனான) விஷ்ணுவெனும் பெயருடைய ஆதி₃த்யன், **அஹம்** — நானே, **ஜ்யோதிஷாம்** — சோதிகளுக்குள், **அம்ஶுமாந் ரவி.**—கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனாகிற சோதி, (அஹம்—நானே), **மருதாம்**—மருத்துக்களுக்குள், **மரீசி:** — (உயர்ந்த மருத்தான) மரீசியாக, **அஸ்மி**—(நான்) ஆகிறேன், **நக்ஷத்ராணாம்**—நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான, **ஶஶீ**—சந்திரன், **அஹம்**—நானே

---

22. ஆதித்தர் தம்மி லதிகனும் விட்டுநான
சோதிப பகலிரவிச் சோதிநான—மீது
மருத்துவரின் மன்னு மரீசிநா னானேன்
திருத்துமதி தாரகையிற் சேர்ந்து.

ஆதித்தர் தம்மில்—பன்னிரு ஆதி₃த்யர்களுக்குள், **அதிகனும்** — சிறந்தவனான, **விட்டு** — விஷ்ணு எனும் பெயருடைய ஆதி₃த்யன், **நான**—நானே, **சோதி**—சோதிகளுக்குள், **பகல்** — பகலில் ஒளிவீசும், **இரவி சோதி**—ஸூர்யனாகிற சோதி, **நான்**—நானே, **மருத்துவரின்**—மருத்துக்களில் **மீது மன்னு**—மிகச் சிறந்த மருத்தான, **மரீசி நான் ஆனேன்** — மரீசி எனும் மருத்து நானாயிருக்கிறேன், **தாரகையில்** — நக்ஷத்திரங்களோடு, **சேர்ந்து**—தலைவனாகச் சேர்ந்து, **திருத்து மதி**—சிறந்துள்ள சந்திரன் (நான் ஆனேன்—நானேயாயிருக்கிறேன்)

(ஆதி₃த்யாநாம்) அதி₃தியின் பிள்ளைகளான பன்னிரு ஆதி₃த்யர்களுக்குள். (விஷ்ணு அஹம்) "அஜக₄ந்யோ ஜக₄ந்யஜ" [கடைசியில் பிறந்தவன் மிகச்சிறந்தவன்] என்கிறபடியே சிறந்தவனாய, கடைசிப்பிள்ளையான 'விஷ்ணு' எனும் ஆதி₃த்யன் நானே.

||भा|| द्वादशसंख्यासंख्यातानामादित्यानां द्वादशो य उत्कृष्टो विष्णुर्नामादित्यः, सोऽहम्। ज्योतिषा-जगति प्रकाशकानां योंशुमान् रविः-आदित्यगणः, सोऽहम्। मरुतामुत्कृष्टो मरीचिर्यः, सोऽहमस्मि।

"புரோத₄ஸாம ச முக₂யம" [10-24] எனனும ஶலோகததிலுளள முக₂யஶப₃த₃ம இபரகரணததில 'நிாதத₄ாரணேஷஷட₂' [நிாத த₄ாரணபபொருளில ஆறும வேறறுமை] பிரயோகி₃ககபபடடுளள அவஶயமான இடஙகளில சோததுககொளளததககதாகையால, 'ஆதி₃தயாகளுள சிறநதவனை விஷணு' என இஙகு பொருள கொளளபபடடது 'இஙகு தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககப படும பொருளகளில ஸூாயனபோனற சிலவறறின சிறபபு பரதயக்ஷ மாகவும, விஷணு, மரீசி போனற சிலவறறின சிறபபு சாஸதிரங கொணடும அறியததககது ராமனைத தானுகச சொலலுமிடம போனற சிலவிடஙகளில நேராகவும, சிவன, ஸகநதன முதலானு ரைத தானுகக குறிககுமிடஙகளில அநதநத ஜீவாகளை இடையிடடும ஒரே வேறறுமை படிககபபடுகிறது எனறு கணடுகொளவது (ஜயோதிஷாம்) உலகில ஒளிவீசும சோதிகளுககுள. இஙகு ஜயோதிஶஶப₃த₃ததாலே நக்ஷதரங்களை மாததிரம எடுததால நிாத த₄ாரணபபொருள ஒடடாது. ஸூாயன நக்ஷதரஜாதியில சோநத தாகவோ,அவறறேடு தொடாபுளளதாகவோ எஙகும கூறபபடுவதிலலை யனறே ஆகையால 'ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு ஜயோதிஶ ஶப₃த₃ததிறகுப பொருள்கொள்ளபபட்டது. பரஞ்சோதியான பரம பொருளோடு ஒபபிடுமபோது ஸூாயன மினமினிபோனறவனுகையால, 'உலகில ஒளிவிடும சோதிகளுககுள' எனறு விஶேஷணமிடபபடடது. (அம்ஶுமாந ரவி அஹம) ஒளிமிகக கிரணஙகளையுடைய ஆதி₃த்ய க₃ணம நானே. நிாதத₄ாரணத்திறகு உறுபபான சிறபபை 'அமஶு மாந' எனனும பத₃ததிலுளள 'மதுப' பரதயயம காடடுகிறது. ஆகை யாலே ரவிஶப₃த₃த்தோடு புனருகதியிலலை. ரவிஶப்₃த₃ம பனனிரு ஆதி₃தயாகளுககும பொதுவானதாகையால, ஏகவசநம (ஒருமை) ஆதி₃தயக₃ணததைக குறிககிறது. (மருதாம மரீசிரஸமி) மருத துககள எனப்படும் வாயுககளில சிறபபுறற 'மரீசி' எனும மருததது நானே. தி₃தியின புததிராகளாய எழுவாகொணட ஏழுக₃ணஙக ளாக அமைநத நாறபததொனபது மருததுககளில மரீசி சிறபபுற்ற வன எனபது ஶாஸதரஸித₃த₄ம. (நக்ஷதராணும ஶஶீ அஹம்) நக்ஷத்திரஙகளின தலைவனை சநதிரன நானே. சநதிரன நக்ஷதரக் கூட்டததில சோநதவனலலவாகையால், இஙகு நிர்தத₄ாரணப்

नक्षत्राणामहं शशी; नेयं निर्धारणे षष्ठी, * भूतानामस्मि चेतना (२२) इतिवत्। नक्षत्राणां पतिर्यश्चन्द्रः, सोऽहमस्मि॥ २१ ॥

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः।
इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना॥ २२॥

பொருள பொருந்தாது ஆகையால, "பராத₄ாநயத " [10-19] எனறதையொட்டி, "நக்ஷததிரஙகளின தலைவனுன சநதிரன" எனறு இஙகு பொருள கொளளபபடடது. இதற்குமேல பினவரும ஆக்ஷேபம எழுகிறது முனனும பினனும நிாதத₄ாரணபபொருளாயிருககும் போது, நடுவில நக்ஷததிரஙகளுககும் சநதிரனுககும மாததிரம் தலைவன எனறு ஸம்ப₃நத₄பபொருளாக கூறுவது பொருநத விலலையே. ஆகையால் இரவில பிரகாஶிககும வானசசோதிகளான சநதிரன நக்ஷததிரஙகள அனைததையுமே ச₂ததரி நயாயததாலே நக்ஷத்திர ஶப்₃த₃ததாலே குறிப்பதாகக கொளளலாமே. அல்லது, "ஸுகருதாம வா ஏதாநி ஜயோதீம்ஷி யாநக்ஷதராணி"[யஜு 5-4-1-3] "யோ வா இஹ யஜதே அமும ஸ லோகம ந க்ஷதே தாநக்ஷதராணும நக்ஷதரதவம; தே₃வக₃ருஹா வை நக்ஷதராணி" [அஷ் 1-5-2-10] எனனும வேத₃வாககியஙகள இஙகு யாக₃ம முதலான புணய காாயஙகளைச செயபவர்களுககு பே₄ாக₃ஸத₂ானமாக நக்ஷதரஙகளைபபோலே சநதிரனையும எடுதது, சநதிரனுககும நக்ஷதர ஶப்₃த₃ததை வழஙகியிருக்கையாலே நிாதத₄ாரணபபொருளே இஙகும் பொருநதலாம எனபது அவ்வாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத₄ானம் பினவருமாறு—முககியமான பொருளைககொண்டே நிாவஹிகக வழியிருக்குமபோது, லக்ஷணையால பொருள்கூறுவது சரியலல. இநத ப்ரகரணததில "பூ₄தாநாமஸமி சேதநா" (22) "ஸாககூ₃ாணுமாதி₃ாநதஶ்ச மத₄யம சைவாஹமாஜுந" (32) "வாத₃ பரவத₃தாமஹம" (33) "அஹமேவாக்ஷய கால" (33) "உத₃பூ₄வஶச பூ₄விஷயதாம" (34) "த₃யூதம ச₂லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம। ஜயோऽஸமி வயவஸாயோऽஸமி।" (36) முதலானவிடஙகளிறபோல இஙகும நிாதத₄ாரணப பொருள கொள்ளமுடியாதாகையாலே, நக்ஷதரஜாதியைச சேராத சநதிரன் நக்ஷதரஙகளுககுத தலைவனுயிருககும ஸமப₃நத₄ததைவிடடே 'ஸமப₃நத₄ ஸாமாநயே ஷஷ்டீ₂' எனற இலககண வழககுபபடி 'நக்ஷதராணும' எனறு ஆருமவேறறுமை படிககபபட்டுள்ளது எனறு கொள்ளுவதே பொருததமானது. 21.

22. வேத₃ாநாம் ஸாமவேதே₃ாऽஸ்மி தே₃வாநாமஸ்மி வாஸவ ।
இந்த₃ரியாணும் மநஶ்சாஸ்மி பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா ॥

வேத₃ாநாம—வேத₃ங்களுக்குள், **ஸாமவேத₃: அஸ்மி**—(சிறந்ததான) ஸாமவேத₃மாகிறேன். **தே₃வாநாம** — தே₃வதைகளுக்குள், **வாஸவ. அஸ்மி**—(தலைசிறந்தவனான) இந்திரனாகிறேன் **இந்த₃ரியாணும்**—பதினொரு இந்திரியங்களுக்குள், **மந. ச அஸமி**—(சிறந்ததான) மனம் என்னும் இந்திரியமாகவும் ஆகிறேன். **பூ₄தாநாம்** — அறிவுடைய ஜீவராஶிகளுடைய, **சேதநா அஸமி** — அறிவாக நான் ஆகிறேன்.

---

23. வேதங்க ளிறசாம வேதநான் விண்ணவரில்
நாதன சதக்கிருது நானவன—போதஞ்சேர்
நெஞசாவ னெபபொறிக்கு நினறியலும் பூதஙகட்
கெஞசா வறிவாவன் யான.

வேதஙகளில்-நானகு வேத₃ங்களில, **சாமவேதம் நான்**-(உயாந்ததான) சாமவேதம நானே. **விண்ணவரில்**—தே₃வாகளுள, **நாதன் சதக்கிருது** — தலைவனாகையாலே உயாநத இந்திரன, **நான் ஆவன்**—நான ஆகிறேன **எபபொறிக்கும்**—எல்லா இந்த₃ரியங்களுக்குள்ளும, **போதம் சேர் நெஞ்சு ஆவன—**ஜஞானம வெளிபபடும வழியாகையாலே சிறந்ததான மனமாக ஆகிறேன **நின்று இயலும் பூதஙகடகு**—(இவவுலகில) நினறு நடையாடும ஜீவராஶிகளுககு, **எஞசா அறிவு ஆவன யான்**—அழியாத அறிவாக ஆகினறவனும நானே.

---

22. (வேத₃ாநாம ஸாமவேதே₃ாऽஸமி) ருக, யஜுஸ, ஸாமம, அத₂ாவணம் எனும நானகு வேத₃ங்களுக்குள சிறந்ததான ஸாமவேத₃ம நானேயாகிறேன். (1) க₃ானததை முககியமாகக கொணடதாயிருககை, (2) ஆயிரம ஶாகை₂களை உடையதாயிருககை முதலான பெருமைகளால ஸாமவேத₃ததிறகு உயாவும, அவையிலலாமையால மறற வேத₃ங்களுககுத தாழவும இங்கு சொலலபபடுகிறது எனபதும்,

॥भा॥ वेदानाम्—ऋग्यजुस्सामाथर्वणां य उत्कृष्टस्सामवेदः, सोऽहम्। देवानामिन्द्रोऽहमस्मि। एकादशानामिन्द्रियाणां यदुत्कृष्टं

ப்ராமாணயத்தில வேத₃ஙகளிடையே உயர்வுதாழவு இஙகு கருதப் படவிலலை எனபதும குறிககொள்ளத தககது "ருக ச வா இத₃மக₃ரே ஸாம சாஸதாம ஸைவ நாம ருக₃ாஸீத₃மோ நாம ஸாம ஸா வா ருகஸாமோ பாவத₃ாமிது₂நம ஸமப₄வாவ பரஜாதயா இதி நேதயப₃ரவீத ஸாம ஜயாயாநவா அதோ மம மஹிமா' [ஐதரேய ப்₃ராஹமணம] எனகிற வேத₃வாககியததில கூறியபடி க₃ாநரூபமான ஸாமததிறகு முககியததுவமுணடாகையால, ஸாமவேத₃ததிறகு முககியததுவம ஶருதிஸித₃த₄ம. "ருக₃ப₄யோ ஜாதம வைஶயம வாணமாஹு: யஜுாவேத₃ம க்ஷதரியஸயாஹுாயோநிம। ஸாமவேதோ₃ பா₃ராஹமணாநாம பரஸூதி ॥" [காட₂கம 3-9-50] [வைஶய வாணததை ருக₃வேத₃ததிலிருநது பிறநததாகவும, யஜுா வேத₃ததை க்ஷதரியவாணததிறகுக காரணமாகவும, ஸாமவேத₃ம் அநதணாகளுககுக காரணமெனறும கூறுகினறனா] எனனும வேத₃ வாககியததினபடி உயாநத வர்ணமான ப₃ராஹமணவாணததிறகுக காரணமாகையால ஸாமவேத₃ம உயாநதது எனறும கொளளலாம். (தே₃வாநாம வாஸவ அஸமி) ஸவாகக₃வாஸிகளான தே₃வாகளுள அவாகளுககுத தலைவனான இநதிரனாகிறேன நான. பிரமன, சிவன முதலான தே₃வாகள இநதிரனைக காட்டிலும உயாநதவாகளாகையாலே, அவாகளை இஙகு தே₃வஶப₃த₃ததிறகுப பொருளாகக கொளளமுடியாது, ஆகையால ஸவாகக₃தசிலுள்ள தே₃வாகளே தே₃வஶப₃த₃ததிறகுப பொருளாகக கொளளபபட்டனா. 'வாஸவன' எனபபடும இநதிரன 'இதி₃-பரமைஶவாயே' எனனும த₄ாதுவினபடி இவாகளைககாட்டிலும மேலான ஐஶவாயமுடையவனாகையால இவர்களுககுள உயாவுபெறறவனாகிறான (இநத₃ரியாணும மநஶச அஸமி) ஞானம வெளிபபடும வழியாகையாலே இநதிரியஙகளுள சிறநததான மனமெனும இநதிரியமும நானே இஙகு ஓா ஆக்ஷேபம எழுகிறது — "இநத₃ரியேப₄ய பரா ஹயாதத₃ா அாதேப₄யஶச பரம மந" [கட₂ 3-10] [(வசீகரிககததககவைகளுள) இநதிரியஙகளைக காட்டிலும விஷயஙகள மேலானவை, விஷயஙகளைக காட்டிலும மனம மேலானது] "ஏதஸமாத ஜாயதே பராண மந: ஸாவேநத₃ரியாணி ச" [முணட₃ 2-1 3] [பரமாதமாவிடமிருநது பராணனும, மனமும, எலலா இநதிரியஙகளும உணடாகினறன.] முதலான வாகயஙகளிலிருநது மனம இநதிரியஙகளைக காட்டிலும வேறுபட்டது எனா விளஙகுமபோது இஙகு மனததை இநதிரியஙகளுள சிறநததாகக கூறுவது எபபடிப பொருநதும எனபது அவவாக்ஷேபம "இநத₃ரியாணி த₃ஶைகம ச"[கீ₃தை13 5][பதினொரு இநதிரியஙகள] "ஏகாத₃

मनइन्द्रियम्, तदहमस्मि। इयमपि न निर्धारणे — भूतानां चेतनावतां या चेतना, साऽहमस्मि ॥ २२ ॥

ஸம மாஸஸாதர' [வி-பு 1-2-47] [மனம் பதினோராவது இந்திரியம] முதலான பரமாணஙகளில மனமும ஓரிநதிரியமாக எடுககபபட்டி ருககையால, 'பதது இநதிரியஙகள' எனறு கூறுமிடஙகள, ஜஞாநம வெளிபபடும வழியாகையாலே தலைமைபெறற மனததைவிட்டு, மறற கர்மஜஞாநேநதிரியஙகள பத்தை மாத்திரம் கூறுவதாகக கொளள வேண்டும. (பூ$_4$தாநாமஸமி சேதநா) அறிவுடைய ஜீவராஸிகளின அறிவு நானே. "தேஜஸதேஜஸவிநாம—ஸதவம ஸதவவதாம" [10-36] எனறவிடஙகளிறபோலே, "சேதநாவதாம பூ$_4$தாநாம சேதநா" எனறு கொளளவேணடும். (பஞச) பூ$_4$தஙகளில 'சேதநா' எனறு ஒரு பூ$_4$தமிலலையாகையால், இஙகு பூ$_4$தஸப$_3$த$_3$ம அறி வுடைய ஜீவராஸிகளையும, சேதநாஸப$_3$த$_3$ம அவாகளது அறிவை யும் குறிபபதாகவுமே கொளளவேண்டும ஆகையால இஙகும் ஷஷ்டி$_2$ நிாதத$_4$ாரண பபொருளில வழஙகபபடவிலலை இஙகும ஓராக்ஷேபம எழு கிறது—"மஹாபூ$_4$தாநி க$_3$ம் வாயுரக$_3$நிராபஸதத$_2$ா மஹீ। ஷஷ்ட$_2$ஸது சேதநாத$_4$ாது ஆதமா ஸபதம உசயதே ॥ அஷடமம து மநோ ஜஞேயம" [ப$_4$ார-மோக்ஷ 337-46] [ஆகாயம, வாயு, அக$_3$னி, நீா, நிலம ஆகியவை (பஞச) பூ$_4$தஙகள. சேதநாத$_4$ாது ஆறுவது (பூ$_4$தம), ஆதமா ஏழாவது, மனம எட்டாவதாக அறியததககது] எனறும, "ஷஷ்ட$_2$ஸது சேதநாத$_4$ாது மந இதயுபதி$_3$ஸயதே" [ப$_4$ார-ஆர 214-19] [சேதநாத$_4$ாது ஆறுவது (பூ$_4$தம), அது (மனத்தை அதி$_4$ஷ டி$_2$ப்பதால) மனம் எனறும கூறப்படுகிறது.] எனறும் சேதநாத$_4$ாது என்று ஒரு தததுவம பூ$_4$தங்களில சோந்ததாக மஹாப$_4$ாரதததில் கூறப்படுவதால அதை இஙகு 'சேதநா' எனறு குறிப்பதாகக கொணடு, நிாதத$_4$ாரணப பொருளே கொளளலாமே எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத$_4$ானமாவது—இஙகு ஏழாவதாகக காட்டபபட்ட ஆதமாவும, எட்டாவதாகக் காட்டபபடட மனமும பூ$_4$தஙகளில சேர்நதவையலல எனபது அனைவரும அறிநதது. அவற்றைபபோலே சேதநாத$_4$ாதுவும பூ$_4$தஙகளில சேராததாகிலும வேறொரு வகையில ஆறுவதாகக கணககிடப்படுகிறது எனறு கொளளலாம. ஆகையால அபரஸித்$_3$த$_4$மான சேதநாத$_4$ாதுவை இஙகு சேதநாஸப$_3$த$_3$ததிறகுப பொருளாககக்கொள்வதைக காட்டிலும, ஸுப்ரஸித$_3$த$_4$மான அறிவைப் பொருளாகக கொளவதே பொருததமாகும. ஆகவே இஙகும "நக்ஷதராணாமஹம ஸஸீ" என்றவிடததிறபோலே நிாதத$_4$ாரணப பொருளைககொள்ளாமல ஸம்ப$_3$நத$_4$ஸாமாநயப் பொருள கொள்ளப் படுகிறது. 22.

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम्।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुश्शिखरिणामहम्॥ २३॥

23. ருத₃ராணும் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோ
யக்ஷரக்ஷஸாம் ।
வஸூநாம் பாவகஶ்சாஸ்மி மேருஶ் ஶிக₂ரிணுமஹம் ॥

ருத₃ராணும்—பதினெரு உருததிராகளுககுள, **ஶங்கர ச அஸ்மி** — தலைவனுன) ஶிவனுகவும இருககிறேன. **யக்ஷரக்ஷஸாம்**—யக்ஷராக்ஷஸாகளுள **விததேஶ: (அஸ்மி)**—(பணததுககு அதி₄பதியான)குபேரனுகிறேன. **வஸூநாம்**—எடடு வஸுககளுள, **பாவக: ச அஸ்மி**—(தலைசிறநதவனுன) பாவகன என்ற வஸுவாகிறேன. **ஶிக₂ரிணும்**—ஆஶ்சாயமான சிகரஙகளையுடைய மலைகளுள, **மேரு: அஹம் (அஸ்மி)**—நான மேருவாகிறேன.

---

24. வேரு முருத்திரரிற சங்கரனுன் விததேசன்
கூரு மியக்கர் கொலையரக்கர்க்—காருத
பாவகனுன் பண்பார் வசுக்களுக்குள் பல்கிரிக்குள்
மேவவுயர் மேருவுநான் மிக்கு.

வேரும் உருததிரரில்—சிறபபுறறவாகளான பதினெரு உருததிராகளுககுள, **சங்கரன் நான்**—(தலைவனுன) சிவன நானே, **கூரும் இயக்கர் கொலை அரக்கர்க்கு**—நெருஙகினவாகளான யக்ஷாகள, கொடுநதொழிலைப புரியும ராக்ஷஸாகளுககுள, **வித்தேசன் நான்**—பணததுககு அதிபதியான குபேரன நானே, **பண்பு ஆர் வசுக்களுக்குள்**—நறகுணம நிறைநத எடடு வஸுககளுககுள, **ஆருத பாவகன் நான்**—(நறபணபுகளில என்றும) தாழவுருத பாவகன என்னும வஸுவாகிறேன **மேவ உயர் பல் கிரிக்குள்**—சிகரஙகளால மிகவும உயாநதிருககும பல மலைகளுககுள, **மிக்கு மேருவும் நான்**—தலைசிறநத மேருவும நானே.

॥ भा ॥ रुद्राणामेकादशानां शङ्करोऽहमस्मि। यक्षरक्षसां वैश्रवणोऽहम्। वसूनामष्टानां पावकोऽहम्। शिखरिणाम्—शिखरशोभि[ता]नां पर्वतानां मध्ये मेरुरहम्॥ २३॥

---

23. (ருத₃ராணும ஶங்கரஶ்ச அஸ்மி) ஏகாத₃ஶருத₃ராகளில தலைமைபெற்ற சங்கரனும நானே அவனும எனக்கு ஶரீரமாயிருந்து ஸத்தை பெற்றவனே என்று கருத்து இதையே நம்மாழ்வாரும "பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர்' தெய்வம மற்றில்லை" [திருவாய 4-10-3] "வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்கநின்றதும" [திருவாய 5-10-4] "உரைக்கின்ற முக்கட்பிரான யானே என்னும" [திருவாய 5-6-8] என்று அருளிச்செய்தார். சங்ககாலத தமிழரும "ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல மைந்துடை ஒருவனும மடங்கலும நீ" [பரிபாடல 1] [ஐந்து தலைகளை உடையவனுய, தெய்வததன்மை உடையவனுய, சிறந்த ப₃லததையும சகதியையும உடையவனுன சிவனும, அவன செய்யும ஸமஹாரததொழிலும திருமாலாகிய நீயே] என்று ஶிவனையும, அவன செய்யும் ஸமஹாரத தொழிலையும திருமாலோடு ஒரே வேற்றுமையில படிப்பதனமூலம' இங்கு ஸவரூபைகயம கருதப்படவில்லை, திருமால பரகாரியாகவும,மற்றவையனைததும அவனுக்கு பரகாரமாகவும இருப்பதாலே அனைததும திருமாலே என்று கூறப்படுகிறது' என்று காட்டினாாகள (விததேஶோ யக்ஷரக்ஷஸாம) யக்ஷாகள ராக்ஷஸாகளுக்குள பணததுக்கு அதி₄பதியாகையாலே தலைசிறந்தவனுன குபே₃ரன நானே. யக்ஷாகளும ராக்ஷஸாகளும நெருங்கிய ஜாதியாகையாலே சோதது எடுக்கப்படுகிறார்கள. ஆகையால குபே₃ரன ராக்ஷஸஜாதியைச சோந்தவன என்று நினைக்க இடமில்லை. பணததுக்குப பதியாயிருப்பவன என்னும 'விததேஶ' பத₃ததால யக்ஷ ராக்ஷஸாகளுக்குள் குபே₃ரனுக்குள்ள சிறப்பு உணாததப்படுகிறது. இப்படி நிர்த்த₄ாரணே ஷஷ்டி₂யைக்கொள்ளாமல ஸமப₃ந்த₄ஸாமாந்யப பொருளில ஆறும வேற்றுமை வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக்கொண்டு 'நக்ஷத்ராணும அஹம ஶஶீ'(21) என்றவிடததிற்போலே யக்ஷராக்ஷஸ ஜாதி இரண்டுக்கும தலைவனுன குபே₃ரன நானே என்று கூறுவதாகவும கொள்ளலாம் (வஸூநாம பாவகஶ்ச அஸ்மி) எட்டு வஸுக்களுள் தலைமைபெற்றவனுன பாவகன என்னும வஸு நானே. (மேரு ஶிக₂ரிணும அஹம) பொன, இரததினம முதலானவற்றுலான சிக₂ரங்களையுடைய மலைகளுக்குள நான சிறப்புற்ற மேரு மலையாகி

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम्।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४॥

24. புரோத₄ஸாம் ச முக்₂யம் மாம் வித₃தி₄ பார்த்த₂ ப₃ருஹஸ்பதிம் ।
ஸேநாநீநாமஹம் ஸ்கந்த₃ ஸரஸாமஸ்மி ஸாக₃ர ॥

பார்தத₂'—குநதீபுதரனே! **புரோத₄ஸாம**—புரோஹிதா களுள, **முக₂யம்**—சிறபபுறறவரான, **ப்₃ருஹஸ்பதிம் ச**—ப₃ருஹஸபதியாகவும, **மாம வித்₃தி₄**—எனனை அறிவாயாக, **ஸேநாநீநாம்**—ஸேனைத தலைவாகளுககுள, **ஸ்கநத₃:**—(சிறப புறற) முருகன, **அஹம்**—நானே, **ஸரஸாம்**—குளஙக ளுககுள, **ஸாக₃ர.**—(சிறபபுறற) கடல, **அஹமஸ்மி**—நானேயாகிறேன.

**25. முறறும் புரோகிதர்க்குள முன்னும்பிர கற்பதியென்
றுறறு விசயா வுணரெனனை—மற்றுததான்
சேனைத தலைவரிற சீரக்கந்தன் சாகரநான்
ஏனைப் புனறறடங்கட கிஙகு.**

விசயா—விஜயனே ! **முற்றும் புரோகிதர்க்குள்**—அறிவால நிறைநத புரோஹிதாகளுககுள, **முனனும் பிரகற்பதி எனறு**—முககியமானவனை ப₃ருஹஸபதி எனறு, **எனனை உறறு உணர்**—எனனை நனகு அறிவாய, **மற்றுத் தான்**—மேலும, **சேனைததலைவரில்**—ஸேனைததலைவாகளுக குள, **சீர்க்கநதன் (நான்)**—சிறபபுறற முருகன நானே, **ஏனை**—மேலும, **இங்கு**—இவவுலகில, **புனல் தடங்கடகு**—குளஙகளுககுள, **சாகரம் நான்**—சிறபபுறற கடலும நானே.

றேன. 'ஶிக₂ரி' ஶப்₃த₃ததிலே 'இநிச' ப்ரதயயம் 'பூ₄மநிநத₃ா ப்ரஶமஸாஸு' எனறு தொடஙகும் இலககண விதி₄பபடி பரஶமஸைப் பொருளிலேயாய, பொன, இரததினம் முதலானவறறுலான சிகரங்களை உடையவையாகையாலே கவிகளால் புகழப்படும் மலைகளைக குறிககிறது. இககாரணததாலேயே இததகைய ஶிக₂ரஙகளிலலாத ஹிமாலயம முதலான மலைகளை 25-வது ஶ்லோகததில் 'ஸத₂ாவராணும் ஹிமாலய·' எனறு கூறியதோடு புநருக்தியிலலை. 23.

॥ भा ॥ पुरोधसामुत्कृष्टो बृहस्पतिर्यः, सोऽहमस्मि। सेनानीनां— सेनापतीनां स्कन्दोऽहमस्मि। सरसां सागरोऽहमस्मि ॥ २४ ॥

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम्।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

---

24. (புரோத₄ஸாம ச முக₂யம ப₃ருஹஸபதிம மாம வித₃தி₄) புரோஹிதாகளுள முககியமானவரான ப்₃ருஹஸபதியாக எனனை அறிவாய. ப₃ருஹத்துககள் எனபபடும ஆசாரய ஸத₂ானததை வகிககும புரோகிதாகளுள இவா தலைமைபெறறவா எனபதை 'ப₃ருஹஸபதி' எனனும பெயரே காட்டுகிறது அறிவில சிறநத வாகளை 'ப₃ருஹஸபதி' எனறு அழைககும உலகவழககும இவரது சிறபபைக காட்டுகிறது. 'வாசஸ்பதி' எனறு இவருககு வழஙகும் மறறொரு பெயரும இவரது வாககுவனமையைக காட்டுகிறது. இச சிறபபுககளையெலலாம முக்₂யஶப₃த₃ததாலே உணாததுகிறுன கணணன. இநத முக₂யஶப்₃த₃ததை—கணணன தனனேடு ஒரே வேறறுமையில படிககும எலலா ஶப₃த₃ஙகளோடும சோததுக கொளளவேணடும. (ஸேநாநீநாம அஹம ஸகநத₃) ஸேனைத தலைவாகளுககுள சிறப்புறற கந்தனுகவும நான ஆகிறேன கரௌஞசமலையைத துளைததது, சூரமாவைத தடிநதது, தே₃வ ஸேனதி₄பதியாயிருநது பல வெறறிகளை தே₃வாகளுககுத தநதது முதலான இவனது சிறபபுகள இதிஹாஸபுராணஙகளிலும, சஙக இலககியஙகளிலும பரஸித₃த₄ம. காமததுககு வசப்பட்ட சேனைத்தலைவாகளே இஙகு 'ஸேநாநீ' ஶப₃த₃ததால எடுககபபடு கிறுர்கள. அபராகருத லோகததிலிருபபவராகையாலே ப்ராகருத விலக்ஷணரான விஷ்வகஸேநராகிற ஸேனைமுதலியாா இஙகுளள 'ஸேநாநீ' ஶப₃த₃ததால கருதபபடவிலலை. (ஸரஸாம ஸாக₃ர அஸமி) குளஙகளுககுள் சிறபபுறற கடலாயிருககிறேன நான இஙகு 'ஸரஸ' எனறு நீரோட்டம இலலாதவையாய, நிலையா யிருககும் நீருககு இருப்பிடமாயிருககும நீர்நிலைகள் குறிககபபடு கினறன கடலும அததகையதொரு நீாநிலையாயிருககையாலே பெரியதொரு ஸரஸஸாகிறது. நீரோட்டமுளள நீருககு இருபபிட மான நதிகள 31-வது ஶலோகததில் 'ஸரோதஸாமஸமி ஜாஹநவீ' எனறு குறிககபபடுகையாலே இஙகு நீரோட்டமிலலாத நீாநிலைகளையே 'ஸர' எனும் ஶப₃த₃ததால் குறிப்பது பொருததம. (பாாதத₂) என அததையான குநதியின பிள்ளையாகையாலே எனது இபபெருமைகளை உககககககூடிய உனககுக கூறுகிறேன எனறு கருததது. 24.

25. மஹர்ஷீணும் ப₄ருகு₃ரஹம் கி₃ராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் ।
யஜ்ஞாநாம ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி ஸ்த₂ாவராணும ஹிமாலய:॥

மஹர்ஷீணும்—மரீசி முதலான மஹரிஷிகளுககுள, **அஹம்**—நான, **ப₄ருகு₃**—(சிறநதவரான) ப₄ருகு₃வாகிறேன. **கி₃ராம்**—பொருளுடைய ஶப₃த₃ஙகளுககுள, **ஏகமக்ஷரம் அஸமி**—ஒறறை எழுததாகிற பரணவமாகிறேன **யஜ்ஞாநாம்**—யஜஞஙகளுககுள, **ஜபயஜ்ஞ அஸமி**—(சிறநததான) ஜபயஜஞமாக ஆகிறேன **ஸ்த₂ாவராணும்** — ஸாமாநய மலைகளுககுள, **ஹிமாலய:** — (சிறநததான) இமயமலை யாகிறேன.

---

26. மாமுனிவர் தம்மிற பிருகுநான் வணசொறகு
ளோமென்று சொலலுமோ ரக்கரநான்—சேமமுறு
மெசசங்க ளிறசெபமா மெச்சநா னிறபவறறு
ளுச்சந திகழிமவா னுறறு.

மாமுனிவர் தம்மில்—மஹரிஷிகளுககுள, **பிருகு நான்**—நான ப₄ருகு₃வாகிறேன, **வண சொறகுள்**—பொருளுடைய சொறகளுககுள, **ஓம் எனறு சொல்லும் ஓர் அக்கரம் நான்**—ஓம எனறு சொலலபபடும (சிறநததான) ஒறறை எழுதது நானே. **சேமம் உறும் எச்சங்களில்** — லோக க்ஷேமததைச செயயும யஜஞஙகளில, **செபமாம் எச்சம் நான்**—ஜபயஜஞமும நானே **உற்று நிற்பவறறுள்**—நிலையா யிருககும ஸாமாநய மலைகளுககுள, **உச்சம் திகழ் இமவான்(நான்)**—உயாவு பெறறிருககும இமவான நானே

---

25. (மஹாஷீணும ப₄ருகு₃ரஹம) ஸபதப்₃ரஹ்மாக்கள், ஸபத ரிஷிகள எனபபடும மரீசி முதலான மஹரிஷிக₃ணஙகளுககுள் சிறநதவரான ப₄ருகு₃மஹரிஷி நானே. 'தே₃வாஷீணும ச நாரத₃' [26] 'முநீனாமபயஹம வயாஸ' [37] எனறு தே₃வ ரிஷிகளையும முனிவர்களையும தனியே எடுககையாலே இஙகு மரீசி முதலான மஹரிஷிக₃ணம குறிககப்படுகிறது பாத₃மோததரத தில கூறியபடி, மறற மஹரிஷிகளுககும பரததததுவ நிாணயம் செயது, விஷ்ணுவே பரமஸாதவிகமான பரமபொருள எனறு நிருபிததவரா

॥ भा ॥ महर्षीणां मरीच्यादीनां भृगुरहम् । अर्थाभिधायिनश्शब्दा गिरः ; तासामेकमक्षरं प्रणवोऽहमस्मि । यज्ञानामुत्कृष्टो जपयज्ञोऽस्मि । पर्वतमात्राणां हिमवानहम् ॥ २५ ॥

கையாலும, அாசசாஸத$_2$லஙகள பலவற்றை ஸ்த$_2$ாபிததவராகையாலும ப$_4$ருகு$_3$மஹரிஷி மஹரிஷிகளுககுளளே சிறபபுறறவராகிருா. (கி$_3$ராம ஏகமக்ஷரம அஸமி) ஓா அாதத$_2$ததைச சொலலும ஶப$_3$த$_3$ஙகளுள ஒறறை எழுததாகிற ஓஙகாரமாகிறேன 'கி$_3$ராம' எனறு வெறும ஶப$_3$த$_3$ததைச சொலலுவதனறு. ஸமுத$_3$ரகே$_4$ாஷம முதலான பொருளறற ஓசைகளைக் குறிதது அசசொலலை வழஙகுவதிலலையனறே ஆகையால அது பொருளுடைய ஶப$_3$த$_3$ஙகளையே குறிககிறது 'அக்ஷராணும அகாரோஸமி' [33] எனறு எழுததுககளைத தனியே எடுககையாலும, எழுததுககள் அனைததுககும பொருளிலலையாகையாலும, 'கி$_3$ராம' எனபது எழுததுககளை மாததிரம குறிககாது. ஆகையால இஙகு 'கி$_3$ராம்' எனறு பொருளுடைய ஶப$_3$த$_3$ஙகளைக குறிககிறது. 'அக்ஷராணும அகாரோஸமி' எனறு அகாரததைத தனியே எடுககையால் 'ஏகமக்ஷரம' எனபது அகாரததைக குறிககாது. ஆகையால 'ஓமிதயேகாக்ஷரம ப$_3$ரஹ்ம' [கீ$_3$தை 8-13] எனறவிடததில ஏகாக்ஷரமாகக குறிககப்படட ஓஙகாரமே இஙகு 'ஏகமக்ஷரம' எனறு குறிக்கப்படுவதாகக கொளவதே பொருநதும். பொருளைக குறிககும ஶப$_3$த$_3$ஙகளுககுளளே 'அகாரவாசயனான திருமாலுக்கே அடிமைப்படடவன் மகாரவாசயனான ஜீவன' எனும தலைசிறநத பொருளைககுறிககும ஓஙகாரம சிறப்புறறது என்பது வெளிபபடை. "இலைகளைத தைககும குசசி போலே, எலலா வேத$_3$வாககியஙகளையும ப்ரணவம இணைககிறது" எனறு ஒரு வேத$_3$வாககியததில ப்ரணவததுககு மறற வேத$_3$ஶப$_3$த$_3$ஙகளைக காடடிலும மற்றொரு வகையில சிறபபும் காட்டப்பட்டது. (யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி) யஜ்ஞஙகளுக்குள சிறப்புறற ஜபயஜ்ஞுமாகிறேன. "விதி$_4$யஜ்ஞாத ஜபயஜ்ஞோ விஶிஷ்டோ த$_3$ஶபி$_4$ாகு$_3$ணை" [மநு 2-85] [வேத$_3$ஙகளில விதி$_4$க்கப்பட்ட யாக$_3$ஙகளாகிற யஜ்ஞஙகளைக காடடிலும ஜபயஜ்ஞும பத்துமடஙகு சிறநதது] எனறு கூறபபட்டது. யாக$_3$ஙகளில பசுஹிம்ஸை விதி$_4$ககப்படடுளளது. ஜபயஜ்ஞததில அது இலலை. இது யாக$_3$ஙகளைக காடடிலும ஜபயஜ்ஞுத்துககுள்ள முககியமான சிறப்பு. ஹிம்ஸையறற ஜபயஜ்ஞததிலும, பரபத்திரூபமான ஜ்ஞானயஜ்ஞுத்திலும ஈடுபடத தகுந்த பககுவமிலலாதவர்களுக்கே ஹிம்ஸையோடு

கூடிய யாகங்கள் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களைப் பெறுவதற்காக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன இந்த யாகங்களிலும் பசுஹிம்ஸை வேத விதியினால் செய்யப்படுகிறது. அந்தப் பசுவுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்துடன் ஹிம்ஸிக்கப்படுவதில்லை அந்தப் பசுவிற்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கிறது என்று ஶ்ருதி கூறுகிறது அந்த யாகம் தேவதைகளை உகப்பிப்பதாகவும் ஆகிறது ஆகையால் யாகத்தைச் செய்வதிலும் தோஷமில்லை ஆயினும் உபரிசரவஸு முதலான ஸாத்வத்தர்மநிஷ்டர்கள் அஹிம்ஸாத்மகமான ஜபயஜ்ஞம் முதலானவையே எம்பெருமானை மிகவும் உகப்பிப்பவை, மோக்ஷத்தை எளிதில் பெறுவிப்பவை என்று அறுதியிட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார்கள். இவ்விஷயங்கள் பின்வரும் ப்ரமாணங்களிலும் காட்டப்பட்டன—"குர்யாத் க்ருதபஶும் ஸங்கே குர்யாத் பிஷ்டபஶும் ததா। ந த்வேவ து வ்ருதா ஹந்தும் பஶுமிச்சேத் கதாசந॥" [மநு 5 37] [ப்ராணிமாம்ஸத்தைப் புசிக்க நினைவுண்டானால் (யாகத்தில்) நெய்யினாலாவது, மாவினாலாவது ப்ராணியைப்போல் செய்து சாப்பிடலாம். பசுவை வீணுக்குக்கொல்ல விரும்பவும் கூடாது] "பஶுயஜ்ஞை கதம் ஹிம்ஸ்ரை மாத்ருஶோ யஷ்டுமர்ஹதி" [பார மோக்ஷ] [பஶுஹிம்ஸையைச் செய்யும் பஶுயஜ்ஞங்களைக்கொண்டு என்னைப்போன்றவன் எப்படி யாகம் செய்யமுடியும்?] "ஹிம்ஸாத்மகைஸ்து கிம தஸ்ய யஜ்ஞை கார்யம் மஹாத்மந। ப்ரஸ்வாபே ச ப்ரபோதே ச பூஜிதோ யேந கேஶவ॥" [பார-மோக்ஷ] [மஹாத்மாவாய், தூங்கும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் கேஶவனைப் பூஜித்த அவனுக்கு ஹிம்ஸையைச் செய்யும் யஜ்ஞங்களால் என்ன பயன்?] இவ்வண்ணமாக மற்ற யாகங்களில் ஹிம்ஸை ஏற்படுகிறதே என்னும் கேள்வியும், அது பகுவமற்ற அதிகாரிகளுக்கே எனும் பதிலும் சொல்லவேண்டிய பெரிய இடாப்பாடு உள்ளது, ஜபயஜ்ஞத்தில் இக்கேள்விக்கே இடமில்லை; ஜபிக்கப்படும் மந்திரத்தின் பொருள் தடையற விளங்குகிறது, பீஜம், அங்க ந்யாஸகரந்யாஸங்கள் முதலானவற்றின்மூலம் விரைவில் ஸமாதிநிலை கிட்டுகிறது இக்காரணங்களால் ஜபயஜ்ஞம் மற்ற யஜ்ஞங்களைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. மற்ற யஜ்ஞங்கள் அகநிகாயத்தில் அதிகாரமுள்ள க்ருஹஸ்தனே அநுஷ்டிக்கக்கூடியவை, ஜபயஜ்ஞம் அப்படியல்லாமல் எல்லா ஆஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அநுஷ்டிக்கக்கூடியது, "ஜப்யேநைவ து ஸம்ஸித்த்யேத ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்ஶய। குர்யாதந்யந் ந வா குர்யாத் மைத்ரோ ப்ராஹ்மண உச்யதே॥" [மநு 2-87] [ப்ராஹ்மணன் ஜபயஜ்ஞத்தில் ஜபிப்பதாலேயே ஸித்தியடைவான், இதில் ஐயமில்லை, மற்ற

अश्वत्थस्सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः।
गन्धर्वाणां चित्ररथस्सिद्धानां कपिलो मुनिः॥ २६॥

26. அஶ்வத்த₂ஸ்ஸர்வவ்ருக்ஷாணும் தே₃வர்ஷீணும் ச நாரத₃: ।
க₃ந்த₄ர்வாணும் சித்ரரத₂ஸ்ஸித்₃தா₄நாம் கபிலோ முநி:॥

उच्चैश्श्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम्।
ऐरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम्॥ २७॥

27. உச்சைஶ்ஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்₃தி₄ மாமம்ருதோத்₃ப₄வம் ।
ஐராவதம் க₃ஜேந்த்₃ராணும் நராணும ச நராதி₄பம் ॥

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक्।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः॥ २८॥

28. ஆயுத₄ாநாமஹம் வஜ்ரம் தே₄நூநாமஸ்மி காமது₄க் ।
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த₃ர்ப்ப. ஸாபபாணுமஸ்மி வாஸுகி: ॥

யாக₃ங்களைச செய்தாலும செயயலாம (பூ₄தத₃யையினுலே) செயயாமல் விடடாலும விடலாம, எலலா ஜீவராஶிகளிடமும் நட்புககொணடவனே ப₃ராஹ்மணனுகிருன்.] எனகிறபடியே நாலு ஆஶ்ரமததிலும சேராமல் மனைவியையிழந்து ஸநயாஸியாகாமலிருக்கும் வித₄ுரன முதலானுர்கசும ஜபயஜஞததால ஸித்₃தி₄ ஏறபடுகிறது. இநதச சிறப்புகளால 'யஜஞஙகளுக்குள ஜபயஜஞம நானே' எனகிருன் கணணன். (ஸத₂ாவராணும ஹிமாலய) நிலையாயிருககும் ஸாத₄ாரணமலைகளில நான இமயமலையாகிறேன. ஶிக₂ரிகளான மேரு முதலான மலைகளைப் பறறி முன்னமே கூறப்பட்டது, ஸத₂ாவர ஶப்₃த₃ம மரஙகளைக குறிககுமாயினும் "அஶ்வதத₂ ஸாவ வருக்ஷாணும" எனறு மரஙகள் அடுததுச சொல்லபபடவிருககினறனவாகையாலும், இமயமலை மலைகளில சோநததேயொழிய மரஙகளில் சோந்ததலலவாகையாலும, இஙகு ஸத₂ாவரஶப₃த₃ம் பொன முதலிய முடிகளற்ற ஸாமாநய மலைகளைக குறிககிறது. அமமலைகளில் நீளத்தாலும், உயரததாலும் பெருமை பெறறிருககையாலும, பிரிதி, பதரி முதலானவிடஙகளில எமபெருமானும், கைலாஸததில் சிவனும், மறறும பல தேவர்களும, ரிஷிகளும், யோகி₃களும் வாழுமிடமாகையாலும் இமயமலைககுளள சிறப்பு வெளிப்படையானது. 25.

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमस्संयमतामहम् ॥ २९ ॥

29. அநநதஶசாஸமி நாக3ாநாம வருணோ யாத3ஸாமஹம் ।
பிதருணுமாயமா சாஸமி யமஸஸமயமதாமஹம ॥

ஸர்வ வருக்ஷாணும — எலலா மரஙகளுககுளளும, **அஶவதத2** —அரசமரமாகிறேன, **தே3வாஷீணும் ச**—தே3வரிஷிகளுககுளளும, **நாரத3** —நாரதஞகிறேன, **க3நத4ர்வாணும**—க3நத4ாவாகளுககுள, **சிதரரத2**·—சிததிரரத2ஞகிறேன, **ஸித்3த4ாநாம** — அணிமாதி3ஸித3தி4பெறறவாகளுககுள, **கபில முநி** —கபிலமுனியாகிறேன, **அஶவாநாம்**-குதிரைகளுககுள, **அம்ருதோத்3ப4வம** — திருபபாறகடலமுததததிலுணடான, **உசசைஶஶரவஸம**—உசசைஶஶரவஸ எனனும குதிரையாக, **மாம் வித3தி4**—எனனே அறிவாய. **க3ஜேநத3ராணும்** — சிறநத யானேகளுள, **ஐராவதம்** — ஐராவதமாகவும (எனனேயறிவாய), **நராணும் ச**—மனிதாகளுககுளளும, **நராதி4பம்**—அரசஞக (எனனே அறிவாய), **ஆயுத4ாநாம**—ஆயுத4ஙகளுககுள, **அஹம வஜரம அஸமி**—நான வஜராயுத4மாகிறேன, **தே4நூநாம்**—பசுககளுககுள, **காமது4க் அஸமி**—காமதே4னு ஆகிறேன, **பரஜந** — பரஜைகள உணடாவதறகுக காரணமான, **கநத3ர்பப ச அஸமி**—மனமத2ஞகவும ஆகிறேன, **ஸர்ப்பாணும்**—ஒரு தலேபபாமபுகளில, **வாஸுகி. அஸமி**—வாஸுகியாகிறேன. **நாக3ாநாம்** — பலதலேபபாமபுகளில, **அநநத ச அஸமி**—அனநதஞகவும இருககிறேன, **யாத3ஸாம்** — ஜலததுள வஸிபபவாகளுககுள, **வருண· அஹம்**—நான வருணஞகிறேன, **பிதருணும்**—பிதருககளுககுள, **அாயமா ச அஸமி**—அாயமாவாகவுமாகிறேன, **ஸம்யமதாம்** — தணடிபபவாகளுககுள, **யம அஹம்**—நான யமஞகிறேன

27. சீரரசிங் கெமமரததுந தெயவ முனிவாகளிற
பேரறிவ ஞாரதனும பேசிஞன ருரமருங
கநதிருவாக காவலஞன கணஞா கபிலமுனி
முநதியலுஞ சிததாககு முன.

இஙகு எமமரததும — இவவுலகிலுளள எலலா மரத துளளுமம, **சீா அரசு**—சிறபபுறற அரசமரமாகிறேன, **பேசில**—பேசபபுககால, **தெயவமுனிவாகளில**—தேவரிஷி களில, **போ அறிவன நாரதனும நான**—பேரறிவாளஞன நாரதனும நானே, **தாா அமருமம கநதிருவா காவலன நான**—மாலை தரிதத கநதர்வராஜாவான சிதரரதன நானே, **முநது இயலும சிததாககு**-பழையவாகளான ஸிததர் புருஷாகளுககுள, **முன கண ஆா கபிலமுனி நான**—முற பட்டவராய, அறிவு நிறைநதவரான கபிலமுனி நானே.

28. எனனைப பரிக ளிவறறி லமுதுதிதத
முனனைப பரியாக முறறுணாநீ—யனனவகை
யைரா வதமா வணிகளிறறுக காஙகுநராக
கேராா நராதிபஞ வெண.

பரிகள இவறறில—குதிரைகளுககுள **அமுது உதிதத முனனைப பரியாக** — திருபபாறகடலமுதததில உணடான பழஙகுதிரையான உசசைசரவஸஸாக, **எனனை**— எனனை, **நீ**—நீ, **முறறு உணா**—நனகு உணாவாயாக, **அணி களிறறுககு**—அலஙகரிககபபடட யானைகளுககுள, **அனன வகை**—முறகூறியபடி திருபபாறகடலமுதததில உதிதத, **ஐராவதமா** — ஐராவதமெனனும யானையாக (எனனை அறிவாய), **ஆஙகு**—இவவுலகில, **நராககு**-மனிதாகளுககுள, **ஏாஆர் நராதிபஞ** — சிறபபுடைய அரசஞக, **எண**— (எனனை) நினைபபாயாக

29. வலலா யுதஙகளில வச்சிரநான வணகோவி
லெலலாஞ் சுரககு மெழிறகோநான—சொலலாரு
முறபததிக் கநதற் பஞனா ஞுயாகாளச
சறபததில் வாசுகிநான ருன.

வல் ஆயுதங்களில வலிமைமிகக ஆயுத₄ஙகளில, **நான் வசசிரம**—நான வஜராயுத₄மாகிறேன, **வண் கோவில**—வணமைமிகக பசுககளில, **எல்லாம் சுரகும்**—கேடடதை யெலலாம கொடுககும, **எழில கோ நான்**—அழகிய காம தே₄நு நானே, **சொல ஆரும உறபததி**—அனைவராலும புகழபபடும பரஜோதபததியைச செயயும, **கநதறபனும நான**—மனமத னும நானே, **உயர் காளச் சறபததில**—உயா வுடைய (ஒருதலை) காலசாபபஙகளில, **வாசுகி**—வாசுகி எனனும பாமபு, **நான தான**—நானே

30. பனமுகதது நாகததுப பணபா ரனநதனுன
றுனமுகததுக கோவருணன றேயததாக்—கின்
லான பிதுககட கரியமா தணடிபபார்க [முகத்தி
கூன மறயமனு முறறு.

பல முகதது நாகதது—பலதலைகளையுடைய பாமபுக ளுககுள, **பணபு ஆா** — ப₄க₃வசசே₂ஷதவம நிறைநத, **அனநதன நான**—ஆதி₃ஶேஷன நானே, **தோயததாக்கு**—ஜலவாஸிகளுககுள, **தொல முகதது கோ வருணன**—அநாதி₃காலமாக முக₂யதவததையுடைய கடலரசனுன வருணன நானே **இன முகததில் ஆன பிதுக்கடகு**—இனிய முக₂ததையுடைய பிதருககளுககுள, **அரியமா** — அாயமா நானே **ஊனமற முறறு தண்டிபபாாககு** — பக்ஷபாத மிலலாமல அனைவரையும தணடிபபவாகளுககுள, **யமனும**—நான யமனுகிறேன

---

26 (அாவதத₂ஸஃாவவருக்ஷாணும) பூஜிககததகக மரஙகள் அனைததுககுளளும அரசமரமாகிறேன நான அரசமரததைக காடடிலும பாரிஜாதம முதலான மரஙகள பலவகையில சிறப்புறறவை யானுலும, ப₄க₃வதஸாநநித₄யமுளளதாகையால பூஜிககத்தகக அரச மரமே பாரிஜாதம முதலானவறறைக காடடிலும சிறபபுறறது எனறு கருதது (தே₃வாஷீணும ச நாரத₃) தே₃வரிஷிகளுககுள நான நாரத₃னுகிறேன. ரிஷிஶப₃த₃ம 'வேத₃மநதரததைக கணடவா' என னும பொருளையுடையது தே₃வராகவும இருநது ரிஷியாகவும் இருபபவா

||भा|| वृक्षाणां पूज्योऽश्वत्थोऽहम्। देवर्षीणां नारदोऽहम्। कामधुक् — दिव्या सुरभिः। जननहेतुः कन्दर्पश्चाहमस्मि। सर्पाः—

தே$_3$வரிஷி மஹாப$_4$ாரதம முதலானவற்றில பல இடங்களில பரம விஷ்ணுப$_4$க்தராயிருக்கை முதலான பல பெருமைகள் நாரத$_3$ருக்குச சொல்லப்பட்டிருப்பது இங்கு அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது (க$_3$ந்த$_4$ர் வாணும சித்ரரத$_2$) க$_3$ந்த$_4$ர்வர்களுக்குள் க$_3$ந்த$_4$ர்வராஜனான சித்ரரத$_2$ன் நானே. (ஸித்$_3$த$_4$ாநாம கபிலோ முநி) ஸித்$_3$த$_4$ புருஷர்களுள் கபிலமுனி நானே. முற்பிறவிகளில் செய்த புண்யத்தின் பயனுக்ப பிறந்தது முதல் 1 அணிமா, 2 மஹிமா, 3 க$_3$ரிமா, 4 லகி$_4$மா, 5 ப்ராப்தி, 6 ப்ராகாம்யம், 7 ஐஶ்வர்யம், 8 வஶித்வம் என்னும் அஷ்டமாஸித்$_3$தி$_1$களையுடையவர்கள் ஸித்$_3$த$_4$ர்கள் "ஆதி$_3$ வித்$_3$வான் ஸித்$_3$த$_4$" என்று கபிலர் ஆதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$ராகக் கூறப் படுகிறார் — "ரிஷிம் ப்ரஸூதம் கபிலம் மஹாந்தம்" [ஶவே 5-2] என்று உபநிஷத்திலும் "த$_3$த$_3$ருஶு கபிலம் தத்ர வாஸுதே$_3$வம் ஸநாதநம்" [ரா-பா$_3$ 40-24] [பழமையான வாஸுதே$_3$வனின் அவ தாரமான கபிலமுனியை அங்கு கண்டார்கள்] என்று ஸ்ரீராமாய ணத்திலும் இவர் எம்பெருமானுடைய அம்ஶம் என்று கூறப்பட்டது இவரை ஸித்$_3$த$_4$புருஷராக எடுக்கையாலே, பரஶுராமன் முதலான வர்களைப்போலே இவரையும் ஒரு ஜீவனை இடையிட்ட ஆவேஶாவதாரம் என்று கொள்ளவேண்டும். 26.

27 (அஶ்வாநாம அம்ருதோத்$_3$ப$_4$வம உச்சைஶ்ஶ்ரவஸம மாம வித்$_3$தி$_4$) குதிரைகளுக்குள் திருப்பாற்கடல்முதத்திலிருந்து உண் டான உச்சைஶ்ஶ்ரவஸ் என்னும் குதிரையாக என்னை அறிவாயாக, இங்கு அம்ருதஶப்$_3$த$_3$ம் நீரைக் குறிக்கிறது. திருப்பாற்கடல் நீரிலி ருந்து தோன்றியதன்றோ இக்குதிரை அன்றிக்கே கடையப்படும் நிலையிலிருக்கும் அமுதத்திலிருந்தே தோன்றியது என்றும் கொள்ள லாம். "அமுதில் வரும் பெண்ணமுது" [பெரியதிரு 6 1-2] என்று பெரிய பிராட்டியாரைக் குறித்தார் திருமங்கைமன்னனும் (க$_3$ஜேந் த$_3$ராணும அம்ருதோத்$_3$ப$_4$வம ஐராவதம மாம வித்$_3$தி$_4$) தி$_3$க$_3$க$_3$ஜங்க ளுக்குள் திருப்பாற்கடல்முதத்தில்நின்றும் தோன்றிய ஐராவதமென்னும் யானையாகவும் என்னை அறிவாய் "வித்$_3$தி$_4$ மாம அம்ருதோத்$_3$ப$_4$வம" என்னும் தொடர் மத்$_4$யமணிந்யாயத்தாலே முன்னும்பின்னும் அந்வ யிக்கிறது. திருப்பாற்கடல்முதத்தில் பிறந்ததாயிருக்கும் பெருமை இந்த யானைக்கும் குதிரைக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களில் படிக்கப்படும் பிறப்பால் வந்த பெருமை. து$_3$ர்வாஸரின் ஶாபத்தாலே

एकशिरसः ; नागाः—बहुशिरसः। यादांसि—जलवासिनः, तेषां वरुणोऽहम्। दण्डयतां वैवस्वतोऽहम्॥ २६—२९॥

திருப்பாற்கடலில் மறைவதற்கு முன்பு இந்த யானை ரத₃ந்தரஸாமத்திலிருந்து தோன்றியதாகவும் பிரமாணங்கள் கூறும் தே₂வேந்திரனின் வாஹனமாயிருப்பதையிட்டும், பிற்பாலவரும் இந்த ஏற்றத்தையிட்டும் கண்ணன் இந்தக் குதிரையையும் யானையையும் தன் அம்சமாகச் சொல்லுகிறான் (நராணாம் ச நராதி₄பம்) மனிதர்களுக்குள் தலைவனான அரசனாயிருப்பவன் நானே. மற்ற மனிதர்களுக்குத் தலைவனாயிருப்பதையிட்டு அரசனைத் தன் அம்சமாகக் கூறுகிறான் இதையிட்டே "நாவிஷ்ணு: ப்ருதி₂வீபதி:" [அரசன் விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவன்] என்னும் வடமொழி நூல் வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது "திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்"[திருவாய் 4-4-8] என்றார் நம்மாழ்வாரும். 27.

28. (ஆயுதா₄நாமஹம் வஜ்ரம்) ஆயுத₄ங்களுக்குள் நான் வஜ்ராயுத₄மாயிருக்கிறேன் இந்த்₃ரனுடைய ஆயுத₄மாயிருப்பதையிட்டு இதற்குச் சிறப்பு. இங்கு ஆயுத₄ங்கள் என்றது பராக்ருதமான ஆயுத₄ங்களையே குறிக்கிறது அப்ராக்ருதமான ஸுத₃ர்ஶனம் முதலான பரமபுருஷனின் ஆயுத₄ங்களைக் காட்டிலும் த₃தீ₄சி முனிவரின் எலும்பிலிருந்து உண்டான வஜ்ரம் மிகத் தாழ்ந்ததன்றோ. (தே₄நூநாமஸ்மி காமது₄க்) பசுக்களுக்குள் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கும் காமதே₄நு என்னும் தே₃வலோகப்பசு நானே கேட்டதையெல்லாம் கொடுப்பதாயிருக்கை இதற்கு மற்ற பசுக்களைக் காட்டிலும் சிறப்பு (ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த₃ர்ப்ப) உலகில் குழந்தைகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் மன்மத₂னும் நானே. மன்மத₂னுக்குள்ள இந்தச் சிறப்பு என் அதீ₄நமே என்று கருத்து அன்றிக்கே, மன்மதன் குழந்தைகளை உண்டாக்கும்போது, மற்ற ஸமயங்களைக் காட்டிலும் என் அம்ஶத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றிருக்கிறான் என்று கருத்தாகவுமாம் (ஸர்ப்பாணாம் வாஸுகி அஸ்மி) ஒருதலைப்பாம்புகளுக்குள் வாஸுகி நானே அடுத்தபடி பலதலைப்பாம்புகளை நாக₃ஶப்₃த₃த்தாலே எடுக்கையாலே, இங்கு ஸர்ப்பஶப்₄த₃ம் ஒருதலைப்பாம்புகளைக் குறிக்கிறது. அமுதம் கடைந்தபோது கடைகயிறாயிருந்தமை முதலான பெருமைகள் வாஸுகிக்குப் புராணஸித்₃த₄மானது, 28.

29. (நாகா₃நாம் அநந்தஶ்ச அஸ்மி) பலதலைப்பாம்புகளில் நான் ஆதி₃ஶேஷனாகிறேன். "க₃ந்த₄ர்வாப்ஸரஸஸ்ஸித்₃த₄ா

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम्।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम्॥ ३०॥

30. பரஹலாத3ஶசாஸமி தை3தயாநாம காலः கலயதாமஹம।
மருக3ாணும ச மருகே3நத்3ரோऽஹம வைநதேயஶச
பக்ஷிணும ॥

தை3தயாநாம — அஸுராகளுககுள, **ப்ரஹலாத3 ச அஸமி**-பரஹலாத3னுசவும ஆகிறேன, **கலயதாம** -(துனபம விளைகச) எணணுகிறவாகளுககுள, **காலः அஹம** — (மரணததுனபததை விளைககும) காலனுகிறேன நான, **மருக3ாணும**—விலஙகுகளுககுள, **மருகே3நத்3ர ச அஹம்**- விலஙகரசனுகிற சிஙகமாகிறேன நான, **பக்ஷிணும**—பறவைகளுககுள, **வைநதேய ச**—க3ருட3னுகவும ஆகிறேன நான.

கிநநரோரக3சாரணு । நாநதம கு3ணுநாம க3சச2நதி தேநாநநதோऽய முசயதே ॥" [வி-பு 2-5 24] [க3நத4ாவாகள, அபஸரஸஸுககள, ஸித3த4ாகள, கிநநராகள, பாமபுகள, சாரணாகள ஆகிய அனை வரும இவருடைய கு3ணஙகளின எலலையைக காணுமையால இவா அநநதன எனபபடுகிருா] எனபது அநநதஶப3த3ததாலேயே ஸித3த4மான குணசசிறபபு ஆதி3ஶேஷன எனனும இவருடைய மறருெரு திருநாமமும "செனருல குடையாம" [முதல-திருவ 53] "நிவாஸஶயயாஸந" [ஸதோ ர 40] எனகிற பரமாணஙகளினபடியே இவருடைய ஶேஷதவச சிறபபைக காட்டுகிறது (வருணோ யாத3ஸாமஹம) ஜலததில வஸிபபவாகளுககுள நான வருணனுகிறேன. வருணனையும ஜலததில வஸிபபவனுககொளளுமபோது இது 'நிாதத4ாரணே ஷஷடி2'யாகும மறற ஜலவாஸிகளுககுத தலைவனு யிருககை அவனுககுச சிறபபு அனறிககே, 'யாத3ஸாம' எனறு ஜல ஜநதுககளைமாததிரம குறிபபதாககொணடால, இநத ஆரும வேற றுமையை 'ஸமப3நத4ஸாமாநயே ஷஷடி2'யாககொணடு 'அவாக ளுககுப பதியான வருணனுகிறேன நான' எனறு பொருளகொளள வேணடும (பிதருணுமாயமா சாஸமி) பிதருககளுககுள சிறபபுறற வனுன அாயமா ஆகிறேன நான. 'பிதருககளுககு ராஜாவாயிருபபவன அாயமா' எனறு தாதபாயசநத3ரிகை (யம ஸமயமதாமஹம) தணடிப பவாகளுககுள ஸூாயபுதரனுன யமனுகிறேன நான தணடிப் பவர்களுககுள தலைமைபெறறு நிறபவன த4ாமராஜனுகிற யமனே எனபது ஸாவலோக பரஸித3த4ம. 29.

॥ भा ॥ अनर्थप्रेप्सुतया गणयतां मध्ये कालः—मृत्युरहम् ॥ ३० ॥

31. தைத்தியரிற பொன்னன புதல்வனுன றனனியத்திற
கோத்தியலுங காலனுங கூறறுவனுன - பார்த்தியலும
சிஙகநான சேர மிருகத்திற செலபறவைக
கஙகருடன ருனுநா னஙகு.

தைத்தியரில - அஸுரர்களுக்குள, **பொனனன் புதல்வன் நான**—ஹிரணயன பிளளேயாகிற பரஹலாதன நான, **தன இயத்தில**—தன இதயத்தில, **கோதது இயலும்**—(மரண காலத்தை) எணணிக்கொணடிருநது செயலபுரியும, **காலனும கூறறுவன நான**—மரணத்தை விளேககும காலன நான, **மிருகத்தில**—விலஙகுகளுக்குள, **சேர**—அனேத்தை யும, **பாரதது இயலும**—(தனககு அடஙகியதாக) எணணித தொழிலபுரியும, **சிஙகம நான**—சிஙகம நானே, **அங்கு செல பறவைக்கு** -ஆகாசத்தில பறககும பறவைகளுக்குள, **அம் கருடன தானும நான**-அழகிய கருடனுயிருபபவனும நானே.

30 (பரஹலாதமு சாஸமி தைதயாநாம அஸுரர்களுக்குள நான பரஹலாதனுகிறேன "உபமாநமசேஷாணாம ஸாதூநாம யஸஸதாΣபவத" [வி பு 1-15 156] [எலலா ஸாதுக்களுக்கும எபபோதும எவன உபமாநமானுனே] என்று ஸாதுக்கள அனே வாககும உதாஹரணமாயிருககை பரஹலாதனுக்குள்ள சிறபபு. (கால கலயதாம அஹம) தீஙகுவிளேகக எணணுகிறவர்களுக்குள நான காலனுகிறேன "அஹமேவாΣக்ஷய கால" [33] என்று நிதயமான காலததவத்தைபபற்றி மேல ஸலோகத்தில சொலலவிருககிறதாகை யால, இஙகு காலஸபதம அதைக குறிககாது யமனேபபறறி ஏற கனவே சொலலிவிட்டபடியால காலஸபதம அவனேயும குறிககாது. ஆகையால யமனுடைய அதிகாரிகளிலொருவனுய, மரணத்தை விளேபபவனுகப புராணஙகளில பரஸித்தனுன காலன எனப படுமவனே இஙகு குறிககப்படுகிருன என்று கொளவதே பொருதத மானது 'கலயதாம' எனனும பதம பொதுவாக அறிகிறவர்களேக குறிபபதாககொணடால, அவர்களுக்குள காலனுககு நிரததாரணப பொருள பொருநதாது. ஆகையால காலஸபதத்தின பொருளேயும கருத்தில கொணடு பாரககுமபோது, இஙகு 'கலயதாம' என்றது— தீஙகுவிளேகக எணணுகிறவர்களேக குறிககிறது என்றே கொளள

पवनः पवतामस्मि रामश्शस्त्रभृतामहम् ।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥ ३१ ॥

31. பவந பவதாமஸ்மி ராமஶ்ஶஸ்த்ரப்₄ருதாமஹம் ।
ஜ₂ஷாணும் மகரஶ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ ॥

பவதாம்-அசையுமியல்வுடையவற்றுள், **பவந அஸ்மி**-காற்ருகிறேன் நான், **ஶஸ்த்ரப்₄ருதாம்**—ஆயுத₄மேந்தியவர்களுள், **அஹம் ராம** —நான் (சக்ரவர்த்தித் திருமகனான) ராமனுகிறேன். **ஜ₂ஷாணும்**—நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள், **மகர ச அஸ்மி** — மகரமீனுகிறேன் நான், **ஸ்ரோதஸாம்**—ஓடும் நதிகளுள், **ஜாஹ்நவீ அஸ்மி**—கங்கையாகிறேன் நான்

---

32. ஓடுமவை தம்மி லுயாபவன ஞெணபடைசீ
ரீடுடையார் தம்மி லிராமனுை—னீடுவளர்
வணபுனனமீன றம்மின மகரநான யாறுகளில்
நன்புனலசேர் சான்னவியு நான.

வேணடும். மரணமாகிற தீஙகை விளைகக எணணுகிருனுகையாலே காலன தீஙகுவிளைகக எணணுகிறவாகளுககுள் தலைமைபெற்றவனுகிருன மரணததைக காட்டிலும மேலான தீஙகு இலலையனறே! 'கலயதாம' எனறு எணணுகிறவாகளைக கூறுகையாலும இஙகு காலஶப்₃த₃ததாலே அசேதனமான காலததைப பொருளாககொளள முடியாது ஆகையால மரணததை விளைககும கூறறுவனே பொருளாகவேணடும. (மருக₃ாணும ச மருகே₃நத₃ரோऽஹம) விலஙகுகளுககுள விலஙகரசனுன சிஙகம நானே விலஙகுகளுககு அரசன எனறு காட்டும மருகே₃நத₃ரஶப்₃த₃மே சிஙகததிறகு மறற விலஙகுகளைக காட்டிலும சிறபபைத தெரிவிககிறது. (வைநதேயஶச பக்ஷிணும) பறவைகளுககுள க₃ருட₃னுகிறேன் நான. மறற பறவைகளைக காட்டிலும மிகுநத வேக₃முளளவனுகையாலும, பரம பொருளான விஷ்ணுவின வாஹனமாகையாலும, "ஸுபர்ணேऽஸி க₃ருதமாந" [யஜுஸ்ஸம்ஹிதை 4 1-42] எனனும வேத₃வாகயததிலே வேத₃வடிவினனுகக கூறபபட்டிருககையாலும விநதையின பிளளையாகப பிறநத க₃ருட₃னுககு மறற பறவைகளைக காட்டிலும சிறபபு ஸுப்ரஸித₃த₄மானது. 30.

॥ भा ॥ पवनाम्—गमनस्वभावानां पवनोऽहम्। शस्त्रभृतां रामोऽहम्। शस्त्रभृत्त्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावात्। आदित्यादयश्च

ஓடும் அவை தமமில—அசையும இயலவுடையவறறுள, **உயர் பவனன நான்** — சிறபபுறற காறருகி்றேன நான. **ஒண சீர் படை ஈடு உடையார் தமமில**—ஒளி பொருநதிய சிறபபுடைய ஆயுத₄ததை நனகு ஏநதியவாகளுககுள, **இராமன நான** — (சககரவாததித திருமகனுன) இராமன நானே **நீடு வணபுனல வளா மீனதமமில்**—நீணடநாள கடலநீரில வளரும பெரிய மீனகளுககுள **மகரம நான்**— மகர மீன நானே, **யாறுகளில**—ஓடும நதிகளுககுள, **நன் புனல சேர் சாநநவியும நான** — சிறபபுறற நீரையுடைய க₃ஙகைக₃யும நானே.

---

31 (பவதாம பவந அஸமி) அசையும இயலவுடையவறறுள் காறருகிறேன நான, இஙகு 'பவதாம' எனனும பத₃ததிறகு "பரஸபே₂ாடநம து பவநம" [வைஜயநதீ-பாதாள-புரா-66] எனகிற நிக₄ணடுவினபடி புடைபபதாகிற கரியையைப பொருளாகக கொணடால, புடைபபவாகளில காறறு சேராதாகையாலே நிரத்-த₄ாரணப் பொருள ஓடடாது ஆகையால 'எபபோதும அசைவதையே இயல்வாகக கொணடவைகளுள்' எனறு இபபத₃ததுககுப பொருள் கொளளபபடடது. காறறினுல உநதபபட்டே இவவுலகில பல பொருளகள அசைவதை நாம பரதயக்ஷமாகக காணகினறேமாகை யாலே அசைகினறவறறுள காறறே மிகசசிறநதது எனறு தேறுகிறது. (ராம ஶஸதரப₄ருதாம அஹம) ஆயுத₄ம ஏநதியவாகளுள் நானு சகரவாததித திருமகனுன ராமனுகிறேன பரஶுராமனும ப₃லராமனுன ஒருசேதனனை இடையிடட அவதாரஙகளேயாகையாலும, பரஶுராம னையும வெனற ராமனே ஆயுத₄மேநதியவர்களில தலைசிறநதவன் எனபது ராவணன முதலான எணணிறநத அரககாகளைககொனறதி லிருநதே விளஙகுகையாலும, இஙகு ராமஶப₃த₃த்தாலே த₃ாஶரதி₂ ராமனைக கொளவதே உசிதம கணணனும் ராமனும ஒருவரேயா யிருகக, கணணன ராமனை இஙகு தன விபூ₄தியாகக குறிபபிடுவது பொருநதுமோ? எனில, இஙகு ராமனை விபூ₄தியாககொளளாமல், ஆயுத₄மேநதி நிறகும தனமையை விபூ₄தியாககொணடால்

क्षेत्रज्ञा आत्मत्वेनावस्थितस्य भगवतश्शरीरतया धर्मभूता इति शस्त्रभृत्त्वस्थानीयाः ॥ ३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥

32. ஸர்க்க₃ாணுமாதி₃ரந்தஶ்ச மத்₄யம் சைவாஹமர்ஜுந ।
அத்₄யாத்மவித்₃யா வித்₃யாநாம் வாத₃ப்ரவத₃தாமஹம் ॥

அர்ஜுந—அர்ஜுனா! ஸர்க்க₃ாணும — ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமவைகளுக்கு, ஆதி₃ — காரணமான படைப்பவர்களும், அந்த:—(கடைசியில் அவற்றை) அழிப்பவர்களும், மத்₄யம

பொருந்திவிடும் இப்படிக்கொண்டால் ரீதிப₄ங்க₃ம் ஏற்படுகிறதே எனில் ஆதி₃த்யன் (21), ஶங்கரன் (22) முதலான ஜீவர்களும் தமக்கு ஆத்மாவாயிருக்கும் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரியாத ப்ரகாரமாய (த₄ர்மமாய) இருப்பவர்களாகை யாலேயே எம்பெருமானுக்கு விபூ₄தியாக இங்கு சொல்லப்படுகிறார்கள் எம்பெருமானுடைய ப்ரகாரமான ஶஸ்த்ரப₄ருத்த்வம் (ஆயுத₄மேந்தி நிற்கும் தன்மை) போன்றவர்களே அவர்கள். ஆகையாலே ரீதி ப₄ங்க₃ம் இல்லை சில இடங்களில் நிர்த்த₄ாரணப்பொருளும், சில இடங்களில் ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமான்யப் பொருளும் கொள்வதுபோலே இவ்விடத்திலும் "ஆதி₃த்யாநாமஹம் விஷ்ணு" (21) "வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதே₃வோऽஸ்மி" (37) என்றவிடங்களிலும் விபூ₄தியாக எடுக்கப்படுமவன் இவனுடைய மற்றோரவதாரமேயாகையாலே, அவ்வவதாரத்தின் தனிப்பெருமை விபூ₄தியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்படி முக₂பே₄த₃மாத்ரமேயாகையாலே விரோத₄மில்லை (ஜ₂ஷாணும் மகரஶ்சாஸ்மி) நீரில் வாழும் பெரிய மீன்களுக்குள் நான் மகரமீனாகிறேன். மகரமீன் மீன்களுக்கு அரசன் என்பது சிறப்பு (ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ) ஓடும் நதி₃களுக்குள் க₃ங்கை₃யாகிறேன் நான். சதுர்முக₂ன் கையில் கமண்ட₃லத்தில் த₄ர்மஜலமாயிருந்து, சதுர்பு₄ஜனான எம்பெருமான் திரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்தபோது அவன் திருவடி விளக்கப் பயன்பட்டு, விஷ்ணுவின் பாத₃த்திலிருந்து உண்டானதென்று புகழ்பெற்றதாயிருக்கை, சங்கரன் சடையில் தங்கியதாயிருக்கை, மூவுலகங்களிலும் பெருகுகை, கங்கை கங்கை யென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளை நீந்திடுகை முதலான பெருமைகள் மற்ற நதி₃களைக்காட்டிலும் க₃ங்கை₃க்குள்ள தனிச் சிறப்புகள் 31

ச — இடையில (அவற்றை) ரக்ஷிப்பவர்களும், **அஹம் ஏவ**— நானே, **வித்$_3$யாநாம** — வித்$_3$யைகளுக்குள், **அத்$_4$யாத்ம வித்$_3$யா** — (ஆத்ம பரமாத்மாக்களைப் பற்றிய அறிவை உணர்த்தும்) அத்$_4$யாத்மவித்$_3$யை, **அஹம ஏவ**— நானே. **ப்ரவத$_3$தாம** — (ஜல்பம், விதண்டை$_3$, வாத$_3$ம் என்று மூவகைப்பட்ட) வாத$_3$ங்களைப் புரிபவர்களுடைய (வாத$_3$ வகைகளுள்), **அஹம**—நான், **வாத$_3$** — (தத்வநிர்ணயத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட) வாத$_3$மாகிறேன்.

---

33. உண்டா மவற்றுக் குளவாதி யந்தநடு
கண்டாயே பார்த்தா நான காணிதுதான—கொண்டாடு
மேலானம வித்தைநான வித்தைகளில வாதநான
தூலாக்குந தாக்கியரிற றுப்பு,

பார்த்தா — குந்தீபுத்ரனே!, **உண்டாமவற்றுக்கு உள**— உண்டாகின்ற பொருள்களுக்கு அமைந்த, **ஆதி**—காரணமான படைப்பவர்களும், **அந்தம**—(அவற்றை) அழிப்பவர்களும், **நடு**--இடையில (அவற்றை) ரக்ஷிப்பவர்களும், **நான கண்டாயே**-நானேயென்பதை அறிவாயாக, **வித்தைகளில்**- வித்$_3$யைகளுக்குள், **கொண்டாடும மேல ஆன்மவித்தை இதுதான்**—(ஜ்ஞானிகள்) கொண்டாடுகின்ற மேலான, (ஆத்ம பரமாத்மாக்களைப் பற்றிய) ஆத்மவித்$_3$யையாகிற இவ்வித்$_3$யைதான், **நானகாண**—நானேயாகிறேன் **துப்பு**— வலிமையுடைய வாதி$_3$களையும், **தூலாக்கும**—பஞ்சுபோலப் பறக்கடிக்கும், **தாக்கியரின** — (ஜல்பம், விதண்டை$_3$, வாத$_3$ம் என்ற மூன்று வகைப்பட்ட வாத$_3$ங்களைப் புரியும்) தார்க்கியரின் வாத$_3$வகைகளுள், **வாதம் நான்**—(தத்வ நிர்ணயத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட) வாத$_3$ம நானே

---

32 (ஸர்க$_3$ணாம ஆதி$_3$ அந்தஶ்ச மத்$_4$யம் ச அஹமேவ) படைக்கப்படும் பொருள்களை முதலில் படைப்பவர்களும், கடைசியில அழிப்பவர்களும், நடுவில ரக்ஷிப்பவர்களும நானே. ஸர்க$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம மற்ற இடங்களிற்போலே ஸ்ருஷ்டியையே குறிப்பதாகில், 'அதற்கு முதல், கடை, நடு நானே' என்பது பொருளற்றதாகையால், "ஸ்ருஜ

॥भा॥ सृज्यन्त इति सर्गाः, तेषाम् आदिः—कारणम्; सर्वदा सृज्यमानानां सर्वेषां प्राणिनां तत्रतत्र स्रष्टारोऽहमेवेत्यर्थः। तथाऽन्तः—सर्वदा संह्रियमाणानां तत्रतत்र संहर्तारोऽप्यहमेव। तथा

யாத இதி லாகக$_3$ா" எனனும காமணிவயுதபததியாலே ஸாகக$_3$ ஙப$_3$த$_3$ம படைககபபடுமவறறைக குறிப்பதாகக கொளளவேணும். அவறறுககு "முதல கடை நடு" எனறு அவறறின அவயவவிஶேஷம முதலியவறறைக குறிபபதாகக கொணடால, அவறறைக காட்டிலும வேறுபடாமையால நிரத$_3$த$_4$ாரணம முதலான பொருளகள பொருந் தாது. "அஹமேவாக்ஷய கால" எனறு அடுதத ஶலோகததில (33) காலததைச சொலலபபோகிறதாகையால இங்கு 'முதல கடை நடு' எனறு காலத்தைக குறிபபதாகக கொளவதும பொருநதாது "உத$_3$ப$_4$வஶச ப$_4$விஷயதாம" (34) எனறு உதபததிகிரியையைத தனியே சொலலபபோகிறபடியால, ஆதிமுதலானவை உதபததி கிரியை முதலானவறறைக குறிககமுடியாது ஸாவேஶவரனுடைய ஸருஷடி ஸதி$_2$தி ஸமஹார காரணதவமே இங்கு கூறபபடுவதாகக கொள்ளலாமேயெனில, "அஹமாதி$_3$ஶச மத$_4$யம ச பூ$_4$தாநாம அநத ஏவ ச" (20) எனறு இநத ப்ரகரணததின தொடககததிலேயே அதைச சொலலிவிட்டபடியால மறுபடியும அதைச சொலலவேணடியதிலலை. அதையே பொதுவாக இங்கு நிக$_3$மனமசெயகிறது எனில இதறகு மேலும பல ஶ்லோகஙகள இருககையாலே இதை நிக$_3$மநவாகயம எனபதும பொருநதாது ஆகையால, உலகில படைககபபடும பொருள்களையெலலாம முதலில படைபபவர்களாகவும, கடைசியில அழிபபவர்களாகவும, நடுவில ரக்ஷிப்பவர்களாகவும உளளவாகளையே இநதப் பத$_3$ஙகள லக்ஷணையாலே காட்டுகினறன எனறு கொளவதே பொருநதும அநத ஸருஷடிஸதி$_2$திலயகாரணஙகளில உபாத$_3$ான காரணம "யசசாபி ஸாவபூ$_4$தாநாம பீ$_3$ஜம தத$_3$ஹம" (39) எனறு மேலே சொலலபபடவிருககிறதாகையால, இங்கு ஸருஷடிஸதி$_2$தி ஸமஹாரஙகளுககு நிமிததகாரணமாயிருபபவாகளைக கூறுவதே பொருநதும அதிலும 'ஸாகக$_3$ாணும' எனறு படைககபபடும பொருளகளைப் பொதுவாகக கூறுகையால, எலலாக காலததிலும படைதது அழிதது அளிககபபடும எலலா பராணிகளுககும ஆங காஙகு படைபபவாகளாகவும், அழிபபவாகளாகவும், ரக்ஷிபபவாக ளாகவும் இருபபவாகளை 'ஆதி$_3$, அநத, மத$_4$யம" எனனும மூனறு பத$_3$ஙகளும் முறையே குறிப்பதாகக கொளவதே பொருநதும. (அத$_4$யாதம வித$_3$யா வித$_3$யாநாம) வித$_3$யைகளுககுள ஜீவ

च मद्यं पालनम्; सर्वदा पाल्यमानानां पालयिताऽस्म्यहमेवेत्यर्थः। जल्पवितण्डादि कुर्वतां तत्त्वनिर्णयाय प्रवृत्तो वादो यस्सोऽहम्॥ ३२॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वस्सामासिकस्य च।
अहमेवाक्षयः कालः धाताऽहं विश्वतोमुखः॥ ३३॥

33. அக்ஷராணுமகாரோ஽ஸ்மி த்₃வந்த₃வஸ்ஸாமாஸிகஸ்ய ச।
அஹமேவாக்ஷய: கால: தா₄தாஹம் விஸ்வதோமுக₂:॥

அக்ஷராணும—எழுத்துக்களுக்குள், **அகார: அஸ்மி**—(நான்) அகாரம் ஆகிறேன், **ஸாமாஸிகஸ்ய ச**—ஸமாஸ ஸமூஹத்தினுள்ளும், **த்₃வந்த்₃வ: அஸ்மி**—த்₃வந்த்₃வஸமாஸ

பரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய உண்மையைக் கூறும் அத்₄யாத்மவித்₃யை நானே. சொல்லப்படும் விஷயத்தாலும், இதற்குத் தலைசிறந்த மோக்ஷமே ப₂லமாகக் கிடைக்கையாலும் மற்ற வித்₃யை களைக் காட்டிலும் சிறப்பு வெளிப்படை. (வாத₃: ப்ரவத₃தாம் அஹம்) தர்க்கம் புரியும் தார்க்கிகர்கள் செய்யும் தர்க்கவாத₃ங்களுக்குள் தத்வ நிர்ணயத்துக்காக ஏற்பட்ட வாத₃மாகிறேன் நான். தர்க்கவாத₃ங்கள் பின்வருமாறு பலவகைப்படும். 1. ஜல்பம் — வாதி₃யோ அல்லது ப்ரதிவாதி₃யோ தன் பக்ஷத்திற்கு ஸாத₄கங்களையும், எதிரிபக்ஷத்திற்கு தோ₃ஷங்களையும் சொல்லித் தான் வெற்றியடையவேண்டும் என்னும் விருப்பத்துடன் செய்யும் சொற்போருக்கு ஜல்பம் என்று பெயர். 2 விதண்டா₃—தன் பக்ஷத்தை ஸ்தா₂பிக்க முயலாமல், எதிரிபக்ஷத் திற்குக் குற்றத்தையே கூறும் வாத₃ம் விதண்டா₃ எனப்படும். 3 ச₂லம் —எதிரி கருதாத விஷயத்தை அவனுடைய வார்த்தைக்குப் பொருளாக ஏற்றிட்டு வாத₃ம்செய்வது ச₂லம் எனப்படும் 4. வாத₃ம் — வாதி₃ப்ரதிவாதி₃பக்ஷங்களில் எதிலும் பக்ஷபாதமில்லாமல், 'உண்மையை அறியவேண்டும்' என்னும் ஒரே நோக்குடன் செய்யப் படும் ஆராய்ச்சிக்கு வாத₃ம் என்று பெயர். இப்படிப் பலவகைப்பட்ட தர்க்கவாத₃ங்களுள், உண்மையை நிர்ணயிப்பதற்காக ஏற்பட்டதாகை யாலே சிறப்புற்றதான் வாத₃ம் என்னுடைய அம்ஶமாகும் என்று கருத்து. ஜல்பம் முதலானவற்றினுலே தாற்காலிகப் புகழ் முதலான அல்பப₂லங்களையே அடையலாம்; உண்மையறிவதற்காகச் செய்யப் படும் வாத₃மோ எனில், மோக்ஷபர்யந்தமான நிரந்தரப₂லன்களைக் கொடுக்கவல்லதாகையாலே அவற்றைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது என்பது வெளிப்படை (அர்ஜுந) வெள்ளை மனத்தினனுகையாலே இவ்வரும் பொருள்களை உனக்கு நான் கூறுகிறேன் என்று கருத்து. 32.

மாகிறேன் **அக்ஷய காலः**—அழிவற்ற காலம், **அஹம் ஏவ**— நானே, **விஶ்வதோமுக₂** —நாலு புறமும் முகங்களை யுடையவனாய, **தா₄தா**-(அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் பொருள் களைப்) படைப்பவனான நான்முகனும், **அஹம்**—நானே

34. சந்தமா ரக்கரங்கட் சார வகாரநான்
தொந்தநான சொற்சேர்த்திச் சொல்லிடத்தி—லந்தமி [லாக்
காலமுநான ருனே கலைசோ சதுமுகனாய
மேலவனுந் தாதாநான மிக்கு.

சந்தம ஆர அக்கரங்கள் — வேதத்திலே பெருமை பெற்ற எழுத்துக்களுக்குள், **சார அகாரம நான்**— (அவற்றுக்கு மூலகாரணமாகையாலே) ஸாரமான அகாரம நானே **சொற்சேர்த்திச் சொல்லிடத்தில்** — சொற்களின் சேர்த்தியைச் சொல்லும் ஸமாஸங்களுக்குள், **தொந்தம்**— த்₃வந்த்₃வஸமாஸம், **நான்**—நானே, **அந்தம இலா**— அழிவில்லாத, **காலமும**—காலமும், **நான் தானே**— நானேயாவேன் **சதுமுகனாய** — நாலு முகத்தையுடைய வனாய, **மிக்கு மேல் அவனும**—(ஜீவாகள் அனைவாக்குள்ளும்) மிக உயாநதவனான, **கலை சேர**—ஸரஸவதியோடு கூடிய, **தாதா**—படைப்புக்கடவுள், **நான்**—நானே

33. (அக்ஷராணாம அகாரோऽஸ்மி) எழுத்துக்களுக்குள் அகாரமாகிறேன நான். "**அகாரோ வை ஸாவாவாக, ஸைஷா ஸ்பாஶோஷமபி₄ா வயஜயமாநா ப₃ஹ்வீ நாநாருபா ப₄வதி**" [ ] [அகாரமே எல்லா வாக்கும் ஆகிறது, அததகைய இவவகாரம 'ஸபாஶம' எனபபடும ('க'முதல'ம'வரையிலுள்ள இருபத்தைந்து) எழுத்துக்களாலும், 'ஊஷமா' எனபபடும (ஶஷஸஹ எனனும நாலு) எழுத்துக்களாலும வெளிபபடுததபபட்டு பலவாகவும பல உருவங்களையுடையதாகவும ஆகிறது.] என்று அகாரம மற்ற எழுத்துக்களுக்கெல்லாம மூலகாரணமாகின்றது என்று உபநிஷத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது "**யத₃வேதா₃தெ₃ள ஸவர பரோக்தோ வேதா₃நதே ச பரதிஷடி₂த | தஸய பரக்ருதி லீநஸய ய பரஸஸ மஹேஶ்வர. ||**" [தை நா-10-24] [வேத₃த தின ஆதி₃யிலும முடிவிலும ஓதப்படுவதாய, தனக்கு மூலகாரண மான அகாரத்தில ஒடுங்கியதான ஓங்காரத்துக்கு எவன பொருளோ அவனே ஸாவேஶ்வரன] என்று நாராயணவலலியும இதையே காட்டிற்று. இதனாலேயே மற்றோர உபநிஷத்தும "**அ இதி ப₃ரஹ்ம**"

॥ भा ॥ अक्षराणां मध्ये *अकारो वै सर्वा वाक् इति श्रुतिसिद्धस्सर्ववर्णानां प्रकृतिरकारोऽहम् । सामासिकः—समाससमूहः, तस्य

[ப3ஹ்ம நச] [சொறகளுககு மூலகாரணமான அகாரமே பொருளக ளுககு மூலகாரணமான ப3ரஹமமாகிறது] என ஓதிறறு இதையே திருவளளுவரும தம திருககுறளில முதறபாட்டில "அகரமுதல எழுத தெலலாம ஆதிபகவன முதறறே உலகு" எனறு பாடினா இபபடி எலலா எழுததுககளுககும மூலகாரணமாயிருககும சிறபபையிட்டு ஸாவஜ்ஞ3த காரணனை எமபெருமான 'அக்ஷரஙகளில அகாரம நானே' என கிறான (த்3வநத்3வஸஸாமாஸிகஸய ச) ஸமாஸஸமூஹஙகளுககுள த்3வந்த்3வஸமாஸமாகிறேன நான நிரதத்4ாரணபபொருளுககு உறுபபாகப பல வஸதுககள ஸித்3தி4ககவேணடுகையாலே "ஸாமா ஸிகஸய" எனனும பத்3ததில பரதயயம ஸமூஹாாததததில வநதிருபபதாககொணடு 'ஸமாஸ ஸமூஹம' எனறு பொருள உரைககபபட்டது ஸமாஸஙகளுள 'உபநதி3' (நதிககு அருகில) முதலானவறறில வரும அவயயீப4ாவஸமாஸம (உப முதலான) முதல பத்3ததின பொருளை முக2யமாககொணடது இதையே "பூரவ பத்3ாாதத2 பரத4ாநம அவயயீப4ாவ ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராஜபுருஷ" [ராஜாவின ஆள] முதலான இடஙகளில வரும ததபுருஷஸமாஸம இரணடாவது பத்3ததின பொருளையும, "கலயாண குணக" [நறகுண முடையவன] முதலான இடஙகளில வரும ப3ஹுவரீஹி ஸமாஸம இரணடிலும வேறுபட்டதொரு பத்3த தின பொருளையும முக2யமாககொணடவை இதையே "உததர பத்3ாாதத2பரத4ாநம ததபுருஷஸமாஸம" "அநயபத்3ாாதத2பரத4ா நம ப3ஹுவரீஹி ஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா "ராம லக்ஷமணௌ" [ராமனும லக்ஷமணனும] முதலான இடஙகளில வரும த்3வநத்3வஸமாஸம இரணடு பத்3ஙகளின பொருளையும முக2யமாககொணடது இதையே "உப4யபத்3ாாதத2பரத4ாநம த்3வநத்3வஸமாஸம" எனறு வையாகரணா வழஙகுவா இவவணண மாக இரணடு பத்3ப பொருளுககும முக2யததவததைக கொணடி ருககையாகிற சிறபபையிட்டு "ஸமாஸஙகளுள நான த்3வநத்3வ ஸமாஸமாகிறேன" எனகிறான கணணன (அஹமேவாக்ஷய கால) அழிவறற காலம நானேயாகிறேன "கலாமுஹூாததா காஷ்டா2ாஶச அஹோராததராஶச ஸாவஶ" [தை॰ நா 1-8] "கலாமுஹூாததாதி3 மயஶச கால" [வி-பு 4-1-84] எனறு ஶ்ருதி ஸமருதிகளில கூறபபட்ட கலை, முஹூாததம, காஷ்டை2, பகல, இரவு முதலான லோகக்ஷய ஹேதுககளான பல அவயவஙகளை உடையதாயிருநதபோதி லும காலமானது ஸவரூபததிலே ஆதி3யநதமறறதாகையாலே 'அக்ஷய' (அழிவறறது) எனறு விஶேஷிககபபடுகிறது. "அநாதி3ாப4க3வாந கால நாநதோऽஸய த்3விஜ விதயதே" [வி-பு 1 2 26] [அநதணரே! சிறபபுமிககதான காலம ஆதி3யும அநத மும அறறது] "காலோऽஸமி லோகக்ஷயகருத பரவருதத நாநதோ ந

मध्ये द्वन्द्वसमासोऽहम्; स ह्युभयपदार्थप्रधानत्वेनोत्कृष्टः। कलामुहूर्तादिमयोऽक्षयः कालोऽहमेव। सर्वस्य स्रष्टा हिरण्यगर्भश्चतुर्मुखोऽहम्। ३३॥

சாதி3ா ந ச மே ऽஸதி மத்4யம" [ ] [உலகததுக்கு அழிவை விளைபபதறகாக ஏறபடட காலமாகிறேன் நான. காலவிஶிஷடனான எனககு இறுதியோ, தொடககமோ, நடுவோ கிடையாது] எனறு எமபெருமான காலததை அதி4ஷடி2ததது நிறபவன எனறும, காலததுக்கு ஆதி3மத்4யாநதஙகள் கிடையாதெனறும காடடபபடடது. இதனாலேயே 'அழிவற்ற காலமாகிறேன நான' எனகிறான கணணன. (த4ாதாऽஹம விஶவதோமுக2) நாலு வேத3ஙகளையும ஓதுவதறகு உறுபபாக நாலு திசையிலும, நாலு முக2ஙகளையுடையவனாகை யாலே 'நானமுகன' எனறு பெயர்பெறறவனாய, அணட3ததின உளளிருககும பொருளகளைப படைபபவனாகையாலே 'த4ாதா' எனப்படும ஹிரணயக3ாபப4ன (பிரமன) நானே. த4ாதருஶப3த3ம அமரம முதலான நிக4ணடுககளிலே பிரமனைப் பறறிய பெயராகப படிககப் படடிருககையால, 'விஶவதோமுக2 ' எனனும ஶப்3த3ம நாலு திசையிலும முக2ஙகளைக கொணட நான்முகனைக குறிபபதாகக கொளளபபட்டது. கர்மப2லஙகளையளிபபவன ஸாவேஶவரனே யாகையாலும, இது ஸாவேஶவர விபூ4தியைச் சொலலும பரகரணமாகையாலும த4ாதருஶப3த3ததுககு 'காமப2ல விதா4தா' எனறு சிலா பொருள் கொளவது பொருநதாது. **"த4ாதாऽஹம"** எனற இதனாலும, **'ருத்3ராணாம ஶஙகரஶசாऽஸமி'** [23] எனறதனாலும மும்மூாததிகளில் மறற இருமூர்ததிகளும தன விபூ4திகளே எனறு காடடினானாயிறறு. நடுநிலைநிறகும சஙககாலச சானறோரும **"ஐநதலை யுயரிய அணஙகுடை அருநதிறல மைநதுடை ஒருவனும மடஙகலும நீ"** [ஐநது தலைகளையுடையவனாய, இநத3ரன முதலான தே3வாகளிலும உயாநதவனாய, அசசததை விளைப்பவனாய, அரிய ப3லததையும ஶகதியையுமுடையனான உருததிரனும,அவன்செயயும் ஸம்ஹாரததொழிலும நீயே (உன அதீ4னமே)] எனறும, **"பூவனும நாறறமும நீ"** [பூவில பிறநத பிரமனும, அவன செயயும படைபபுத தொழிலும நீயே (உன அதீ4னமே)] எனறும திருமாலைப்பறறிய முதலபாடலில இதையே முழஙகினா. **"சிவனாய அயனாய"** [திருவாய 6-9 1] **"அயனை அரனை"** [திருவாய 10-10-11] எனறா ஆழவாரும இவை எலலாவறறுககும அடியாக உபநிஷததுககளிலும **"ப்3ரஹமா நாராயண ஶிவஶச நாராயண"** [நாராயண உபநிஷத] [பிரமனும நாராயணனே, ஶிவனும நாராயணனே] **"ஸ ப்3ரஹமா ஸ ஶிவ."** [தை-நா 11] [அநத நாராயணனே பிரமனும ஶிவனுமாகிறான] எனறு ஓதபபெறறது. 33.

मृत्युस्सर्वहरश्चाहम् उद्भवश्च भविष्यताम्।
कीर्तिश्श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा॥ ३४॥

**34 மருதயுஸஸாவஹரஶசாஹம உத₃ப₄வஶச ப₄விஷயதாம்।
கீாததிஶஸ்ரீாவாகச நாரீணும ஸம்ருதிர்மேத₄ா த₄ருதிঃ க்ஷமா ॥**

ஸர்வஹர — அனைவரது உயிரையும அபஹரிககும, **ம்ருதயு ச அஹம** — மருதயுவும நானே, **ப₄விஷ்யதாம்**—உணடாகினற பொருளகளுககு, **உத்₃ப₄வ· ச**—உதபததியாகிற கரியையும, **அஹம்**—நானே, **நாரீணும்**—பெணகளுககுள, **ஸ்ரீ** — (தலைமை பெறறவளான) ஸ்ரீதே₃வியும, **கீர்ததி** — கீாததிதே₃வியும **வாக**—வாக₃தே₃வியும, **ஸ்ம்ருதிঃ**—ஸமருதி தே₃வியும, **மேத₄ா**—மேத₄ாதே₃வியும, **த₄ருதிঃ**—த₄ருதி தே₃வியும, **க்ஷமா ச**—க்ஷமாதே₃வியும, **அஹம்**—நானே.

**35. கண்பாரா தெலலாங் கவாநதுண்ணுங கூறறநா
ஞெணபாஙகி லாமவறறுக குறபவநான—பெண்பாலில்
கீாததிதிரு வாககுக கிளாநினைவு மேதையுடன்
சீர்ததிருதி நானபொறைநான் றோ.**

கணபாராது — இரககமிலலாமல, **எல்லாம் கவர்ந்து உண்ணும் கூறறம்** — எலலாவுயிாகளையும கவாநது கைக கொளளும மருதயு நானே, **ஒண் பாங்கில் ஆமவற்றுக்கு**— அழகிய அமைபபுடன உணடாகினற பொருளகளுககு, **உறபவம** — உதபததிகரியை, **நான்** — நானே , **பெண் பாலில்**—ஸதரீகளுள, **திரு**—ஸ்ரீதே₃வியும, **கீர்த்தி**—கீாததி தே₃வியும, **வாக்கு**—வாக₃தே₃வியும, **கிளர் நினைவு**—கிளாந தெழும நினைவுககு அபி₄மாநிநியான ஸமருதிதே₃வியும, **மேதையுடன்**—மேத₄ாதே₃வியும, **சீர் திருதி** – சீாமைமிகக த₄ருதிதே₃வியும, **நான**—நானே, **பொறை**—பொறுமைககு அபி₄மாநிநியான க்ஷமை எனபபடும பூ₄தே₃வியும, **நான்**— நானே, **தேர்**—(இதனைத) தெரிநது கொளவாயாக.

|| भा || सर्वप्राणहरो मृत्युश्चाहम्। उत्पत्स्यमानानामुद्भवारूपं

34 (ம்ருத்யுஸ்ஸர்வஹரஶ்சாஹம்) அனைவருடைய ப்ராணன்களை யும் எடுத்துச் செல்லும் ம்ருத்யுவும் நானே. இருபத்தொன்பதாவது ஶ்லோகத்தில் "யமஸ்ஸம்யமதாமஹம்" என்று காமாநுகு₃ணமாக த₃ண்டனையளிக்கும் த₄ர்மராஜாவான யமன் சொல்லப்பட்டான். முப்பதாவது ஶ்லோகத்தில் "கால: கலயதாமஹம்" என்று ஒவ்வொரு வனுக்கும் எப்போது மரணம் ஏற்படும் என்று அறுதியிட்டு மரணத்தை விளைக்கும் காலன் சொல்லப்பட்டான். இவன் யமனுடைய வேலையாட்க ளில் ஒருவன். இப்படி இருவரைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டபடி யால் "ஸர்வஹர ம்ருத்யு" என்று இங்கு சொல்லப்படுபவன் யம னுடைய மற்றொரு வேலையாளாய் அனைவரது உயிர்களையும் எடுத் துச் செல்பவன் என்றே கொள்ளவேண்டும். "ப்ரளயகாலத்தில் அனைவரையும் அழிக்கும் ஈஶ்வரன் இங்கு ம்ருத்யு எனப்படுகிறான்" என்று சிலர் உரையிடுவது அஸ்வரஸமானது. இருபதாவது ஶ்லோகத்தில் தான் ஸர்வஸம்ஹார காரணமாவதைச் சொல்லி விட்டானன்றோ. அடுத்தபடி 'உத்₃ப₄வ' என்று உத்பத்தியைக் கூறப்போகிறதாகையாலே இங்கு அதையொட்டிப் படிக்கப்படும் ம்ருத்யு மரணத்தைக் குறிக்கும் என்றார்கள் சிலர். 'ஸர்வஹர' என்று விஶேஷணமிட்டிருப்பது அப்போது தேவையற்றதாகும். ஆகையால் யமப₄டனை ம்ருத்யுவைப் பொருளாகக் கொள்வதே தக்கது. (உத்₃ப₄வஶ்ச ப₄விஷ்யதாம்) உண்டாகின்ற பொருள்க ளுக்கு உத்பத்தியாகிற க்ரியையும் நானே. உத்₃ப₄வஶப்₃த₃ம் உத் பத்திரூபமான க்ரியையையே ஸ்வரஸமாகக் குறிக்கும். உத்பத்தி ஸ்தா₂நம் முதலானவையும், நிமித்தம், உபாதா₃நம் முதலான காரணங் களும் 32, 39 ஶ்லோகங்களில் கூறப்படுகிறபடியால் இங்கு 'உத்₃ப₄வ' ஶப்₃த₃ம் உத்பத்திக்ரியையைக் குறிப்பதே உசிதம். (நாரீணாம் ஶ்ரீ: கீர்த்திர் வாக் ஸ்ம்ருதிர் மேதா₄ த்₄ருதி: க்ஷமா சஅஹம்) பெண்களுக்குள் செல்வத்துக்கு அதி₄தே₃வதையான ஶ்ரீதே₃வியும், புகழ், வாக்கு, நினைவு, பேரறிவு, தை₄ர்யம், பொறுமை ஆகியவற் றுக்கு முறையே அதி₄தே₃வதைகளான கீர்த்திதே₃வியும், வாக்₃ தே₃வியும், ஸ்ம்ருதிதே₃வியும், மேதா₄தே₃வியும், த்₄ருதிதே₃வியும், க்ஷமாதே₃வியும் நானே. 'கீர்த்தி' முதலானவற்றை அந்தந்த கு₃ணங்களாகவே கொள்ளக்கூடாதோ, அப்படியன்றோ ப்ரஸித்₃தி₄ இருக்கிறது? எனில் இந்த கு₃ணங்கள் புருஷர்களிடமும் காணப் படுகையாலே இங்கு கு₃ணங்களைப் பொருளாகக் கொண்டால் 'நாரீணாம்' என்று விஶேஷித்திருப்பது பொருந்தாது. இங்கு

कर्म चाहम्। श्रीरहम् नारीणां; कीर्तिश्चाहम; वाक् चाहम्; स्मृतिश्चाहम्; मेधा चाहम्; धृतिश्चाहम्; क्षमा चाஹम्॥३४॥

'நாரீணாம்' என்னும் ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்த்ரீலிங்க₃மாயிருக்கும் பொருள்களுக்குள் என்று பொருள்கொண்டு கீர்த்தி முதலான கு₃ணங்களையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாமே? எனில் நாரீ ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்த்ரீகளே முக்₂யார்த்த₂ம் செல்வம் முதலானவற்றுக்கு அதி₄தே₃வதைகளாக ஸ்ரீதே₃வி, க்ஷமாதே₃வி, வாக்₃தே₃வி முதலான ஸ்த்ரீதே₃வதைகளை ஶாஸ்த்ரங்கள் படிக்கின்றன. இப்படி 'ஸ்த்ரீகளுக்கிடையே' என்று முக்₂யப் பொருளையே கொள்ள இடம் இருக்கும்போது 'ஸ்த்ரீலிங்க₃த்தையுடைய பொருள்களுக்கிடையே' என்ற அமுக்₂யப் பொருளைக்கொள்வது உசிதமன்று இங்கு ஸ்ரீ, க்ஷமா என்று ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விகளை எடுத்திருக்கையால் கீர்த்தி முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் பரமபத₃த்தில் அநந்த கு₃ணங்களுக்கு அபி₄மானினிகளாய் விளங்கும் பரமபுருஷபத்னிகள் குறிக்கப்படுகின்றனர் என்று விளங்குகிறது "தே₃வி! த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே₃வ்யஸ் ஸஹஸ்ரம் தத₂ா" [ஸ்ரீகு₃ண 26] என்று ஸ்ரீபராஶர ப₄ட்டரும் பரமபத₃த்தில் ஸ்ரீதே₃விக்குப் பரிகரங்களாய் அளவற்ற தே₃விமார் இருப்பதாக எடுத்தாரன்றோ. இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீதே₃வியே தலைவி என்பது ஸ்ரீஸூக்தத்தில் "ஈஶ்வரீம் ஸர்வ பூ₄தாநாம்" என்று வேத₃த்திலேயே படிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான உபப்₃ருமஹணங்களிலும் இது ப்ரஸித்₃த₄மாகையாலும் இங்கு "கீர்த்தி ஸ்ரீ" என்று படித்திருந்தபோதிலும், அர்த்த₂ க்ரமத்தையிட்டுப் பாட₂க்ரமத்தை மாற்றி ஸ்ரீதே₃வியை முதலில் வைத்தார் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர். "தஸ்ய பா₄ர்யாஸ் த்ரிஸ்ருஷ்டா ஹ்ரீஶ்ரீகீர்த்யுபமாஸ் ஸ்" [ரா-பா₃ 15-21] என்று த₃ஶரத₂னுடைய பத்னிகள் மூவருக்கும் ஹ்ரீ, ஸ்ரீ:, கீர்த்தி என்னும் மூன்று தே₃விகளை உபமானமாகச் சொன்னார் வால்மீகி ஸ்ரீபூ₄மிநீளாதே₃விகள் என்று சேர்த்துக் கூறப்படுபவர்களும், புருஷஸூக்தத்திலும் நீளாஸூக்தத்திலும் விஷ்ணுபத்னிகளாகக் குறிக்கப்படுபவர்களுமான தேவியர் மூவருமே வால்மீகியால் ஹ்ரீ ஸ்ரீ கீர்த்தி ஶப்₃த₃ங்களால் குறிக்கப்படுகிறார்கள் என்று கொள்வது பொருத்தமானது 'ஹ்ரீ ஸ்ரீ' என்னும் பத₃ங்கள் புருஷஸூக்தத்தில் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று குறிக்கப்பட்ட பூ₄மிதே₃வியையும் லக்ஷ்மீதே₃வியையுமே குறிக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. 'க₄ருதவதீ ஆதி₄பத்யை பயஸ்வதீ' என்று நெய்,

बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम् ।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

**35. ப₃ருஹதஸாம தத₂ா ஸாம்நாம க₃ாயதரீ ச₂நத₃ஸாமஹம।
மாஸாநாம் மாாகக₃ஶீாஷோ$ஹம ருதூநாம
குஸுமாகர. ॥**

தத₂ா — அவவணணமே, **ஸாமநாம** — ஸாமஙகளில, **ப₃ருஹதஸாம** — ப₃ருஹதஸாமம (நானே), **ச₂நத₃ஸாம** — ச₂நத₃ஸஸுகளுககுள, **க₃ாயதரீ அஹம** — க₃ாயதரீச ச₂நத₃ஸஸு நானே, **மாஸாநாம** — மாதஙகளுககுள, **மாாகக₃ ஶீர்ஷ. அஹம** — மாாகழி நானே, **ருதூநாம** — ருதுககளுக குள, **குஸுமாகர:** — வஸநதருது (நானே),

---

பால, ஆதி₄பதயம முதலானவறறை உணடாககுகிறவளாகவும, "த₄ருவா தி₃ஶாம" எனறு புருஷகாரம செயபவாகளில நிலையான வளாகவும, 'அகே₄ாரா' எனறு மிகக குளிாநத தனமையுடையவ ளாகவும நீளாஸுகததில பல வகையான புகழகளுககு இருபபிட மாகக காடடபபடடிருககும நீளாதே₃வியே வாலமீகியினுல கீததி ஶப₃த₃ததால குறிககபபடுகிருள் எனறு எளிதில உணரலாம கருஷ்ணுவதாரததில நபபினனைப பிராடடியாக அவதரிதத இநத நீளாதே₃விககே பராத₄ாந்யமாகையாலே, கண்ணன அவளைக கீததிஶ₃ப₃த₃ததாலே முதலிலிடடுப பேசுகிருன எனறும கொளள லாம ஸ்ரீபூ₄மிதே₃விகளைக காடடிலும, இநத நீளாதே₃விககுளள பலவிதமான கு₃ணசசிறபபைக கருததில கொணடு நமமாழவாரும, "குழறகோவலர் மடபபாவையும மணமகளும திருவும" [திரு விருததம 3] "பினனைகொல நிலமாமகளகொல திருமகளகொல பிறநதிடடாள" [திருவாய 6-5-10] எனறு இவளை மூவரிலும முத லில படிததாரனறே வாக₃தே₃வி எனபவள ஹயக₃ரீவரின பதனி எனபது இதிஹாஸ புராண பரஸித₃த₄ம பிரமனின பதனியான ஸரஸ்வதியும இவளுடைய அமஶமானவளே. இவவிஷயஙகள விஷ்ணுசிததவிஜயததிலும முதலததியாயம இரணடாம ப₄ாக₃ததில (1018 to 1025 பககஙகளில) விவரிககபபடடன. "க்ஷமயா பருதி₂வீ ஸம" [ரா-ப₃ா 1-18] எனறு வாலமீகியால பொறுமைககு உத₃ா ஹரணமாகப போறறபபெறறவளாய, உலகிலும, ஶாஸ்தரஙகளிலும க்ஷமாதே₃வியெனறே அழைககபபடுபவளான பூ₄தே₃வியே கடைசியில எடுககபபடும க்ஷமாதே₃வி எனபது தெளிவு. 34.

॥ भा ॥ साम्नां बृहत्सामाहम्। छन्दसां गायत्र्यहम्। कुसुमाकरः- वसन्तः ॥ ३५ ॥

**36. சாமங் களிறபெரிய சாமநான சந்தததிற
சேமஞ்செய காயத திரிதாஞ — ஞமஞசேர்
மாதததது மாாகழிநான வாயநதிருது வானவறறுண்
மீதத தினிவசநதன மிக்கு.**

சாமஙகளில் — ஸாமஙகளில, **பெரிய சாமம் நான்**— ப₃ருஹதஸாமம நானே, **சநதத்தில்**—ச₂நத₃ஸஸுககளில, **சேமம செய் காயத்திரிதான் நான** — நனமை செயயும க₃ாயதரீச ச₂நத₃ஸ நானே, **மாதததது** —மாதஙகளில, **நாமம சேர் மார்கழி நான்**—புகழபெறற மாாகழி நானே, **இனி வாயநத இருதுவானவறறுள்** — வாயபபுடைய ருதுககளுக குள, **மிக்கு மீது(அதது) வசநதன**— மிகவும சிறநத வஸநத ருதுவும நானே

35. (ப₃ருஹத்ஸாம தத₂ா ஸாமநாம) ஸாமஙகளில் ப்₃ருஹத ஸாமம நானே. "ப₃ருஹச்ச வா இத₃மக₃ரே ரத₂நதரம் ச ஆஸ தாம வாக ச வை தநமநஶசாஸதாம வாக₃வை ரத₂நதரம மநோ ப்₃ருஹத் தத₃ ப்₃ருஹத் பூர்வம ஸஸருஜாநம ரத₂ந்தரமதயமநயத, தத₃ரத₂நதரம க₃ர்பப₄மத₄தத" [ஐதரேய ப₃ராஹ்மணம 4-19 6] [ஆதி₃காலததில ப₃ருஹதஸாமமும, ரத₂நதரஸாமமும இருநதன. வாககும மனமும இருநதன. ரத₂நதரஸாமம வாககுக்கு அபி₄மாநி யாகவும, ப₃ருஹதஸாமம மனததுககு அபி₄மாநியாகவும இருநதன. முதலில ஸருஷடி செயய நினைதத ப₃ருஹதஸாமம ரத₂நதரததை ஸருஷடிகக நினைததது அது ரத₂நதரததை க₃ாபப₄மாக த₄ரிததது] எனறு ஸாமஙகளுககுள ப₃ருஹதஸாமததுககுச சிறபபு வேத₃ஙகளி லேயே சொலலபபடடது (க₃ாயதரீ ச₂நத₃ஸாம அஹம) க₃ாயதரீ, உஷணிக, அநுஷடுப, ப₃ருஹதீ, பஙகதீ, தரிஷடுப, ஜக₃தீ எனனும ச₂நத₃ஸஸுககளுககுள நான க₃ாயதரீச ச₂நத₃ஸஸாகிறேன. "(க₃ாயதரீம) ச₂நத₃ஸாம மாத "[தை-நா26][ச₂நத₃ஸஸுககளுககுத தாயான க₃ாயதரியே!] எனறு உபநிஷததுககளிலும ச₂நத₃ஶ ஶாஸதரஙகளிலும க₃ாயதரிககு மறற ச₂நத₃ஸஸுககளைககாடடிலும சிறபபு கூறபபடடது ப₃ஹவருசோபநிஷததிலும "அக₃ரம வை

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

**36. த$_3$யூதம் ச$_2$லயதாமஸமி தேஜஸதேஜஸவிநாமஹம் ।
ஜயோςஸ்மி வயவஸாயோςஸமி ஸததவம
ஸததவவதாமஹம் ॥**

ச$_2$லயதாம் — வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **த$_3$யூதம் அஸமி**— சூதாடடம நானே ஆகிறேன, **தேஜஸவிநாம**—தேஜஸஸை உடையவாகளுடைய, **தேஜ அஹம** —தேஜஸ நானே, **ஜய· அஸமி**-(ஜயிபபவாகளின) வெறறி நானே ஆகிறேன, **வயவ ஸாய அஸமி**—(உறுதி கொளபவாகளின) உறுதி நானே

ச$_2$நத$_3$ஸாம க$_3$ாயதரீ" [ச$_2$நத$_3$ஸஸுககளுககுள க$_3$ாயதரி முதனமை பெற்றது] எனறு இவவிஷயம சொலலபபட்டது (மாஸாநாம மாாகக$_3$ஶீாஷ அஹம) மாதஙகளுள மார்கழி மாதம நானே வருஷததில க$_3$ாபப$_4$ாத$_4$ாநம (க$_3$ாப்பே$_4$ாடடம) நடைபெறும மாதமாகை யாலும, பயிாகள முளைவிடும மாதமாகையாலும, தே$_3$வாகளுககு ப$_3$ராஹமமுஹூாத்தமாய, ஸதவம நிறைநத காலமாகையாலும, மாஸததுககு அதி$_4$தே$_3$வாகளான கேஶவாதி$_3$களில முதலவனை கேஶவனின மாதமாகையாலும, ருதுககளில முதலாவதான ஹேமநத ருது தொடஙகும மாதமாகையாலும, மாதஙகளுள மாாகழி மாதத துககுச சிறபபு ஸுபரஸித$_3$த$_4$ம அதனுலேயே "மார்கழிததிஙகள மதி நிறைநத நனனாளால" எனறு ஆணடாள் திருபபாவையைத தொடஙகி ளை. மாாகழிககு இனனும பல சிறபபுககளும ப்ரதயக்ஷஸித$_3$த$_4$ம (ருதூநாம குஸுமாகர) ருதுககளுககுள பூத்துககுலுஙகும வஸநதம நானே. "குஸுமாகர" (பூககளுககு இருபபிடம) எனனும ஶப்$_3$த$_3$த தாலேயே எலலாப பிராணிகளுககும ஸுக$_2$ததை விளைககும பூககள் நிறைநதிருககையாகிற பிரத்யக்ஷமான பெருமை வஸநதததுககு உணர்ததபபடடது. "**வஸநதே வஸநதே ஜயோதிஷா யஜேத**" [ஆபஸதமப$_3$ஶரௌத ஸூதரம] [ஓவவொரு வஸநதததிலும ஜயோதிா யாக$_3$ம செயயவேணடும] "**வஸநதே தீ$_3$க்ஷயேத$_3$விபரம க$_3$ரீஷமே ராஜநயமேவ ச**" [ ] [வஸநதததில அநதணாக கும், க$_3$ரீஷமததில் ராஜாவுககும யாக$_3$தீ$_3$க்ஷை அளிககவேணடும] எனறு வஸநதததின சிறப்பு ஶாஸதரஙகளில காடடபபடடது. "**சைதர ஶ்ரீமாநயம மாஸ புணய புஷபிதகாநந**" [ரா அ 3-4] எனறு வாலமீகியும காடுபூமுடிசூடும சிறபபும, புணயமும மிககது என வஸநதததின முதலமாதமான சிததிரையைச சிறபபிததாா. 35.

॥ भा ॥ छलं कुर्वतां छलास्पदेष्वक्षादिलक्षणं द्यूतमहम् । जेतॄणां

ஆகிறேன, ஸததவவதாம-விஶாலமனமுடையவாகளுடைய, ஸததவம அஹம— அததைகைய மனமுடைமை நானே,

37. சலமபயிலவாா சூதுநான சாயாத தேசி
னலமபயிலவாா தேசதுவு நானே—வலஞ்செய
சயமுந துணிவுநான றமமனததுத திணமை
யியலுமவாக காஙகதுவும யான.

சலமபயில்வார் வஞசனைபுரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள, **சூது நான**-சூதாடடம நானே, **சாயாத தேசின நலம பயில்வாா**—அழியாத தேஜஸ ஸாகிற சிறபபைப பெறறவாகளுடைய, **தேசு அதுவும நானே**—அநதத தேஜஸஸும நானே, **வலம செய சயமும**—(வெறறிகொளபவாகளுடைய)பலததினால ஏறபடும வெறறியும, **துணிவும**—(துணிவுடையவாகளுடைய) உறுதியும, **நான**—நானே, **தம மனதது திணமை இயலுமவாக்கு**—தம மனததில வலிமை உடையவாகளுககு, **ஆஙகு அதுவும யான**—அநத மனவலிமையும நானே

36. (த3யூதம ச2லயதாம அஸமி) வஞசனை புரிபவாகளுடைய வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள சூதாடடம நானே (ச2லயதாம) "**ததகரோதி**" [அஷடாத4யாயீ வாாததிகம 3 2 25] எனும இலககணவிதி4யினபடி 'ணிச' வநதிருககிறதாகையால 'வஞசனை புரிபவாகளுடைய' எனறு பொருளபடுகிறது "வஞசனைச செயலகளுககு இருபபிடமானவறறுள்" எனபதையும சோததுக கொளளவேணடும "**தேஜஸ தேஜஸவிநாம**" முதலானவிடஙகளிற போலே "**தீ3வயதாம த்3யூதம**" [சூதாடுபவாகளின் சூதாடடம] எனறு கூறுகையால, சூதாடடமபோலே வஞசனைசசெயலகளுககு இருபபிடமான கரயவிகரயஙகள, கடன வாங்குதல, வாரிசுரிமை, 'யாா அறிவிற சிறநதவா" எனறு நிாணயிபபதறகாக நடததபபடும அறிவுபபோா முதலானவறறுககுள சிறபபுமிககதான சூதாட்டம நானே எனறே பொருள உரைககவேணடும சூதாட்டமானது ஆயாஸமிலலாதது, க்ஷததிரியா முதலான சிலருககு சூதாடடம அனுமதிககபபடடிருககையாலே அறததுககும முரண்படாமல இருநரபபு ஓபபநதததின மூலமே எலலாப பொருளையும பறிபபதறகு வழிவகுபபது, ஆகையால சூதாடடம முறகூறிய மறறவறறைக காடடிலும் சிறபபுறறது பா4ஷயததில 'அக்ஷாதி3லக்ஷணம' (பகடைககாய முதலான

जयोऽस्मि। व्यवसायिनां व्यवसायोऽस्मि। सत्त्ववतां सत्त्वम्—महामनस्त्वम् ॥ ३६ ॥

வற்றை உருபபாகக் கொண்ட) என்று சூதாட்டத்துக்கு விசேஷண மிடப்பட்டது பகடைக்காயை உருட்டுவதனால் மாத்திரமே வெற்றி தோல்விகள் ஏற்படுவதால் வஞ்சனை என்ற பொருளுடைய ச₂ல ஶப₃த₃ம இதற்குப் பொருந்துகிறது "அக்ஷாதி₃ என்னும் ஆதி₃ ஶப₃த₃த்தாலே ஸஜீவத₃யூதம், நிர்ஜீவத₃யூதம் என்னும் எல்லா வகைச் சூதாட்டமும் கருதப்படுகிறது. அல்லது நிர்ஜீவத₃யூதத்தை மாத்திரமே அக்ஷாதி₃லக்ஷணம என்று கருதியதாகவும் கொள்ளலாம்" என்று தாத்பர்யசந்த₃ரிகை உயிருள்ள குதிரை முதலான பொருள்க ளைக்கொண்டு விளையாடப்படும் குதிரைப்பந்தயம் முதலானவை ஸஜீவ த₃யூதம் என்றும், பகடைக்காய் முதலான உயிரற்ற பொருள்களைக் கொண்டு விளையாடப்படுவது நிர்ஜீவத₃யூதம் என்றும் கண்டுகொள் வது. ஆயாஸம் சிறிதுமில்லாமையால் ஸஜீவத₃யூதத்தைக் காட்டிலும், நிர்ஜீவத₃யூதமே சிறப்புற்றது என்னும் திருவுள்ளத்தால் 'அக்ஷாதி₃ லக்ஷணம்' என்று அதையே குறித்தார் பா₄ஷ்யகாரர் என்றபடி (தேஜஸ் தேஜஸ்விநாம அஹம்) தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களுடைய தேஜஸ்ஸும் நானே தேஜஸ்ஸாவது பராபி₄ப₄வந ஸாமர்த₂யம் (பிறரை வெற்றிகொள்ளும் திறமை). (ஜயோऽஸ்மி) ஜயிப்பவர் களின் ஜயமும் நானே (வ்யவஸாயோऽஸ்மி) துணிவுடையவர் களின் உறுதியும் நானே முன்னும் பின்னும் தேஜஸ்ஸுடையவர் களும், ஸத்வமுடையவர்களும் 'தேஜஸ்விநாம்' 'ஸத்வவதாம்' என்று எடுக்கப்படுகையாலும், இடையிலுள்ள ஜயத்தையும் துணிவையும் அவர்களோடு இணைக்கமுடியாதாகையாலும், 'ஜயிப்பவர்களின் ஜயம்' 'துணிவுடையவர்களின் துணிவு' என்று அர்த்த₂ப₃லத்தாலே முன் னும் பின்னும் போலே வருவித்துப் பொருள் கொள்ளப் பட்டது. (ஸத்த்வம் ஸத்த்வவதாம் அஹம்) விசால மனமுடையவர் களின் அத்தகைய மனமுடைமையும் நானே "ஸத்த்வம்-மஹாமநஸ்த வம்" என்று பா₄ஷ்யம், 'திண்ணிய மனமுடையவர்களின் மனத் திண்மை நானே' என்று பொருள் கொண்டார் வாதி₃கேஸரிஜீயர் வெண்பாவில் "த₃ரவ்யாஸுவ்யவஸாயேஷு ஸத்த்வமஸ்த்ரீ து ஜந்துஷு"[அமரகோசம் 3-3 213]"ஸத்த்வோऽஸ்த்ரீ ஜந்துஷு க்லீ து வ்யவஸாயே பராக்ரமே। ஆத்மபா₄வே பிஶாசாதௌ₃ த்ரவ்யே ஸத்தா ஸ்வபா₄வயோ ॥" [வைஜயந்தீ-த₃வ்யக்ஷர-நாநாலிங்க₃ -93] என்று நிக₄ண்டுக்களில் ஸத்வ ஶப்₃த₃த்துக்குப் பல பொருள்கள் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன 'வ்யவஸாயம்' (உறுதி) முன்னமே எடுக் கப்பட்டுவிட்டது ஆகையால் இங்கு ஸத்வஶப்₃த₃த்துக்கு மனத்தின் சிறப்பைப் பொருளாகக்கொள்வதே உசிதம். 36.

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः।
मुनीनयामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः॥ ३७॥

37. வருஷணீநாம் வாஸுதே₃வோऽஸ்மி பாணட₃வாநாம் த₄நஞ்ஜய:।
முநீநாமபயஹம் வயாஸ கவீநாமுஶநா கவி ॥

வருஷணீநாம—வ்ருஷ்ணிகுலத்தைச சேர்நத யாத₃வர் களுகக்ுள, **வாஸுதே₃வ அஸமி**—வாஸுதே₃வனுகிறேன, **பாண்ட₃வாநாம** — பாண்ட₃வர்களுக்குள், **த₄நஞ்ஜய** — அர்ஜுனனுகிறேன், **முநீநாம் அபி** — முனிவாகளுக்குள் ளும், **அஹம வயாஸ:**— நான் வ்யாஸராகிறேன; **கவீநாம்**— கவிகளுக்குள், **உஶநா கவி:** — ஶுக்ராசார்யரான கவியா கிறேன்

---

38. மனனியசீர் யாத வரிலவாசு தேவனுன
பன்னியசீாப் பாணடவரி னீயுநான—தன்னிகரில்
முனனும் வியாதன முனிவரிஞன் முற்கவிகட
குனனு கவியுசனு வுறறு.

மன்னியசீர் யாதவரில் — நிலைநின ற சிறப்பையுடைய யாத₃வர்களுககுள், **வாசுதேவன் நான்** — வாஸுதே₃வன் நானே; **பன்னியசீர் பாண்டவரில்**— புகழப்படும் கு₃ணஙகளை யுடைய பாண்ட₃வர்களுக்குள், **நீயும்** — அர்ஜுனனுகிற நீயும், **நான்** — நானே, **முனிவரில்** — முனிவர்களுக்குள், **தனனிகரில முன்னும் வியாதன் நான** — ஒப்பற்ற மனன ஶீலரான வியாஸமுனிவா நானே, **முன் கவிகட்கு**— பழைய கவிகளுக்குள், **உற்று உன்னு உசனுகவி நான்**— உற்றுணரும் ஶுக்ராசார்யராகிற கவி நானே.

---

37 (வ்ருஷணீநாம வாஸுதே₃வோऽஸமி) வ்ருஷணிகுலத தைச சோநத யாத₃வர்களுககுள வாஸுதே₃வன நானே "ராமஶ- ஶஸதரப்₄ருதாமஹம" (31) எனற ராமனைப்போலே வாஸுதே₃வ னுகிற இவனும ஸாக்ஷாத₃வதாரமாகையாலே, அஙகு விலலேநதி

|| भा || वसुदेवस्यत्वमत्र विभूतिः, अर्थान्तराभावादेव ।

நிறகும் தனமையை விபூ₄தியாகக் கொணடதுபோலே, இஙகும் வஸுதே₃வனின பிளளையாயிருககும் பெருமையை விபூ₄தியாகக் கொளளவேணடும். இவவிடததில பினவருமாறு ஆக்ஷேபம் எழக கூடும்—'வஸுதே₃வனின பிளளையாயிருககை' எனபது எபபடி விபூ₄தி (செலவம்) ஆகும்? ஒருவனுககுப பிளளையாயிருபபதைச செலவமாகக் கொணடால, ஒவவொருவனுககுப பிளளையாயிருககும் அனைவருககுமே இபபெருமையைச சொலலவேணடிவரும். சிறப புடைய வஸுதே₃வனின பிளளை எனபது செலவமேயாகும் எனில வஸுதே₃வனுககு ப₃லராமன முதலான மறறும் பல பிளளைகள உளராகையாலே, இது கணணனுககே உரிய பெருமையாகாது. 'வாஸுதே₃வன' எனற பத₃த்₃ம் கணணனிடமே பரஸித₃தி₄ பெறறதாயிறறே எனில இநத பரஸித₃தி₄ மாததிரம் பெருமைககு உறுபபாகாது. மேலும், அரஜுனனுககு ஏறகனவே தெரிநத வஸுதே₃வஸூநுதவததை இஙகு உபதே₃ஶிககவேணடிய அவஶ யமுமிலலை. ஆகையால "இநத கருஷ்ணாவதாரம் ஸாக்ஷாத₃வதார மனறு, ஒரு சேதனனை இடையிடட அம்ஶாவதாரமே" எனறு கொணடுவிடடால இதுவே விபூ₄தியாவது பொருநதிவிடும். 'வருஷ்ணிகளுககுள நான' எனறு கூறாமல 'வாஸுதே₃வன' எனறு படாககையில கூறியிருபபதும் இதை வலியுறுததுகிறது — எனபது அவவாக்ஷேபம். இதறகுப பரிஹாரம் பினவருமாறு—இஙகு வாஸு தே₃வஶப₃த₃ம் லக்ஷணையாலே கணணனுடைய திருமேனியைக குறிககிறது. வஸுதே₃வனின க₃ருஹததில சதுர்பு₄ஜததோடு அவதரிததது தொடஙகி, அதிமாநுஷமான கு₃ணஙகளையும், பராகரமச செயலகளையும் இடையாகளுககும் காடடிககொணடு விளஙகிய பெருமையே இஙகு விபூ₄தியாகக் குறிககபபடுகிறது. 'நான' 'நீ' எனறு சொலலுவதைக் காடடிலும் வாஸுதே₃வன, த₄நஞஜயன் எனறு சொலலுவதால பெருமைகள் விளஙகிநிறகுமாகை யாலே, படர்ககையில குறிபபிடுவதிலும் குறையிலலை. (பாணட₃வா நாம த₄நஞஜய:) பாணட₃வாகளுககுள அரஜுனன நானே. த₄ாமததில யுதி₄ஷ்டி₂ரரும் ப₃லததில பீ₄மஸேனனும் அழகு முதலானவறறில நகுலஸஹதே₃வாகளும் தலைசிறநத பெருமை பெறறவாகளாயினும், ஶௌர்யவீர்யபராககரமஙகள, விலவித₃யை, அழகு, கணணனின நணபனாயிருககை, ஜிதேந்த்₃ரியதவம் முதலான தலைசிறநத பல பெருமைகளை உடையவனாகையாலே அரஜுனனைத தன் விபூ₄தியாகக் குறிபபிடுகிறான கணணன (முநீநாமபயஹம்

पाण्डवानां धनञ्जयः—अर्जुनोऽहम्। मुनयः—मननेनात्मयाथात्म्य-दर्शिनः, तेषां व्यासोऽहम्। कवयः—विपश्चितः ॥ ३७ ॥

வயாஸ) மனனததினுல ஆதமபரமாதமாககளை உள்ளபடி அறிநத முனிவாகளுள நான வியாஸ்ராகிறேன. இருபததைநது இருபத தாருவது ஸலோகஙகளில மஹாஷிகளும, தேவாஷிகளும எடுககப் படடாாகள. ரிஷிபதமம தவவலிமையாலே புலனகளுககு எடடாத பொருளகளைக காணபவாகளைக குறிககும. மனனஸீலாகள முனிவர் கள எனப்படுகையாலே இஙகு இபபொருள கொளளப்படடது. " ஏதமேவ விதித்வா முநிர்பவதி " [ப்ருஹ 6 4-22] [இநதப பரமாதமாவை அறிநது முனியாகிருன] எனனும உபநிஷத்வாகய மும இபபொருளையே காடடிறறு வியாஸர் ஆதமபரமாதமாககளின ஸவரூபததை உளளபடி அறிநதவா எனபது "ஆலோட்ய ஸாவ ஸாஸ்தராணி விசார்ய ச புந: புந: । இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா॥" [காருட-பூாவ 222-1] [எல்லா ஸாஸதரஙகளை யும ஆராயநது மறுபடியும மறுபடியும விசாரம் செய்தபினபும் 'நாராய ணன ஒருவனே எபபோதும த்யானிககததககவன' எனனுமிதுவே நனகு தேறிநிறகும] "தபோவிஸிஷ்டாதபி வை வஸிஷ்டாந்முநிஸத்தமாத । மந்யே ஸ்ரேஷ்டதமம் த்வாத்ய ரஹஸ்யஜ்ஞாநவேதநாத ॥" [பாரத-ஆதி 1-96] [தவததில சிறநத முனிவர்தலைவரான வஸிஷ்டரைககாடடிலும ஆதமபரமாதம ரஹஸய ஜஞானததை யுடையவராகையாலே நீா இன்று சிறந்தவராகிறீா] முதலான பல இடங்களில தெளிவாகிறது. இவா ஓா ஆவேஸாவதாரம எனபது "வேதவித் பகவாந் கலௌ பாதாளஸயந பரபு" [அஹிா 5-56] எனறு அஹிாபுத்நயஸமஹிதையில் அவதாரஙகளைச சொலலி வருமபோது " வேதவித் பகவாந் " எனறு வேதவயாஸரைக குறிபபதிலிருநது தெரிகிறது. ஆகையாலேயே இவர் இஙகு முனிவாகளில தலைசிறநதவராகவும, பகவத் விபூதியாகவும எடுககபபடுகிருா. (கவீநாம உஸநா கவி) கவிகளுககுள் நான உஸநஸ எனபபடும ஸுகராசாாயா ஆகிறேன இஙகு கவிகள எனறு காவயம எழுதுபவாகளைக குறிப்பதாககொணடால, வாலமீகி முதலானவாகளையே அவாகளில தலைசிறநதவாகளாகச சொலலியிருககவேணடும அப்படிச சொலலாமையால, 'க்ராந்த தர்ஸீ கவி ' எனனும வழககையொடடி, எதையும ஊடுருவிப பாாப்பவாகளைக கவிகள எனபதாகக் கொள்ளவேணடும. அத தகைய கவிகளுள ஸுகராசாாயருககுச் சிறபபு 'ஸுகரநீதி' முதலான

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥

**38. த₃ண்டோ₃ த₃மயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம் ।
மௌநம் சைவாஸ்மி கு₃ஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம்
ஜ்ஞாநவதாமஹம் ॥**

த₃மயதாம — (வரம்பை மீறுகிறவர்களை) தண்டிப்பவர்களுடைய, **த₃ண்ட₃ அஸ்மி** — தண்டனை ஆகிறேன், **ஜிகீ₃ஷதாம** — வெல்லவிரும்புகிறவர்களுடைய, **நீதி. அஸ்மி** (வெல்வதற்குதவும்பான) நீதியாகிறேன், **கு₃ஹ்யாநாம ச** — மறைக்கும் உபாயங்களிலும் **மௌநம ஏவ அஸ்மி** — மௌனமாகவே ஆகிறேன், **ஜ்ஞாநவதாம** — அறிவுடையவர்களுடைய, **ஜ்ஞாநம** — அறிவு, **அஹம** — நானே

**39. தாந்தீமை செய்வாரைத் தண்டிப்பார் தண்டநான்
வேந்தமாவெல் வார்கட்கு நீதிநா— னாய்ந்தமைந்த
மௌனநான் றானே மறைப்பவற்றில் ஞானியர்தம்
ஞானநான் றானே நயந்து.**

தாம் தீமை செய்வாரை — தாமே தீய செயல்களைச் செய்கின்றவர்களை, **தண்டிப்பார்** — தண்டிப்பவர்களுடைய, **தண்டம நான** — தண்டனை நானே, **வேந்து அமர வெல்வார்கட்கு** — அரசர்களைப் போரிலே வெல்கின்றவர்களுடைய, **நீதி நான்** — (வெல்வதற்குறுப்பான) நீதி நானே, **மறைப்பவற்றில** — மறைக்கும் உபாயங்களில், **ஆய்ந்து அமைந்த மௌனம நான தானே** — ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளப்பட்ட மௌனம் நானேயாவேன், **ஞானியர் தம** — அறிவுடையவர்களுடைய, **ஞானம** — அறிவு **நயந்து** — விருப்பத்துடன், **நான தானே** — நானே ஆகிறேன்

வற்றில் எல்லா வகையான நீதிகளையும் ஊடுருவிப்பார்த்து விளக்கியிருப்பதிலிருந்து வெளிப்படுகிறது "ந கஶ்சிந்நோபநயதே புமாநநயத்ர ப₄ார்க₃வாத் । ஶேஷஸம்ப்ரதிபத்திஸ்து பு₃த₃₃தி₃மத்ஸு வதிஷ்ட₂தே ॥" [ப₄ார-ஆதி₃] [ப₄ருகு₃புத்ரரான ஶுக்ராசார்யரைத் தவிர வேறெவரையும் எந்த மனிதனும் ஆசார்யனாக வரிப்பதில்லை அறிவாளிகள் அனைவரிடமும் 'அவருக்கு த₃ாஸன்' என்னும் எண்ணமே நிலைநிற்கிறது] என்று அவருடைய சிறப்பு சொல்லப்பட்டது.

॥ भा ॥ नियमातिक्रमणे दण्डं कुर्वतां दण्डोऽहम्। विजिगीषूणां जयोपायभूता नीतिरस्मि। गुह्यानां संबन्धिषु गोपनेषु मौनमस्मि। ज्ञानवतां ज्ञानं चाहम्॥ ३८॥

---

38. (த₃ண்டோ₃ த₃மயதாமஸ்மி) சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டிப்பவர்களுடைய தண்டனை நானே 'த₃மயதாம' என்பதற்கு 'தண்டிப்பவர்கள்' என்றே பொருளாயிருந்த போதிலும், தண்டிக்கத் தகாதவர்களைத் தண்டிப்பது கொடிய நரகத் துக்கே காரணமாகுமாகையாலே, "சாஸ்த்ரவரம்பை மீறுகையாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களை தண்டிப்பவர்கள்' என்று விசேஷித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது (நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம) எதிரிகளைவெல்ல நினைப்பவர்களுடைய வெல்வதற்குறுப்பான நீதி நானே "நீதிர்நீதி மதாமஸ்மி" [நீதியுடையவர்களின் நீதி நானே] என்று சொல்லாமல் "நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம" என்று சொல்லுகையாலே, இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளப்பட்டது இங்கு நீதி என்றது பு₃த்₃தி₄யின் செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது (மௌநம் சைவாஸ்மி கு₃ஹ்யாநாம) மறைக்கும் உபாயங்களில் நான் மௌனமாகிறேன் 'கு₃ஹ்யம' என்பதற்கு ரஹஸ்யம் என்றே பொருளாயினும், பேசாதிருத்தலாகிற மௌனம் ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றல்லவாகையால், 'ரஹஸ்யங்களுள் நான் மௌனமாகிறேன்' என்று பொருள் கொள்ள இயலாது. மௌனசப்₃த₃ம அதிரஹஸ்யமான ஆத்மவித்₃யையைக் குறிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளப்பாததால், உலகிலோ சாஸ்த்ரங்களிலோ அப்படி ப்ரஸித்₃தி₄யில்லை. ஆகையால் கு₃ஹ்ய சப்₃த₃த்திற்கு ரஹஸ்யங்களோடு தொடர்புடையவையாய, அவற்றை மறைக்கும் உபாயங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன இருவரே அறிந்ததாய, மூவர் அறியாததாக ரஹஸ்யங்களை மறைக்கும்போது, அவற்றை அஷ்டகர்ண (ஆறு காதுகளில் படாத) ரஹஸ்யங்கள் என்று கூறுவதுண்டு அத்தகைய ரஹஸ்யங்களும் அவ்விருவர்மூலம் ப₃ஹிரங்க₃மாவதற்கு இடமுண்டு ஆகையால் மறைக்கும் உபாயங்களில் அஷ்டகர்ணமாக வைத்துக்கொள்ளுதல் இதைக் காட்டிலும் சிறந்தது—ரஹஸ்யத்தை ஒருவனே தனக்குள் வைத்துக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பதேயாகும் இதனாலேயே "மறைக்கும் உபாயங்களுள் தலைசிறந்ததான மௌனம் நான்" என்று கூறுகிறான். (ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம) அறிவுடையவர்களுடைய அறிவு நானே. "பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா" [22] என்னுமிடத்தில் ஜீவராசிகளுக்குள்ள

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन!।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम्॥ ३९॥

39. யச்சாபி ஸர்வபூ$_4$தாநாம் பீ$_3$ஜம தத$_3$ஹமர்ஜுந!।
ந தத$_3$ஸ்தி விநா யதஸ்யாநமயா பூ$_4$தம சராசரம் ॥

அர்ஜுந — அர்ஜுனா! **ஸர்வபூ$_4$தாநாம** — எல்லாப் பொருள்களுக்கும், **யத பீ$_3$ஜம்** -(ஆங்காங்கு) யாதொன்று உபாத$_3$ான காரணமாக உள்ளதோ, **தத அபி ச அஹம** — அதுவும் நானே, **சராசரம் பூ$_4$தம்** — அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில, **மயா விநா** —(அந்தர்யாமியான) என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, **யத ஸ்யாத** — ஒன்று இருக்குமோ என்று பார்த்தால, **தத் ந அஸதி** — அத்தகைய பொருள் ஒன்றும் இல்லை

---

40. **எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகு(ம்)**
மலலாருந தோளவிசையா மறறதுநா—னல்லாது
மீஙகிதுகே ளென்னை யொழிநதிச் சராசரததி
லாஙகுளதொன் றிலலை யது.

பொதுவான அறிவு முனனமே சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால, இஙகு ஜ்ஞானமென்று சிறநத புருஷார்தத$_2$ததுககுறுபபான தலைசிறநத ஜ்ஞானததைச சொலலுவதாகவே கொளளவேணடும.

"ஸமஜ்ஞாயதே யேந தத$_3$ஸ்ததே$_3$ாஷம்
ஶுத$_3$த$_4$ம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।
ஸந்த$_3$ருஶ்யதே வாபயதி$_4$க$_3$மயதே வா
தத ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது$_3$க்தம ॥"

[வி பு 6 5 87]

[எந்த அறிவினலை, தே$_3$ாஷமற்றதும ஶுத$_3$த$_4$மானதும, மிகவும மலமறறதும, ஒபபுயாவறறதுமான அநதப பரவஸது அறியப்படுகிறதோ, பார்ககபபடுகிறதோ, அடையபபடுகிறதோ, அதுவே ஜ்ஞானம, அதைககாட்டிலும வேறுனது அஜ்ஞானம.] என்று பராஶரர் காட்டிய மோக்ஷோபாயமான ஜ்ஞானமே இஙகு கருதபபடுகிறது.

॥ भा ॥ सर्वभूतानां सर्वावस्थावस्थितानां तत्तदवस्थाबीजभूतं प्रतीयमानमप्रतीयमानं च यत्, तदहमेव। भूतजातं मया आत्मतयाऽवस्थि-

மல் ஆரும் தோள் விசையா — மலபாகளை வெறறி கொணட தோளையுடைய அாஜுனனே! **எலலா பொருளுககும** — (உலகிலுளள) எலலாப் பொருள்களுக்கும், **யாது முதல விததாகும** — (ஆங்காங்கு) யாதொன்று உபாதாந காரணமாயிருக்கின்றதோ, **மறறு அது நான** — அந்தப் பொருள் நானே, **அல்லாதும** — மேலும், **ஈஙகு இது கேள** — இங்கு இவ்வார்த்தையைக் கேட்பாயாக, **இச்சரா சரததில்** — அசைவனவும் அசையாதனவும் நிறைந்த இப் பொருளகளில், **எனனை ஒழிநது உளது ஒன்று** — என்னைப் பிரிநதிருககும் ஒருபொருள் (உணடோ என்று பார்த்தால்), **ஆஙகு அது இலலை** — அததகைய பொருள இலலை

39 (யசசாபி ஸாவபூ$_4$தாநாம பீ$_3$ஜம தத அஹம) எலலா நிலைகளிலுமுளள எலலாப பொருளகளுககும அநதநத நிலையில உபாத$_3$ாநகாரணமாக பரதயக்ஷததாலும, அனுமாநாப$_3$த ஙகளாலும அறியபபடும பொருள யாதொனறுணடோ அது நானே 'எலலாப பொருளகளுககும உபாத$_3$ாநகாரணம' எனறு இஙகு மூலப்ரகருதியைக கூறலாகாதோ? எனில உலகில உளள பொருள்களைத துககும மூலபரகருதி நேரே உபாத$_3$ாநகாரணமாகாதாகையாலே இபபொருள பொருந்தாது பீ$_3$ஜம எனறு நெல முதலான விதைகளைப பொருளாகக கொளளலாமெனறு பாரததால, ஸர்வபூ$_4$தப$_3$த$_3$ததால எடுககபபடும ஜஙக$_3$மப பொருளகளுககு அவை உபாத$_3$ாநகாரணமாகமாடடாவாகையாலே இப்பொருளும் பொருநதாது ஆகையால அநதநதக காரயநிலையிலிருககும த$_3$ரவயஙகளுககு அநதநதக காரணநிலையிலிருககும த$_3$ரவயஙகளே பீ$_3$ஜாப$_3$த$_3$தால குறிககபபடுகினறன எனறு கொள்வதே பொருததம "அஹம ஆதி$_3$ரச" [20] எனனும ஶலோகததில பராகருதப்ரளயததிலும நைமிததிகப்ரளயததிலும செயயபபடும ஸருஷ்டிகள கூறபபடடுவிடடபடியால, இஙகு நிதயஸருஷ்டிககுக காரணமான அநதநத உபாத$_3$ாநத$_3$ரவயஙகள தனககு ஶரீரமாயுளளன எனபதைக காடடுவதனமூலம தானே நிதயஸருஷ்டிககும காரணம் எனக கூறுவதாகக கொளளவேணும. 'யசசாபி' எனனும இரணடு உமமையாலே பரதயக்ஷததாலும அனுமானம முதலானவறறாலும அறியப்படும இருவகையான உபாத$_3$ாநப பொருளகளும காடடப

तेन विना यत्स्यात्, न तदस्ति। * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः (२०) इति प्रक्रमात् '* न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूत चराचरम्' इत्यत्राप्यात्मतयाऽवस्थानमेव विवक्षितम्। सर्वं वस्तुजातं सर्वावस्थं मया आत्मभूतेन युक्तं स्यादित्यर्थः। अनेन सर्वस्यास्य सामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतयाऽवस्थितिरेव हेतुरिति [प्रकटितम्] प्रकटयति। ३९॥

படுகின்றன. (சராசரம் பூ₄தம் மயா விநா யத் ஸ்யாத் தத் ந அஸ்தி) அசைவனவும் அசையாதனவுமான பொருள்களில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து ஏதாவதொரு பொருள் இருக்குமோ என்று பார்த்தால், அத்தகைய பொருள் இல்லை ஸர்வபூ₄தமப₃த₃த்தால் ஶ்லோகத்தில் தொடக்கத்தில் எடுக்கப்பட்டவையே சராசரம் பூ₄தம் என்று ஶ்லோகத்தின் முடிவில் எடுக்கப்படுகின்றன, இப்படிப் பல பொருள்களையும், அவற்றுக்கு உபாதா₃நகாரணங்களையும் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் எடுத்திருக்கும் கண்ணன் இடையிலே "ந தத₃ஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந் மயா" என்னும் தொடராலே 'என்னைத்தவிர வேறு பொருளே இல்லை' என்று கூறுகிறான் என்று பொருள் உரைப்பது பொருந்தாது. ஆகையால் 'அந்தர்யாமியாயிருக்கும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து எப்பொருளுமில்லை' என்று கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலும் "அஹமாத்மா கு₃டா₃கேஶ ஸர்வ பூ₄தாஶயஸ்தி₂த:" [20] என்று தான் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதைக் கூறுவது இப்படிப் பொருள் கூறுவதே பொருத்தம் என்று காட்டுகிறது ஆகையால் 'எல்லா நிலையிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அந்தர்யாமியான என்னோடு கூடியேயிருக்கின்றன' என்றே இதற்குப் பொருள்கொள்ளவேண்டும் இப்படி ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் உலகிற்கும் தனக்கும் ஶரீரஶரீரிபா₄வத்தைக் காட்டுகையாலே, இடையிலே பற்பல பொருள்களோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படித்ததற்கும் தான் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதே காரணம் என்று வெளிப்படுத்துகிறான் கண்ணன். த₃ரவ்யமல்லாதவற்றோடு தன்னை ஒரே வேற்றுமையில் படித்திருக்குமிடங்களில் அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான த₃ரவ்யங்கள் பரம புருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருப்பதையிட்டு அவையும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கின்றனவாகையாலே ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகின்றன என்று கொள்ளவேண்டும். (அர்ஜுன) வெள்ளையுள்ளத்தினனே! "ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுப₄க்தம்" [வி-பு 3-7-20] [வெள்ளை மனத்தினனுயிருப்பவனை விஷ்ணுப₄க்தனுக அறி] என்கிறபடியே நீ வெள்ளை மனத்தினனபடியாலே விஷ்ணுப₄க்தனை உனக்கு இவ்வரும் பொருள்கள் என்னுல் கூறப்பட்டது. 39.

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया॥ ४०॥

40. நாநதோऽஸதி மம தி₃வ்யாநாம விபூ₄தீநாம பரநதப ।
ஏஷ துாத₃தே₃ஶத பரோகதோ விபூ₄தேர்விஸதரோ மயா॥

பரந்தப — எதிரிகளை வருததுமவனே! **மம** — என்னுடைய, **தி₃வ்யாநாம** — மஙக₃ளமான, **விபூ₄தீநாம** — செலவஙகளுககு, **அநத** — எலலை **ந அஸ்தி** — இலலை. **ஏஷ** — இதுவரையில நான சொனன, **விபூ₄தே· விஸதர. து** — செலவஙகளின விரிவோவெனில, **மயா** — என்னால, **உத₃தே₃ஶத. பரோக்த** — ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளைக கூறுவதன மூலம் சுருக்கமாகச சொலலபபட்டது

---

41. ஏறகுமென் றிவவியவி பூதிகளுக கெலலைதான்
பார்க்குமள விலலை பரநதபனே - சீாககவன
வுததேசத துன்னி யுரைததேன் விபூதியிது
மெயததேசுற றேயநத விரிவு.

பரநதபனே — எதிரிகளை வருததுகின்றவனே ! **பார்ககுமளவு** — ஆலோசிததுப பாாத்தால, **ஏறகும் என் திவவிய விபூதிகளுக்கு** — எனக்குத தக்கதான எனது மஙக₃ளமான செலவஙகளுககு, **எலலை தான இல்லை** — எலலை அடியோடு இலலை **விபூதி இது** — இநதச செலவஙகளின, **மெய்ததேசுறறு ஏயநத விரிவு** — உண்மையான பெருமை பொருநதிய விஸதரததை, **சீாக்கவன உத்தேசதது உனனி உரைததேன** — பெருமைமிக்கவைகளை ஆராயந்து வகைபபடுததி ஓரளவுககுச சுருக்கமாக உரைததேன்.

---

40 தனது செலவஙகளுககு எலலை இலலை எனறும், இதுவரை சொனனது சுருககமாகச சொனனதே எனறும் கூறி, ஏறகனவே பததொனபதாவது ஶலோகததில சொனனதை நினைவுபடுததுகிறுன (மம தி₃வயாநாம விபூ₄தீநாம அநத நாஸதி) எனது மஙக₃ளமான செலவஙகளுககு எலலையிலலை. (தி₃வ்யாநாம) இங்கு ப்ராகருதமான

॥ भा ॥ मम दिव्यानां—कल्याणीनां विभूतीनामन्तो नास्ति; एष तु विभूतेर्विस्तरो मया कैश्चिदुपाधिभिः संक्षेपतः प्रोक्तः ॥ ४० ॥

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंशसंभवम् ॥ ४१ ॥

41. யத₃யத₃விபூ₄திமதஸத்தவம் ஸ்ரீமதூ₃ர்ஜிதமேவ வா।
தததே₃வாவக₃சச₂ தவம மம தேஜோமஸஸமப₄வம ॥

யத யத ஸத்த்வம்—எநதெநத ஜீவராசி, **விபூ₄திமத**—தன்ஞல நியமிக்சபபடும் செலவஙகளை உடையதாய உள்ளதோ, **ஸ்ரீமத**—ஒளி உடையதாய் உளளதோ, **ஊர்ஜிதம் ஏவ வா**—மஙக₃ளமான காாயஙகளைத் தொடஙகுவதில ஊறறமுடையதாய விளங்குகினறதோ, **தத தத**—அநதநத ஜீவராஸியை, **தவம**—நீ, **மம**—(அளபபரிய சகதியுளள) எனனுடைய, **தேஜோம்ஸஸம்ப₄வம ஏவ அவக₃ச்ச₂**—நியமன ஸகதியின் ஒரு பகுதியிஞல உணடானது எனறே அறிவாயாக

பல செலவஙகளையும கூறுகையாலே, 'தி₃வயாநாம' எனபதறகு "பரமபத₃ததிலுளள அபராகருதமான" எனறு பொருளகொளள முடியாது ஆகையால, 'மஙக₃ளமான செலவஙகள' எனறு பொருளகொளளபபட்டது. "விபூ₄தீராதமஙஸஸ்ப₄ா" [19] [எனது மஙக₃ளமான செலவஙகள்] எனறு தொடககததிலும ஸுப₄மான விபூ₄திகள எனறலலவோ சொலலபபட்டது அபபடியாஞல இதுவரை நீ சொனனது எபபடி? எனில — (ஏஷ து விபூ₄தோ விஸதர மயா உத₃தே₃ஸத பரோகத) இதுவரையில நான சொனன செலவஙகளின விரிவோவெனில, எனஞல ஓரளவுககு வகைபபடுததிச செலவஙகளைக கூறுவதன மூலம சுருககமாகச சொலலபபட்டது (பரநதப') எனது விபூ₄தியில ஒனருன உனது எதிரிகளை வருததும தனமைககே எலலையிலலாமலிருககும்போது, அநநதமான எனது விபூ₄திகளுககு எலலை இல்லை எனபதை நீ எளிதில உணரலாம எனறு கருதது. 40.

॥भा॥ यद्यद्विभूतिमत् — ईशितव्यसंपन्नं भूतजातं श्रीमत् — कान्तिमत्, धनधान्यसमृद्धं वा ऊर्जितं — कल्याणारम्भेषूद्युक्तम्; तत्तन्मम

42. **ஏது விபூதியுடைத தேது திருவுடைய**
தேது மிகவுயர்ததி யேதுபொரு—ளேததுதான்
எனனுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுனனுடைய நெஞ்சா லுணா.

ஏது ஏது பொருள் விபூதி உடைதது — எந்தெந்த ஜீவராசி தன்னுல நியமிக்கபபடும் செலவஙகளை உடையதாய விளஙகுகினறதோ, **ஏது ஏது திருவுடையது**— எநதெந்த ஜீவராசி ஒளியுடையதோ, **ஏது ஏது மிக உயர்ததி** — எந்தெநத ஜீவராசி மங்க₃ளமான கார்யங களைத தொடஙகுவதில ஊற்றமுடையதாய விளஙகுகினறதோ, **அதுதான்**—அநத ஜீவராசி, **என்னுடைய**— (அளவறற சகதியுடைய) எனனுடைய, **தேசு அதனில ஏகதேசதது உளதா** — ஶக்தியில ஒருபகுதியிலிருநது உண்டானதாக, **உனனுடைய நெஞ்சால் உணர்**—உனனுடைய நெஞசால நினைப்பாயாக

41. "பராத₄ாஙயத" [19] [முக₂யமான விபூ₄திகளை] எனறு தொடஙகி இதுவரையில சொலலபபட்ட விபூ₄திகள, சொல்லபபடாதவையும, அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக₂யவிபூ₄திகளுககு எடுததுககாட்டேயாகும எனறு கூறி இநத பரகரணததை நிறைவுபடுததுகிருன. (யத யத ஸததவம) எநத எநத ஜீவராசி இஙகு விபூ₄தியுடையதாகக கூறுகையாலே ஸதவ ஶப₃த₃ததுககு ஜீவராசி எனறு பொருள் கூறுவதே பொருநதும (விபூ₄திமத) தனனுல் நியமிககபபடும செலவஙகளை உடையதாய விளஙகுகினறதோ (ஸ்ரீமத) எது எது ஒளியுடையதாய விளஙகுகினறதோ. "விபூ₄திமத" எனனும பத₃ததில செலவங களைச சொலலிவிட்டபடியால இஙகு 'ஸ்ரீ' ஶப₃த₃ததுககுச செலவங களைப பொருளாகக கொளளாமல 'ஒளி' பொருளாகக கொள்ளப பட்டது. கோ₃பப₃லீவாதத₃நயாயததாலே — விபூ₄திஶப₃த₃ததாலே உயிருளள ஆடு மாடு முதலான செலவஙகளையும, ஸ்ரீஶப₃த₃த்தாலே உயிரறற த₄நம த₄ாநயம முதலான செலவஙகளையும குறிபபதாகவும

तेजोंशसंभवमित्यवगच्छ। तेजः—पराभिभवनसामर्थ्यम् , ममाचिन्त्यशक्तेर्नियमनशक्त्येकदेशसंभवमित्यर्थः ।। ४१ ।।

கொளளலாம. ஆகையாலே விபூ$_4$தி ஶ்ரீஶப$_3$த$_3$ஙகளிடையே புநருகதி யிலலை. (ஊாஜிதமேவ வா) எநதெநத ஜீவராசி மஙக$_3$ளமான காாயங களைத தொடஙகுவதில ஊறறமுடையதாய விளஙகுகினறதோ. ‘ஊாஜிதம’ எனபதறகுப பொதுவாக ‘உயாவுடையது’ எனறு பொருளகொணடால, “விபூ$_4$திமத, ஶ்ரீமத” எனறு ஒவவொரு வகையான உயாவுடையனவறறைக குறிககும பத$_3$ஙகள தேவையிலலை எனறு ஆகிவிடுமாகையால இபபடிப பொருளகொளளபபடடது. ‘ஊாஜா’ ஶப$_3$த$_3$ம சோர்வடையாத முயறசியுடைமையைக குறிககுமனறோ இஙகு மூனறைச சொனனது ப$_3$லம முதலானவறறை உடைய மறற ஜீவராசிகளுககும உபலக்ஷணம. (தத தத) அநதநத ஜீவ ராஶியை (த்வம) நீ. (மம தேஜோம்ஶஸமப$_4$வம ஏவ அவக$_3$சச$_2$) அளபபரிய ஶகதியுளள எனனுடைய நியமன சகதியின ஒரு பகுதி யினால உண்டானது எனறே அறிவாயாக இஙகு தேஜஶ்ஶப$_3$த$_3$ம திருமேனியின ஒளியாகிற தேஜஸஸைக குறிககிறதாககொணடால, அதின ஒரு பகுதியிலிருநது ஜீவராசிகள உணடாவது எனபது பொருநதாது, ஆகையால இஙகு தேஜஶ்ஶப$_3$த$_3$ம பராபி$_4$ப$_4$வந ஸாமாத$_2$யம (பிறரை வெறறிகொளளும திறமை) எனபபடும நியமன சகதியாகிற ஆதமகு$_3$ணததைக குறிபபதெனறு கொளவதே பொருந தும “தேஜஸோऽம்ஶ ஸமப$_4$வ யஸய தத தேஜோம்ஶஸமப$_4$வம” எனனும வயுதபததியாலே இநத ஶப$_3$த$_3$ம “அநதத தேஜஸஸின ஒரு பகுதியைக காரணமாகக கொணடது” எனறு பொருளபடுகிறது இதையே “**யஸயாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம ஸதி$_2$தா**” [வி-பு 1 9 53] [எவ'னுடைய ஶகதியின பலலாயிரததின ஒரு பகுதி யில இவவுலகமாகிற ஶகதி நிலைநிறகிறதோ] எனறு ஶ்ரீவிஷ்ணு புராணததில பராஶர மஹாஷி அருளிசசெயதாா இதையொடடி ‘மம’ எனனும பத$_3$ம “நினைததறகரிய ஶகதியையுடைய எனனுடைய” எனறு பொருளபடுகிறது இநத ஶகதியானது உப$_4$யவிபூ$_4$தியை யும விஷயமாகக கொணடது எனபதும, தடைபடாதது எனபதும, சேராததையும சோபபிககவலலது எனபதும “பராஸய ஶக்திா **விவிதை$_4$வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா$_4$விகீ**” [ஶ்வேதாஶ்வதர 6-8] [இநதப பரமாதமாவுககு மேலானதாய, பலவித$_4$மானதாய, இயலவானதான ஶகதி ஓதபபடுகிறது] முதலான பரமாணஙகளில உத$_3$கே$_4$ாஷிககப படடது மலையையே பெயாததுககொணடு செலலவலல சண்ட$_3$

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्॥ ४२॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विभूतिविस्तरयोगो नाम दशमोऽध्यायः॥ १०॥

**42. அத₂வா ப₃ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந।
விஷ்டப₄யாஹமித₃ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி₂தோ
ஜக₃த் ॥**

இதி ஶ்ரீமத₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விபூ₄திவிஸ்தரயோகோ₃ நாம த₃ஶமோऽத்₄யாய ॥

அர்ஜுந—அர்ஜுநா!, **அத₂வா**—அன்றிக்கே, **ப₃ஹுநா ஏதேந ஜ்ஞாதேந**—பலவித₄மாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த ஜ்ஞானத்தினாலே, **தவ கிம்**—உனக்கு என்ன பயன்? **அஹம்**—நான், **இத₃ம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்**—இவ்வுலகு முழுமையையும், **ஏகாம்ஶேந**—(என் சக்தியின்) ஒரு சிறு பகுதியாலே, **விஷ்டப₄ய ஸ்தி₂த**—த₄ரித்து நிற்கிறேன்

**43. இந்தப் பலவா வியம்பிய மெய்ஞ் ஞானத்தா
லெந்தப் பயனா மிகல்விசயா—முந்தையெனம்
சத்திலே சத்தாய்ச் சகத்தனைத்தும் பற்றிநா
னத்திலே நிற்ப னமர்ந்து.**

இகல் விசயா—போரில் வெற்றியே காணும் அர்ஜுநா!, **இந்த பலவா இயம்பிய மெய் ஞானத்தால்**—இப்படிப் பலவாறாக என்னால் சொல்லப்பட்ட உண்மையறிவாலே, **எந்த பயன் ஆம்**—என்ன பயன் உண்டாகும்? **முந்தை**—அநாதிகாலமாக, **என் அமசத்திலே**—எனது சக்தியின் சிறுபகுதியாலே, **சகத்து அனைத்தும் பற்றி**—உலகனைத்தையும் த₄ரித்து நின்று, **நான்**—நான், **அத்திலே**—அவ்வுலகனைத்திலும், **சத்தாய் அமர்ந்து நிற்பன்**—விகாரமற்றவனாகப் பொருந்தி நிற்கிறேன்

மாருதத்திற்கு ஒரு துரும்பை அடித்துச்செல்வது அதன் சக்தியின் ஒரு சிறுபகுதியாலேயே நடப்பதுபோலே, நினைத்தற்கரிய சக்தியையுடைய தன்னுடைய சக்தியின் ஒரு சிறு பகுதியையே எல்லாப் பொருள்களும் காரணமாகக்கொண்டவை என்றதாகிறது

।। भा ।। बहुनैतेनोच्यमानेन ज्ञानेन किं प्रयोजनम् । इदं चिदचिदात्मकं कृत्स्नं जगत्कार्यावस्थं कारणावस्थं स्थूलं सूक्ष्मं च स्वरूपसद्भावे, स्थितौ, प्रवृत्तिभेदे च यथा मत्सङ्कल्पं नातिवर்தேத ; तथा मम

42 "பராத4ாநயத" [19] எனறு முக2யமான விபூ4திகளைச சொலலுவதாகத தொடஙகிய பரகரணததைச சென்ற ஶலோகததோடு நிறைவுபடுததினை இநத ஶலோகததில முக2யமானவை அமுக2யமானவை எனனும வாசியிலலாமல, விபூ4திகள அனைததையும சுருஙகக கூறுகிருன (அத2வா) முனவாகயததில சொனன பரகரண பே4த3ததைக காட்டுகிறது (ப3ஹுநா ஏதேந ஜஞாநேந தவ கிம) இதுவரையில எனனல சொலலபபட்ட முக2யவிபூ4திகளைப பறறிய அறிவால உனககு எனன பயன? எவவளவு சொனனலும எனனுடைய முக2யவிபூ4திகளின எலலையை அறிவதாகிற பயன உனககு ஸித3தி4ககாது எனறு கருதது ஏதத' எனும ஶப3த3ம் "ஏதோ சில சொனனேனேயொழிய முழுவதும சொலலிமுடிகக முடியாது" எனறு காட்டுகிறது இனி உததரார்தத4ததாலே, முக2யாமுக2யவிப4ாக3மற உலகிலுளள எலலா நிலையிலுள்ள எலலாப பொருளகளும—எனது பெருமையின சிறு திவலையாலே ஸததா ஸதி2தி பரவருததிகளைப பெறறு என ஸஙகலபததை மீறமாட்டாமலிருககும விபூ4திகளே எனக காட்டுகிருன. (இத3ம கருதஸநம ஜக3த) "இத3ம" எனறு அநதநத பரமாணஙகளால அறியபபடும விசிதரமான பொருளகளை உணாததுகிறதாகையாலே, ப3த்3த4 முகத நிதயரூபமான தரிவித4 சேதனரும, ஶுத்3த4ஸதவ பரகருதி காலரூபமான தரிவித4 அசேதனஙகளும அடஙகிய உப4யவிபூ4தியையும காட்டுகிறது 'கருதஸநம ஜக3த" எனறு காரண நிலையில ஸூக்ஷமமாகவும, காரய நிலையில ஸதூ2லமாகவும இருககும உலகனைததையும காட்டுகிறது (அஹம ஏகாமஶேந விஷடப4ய ஸதி2த) முறகூறிய உலகனைததையும, ஸததா ஸதி2தி பரவருததிநிவருததிகளில என ஸஙகல்பததை மீறமுடியாதபடி எனது பெருமையின பலலாயிரததின ஒரு பகுதியாலே நான த4ரிததுநிறகிறேன. த4ரிததுநிறபதறகுப பயன, உலகனைத்துககும ஸததா ஸதி2தி பரவருததி முதலியவறறை அளிபபதே எனறு கருதது. அநிதயமான பொருளகளுககு ஸததையாவது—அவறறின உறபததி. நிதயமான பொருளகளுககு ஸததையாவது—அஸததைக காட்டிலும (இலலாத பொருளைககாட்டிலும) வேறுபட்டிருககை நிதயமான பொருளகளுடைய ஸவரூபம எமபெருமானுடைய நிதயேசசை2யால ஸித3தி4பபது எனபது முனனமே விளககபபட்டது. 'ஏகாமஶேந' எனனும பத3ம — முன ஶலோகததில

महिम्नोऽयुतायुतांशेन विष्टभ्याहमवस्थितः। यथोक्तं भगवता पराशरेण—
* यस्यायुतायुतांशांशे विश्वशक्तिरियं स्थिता (वि.१.९ ५३) इति ॥ ४२॥
॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये दशमोऽध्यायः ॥ १०॥

பகவத கீதை வெணபா

(பததாமததியாயததின ஸாரததைக கூறும் பாசுரம்)

முததியருண மாயன முழுதருளுஞ் சீர்ககீதை
பததி வளாததுயர் பத்தாமோத – தொததிசையி
லெபபொருளுந தாறு யிசைநத படிவிரிதத
திபபொருளாயந தேமுடிநத திஙகு.

வாதிகேஸரிஜீயா அருளிய பகவதகீதை வெணபாவில
பததாமததியாயம நிறைவுபெறறது.

"தேஜோமஶ ஸமப$_4$வம" எனனுமிடததில சொன்னதுபோலே "எனது நியமன ஶகதியாகிற பெருமையின ஒரு திவலையாலே" எனறு பொருளபடுகிறது ஏகாப$_3$த$_3$ம பலலாயிரததில ஒரு பகுதியைக காடடுகிறது 'விஷடப$_4$ய' எனறதால, அபபொருளகள ஸவதநதர மாகத தொழிலபுரியமுடியாதபடி அவறறை த$_4$ரிததுநிறகினறமை காட டபபடுகிறது அனறிககே, தன வசபபடுததுகையாகிற அதி$_4$ஷட$_2$ா னததைக கூறுவதாகவும கொளளலாம சென்ற ஶ்லோகததில "தேஜோமஶஸமப$_4$வம' எனறும, இஙகு "ஏகாமஶேந விஷடப$_4$ய ஸதி$_2$த" எனறும கூறுவதையே பராஶரமுனிவரும "யஸயாயுதா யுதாமஶாமஶே விஶவஶகதிரியம ஸதி$_2$தா" [வி பு 1 9-53] [எவ னுடைய ஶகதியின பலலாயிரததின ஒருபகுதியாலே இவவுலகமாகிற ஶகதி த$_4$ரிககபபடடுநிறகிறதோ] எனறு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணததில அருளிசசெயதாா அநத ஶலோகததையும கீ$_3$தையின இநத ஶலோகததையும திருவுளளமபறறியே, பரமாசாரயரான ஆளவந் தாா தமது ஸதோதரரததனததில "கஸயாயுதாயுதஶதைககலாம ஶகாமஶே விஶவம விசிதர சித$_3$சித பரவிப$_4$ாக$_3$ வருததம" [ஸதோ-ர 12] [விசிதரமான சேதனுசேதனப பிரிவுகளையுடைய இவவுலகம எவனுடைய ஶகதியின் பலலாயிரததின ஒரு பகுதியாலே த$_4$ரிககபபடுகிறது?] எனறு கேளவிகேடடுப பரததவநிாணயம செய தருளினா (அாஜுன!) நீ வெளளை மனத்தினனுன வைஷணவ னுகையாலே உனககு இபபரமஸாரமான அாதத$_2$ததைச சொனனேன எனறு கருதது 42.

ஸ்ரீகிருஷணஸவாமி த$_3$ாஸன இயறறிய கீ$_3$தாாதத$_2$விவரணததில
பததாமத$_4$யாயம நிறைவுபெறறது.

முத்தி அருள் மாயன் — மோக்ஷத்தை அருளுகின்ற மாயப்பிரானான கண்ணன், **முழுது அருளும் சீர்க்கீதை**— முழுமையாக அருளிச்செய்த சிறப்புடைய கீ₃தையின், **பத்தி வளர்த்து உயர் பத்தாம் ஓத்து அது**—ப₄க்தியோக₃த்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகையாலே உயர்வுபெற்ற பத்தாமத்தியாயம், **எப்பொருளும் தானாய இசைந்தபடி விரித்து**—எல்லாப் பொருள்களும் (தன் செல்வமாகை யாலே) தான் என்று சொல்லும்படி பொருந்திநிற்கின்றமையை விளக்கி, **இப்பொருள் ஆய்ந்தே**—இவ்வாதத்₂தத்தை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டி, **இசையில் ஓத்து**— (மற்ற அத்₄யாயங்களுடன்) இசையிலும் புகழிலும் ஒத்ததாய், **இங்கு முடிந்தது**—இப்போது நிறைவுபெற்றது

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

(ஸ்ரீ வேதா₃ந்ததே₃சிகர் அருளியது)

பத்தாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

11. **எல்லை யிலாத்தன சீலமா மின்னமு தக்கடலு**
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாந்தன தானமையு
மெல்லையில பத்தி தன்னையெழு விக்கத் திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பினன் இந்திரன் மைந்தனுக்கே.

உரை — **எல்லையில ஈசன்**—அளவற்ற (சக்தியுள்ள) ஸர்வேச்வரன், **இந்திரன் மைந்தனுக்கு**—இந்திரனுடைய புத்திரனான அர்ஜுனனுக்கு, **எல்லையில பத்தி தன்னை எழுவிக்க**—அளவற்ற ப₄க்தியையுண்டாக்கி வளர்ப்பதற்காக, **எல்லை யிலாத**—அளவற்ற, **தன சீலமாம்**—தன் திருக்கல்யாண கு₃ணங்களாகிய, **இன் அமுதக் கடலும்**—இனிய அமுதமயமான ஸமுத்₃ரமும், **எல்லையிலாத விபூதி எலாம்**—அளவிட்டுக் கூறமுடியாத உலகம் முழுவதும், **தனது ஆனமையும்**—தன் நியமனத்துக்குட்பட்டதாயிருத்தலும் (ஆகிய இவற்றை), **திரு அருளால்**—சிறந்த கருணையோடு, **இயம்பினன்**—உபதேசித்தான்.

கீ₃தாஶலோகாாதத₂ச சுருககம

பததாமததியாயம

ஶலோ　　அாதத₂ம

1-3. தனனை தே₃வாதி₃தே₃வனுக அநுஸநதி₄பபதால, ப₄கதி உணடாவதறகுத தடையான பாபஙகள் நீஙகி, ப₄கதி யுணடாகும எனறு கணணன அர்ஜுனனுககு நிருபிததல.

4-8. த₃ாது ஐஶவாயம, கலயாணகு₃ணஙகள ஆகியவறறை அநுஸநதி₄பபதால், உணடான ப₄கதி வளரும எனறு கணணன அாஜுனனுககு நிருபிததல.

9-11. ப₄கதியின உசசநிலையை அடைநத ஸவயமப்ரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னின பெருமையை விளககுதல.

12-18 கணணனுடைய கலயாண கு₃ணசசோததியையும, செலவச் சிறபபையும சுருககமாகக கேட்ட அாஜுனன அதன விரிவைக கேடகவிருமபி வாாததை சொலலுதல.

12-15 கணணன முன ஶ்லோகஙகளில சுருஙகசசொனன அாதத₂ஙகளில தனககுள்ள நமபிககையையும் அந்த நமபிககையால அதில அஸூயை இலலாமலிருபபதையும அாஜுனன காட்டுதல.

16-18 விபூ₄திகளை விரிவாகச சொலலவேணடுமெனறு அாஜுனன கணணனை வினவுதல.

19 கணணன தனது விபூ₄திகளை ஒவ்வொனறுக விரிவாக வாணிபபதும் கேடபதும இயலாதாகையால முக₂யமான வறறைச சுருககமாக வகைப்படுததிக் கூறுவதாக பரதிஜ்ஞை செயதல்.

20. ஶலோகததின முறபாதியில—தனனைத தன விபூ₄தியான மறற பொருள்களோடு அடுததுளள ஶலோகஙகளில ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகுக காரணம - அவை தனககு ஶரீரமாகவும தான அவறறுககு ஆதமாவாகவும் இருபபதே எனறு காடடி, பிறபாதியாலே—அனைததையும் படைத்தளித தழிபபவனுயிருககை முதலான கலயாணகு₃ணஙகளே யோக₃ஶப₃த₃ததால சொலலபபடுகினறன எனறும, அடுததுள்ள ஶலோகஙகளில தனனை மறற பொருள்களோடு ஒரே வேறறுமையில படிபபதறகு அவை காாயபபொருளாகவும,தான அவறறுககுக காரணமாகவுமிருபபது மறறொரு ஹேதுவாகும எனறும கணணன காட்டுதல்.

21-*39 பறபல பொருளகளோடு கணணன தனனை ஒரே வேறறுமையில படிததல.

ஆளவநதாா அருளிய

கீ$_3$தார்த்த$_2$ ஸங்க$_3$ரஹம்

[பதினேராமததியாயததின் சுருககம்]

एकादशे स्वयाथात्म्यसाक्षात्कारावलोकनम् ।
दत्तमुक्तं विदिप्राप्त्योर्भक्त्येकोपायता तथा ॥ १५ ॥

15 ஏகாத$_3$பே ஸவயாத$_2$ாதமயஸாக்ஷாதகாராவலோகநம!
த$_3$ததமுகதம விதி$_3$பராபதயோாப$_4$கதயேகோபாயதா
தத$_2$ா ||

ஏகாத$_3$பே — பதினேராமததியாயததில, **ஸவயாத$_2$ாதமய ஸாக்ஷாதகாராவலோகநம**—தனனை உளளபடி காணபதறகுரிய தி$_3$வயமான சண, **த$_3$ததம் உகதம**— (ஆாஜுனனுககுக் கணணனுல) கொடுக்கபபட்டதெனச சொலலபபட்டது, **தத$_2$ா**—அவவணணமே, **விதி$_3$பராபதயோ** —(பரமபொருளை) அறிவது, (காண்பது), அடைவது ஆகியவை, **ப$_4$க்தயேகோபாயதா** — ப$_4$கதியொனறையே காரணமாசக கொணடவை (எனறும), **உகதம**—சொலலப படடது

39*. தனனைப பறபல பொருளகளோடு ஒரே வேறறுமையில படிததததறகுத தான அனைததுககும அநதாயாமியாயிருபபதே காரணம எனறு நிக$_3$மநம செயதல

40 தன விபூ$_4$திகளுககு எலலையிலலாமையால ஓரளவுககே அவறறைச சொனனேன எனறு கூறல.

41. இதுவரையில சொலலபபடட விபூ$_4$திகள—சொலலபபடாத வையும அவஶயம சொலலவேணடியவையுமான மறறும பல முக$_2$யவிபூ$_4$திகளுககு எடுததுககாடடே எனறு கூறி பரகரணததை நிறைவுபடுததல

42. முக$_2$யமானவை, அமுக$_2$யமானவை எனனும வாசியிலலாமல பார்ககுமபோது, எலலா உலகமும தனனுடைய ஸஙகலபததின ஒரு சிறு பகுதியாலே த$_4$ரிககப்படும விபூ$_4$தியே எனறு கூறி அத$_4$யாயததை முடிததல.

பததாமததியாயததின கீ$_3$தாஸலோகாாதத$_2$ச சுருககம நிறைவுறறது

வாதிகேஸரி ஜீயர் அருளிய
பகவதகீதை வெணபா—அததியாயம 11
விசுவரூபதாசனம
அததியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பாாததனுககு மாயனருள கீதைப பதினெனறு
மோததிவ வுலகெலலா முடமபதனிற—கோததபடி
காடடுமது தனனறிவு கணடடைத றனபததி
கூடடுமதுஞ சொலலுங குறிதது

பாாததனுககு — அர்ஜுனனுக்கு, *மாயன அருள* — மாயப் பிராஞகிய கணணன அருளிய, *கீதை பதினெனறும ஓதது*— கீ₃தையின பதினெனரும் அத்தியாயம், *இவ்வுலகெலலாம*— இவவுலகனைத்தையும், *உடமபதனில*—தன் சரீரத்தில், *கோத்த படி காடடுமது*—(கண்ணன் ஒரு பகுதியாகக்) கோத்துக கொணடிருககும்படியைக காட்டுவதாகும் *தன அறிவு கணடு அடைதல*—தன்னை அறிவதும், காண்பதும், அடைவது மாகிற பயனகளை, *தனபததி கூடடுமதும்*—தன் விஷயமான ப₄க்தியோக₃ம் கூட்டிவைபபதையும், *குறிததுச சொலலும*— குறிககொண்டு கூறும்

ஸ்ரீ கருஷணஸவாமி த₃ாஸன இயறறிய
கீ₃தார்தத₂ விவரணம—பதினேராம் அததியாயம்
முன அததியாயததோடு ஸஙக₃தியும், இவவததியாயாாதத₂ச் சுருக்கமும்.

முநதின பததாமத்தியாயத்தில—ப₄கதியோக₃ம் உணடாவதற காகவும், அது வளாவதறகாகவும், மறறுளள அனைவருடைய கு₃ணஙகளைக காட்டிலும சிறபபுறறதாய, இயலவானதாய, எமபெருமா னுககே உரியதான கலயாணகு₃ணககூட்டததோடு கூட, எமபெருமான அனைததுககும ஆதமாவாயிருககிருன எனனும உணமையும, அக காரணததாலேயே அவனைககாட்டிலும வேறுபட்டதாய, சேதனப பொருள்களும அசேதனபபொருளகளும நிறைநததான எலலா உலகும அவனுககு ஶரீரமாயிருககையாலே தமது ஸவரூபஸதி₂தி பரவருததிகளனைததையும அவனுககு அதீ₄னமாககொணடுளளன எனனும உணமையும கூறபபடடன. எமபெருமானுககே உரிய

श्रीः

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ एवं भक्तियोगनिष्पत्तये तद्विवृद्धये च सकलेतरविलक्षणेन स्वाभाविकेन भगवदसाधारणेन कल्याणगुणगणेन सह भगवतस्सर्वात्मत्वं तत एव तद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्य चिदचिदात्मकस्य वस्तुजातस्य तच्छरीरतया तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तित्वं चोक्तम्। तमेतं भगवदसाधारणं स्वभावं कृत्स्नस्य तदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तितां च भगवत्सकाशादुप-

---

இப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையும், உலகனைத்தும் அவனுக்கு அதீ₄னமான ஸ்வரூபஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்திகளை உடைத்தாயிருக்கையையும் எம்பெருமானிடமிருந்தே கேட்டு 'இது உண்மையானதே' என்று உறுதிபூண்டு, அத்தகைய பெருமையுடைய எம்பெருமானை நேரே காண விரும்பிய அர்ஜுனன் இப்பதினோராமத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் விச்வரூபத்தைக் காட்டும்படி கண்ணனைக் கேட்கிறான் அவ்வண்ணமே மேல் ச்லோகங்களில் எம்பெருமானுடைய அருளினாலே அந்த விச்வரூபத்தைக் காணும் ப்ரகாரம் விவரிக்கப்படுகிறது இவ்வத்தியாயத்தில் "ஸர்வாச்சர்யமயம் தே₃வம் அநந்தம் விச்வதோமுக₂ம்।" (11) [எல்லா ஆச்சர்யங்களும் நிறைந்தவனும், ஒளிவீசுகின்றவனும், அளவற்றவனும், எல்லாத் திசைகளிலும் முக₂ங்களை உடையவனுமான அப்பெருமானை அர்ஜுனன் கண்டான்)] என்று தொடங்கி, "தத்ரைகஸ்த₂ம் ஜக₃த் க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிப₄க்தமநேகதா₄। அபச்யத்" 13) [அப்பெருமானின் தி₃வ்ய சரீரத்தில் பலவகையான பிரிவுகளையுடைய உலகனைத்தையும் அர்ஜுனன் கண்டான்] என்பதீறாக இவ்விஷயம் விளக்கப்படுகிறதன்றோ இந்த விச்வரூபத₃ர்சநத்துக்குப் பிறகு இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில் "ப₄க்த்யா த்வநந்யயா சக்ய அஹமேவம்விதோ₄ऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்₃ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப।" (54) [எதிரிகளை வெல்லும் அர்ஜுனா! அநந்யப₄க்தியினாலேயே நான் இவ்வண்ணமாக அறிவதற்கும் காண்பதற்கும் உள்ளபடி அடைவதற்கும் தக்கவன் ஆவேன்] என்னும் ச்லோகத்தில் தன் விஷயமான ஜ்ஞான த₃ர்சந ப்ராப்திகளை அநந்ய ப₄க்தியாகிற உபாயத்தினாலேயே அடையலாம் என்னும் விஷயமும் விளக்கப்பட்டது.

श्रुत्यैवमेवेति निश्चित्य तथाभूतं भगवन्तं साक्षात्कर्तुकामोऽर्जुन उवाच। तथैव भग त्प्रसादादनन्तरं द्रक्ष्यति। * सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम्.. तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा॥ (११. १३) इति हि वक्ष्यते।

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम्।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम॥ १॥

1. மத₃நுக்₃ரஹாய பரமம குஹ்யமத₄யாதமஸம்ஜ்ஞிதம்।
யததவயோகதம வசஸதேந மோஹோऽயம் விக₃தோ மம॥

அர்ஜுன உவாச—அர்ஜுனன் சொனனை — **மத₃நுக்₃ரஹாய**—எனககு அருளபுரிவதற்காகவே, **பரமம் கு₃ஹ்யம்**—பரமரஹஸ்யமாய, **அத₄யாதமஸம்ஜ்ஞிதம் வச.**—ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதெலலாம அடங்கிய (முதல ஆறு அததியாயங்களாகிற) வாாததைை, **யததவயா உக்தம்**—யாதொன்று உனனுல கூறப்பட்டதோ, **தேந**—அவ்வாாததையால, **மம அயம் மோஹ**—எனனுடைய இநத ஆதமவிஷயமான மயககம, **விக₃த.**—முழுவதும அடியோடு நீஙகிறறு

---

1. மாயன பெருமை வகைகேட டகமகிழ்நது
தூய விசயனித தொலலுலக—மேயவகை
காணவிருப புறற கருததா லவனெஞசம்
பூணவுரை செயதான புகழநது.

மாயன பெருமை வகைகேட்டு-மாயனுகிற கணணனுடைய பல வகைபட்ட பெருமைகளைக கேட்டு, **அக மகிழநது** — தன நெஞசு மகிழசசியுற்று, **தூய விசயன**—குறறமறற அாஜுனன, **இத தொல உலகம் மேய வகை காண விருபபுறற கருததால**—பிரதயக்ஷமாயுள்ள இப்பழமையான உலகம (கணணனின சரீரததில) பொருநதி நிற்

॥ भा ॥ देहात्माभिमानरूपमोहेन मोहितस्य ममानुग्रहैकप्रयोजनाय परमं गुह्यम्—परमं रहस्यमध्यात्मसंज्ஞितम्— आत्मनि वक्तव्य वचः *न

கும வகையை நேரே காண விரும்பிய எண்ணததால, **அவன் நெஞ்சம பூண** — கண்ணனுடைய நெஞ்சத்தில பொருந்துமபடி, **புகழந்து உரை செயதான**—கண்ணனைப் புகழந்து பேசலுற்முன

2. என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைபொருளா
நினபா லறிவமர நீயுரைதத—வினபாருஞ்
சொல்லாலென் மோகந துவககியுட னில்லாதே
யெலலாங கழிநத தெனககு.

எனபால இரககததால்-எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே, **ஈரும் மறை பொருளாம்**—மேலான ரஹஸ்யார்த்தமாய, **நின பால் அறிவு அமர**—உனக்கு ப்ரகாரமான அறிவுமயமான ஆத்மாவைபபற்றி, **நீ உரைதத**—நீ கூறிய, **இனபாரும சொலலால்**—இனபம நிறைந்த (முதல ஆறு அத்யாயங்களாகிற) வார்த்தையால, **என மோகம் எலலாம்**—எனனுடைய மயககம எலலாம, **துவக்கி உடன்**—வாஸனையோடு, **நில்லாதே**—எனனிடம நிலலாமல, **எனக்கு கழிநதது**—எனககுக கழிநதுவிடடது.

1. இவவததியாயததில மேல நாலாம ஶலோகத்திலே கண்ணனின விஶ்வரூபததை நேரே காணவேணடும எனறு பிரார்ததிப்பதன பொருடடு, முதல மூனறு ஶலோகஙகளாலே தனது நனறியையும, ஆஸதிகயததையும, கருஷ்ணபகதியையும காடடுகிருன அர்ஜுனன அதில முதல ஶலோகததில 'அத்யாதம ஸமஜ்ஞிதம' என்னும பதம வழஙகப்படடிருககையாலும, இரணடாவது ஶலோகம ஏழாவது அததியாயததின பொருளைத தெளிவாகச சொலலுகையாலும முதல ஶலோகததில—முதல ஆறு அததியாயஙகளின அாததததை அநுவதிததது அதன பலனைத தனது தேஹாதம மயககம நீஙகிறறு எனறு அர்ஜுனன கூறுகிருன என விளஙகுகிறது (மதநுகரஹாய) தேஹததையே ஆத்மாவாக எணணி மயஙகும மயககததை உடைய எனககு அருளபுரிவதறகாகவே. ஶலோகததின பிறபாதியில

त्वेवाहं जातु नासम् (२.१२) इत्यादि, तस्माद्योगी भवार्जुन (६.४६) इत्येतदन्तं यत्त्वयोक्तम्, तेनायं ममात्मविषयो मोहस्सर्वो विगतः— दूरतो निरस्तः ॥ १ ॥

தனது மயக்கம் நீங்கிறறு எனறு கூறுகையால, இங்கு மச்ச₂ப்₃த₃ம தே₃ஹாதம மயககததோடு கூடிய தனனைக குறிபபதே உசிதம. அர்ஜுனன வேறு எநதப பயனையும கணணனிடமிருநது எதிர் பாராமையால "மத₃நுக₃ரஹாய" எனபதறகு "மம அநுக₃ரஹைக ப்ரயோஜநாய" எனறு ப₄ாஷயமிடபபடடது இதிலிருநது தனனைப போர்புரியத தூணடுவதறகாகக கணணன இதெலலாம சொலலு கிருனலலன எனபதை அர்ஜுனன உணர்நதிருககிருன் என விளஙகுகிறது. (பரமம கு₃ஹயம) பரமரஹஸயம. "மௌநம சைவாஸமி கு₃ஹயாநாம" [கீ₃தை 10-38] எனகிற இடததிற்போலே கு₃ஹயஶப₃த₃ம மௌநம முதலான கே₃ாபநஙகளைக குறிபபது இப்ரகரணததுககுப பொருநதாது மௌனததில மேலானது கீழா னது முதலான பே₄த₃மிலலாமையால பரம ஶப₃த₃ததால விஶேஷித திருபபது அபபொருளில அடியோடு பொருநதாது ஆகையால இஙகு 'பரமகு₃ஹயம' எனபது 'பரமரஹஸயம' எனனும பொரு ளுடையதேயாகவேணும. "ஸாவகு₃ஹயதமம' [கீ₃தை 18 64] [அனைததிலும மிக மிக ரஹஸயமானது] எனறு மேலே சொலலப போகும ப₄கதியோக₃ததுககு அஙக₃மாகையால, இஙகு ஆதம ஜஞாநம பரமரஹஸயமாகக கூறபபடுகிறது. (அத₄யாதமஸம்ஜஞிதம வச) ஆதமாவைப பறறிச சொலலவேணடியதனைததையும சொனன வாரததை. "ந தவேவாஹம" [கீ₃தை 2-12] எனறு தொடஙகி, "தஸமாத₃ யோகீ₃ ப₄வார்ஜுந" [கீ₃தை 6 46] எனபதீருக ஆதமா வைப பறறி விரிவாகச சொனன வார்ததை இரணடாமததியாயம பனனிரணடாவது ஶலோகததுககு முநதிய பகுதி உபோத₃க₄ாத ரூபமானதாகையாலும, ஆருமததியாயம கடைசி ஶலோகம, மத₄யம ஷடகததில சொலலபபோகும ப₄கதியோக₃ததைப பறறியதாகை யாலும இடையிலுள்ள ஆதமாவைப பறறிய ஶலோகஙகளனைததும இஙகு கருதபபடுகினறன எனறு கொளவதே பொருநதம மேலே தன மயககம நீஙகுவதாகக கூறுகையாலே, இது தன ஆதமாவையும பறறியது என அர்ஜுனன உணர்நதுகொணடான எனறு விளஙகு கிறது (யத தவயா உகதம தேந மம அயம மோஹ விக₃த) ஆதமாவைப பறறிய யாதொரு வார்ததை உனனல சொலலப படடதோ, அவவார்ததையால எனககு ஆதமாவைபபறறி ஏறபடடி

॥ भा ॥ तथा च—

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २॥

2. ப₄வாபயயௌ ஹி பூ₄தாநாம ஶருதௌ விஸதரஶோ மயா।
த்வத்த. கமலபதராக்ஷ' மாஹாதமயமபி சாவயயம ॥

கமலபதராக்ஷ—தாமரை இதழபோனற திருக்சணகளே யுடையவனே! **தவதத** — (பரமாதமாவான) உனனிட மிருந்தே (விளேயும), **பூ₄தாநாம்**—எலலாப பொருளகளுக் கும, **ப₄வாபயயௌ**—உதபததி பரளயஙகள **விஸ்தரஶ** — விரிவாக, **மயா**—என்ஞல, **ஶருதௌ ஹி**—கேடகபபட்டன வனரே **அவயயம**-எலலேயற்றதான, **மாஹாத்மயம் அபி ச**-(உனனுடைய பலவகையான) பெருமையும கேட்கபபடட தனரே.

---

3. பூத மவைபிறநது போகும் வகையுனபா
லேத மறவிரிப்ப யானகேடடேன— மீதறிநதேன்
இங்களவி லுனபெருமை யேதுமொழி யாமனுன
செங்கமலக் கண்ணு தெளிநது.

செஙகமலககணணு—செநதாமரைககண ணனே! **உன பால்** — (பரமாத்மாவான) உனனிடமிருநதே, **பூதமவை பிறந்து போகும வகை**—எலலாப் பொருள்களும உதபததி யையும லயததையும அடையும வழியை, **ஏதம அற விரிப்ப**—குறைவிலலாமல (நீயே) கூற, **யான் கேடடேன**— நான கேடடேன, **இஙகு**—இபபோாக்களததில, **அளவில் உன பெருமை**-உனனுடைய அளவறற பெருமைகளே, **ஏதும் ஒழி யாமல**—ஒனறுவிடாமல, **தெளிநது**—தெளிவாக, **நான**— நான, **மீது அறிந்தேன்**—மிகவும அறியபபெற்றேன.

ருநத இநத மயககம் அடியோடு நீஙகிறறு. "**விக₃த**" எனனும் பத₃ததில 'வி' என்னும உபஸாகக₃ததாலே மயககம முழுவதும் வாஸனேயோடு கூட, மறுபடியும் முளேககாதபடி அழிநதமை காட்டப்படுகிறது. 1.

॥ भा ॥ (तथा) सप्तमप्रभृति दशमपर्यन्ते त्वद्व्यतिरिक्तानां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः—परमात्मनो भवाप्ययौ—उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ हि। कमलपत्राक्ष! तवाव्ययं—नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं

---

2 இநத ஶலோகததாலே—ஏழு முதல பதது அததியாயஙகளில சொலலபபடட விஷயஙகளை நெஞசிலகொணடு "உனது ஜக$_3$த காரணதவமும, மறறுமுளள பல பெருமைகளும உனனிடமிருநதே எனறல கேடகபபடடன" எனறு கூறுகிறன அாஜுனன. (பூ$_4$தா நாம தவதத ப$_4$வாபயயௌ விஸதரஶ மயா ஶருதௌ ஹி) "அஹம கருதஸநஸய ஜக$_3$த பரப$_4$வ பரளயஸதத$_2$ா" [கீ$_3$தை 7-6] [நான உலகம முழுவதறகும உதபததிககும லயததுககும காரணமாகிறேன] முதலான இடஙகளில "எலலா பூ$_4$தஙகளும பரமாதமாவான உனனிடமிருநதே உணடாகி லயமடைகினறன" எனனும விஷயம (நீ சொலல) எனறல விரிவாகக கேடகப்படடது. "தவதத ப$_4$வாபயயௌ" எனபதறகு (உனனிடமிருநது உதபததி பரளயஙகள) எனறு பொருளகொளளுமபோது உனனிடமிருநது பரளயம எனனும ஐநதாம் வேறறுமை ஒடடாமையால, ப$_4$வாப்யயஶப$_3$த$_3$ததுககு ஸமஸாரமும மோக்ஷமும உனனிடமிருந்து உணடாகின்றன எனறு பொருள் கொளளலாமேயெனில 'பரப$_4$வ ப்ரளயஸதத$_2$ா" [7-6] எனனும ஶலோகமே இஙகு அநுவதி$_3$ககபபடுகிறதாகையாலே, உதபததி பரளயஙகளைக கூறுவதே பொருநதும. ஐநதாம் வேறறுமை நிமிததோபாத$_3$ாந ஸாத$_4$ாரண ஹேதுமாதரததைக குறிககுமாகையால, 'உனனிடமிருநது லயம' எனபதும பொருநதிவிடுகிறது. "தவதத ஶருதௌ" எனறு அநவயிதது 'உனனிடமிருநது கேடகப் படடன' எனறு பொருள்கொளவதைக் காடடிலும "தவதத ப$_4$வாப-யயௌ" எனறு 'உனனிடமிருநது உதபததி பரளயஙகள்' எனறு பொருள கொள்வதிலே ஸவாரஸயம அதி$_4$கம. 'பூ$_4$தாநாம' எனபதில பனமை அஸஙகோசநயாயததாலே "கருதஸநஸய ஜக$_3$த" (7-6) எனறு முன எடுககபபடட எலலா பூ$_4$தஙகளையும காடடுகிறது (கமலபதராக்ஷ! தவ அவயயம மாஹாதமயம ச ஶருதம) செநதாமரை இதழபோனற கணணையுடையவனே! உனது அழிவறற பெருமையும கேடகபபடடது. (கமலபதராக்ஷ!) செநதாமரைககணணு! "தஸய யத$_2$ா கபயாஸம புணட$_3$ரீகம ஏவம அக்ஷிணீ" [ச$_2$ாந 1-6-7] [ஸூாயனின நடுவிலுளள அநதப பரமாதமாவுககு ஸூாயனல

ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्त्वमेव परतरत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितनिमिषितादिसर्वप्रवृत्तिषु त्वमेव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च श्रुतम्। हिशब्दो वक्ष्यमाणदिदृक्षाद्योतनार्थः ॥ २ ॥

एवमेतद्यथाऽऽत्थ त्वमात्मानं परमेश्वर।
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥

3. ஏவமேதத$_3$யத$_2$ாऽऽதத$_2$ தவமாதமாநம பரமேஶவர ।
த$_3$ரஷடுமிசச$_2$ாமி தே ரூபமைஶவரம புருஷோததம ॥

பரமேஶவர — ஸாவேஶவரனே !, புருஷோததம — புருஷோததமனே !, யத$_2$ா தவம ஆதமாநம ஆதத$_2$—நீ

மலாநத தாமரைபோனற இரு கணகள உள] எனறு உபநிஷததுசெநதாமரைக கணணனையே ஸூாயமணட$_3$ல மத$_4$யவாததியான பரமாதமா எனறு காடடி, "ஸ ஏஷ யே சாமுஷமாத பராஞசோ லோகா தேஷாம ச ஈஷடே தே$_3$வகாமாநாம ச"[ச$_2$ாந1-6 8] [ஸூாய மணட$_3$லததுககும மேலேயுளள உலகஙகளையும, அஙகு தே$_3$வாகள விருமபும பே$_4$ாக$_3$யம முதலானவறறையும அவன நியமிககிருன] எனறு அவனே ஸாவலோக நியநதா எனனும பெருமையையும கூறிறனரே "தவதத" எனபதை 'தவ' எனறும "ஶருதௌ" எனபதை 'ஶருதம' எனறும் வேறறுமையையும, வசனததையும மாறறியமைததுககொளளவேணடும மாஹாதமயமாவது— 'பூ$_4$மிராப" [7-4, 5] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸகல சேதநாசேதந ஶேஷிதவம, "மதத பரதரம நாநயத" [7-7] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஜஞானம ப$_3$லம முதலிய கல்யாணகு$_3$ணஙகளாலே மிக மிக உயாநதிருககை, "மயி ஸாவம"[7-7] எனனுமிடததில சொலலபபடட ஸாவாத$_4$ாரதவம, "பு$_3$த$_3$தி$_4$ா ஜஞாநம" [10-4] முதலான இடஙகளில சொலலபபடட ஸாவசேதன ஸகலபரவருததி நிவருததி ஹேதுதவம் ஆகியவை ஆகும 'அவயயம' எனறு விஶேஷித்திருபபதால, இநத மாஹாதமயமானது நிதயமாஸதெனறும அளவறறது எனறும் காடடபபடுகினறது 'ஹி' ஶப$_3$த$_3$ததுககு பரஸித$_3$தி$_4$, ஹேதுதவம முதலான பொருளகள இஙகு ஸவரஸமலலவாகையால, அடுததபடியாக விஶவருபததை நேரே காணும விருப்பம அாஜுனனுககு விளைநதிருபபதை அபபத$_3$ம உணாததுகிறது 2.

॥ भा ॥ हे परमेश्वर! एवमेतदित्यवधृतम्, यथाऽऽत्थ त्वम्—आत्मानं ब्रवीषि। पुरुषोत्तम—आश्रितवात्सल्यजलधे! तवैश्वरं त्वद्-

---

உன்னைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னாயோ, **ஏவம் ஏதத்**—அது அப்படியே (என்று என்னால் அறியப்பட்டது) **ஐஶ்வரம்** — ஸர்வநியந்த்ருத்வம் முதலான பெருமைகளையுடைய, **தே ரூபம்**—உனது ரூபத்தை, **த்₃ரஷ்டும் இச்ச₂ாமி**—(நான்) ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புகிறேன்.

---

4. நீசொன்ன வண்ண நிகரில் பரமேசா
மாசொன்று வண்ண மருவியதே—தேசொன்று
மேலா மிறையுருவை மெய்க்காண விச்சிப்பன்
மாலே புருடோத்த மா.

நிகரில பரமேசா — ஒப்பற்ற பரமேஶ்வரனே! **புருடோத்தமா மாலே** — புருஷோத்தமனான திருமாலே! **நீ சொன்ன வண்ணம்** — நீ சொன்னபடியே, **மாசு ஒன்று வண்ணம் மருவியதே**—குறையில்லாதபடி பொருந்தியிருக்கிறது, **தேசு ஒன்றும்**—அனைத்தையும் நியமிக்கை முதலான பெருமைகள் பொருந்திய, **மேலாம் இறையுருவை**—மேலான இறைவனாகிற உன் உருவத்தை, **மெய் காண இச்சிப்பன்**—நேரே காண விரும்புகிறேன்.

---

3. கண்ணன் சொன்னதில் தனது நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, விஶ்வரூபத்தைக் காண்பதில் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறான் அர்ஜுனன் (ஆத்மாநம் யதா₂ த்வம் ஆத்த₂ ஏவம் ஏதத்) உன்னைப்பற்றி நீ எவ்வண்ணம் சொல்லிக்கொண்டாயோ அது அவ்வண்ணமேயானது என்று அறியப்பட்டது. (பரமேஶ்வர) நீ உலகனைத்துக்கும் எல்லா வகை உறவையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே, பரம ஆப்தனாகவும், ஸர்வஜ்ஞனாகவுமுள்ள உனது வாக்யத்தில் அவநம்பிக்கை கொள்ள இடமில்லை என்று கருத்து. (புருஷோத்தம) தன்னை ஆஶ்ரயித்தவனிடத்தில் தே₃ாஷத்தைக் காண்பவன் அத₄மபுருஷன், நீயோ தே₃ஹாத்ம ப்₄ரமம் முதலான பல தே₃ாஷங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னிடம் தே₃ாஷத்தைக்

साधारणं सर्वस्य प्रशासितृत्वे, पालयितृत्वे, स्रष्टृत्वे, संहर्तृत्वे,

---

காணுததோடனறியில, பசுவானது அனறீனற கனறின தே₃ாஷத தையே பே₄ாக்₃யமாகக கொளவதுபோலே, எனது தே₃ாஷங களையே பசசையாககொணடு மேலவிழுநது எனககு உபதே₃ஶிககை யாலே, ஆஶ்ரிதவாதஸலய கு₃ணததுககே ஒரு கடலாயிருககும புருஷோததமன எனறு விளஙகுகிறது ''புரு ஸநோதீதி புருஷ, புருஷேஷு உததம புருஷோததம'' [அதி₄கமாகக கொடுபபவன புருஷன, புருஷாகளில் சிறநதவன புருஷோததமன] எனனும வயுதபததியாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம அடியானின தகுதிககு மேறபட உதவும வாதஸலயததை உடையவன எனறு பொருளபடுவதாகவும கொளளலாம. ''பூாணதவாத புருஷ'' எனகிறபடியே தே₃ாஷமுடைய வஸதுககளிலும நிறைநதிருபபவனுய, ''ந ததோ விஜுகு₃பஸதே'' [கடோ₂பநிஷத 2-4-1௪] [ஜீவனுடைய உடலிலிருககும தே₃ாஷததைககணடு அநதாயாமி அருவருபபதிலலை] எனகிறபடியே அவறறின தே₃ாஷஙகளில அருவருபபடையாமலிருககையாலே புருஷோததம ஶப₃த₃ம வாதஸ்லயகு₃ணததைக குறிபபதாகவும கொளளலாம கீ₃தையில் புருஷோததம ஶப₃த₃ததை நிாவசனம செயயுமபோதும, 'லோகதரயமாவிஶய பி₃ப₄ாததி'' [கீ₃தை 15-17] [லோகதரயததையும உளநுழைநது த₄ரிககிருன] எனறு இவவாதத₂ம அநுஸநதி₄ககபபடடது ஆக, பரமேஶவரஶப₃த₃ததால பரதவமும, புருஷோததம ஶப₃த₃ததால ஸௌலப₄யமும அநுஸநதி₄ககபபடடன (தே ஐஶவரம ரூபம த்₃ரஷ்டும இசசா₂மி) உனனுடைய நியநதருதவம முதலானவறறில நிலைநிறகும உருவததை நேரே காண விருமபுகிறேன. (ஐஶவரம ரூபம) அனைவரையும நியமிபபது, ரக்ஷிபபது, படைபபது, அழிபபது, த₄ரிபபது, கலயாணகு₃ணஙகளுககுக கொளகலமாயிருபபது, மிக மேலாயிருபபது, மறற அனைததையுஙகாடடிலும மிக வேறுபடடிருபபது முதலான ஈஶவரனுககு உரிய கு₃ணஙகளில நிலைநிறகும உருவம எனறபடி அனைவரையும நியமிபபது முதலானவறறில உருவம நிலைநிறபதாவது—அநதநதக காாயஙகளுககுரிய கு₃ணம, முயறசி, செயலகள் ஆகியவறறின மூலம அவறறை வெளிபபடுததுகையேயாகும அனறிககே, உருவம அனைவரையும நியமிபபதிலே நிலைநிறகையாவது— 'யத₃ாஹம கேஶவே வருததிம அவஶா பரதிபேதி₃ரே'' [ப₄ாா ஸப₄ா 39-38] [அனைவரும தன வசமிழநதவாகளாய, கேஶவனிடத்தில உரிய மரியாதையைச செலுததினா] எனகிறபடியே

भर्तृत्वे, कल्याणगुणाकरत्वे, परतरत्वे, सकलेतरविसजातीयत्वेऽवस्थितं रूपं द्रष्टुं—साक्षात्कर्तुमिच்छामि ॥ ३ ॥

தன்னைக் கண்டவுடன் எதிரிகளும் ப்ராதிகூல்ய உறுதியைக் கைவிட்டு நன்னடத்தையுடையவராகையேயாகும் கல்யாண குணங்களைக் கொள்கலமாகக்கொண்டிருக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கை யாவது—அவதார விக்ரஹத்தைப்போலே அறியாமை முதலானவற்றை அபிநயிக்காமல் இருக்கை ரக்ஷணத்தில் உருவம் நிலைநிற்கை யாவது—ஸத்வகுணத்தைத் தூண்டுகை முதலானவற்றாலே படைக்கையில் உருவம் நிலைநிற்கையாவது—தனது உந்தியிலிருந்து பிரமனையும், முகம் தோள்கள் தொடை கால்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நாலு வர்ணங்களையும் படைக்கையேயாகும் அழிக்கையில் உருவம் நிலை நிற்கையாவது—மேலே விச்வரூபம் காட்டும்போது சொல்லுகிறபடியே அனைத்தையும் விழுங்குகையேயாகும் த்ரிப்பதில் உருவம் நிலை நிற்கையாவது—"தத்ரைகஸ்த்தம்" (13) முதலான ச்லோகங்களில் தெளிவாகப் போகிறது. பரம்பொருளாகச் சங்கிக்கப்படும் பிரமன் உருத்திரன் முதலானவர்களைத் தனது அவயவங்களாகக் கொண்டிருக்கையை "ப்ரஹ்மாணமீசம்" (15) என்று மேலே காட்டப்போகிற தாகையாலே உருமை மிக மிக மேலாயிருப்பதில் நிலைநிற்கிறது என்றும் விளங்குகிறது இதுவரையில் கூறின எல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு பார்க்கும்போது, மற்றனைத்தையுங்காட்டில் வேறு பட்டிருப்பதில் உருவம் நிலைநிற்கிறது என்பதும் தேறுகிறது அன்றிக்கே, பரமேச்வர புருஷோத்தம சப்தங்களால் விளிப்பதன் கருத்தாகவும் இதைக்கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, கண்ணன் விச்வ ரூபத்தைக் காட்டத்தொடங்கும்போது "பச்ய மே யோகமைச்வரம்" (8 [எனது ஈச்வரத் தன்மைக்குரிய கல்யாண குணயோகத்தையும் விபூதியோகத்தையும் காண்பாய்] என்று கூறியிருப்பதில் யோக சப்தத்தைப்போல ரூபசப்தமும் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அப்போது "ஐச்வரம் ரூபம்" [ஈச்வரனுக்குரிய ஸ்வரூபம்] என்றது "ராஹோ சிர" என்றதுபோலே ஔபசாரிக பர யோகமாகும். அனைவரையும் நியமிப்பதில் நிலைநிற்கை முதலானவை அனைத்தும் முக்யபரயோகமாகின்றன ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த தாகையாலே திருமேனியைக் காண்பதில் விருப்பமும் அதிலேயே அடங்கும் ரூபசப்தம் ப்ரகாரத்தையும் குறிக்குமாகையாலே, ஸ்வ ரூபம், ரூபம் முதலான ஈச்வரனுக்குரிய எல்லா ஆகாரங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் (த்ரஷ்டும் இச்சாமி) நேரே காண

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो!।
योगेश्वर! ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम्॥ ४॥

4. **மந்யஸே யதி₃ தச்ச₂க்யம் மயா த₃ரஷ்டுமிதி ப்ரபே₄ா!।**
யோகே₃ஶ்வர! ததோ மே தவம் த₃ர்ஶயாதமாநமவ்யயம॥

யோகே₃ஶ்வர — கல்யாண கு₃ணங்களேயுடையவனே!, **ப்ரபே₄ா**— ஸர்வேஶ்வரனே!, **தத**—உனது ரூபம், **மயா**— என்னல், **த₃ரஷ்டும ஶக்யம் இதி**—காணக்கூடியது என்று, **யதி₃ மநயஸே** — நீ நினைத்தாயாகில **தத:**—அககாரணத் தாலே, **தவம**—நீ, **ஆதமாநம**—உன்னே, **மே**—எனககு, **அவ்யயம் த₃ர்ஶய**—குறைவறக் காட்டுவாயாக

---

5. **என்னுலே காணலா மென்றிறைவா! வெண்ணுதியேன**
மன்னு! குணயோக மாயவனே!—நன்ருக
வோங்கியசீ ருனவடிவை யொன்ருெழியா மேயெனககுப
பாஙகிசையக் காட்டு பயினறு.

இறைவா!—ஸர்வேஶ்வரனே, **மன்னு!**—(அனைவர்க்கும்) அரசனே! **குணயோக மாயவனே**—கல்யாண கு₃ணங்களே யுடைய மாயப்பிரானே! **நன்ருக ஓங்கிய சீர் உன் வடிவை**— சிறப்பாக ஓஙகி நிற்கும் பெருமைகளேயுடைய உன் ரூபத்தை, **என்னுலே காணலாம் என்று எண்ணுதியேல்**— என்னல் பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுவாயாகில, (அதை) **ஒன்று ஒழியாமே**—முழுவதும், **எனக்கு**—எனக்கு, **பாங்கு இசைய பயினறு காட்டு**—நன்ருக (என நெஞ்சில) பொருந் தும்படி தெளிவாகக காட்டுவாயாக

விருமபுகிறேன. த₃ரஷ்டும என்னும ஶப₃த₃ம த₃ாஶநஸமாநாகார மான ப₄கதி முதலானவற்றையும குறிககுமானலும, இது விஶ்வரூப த₃ாஶந ப்ரகரணமாகையாலேஅவற்றைக குறிககாமல நேரே காண்கை யாகிற ஸாக்ஷாதகாரததைக குறிககிறது. 3.

4. முன ஶலோகத்தில் கூறப்பட்ட ரூபததைக காட்டும்படி பிராாததி₂ககிருன அாஜுனன. (தத) அனைததையும படைபபதாய,

॥ भा ॥ तत्—सर्वस्य स्रष्टृ, सर्वस्य प्रशासितृ, सर्वस्याधारभूतं त्वद्रूप मया द्रष्टुं शक्यमिति यदि मन्यसे, ततो योगेश्वर—योगो ज्ञानादिकल्याणगुणयोगः ; पश्य मे योगमैश्वरम् (८) इति हि वक्ष्यते; त्वद्व्यतिरिक्तस्य कस्याप्यसंभावितानां ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधे!

அனைத்தையும் நியமிப்பதாய, அனைத்துக்கும ஆத₄ாரமாயிருப்பதாய, "ஐஶ்வரம தே ரூபம" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட தான உன்னுடைய ரூபம சென்ற ஶ்லோகத்திற்போலே இந்த ஶப₃த₃ம ஸ்வரூபத்தைக குறித்ததாகில, ஸ்ரஷ்டருத்வம முதலானவை முக₂யமாகப பொருந்தி விடுகின்றன திருமேனியையோ, ஸ்வரூபம் ரூபம முதலான எல்லா ப்ரகாரங்களையோ குறித்ததாகில, முற்கூறிய ரீதியில கௌ₃ணமாகப் பொருந்தி விடுகின்றன என்று கண்டு கொள்வது. (மயா த்₃ரஷ்டும ஶக்யம இதி யதி₃ மந்யஸே) என்னால காணக்கூடியது என்று நீ நினைத்தாயாகில இத்தால எத்தனையேனும் ஜ்ஞானஶக்திகளையுடையவர்களும அவனுடைய ஸ்வரூபரூபாதி₃களை அவன காட்டக்கண்டால காணலாமேயொழிய தமது முயற்சியால காண்பது அரிது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே "யாருமோர் நிலைமையென்ன அறிவரிய எம்பெருமான, யாருமோர் நிலைமையென்ன அறி வெளிய் எம்பெருமான" [திருவாய் 1 3-4] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்தார். நினைத்தால காட்டிவிட முடியுமோ? எனில (ப்ரபே₄ா) ஸர்வேஶ்வரனுகையால உன்னால முடியாததொன்றில்லை என்று கருத்து. (யோகே₃ஶ்வர) கல்யாணகு₃ணங்களையுடையவனே! இங்கு விஶ்வ ரூபத்தைக காணவேணுமெனும விருப்பத்தையுடைய அர்ஜுன னின பேச்சாகையாலே, "யோகே₃ஶ்வரன" என்றது யோக₃த்தை நிர்வஹிப்பவன என்று பொருள்படமுடியாது அர்ஜுனனுக்கு அஷ்டாங்க₃யோக₃ம முதலானவற்றைக கண்ணன இங்கு காட்டவில்லையாகையால யோக₃ஶப₃த₃த்துக்கு அவற்றைப பொருளாகக் கொள்ளமுடியாது ஆகையால 'பஶ்ய மே யோக₃ம ஐஶ்வரம"(8) [ஈஶ்வரனுக்குரிய எனது கல்யாண கு₃ணச் சேர்த்தியைக காண்பாயாக] என்று மேலே கூறியிருப்பதையொட்டி யோக₃ஶப₃த₃ம கல்யாணகு₃ணச் சேர்த்தியைக குறிப்பதாகக் கொள்வதே உசிதம். ஆக, யோகே₃ஶ்வர ஶப₃த₃ம 'அஶ்வபதி', 'த₄நபதி' என்பதுபோலே ஏராளமான கல்யாணகு₃ணங்களையுடையவன என்று பொருள்படுகி றது அன்றிக்கே கல்யாணகு₃ணங்களை நியமிப்பவன என்றும பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, "ப்ரபே₄ா! யோகே₃ஶ்வர!" என்னும இரண்டு

आत्मानं त्वामव्ययं मे दर्शय। अव्ययमिति क्रियाविशेषणम्। त्वां सकलं मे दर्शयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

॥ भा ॥ एवं कौतूहलान्वितेन हर्षगद्गदकण्ठेन पार्थेन प्रार्थितो भगवानुवाच—

श्रीभगवानुवाच—

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च। ५॥

5. பஶ்ய மே பார்த்த2 ரூபாணி ஶதஶோऽத2 ஸஹஸ்ரஶ:।
நாநாவித4ாநி தி3வ்யாநி நாநாவர்ணாக்ருதீநி ச ॥

ஸ்ரீ ப4க3வாந் உவாச — ப4க3வானுன கண்ணன் கூறி னுன, **பார்த்த2** — குந்தீபுத்திரனே! **மே** — என்னுடைய, **ரூபாணி**—(எங்குமுள்ள) உருவங்களை, **பஶ்ய**—காண்பாய, **அத2**—மேலும், *ஶத*ஶ. **ஸஹஸ்ரஶ ச**— நூற்றுக்கணக்காக வும் ஆயிரக்சணககாகவும இருப்பவையாய, **நாநாவித4ாநி**— பலவகைப்பட்டவையாய், **தி3வ்யாநி**—ஆஶ்சாயமானவை யாய், **நாநாவர்ணாக்ருதீநி** — பல நிறஙகளையும் ஆகாரங் களையும் உடையவையான (*ஶரீரங்களையும்*) காண்பாய.

விளிகளாலும் தனனையொழிநத எவரிடமும காணமுடியாத ஜஞானம, ப3லம, ஐஶவாயம, வீாயம, ஶகதி, தேஜஸ் முதலான அளவறற கலயாணகு3ணஙகளுககு இருபபிடமானவன இவன எனறு காடடப பட்டதாகிறது. (ததோ மே தவம ஆதமாநம் த3ாஶய) இபபடிபபடடவ ஞகையாலே, நீயே எனககு உனனைக காடடியருளவேணும எனறு கருதது. (அவயயம த3ர்ஶய) குறைவறக காடடியருளவேணும. முழுவ தும காடடியருளவேணடும எனறு கருத்து "ஆதமாநம" எனறு இவ னுடைய ஸவரூபம, ரூபம முதலானவறறைக குறிககிறதாகையாலே, அழியககூடிய இவவுலகமாகிற ரூபவிஷயததில அவயய ஶப்3த3ம பொருநதாது ஆகையால 'அவயயம த3ாஶய'எனறு கரியாவிஶேஷண மாகக கொணடு பொருளகொளளபபடடது எலலா கு3ணஙகள, விபூ4திகள, விக3ரஹஙகள் முதலானவறறேடு கூடிய ஸவரூபததைக காடடவேணடும எனறபடி. 4.

**6. எனறிசைககப பார்தத ஞெழினமாய ஸீதுரைத்தான்
வெனறிவிசை யாவென்றன் மேனிகளை—யொனறியநீ
பாரா யிரமபலவாயத திவவியமாம பல்வகையா
வேரார் நிறததுருவ மிஙகு.**

எனறு பாாததன இசைகக-இவவணணமாக ஆாஜுனன கூற, **எழில மாயன**—அழகிய சணணன, **ஈது உரைத தான**—பினவரு பாறு உரைககலுறருன, **வெனறி விசையா**—(போரில) வெறறியே காணும் ஆாஜுனு! **ஒனறிய நீ**—ஒருமனபபடடவனுன நீ, **என தன மேனிகளை**—எனது (எஙகுமுள்ள) உருவஙகளை, **பார்**—காண்பாய, **இஙகு**—இபபோாககளததிலேயே, **ஆயிரம் பலவாய திவ்வியமாம பலவகையா ஏரார் நிறததுருவம்**—ஆயிரக்கணககானவை யாய, ஆஶசர்யமானவையாய, பலவகைபபட்டவையாய, பல நிறஙகளையும, ஆகாரங்களையும் உடைய ஶரீரங்களையும காண்பாய்

---

5. இவவணணமாகப் பேராாவஙகொணடவனுய, ஆனநதத தாலே தழதழதத குரலையுடையவனுன பார்ததனுலே பிரார்ததிககப பெறற கணணன நாலு ஶ்லோகஙகளாலே பதிலளிககிருன (பஶய மே ரூபாணி) ஸ்ாயமணட₃லம முதலான கணககறற இடஙகளில உள்ள என உருவஙகளைப்பாா. எலலாவிடஙகளிலு மிருககும் பலவகையான ரூபஙகளைக காடடபபோகிருனுகையால ப₄ாஷயததில 'ரூபாணி' எனறதறகு "ஸாவாஶரயாணி" என விஶேஷணமிடபபடடது (ஶதஶோऽத₂ஸஹஸ்ரஶ:) பரம, வ்யூஹம, விப₄வம, அநதாயாமி, அர்சசை எனும ஐநதுவகைகளிலும அடஙகிய அளவறற அபராகருத தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹஙகளைக குறிககிறது இவவணட₃ததில ஆதி₃தயமணட₃லததினுள "த₄யேய ஸத₃ா" எனனும ஶலோகததில வாணிககபபடட ரூபததுடன எழுநதருளி யிருபபதுபோல, அளவறற ப்₃ரஹ்மாணட₃ஙகளிலும் எழுநதருளி யிருககிருனுகையாலும, விப₄வம முதலானவையும — கணககறறவை யாகையாலும இவனுடைய உருவஙகள எணணமுடியாதவை எனபது வெளிபபடை. "ப₃ஹூத₄ா விஜாயதே" [பு-ஸு 2-3] [பலபடியாகப

|| भा || पश्य मे सर्वाश्रयाणि रूपाणि; अथ शतशस्सहस्रशश्च नानाविधानि—नानाप्रकाराणि, दिव्यानि—अप्राकृतानि, नानावर्णाकृतीनि—शुक्लकृष्णादिनानावर्णानि, नानाकाराणि च पश्य || ५ ||

பிறக்கிறேன்] என்றது வேதம் "ப$_3$ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" [கீ$_3$தை 4-5] [எனக்குப் பல பிறப்புகள் நடந்துவிட்டன] என்ற கீ$_3$தையில் கண்ணனும் "சன்மம் பல பல செய்து" [திருவாய் 3-10 1] என்ற ஆழ்வார் "இன்னதென்ன எண்வரம்பறியா யாக்கையை" [பரிபாடல் 3] என்றனர் சங்ககாலத் தமிழரும், "ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப$_3$பூ$_4$வ" [கட$_2$ 5-9] என்னும் வேத$_3$வாக்யத்திலும் இவ் வாதத$_2$மே சொல்லப்பட்டது என்று கீ$_3$தைக்கு உரையிட்ட சிலர் உரைப்பதாகத் தாத்பர்யசந்த்$_3$ரிகை (பர்ய) 'பார்' என்று இதன் பொருளாயினும், தி$_3$வ்யசக்ஷுஸ்ஸை இனிமேல்தான் கொடுக்கப் போகிறானகையால், "நீ பார்க்கவல்லவனும்படி செய்கிறேன்" என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் (நாநாவித$_4$ாநி) ஒவ்வோருருவத்திலும் திருவாப$_1$ரணம், ஆயுத$_4$ம், அடையாளம், திருக்கைகளின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றின் பே$_4$த$_3$த்தால் பலவகைப்பட்டிருப்பவை (தி$_3$வ்யாநி) அப்ராக்ருதமானவை, ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வமயமானவை என்றபடி "தி$_3$வி ப$_1$வம் தி$_3$வ்யம்" என்னும் வ்யுத்பத்தியால் 'பரமபத$_3$த்தில், அல்லது ஸ்வர்க்க$_3$த்தில், அல்லது ஆகாயத்தில் இருப்பது' என்று பொருள்கொள்வது இங்கு பொருந்தாது, பூ$_4$மி முதலானவற்றையும் இந்த விஶ்வரூபம் வியாபித்திருப்பதாகக் கூறுகிறபடியால். திருமேனியின் த$_3$ரவ்யம், தாழ்வு எதுவும் அற்றதாய், மிகச்சிறப்புற்றதான ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்வத$_3$ரவ்யம் என்று சொல்லவேண்டியதும் அவசியமாகையாலும் 'அப்ராக்ருதம்' என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். (நாநா வர்ணாக்ருதீநி ச) வாஸுதே$_3$வன் முதலான வியூஹங்களில் நாலுயுக$_3$ங்களிலும் முறையே வெண்மை, பொன்னிறம், பசுமை, கருமை எனப் பலநிறங்களையும் மாறிமாறி உடைத்தாயிருப்பதையும், மற்ற அவதாரங்களிலும் அவ்வப்ப$_2$லன்களை விரும்புகிறவர்கள் த$_4$யானிப்பதற்காகப் பல நிறங்களை உடைத்தாயிருப்பதையும் "நாநா வர்ண" ஶப$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. தே$_3$வர், மனிதர், விலங்கு முதலான எல்லா யோனிகளிலும் மீன், ஆமை, வராஹம் முதலான பலவகைப்பட்ட உருவங்களோடு பிறந்ததை 'நாநாக்ருதி' ஶப$_3$த$_3$ம் காட்டுகிறது. (பார்த்த$_2$) என் அத்தைபிள்ளையாகையாலே உனக்கு இவற்றைக் காட்டப்போகிறேன் என்று கருத்து. 5

पश्यादित्यान्वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत॥ ६॥

6. பஶ்யாதி₃த்யாந் வஸூந் ருத₃ராந் அஶ்விநௌ மருதஸ்தத₂ா।
ப₃ஹூந்யத₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்யாஶ்சர்யாணி ப₄ாரத॥

ப₄ாரத — ப₄ரதகுலத்துதித்தவனே! **ஆதி₃த்யாந** — (பன்னிரு) ஆதி₃த்யர்களையும், **வஸூந** — (எட்டு) வஸுக்களையும், **ருத₃ராந** — (பதினொரு) உருத்திரர்களையும், **அஶ்விநௌ** — இரு அஶ்விநீதே₃வதைகளையும், **தத₂ா மருத** — (நாற்பத்தொன்பது) மருத்துக்களையும், **பஶ்ய** — (எனது ஓர் உருவில்) பார், **ப₃ஹூநி** — (காணப்படும்) பலவற்றையும், **அத₃ருஷ்ட பூர்வாணி** — (இதுவரை எங்கும் யாராலும்) இதற்குமுன் காணப்படாதவையான, **ஆஶ்சர்யாணி** — அற்புதமானவற்றையும், **பஶ்ய** — பார்

7. ஆதித்தியர்வசுக்க ளங்கரர்க ளச்சுனிகள
சாதித் திரளமருத்துத் தங்களைப்பார் — மீதுற்றுப்
பல்வகையாய் முன்காணுப் பாராயநீ பார்த்தனே
நல்வகையா லாச்சரிய நன்கு.

பார்த்தனே! — அர்ஜுன! **அங்கு** — அவ்வுருவில், **ஆதித்தியர்** — (பன்னிரு) ஆதி₃த்யர்கள், **வசுக்கள்** — (எட்டு) வஸுக்கள், **அரர்கள்** — (பதினொரு) உருத்திரர்கள், **அச்சுனிகள்** — (இரு) அஶ்விநீ தே₃வர்கள், **மருத்து** — (நாற்பத்தொன்பது) வாயுதே₃வதைகள், **சாதித்திரள் தங்களை** - (என்று) வகைவகையாகத் திரண்டிருப்பவர்களை, **பார்** — காண்பாய், **மீதுற்று** — மிகுந்தவையாய, **பலவகையாய** — (காணப்படும்) பலவகைப்பட்ட பதா₃ர்த்த₂ங்களையும், **முன் காணு நல்வகையால ஆச்சரியம்** — இதுவரை எங்கும் எவரும் காணாத நன்மைகளையுடைய ஆஶ்சர்ய ரூபங்களையும், **நீ** — நீ, **நன்கு பாராய** — நன்றாகப் பார்ப்பாயாக

6 முன் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட தனக்கேயுரிய கணக்கற்ற உருவங்களில் ஓர் உருவத்தை விரிவாகக்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி,

॥ भा ॥ ममैकस्मिन् रूपे पश्यादित्यान् द्वादश, वसूनष्टौ, रुद्रानेकादश, अश्विनौ द्वौ, मरुतश्चैकोनपञ्चाशतम्। प्रदर्शनार्थमिदम्; इह जगति प्रत्यक्षदृष्टानि शास्त्रदृष्टानि च यानि वस्तूनि, तानि सर्वाण्यन्यान्यपि सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु च शास्त्रेष्वदृष्टपूर्वाणि बहून्याश्चर्याणि पश्य ॥ ६ ॥

அதில உளள அதிஶயஙகளைக காணபாயாக எனகிருன "மம தே3ஹே இஹைகஸத2ம" [இஙகு எனது ஓா உருவில ஓா பகுதியில உளள] எனறு அடுதத ஶலோகததில உளளதை இஙகும வருவிததுக கொளளவேணடும (பஶயாதி3தயாந வஸூநருத3ராந அஶவிநௌ) "எணமா பதிெனாருவா ஈராறுவா ஓிருவா" [முதல திருவ 52] எனறு பொயகையாழவாராலும, "விதியின மககளும, மாசில எணமரும, பதினொரு கபிலரும, தாமா இருவரும மாயோய! நினவயின பரநதவை உரைததேம மாயா வாயமொழி உரைதர" [பரிபாடல 3] [மாயோனே! கஶயபபரஜாபதியின மககளான பனனிரு ஆதி3தயாகளும, குறறமறற அஷடவஸூககளும, கபில நிறமுளள ஏகாத3ஶருத3ராகளும, தாவும குதிரைககுப பிறநத அஶவிநீதே3வாகள இருவரும மறறுமுளள உலகனைததும உனனிடமிருநதே பிறநதவை எனபதை அழியாத வேத3ம கூறுகையாலே நாஙகள சொலலுகிரேம] எனறு சஙகததமிழச சானரோராலும குறிககபபெறற பனனிரு ஆதி3தயாகள, எடடுவஸூககள, பதினொரு உருததிரா, அஶவினிகள இருவா ஆக முபபததுமூவரான முககிய தேவாகளை முதலில சொலலுகிருன (மருதஸதத2ா) முபபதது மூவரான அமரரோடனறியில, மருததுககள எனனும நாறபத தொனபது வாயுதே3வதைகளையும பாா இவன பாாபபவை எவராலும அறியபபடாத பல பொருளகளுககு ஓா எடுததுககாடடே யாகும என உணாதத மறறும கணககறற ஆஶசாயஙகளைப பாா' எனகிருன உததராாதத4ததாலே, — (ப3ஹூநி) இவவுலகில பரதயக்ஷததாலும, ஶாஸதரஙகொணடும அறியபபடும வஸதுககள எவை யுணடோ, அவை அனைததையும பாா, "அத3ருஷடபூாவாணி" எனறு எவராலும் காணபபடாதவறறை அடுததபடி குறிககையாலே, "ப3ஹூநி" எனனும பத3ம காணபபடும பொருளகளைச சொலலுகிறது. (அத3ருஷடபூாவாணி ஆஶசாயாணி பஶய) முறகூறியவறறிலும வேறுபடடவையாய, எலலாவுலகிலும, எலலா ஶாஸதரஙகளிலும இதறகுமுன எஙகும எவராலும காணபபடாதவையான பல ஆஶசா்ய

इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम्।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

7. **இஹைகஸ்த₂ம ஜக₃த க்ருதஸ்நம் பஶ்யாத₃ய ஸசராசரம்।**
மம தே₃ஹே கு₃டா₃கேஶ யச்சாநயத₃ த₃ரஷ்டுமிச்ச₂ஸி ॥

கு₃டா₃கேஶ தூக்கத்தை வென்ற ஆஜுனு! **இஹ மம தே₃ஹே** -இந்த எனது ஓர் உருவில, **ஏகஸ்த₂ம்**— ஒரு பகுதியில, **ஸசராசரம க்ருதஸ்நம் ஜக₃த்**—அசைவனவும், அசையாதனவும் அடஙகிய உலகு அனைதவதையும, **அத₃ய பஶ்ய**—இப்போது பார், **யத் ச அநயத த₃ரஷ்டும் இச்ச₂ஸி** — மேலும வேறு எநதப பொருளை நீ காண விரும்புகிருயோ, (அதையும), **(மம தே₃ஹே ஏகஸத₂ம் பஶ்ய)** — எனது ஒரு தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியில காண்பாயாக.

---

8. **இஙகே குடாகேசா வெனனுடம்பி லோரிடததி**
லஙகோர் சராசரஙக ளாகததுத--தஙகுநெறி
தேறியே யெல்லாந தெரியககா ணெனகாண்பான்
வேறுதா னிசசிததாய மிககு.

குடாகேசா—தூக்கததை வென்ற அர்ஜுனு! **இஙகே என் உடமபில் ஓர் இடத்தில்**—இங்கு எனது ஓர உருவில ஒரு பகுதியில, **அஙகு ஓர் சராசரஙகள்**—உலகில காணப படும் அசைவனவும, அசையாதனவுமான அனைததும், **ஆகததுத் தஙகும நெறி தேறியே** — அதனுள் தங்கியிருக்கினறன எனபதை அறுதியிட்டு, **எல்லாம் தெரிய காண**— எலலாவறறையும் நனகு காணபாயாக, **வேறு தான என காண்பான மிககு இச்சித்தாய**—மேலும் வேறு எப்பொருளை நீ காண மிக விரும்புகிருயோ, (அதையும எனது ஓர உருவில ஒரு பகுதியில காணபாய்)

மான பொருள்களையும இநத எனது உருவில காண்பாய (ப₄ாரத) இவவுருவைக கணடபினபே நீ ப₄ரதகுலததில உதி₃ததறகுரிய பேறுபெறறவனுவாய எனறு கருதது.

॥ भा ॥ इह ममैकस्मिन् देहे, तत्राप्येकस्थम्—एकदेशस्थं सचराचरं कृत्स्नं जगत्पश्य; यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि, तदप्येकदेहैकदेश एव पश्य । ७ ॥

न तु मां शक्ष्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

8. **ந து மாம் ஶக்ஷ்யஸே த்3ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா ।**
தி3வ்யம் த3தா3மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக3மைஶ்வரம் ॥

அநேந ஏவ ஸ்வசக்ஷுஷா—இந்த உனது கண்ணால், **மாம் த்3ரஷ்டும் து ந ஶக்ஷ்யஸே**—என்னைக் காண உன்னால்

---

7. (இஹ மம தே3ஹே ஏகஸ்த2ம்) இங்கு எனது ஓர் உருவில் ஒரு பகுதியில் 'தே3ஹே' எனும் ஒருமையாலே ஓர் உருவிலேயே இவை காட்டப்படுகின்றன என விளங்குகிறது. 'ஏகஸ்த2ம்' என்று அந்த தே3ஹத்தில் ஒரு பகுதியிலேயே இவை காட்டப்படுகின்றன என விளங்குகிறது. "இஹ ஏகஸ்த2ம்" என்றதற்கு, "ஓர் அவயவிக்கு அவயவபூ4தமாயிருந்தது உலகனைத்தும்" என்று சிலர் பொருள்கொண்டனர். "தி3வ்யம்" என்று உருவை அப்ராக்ருத மாகக் கூறுகையால், இப்பொருள் இங்கு பொருந்தாது. (ஸசராசரம் ஜக3த் க்ருத்ஸ்நம் பஶ்ய। அசைவனவும் அசையாதனவுமான உலகனைத்தையும் காண்பாய். (யச்சாந்யத் த்3ரஷ்டுமிச்ச2ஸி) மேலும் வேறு எந்த விஷயத்தை நீ காணவிரும்புகிறாயோ, அதையும் எனது ஒரு தே3ஹப்பகுதியிலேயே காண்பாய். "இஹ மம தே3ஹே ஏகஸ்த2ம் பஶ்ய" என்பது இரண்டுக்கும் பொது அல்லது, "இஹ ஏகஸ்த2ம் பஶ்ய" என்று பூர்வார்த்த4த்திலும், "மம தே3ஹே (பஶ்ய)" என்று உத்தரார்த்த4த்திலும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளலாம். அப்போதும் ஒரு தே3ஹத்தில் ஒரு பகுதியில் என்பது இரண்டிலும் தாத்பர்யார்த்த2மாகத்தேறும். "யச்சாந்யத்" என்றதால், 'பாண்ட3வர்கள் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை வெல்லப் போவதையும் நீ விரும்பினால் காணலாம்' என உணர்த்தப்படுகிறது. (கு3டா3கேஶ பஶ்ய) தூக்கத்தை வென்றவனே! காண்பாய் எனது விஶ்வரூபத்தைக் கண்டால்தான் நீ தூக்கத்தை வென்றவனாயிருப்பதின் முழுப்பயனையும் அடையலாம் என்று கருத்து. 'கு3டா3கா' என்பது தூக்கத்தைக் குறிக்கும், "கு3டா3காயா ஈஶ:" என்று தூக்கத்தை வென்ற அர்ஜுனனுக்குப் பெயர். 7.

॥ भा ॥ अहं मम देहैकदेशे सर्वं जगद्दर्शयिष्यामि; त्वं त्वनेन नियतपरिमितवस्तुग्राहिणा प्राकृतेन स्वचक्षुषा, मां—तथाभूतं सकले-

இயலாது, **தி₃வ்யம் சக்ஷு** - ப்ராக்ருதக் கண்ணைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட கண்ணை, **ததா₃மி** உனக்குக் கொடுக்கிறேன் (அதைக்கொண்டு), **மே ஐஶ்வரம் யோகம் பஶ்ய**—ஈஶ்வரனான எனக்கே உரிய கல்யாணகுண விபூதிச் சேர்த்தியைக் காண்பாய்

9. உன்னுடைய இக்கண்ணா லொன்றுமென்னைக் காணபரிதா மென்னுமது தன்னாலே யானுனக்கு—மன்னியசீர்த் திவ்வியமாங் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை செவ்வியுறக் காண்டன்றச் சோந்து.

உன்னுடைய இக்கண்ணால்—உனது இந்த ப்ராக்ருதமான கண்ணால், **என்னை ஒன்றும் காணபு அரிதாம்**—என்னை ஒரு சிறிதும் காண இயலாது, **என்னுமது தன்னாலே**—இக்காரணத்தாலே, **யான்**—நான், **உனக்கு**—உனக்கு, **மன்னிய சீர் திவ்வியமாம் கண் தருகேன்**—குணம் பொருந்திய அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருகிறேன், **அதனால் சோந்து**—அக்கண்ணைக்கொண்டு, **சீர் பிறங்கும் என் பெருமை**—குணவிபூதிச் சேர்த்தியோடு கூடிய எனது பெருமையை, **செவ்வியுற காண்**—நன்கு காண்பாயாக

8. ஊனக்கண்ணால் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காணமுடியாதாகையால், அவனுக்கு அதைக்காண அப்ராக்ருதமான கண்ணைத் தருவதாகக் கூறுகிறான் கண்ணன் (அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா மாம் த்₃ரஷ்டும் து ந ஶக்ஷ்யஸே) இந்த உன்னுடைய ப்ராக்ருதமான ஊனக்கண்ணால் என்னைக்காண உன்னால் இயலாது நானே எனது தேஹத்தின் ஒரு பகுதியில் உலகனைத்தையும் காட்டப்போகிறேன் எப்போதுமே அளவுபட்ட பொருள்களையே காணவல்ல ப்ராக்ருதமான இந்த உனது ஊனக்கண்ணால் அத்தகைய உருவையுடைய என்னைக் காணமுடியாது 'து' ஶப்₃த₃த்தாலே ஊனக்கண்ணின் அஶக்திக்குக் காரணம் அது ப்ராக்ருதமாய், அளவுபட்ட ஶக்தியுடையதாயிருப்பதே என உணர்த்துகிறான் (மாம்) முன் சொன்னபடி—என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைவரிலும் சிறப்புற்றவனாய்,

तरविसजातीयमपरिमेयं द्रष्टुं न शक्ष्यसे। तव दिव्यम् —अप्राकृतं मद्दर्शनसाधनं चक्षुर्ददामि। पश्य मे योगमैश्वरम्—मदसाधारणं योगं पश्य; ममानन्तज्ञानादियोगमनन्तविभूतियोगं च पश्येत्यर्थः ॥ ८॥

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९॥

9. **ஏவமுக்தவா ததோ ராஜந மஹாயோகே3ஶவரோ ஹரி:।**
த3ாஶயாமாஸ பார்தத2ாய பரமம் ரூபமைஶவரம ॥

ராஜந! — அரசனுன திருதர ஷட்ரனே! **மஹாயோகே3ஶவர. ஹரி.**—பேராச்சரியமான யோகங்களின (சோததிகளின) ஈஶவானுன கண்ணன, **ஏவம உக்தவா**—இவ்வண்ணம உரைத்து, **தத:**—அதற்குபபின், **பாாதத2ாய**—குநதீபுததிரனுககு, **பரமம்** — ஒப்பற்றதாய **ஐஶவரம்**—ஈஶவரனுன தனக்கே உரியதான, **ரூபம**—விஶவரூபத்தை, **த3ர்ஶயாமாஸ**—காண்பித்தான

அளவிட்டுககாண அரியனுன எனனே உன ஊனககண்ணுல் காண முடியாது என்றபடி பின எனசெயவது? எனில,—(தவ தி3வயம் சக்ஷு தத3ாமி) எனனைக காண்பதறகு உறுபபாக உனககு அபராகருதமான கணணைத தருகிறேன தி3வயஶப3த3ம—ஊனக கண்ணுககு எதிர்ததட்டாக, இககண அபராகருதமானது எனக் காட்டுகிறது அததகைய கண்ணே தனனைக காணமுடியும என்று கருதது (மே ஐஶவரம யோக3ம பஶ்ய) ஈஶவரனுன எனககேயுரிய அளவற்ற அறிவு முதலான கலயாணகு3ணசசோததியையும, உப4ய விபூ4திகளாகிற ஐஶவாயயோக3ததையும காணபாயாக 'ஐஶவரம' எனபது ஈஶவரனுககே உரியது, ஈஶவரதவமாவது நியமநஶகதி, அதறகுரிய யோக3ம (சோததி) இபரகரணததில அடிககடி காட்டப பட்ட கலயாணகு3ணயோக3மும, ஐஶவாயயோக3முமேயாகும இககண அபராகருதமாகையால ஜஞாநம முதலான கு3ணஙகளையும, உப4ய விபூ4தியையும காணலாம என்று கருதது "அநநதவீாயம பஶயாமி" [19] முதலான ஶலோகஙகளில அாஜுனன இவற்றைக காணபதாகக கூறபபோவதும இதை வலியுறுததுகிறது. 8.

॥ भा ॥ एवमुक्त्वा सारथ्येऽवस्थितः पार्थमातुलजो महायोगेश्वरो हरिः—महाश्चर्ययोगानामीश्वरः परब्रह्मभूतो नारायणः परमैश्वर्यं—

**10. இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையாற் பார்த்த னவன்காண—மெய்வகையா
லைசமெனு மவ்வடிவை யாங்கனைத்துங் காட்டினான்
றேசமரு மேன்மை சிறந்து.**

இறையான யோகேசன் — ஸாவேஶ்வரனுய குணவிபூதிசசேர்ததியுடையவனுன கண்ணன, **இவ்வகை சொல்லி**—இவவண்ணமாகச் சொல்லி, **அவ்வகையால்**—தான சொன்னபடியே, **பார்த்தன் அவன் காண**—அநத அர்ஜுனன காணுமபடியாக, **தேசு அமரும்**—ஒளி மிகுந திருப்பதாய், **மேன்மை சிறந்து**—பெருமையால, சிறபபுற்ற தாய, **ஐசம் எனும் அவ்வடிவை**—(ஈஶ்வரனுன தனக்கேயுரிய தாகையால) ஐஶ்ம எனப்படும் அநத விஶ்வரூபததை, **ஆங்கு** — அபபோாக்ஷளததில, **அனைத்தும்** — முழுவதும, **மெய்வகையால காட்டினான**—உளளபடி காட்டினுன

9 இனி ஐநது ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன அர்ஜுனனுக்குக காட்டிய விஶ்வரூபத்தைச சுருக்கமாக வர்ணிததது. ஆருவது ஶ்லோகததில அர்ஜுனன கண்ணனைத துதிக்கததொடங்கியதைக கூறுகிருன ஸஞ்ஜயன. (ராஜந!) அரசனுன த்ருதராஷ்டரனே! (ஏவம உகதவா) முன நானகு ஶ்லோகங்களில விவரிததபடி கண்ணன கூறி (ததோ தர்ஶயாமாஸ) அதறகுப்பின காட்டினுன. காட்டினவன யாரெனில—(மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரி) இதுவரையில அர்ஜுனனுல தனக்கு மாமனமகனுகவும, தனனுடைய ஸாரதியாயிருபபவனுகவும நினைககபபட்டவனுய, ஸௌலப்யஸௌஶீல்யவாதஸல்யாதி குணங்களுக்குக கொளகலமாயிருநதபோதிலும பேராஶ்சர்யமான யோகங்களின (சோததிகளின) ஈஶ்வரனுன கண்ணன. இவவிரண்டு பதங்களும விஶ்வரூபததைக காட்டுவதறகுறுப்பான எமபெருமானது பரததவததைக கூறுகினறன. முற்கூறிய ஸௌலப்யாதி குணங்களும விஶ்வரூபததைக காட்டுவதறகுறுப்பானவையேயனறே. இபபடி குணங்களைக காட்டவேண்டியது அவஶ்யமாகையால

स्वासाधारणं रूपं पार्थाय—पितृष्वसुः पृथायाः पुत्राय दर्शयामास, तद्विविधविचित्रनिखिलजगदाश्रयं विश्वस्य प्रशासितृ च रूपम् ॥९॥

॥भा॥ तच्चेदृशम्—

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।
अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥१०॥

'மஹாயோகே3ஶவர' எனற பத3ததில மஹசச2ப3த3ததை யோகே3ஶவரனை கணணனுககு விஶேஷணமாகக கொளவதைக காடடிலும யோக3ஙகளாகிற கு3ணசசோததிகளுககு விஶேஷணமாகக கொளவது பொருததமானது ஆக, மஹாயோக3பத3ம பேராஶசாயமான பரதவததுககுறுபபான கு3ணசசோததிகளைக காடடுகிறது ஆஶ்சாயமான கு3ணசசோததிகளையுடையவாகள வேறு சிலரும இருநத போதிலும இவன அவாகள அனைவாககும தலைவன எனபதையும, அவாகளுடைய ஆஶசாயமான கு3ணசசோததிகளும இவனது ஸஙகலபததால வநதது எனபதையும ஈஶவரஶப3த3ம உணாததுகிறது. "மஹாயோகே3ஶவர" எனனும பத3ம பரமபொருளைக குறிதத பரம ப்ரஹ்ம, பரமாதமா, பரஞசோதி, பரததவம முதலான ஸாமானயஶப3த3ஙகளையும, "ஹரி" ஶப3த3ம நாராயணன முதலான விஶேஷஶப3த3ஙகளையும உணாததுவதனமூலம ஸாமானய விஶேஷ நயாயததாலே இவனே பரமபொருள எனறு காடடபபடுகிறது எனறு திருவுளளமபறறி ப4ாஷ்யகாரா இவறறுககு "பரப3ரஹமபூ4த நாராயண" எனறு ப4ாஷயமிடடாா காடடியது எதை? எனில (பரமம ஐஶவரம ரூபம) ஈஶவரனுகிற தனககேயுரிய மிக மேலான விஶவரூபததை (பரமம ஐஶவரம) பலவிதமானதாய, ஆஶசாயமான எலலா உலககுககும ஆஶரயமானதாய, உலகனைததையும நியமிபபதான உருவம இஙகு ரூபம என்றது ஸவரூபததையும, ரூபததையும, ஸ்வரூபம முதலான எலலா ஆகாரஙகளையும குறிககும எனறு மூனறு வகையாக நிாவஹிககலாம இவவிஷயம இவவததியாயததில மூனருவது ஶ்லோகத்தில 'ரூபம ஐஶவரம' எனறவிடததில விவரிககபபடடது. விஶவரூபததைக் காடடியது யாருககு? எனில—(பாாத்த2ாய) தனது தகப்பனுரான வஸுதே3வரின ஸஹோத3ரியான பருதை2 எனபபடும குநதியின பிளளையான அாஜுனனுக்குக் காட்டினுன். அததையான குநதி பரமஜஞானியாகவும இருநதவளாகையாலே அவளுடைய பிளளைககும அநத ஜஞானததை ஊட்டுவதறகாகக காடடினன என்று கருதது. 9.

दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम्।
सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखम्॥ ११॥

10. அநேகவக்த்ரநயநமநேகாத்₃பு₄தத₃ர்ஶநம் ।
அநேகதி₃வ்யாப₄ரணம் தி₃வ்யாநேகோத்₃யதாயுத₄ம் ॥

11. தி₃வ்யமால்யாம்ப₃ரத₄ரம் தி₃வ்யக₃ந்த₄ாநுலேபநம் ।
ஸர்வாஶ்சர்யமயம் தே₃வமநந்தம் விஶ்வதோமுக₂ம் ॥

அநேகவக்த்ரநயநம் — பல முகங்களையும் கண்களையும் உடையதும், **அநேகாத்₃பு₄தத₃ர்ஶநம்**—எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற ஆஶ்சர்யமான காட்சியையுடையதும், **அநேகதி₃வ்யாப₄ரணம்** — அப்ராக்ருதமான பல பல ஆப₄ரணங்களையுடையதும், **தி₃வ்யாநேகோத்₃யதாயுத₄ம்**— அப்ராக்ருதமான பற்பல ஆயுத₄ங்களை ஏந்தியதும், **தி₃வ்யமால்யாம்ப₃ரத₄ரம்** — அப்ராக்ருதமான மாலைகளையும் வஸ்த்ரங்களையும் த₄ரித்ததும், **தி₃வ்யக₃ந்த₄ாநுலேபநம்**—அப்ராக்ருதமான நறுமணத்தையுடைய சந்த₃னம் முதலானவற்ருல் பூசப்பெற்றதும், **ஸர்வாஶ்சர்யமயம்**—ஆஶ்சர்யமான எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளதும், **தே₃வம்**– பிரகாஶிப்பதும், **அநந்தம்**—தே₃ஶத்தாலும் காலத்தாலும் அளவில்லாததும், **விஶ்வதோமுக₂ம்** — எல்லா தி₃க்குகளிலும் இருக்கும் முக₂ங்களையுடையதுமான, (விஶ்வரூபத்தைக் காட்டினன்)

---

11. பலபலவாங் கண்முகங்கள் பண்பார் வியப்புப
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூண்சிறந்த வான்கலன்கள் போற்றிப் பலபலவா
மாண்சிறந்த வாயுதங்கண் மற்று.

12. மாலை பரியட்ட மன்னுமவை திவ்வியமாய்க்
கோலநறும் பூச்சதின் கோளுடைத்தாய்—மேலான
வாச்சரிய மெல்லா மமர்ந்தே யனந்தமா
யோசசமிகு மெம்முகமு முற்று.

பலபலவாம் கண்முகஙகள -பலபலவான கணகளேயும முகங்களேயும், **பண்பு ஆர் வியப்பு பலபலவாம் பார்க்கும பரிசு**—எலலேயறற பெருமைபெற்ற ஆஶசாயமான காடசியையும், **பலபலவாம பூண் சிறநத வானகலஙகள்**—அபராகருதமாய், அணிவதறகுச் சிறநத பல பல ஆப₄ரணஙகளேயும், **மறறு**—மேலும, **போறறிய பலபலவாம மாண சிறநத ஆயுதஙகள**—போற்றததக்கவையாய பலபலவான சிறநத மாட்சிமைபெறற ஆயுத₄ஙகளேயும், **மாலே பரியட்டம் மனனுமவை திவவியமாய**—அபராகருதமாய விளஙகும மாலேகளேயும் வஸதரஙகளேயும, **கோல நறும பூசசதின் கோளுடைததாய** — அழகிய மணமமிகக பூசசுககளும ஆகிய இவற்றைககொண்டதாய், **மேலான ஆசசரியம எலலாம் அமர்நதே**—மேலான ஆஶசாயமுடைய பொருளகள அனேத்துக்கும இருபபிடமாய, **அனநதமாய**—தே₃ஶததாலும காலததாலும அளவுபடாததாய, **ஓசசம் மிகும எம்முகமும் உற்று**—எலலா திசைகளிலும முகங்களேயுடையதுமான (விஶவரூபததைக காட்டினை)

10.11 "பரமம ரூபம ஐஶவரம" எனறு சென்ற ஶலோகததில குறிககபபட்ட விஶவரூபததை இவவிரு ஶலோகஙகளிலும வாணிககிருன ஸஞ்ஜயன. (அநேக வகததரநயநம) பல முக₂ஙகளேயும, கணகளேயும உடையதை. சென்ற ஶலோகததிலிருநது "ரூபம த₃ாஶயாமாஸ" எனபதைக கூட்டிககொணடு இததகைய ரூபததைக காட்டினை எனறு பொருளகொள்ளவேணடும. "அநேகவகதர" எனறு சொனனதிலிருநது அநேகமான கணகளும உளளன எனபது ஸித்₃தி₄ககக கூடியதாயிருகக, அவறறையும சேரததுச சொனனதால முக₂ஙகள பலவாயிருநததோடனறியில பல ஜாதியைச சேரநதவையாகவும இருககினறன எனறு உஹிககபபடுகிறது. பாஞ்சராதரம முதலான ஶாஸதரஙகளில் விஶவரூபததை வர்ணிககும போதும மனிதன, வராஹம, சிஙகம முதலான பல ஜாதியைச சேரநத முகஙகள இருபபதாக வாணிககபபட்டது. இதுபோலவே மேலே வாணிககப்படும ஆப₄ரணஙகளும், ஆயுத₄ஙகளும பல பலவாயிருபபதோடனறியில பல ஜாதியைச சேர்நதவையாகவும இருககினறன எனறு கொளளவேணடும "ஸஹஸரஶீர்ஷா புருஷஸ ஸஹஸராக்ஷ" [பு-ஸூ 1] எனறு வேதததிலும "தோளகளாயிரத

॥ भा ॥ देवं — द्योतमानम्, अनन्तम् — कालत्रयवर्तिनिखिल -

நாய முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய" [திருவாய 8 1 10] பல பலவே ஆபரணம" [திருவாய 2-5-6] "ஒணசங்கதை வாளாழியான ஒருவன"[திருவாய 8 8 1] முதலான பாசுரங்களில ஆழ வார்களாலும இவவாத்த₂ம வெளிபபடுத்தபபடடது. (அநேகாத₃பு₄த த₃ர்ஶநம) எலலையறற பெருமைபெறற ஆஶ்சாயமான காட்சியை உடையதை. (அநேக தி₃வயாப₄ரணம) அபராகருதமான பல பல ஆப₄ரணஙகளையுடையதை "தி₃வயம" எனபது மறற தெ₃யவஙக ளுககுளள பராகருதமான ஆப₄ரணஙகளைக காடடிலும வேறுபடட வையாய ஶுத்₃த₄ஸதவமயமாயிருபபவை இவனுடைய ஆப₄ரணங்கள் எனறு காடடுகிறது. (தி₃வயாநேகோத₃யதாயுத₄ம) அபராகருத மான பல ஜாதியைச சேரநத பல பல ஆயுத₄ஙகளை த₄ரித்து நிறபதை. (தி₃வயமாலயாமப₃ரத₄ரம) அபராக்ருதமான வைஜயநதி முதலான மாலைகளையும பீதாமப₃ரம முதலான வஸத்ரஙகளையும உடையதை (தி₃வயக₃நத₄ாநுலேபநம) அபராகருதமான நறு மணத்தையுடைய சநத₃னம முதலான பூசசுககளையுடையதை. (ஸாவாஶ்சாயமயம ஆஶ்சாயமாயிருககும எலலாத தத்துவஙகளுககும இருபபிடமாயுளளதை இபபடிப பொருளகொளவதால, 'அநேகாத₃புத த₃ாஶநம' எனபதோடு புனருக்தியிலலை 'ஜக₃தே₃தந மஹாஶசாயம ரூபம யஸய மஹாதமந" [வி பு 5 19-7] [இநதப் பேராஶசாயமான உலகம எநத மஹாபுருஷனுக்கு உருவமாயுள ளதோ] முதலான பரமாணஙகள இவவாநத₂த்தை முழஙகின. (தே₃வம) "தி₃வு காநதி" எனனும த₄ாதுவிலிருந்து தோனறிய தாகையாலே 'ஒளியுடையதை' எனறு பொருளபடுகிறது. இவ விசேஷணஙகளைத்தாலும மேலே 'விஶவதோ முக₂ம' எனபதாலும தி₃வயமஙக₃ளவிக₃ரஹத்தோடு கூடியது இநத விஶவரூபம எனறு காடடபபடுகிறது தே₃வஶப₃த₃த்துககு தே₃வஜாதியைச சோந தவன எனறு பொருள்கொளவதில பொருடசுவையிலலை. (அநநதம) முககாலத்திலுமுள்ள உலகைத்துககும இருபபிடமாயிருபபதால தே₃ஶத்தாலும காலத்தாலும அளவுபடாததை (ஸாவாஶசாயமயம) எனற பத₃த்தால எலலாவுலகுககும இருபபிடமாயிருப்பது எனறு கூறியிருபபதால,முககாலத்திலுமுளள எலலாபபொருளகளுககும இருப் பிடமானது எனறு தேறுகிறது இவவிரணடிலிருநது தே₃ஶத்தா லும காலத்தாலும அளவுபடாதது விஶவரூபம் எனற விளஙகுகிறது இது விக₃ரஹத₃வாரமாகவும அத₃வாரகமாகவும பொருநதும். அநந்தமாயிருககும தனமை பொதுவாக ஸவரூபத்துககே உணடா

जगदाश्रयतया देशकालपरिच्छेदानर्हम् , विश्वतोमुखम् — विश्वदिग्वर्ति-मुखम् , स्वोचितदिव्याम्बरगन्धमाल्याभरणायुधान्वितम् ॥ १० ॥ ११ ॥

யினும் இங்கு திருமேனியைக் குறித்த விசேஷணங்களுக்கு நடுவில் படிக்கப்படுவதால் இங்கு அநந்தசப்₃த₃மும் விக்₃ரஹவிசேஷணமே என்பது பொருந்தும். "த₃ருஷ்டவாத₃பு₄தம்" (20) என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் 'அநந்தாயாமவிஸ்தாரம் அத்யத₃பு₄தம் அத்யுக்₃ரம்' என்று ரூபவிஷயமாகவே பா₄ஷ்யம் இட்டிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது ரூபத்தை அநந்தமென்பது மிகவும் பெரிது என்னும் கருத்திலேயே என்பது சிலர் கருத்து. பதின் மூன்றும் ஶ்லோகத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் 'அநந்தாயாம விஸ்தாரே' என்று அருளியிருப்பதும் இதே கருத்தை உடையது. எங்கும் வ்யாபித்திருந்தபோதிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தனது ஶக்தியாலே எங்கும் தடைபடாமலிருப்பதும் பொருத்தமே. அணிமா முதலான எட்டுவிதமான ஸித்₃தி₄களைப் பெற்ற யோகி₃களும், தடையற எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகையால் அப்ராக்ருதமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்துக்கு அஸ்த்ரபூ₄ஷண த₄யாயத்தில் சொன்னபடி ப்ரக்ருதி முதலான உலகங்களுக்கும் ஆஶ்ரயமாயிருப்பதில் பொருந்தாமையில்லை இப்படி எங்கும் பரவி நிற்கும் தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தையே 'அநந்தம்' என்னும் பத₃ம் குறிக்கையாலே அஸ்த்ரபூ₄ஷண வடிவில் திருமேனி அனைத்துக்கும் ஆஶ்ரயமாயிருக்கிறது என்று இங்கு கூறப்படுகிறது என்று சங்கிக்கவும் இடமில்லை பதின்மூன்றாவது ஶ்லோகத்தில் 'தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரம்' என்பதை வ்யாக்₂யானம் செய்யும்போது 'அநந்தாயாம விஸ்தாரே' முதலான ஶரீர விசேஷணங்களை பா₄ஷ்யகாரர் இட்டிருப்பதிலிருந்து இது விளங்குகிறது வடபத்ரஶாயி விக்₃ரஹம் போலே அக₄டிதக₄டநா ஶக்தியினால் மிகச் சிறியவடிவில் ஸூக்ஷ்மமாக எல்லாவுலகையும் அடக்கிநிற்கை இங்கு கூறப்படுகிறது என்பதும் பொருந்தாது இங்கு அப்படிச் சொல்லவில்லையாகையாலும் 'அநந்தம்' என்று மிகப் பெரியவடிவாகவே இங்கு படித்திருக்கையாலும் இது தெளிவு ஆகையால் திருமேனி தேஶகாலங்களால் அளவுபடாதது என்று கூறுவதே பொருத்தமான பொருளாகும். கீ₃தாபா₄ஷ்யத்தின் பரவேஶத்திலேயே விக்₃ரஹத்துக்கு 'அசிந்த்ய' என்று விசேஷணமிடுவதன்மூலம் பா₄ஷ்யகாரர் இதை நிலைநிறுத்தியுள்ளார் (விஶ்வதோமுக₂ம்) எல்லா தி₃ஶைகளிலும் இருக்கும் முக₂த்தையுடையதை. 'அனேக வக்த்ரநயநம்' என்று தொடங்கிய

॥ भा ॥ तामेव देवशब्दनिर्दिष्टां द्योतमानतां विशिनष्टि—

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता।

यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

12. தி₃வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄வேத₃யுக₃பது₃த்தி₂தா।
யதி₃ ப₄ாஸஸத₃ருஶீ ஸா ஸ்யாத₃ப₄ாஸஸ்தஸ்ய
மஹாத்மந ॥

ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப₄ா: — ஆயிரம் ஸூர்யர்களின ஒளி, தி₃வி—ஆகாயத்தில, யுக₃பத—ஒரே ஸமயத்தில, யதி₃ உத்தி₂தா ப₄வேத—தோன்றிற்றாகில, ஸா—அந்த ஒளி, தஸ்ய மஹாத்மந ப₄ாஸ — அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸத₃ருஶீ ஸ்யாத—ஒத்ததாக இருக்கும்

13. வானில வளரிரவி யாயிரமா வந்தொருமித்
தான வொளியெழுவ தாமாகிற—றூனப
பெரியோன் வடிவிற பிறங்குமொளிக் கொக்கும்
பரிசா மெனலாம பயின்று.

தையே முக₂பே₄தே₃ந 'விஶ்வதோமுக₂ம' என்று விசேஷிக்கிறார். "விஶ்வதஶ்சக்ஷுருத விஶ்வதோமுக₂" என்னும் தைத்திரீய நாராயணவல்லீ மந்த்ரத்தில எல்லாவிடத்திலும் முக₂ம கண்கள ஆகியவற்றை உடையவனபோல காரியம செய்பவன என்று பொருள கொள்வதுபோல இங்கும பொருளகொள்வது பொருத்தமல்ல, இங்கு விக₃ரஹத்தை நேரே சொல்லும பரகரணமாகையால. எல்லாவிடத்திலும முக₂முடையவன என்று சிலர் உரையிட்டார்கள காலகை முதலான இடத்தில முக₂மில்லையாகையால இப்பொருளும பொருந்தாது. இங்கு ப₄ாஷ்யத்தில பாட₂கரமத்தை அநாத₃ரித்து தெளிவில்லாத 'தே₃வம, அநந்தம, விஶ்வதோமுக₂ம' என்னும் பதங்களுக்கு வ்யாக₂யானம செய்து பிறகு தெளிவான வஸ்தரம மாலை முதலானவை காட்டப்பட்டது மேலும 'தே₃வம அநந்தம' முதலானவை ஸ்வரூப நிரூபக த₄ர்மங்கள, மாலை முதலானவை திருமேனியில தனியாகச சாத்தப்படும த₃ரவ்யங்கள். இதனாலும பாட₂கரமத்தை மாற்றிப பொருளகொள்ளப்பட்டது அதிலும 'அம்ப₃ர'என்று அந்தரங்க₃மான வஸ்தரத்தை முதலில சொல்லி, அடுத்தபடி மாலையையும, அடுத்தபடி ஆப₄ரணங்களையும, அடுத்தபடி ஆயுத₄ங்களையும அந்தரங்க₃ பஹிரங்க₃கரமத்தையொட்டி நிர்தே₃ஶிக்கப்பட்டது. 10,11.

॥ भा ॥ तेजसोऽपरिमितत्वदर्शनार्थमिदम्; अक्षयतेजस्स्वरूपमित्यर्थः ॥ १२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

13. தத்ரைகஸ்த$_2$ம் ஜக$_3$த்க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிப$_4$க்தமநேகத$_4$ா।
அபஶ்யத்$_3$தே$_3$வதே$_3$வஸ்ய ஶரீரே பாண்டவஸ்தத$_3$ா ॥

வானில் வளர் இரவி—ஆகாயத்தில் வளர்ந்து வரும் ஸூர்யர்கள், **ஆயிரமா வந்து**—ஆயிரக்கணக்கில் வந்து, **ஒருமித்து ஆன ஒளி எழுவதாமாகில் தான்**—ஒரே ஸமயத்தில் அவற்றின் ஒளி எழுவதாயிருந்தால், **அப்பெரியோன் வடிவில்**—அம்மஹாபுருஷனின் திருமேனியில், **பயின்று பிறங்கும் ஒளிக்கு**—பொருந்தி பிரகாசிக்கும் ஒளிக்கு **ஒக்கும் பரிசாம் எனலாம்**—ஒப்பான பெருமையுடையது என்று கூறலாம்.

12 முன் ஶ்லோகத்தில் "தேவன்" என்னும் பத$_3$த்தால் காட்டப்பட்ட திருமேனியின் ஒளியை இந்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறான். அதாவது அந்த ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒளி ஒப்பற்றது என்று இங்கு விஶேஷிக்கிறான் (ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப$_4$ா தி$_3$வி யதி$_3$ யுக$_3$பது$_3$த்தி$_2$தா ப$_4$வேத்) ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளி ஆகாயத்தில் ஒரே ஸமயம் கிளர்ந்தெழுமாகில். இங்கு 'ஸஹஸ்ரம்' என்பது ஆயிரம் என்னும் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதல்ல கணக்கற்றது என்னும் பொருளுடையது. ஆக, அவ்வொளி ஒப்பற்றது என்று காட்டப்படுகிறது (ஸா தஸ்ய மஹாத்மந: ப$_4$ாஸ ஸத$_3$ருஶீ ஸ்யாத்) அந்த ஒளி அந்த மஹாபுருஷனுடைய ஒளிக்கு ஸமானமானதாகும். இதிலிருந்து என்றும் குறையாத ஒப்பற்ற ஒளியுடையது விஶ்வரூபம் என்று காட்டப்படுகிறது "இருநாயிருயிரம் மலர்ந்தனன்" [திருவாசிரியம் 5] 'கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்" [பெரியாழ்திரு 4-1-1] "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5-5-10] என்று அருளிச்செயல்களும் "நீலதோயத$_3$மத$_4$யஸ்த$_2$ா வித்யுல்லேகே$_2$வ ப$_4$ாஸ்வரா" [தை நா 11] [நீளமேக$_3$த்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல் ஒளிவிடுவது] "ப$_4$ாரூப" [ ] [ஒளிமயமாயிருப்பவன் பரமாத்மா] முதலான உபநிஷத்$_3$வாக்யங்களும் அறுதியிட்டன. 12.

॥ भा ॥ तत्रानन्तायामविस्तारे, अनन्तबाहूदरवक्त्रनेत्रे, अपरिमिततेजस्के, अपरिमितदिव्यायुधोपेते, स्वोचितापरिमितदिव्यभूषणे,

---

தத்ர தே₃வ தே₃வஸ்ய *ஶரீரே*—தே₃வதே₃வனுடைய அநதத திருமேனியில, **அநேகத₄ா ப்ரவிப₄க்தம**—பல வகையாகப பிரிவுபடட, **கருதஸநம ஜக₃த்**—உலகு அனைத தையும, **ஏகஸத₂ம்** — ஒரு பகுதியில இருப்பதாக, **பாண்ட₃வ** —ஆாஜுனன, **தத₃ா**—அபபோது, **அபஶ்யத**— பாாததான

---

14. அவவிடததி லபபொழுது பார்தத னனைத்துலகு
மெவவுறுபபும வேரு யிருககினற—விவவகையே
தேவதே வனறன றிருவுருவி லோரிடததே
யாவதெனக கணடா னவன.

அவவிடததில் தேவதேவன் தன் திருவுருவில் — அவ் விடததில காட்சியளிதத தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில, **எவவுறுபபும வேருயிருககின்ற இவவகையே**—ஒவ்வொரு அவயவமும வெவ்வேருகப பிரிநதிருக்கினற இம்முறை யில, **உலகு அனைததும்**—எலலா உலகததையும், **ஓரிடததே ஆவது என**—ஒரு பகுதியிலிருபபதாக, **பாாததன் அவன்**— (தி₃வயமான கணணைப்பெறற) அந்த ஆாஜுனன, **அப் பொழுது கண்டான**—அப்பொழுதே பார்த்தான.

---

13. தி₃வயமான கணணைப்பெற்ற அர்ஜுனன எம்பெருமா னுடைய திருமேனியின ஒரு பகுதியில உலகனைததையும் பார்த்தான எனகிறது (தத்ர தே₃வதே₃வஸ்ய ஶரீரே) அஙகு காடசியளிதத தே₃வதே₃வனுடைய திருமேனியில. (தே₃வதே₃வஸ்ய) "தம தே₃வ தாநாம பரமம ச தை₃வதம" [ஶ்வே 6] [தேவர்கள் அனைவ ருககும மேலான தே₃வதையாயிருககும அப்பரமபுருஷனை] எனறு ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷததில காடடபபடட தே₃வதே₃வன இவனே என உணாததுகிறுன. "மனிசாககுத தேவாபோலத தேவாககும தேவாவோ" [திருவாய 8-1-5] எனறு நமமாழவாரும "தேவாதி தேவனை" [திருப்பாவை 8] எனறு ஆணடாளும இதை விவரித்

दिव्यमाल्याम्बरधरे, दिव्यगन्धानुलेपने, अनन्ताश्चर्यमये, देवदेवस्य दिव्ये शरीरे अनेकधा प्रविभक्तं—ब्रह्मादिविविधविचित्रदेवतिर्यङ्मनुष्य स्थावरादिभोक्तृवर்गपृथिव्यन्तरिक्षस्वर்गपातालातलवितलसुतलादिभोगस्थान-

தாங்கள் 'தே₃வதே₃வனின் திருமேனி' என்றதால்— இத்திருமேனியானது அளவற்ற பரப்பையுடையதென்றும், அளவற்ற கைகள் வயிறுகள் முகங்கள் கண்கள் ஆகியவற்றையுடையது என்றும், அளவற்ற தி₃வ்யாயுத₄ங்களையுடையதென்றும், ஸர்வலோக சுகரவர்த்தியான தனக்கு உசிதமான கணக்கற்ற தி₃வ்யாப₄ரணங்களையுடையதென்றும், அப்ராக்ருதமான மாலைகளையும் வஸ்த்ரத்தையும் த₄ரித்ததென்றும், அப்ராக்ருதமான நறுமணத்தையுடைய சந்த₃னம் முதலானவற்றால் பூசப்பட்டதென்றும், அளவற்ற ஆச்சர்யத்தை உடையதென்றும் முன்பின் ச்லோகங்களில் இத்திருமேனிக்குச் சொல்லப்பட்ட பெருமைகள் இங்கும் உணரத்தப்படுகின்றன ''ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ ஸஹஸ்ராக்ஷ ஸஹஸ்ரபாத'' என்று புருஷஸூக்தம் முதலான வேத₃ப₄ாக₃ங்களில் இவனுக்கு நிலைநாட்டப்பெற்ற இப்பெருமைகளை ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்கள் பலவிடங்களில் உபப்₃ருமஹணம் செய்தன 'தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்'' [திருவாய் 8 1 10] ''கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயும் சிவந்து கனிந்து உள்ளே வெண்பல் இலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன், கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடியன் நான்குதோளன் குனிசார்ங்கன், ஒண்சங்கதை வாளாழியான் ஒருவன்'' [திருவாய் 8 8-1] ''உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகையன் உடை நாணினன், புடையார் பொன்னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும் பல்கலன், நடையாவுடைத் திருநாரணன்'' [திருவாய் 3-7 4] முதலான பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களும் இவ்வர்த்த₂த்தை அநுபவித்திட்டனர் (அநேகத₄ா ப்ரவிப₄க்தம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்) பலவகையாகப் பிரிவுபட்டிருக்கும் உலகனைத்தும், இங்கு 'பலவகை' என்றது போ₄க்தாக்களையும் போ₄க₃ஸ்த₂ானங்களையும், போ₄க₃யங்களையும், போ₄கோ₃பகரணங்களையும் நினைத்துக் கூறியதாகும். பிரமன் முதலாக, புல்லெறும்பு ஈறாக போ₄க்தாக்கள் தே₃வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் என்று நான்குவகைப்பட்டு, ஒவ்வொரு வகையிலும் கணக்கற்ற பிரிவுகள் உள்ளவர்களாய், அதிவிசித்ரமானவர்களாயிருப்பர். அவ்வண்ணமே போ₄க₃ஸ்த₂ானங்களும் இவ்வுலகமாகிற பூ₄மியும், மேலுலகங்களாகிற அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க₃ம் முதலானவையும், கீழுலகங்களாகிற பாதாளம், அதலம், வித

भोग्यभोगोपकरणभेदभिन्नं प्रकृतिपुरुषात्मकं कृत्स्नं जगत् * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते (१०. ८) * हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः (१९) * अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः (२०) * आदित्यानामहं विष्णुः (२१) इत्यादिना * न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् (३९) * विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् (४२) इत्यन्तेनोदितम्, एकस्थम्—एकदेशस्थम्; पाण्डवो भगवत्प्रसादलब्धतद्दर्शनानुगुणदिव्यचक्षुरपश्यत् ॥ १३ ॥

லம் ஸ்தலம் முதலானவையுமாகப் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வண்ணமே போ₄க்தாக்களால் அநுப₄விக்கப்படும் போ₄க்₃யங்களும், அவற்றை அவர்கள் அநுப₄விப்பதற்குறுப்பான போ₄கோ₃பகரணங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்கும் "க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த்"(உலகனைத்தும்) என்று ப்ரக்ருதியும் அதன் கார்யங்களாகிற அசேதனப்பொருள்களும், ஜீவஸமஷ்டியும் அடங்கிய லீலாவிபூ₄தி முழுவதையும் குறிக்கும் "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப₄வோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" [10-8] [நான் அனைத்துலகுக்கும் காரணம், என்னாலேயே எல்லாம் செயல்படுகிறது] "ஹந்த தே கத₂யிஷ்யாமி விபூ₄தீராத்மநஶ்ஶுபா₄:" [10-19] [என்னுடைய மங்க₃ளமான செல்வங்களை உனக்குக் கூறுகிறேன்] "அஹமாத்மா கு₃டா₃கேஶ ஸர்வபூ₄தாஶயஸ்தி₂த:" [10 20] [அர்ஜுன! எல்லா ஜீவராசிகளின் ஹ்ருத₃யத்தில் வீற்றிருக்கும் நானே அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறேன்] "ஆதி₃த்யாநாமஹம் விஷ்ணு:" [10-21] [பன்னிரு ஆதி₃த்யர்களுக்குள் நானே விஷ்ணுவாகிறேன்] என்று தொடங்கி, 'ந தத₃ஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா பூ₄தம் சராசரம்" [10 39] [அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப்பொருள்களிலும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது எதுவுமில்லை] "விஷ்டப₄்யாஹமித₃ம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்தி₂தோ ஜக₃த்" [10 42] [நான் உலகனைத்தையும் எனது ஓரம்சத்தாலே த₄ரித்துநிற்கிறேன்] என்பதீறாகச் சொல்லப்பட்ட உலகனைத்தும் இங்கு "ஜக₃த் க்ருத்ஸ்நம்" என்று குறிக்கப்படுகிறது. (ஏகஸ்த₂ம் தத₃ா அபஶ்யத்) அத்திருமேனியின் ஒரு சிறுபகுதியில் அடங்கியிருப்பதாக அப்போது கண்டான். கண்டவன் யாரெனில்— (பாண்ட₃வ) பாண்டு₃ புத்திரனான அர்ஜுனன் கண்டான். உறவையும் அன்பையுமுடையவனுகையாலே கண்ணனாலே அருளப்பெற்ற தி₃வ்யமான கண்ணையுடைய அர்ஜுனன் கண்டான் என்று கருத்து 13.

ततस्स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः।
प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

14. ததஸஸ விஸமயாவிஷடோ ஹ்ருஷடரோமா த₄நஞ்ஜய:
பரணமய ஶிரஸா தே₃வம க்ருதாஞ்ஜலிரப₄ாஷத ॥

தத – அதற்குப்பின, **ஸ த₄நஞ்ஜய** – அநத ஆர்ஜுனன, **விஸ்மயாவிஷட** — (முன ஶலோகஙகளில சொனனபடி கணணனின் திருமேனியில உலகனைததையும் கணடதனால) வியப்பு நிரமபபபெறறவனாய, **ஹருஷடரோமா**—மயிரக கூசசெறியப் பெறறவனாய **தே₃வம**—(விஶவரூபம் காடடிய) கணணனை, **ஶிரஸா பரணமய** — தலையாலே வணஙகி, **கருதாஞ்ஜலி** —கைகூபபியவனாய, **அப₄ாஷத**—பினவருமாறு கூறினான

---

15. தாராரு மநதத தனஞ்சயனருன சாலவியந்
தேரா ருடனமயிரககோ ளெயதியே—சீரார
முடியாற் பணிநதிறையை முனரொழுது நினறிப
படியா லுரைசெயதான பார்தது.

தார ஆரும் அநத தனஞ்சயன் தான—(அரசாக்குரிய) மாலையை த₄ரிததிருநத அநத ஆர்ஜுனன, **சால வியநது**—மிகவும வியபபுறறு, **ஏரார் உடல் மயிரககோள எயதியே**—(தனது) சிறந்த உடலில மயிரக்கூச்செறியபபெறறவனாய, **இறையை**—இறைவனான கணணனை, **சீரார முடியால பணிநது** — பெருமைமிகக முடித₄ரிதத தனது தலையாலே வணஙகி, **முன தொழுது நினறு**—(கணணனுக்கு) முனனால கைகூபபி நின்று, **பாாதது** — ஶ்ரீகணணனைக குறிதது, **இபபடியால் உரை செயதான**—இவவணணமாகப பேசத தொடஙகினான

---

14 முறகூறியபடி விஶவரூபம கணட அர்ஜுனன வியபபுறற வனாய, மயிரககூசசெறியப்பெறறவனாய, கணணனைத தலையாலே வணஙகிக கைகூப்பி நினறு பேசததொடஙகினான எனகிறான ஸஞ்ஜயன (தத) முறகூறியபடி விஶவரூபததைக கணடபினபு (ஸ த₄நஞ

॥ भा ॥ ततो धनंजयो महाश्चर्यस्य कृत्स्नस्य जगतः स्वदेहैकदेशेनाश्रयभूतं कृत्स्नस्य प्रवर्तयितारं चाश्चर्यमानन्तज्ञानादिकल्याणगुणगणं देवं दृष्ट्वा विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा शिरसा दण्डवत्प्रणम्य कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥

अर्जुन उवाच —

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दीप्तान् [दिव्यान्] ॥१५॥

15. பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே
ஸர்வாம்ஸ்தத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந் ।
ப₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம்ருஷீம்ஶ்ச
ஸர்வாநுரக₃ாம்ஶ்ச தீ₃ப்தாந [தி₃வ்யாந] ॥

அர்ஜுன உவாச — அர்ஜுனன் (பின்வருமாறு) கூறினான் — **தே₃வ** — தே₃வனே! **தவ தே₃ஹே** — உனது தே₃ஹத்தில், **ஸர்வாந தே₃வாந பஶ்யாமி** — எல்லா தே₃வர்களையும் காண்கிறேன் **தத₂ா** — அவ்வண்ணமே, (ஸர்

ஜய) அந்த த₄நஞ்ஜயன். இந்த விஶ்வரூபத்தைக் கண்டபின்பே அர்ஜுனனுக்குள்ள 'த₄நஞ்ஜயன்' (செல்வங்கள் அனைத்தையும் ஜயித்தவன்) என்னும் பெயர் நிறைவுபெற்றது என்று கருத்து. (விஸ்மயாவிஷ்ட) எல்லா உலகும் தனது தே₃ஹத்தின் ஒரு பகுதியிலே அடக்கியவனாய், அனைத்தையும் செயல்படவைப்பவனாய், அதயாஶ்சர்யமான அளவற்ற ஜ்ஞானம், ஶக்தி முதலான கல்யாண கு₃ணங்களையுடையவனான அந்த தே₃வனைக்கண்டு வியப்புற்றவனாய் (ஹ்ருஷ்டரோமா) மயிர்க்கூச்செறியப்பெற்றவனாய், பெருவியப்பின் விளைவு இது (தே₃வம் ஶிரஸா ப்ரணம்ய) உலகனைத்துக்கும் ஸ்வாமியான அப்பெருமானை, தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருத்தமாகத் தரையிலே தலைபடும்படி தடிபோலே விழுந்துவணங்கி. (க்ருதாஞ்ஜலி:) மறுபடியும் எழுந்தவுடன் கண்ணனுக்கு முன்னே கைகூப்பி நின்று (அப₄ாஷத) கண்ணனைத் துதித்தும், விஶ்வரூபத்தை வர்ணித்தும் பின்வருமாறு (51-வது ஶ்லோகம் வரையில்) பேசத்தொடங்கினான் என்கிறான் ஸஞ்ஜயன். 14.

வாந்) பூ₄த விஶேஷ ஸங்க₄ாந் (பஶ்யாமி) — (எல்லா) ப்ராணிவகைகளின் கூட்டங்களையும் (காண்கிறேன்), **(தத₂ா** — அவ்வண்ணமே), **ப₃ரஹ்மாணம்** — பிரமனையும், **கமலாஸநஸத₂ம ஈஶம்** — உந்தித் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனுக்கு அடங்கி நிற்கும் சிவனையும், **ஸர்வாந் ருஷீந் ச** — எல்லா ரிஷிகளையும், **தீ₃பதாந் (தி₃வயாந்)** — ஒளிவீசும், **உரக₃ாந் ச** — பாம்புகளையும், **பஶ்யாமி** — காணகிறேன்

16. தேவாவுன மேனியினிற றேவரையுஞ் சங்கமாய்
மேவாரும் பூதஙகள் வேறறுமையும—பூவார்
பிரமனவன பாலீசன போமுனிவா தேசா
ருரகரையெல் லாங்காண்ப னுற்று.

தேவா — தே₃வனே! **உன்மேனியில்** — உனது விஶ்வ ரூபத்தில், **தேவரையும்**—(எல்லா) தே₃வர்களையும், **சஙக மாய் மேவு ஆரும பூதஙகள வேறறுமையும்** - கூட்டங் கூட்டமாசப் பொருந்தி நிற்கும் பிராணிகளின் வகைகளையும், **பூவார் பிரமன** — உநதித்தாமரையில வாழும் பிரமனையும், **அவனபால ஈசன்** — அவனுக்கு அடங்கிநிற்கும சிவனையும், **போ முனிவர்**—புகழ்பெற்ற முனிவர்களையும், **தேசு ஆர் உரகரை எலலாம** — ஒளிவீசும பாமபுகள் அனைததையும், **உறறு காணபன**—நனகு காணகிறேன

15. உனது தே₃ஹததில் எலலா தே₃வாகளையும, எலலா வகை உயிாககூடடஙகளையும, பிரமனையும சிவனையும, ரிஷிகளையும, பாமபுகளையும காணகிறேன எனகிருன அர்ஜுனன (தே₃வ) தெயவததனமை நிரமபபபெற்றவனே! அனைவாககும ஆத₄ாரமாயிருககும இவனிடமே தெயவததன்மை உளளது எனறு உணாததுகிருன. (தவ தே₃ஹே ஸர்வாந தே₃வாந பஶ்யாமி) உனது விஶ்வ ரூபததில இநத₃ரன முதலான எலலா தே₃வாகளையும காணகிறேன மேலே பிரமனையும சிவனையும தனியே குறிககிறபடியாலே இஙகு தே₃வஶப₃த₃ம இநத₃ராதி₃தே₃வாகளைக குறிககிறது. (ஸாவாந தத₂ா பூ₄தவிஶேஷ ஸஙக₄ாந) அவவணணமே எலலாவகையான உயிாக்கூட்டஙகளையும உனது தே₃ஹததில காண்கிறேன். உயி

॥भा॥ देव! तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा सर्वान् प्राणिविशेषाणां सघान्, तथा ब्रह्माणं—चतुर्मुखमण्डाधिपतिं, तथेशं कमलासनस्थं—कमलासने ब्रह्मणि स्थितमीशं, तन्मतेऽवस्थितं; तथा देवर्षिप्रमुखान् सर्वानृषीन्, उरगांश्च वासुकितक्षकादीन् दीप्तान् ॥१५॥

நுள்ள ஜீவராசிகளையே முன்னும்பின்னும் எடுக்கையால், பூ$_4$தஶப்$_3$த$_3$ம் அசேதநமான பஞ்சபூ$_4$தங்களைக் குறிக்காமல் ஜீவராசிகளைக் குறிக்கிறது. உத்தரார்த்த$_4$த்தில் முக்கியமான சிலரைக் கூறுகிறான். (ப்$_3$ரஹ்மாணம்) பரமாத்மாவிடமிருந்து உந்தித்தாமரையில் முதலில் நேரே பிறந்த அண்ட$_3$ாதி$_4$பதியான பிரமனையும் காண்கிறேன். (கமலாஸநஸ்த$_2$ம் ஈஶம்) உந்தித்தாமரையை இருப்பிடமாகக்கொண்டவனாகையாலே கமலாஸனன் என்று பெயர்பெற்ற பிரமனிடமிருக்கிற, அதாவது அவனுக்கு அடங்கி நடக்கிற சிவனையும் காண்கிறேன். பிரமனைச் சொன்னவுடன் சிவனைச் சொல்லவேண்டியது உசிதமாகையாலே இங்கு 'ஈஶ' ஶப்$_3$த$_3$ம் சிவனைக் குறிக்கிறது. 'ஈஶம் கமலாஸநஸ்த$_2$ம்' என்றிருக்கையாலே, 'கமலாஸநஸ்த$_2$ம்' என்னும் பத$_3$த்தைத் தள்ளிநிற்கும் 'ப்$_3$ரஹ்மாணம்' என்பதற்கு விஶேஷணமாகக்கொள்வதிற் காட்டிலும், ஒட்டியுள்ள 'ஈஶ' ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு விஶேஷணமாகக் கொள்வதே சிறந்தது. அப்படிக்கொள்ளும்போது கமலாஸநஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_3$ஹுவ்ரீஹியாய், பிரமனைக் குறித்து, கமலாஸநஸ்த$_2$ஶப்$_3$த$_3$ம் தாமரையானான அப்பிரமனுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் சிவன் என்று காட்டுகிறது. சிவன் பிரமனுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தவன் என்பது ஶதபத$_2$ப்$_3$ராஹ்மணம் முதலான பல வேத$_3$ப$_4$ாக$_3$ங்களிலும், மஹாப$_4$ாரதத்தில் பற்பல இடங்களிலும் முழங்கப்பட்டதாகையாலே இப்படிப் பொருள்கொள்வதே ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருந்தும். இதையே திருமழிசையாழ்வார் "போதில் தங்கு நான்முகன் மகன் அவன் மகன் சொலில், மாதுதங்குகூறன் ஏறதூர்தியென்று வேதநூல் ஓதுகின்ற துண்மை அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" [திருச்சந்த 72] "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்—யான்முகமாய், அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளைச் சிந்தாமற்கொண்மினீர் தேர்ந்து" [நான்-திருவ 1] என்று அருளிச்செய்தார். (ரிஷீம்ஶ்ச ஸர்வாந்) அவ்வண்ணமே தே$_3$வரிஷிகள், மஹரிஷிகள் முதலான எல்லாவகை ரிஷிகளையும் காண்கிறேன். (தீ$_3$ப்தாந் உரக$_3$ாம்ஶ்ச பஶ்யாமி) ஒளிவீசும் வாஸுகி, தக்ஷகன் முதலான பாம்புகளையும் காண்கிறேன். 'தி$_3$வ்யாந்' என்று பாட$_2$மானபோதும் 'ஒளிவீசும்' என்பதே தாத்பர்யார்த்த$_2$ம். 15.

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम्।
नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥

16. அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ரநேத்ரம்
பஶ்யாமி த்வாம் ஸர்வதோऽநந்தரூபம்।
நாந்தம் ந மத₄யம் ந புநஸ்தவாதி₃ம்
பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப ॥

அநேகபா₃ஹூத₃ர வக்த்ரநேத்ரம-கணக்கற்ற கைகள் வயிறுகள், வாய்கள், கண்கள ஆகியவற்றை உடைய வனாய், **அநந்த ரூபம்** — அளவற்ற உருவங்களையுடைய வனாய, **த்வாம்**—உன்னை, **ஸர்வத**—எல்லாப் புறத்திலும், **பஶ்யாமி**—காணகிறேன் **விஶ்வேஶ்வர**—அனைத்தையும நியமிப்பவனே! **விஶ்வரூப** — அனைத்தையும் ஶரீரமாகக் கொணடவனே! (நீ எல்லையற்றவனாகையாலே), **தவ**— உனக்கு, **ந அநதம பஶ்யாமி**—முடிவையும் காண்கின்றி லேன **ந மத₄யம் (பஶ்யாமி)**—நடுவையும காணகின்றி லேன். **ந புந ஆதி₃ம் (பஶ்யாமி)**—தொடக்கத்தையும் காண்கின்றிலேன

---

17. **ஆன வனந்த வுருவா முனைத்தோள்க**
ளாறு முகமுதர நானகாணபன—றானர்ந்துன்
னநதநடு வாதியுங் காணேனா னங்கனைததின
முந்தையிறை யெவவுருவா முறறு.

ஆன அனநத உருவாம உனை-எல்லாப்புறத்திலும் எல்லை யற்ற உருவத்தையுடைய உன்னை, **தோளகள நாநாமுகம் உதரம் நான காணபன**—பல தோள்களையும், வாய்களையும, வயிறுகளையும் உடையவனாக நானகாணகிறேன், **அனைததின முநதை இறை!**—எல்லாவற்றுக்கும ஆதி,நியந்தாவாய், **எவ வுருவா!**—அனைத்தையும உருவாகக கொணடவனே! **தான ஆர்ந்த உன**—தான் எங்கும் நிறைநதிருககும உன்னுடைய, **அந்தம் நடு ஆதியும**-எல்லையையும், நடுவையும, தொடக்கத தையும, **ஆங்கு**—அந்த விஶ்வரூபததில, **நான் முறறு காணேன்**—நான முழுவதையும காணவில்லை

॥ भा ॥ अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रम् अनन्तरूपं त्वां सर्वतः पश्यामि; विश्वेश्वर — विश्वस्य नियन्तः, विश्वरूप — विश्वशरीर, यतस्त्वमनन्तः, अतस्तव नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं च पश्यामि । १६ ॥

---

16. உனனுடைய விஶவரூபததை எல்லாப புறஙகளிலும காணகிறேன எனகிருன அாஜுனன. (அநேகபா₃ஹூ₂த₃ரவகதர நேதரம) பல கைகளையும, வயிறுகளையும, முக₂ஙகளையும, கணக ளையும உடையவனுய (அநநதரூபம தவாம) எலலையறற உருவததை யுடைய உனனை. (ஸர்வத பஶயாமி) எலலாப் புறங்களிலும காணகிறேன. "ஸாவத அநநதருபம" (எலலாப் புறஙகளிலும அளவறற உருவததையுடைய உனனை) என்று அநவயித்தால் "ஸாவத" எனனும ஶப்₃த₃ம பயனற்றதாகும. 'அநநதருபம' எனனும பத₃ததாலேயே எலலாப்புறஙகளிலும உருவம் வியாபிததி ருபபது ஸித₃தி₄க்குமனறே. ஆகையால 'ஸாவத பஶயாமி' என்று அநவயிததுப பொருளகொளளபபடடது. அாஜுனன தி₃வய சக்ஷுஸஸை அடைந்தவனுகையாலே, இபபொருளே பொருததமாயுள் ளது. (விஶவேஶவர) உலகனைததையும நியமிபபவனே! (விஶவரூப) இபபடி உலகனைததையும நியமிககையாலே உலகனைததையும உருவ மாகக கொணடவனே! வியாபிததது நியமிககபபடுவது ஶரீரமாகும, வியாபிததது நியமிபபவன் ஶரீரி (ஆத்மா) ஆவான். (தவ ந அநதம் பஶயாமி, ந மத₄யம பஶயாமி, ந புந ஆதி₃ம் பஶ்யாமி) நீ அநந்த ரூபனுய விஶவரூபனுயிருககையாலே, உனககு முதல், நடு, முடிவு கிடையாதாகையாலே, அவறறை நான காணவிலலை. 'விஶவரூப' என்று விளிதது, 'அநநதருபம' என்று விஶேஷிககையால "உனனுடைய ஆதி₃மத₄யாநதஙகளைக காணவில்லை" என்று இருநதபோதிலும, 'அவை முயறகொமபு முதலானவறறைபபோல இலலையாகையால அவறறை நான காணவிலலை' எனறே பொருள் கொளளவேணடும தே₃ஶததாலும, காலததாலும், உனககு முதல நடு முடிவுகள இலலை என்று தாதபாயம. முதலும முடிவும இருந தாலதான் நடுவுணடு. அவையிலலையாகையால் நடுவும இலலை என்று ஸித₃தி₄ககிறது. ஒரு திருமேனியில பல வயிறு முதலானவை எபபடி இருககமுடியும? எனனும கேள்விககு 19-வது ஶலோக பா₄ஷ்ய வயாக₂யானஙகளில பரிஹாரம் காணலாம. 16.

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

17. கிரீடிநம க₃தி₃நம சக்ரிணம ச
தேஜோராஶிம ஸாவதோ தீ₃பதிமநதம ।
பஶயாமி தவா து₃ாநிரீக்ஷம
ஸமநதாத₃தீ₃பதாநலாாககத₃யுதிமபரமேயம ॥

தேஜோராஶிம — பேரொளிககுவியலாயிருபபவனாய, **ஸர்வத தீ₃ப்திமநதம**—எலலாப புறததிலும் ஒளியுடையவனாய், **ஸமநதாத து₃ர்நிரீக்ஷம்**—ஒவவொரு அவயவமும் காண்பதறகு அரியவனாய, **தீ₃பதாநலாாககத₃யுதிம** — கொழுநதுவிட்டெரியும அகுனியைப்போலவும் ஸூாயனைப போலவும கிரணஙகளை உடையவனாய, **அபரமேயம**— அளவிட்டு அறியமுடியாதவனான, **தவா**—உனனை, **கிரீடிநம**—கிரீடததை உடையவனாகவும, **க₃தி₃நம்** – க₃தை₃யை உடையவனாகவும், **சக்ரிணம ச** — ஸுத₃ாஶனசக்ரததை உடையவனாகவும், **பஶயாமி** – காணகிறேன்

---

18. மிககவொளி ராசியாய் மீதெங்குந தேசமர்நது
பக்கமுறக் காண்பரிதாயப பார்பபனை—றெககவன
லர்ககனொளி மிக்களவற ருஙகுமுடி நேமிகதை
யொறகமற மேவுமுனை யுறறு.

மிக்க ஒளி ராசியாய்-பேரொளிககுவியலாயிருபபவனாய, **எங்கும மீது தேசு அமாந்து**—எலலாபபுறததிலும் பேரொளியுடையவனாய், **பக்கம உற காணபு அரிதாய**—ஒவ்வொரு அவயவமும் காண்பதறகு அரியவனாய, **தொகக அனல் அர்க்கன ஒளிமிகு**—கொழுநதுவிட்டெரியும அக்₃னியைப போலவும ஸூாயனைப்போலவும கிரணஙகளையுடையவனாய, **அளவறறு** — அளவறறவனாய உள்ள, **உனை** — உன்னை, **ஆஙகு** — விஶவரூபம் காண்பதற்கு முனபோலவே, **முடி நேமி கதை ஒறகம அற மேவும் உனை** — கிரீடம, சகரம், க₃தை ஆகியவை குறைவறச சேர்ந்திருககின்றவனாக, **நான்**— நான், **உறறு பார்பபன்**—நனகு காணகிறேன்

॥ भा ॥ तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं समन्तात् दुर्निरीक्ष्यं दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् त्वां किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च पश्यामि ॥ १७॥

17 விஶ்வரூபம் வேறொருவனுடையதோ என்று ஶங்கிக்க முடியாதபடி நாராயணனுக்கே அஸாத₄ாரணமான கிரீடம், க₃தை₃, ஸுத₃ர்ஶன சக்ரம் முதலானவற்றைக் காண்கையால், இவ்விஶ்வரூபம் திருமாலாகிற கண்ணனுடையதே என்று நிர்ணயிக்கிறுன் இப்படிக் கூறுவதில் ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கையால் "தேஜோராஶிம் . த்வா" என்று ஶ்லோகத்தின் பிற்பகுதியிலுள்ளவற்றை உத்₃தே₃ஶ்யமாகக் கொண்டு "கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சக்ரிணம் ச பஶ்யாமி" என்று முற்பகுதியிலுள்ளது விதே₄யமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பிற்பகுதியில் முன்முன் பத₃ங்கள் முதலில் காணப்படும் ஸாமான்யாகாரத்தையும், பின்பின் பத₃ங்கள் பிறகு காணப்படும் விஶேஷாகாரத்தையும் காட்டுகின்றன. (தேஜோராஶிம்) பேரொளிக்குவியலாயிருப்பவனை. இதனுல் முதன்முதலில் காணப்படும் த₄ர்மிஸ்வரூபம் சொல்லப்படு கிறது (ஸர்வதோ தீ₃ப்திமந்தம்) எல்லாப்புறங்களிலும் பேரொ ளியையுடையவனை இது த₄ர்மபூ₄தமான ஒளியைக் காட்டுகிறது "ந தத்ர ஸூர்யோ பா₄தி ந சந்த்₃ரதாரகம் நேமா வித்₃யுதோ பா₄ந்தி குதோ(அ)யமக்₃நி꞉ । தமேவ பா₄ந்தமநுபா₄தி ஸர்வம் தஸ்ய பா₄ஸா ஸர்வமித₃ம் விபா₄தி ॥" [கட₂ 5-15] [அப்பரம்பொருளின் முன்னே ஸூர்யன், சந்த்₃ரன், நக்ஷத்ரங்கள், மின்னல்கள் ஆகியவை ஒளிவீச மாட்டா. அக்₃னியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒளிவிடும் அப்பரம்பொருளைப் பின்பற்றியே இவ்வனைத்தும் ஒளிவிடுகின்றன. அவனுடைய ஒளியாலேயே இவையெல்லாம் ஒளிவீசுகின்றன] என்று உபநிஷத்திலும் முழங்கப்பட்டதன்றே. "சோதி வெள்ளத்தி னுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5 5-10] என்று இதை ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார் (து₃ர்நிரீக்ஷ்யம்) விஶ்வரூபத்தின் ஒவ்வொரு அவயவமும் அளவிட்டுக் காணவொண்ணுததாயிருக்கும் பெருமையைக் காட்டுகிறது. இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறுர் மேலே—(தீ₃ப்தாநலார்கத்₃யுதிம்) கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்₃னி ஸூர்யர்களுடையது போன்ற கிரணங்களையுடையவனை. 'த்₃யுதி' ஶப்₃த₃ம் கிரணரூபமான ஒளியைக் குறிக்கிறதாகையாலே பொது வான ஒளியைக் காட்டும் 'தீ₃ப்திமந்தம்' என்னும் பத₃த்தோடு புநருக்தியில்லை. அன்றிக்கே, 'ஸர்வதோ தீ₃ப்திமந்தம்' என்று இவ னுடைய ஒளி எல்லாவிடத்திலும் பரவியிருப்பது என்பதையும், இங்கு மிக்க கடுமையாயிருப்பதால் காண அரியதாயுள்ளது என்ப

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययश्शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

18. தவமக்ஷரம் பரமம வேதி₃தவயம
தவமஸய விஶவஸய பரம நித₄ாநம।
த்வமவயயஶஶாஶவதத₄ர்மகே₃ாபதா
ஸநாதநஸதவம புருஷோ மதோ மே ॥

தையும காட்டுகையாலே புநருகதி இலலை எனறும கொள்ளலாம. (அபரமேயம) இககாரணஙகளாலே "இன்னவஸதுவைப போனறது, இவவளவுபடடது" என்று அளவிடவொண்ணுதவனே. (தவா) உன்னை. இதுவரையில ஸாமானயமாகக காணபபடும ஆகாரஙக ளோடு கூடிய விஶவரூபம விளககபபடடது. இனி இததகைய விஶவரூபததையுடைய எமபெருமான தனககேயுரிய கிரீடக₃த₃ா சகரங களையுமுடையவனுயிருககிறுன எனறு காடடபபடுகிறது. (கிரீடிநம) "ஆதி₄ராஜயமதி₄கம பு₄வநாநாம ஈஶ! தே பிஶுநயந கில மௌலி" [வரத₃ ஸத25] [உலகஙகளுக்கெலலாம ஈஶனே! நீ உலகனைததுககும சகரவர்த்தி என்பதை உனது கிரீடமே காடடிததருகிறதனறோ] "கிரீடம ஶ்ரீரஙகேஶயிது உபத₄ாநீகருதபு₄ஜ விதீ₄ஶாதீ₄ஶதவாத₃ கூ₄டத இதி ஸமஸபருஶய வத₃தி" [ர ஸத 1-110] [திருவரஙக₃த்தில பள்ளிகொளளும பெருமான தலைககு அணையாக வைததுககொணடி ருககும வலது திருககை கிரீடததைத தொடடுககாடடி "பிரமனுககும, ஶிவனுககும தலைவனுயிருககையால இது தகும" என்று கூறுகிறது] என்று இவனே ஸர்வலோக சகரவர்ததி எனறு காட்டிததரும கிரீடததையுடையவனுய, (க₃தி₃நம) கௌமோத₃கி என்னும் க₃தை₃யை உடையவனுய, (சகரிணம ச பஶ்யாமி) ஸுத₃ாசன சகரததையுமுடையவனுயக காண்கிறேன. கிரீடம எலலா ஆப₄ரணஙக ளுககும,க₃த₃ாசகரஙகள மறற தி₃வயாயுத₄ஙகளுககும உபலக்ஷணம. "கிரீடம எனறும் கரணடி₃கா எனறும் மகுடம இருவகைபபடும. அதில் கிரீடம சகரவாததிகளாலேயே த₄ரிககததகுநதது" எனறு தாதபாயசநத₃ரிகை ஆக, 'பேரொளிககுவியலாய, எல்லாபபுறங களிலும பேரொளியையுடையவனுய, அவயவம ஒவவொனறும காணவரியவனுய, கடுமையான கிரணங்களையுடையவனுய, அளவிட் டறியவொண்ணுதவனுன உன்னை ஏறகனவே நான உனககேயுரியவை யாகக கணட கிரீடம, க₃தை₃, சகரம ஆகியவறறோடு காணகை யாலே இந்த விஶவரூபம் உனனுடையதே' என்று அர்ஜுனன் நிர்ணயித்தானுயிறறு. 17.

வேதி₃தவ்யம் பரமம் அக்ஷரம் — (உபநிஷத்துக்களில்) அறியத்தக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன், **த்வம்**—நீயே, **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய** — இவ்வுலகிற்கு, **பரம் நித₄ாநம்**—மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **த்வம**—நீயே, **அவ்யய:**—(எவ்வகையிலும்) அழிவற்றவன, **தவம்**—நீயே, **ஶாஶ்வத த₄ர்ம கோ₃ப்தா**—நித்யமான வைதி₃க த₄ர்மத்துக்கு ரக்ஷகன, **த்வம்**—நீயே, **ஸநாதந. புருஷ:**—(உபநிஷத்துக்களில்) பழையோனுன புருஷனுக ஓதப்படுபவன, **தவம்**—நீயே, **மே மத:** — (இவ்வண்ணமாக நீ) என்னுல அறியபபட்டாய

19. **ஆய்வறிவு சேர்பரமா மககரநீ யாங்கனைத்துஞ்**
சாயவறவே மேலாய்த தரிபபவன்நீ—வீயவறவே
நிறபவனநீ நிற்குமறங் காப்பான்நீ நிததனு
நறபுருட னீயறிவ னுன.

ஆயவறிவு சேர் பரமாம் அக்கரம்—(உபநிஷத்துக்களில்) அறியததக்கதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே , **ஆங்கு அனைததும்**—இவ்வுலகிலுள்ள எலலாப பொருளேயும, **சாய்வு அறவே மேலாய தரிபபவன**—ஸவரூப நாசம இல்லாதபடி மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன், **நீ**—நீயே, **வீயவு அறவே நிற்பவன்** — (எவ்வகையிலும்) அழிவிலலாமல நிற்பவன், **நீ**—நீயே, **நிறகும அறம் காப பான**—நிதயமான வைதி₃க த₄ர்மத்துககு ரக்ஷகன, **நீ**—நீயே, **நிததனும நறபுருடன** — (உபநிஷத்துககளில) பழையோனுன பரமபுருஷனுக ஓதபபடுபவன், **நீ**—நீயே, **நான் அறிவன்**—(இவ்வண்ணமாக) நான அறிகிறேன.

---

18. உபநிஷததுககளில அக்ஷரம, வேதி₃தவயம, அவயயம, ஸநாதநபுருஷன முதலான பறபல பத₃ஙகளால குறிககபபடும் பரமபுருஷன் நீயே எனறு நான நேரே காணகிறேன எனகிறுன அர்ஜுனன். (வேதி₃தவயம பரமம அக்ஷரம தவம) உபநிஷததுக களில்—அறியததககதான மேலான அக்ஷரமாக ஓதப்படுபவன நீயே முண்ட₃கோபநிஷததில "த₃வே வித₃யே வேதி₃தவயே" [1-1-4]

॥ भा ॥ उपनिषत्सु *द्वे विद्ये वेदितव्ये (मु. १-१-४) इत्यादिषु वेदितव्यतया निर्दिष्टं परममक्षरं त्वमेव; अस्य विश्वस्य परं निधानम्— विश्वस्यास्य परमाधारभूतस्त्वमेव; त्वमव्ययः--व्ययरहितः;

[இரணடு வித்₃யைகள அறியததககவை] எனறு தொடஙகி, "அத₂ பரா யயா தத₃க்ஷரம அதி₄க₃மயதே"[1-1-5] [மேலான வித்₃யை யான உபாஸனததால அக்ஷரம எனபபடும பரமபொருள அடை யபபடுகிறது] எனறும், நாராயணுநுவாகததில "அக்ஷரம பரமம நாராயணம" [தை-நா 11] [மேலான அக்ஷரமாயுளளவன நாரா யணனே] "மஹாஜ்ஞேயம நாராயணம" [தை-நா 11] [அறியத தககவறறில மேலானவனுயிருபபவன நாராயணனே] எனறும ஓதபபடடதனறே (அஸய விஶவஸய பரம நித₄ாநம தவம) இவ வுலகிற்கு மேலான ஆத₄ாரமாயிருப்பவன நீயே "நிதீ₄யதே அஸமிந இதி நித₄ாநம" [எதில அனைததும வைககப்பட்டிருககிறதோ அது நித₄ாநம] எனனும வ்யுதபததியாலே நித₄ாநஶப₃த₃ம ஆத₄ாரததைக காட்டுகிறது "ஆத₄ாரபூ₄தம விஶவஸய"[வி பு1 2-5] [எலலா அசேதனபபொருளுககும ஆத₄ாரமாயிருபபவன ஜீவன] முத லான பிரமாணஙகளில ஜீவனும ஆத₄ாரமாகக கூறபபடுகையால அவ னுககும ஆத₄ாரமான இவன் "பரம நித₄ாநம" எனனபபடுகிறுன "பூ₄தமாதரா பரஜ்ஞாமாதராஸ்வாபபிதா, பரஜ்ஞாமாதரா பராணே அரபபிதா" [கௌஷீதகி 3-9] [அசேதனப பொருளகள் அறிவுடைய ஜீவாகளால தாஙகபபடுகினறன, ஜீவாகள் பராணன எனபபடும பரமாதமாவால தாஙகபபடுகிறாகள] எனறு இவவிஷயம ஓதபபடடதனறே "விஷ்ணுஸமஜ்ஞம ஸாவாத₄ாரம த₄ாம" [மைதராயணீயம] [அனைததுககும ஆத₄ாரமாயிருபபது விஷ்ணு வெனனும பெயருடைய பரமபொருள] எனறு மைதராயணீ யததிலும, "விஶவாதமாநம நாராயணம" [தை-நா 11] [அனைத துககும ஆதமாவாய ஆத₄ாரமாயிருபபவன நாராயணன] எனறு நாராயணுநுவாகததிலும இவவாதத₂ம ஓதபபடடது "ஆதமேஶவரம் நாராயணம" [தை-நா 11] எனறு இவனுககு ஆத₄ாரமான ஈஶவரன எவனுமிலலை என்றும காட்டப்பட்டது. இதனுலேயே "பரமாத₄ார பூ₄த" எனறு ப₄ாஷ்யததில பரஶப₃்₃ததுககு விளககமாகப பரம ஶப₃த₃ம வழஙகப்பட்டது (அவயய தவம) (எவவகையிலும) அழி வறறவன் நீயே. எததகைய ஸவரூபததையுடையவனுய, எததகைய கு₃ணததையுடையவனுய, எததகைய செலவததையுடையவனுயிருக கிறுயோ அததகைய ஸவரூப கு₃ணச செலவஙகளையுடையவனுய

यत्स्वरूपो यद्गुणो यद्विभवश्च त्वं तेनैव रूपेण सर्वदाऽवतिष्ठसे। शाश्वतधर्मगोप्ता—शाश्वतस्य-नित्यस्य वैदिकस्य धर्मस्य एवमादिभिरव-तारैस्त्वमेव गोप्ता। सनातनस्त्वं पुरुषः [मतो मे]—* वेदाहमेतं

எப்போதுமே இருக்கிறாய் என்று கருத்து ஸ்வரூபத்துக்கோ, கு3ணத்துக்கோ, செல்வத்துக்கோ எப்போதாவது அழிவு ஏற்படுவது 'வ்யய'மெனப்படுகிறது எப்போதும் அந்தகைய அழிவில்லாதவன் 'அவ்யய'னாகிறான் ஸ்வரூபநித்யத்வத்தையிட்டு ஜீவன் முதலானோரும் ' அவ்யய ' ஶப்3த3த்தால் சில இடங்களில் குறிக்கப்பட்டபோதிலும் இப்படி எல்லாவகையிலும் அழிவற்றவனாயிருப்பவன் எம்பெருமான் ஒருவனே என்பதை "த்வம்" (நீயே) என்னும் ஶப்3த3ம் காட்டுகிறது இங்கு செல்வம் என்று நித்யமான செல்வமான நித்யவிபூ4தியைக் குறிக்கிறது. லீலாவிபூ4தி தோன்றிமறைவதன்றோ. ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாயிருப்பதையொட்டி லீலாவிபூ4தியும் இங்கு செல்வத்தில் அடங்கியதாகவும் கொள்ளலாம். ஒவ்வொருபடைப்பின் போதும் லீலாவிபூ4தி ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஒருபடிப்பட்டதாயிருக்கிறது என்றபடி "தத3வ்யயம்" [முண்ட3க 1-1 6] [அழிவற்ற அப்பரம்பொருள்] "அநந்தமவ்யயம்" [தை-நா 11] [அழிவற்றவனாகையால் அவ்யயமெனப்படுபவன் அநந்தனான நாராயணனே] என்று இவ்வாத்த2ம் உபநிஷத்துக்களில் உத்3கோ4ஷிக்கப்பட்டதன்றோ (ஶாஶ்வதத4ர்மகோ3ப்தா த்வம்) நித்யமான வைதி3கத4ர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன் நீயே "ஶஶ்வத்ப4வ ஶாஶ்வத" [எப்போதும் உள்ளது ஶாஶ்வதம் எனப்படும்] என்னும் வ்யுத்பத்தியால் ஶாஶ்வத ஶப்3த3ம் நித்யமானதைக் குறிக்கிறது நித்யமான வேத3த்தை மூலமாகக்கொண்டதாகையால் வைதி3கத4ர்மம் ஶாஶ்வதத4ர்மம் எனத்தக்கது "நாராயண: ஶாஶ்வதத4ர்மகோ3ப்தா" [பா4ரதம் மோக்ஷத4ர்மம் 33-65] [நாராயணனே நித்யமான வைதி3கத4ர்மத்தை ரக்ஷிப்பவன்] முதலான ப்ரமாணங்களிலும் இவ்வர்த்த2ம் காட்டப்பட்டது. கீ3தையில் கண்ணனும் ' த4ர்மஸம்ஸ்தா2பநார்த்தா2ய" [கீ3தை 4 8] என்று தான் அவதாரங்கள் எடுப்பதற்கு த4ர்மரக்ஷணம் முக்2யமான காரணங்களில் ஒன்று என்று காட்டப்பட்டது இது ஶாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம் அல்லாமல் அர்ஜுனனால் நேரே அறியப்பட்ட விஷயமன்றோ (ஸநாதந புருஷ த்வம்) உபநிஷத்துக்களில் பழையோனான புருஷனாக ஓதப்படுபவன் நீயே "வேதா3ஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" [பு-ஸூ] [இந்த மஹாபுருஷனை நான் உபாஸிக்கிறேன்.] என்று புருஷஸூக்தத்தில் உபாஸிக்கத்தக்கவன்

पुरुषं महान्तं (पु) * परात्परं पुरुषम् (मु. ३. २. ८) इत्यादिषूदितः सनातनपुरुषस्त्वमेवेति मे मतः—ज्ञातः। यदुकुलतिलकस्त्वमेवंभूत इदानीं साक्षात्कृतो मयेत्यर्थः॥ १८ ॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम्।
पश्यामि त्वा दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्॥ १९॥

19. அநாதி₃மத₄யாந்தமநநதவீர்ய-
மநநதபா₃ஹும ஶஶிஸூர்யநேதரம்।
பஶயாமி தவா தீ₃பதஹுதாஶவகதரம
ஸ்வதேஜஸா விஶவமித₃ம தபநதம॥

20. ஆதிநடு வந்தமிலா னஙகனநத வீரியனுய
மீதிதனிற ரேனனந்த மேவியகண—சோதிமதி
தீமுகமா யெலலாமுன் றேசாற றபிப்பிகக
யாமுகமாய்க் காணபனுனே யானகு.

இப்பரமபுருஷனே என்று காடடபபட்டது "யோஸாக்ஷரம புருஷம வேத₃ ஸதயம" [முணட₃க 3-2-13] [எநத ப₃ரஹமவித₃யையால ஸநாதனபுருஷனே உபாஸிககிறுனே] எனறு இவவாதத₂ம முணட₃கோபநிஷததிலும உணாததபபடடது "பராதபரம புருஷம" [முணட₃க 3-2-8] [(அசேதனததைககாடடிலும) மேலான சேதனனைக காடடிலும மேலான புருஷனே] எனறு இவனே பரமபராபயனுய அனைவரைககாடடிலும மேலான ஸநாதன (நிதய) புருஷன எனறும ஓதப்பபடடது. ஸநாதநஶப₃த₃ம "புருஷம வேத₃ ஸதயம" [முண்ட₃ 3-2 13] "ஸதயம ஜ்ஞாநம அநநதம" [தை-ஆந 1] எனறு ஓதபபடட ஸதயஶப்₃த₃ததின் விளககமாகும். (மே மத) முறகூறியபடியெலலாம எனனுல நேரே அறியப்படுகிருய,(தவம) யது₃குலதிலகனுன நீயே இவவணணமாக ஸாக்ஷாதகரிககபபடுகிருய எனறு கருதது "மே மத" என்பதறகு எனனுடைய அபி₄பராயம என்று பொருளகொள்வது நேரே காணும இநத பரகரணததுக்கு முரணுனது. ஆகையால எனனுல அறியபபடுகிருய எனறே கொளளவேணடும. 'தவம'ஶப₃த₃ம ஏறகனவே அறியபபடட யது₃குலதிலகனுன கணணனைககாடடுகிறது மறற பத₃ஙகள் உபநிஷதப்ரஸித்₃த₄மான அவன பெருமைகளை அர்ஜுனன தி₃வயசக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கணடமையைக காட்டுகின்றன. 18.

அநாதி₃மத₄யாநதம்—முதல நடு முடிவு இலலாதவனாய், **அநநத வீாயம**—எலலையற்ற வீரயத்தை உடையவனாய், **அநநத ப₃ாஹும்**—கணக்கற்ற கைகளை யுடையவனாய, **ஶஶி ஸூாய நேதரம**—சநத₃ரனபோல குளிர்நதும ஸூர்யன போல சுடுவதாகவும் இருக்கும் திருக்கணகளை யுடையவனாய, **தீ₃பத ஹுதாஶ வகதரம** — கொழுந்து விட்டெரியும் ஊழி காலததீயைபபோல அனைததையும விழுங்கும் வாய்களை யுடையவனாய, **ஸவதேஜஸா** — தனது தேஜஸ்ஸாலே, **இத₃ம் விஶவம தபநதம** — உலகனைததையும் கொதிப படையச் செய்பவனான, **தவா**—உனனை, **பஶயாமி**—காணகிறேன.

ஆதி நடு அநதம இலா—முதல நடு முடிவு இலலாத வனாய, **அஙகு**—போர்க்களத்தில, **அனந்த வீரியனாய்**—எலலையற்ற வீரயததை உடையவனாய, **இதனில்**—தன திருமேனியில, **மீது தோள் அனநதம் மேவிய**—வலிமை மிக்க தோள்கள கணக்கற்றவை உடையவனாய, **கண் சோதி மதி** — ஸூாயனபோல சுடுவதாகவும், சந்த்₃ரன்போல குளிர்நதும் இருககும் திருக்கணகளையுடையவனாய், **தீ முக மாய** — கொழுந்துவிட்டு எரியும ஊழிக்காலத் தீயைப் போல அனைததையும் விழுஙகும வாயகளை உடையவனாய **உன் தேசால் எல்லாம் தபிப்பிக்க**—தனது தேஜஸ்ஸாலே உலகனைததையும் கொதிப்படையச் செய்பவனான, **உனை**—உனனை, **ஆங்கு**—அந்த விஶவரூபக்காட்சியில, **யாம் முக மாய் காண்பன**—நான் எனது முக₂த்தாலே காண்கிறேன்

---

19 விஶவரூபததின் மறறும சில பெருமைகளைப் பேசுகிறான. (அநாதி₃மத்₄யாநதம) முதல நடு முடிவு இலலாதவனை. "அநாதி₃" எனபதில 'நஞ" வேறுபாட்டைக காட்டுவதாய, "ஆதி₃மத₄யாநதங களைக காடடிலும வேறுபட்டவன" என்று பொருளகொள்ளப் பாாத தால, "ஸாககா₃ணாம ஆதி₃ரநதஶ்ச மத₄யஞசைவாஹமாஜுந" [10-32] [ஸருஷ்டிககபபடும பொருளகளுடைய ஆதி₃மத்₄யாந்தங கள் நானே] "அஹமாதி₃ஶச மத₄யஞச பூ₄தாநாமநத ஏவ ச"

॥ भा ॥ अनादिमध्यान्तम्—आदिमध्यान्तरहितम् । अनन्तवीर्यम्—अनवधिकातिशयवीर्यम्; वीर्यशब्दः प्रदर्शनार्थः; अनवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजसां निधिमित्यर्थः । अनन्तबाहुम्—असङ्ख्येयबाहुम्; सोऽपि प्रदर्शनार्थः; अनन्तबाहूदरपादवक्त्रादिकम् । शशिसूर्यनेत्रम्—शशिवत्सूर्यवच्च प्रसादप्रतापयुक्तसर्वनेत्रम् । देवादी-

---

[10-20] [நானே பூ4தங்களுக்கு ஆதி3மத்4யாந்தமாகிறேன்] என்று சொன்னதோடு விரோதி4க்கும். ஆகையால் 'நஞ்'ஞுக்கு நிஷேத4ப் பொருளைக்கொண்டு 'ஆதி3மத்4யாந்தமில்லாதவன்' என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும் பதினொன்றாவது ஶ்லோகத்தில் "நாந்தம் ந மத்4யம் ந புநஸ்தவாதி3ம் பஶ்யாமி" என்று ஸ்வரூபத்துக்கு ஆதி3மத்4யாந்தங்களில்லை என்று சொல்லுவதாகவும் இங்கு விக்3ரஹத்துக்கு ஆதி3மத்4யாந்தங்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாமாகையாலே புநருக்தி இல்லை அல்லது ஓரிடத்தில் உத்பத்தி, ஸ்தி2தி நாஶம் ஆகிய விகாரங்கள் இல்லை என்றும், மற்றோரிடத்தில் அந்த விகாரங்களுக்குக் காரணங்கள் இல்லை என்றும் சொல்லுவதாகக் கொண்டு புநருக்தி பரிஹாரம் செய்யலாம் அன்றிக்கே "அநாதி3ர் ப4க3வான் காலோ நாந்தோऽஸ்ய த்3விஜ வித்3யதே" [வி-பு 1-2-26] [அந்தணரே! பெருமைபெற்ற காலத்துக்கு ஆதி3யுமில்லை, அந்தமுமில்லை] என்கிற காலரூபமான ஶரீரத்துக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை இங்கு பேசுவதாகவும் கொள்ளலாம். (அநந்தவீர்யம்) எல்லையற்ற பெருமைபெற்ற வீர்யத்தை உடையவனை வீர்யத்துக்கு எல்லையில்லாமையாவது அதன் பெருமைக்கு எல்லையில்லாமையேயாகும் இங்கு வீர்யஶப்3த3த்தை இட்டது—ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், (வீர்யம்), ஶக்தி, தேஜஸ் என்ற ஷட்3கு3ணங்களையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது ஆக 'அநந்தவீர்யம்' என்றது "எல்லையற்ற பெருமையுடைய ஜ்ஞானம், ப3லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் எனும் கு3ணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன்" என்றபடி (அநந்தபா3ஹும்) எண்ணமுடியாத கைகளையுடையவனை "அநேகபா3ஹு" என்று பதினாறாவது ஶ்லோகத்தில் கைகள் பல என்று மாத்திரம் காட்டப்பட்டது இங்கு அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்று காட்டப்படுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. இங்கு 'பா3ஹு' என்று கைகளை எடுத்தது வயிறு, கால்கள், வாய்கள் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஶஶிஸூர்யநேத்ரம்) சந்த்3ரன்போலும் ஸூர்யன்போலுமுள்ள திருக்கண்களையுடையவனை

ननुकूलान् नमस्कारादि कुर्वाणान्प्रति प्रसादः; तद्विपरीतानसुरराक्ष-सादीन् प्रति प्रतापः; * रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः (३६) इति हि वक्ष्यते। दीप्तहुताशवक्त्रम्—प्रदीप्त-कालानलवत्संहारानुगुणवक्त्रम्। स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम्—तेजः

"சந்த்3ரஸூர்யௌ ச நேத்ரே" முதலானவிடங்களிறபோலே இங்கு சந்த3ரஸூர்யாகளை எமபெருமானுடைய கணகளாக உருவகபபடுததுவதாககொளவது பொருநதாது, இது உருவகபபடுததும பரகரணமலலவனறே. மேலும், இநத விஶ்வரூபததில கணககறற கணகள இருககையாலும உருவகபபடுததுவதாககொளள இயலாது. ஆகையால "சநத3ரஸூர்யாகளின தனமைகளையுடைய திருக்கணகளைக கொணடவன" எனறே பொருளகொளளவேணடும. அதிலும சில கணகள சநத3ரனையும, சில கண்கள் ஸூர்யனையும போனறவை எனறு பிரிபபதறகுக காரணமிலலையாகையால, எலலாக கணகளுமே சநத3ரனையும ஸூர்யனையும போனறவை எனறே பொருளகொளளவேணடும. அதாவது எலலாக கணகளுமே—நமஸகாரம முதலானவறறைச செயயும அநுகூலாகளான தே3வாகளுககுக குளிாநதவையாகவும, எதிரிடும அஸுரராக்ஷஸாகளுககுச சுடடெரிபபவையாகவும உளளன எனறு கருதது "ரக்ஷாம்ஸி பீ4தாநி தி3ஶோ த்3ரவந்தி ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்3த4ஸங்கா4:" [36] [ப4யங்கொணட ராக்ஷஸாகள எலலாத திசைகளிலும ஓடுகிறாகள், ஸித்3த4ா கூடடஙகள முழுவதும வணஙகுகினறன] எனறு கூறபபடுகிறதனறே. இதே கருதது — "கதிாமதியமபோல முகததான" [திருபபாவை 1] எனறு ஆணடாளால அருளிசசெயயபபடடது இங்கு அநுஸநதி4கககததககது. (தீ3பதஹுதாஶவகதரம) ஊழிகாலததுத தீயைபபோலே அனைததையும விழுஙகும வாயகளையுடையவனை. "தீ3பதாநலாாகக த்3யுதிம" [17] எனறு இவனுடைய ஒளி கொழுநதுவிடடெரியும ஊழிகாலததுத தீயைபபோனறது எனற விஷயம சொலலபபட்டது. 'தீ3பதஹுதாஶவகதரம' எனறு இங்கே "ஊழிகாலத தீயைபபோலே அனைததையும விழுஙகுகிறது இவனுடைய வாய" எனறு கூறபபடுகிறது அக3நியே வாயாக உருவகப்படுததபபடுகிறது எனறு சிலா கூறுவதும, உருவகபபடுததும பரகரணமலலாமையாலே பொருந்தாது. இங்கு 'ஹுதாஶ' எனறு பொதுவாக அக3நியைச சொனனபோதிலும "காலாநலஸந்நிபா4நி" [25] எனறு மேலே சொலலபபோகிறபடியால, இங்கும ஊழிகாலததீயைக குறிபபதாகக கொளவதே

पराभिभवनसामर्थ्यम्; स्वकीयेन तेजसा विश्वमिदं तपन्तं त्वां पश्यामि—एवंभूतं सर्वस्य स्रष्टारं, सर्वस्याधारभूतम्, सर्वस्य प्रशासितारम्, सर्वस्य संहर्तारम्, ज्ञानाद्यपरिमितगुणसागरम्, आदिमध्यान्तरहितमेवंभूतदिव्यदेहं त्वां यथोपदेशं साक्षात्करोमीत्यर्थः।

---

௭ சிதம் (ஸ்வதேஜஸா விஶ்வமிதம்3 தபந்தம்) தன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை தேஜஸ்ஸப்3த3ம் எவரையும் எதிர்பாராமையாகிற அந்யாநபேக்ஷத்வத்தையும், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமையாகிற பராபி4ப4வந ஸாமர்த்2யத்தையும் குறிக்கும் இங்கு 'உலகனைத்தையும் கொதிப்படையச் செய்பவனை' என்று தேஜஸ்ஸின் கார்யம் சொல்லப்படுகிறபடியாலே, 'பிறரை எதிர்பாராமை' என்ற பொருள் பொருந்தாது ஆகையால், அனைவரையும் வெற்றிகொள்ளும் திறமை என்றே இங்கு தேஜஸ்ஸப்3த3த்திற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். "காலம் ஸ பசதே யத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு4" [காலத்தை எம்பெருமான் எங்கிருந்துகொண்டு ஆட்சிசெய்கிறானோ, அங்கு காலம் ஆட்சி செய்யமுடியாது] "கால பசதி பூ4தாநி" [பா4ர-மோக்ஷ 239-16] [காலம் பூ4தங்களை விகாரமடையச் செய்கிறது] என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகையாலே, தனது தேஜஸ்ஸாலே இவன் உலகனைத்தையும் விகாரமடையச் செய்கிறான் என்று தேறுகிறது (த்வாம் பஶ்யாமி) இப்படிப்பட்டவனான உன்னைக் காண்கிறேன் இவ்வண்ணமாக அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாய், அனைத்துக்கும் ஆதா4ரமாயிருப்பவனாய், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாய், அனைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பவனாய், ஜ்ஞானம் முதலான எல்லையற்ற கு3ணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனாய், முதல் நடு முடிவில்லாதவனாய், இத்தகைய பெருமைகளுடைய தி3வ்யதே3ஹத்தை உடையவனான உன்னை நீ உபதே3ஶித்தபடியே காண்கின்றேன் என்கை இனி ஒரு கேள்வி எழுகின்றது ஒரு தே3ஹத்தில் பல கைகள், முக2ங்கள் முதலானவை இருப்பது ஶாஸ்த்ரங்களினாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தினாலும் பலர் அறிந்த விஷயம். ஒரு தே3ஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதில்லையே. இது எப்படி இருக்கமுடியும்? என்பது அக்கேள்வி இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:— எல்லையற்ற அளவைக்கொண்ட ஒரு இடையை ஆதா4ரமாகக்கொண்டு மேலே பல வயிறுகளும், கைகளும், முக2ங்களும் உடையதாகவும், கீழே பல கால்கள் உடையதாகவும் இருப்பதே விஶ்வரூபமாகையாலே, ஒரே தே3ஹத்தில் பல வயிறுகள் இருப்பதில

एकस्मिन् दिव्यदेहे अनेकोदरादिकं कथम्? इत्यमुपपद्यते — एकस्मात्कटिप्रदेशादनन्तपरिमाणादूर्ध्वमुद्गता यथोदितोदरादयः, अधश्च यथोदितदिव्यपादाः; तत्रैकस्मिन्मुखे नेत्रद्वयमिति च न विरोधः॥ १९॥

॥ भा ॥ एवंभूतं त्वां दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिता भवाम इत्याह--

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः।
दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन्॥ २०॥

குறையில்லை "அநேக ப₃ாஹூத₃ர வக்த்ரநேத்ரம்" என்று அவயவங்களையே பலவாகக் கூறுகையால் தே₃ஹம் ஒன்றே என்ற விளங்குகிறது. முன்பின் ஶ்லோகங்களிலும் விஶ்வரூபம் ஒரு திருமேனியே எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. "பஶ்ய மே பார்த₂ ரூபாணி" [11-5] என்று தொடக்கத்தில் பல உருவங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகிறதேயெனில்? அப்போது அநேகம் திருமேனிகள் என்று கூறினாலே போதும்; பல கைகள் கால்கள் என்று தனியாகக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் பல வயிறுகள் உள்ள உருவம் காணப்படவில்லையே? என்னும் கேள்வியும் எழுகிறது. அந்த ஶாஸ்த்ரம் முழுவதும் இப்போது நடைமுறையில் இல்லை. நாரத₃ர் முதலானோரால் காணப்பட்ட விஶ்வரூபத்தையும் நாம் இப்போது அதில் காணவில்லை. அர்ஜுனன் கண்டதைக் காட்டிலும் வேறு விஶ்வரூபத்தையே நாரத₃ர் கண்டிருக்கிறார். அதிலும் வேறுபட்ட விஶ்வரூபத்தையே த்₄ருதராஷ்டரன் கண்டிருக்கிறான். ஆகையால் வெவ்வேறு பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளில் வராஹம், நரஸிம்ஹம் முதலான உருவங்கள் வெவ்வேறு அமைப்பு, நிறம், கைகள் முதலானவற்றை உடையவையாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலே, விஶ்வரூபத்திலும் வசனப₃லத்தாலேயே ஆங்காங்கு வேறுபாடுகள் ஒப்புக்கொள்கிறோம் ஆகையால், மேலே கிளைகளும் கீழே வேர்களும் பலவாயிருந்தபோதிலும் அடிமரம் ஒன்றாயிருக்கையால் ஒருமரம் என்று கொள்ளப்படுவதுபோலே, மேலே வயிறுகள் கைகள் தலைகள் முதலானவையும், கீழே கால்களும் பலவாயிருந்தபோதிலும் இடை ஒன்றாயிருக்கிறபடியால் விஶ்வரூபம் ஒன்றே என்று கொள்ளத்தடையில்லை இது நாராயணனுடைய ரூபமாகையாலே ஒவ்வொரு முக₂த்திலும் இரண்டு கண்கள் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது ஆகையால் இந்த விஶ்வரூப விஷயத்தில் ஆக்ஷேபிப்பதற்கு எதுவுமில்லை 19.

20. த்₃யாவாப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம த்வயைகேந தி₃ஶஶ்ச ஸர்வா: ।
த்₃ருஷ்ட்வாऽத்₃பு₄தம ரூபமுக்₃ரம் தவேத₃ம
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம மஹாத்மந் ! ॥

த்₃யாவாப்ருதி₂வயோ: இத₃ம் அந்தரம்—மேலுலகங்க ளுக்கும கீழுலகங்களுக்கும் நடுவிலுள்ள இந்த இடை வெளியும், **ஸர்வா: தி₃ஶ: ச**—எல்லா தி₃க்குகளும, **த்வயா ஏகேந**—உன ஒருவனாலேயே, **வ்யாப்தம ஹி**—வ்யாபிக்கப் பட்டுள்ளதன்றோ, **மஹாதமந்**—எல்லையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனே! **தவ**—உனனுடையதான, **இத₃ம உக்₃ரம் அத்₃பு₄தம ரூபம த்₃ருஷ்ட்வா**—இந்தக் கடுமையான ஒளி யுடைய ஆஶ்சர்யமான திருமேனியைக்கண்டு, **லோக த்ரயம்**—மூவகைப்பட்ட ஜனங்களும, **ப்ரவ்யதி₂தம்**—மிகவும அச்சமடைந்துள்ளனர்.

---

21. ஓங்குவிசும் பொண்புவியி னுள்ளிதுவு மெத்திசையு மாங்குயர்வாய் நின்னொருவ னாலிறைந்த—பாங்குடனே யற்புதமாய் நீள்கொடிதா யாருருக்கண் டெவ்வுலகு நிற்பதிலை தானடுங்கு நின்று.

ஓங்கு விசும்பு ஒண்புவியினுள் இதுவும்—உயர்ந்துள்ள ஆகாசம் முதலான மேலுலகங்களுக்கும், ஒளி பொருந்திய பூ₄மி முதலான கீழுலகங்களுக்கும் நடுவே உள்ள இந்த இடைவெளியும், **எத்திசையும**—எல்லா தி₃க்குகளும்(ஆகிய), **ஆங்கு உயர்வாய நின் ஒருவனால் நிறைந்த பாங்குடனே**— அனைத்தும் சிறப்பாக உன ஒருவனாலேயே வ்யாபிக்கப் பெற்றிருக்கும பெருமையோடு, **அற்புதமாய்**—ஆஶ்சர்ய மானதாய், **நீள்கொடிதாய்** — மிகவும் கடுமையான ஒளி யுடையதாய, **ஆர் உருக்கண்டு** — நிறைந்துள்ள உன விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு, **எவ்வுலகும்** — மூவகைப்பட்ட ஜனங்களும, **நிற்பது இலை**—தம வசத்தில நிற்பதில்லை, **தான் நின்று நடுங்கும**—தாம் எப்போதுமே நடுங்குவர்

॥ भा ॥ द्युशब्दः पृथिवीशब्दश्चोभावुपरितनानामधस्तनानां च लोकानां प्रदर्शनार्थौ। द्यावापृथिव्योरन्तरम्—अवकाशः, यस्मिन्नवकाशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति; सर्वोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्त्वयैकेन व्याप्ताः। दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम्—अनन्तायामविस्तारमत्यद्भुत-

---

20. இநதகைகய கடுமையான ஒளியுடைய உனனைககணடு தே$_3$வா முதலானோரும, தானும நடுஙகுவதைககூறுகிறுன (த$_3$யாவா பருதி$_2$வயோ இத$_3$ம அநதரம) மேலுலகஙகளுககும், கீழுல கஙகளுககும நடுவில உள்ள இநத இடைவெளியும கணணனுடைய உருவம எலலையறறது என்று கூறியிருககையாலே, "த$_3$யு" ஶப$_3$த$_3$ம தே$_3$வலோகஙகள முதலான மேலுலகங்கள அனைததையும, "பருதி$_2$வீ" ஶப$_3$த$_3$ம பூ$_4$மி முதலான கீழுலகஙகள அனைததையும குறிககிறது என்று கொளளவேணடும. "அநதரமவகாஶாவதி$_4$ பரித$_4$ாநாநதாத தி$_4$பே$_4$த$_3$தாத$_3$ாத$_2$யே" [அமர 3 நா 347] எனகிற அமரகோஶததின படி பல பொருளகளையுடைய அநதரஶப$_3$த$_3$ததுககு இஙகு 'அவ காஶம' (இடைவெளி) எனனும பொருளே பொருநதும எவவிடத தில எலலா உலகஙகளும நிறகினறனவோ, அநத இடைவெளியில என்று கருதது (ஸாவா: தி$_3$ஶ ச) எலலா தி$_3$ககுகளும. (தவயா ஏகேந வயாபதம ஹி) உன ஒருவனுலேயே வியாபிககபபட்டுளள தனறே. "அநதரம வயாபதம ஹி தி$_3$ஶஶச ஸாவா வயாபதா ஹி" என்று லிஙக$_3$வசநஙகளை மாறறிககொளளவேணடும 'ஹி'ஶப$_3$த$_3$ம் பரஸித$_3$தி$_4$யைக காட்டுகிறது. (மஹாதமந்) எலலையறற ஸஙகல பததை உடையவனே! 'ஆதம' ஶப$_3$த$_3$ம மனததைக குறிப்பது, இஙகு அதன செயலாகிற ஸஙகலபததைக குறிககிறது. எலலா விடஙகளிலும திருமேனியால வியாபிததிருததல—இவனுடைய ஸங கலபமாதரததால நடககககூடியது என்று கருதது அனறிககே 'மஹாதம' ஶப$_3$த$_3$மே க$_3$மபீ$_4$ரமான அறிவுடையவாகளை ரூடி$_4$யாலே குறிபபதாககொணடு திருமேனி உக$_3$ரமாயிருபபதுபோல, இவ னுடைய கருததும ஆழ்நததாயிருககையால, ஶலோகததில் பிறபாதி யில சொனனபடி அனைவரும நடுஙகுகிறாகள என்றும கருததுரைக கலாம. (அத$_3$பு$_4$தம உக$_3$ரம தவ இத$_3$ம ரூபம த$_3$ருஷடவா) முன கூறியபடி எலலையறற நீள அகலஙகளையுடையதாய, மிக ஆஶசாயமாயிருபபதாய, மிகக கடுமையான ஒளியுடைய தான உனனுடைய இநத உருவததைககணடு. முனபின வாகயஙகள விஶவரூபத திருமேனியைப பறறியே பேசுகிறபடியால், நடுவில உள்ள

मत्युग्रं च रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितम्- युद्धदिदृक्षया आगतेषु ब्रह्मादिदेवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वयक्षराक्षसेषु प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थरूपं लोकत्रय एवं प्रव्यथितम्—अत्यन्तभीतम्। महात्मन्-अपरिच्छेद्य-मनोवृत्ते!। एतेषामप्यर्जुनस्येव विश्वाश्रयरूपसाक्षात्कारसाधनं दिव्यं

இந்த ஶ்லோகம் ஸ்வரூபவ்யாப்தியைக் கூறுவதாகக்கொள்வது பொருத்தமற்றது. விஶ்வரூபத் திருமேனி மிகப்பெரியது என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கிறபடியால் இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் வ்யாப்தி 'விக்₃ரஹவ்யாப்தி' என்றே கொள்ளவேண்டும். (லோக த்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம்) மூவகைப்பட்ட உலகினரும் மிகவும் நடுங்கு கின்றனர். நடுங்குவதாகக் கூறுகையாலே இங்கு 'லோகத்ரய' ஶப்₃த₃ம் அசேதனமான பூ₄மி முதலான மூவுலகங்களைக் குறிக்க முடியாது அவ்வுலகங்களிலுள்ள சேதனர்களையே லக்ஷணையாகக் குறிக்கின்றது என்று சொல்லுவதைக்காட்டிலும், "லோகஸ்து பு₄வநே ஜநே" [அமர 3 நா நா 2] என்று 'லோக'ஶப்₃த₃மே ஜனங்களைக் குறிக்கக் கூடியதாகையாலே 'லோகத்ரய' ஶப்₃த₃ம் மூவகைப்பட்ட ஜனங்களைக் குறிப்பதாகக்கொள்வது பொருத்தமுடையது. ஜனங்களும், ஶத்ருக்கள், மித்ரர், உதா₃ஸீனர் என்று மூவகைப்பட்டிருப்பது ஸுப்ரஸித்₃த₄ம். யுத்₃த₄த்தைப் பார்ப்பதற்காக அனுகூலர்களான தே₃வர் முதலானோரும், ப்ரதிகூலர்களான அஸுரர் முதலானோரும், இரண்டுவகையிலும் சேராத உதா₃ஸீனர்களான பலரும் இங்கு அவஶ்யம் வந்திருப்பார்கள், 'லோகத்ரய' ஶப்₃த₃ம் மூவுலகினரையும் குறிப்பதாகக் கொண்டால், இங்கு வராதவர்களும் நடுங்குகின்றனர் என்று கொள்ளவேண்டிவருவது பொருத்தமற்றது. அதற்காக, மூவுலகினரில் இங்கு வந்திருக்கும் சிலரையே குறிக்கிறது 'லோகத்ரய'ஶப்₃த₃ம் என்று கொள்ளவேண்டிய அருமையும் ஏற்படும். இங்கு வந்தவர்கள் நடுங்குவதைக் காணுகையாலே மூவுலகினரும் நடுங்கிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்று அர்ஜுனன் உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறான் என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. விஶ்வரூபத்தைக் காணாதவர்கள் நடுங்கக் காரணமில்லாமையாலே அர்ஜுனன் இப்படி உத்ப்ரேக்ஷிக்க இடமில்லை. கண்டதையே கூறுவதாகவன்றோ அர்ஜுனன் பலகாலும் கூறுகிறான். ஆகையால் 'லோகத்ரய' ஶப்₃த₃ம் யுத்₃த₄த்தைக் காண வந்த பிரமன் முதலான தே₃வர்கள், அஸுரர்கள், பித்ருக₃ணங்கள், ஸித்₃த₄ர்கள், க₃ந்த₄ர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள் ஆகியவர்களில் ப்ரதிகூலர், அனுகூலர், உதா₃ஸீனர் என்று மூவகைப்பட்ட ஜனங்களையே குறிக்கும் என்று கொள்வதே பொருந்தும்

चक्षुर्भगवता दत्तम्। किमर्थमिति चेत्; अर्जुनाय स्वैश्वर्यं सर्वं प्रदर्शयितुम्; अत इदमुच्यते-* दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन्निति॥ २०॥

अमी हि त्वा सुरसङ्घा विशन्ति
केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः
स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः॥ २१॥

"த₃ர்ஶயாமாஸ பார்த₂ாய" [11 9] என்று அர்ஜுனனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காட்டினன் என்றே தொடக்கத்தில் உள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது மனிதர் களைப்போலே பராக்ருதமான கண்களையுடைய தே₃வர் முதலானோர் எப்படி இந்த விஶ்வரூபத்தைக் காண முடியும்? என்னும் கேள்வி எழுகிறது இவர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்குப்போலே விஶ்வரூபத் தைக் காணவல்ல தி₃வ்யசக்ஷுஸ் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே இதற்குப் பதில் ஶிஷ்யனுய, மிகவும் நெருங்கியிருப்பவனுய, மிகவும் ப₄க்தியுடையவனுயிருக்கும் அர்ஜுனனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் விஶ்வரூபத்தைக் காணவைத்தது பொருத்தமே "தே₃வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த₃ர்ஶநகாங்க்ஷிண" [11 52] [தே₃வர்களும் இவ்வுருவத்தை எப்போதும் காணவிரும்புகிருர்கள்] என்று மேலேயும் தே₃வர்களைக் காணவிரும்புகிறவர்களாகச் சொல் லிறறேதவிரக் காண்பவர்களாகச் சொல்லவில்லை ஆகையால் இங்கு அதற்கு முரணுக எப்படிப் பேச முடியும்? எனில் அர்ஜுன னுக்குத் தனது பெருமை முழுவதையும் காட்டுவதற்காக, யுத்₃த₄த் தைக் காணவந்த தே₃வர் முதலானவர்களில் சிலருக்கு எம்பெருமான் தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விஶ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அவர்கள் நடுங்கி ஓடுவதைக் காட்டுகிருன் என்றே கொள்ள வேண்டும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில் "லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம்" என்று இங்கு கூறியதும், மேல் ஶ்லோகங்களில் தேவர்கள் முதலானோர் இவனைத் துதிப்பதாகவும், வியப்புடன் பார்ப்பதாகவும், அனைவரும் நடுங்குவதாகவும் கூறுவதும் பொருந்தாமல் போய்விடும். 20.

21. அமீ ஹி த்வா ஸுரஸங்க₄ா விஶந்தி
கேசித்₃பீ₄தா ப்ராஞ்ஜலயோ க்₃ருணந்தி ।
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்₃த₄ஸங்க₄ா
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி₄: புஷ்கலாபி₄: ॥

அமீ ஸுரஸங்க₄ா:—இந்த தே₃வர் கூட்டங்கள், **த்வா விஶந்தி ஹி** – உனது அருகில் வருகின்றனவன்றோ, **கேசித்**—அவர்களில் சிலர், **பீ₄தா:**—(மிக்க கடுமையான ஒளியுடைய உனது உருவத்தைக் கண்டு) ப₄யந்தவர்களாய், **ப்ராஞ்ஜலய:**—கைகூப்பி நின்று, **க்₃ருணந்தி**—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிக்கின்றனர்கள் **மஹர்ஷி ஸித்₃த₄ ஸங்க₄ா:**—வேறு சில மஹர்ஷிக் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களும், **ஸ்வஸ்தி இதி உக்த்வா**—'மங்க₃ளம் உண்டாகுக' என்று கூறி, **த்வாம்**—உன்னை, **புஷ்கலாபி₄ ஸ்துதிபி₄**—(உனக்குப் பொருத்தமான) நிறைந்த துதிகளாலே, **ஸ்துவந்தி**—துதிக்கின்றனர்கள்.

---

22. இந்தச் சுரகணங்க ளெய்தியிடு மீங்குன்னைச்
சிந்தைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது – வந்துரைப்பர்
நன்முனிவர் சித்தரெல்லா நன்றாக வென்றுரைத்து
முன்னைவரத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு.

இந்த சுரகணங்கள்—இந்த தே₃வர் கூட்டங்கள், **ஈங்கு உன்னை எய்தியிடும்**—இங்கு உனது அருகில் வருகின்றார்கள், **சிலர்**—இவர்களிலேயே சிலர், **சிந்தைப் பயத்தால்**—நெஞ்சில் ப₄யத்தாலே, **தொழுது வந்து**—கைகூப்பி நின்று, **உன்னை உரைப்பர்**—(தங்களது அறிவுக்குத் தக்கவாறு) உன்னைத் துதிப்பார்கள் **நன் முனிவர் சித்தர் எல்லாம்**—நல்ல முனிவர் கூட்டங்களும், ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களும், **'நன்று ஆக' என்று உரைத்து** — 'மங்க₃ளம் உண்டாகட்டும்' என்று கூறி, **முன்னை வரத்தால்**—தமது பூர்வபுண்யத்தாலே, **மூண்டு துதிப்பர்** — உனக்குப் பொருத்தமான நிறைந்த துதிகளாலே துதிக்கின்றார்கள்.

॥ भा ॥ अमी सुरसंघाः-उत्कृष्टाः त्वां विश्वाश्रयमवलोक्य हृष्ट-
मनसस्त्वत्समीप विशन्ति। तेष्वेव केचिदत्युग्रमत्यद्भुतं च तवा-

---

21 தே₁வாகளும, மஹாஷிகள ஸித₃த₄ாகள கூடடஙகளும எமபெருமானிடம நடநதுகொளளுமபடியை விவரிககிருன (அமீ ஹி தவா ஸுரஸஙக₄ா விஶநதி) இநத தே₃வா கூடடஙகள உனது அருகில வருகினறனவனறே, "தவா விஶநதி" எனபதறகு "உனனுல ஸமஹரிககபபடட வாகளாய உனனுள நுழைகிருாகள" எனறு சிலா பொருள கொணடாாகள. இநத ஶலோகததில மேலே ஸதுதி, அஞஜலி செயதல ஆகியவையே கூறபபடுகையால, இஙகு ஸமஹாரத தைக கூறுவது அவறறேடு சேராது. துர்யோத₄நாதி₃யரைப போலே தே₃வாகளுககு இஙகு ஸமஹாரம நேரபபோவதிலலை. தே₃வலோகததிலிருநது இறஙகி வநதிருககும தே₃வாகளும விஶவ ரூபததின தேஜஸஸாலே ஸமஹரிககபபடுகிருாகள் எனறு கொளளு வதும, அடுதத ஶலோகததில "வீக்ஷநதே" எனறு அவாகள விஶவ ரூபததைக காணபதாகக கூறுவதோடு பொருநதாது. ஆகையால இஙகு 'தவா விஶநதி' எனறது அருகில வருகிருாகள எனறே பொருள படும அடுதத பாத₃ததில தே₃வர்களிலேயே சிலரை ப₄யநத வாகளாகக கூறுகையாலே, ப₄யமிலலாதவாகளாய 'எமபெருமானை அருகில சென்று ஸேவிககவேணடும' எனனும அசைககமுடியாத ஆசையால அருகிலசெனறு அணைததுககும ஆஶரயமான விஶவ ரூபததை ஸேவிதது உகநத நெஞசினாகளான பிரமன முதலான உயாநத தே₃வாகளை 'ஸுரஸஙக₄ா' எனறு கூறுவதாகக கொள்ள வேணடும. (கேசித பீ₄தா பராஞ்ஜலயோ க₃ருணநதி) அவாகளில சிலா மிகக கடுமையான ஒளியுடையதாய, ஆஶ்சர்யமானதான உனது உருவததைககணடு ப₄யநதவாகளாய, கைகூப்பிநினறு தஙகளது அறிவுககுத தககவாறு உனனைத துதிககிருாகள. 'கேசித' (சிலா) எனனும பத₃ம எநத ஸமுத₃ாயத்தில சிலா எனனும கேளவிககுப பதிலை எதிாபாாககிறது. முதல பாத₃ததில 'ஸுரஸஙக₄ா' எனறு குறிபபிடபபடட தே₃வஸமுத₃ாயததில சிலா எனறு கொள்வதே உசிதம. வேறு ஸமுத₃ாயததைபபறறி இஙகு பேசசிலலையனறே. 'பீ₄தா' எனறு இவாகளை ப₄யநதவாகளாகச சொலலுவதறகுக காரணம மிகககடுமையானதாய, மிக ஆஶசாயமானதான விஶவரூபததைக கணடமையேயாகவேணடும 'க₃ருணநதி' (துதிக் கிருாகள்) எனறு சொலலபபடட ஸதுதிகாத்தாககள முற கூறியபடி தே₃வாகளில தாழந்தவர்களாகையாலே, ஶலோகததின் பிற

क्रमालोक्य भीताः प्राञ्जलयस्स्वज्ञानानुगुणं स्तुतिरूपाणि वाक्यानि गृणन्ति — उच्चारयन्ति। अपरे महर्षिसङ्घास्सिद्धसङ्घाश्च परावरतत्त्व-

---

பாதியில 'மஹாஷிஸித₃த₄ஸங்க₄ங்கள் நிறைநத துதிகளாலே துதிககிருாகள்' எனறு விஶேஷணமிடடதுபோலே இங்கு இடாமை யாலும், "அவரவா தாம தாம அறிநதவாறேததி" [முதல திரு 14] எனகிற ரீதியிலே தததமறிவுககுத தககவாறு இவாகள துதிபபதைச சொலலுவதாக 'க₃ருணந்தி' எனனும பத₃ததுககுப பொருளகொளள வேணடும 'பராஞ்ஜலய' எனறது ப₄யததிஞல அஞ்ஜலி செயத தைக காடடுகிறது (க₃ருணந்தி) 'கூறுகிருாகள' எனறே பொருளபடு மாயினும, இது ஸதுதி பரகரணமாகையாலும, 'பராஞ்ஜலய' எனறு கைகூபபி நிறபதாகக கூறுகையாலும 'ஸதுதி வாகயஙகளேக கூறு கிருாகள' எனறு பொருளகொளளவேணடும அதிலும ப₄யநதவாக ளான இவாகள தாஙகளாக அநத ஸமயததில துதிகளே இயறறிப பாடுவதாகக கூறுவது பொருநதாதாகையாலே வேத₃ம் முதலான ஶாஸதரஙகளில காணபபடும துதிகளே உசசரிககிருாகள எனறு கொள்வதே உசிதம இபபடித துதிகளே உசசரிபபதாகக கூறுகை யாலும கேசித' எனறு எடுககபபடட இவாகள தே₃வாகளே என விளஙகுகிறது 36 வது ஶலோகததில "ரக்ஷாமஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த₃ரவந்தி" எனறு ராக்ஷஸாகள முதலான ப்ரதிகூலாகள பயநது ஓடுவதாகவனறே குறிபபிடபபடடது இரணடாம பாத₃ததில சொலலபபடடவாகளுககு நோ எதிரததடடான மஹாஷிக கூடடங களும, ஸித₃த₄ா கூடடஙகளும தஙகள ஸவரூபஜஞானததுககு ஏறப எமபெருமானுககு மஙக₃ளாஶாஸனம செயது நிறைநத ஸதுதி களாலே துதிககிருாகள எனறு கூறுகிறது ஶலோகததின பிற பாதி (மஹாஷி ஸித₃த₄ஸங்க₄ா) முறபாதியில கூறபபடட தே₃வா களேக காடடிலும வேறுபடடவாகளான மஹாஷிக கூடடஙகளும, ஸித₃த₄ா கூடடஙகளும மஹாஷிக கூடடஙகளாவாா ப₄ருகு₃ முதலானவாகள் ஸித₃த₄ா கூடடஙகளாவாா ஸநகா ஸநநத₃னா முதலானவாகள. இவாகள மஹாஷிகளாகையாலும, ஸித₃த₄ாக ளாகையாலும பரததவமான எமபெருமானேப பறறியும, தாழநத தததவஙகளான சேதநுசேதனஙகளேப பறறியும உணமையறிவு படைததவாகள எனறு விளஙகுகிறது இநத உணமையறிவின விளேவைப் பிறபாதியில எஞசிய பகுதி காடடுகிறது. (ஸவஸதீத யுகதவா) "ஜிதநதே" எனபதுபோலே ப₄கதியின மிகுதியிஞலே மஙக₃ளாஶாஸனமசெயது அனறிககே "ஸேவிககத தககவனேக

याथात्म्यविदः स्वस्तीत्युक्त्वा पुष्कलाभिर्भगवदनुरूपाभिः स्तुतिभिः स्तुवन्ति ॥ २१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या
विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा
वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

22. ருத்$_3$ராதி$_3$த்யா: வஸவோ யே ச ஸாத்$_4$யா:
விஶ்வேऽஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ்ச ।
க$_3$ந்த$_4$ர்வயக்ஷாஸுரஸித்$_3$த$_4$ஸங்க$_4$ா:
வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஶ்சைவ ஸர்வே ॥

ருத்$_3$ராதி$_3$த்யா:—(பதினொரு) உருத்திரர்களும், (பன்னிரு) ஆதி$_3$த்தியர்களும், **வஸவ:**—(எட்டு) வஸுக்களும், **யே ச விஶ்வே ஸாத்$_4$யா:**—ஸாத்$_4$யதே$_3$வர்கள் அனைவரும், **அஶ்விநௌ**—(இரு) அஶ்விநீதே$_3$வர்களும், **மருத்: ச**—(நாற்பத்தொன்பது) மருத்துக்களும், **ஊஷ்மபா: ச**—பிதருக்களும், **க$_3$ந்த$_4$ர்வயக்ஷாஸுரஸித்$_3$த$_4$ஸங்க$_4$ா:**—க$_3$ந்த$_4$ர்வர்கள் யக்ஷர்கள் அஸுரர்கள் ஸித்$_3$த$_4$ர்களின் கூட்டங்களான,

---

கண்டவுடன் ஸேவிப்பவன் சொல்லவேண்டிய 'ஸ்வஸ்தி' என்னும் வசனத்தைச் சொல்லி" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'மஹாமதிகளுக்கும் ஞானம் கனிந்த நலமான ப$_4$க்தியின் மிகுதியாலே அஸ்தா$_2$நே ப$_4$யஶங்கை ஏற்பட்டு, எம்பெருமானுக்கும் மங்க$_3$ளாஶாஸனம் செய்வது கூடும்' என்று உணராத சிலர் "கோ$_3$ப்$_3$ராஹ்மணர்களுக்கும் உலகத்துக்கும் மங்க$_3$ளம் உண்டாகுக" என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தி$_2$ப்பதாக ப$_4$ாஷ்யமிட்டது ப்ரகரணத்துக்குப் பொருந்தாது (புஷ்கலாபி$_4$ ஸ்துதிபி$_4$ த்வாம் ஸ்துவந்தி) தங்களுடைய அறிவுக்கேற்ப உனக்கே பொருந்தும் நிறைந்த துதிகளாலே உன்னைத் துதிக்கிறார்கள். "கு$_3$ணிநிஷ்ட$_2$ கு$_3$ணாபி$_4$தா$_4$நம் ஸ்துதி" [கு$_3$ணங்கள் நிறைந்துள்ளவனிடமுள்ள கு$_3$ணங்களைச் சொல்லுவதே துதியாகும்] என்னப்படும் ஸ்துதி ஸகல கல்யாணகு$_3$ணங்களையுடைய எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே நிறைவுடையதாகுமன்றோ. 21.

ஸர்வே **சைவ** — இவர்கள் அனைவருமே, **விஸ்மிதா:** — வியப்புற்றவர்களாய், **த்வாம்** — உன்னை, **வீக்ஷந்தே** — பார்க்கிறார்கள்

---

23. உன்னை யரர்க ளருக்கர்வசு சாததியர்கள
பினவிச்சு வாச்சுவிகள் பேசுமருத—தனனபிதுக
கந்திருவர் யககா கலநதசுரர் சிததரெலலாம
வநதுவியந தேபாாபபர் மறறு

மறறு— மேலும, **அரர்கள**— (பதினொரு) உருத்திரர்களும, **அருககா** —(பனனிரு) ஆதி₃த்தியர்களும், **வசு**— (எட்டு) வஸுககளும், **சாத்தியர்கள்**— ஸாத்₄யதே₃வர்களும், **பின் விச்சுவாச்சுவிகள**- அடுத்துவரும விஶ்வேதே₃வர்களும, அஶ்விநீதே₃வாகளும, **பேசு மருதது**— (நாற்பததொனபதாகப) பேசப்படும மருததுக்களும், **அனனபிது**—தே₃வர்களோடு ஒத்த தனமையுடைய பிதருக்களும், **கநதிருவா**— க₃ந்த₄ர்வர்களும, **யக்கர்** —யக்ஷர்களும், **கலந்தசுரா**—இவர்களோடு கலநதிருககும அஸுரர்களும், **சிததர்**—ஸித்₃த₄ர்களும், **எலலாம வநது** — ஆகிய இவர்கள் அனைவரும (இங்கு) வந்து, **வியநதே** — வியப்புற்றவர்களாய், **உனனை பார்பபர்**— உனனைபபாாததுகொண்டே இருக்கிறார்கள்

---

22. முபபதது முககோடிதே₃வாகளும, பிதருககளும, க₃நத₄ாவாகள முதலானோரும உன்னை வியபபுடன் காணகிறாாகள எனகிறான. (ருத்₃ரா ஆதி₃தயா வஸவ. அஶ்விநௌ) பதினொரு ருத₃ராகளும, பன்னிரு ஆதி₃தயர்களும, எட்டு வஸுககளும, இரு அஶ்விநீதே₃வா களும இந்த முபபததுமூவரும முபபததுமுககோடி தே₃வாகளுககும தலைவாகள "எணமர் பதினொருவர் ஈரறுவா ஓா இருவா" [முதல திரு52] எனறு பொயகையாழவாரும, "முப்பது மூவா" [திருபபாவை20] என்று ஆண்டாளும 'விதியின மககளும மாசில எணமரும பதினொரு கபிலரும தாமா இருவரும" [பரிபாடல 3] [காயப ப்ரஜாபதியின மகக ளான பன்னிரு ஆதி₃தயர்களும, குறறமறற எடடு வஸுக்களும, பதினொரு உருததிராகளும, தாவும பெண குதிரைககு ஸூர்யனிடமிருநது பிறநத அஶ்விநீதே₃வதைகள இருவரும்] என்று சஙககாலத்தமிழரும இந்த முப்பத்து மூவரைபபறறிப் பேசினா. (யே ச விஶ்வே ஸாத₄யா) "யதர பூர்வே ஸாத₄யாஸ ஸந்தி தே₃வா" [பு ஸூ] எனறு

॥ भा ॥ ऊष्मपाः—पितरः, * ऊष्मभागा हि पितरः (अष्ट. १.३ १०,६१) इति श्रुतेः। एते सर्वे विस्मयमापन्नास्त्वां वीक्षन्ते ॥ २२ ॥

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम्।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् ॥ २३ ॥

23. **ரூபம் மஹத்தே ப₃ஹுவக்த்ரநேத்ரம**
மஹாபா₃ஹோ ப₃ஹுபா₃ஹூருபாத₃ம ।
ப₃ஹூத₃ரம் ப₃ஹுத₃ம்ஷ்டராகராளம
த்₃ருஷ்டவா லோகா ப்ரவ்யதி₂தாஸ்தத₂ாऽஹம் ॥

மஹா பா₃ஹோ—நெடுந்தடக்கையனே! **ப₃ஹுவக்த்ர நேத்ரம**—பல வாய்களையும, கணகளையும உடையதாய, **ப₃ஹு பா₃ஹூருபாத₃ம**—பல கைகளையும், துடைகளையும, காலகளையும் உடையதாய், **ப₃ஹூத₃ரம**—பல வயிறுகளையுடையதாய், **ப₃ஹுத₃ம்ஷ்டராகராளம்**—பல பற்களை

பரமபத₃ததில பராபயாகளாக ஓதபபெறற நிதயஸூரிகளைக் கூறுகிறதாகவுமாம. ஆககரான தே₃வாகளிலேயே ஒருவகையினரைக கூறுகிறதாகவுமாம. (மருதஸச) 'மரீசிா மருதாமஸமி'' [10-21] என்ற ஶலோகததின வயாக₂யானததில விவரிககபபெறற நாற்பத தொன்பது மருத்துககளாகிற வாயுககளும. (ஊஷமபாஶச) பிதருக களும. ' ஊஷமப₄ாக₃ா ஹி பிதர '' [யஜு அஷட 1-3-10-61] [ஆவியைப பஙகாககொணடவாகளனறோ பிதருககள்] என்று வேத₃ம ஓதுகிறபடியே இபபத₃ம பிதருககளைக குறிககிறது தே₃வஜாதியோடு சேர்ததுபபடிககையாலே '' ஊஷமபா '' எனனும பத₃ம இவவுலகில ஆவியைப பருகுகிறவாகளைக குறிககாமல பிதரு லோகததில வாழும பிதருககளைக குறிபபதாககொளவதே உசிதம (க₃நத₄ர்வயக்ஷாஸுரஸித₃த₄ஸங₄ா.) க₃நத₄ர்வாகள, யக்ஷாகள, அஸுராகள, ஸித₃த₄ாகள ஆகியவாகளின கூடடஙகள் (ஸாவே சைவ) முறகூறிய இவாகள அனைவருமே. (விஸமிதா தவாம வீக்ஷநதே) அதயாஶசாயமான உனது விஶவரூபததைக காணகை யாலே வியபபுறறவாகளாய், வைதத கணவாஙகாமல் உனனைப பாாததுககொணடேயிருக்கிறாகள 'விஶவே' எனனும பத₃ம விஶவேதே₃வர்களைக குறிபபதாக வெணபாவில வாதிகேஸரி ஜீயா திருவுளளமபறறுகிறா.

॥ भा ॥ बह्वीभिर्दंष्ट्राभिरतिभीषणाकारं लोकाः पूर्वोक्ताः प्रतिकूलानुकूलमध्यस्थास्त्रिविधाः सर्वे एवाहं च तवेदमीदृशं रूप दृष्ट्वा अतीव व्यथिता भवामः ॥ २३ ॥

யுடையதாகையால மிக ப₄யங்கரமானதாய, **மஹத**—மிசப் பெரியதான, **தே ரூபம**—உனது உருவத்தை, **த₃ருஷ்டவா** பார்த்து, **லோகா.**—உலகினா அனைவரும், **ப்ரவ்யதி₂தா:**—மிகவும் ப₄யந்திருக்கின்றனா, **தத₂ா அஹம்**—அப்படியே நானும் ப₄யந்திருக்கிறேன.

---

24. உன்பெரிய ரூப மொளிர்முகங்கண டோடுடைதாள
வன்பல் வயிறெயிறு மாயபபயமா—முனபடிகண்
டோஙகுபுயத் தாயுலக முண்ணடுஙகு நானதிற்
ருங்குபயஞ் சார்வன் றளர்நது.

ஓஙகு புயததாய—நெடுநதடக்கையனே! **உன பெரிய ரூபம் ஒளிர்முகம கண தோள துடை தாள வன் பல வயிறு எயிறுமாய்** — உனது பெரிய உருவததில விளங்கும முக₂ஙகள், கணகள், தோளகள, துடைகள், காலகள், ப₂லமமிகக பலவயிறுகள, பற்கள ஆகியவற்றைககொணட தாய, **பயமாம்**—மிக ப₄யஙகரமாயிருககும, **உன்படி கணடு**—உனது விஶ்வரூபததைக்கணடு, **உலகம**—உலகினா, **உள நடுஙகும**—நெஞ்சு நடுஙகுவர், **அதிறருங்கு**—அதுபோலவே, **நான**—நானும், **தளர்ந்து பயம சார்வன**—தளாவடைநது பயப்படுகிறேன்.

---

23. முந்தின ஶ்லோகததில 'அனைவரும வியபபுறுகினறுர்கள' என்று கூறபபட்டது. இநத ஶ்லோகததில 'அனைவரும ப₄யபபடுகினறுாகள' எனறு கூறப்படுகிறது. (மஹாப₃ாஹோ) "அலமபுரிநத நெடுநதடககை" [திருநெடு 6] எனகிறபடியே நீணடு உருணடு திரணடு, பரமபுருஷத தனமையைககாட்டும கையை உடையவனே! (ப₃ஹுவகத்ரநேத்ரம) பல வாயகளையும கணகளையும் உடையதாய (ப₃ஹுப₃ாஹூருபாத₃ம) பல கைகள துடைகள் கால்கள் ஆகியவறறை உடையதாய. (ப₃ஹூத₃ரம) பல வயிறுகளையுடையதாய ஒரே ரூபததில பல வயிறுகள காலகள முதலானவை எபபடியிருககமுடியும? என்னும் கேளவிககு ஸமாத₄ாநம பததொனபதாவது ஶ்லோக வ்யாக₂யானததில் காட்டபபெறறது.

नभस्स्पृशं दीप्तमनेकवर्णं
व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम्।
दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तरात्मा
धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो॥ २४॥

24. **நப$_4$ஸ்ஸப்ருஶம தீ$_3$பதமநேகவர்ணம்**
வயாததாநநம தீ$_3$பதவிஶாலநேதரம் ।
த$_3$ருஷ்டவா ஹி தவா பரவயதி$_2$தாநதராதமா
த$_4$ருதிம ந விநத$_3$ாமி ஶமம் ச விஷ்ணோ ॥

விஷ்ணோ — விஷ்ணுவே! **நப$_4$ஸ்ஸப்ருஶம** — பரம பத$_3$தைதத தொட்டு நிற்பவனுய, **தீ$_3$பதம** — ஒளிவீசுகிற வனுய, **அநேக வர்ணம**—பல நிறமுடையவனுய **வயாத தாநநம்**— விரியத்திறந்த வாயுடையவனுய, **தீ$_3$பதவிஶால நேதரம்**— ஒளிவீசும் பரந்த கணகளேயுடையவனுன, **த்வா**— உனனே, **த$_3$ருஷ்டவா** — கணடு, **பரவயதி$_2$தாந்தராதமா**— மிகவும் பயந்த நெஞசுடையவனுன நான, **த$_4$ருதிம்**— தே$_3$ஹத$_4$ாரணததையும, **ஶமம ச**—மனம் இநத$_3$ரியம ஆகிய வற்றின த$_4$ாரணததையும், **ந விநத$_3$ாமி ஹி** — அடைய விலலேயன்ரு.

(ப$_3$ஹு^{u}த$_3$மஷ்டராகராளம) பலபறகளே யுடையதாகையாலே அதி ப$_4$யஙகரமாயிருபபதாய் (மஹத) மிகப பெரிதான (தே ரூபம) உனது ரூபததை. (த$_3$ருஷடவா) பார்தது (லோகா ப்ரவயதி$_2$தா) இருபதாவது ஶலோகததில "லோகதரயம பரவயதி$_2$தம" எனற விடததிறபோலே பரதிகூலா, அநுகூலா, இரணடுமிலலாத நடுநிலே நிறபவா எனறு மூனறுவகைபபடட உலகினா அனேவரும் மிகவும நடுஙகுகின்றனா (ப்ரவயதி$_2$தா) "பரஸத$_2$ாநம, பரஸமரணம" முதலானவிடஙகளில 'பர' எனனும் உபஸர்க்க$_3$ததுக்கு எதிாமறைப பொருளும உணடாயினும, அபபொருள இஙகு பொருநதாதாகையால, அவ்வுபஸாகக$_3$ததுககு மிகுதியாக எனனும பொருளேககொணடு 'மிகவும ப$_4$யபபடுகிருாகள' எனறு பொருள்கொளளப்பட்டது. (தத$_2$ா அஹம) அவவணணமே நானும மிகவும ப$_4$யப்படுகிறேன. 23.

॥ भा ॥ नभश्शब्दः * तदक्षरे परमे व्योमन् (ना) *आदित्य-वर्णं तमसः परस्तात् (ना) * क्षयन्तमस्य रजसः पर.के (यजु २ २. १२. ६८) * यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन् (अष्ट. २. ८. ९. ६)

---

25. வானறடவி மேல்விளஙகி மனனுபல வணணமாய
ஆன்றமுக மஙகாந தவிரொளிசேர்ந—தேனறவிழித
தோறறுமுனைக கணடே துளஙகியுளந திண்மையுட
ஞறறலுறே ஞதா வமாநது.

நாதா—ஸவாமியான விஷணுவே! **மேல வான் தடவி**—பரமபத$_3$ததைத தொடுகினறவஞய, **விளஙகி**— ஒளிவீசுகினறவஞய, **மனனு பல வணணமாய**—நிலைநினற பல நிறஙகளையுடையவஞய, **ஆனற முகம அஙகாநது**—ஆ என்று விரியத திறநத வாயையுடையவஞய **அவிர் ஒளி சேர்நது ஏன்ற விழி தோறறும்**—ஒளிவீசும பரநத கணகளுடன காடசியளிபபவஞன, **உனை**—உனனை, **கண்டு**—பாாத்து, **உளம துளஙகி**—பயநத நெஞசையுடையவஞய, **திண்மையுடன** — தே$_3$ஹ த$_4$ாரணததுடன, **அமர்நது**—இநத$_3$ரியஙகள ஒருமுகபபடடு, **ஆறறல் உறேன**—த$_4$ரிகக இயலாதவஞயிருககிறேன

---

24. சென்ற ஶலோகததில "அனைவரும ப$_4$யபபடுகிருாகள. நானும அபபடியே" எனறு கூறிஞன. 'நானும அபபடியே' எனபதை விவரிககினறவஞய, இநத ஶலோகததில "நான பயநத நெஞசினஞய ஶரீரேநதிரியஙகள் த$_4$ரிககபபெறுகினறிலேன" எனகிருன அர்ஜுனன. (நப$_4$ஸஸபருஶம) பரமபத$_3$ததைத தொடுகினறவனை. நப$_4$ஶ்ஶப$_3$த$_3$ம் ஆகாஶததைக குறிககுமேயலலது பரமபத$_3$ததைக குறிககுமோ? எனில, "தத$_3$க்ஷரே பரமே வயோமந" [தை நா 1-2] [அபபரமபொருள அழியாததான பரமாகாஶததில் எழுநதருளியிருககிறது] 'யோ அஸயாத$_4$யக்ஷ பரமே வயோமந" [யஜு அஷடக 2-8-9-6] [எநதப் பரமாதமா பரமாகாஶமாகிற பரமபத$_3$ததில் எழுந்தருளியிருந்து இநத லீலாவிபூ$_4$தியை ஆட்சிபுரிகினருனே] எனனும ஶருதிகளில் ஆகாஶததைசசொலலும 'வயோம' ஶப்$_3$த$_3$ம பரமாகாஶமாகிற பரமபத$_3$ததைக குறிபபதைக காண

इत्यादि श्रुतिसिद्धत्रिगुणप्रकृत्यतीतपरमव्योमवाची, सविकारस्य प्रकृति-तत्त्वस्य, पुरुषस्य च सर्वावस्थस्य, कृत्स्नस्याश्रयतया नभस्स्पृशमिति वचनात्, * द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तमिति पूर்வோक्तत्वाच्च।

கின்றும் அதுபோலவே நப₄ஸ்ஸ்ப₃த₃ம் இங்கு பரமபத₃த்தைக் குறிக்கின்றது என்று கண்டுகொள்வது நப₄ஸ்ஸ்ப்₃த₃ம் ப்ரஸித₃த₄மான ப்ராக்ருதமான ஆகாஶத்தைச் சொல்லுகிறது என்றே, க₃ாக்கி₃வித₃யையில் ஆகாஶமென்னப்படும் மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது என்றே கொள்வதில் குறையென்ன? எனில் இந்த விஶ்வரூபம் "இஹைகஸ்த₂ம் ஜக₃த் க்ருத்ஸ்னம்" [11-7] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி ஆகாஶம் முதலான எல்லா விகாரப்பொருள்களையும், அவற்றுக்கு மூலமான ப்ரக்ருதியையும், விழிப்பு முதலான எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள ஜீவனையும் தன்னுள் அடக்கியது "ப₃ஹூந்யத₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்ய" [11-6] என்கிறபடியே இந்த லீலாவிபூ₄தியில் நாம் காணாத பல பொருள்களையும் தன்னுள் அடக்கியிருப்பது அப்படிப்பட்ட இந்த விஶ்வரூபம் ஆகாஶத்தைத் தொடுவதாயுள்ளது என்று சொல்லும்போது அந்த ஆகாஶம் அந்த உருவத்தினுள் அடங்கியிருக்கும் ப்ராக்ருதாகாஶமாயிருக்கமுடியாது. முக்குணமயமான இந்த லீலாவிபூ₄திக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஶமாகவே இருக்கமுடியும். "**ஆதி₃த்யவர்ணம் தமஸ பரஸ்தாத்**" [பு ஸூ 2-2] [தமோகு₃ணமுள்ள தமஸ்ஸுக்கு (மூலப்ரக்ருதிக்கு) அப்பாற்பட்ட பரமபத₃த்தில் ஸூர்யன்போல ஒளிவீசுகிறவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபுருஷனை] "**க்ஷயந் தமஸ்ய ரஜஸ பராகே**" [யஜு 2 2-12-68] [இந்த ரஜோகு₃ணமுள்ள ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரமபத₃த்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை] என்னும் வேத₃வாக்யங்கள் ரஜஸ்தமோகு₃ணங்கள் நிறைந்த இந்த ப்ரக்ருதிமண்ட₃லத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாகாஶம் என்னும் பரமப₃ம் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆகையால் இந்த ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமான பரமாகாஶமே இங்கு நப₄ஸ்ப்₃ருஶ்த₃தி₃ல் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் மேலும் "**த₃யாவாப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி வ்யாப்தம்**" [11-20] என்னும் ஶ்லோகத்தில் மேலுலகங்களுக்கும் கீழுலகங்களுக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளியாகிற ஆகாஶம் விஶ்வரூபத்தால் வியாபிக்கப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அந்த விஶ்வரூபம் ஓர் ஆகாஶத்தைத் தொடுகிறது என்று சொல்லும்போது அவ்வாகாஶம் வியாபிக்கப் பட்ட ப்ராக்ருதாகாஶத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாகாஶ

दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् त्वां दृष्ट्वा प्रव्यथितान्त-रात्मा—अत्यन्तभीतमनाः धृतिं न विन्दामि—देहस्य धारणं न लभे; मनसश्चेन्द्रियाणां च शमं न लभे। विष्णो—व्यापिन्। सर्वव्यापिनं

மாகவே இருக்கவேண்டும் (தீ₃ப்தம்) ஒளிவீசுகின்றவனை "தி₃வி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய" [11-12] என்னும் ஶ்லோகத்தில் இந்த விஶ்வரூபத்தின் ஒளி ஆயிரக்கணக்கான ஸூர்யர்களின் ஒளியை ஒத்தது என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. (அநேகவர்ணம்) செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய்ச் செங்கமலம் செந்தாமரையடிகளை யும், நீலமேனியையும், உள்ளே வெண்பல் இலகு சிவந்தவாயையும், திருமார்பில் ஹிரண்யவர்ணையான ஸ்ரீதே₃வியையும், பல பல ஆப₄ர ணங்களையும், வைஜயந்தீ வநமாலையையும்கொண்ட இந்த விஶ்வரூபம் பல நிறங்களையுடையதாகவே இருக்குமன்றோ வேறிடங்களிலும் விஶ்வரூபத்தை வர்ணிக்கும்போது அது பல நிறங்களையுடையது என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ (வ்யாத்தாநநம்) "பொங்கார் கடலும் பொருப்பும் நெருப்பும் நெருக்கிப் புகப்பொன்மிடற்றத்தனைபோது அங்காந்தவன்" [பெரியதிரு 10 6-1] என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்திற் போலே விரியத்திறந்த வாயையுடையவனை (தீ₃ப்தவிஶாலநேத்ரம்) "தஸ்ய யதா₂ கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" [ச₂ாந் 1-6-7] [அப்பரமபுருஷனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள] "கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்" [திருவாய் 8-8-1] "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரிய வாய கண்கள்" [அமலனாதி 8] என்று உப₄யவேத₃ங்களாலும் முழங்கப்பெற்ற ஒளிவீசும் பரந்த கண்களையுடையவனை (த்வாம் த்₃ருஷ்ட்வா) அப்படிப்பட்ட உன்னைக்கண்டு. (ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மா) மிகவும் பயந்த நெஞ்சையுடையவனாய். இவ்விடத்தில் அந்தராத்மஶப்₃த₃ம் ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகாதோ ? எனில் 'ப்ரவ்யதி₂த' என்பதாலேயே அப்பொருள் ஸித்₃தி₄க்கும்போது 'அந்தராத்ம' ஶப்₃த₃ம் பயனற்றதாகிவிடும் ஆகையால் கீ₃தையில் மற்றும் பல இடங்களிற்போலே 'ஆத்ம'ஶப்₃த₃ம் மனத்தைக் குறிக்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும் அந்நமய ப்ராணமயங்களைக் காட்டிலும் மனோமயம் நுண்ணியதாய், அவற்றிற்கு உள்ளிருப்பதாகையாலே, மனஸ்ஸை 'அந்தராத்மா' என்றும் கூறலாம். ஆக 'ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மா' என்றது மிகவும் பயந்த நெஞ்சுடையவனாய் என்றதாகிறது. அசேதனமான நெஞ்சை ப₄யந்ததாகக்கூறுவது சேதனஸம்மாதி₄யாலே இப்படிச் சைதன்யத்தை ஏறிட்டுச்

अतिमात्रमत्यद्भुतमतिघोरं च त्वां दृष्ट्वा प्रशिथिलसर्वावयवो व्याकुलेन्द्रियश्च भवामीत्यर्थः ॥ २४ ॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि।
दिशो न जाने न लभे च शर्म
प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ २५ ॥

சொலலுவது ப$_4$யததின மிகுதியைக காட்டுகிறது. (த$_4$ருதிம ந விநத$_3$ாமி) தே$_3$ஹத$_4$ாரணததை உடையவனுகினறேனலலேன. த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ம பரீதியையும குறிககுமாயினும், "ந லபே$_4$ ச ஶாம" (11 25) எனறு அடுத்த ஶலோகததில தான ஸாக$_2$ததை அடைய விலலை எனறு கூறுகிறுனுகையாலே, இஙகு த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ம் ஸாக$_2$ததின் ஒருவகையான பரீதியைககுறிககமாட்டாது. ஆகையால் த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ததுககு இஙகு 'த$_4$ாரணம' எனனும பொருளையே கொளளவேணடும எதனுடைய த$_4$ாரணம் எனறு சொலலாவிடிலும, பரகரணததாலும அாதத$_2$ஸவப$_4$ாவததாலும தே$_3$ஹத$_4$ாரணமே இஙகு த$_4$ருதிஶப$_3$த$_3$ததால குறிககப்படுவதாகக கொள்ளவேணடும. (ஶமம ச ந விநத$_3$ாமி) ஶமஶப$_3$த$_3$ம மனமும இநத$_3$ரியஙகளும் அடஙகியிருததலைககுறிககும தே$_3$ஹத$_4$ாரணததைச சொனன பிறகு மனம இநத$_3$ரியஙகளை த$_4$ரிததுநிறறலை ஶமஶப்$_3$த$_3$த்துககுப பொருளாகக கொளவதே உசிதம ஆக, மனமும இந்த$_3$ரியஙகளும த$_4$ரிததுநிறகபபெறறிலேன எனறதாகிறது இபபடிக கொளளா விடில புநருகதி ஏறபடும. (விஷ்ணோ!) ஸாவவயாபியானவனே! வெறும பேரைக குறிபபதாககொளவதைக் காட்டிலும "விஷ்ணு வயாபதெள" எனனும த$_4$ாதுவிலிருநது ஸித$_3$தி$_4$ககும ஸாவ வயாபிதவம குறிககபபடுகிறது எனபதே பொருததமானது. ஸாவ வயாபியான விஶவரூபததை வாணிக்கும இநத பரகரணததுககு இபபொருள மிகபபொருததமனறோ ஆக, இநத ஶலோகததால "அனைததையும வியாபிததிருபபவனும், பேரளவுடையவனும, அதயாஶசாயமானவனும், அதிகே$_4$ாரமானவனுமான உனனைக் கணடு எலலா அவயவஙகளும் மிகவும தளாநதவனுய, இநத$_3$ரியஙகள அனைத்தும கலஙகியவனுகிறேன" என்று சொலலபபட்டதாகிறது. 24.

25. த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச தே முக₂ாநி
த₃ருஷ்டவைவ காலாநலஸநநிப₄ாநி।
தி₃ஶோ ந ஜாநே ந லபே₄ ச ஶாம
ப்ரஸீத₃ தே₃வேஶ ஜக₃நநிவாஸ ॥

தே₃வேஶ—தேவர் தலைவனே ! **ஜக₃நநிவாஸ !**—உலகங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவனே !, **த₃மஷ்ட்ராகராளாநி**—பற்களால ப₄யங்கரமாயிருப்பவையாய, **காலாநல ஸநநி₄பாநி ச**—ஊழிகாலத தீயைப போனறவையுமான, **தே**—உனனுடைய, **முக₂ாநி**—முக₂ங்களை, **த₃ருஷ்டவா ஏவ**—பாாப்பதாலேயே, **தி₃ஶ:**—தி₃ககுகளை, **ந ஜாநே**—அறிகினறேனலலேன, **ந ச ஶாம லபே₄**—ஸுக₂ததையுமடைகினறேனலலேன் **பரஸீத₃**—(எனனைக் குறித்து) உகந்தருளுவாயாக

---

26. மேலா மெயிறருன மிகுபயமா முன்முகஙகள்
காலா னலனபோலே கணடேநான்—மாலாகித்
திககறியே னினபமுறேன றேவேசா விச்சகததுத
தககவிருப பேயருணீ தான்,

தேவேசா !—தே₃வர் தலைவனே ! **இச்சகததுத தக்க இருபபே**—இந்த உலகததிற்குப பொருததமான இருப்பிடமே ! **மேலாம் எயிறருல்**—உறுதியான பற்களால **காலாநலனபோலே**—ஊழிக்காலததீயைப் போலே, **மிகு பயமாம்**—மிகுநத ப₄யங்கரமாயிருக்கும, **உன முகங்கள**—உனது முக₂ஙகளை, **கணடே**—காண்பதாலேயே **நான்**—நான, **மாலாகி**—மயஙகி, **திக்கு அறியேன்**—தி₃க்குகளை அறிகினறேனலலேன **இன்பமும் உறேன்**—ஸுக₂ததையுமடைகிறேனலலேன. **நீ தான அருள்**—நீயே உகந்தருளவேணும்

---

25. "உனனுடைய மறற அவயவஙகளைக் காட்டிலும முக₂ஙகள மிகவும ப₄யஙகரஙகளாய இருககினறன அவறறைககண்டு மிகவும ப₄யந்திருககும எனது ப₄யததை நீயே உகநது போககியருள வேணும" என்கிறுன் அர்ஜுனன. (காலாநலஸநநிப₄ாநி) ஊழி காலத தீயைபபோனறவை. அவற்றைபபோலே இநத யுத₃த₄களத

॥ भा ॥ युगान्तकालानलवत्सर्वसंहारे प्रवृत्तान्यतिघोराणि तव मुखानि दृष्ट्वा दिशो न जाने; सुखं च न लभे। जगतां निवास! देवेश!—ब्रह्मादीनामीश्वराणामपि परममहेश्वर! मां प्रति प्रसन्नो भव। यथाहं प्रकृतिं गतो भवामि, तथा कुर्वित्यर्थः॥ २५॥

திில உளள பெருமபானமையினரைக கொலலுவதறகு முறபடடு நிறபவை எனறு கருதது எமபெருமானே காலததுககு அபி₄மானி யாகையாலே, ஊழிகாலததின செயலான ஸமஹாரததைச செயய முறபடடுவிடடான எனறு கருதது (த₃மஷடராகராளாநி ச) பறக ளாலே மிகவும ப₄யஙகரமாகவுமிருபபவை கராளஸப₃த₃ம் பறகள நிறைநதிருபபதையோ, விகாரமுடையதாயிருபபதையோ, ப₄யஙகரமா யிருபபதையோ காடடும். இததால மிகவும கோ₄ரமாயிருபபவை எனறதாயிறறு இபபடியிருபபவை எவை? எனில (தே முக₂ாநி) உனது விஸவரூபததிலுளள முக₂ஙகளே இப்படியிருககினறன. (த₃ருஷடவா ஏவ தி₃ஶோ ந ஜாநே) அவறறைப் பாாபபதாலேயே எனககு தி₃சைகள தெரியவிலலை (ஶாம ச ந லபே₄) அவறறைப பாாபபதாலேயே நான ஸுக₂ததையும அடையவிலலை, பெருந துனபததையே அடைகிறேன எனறு கருதது 'த₃ருஷடவைவ" [பாாபபதாலேயே] எனகிறவிடததில ஏவகாரததாலே உனது முக₂ததால தீணடபபடடிருநதால அழிநதேபோயிருப்பேன எனனும் கருதது உணாததபபடுகிறது (ஜக₃நநிவாஸ) உலகிறகெலலாம இருபபிடமாயிருபபவனே! அநயபத₃ாதத₂பரத₄ானமான ப₃ஹு வரீஹிஸமாஸததைக காடடிலும உததரபத₃ாதத₂ பரத₄ானமான ததபுருஷஸமாஸம் ஏறபுடையதாகையாலே, 'ஜக₃தாம நிவாஸ' எனறு ப₄ாஷயததில அதுவே கைககொளளபபடடது. "இஹை கஸத₂ம" எனறு தொடஙகும ஏழாம ஶலோகததின பொருளான ஸாவாத₄ரதவமும ததபுருஷஸமாஸததைக கொளளுமபோது விவரிககபபடடதாகும். (தே₃வேஶ) தே₃வர் தலைவனே! "தமீஶவ ராணும பரமம மஹேஶ்வரம தம தே₃வதாநாம பரமம ச தை₃வதம" [ஶவே 6 7] [ஈஶவராகளுககு மேலான மஹேஶவரனும, தே₃வதை களுககு மேலான தே₃வதையுமானவனை] என்று உபநிஷததுககளில 'பிரமன ஶிவன முதலான ஈஶவராகளுககும மேலான மஹேஶவரனும, மேலான தே₃வதையாயிருபபவன பரமபுருஷனே' எனறு கூறியிருப பதை நேரே காணகின்றேன எனறு கருதது இதனால பிரமன முதலானவாகளே உன்னைககாண இயலாதவாகளாயிருககுமபோது

॥ भा ॥ एवं सर्वस्य जगतः स्वायत्तस्थितिप्रवृत्तित्वं दर्शयन् पार्थसारथी राजवेषच्छद्मनाऽवस्थितानां धार्तराष्ट्राणां योधिष्ठिरेष्वनुप्रविष्टानां चासुरांशानां संहारेण भूभारावतरणं स्वमनीषितं स्वेनैव करिष्यमाणं पार्थाय दर्शयामास। स च पार्थो भगवतः स्रष्टृत्वादिकं सर्वैश्वर्यं साक्षात्कृत्य तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनामुपसंहारमनागतमपि तत्प्रसादलब्धेन दिव्येन चक्षुषा पश्यन्निदं [चो] श्रोवाच—

अमी[च त्वा]सर्वे धृतराष्ट्रस्य पुत्राः
सर्वैस्सहैवावनिपालसङ्घैः।
भीष्मो द्रोणस्सूतपुत्रस्तथाऽसौ
सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः॥ २६ ॥

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति
दंष्ट्राकरालानि भयानकानि।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु
संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः॥ २७॥

நான் எம்மாத்திரம்? என்னும் கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. (பரஸீத$_3$) இப்படி மிகத் தாழ்ந்தவனுகையாலே மிகவும் ப$_4$யந்திருக்கும் என்னிடம் உகந்தருளவேணும் என்றபடி. இதற்குமுன் க்ருஷ்ணனுக்கு அர்ஜுனனிடம் கோபமிருந்தாலதானே 'உகந்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தி$_2$க்கலாம்; அப்படிக்கோபம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே? எனில்: இங்கு 'பரஸீத$_3$' (உகந்தருளவேணும்) என்றது "உனது ப$_4$யங்கரமான உருவத்தைக் கண்டு மிகவும் ப$_4$யந்திருக்கும் நான் அந்த ப$_4$யம் தெளிந்து இயற்கைநிலையை அடையும்படி செய்தருளவேணும்" என்றே பொருள்படுகிறது. "கோபத்தை ஆறியருளவேணும்" என்று பொருள்படவில்லை. ஆகையாலே குறையில்லை. 25.

26. அமீ[ச த்வா]ஸாவே த₄ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ராः
ஸர்வைஸ்ஸஹைவாவநிபாலஸங்கை₄: ।
பீ₄ஷ்மோ த₃ரோணஸ்ஸூதபுத்ரஸ்தத₂ாऽஸௌ
ஸஹாஸ்மதீ₃யைரபி யோத₄முக்₂யை ॥

27 வக்த்ராணி தே த்வரமாணு விஶந்தி
த₃ம்ஷ்டராகராளாநி ப₄யாநகாநி ।
கேசித₃விலக₃நா த₃ஶநாந்தரேஷு
ஸந்த₃ருஶ்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை₃: ॥

26, 27 இருபத்தாறுமுதல் முப்பதீருக உள்ள ஶ்லோகங்களில் மஹாப₄ாரத யுத₃த₄த்தில் கௌரவபக்ஷத்தில் இருக்கும் பெரும் பாலானவர்களேயும், பாண்ட₃வபக்ஷத்திலும் அஸுராவேஶமுள்ள சிலரையும் தானே அழிக்கப்போவதைக் காட்டுவதன்மூலம் அர்ஜுனனைப் போர்செய்யத் தூண்டுவதற்காக விஶ்வரூபத்தின் வாயில் நுழைந்து அவர்கள் அழிகிறபடியைக் காட்டுகிருன் கண்ணன் இதுவரையில் நடந்த கீ₃தைப் பகுதியாலே "உலகனைத்தும் தனக்கு அதீ₄னமான ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ப்ரவருத்திகளே உடையது" என்று கண்ணன் விளக்கியதும் ப₄ாரதப்போரில் இவர்களை ஸம்ஹாரம் செய்யப்போகிறவன் தானே, அர்ஜுனன் வெறும் நிமித்த மாத்திரமே என்று உணர்த்துவதற்காகவே என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்து பார்த்த₂னுக்கு ஸாரதி₂யாயிருக்கும் கண்ணன் அரசர் உருக்கொண்டு பிறந்து போர்க்களத்திலே நிற்கும் அஸுரர்களான த₄ருதராஷ்டர புத்ரர்கள் நூற்றுவரையும், யுதி₄ஷ்டி₂ர ஸேனையிலிருக்கும் அத்தகைய சிலரையும் அழிப்பதன்மூலம் பூ₄மிப₄ாரத்தைக் குறைப்பதாகிற தன் திருவுள்ளக் கருத்தைத் தானே நடத்திவைக்கப்போவதைப் பார்த்த₂னுக்குக் காட்டுகிருன் இந்த ஶ்லோகங்களில். அந்தப் பார்த்த₂னும் உலகனைத்தையும் படைத்து அளித்து அழித்தல் முதலான எல்லாப் பெருமைகளேயும் உடையவன் ப₄க₃வானுன கண்ணனே என்று நேரே கண்டு, அத்தகைய ஸர்வாந்தர்யாமியாய், அதனுலேயே எல்லாமாயிருப்பவனுய, ஸத்யஸங்கல்பனுன அவனே த்₄ருதராஷ்டர புத்ரர்கள் முதலான அனைவரும் அழிவதற்கு எல்லாவகைக் காரணமாகவுமிருப்பவன் என்பதையும், உலகினரால் காணபரியதான விஶ்வரூபத்தைக்கொண்டு அனைத்தையும் விழுங்கும் அவனே அந்த

அமீ ஸர்வே த்₄ருதராஷ்டரஸ்ய புத்ரா — எதிரே காட்சி யளிக்கும் த்₄ருதராஷ்டரனுடைய புத்ராகள் நூற்றுவரும், **பீ₄ஷ்ம.**—பீ₄ஷ்ம பிதாமஹரும், **த்₃ரோண** —(ஆசார்யரான) த்₃ரோணரும், **தத₂ா அஸௌ ஸூதபுத்ர** - அவ்வண்ணமே எதிரே காட்சியளிக்கும் கர்ணனும (ஆகியவாகள்), **அவநி பாலஸங்கை₄ ஸர்வை. ஸஹ**—(அவர்களைச் சேர்ந்த) அரசா கூட்டங்களோடும், **அஸ்மதீ₃யை அபி யோத₄முக₂யை ஸஹ** - நம்மைச் சேர்ந்த சில வீரர்தலைவர்களோடும் கூட, **த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி**—வளைந்த பற்களை உடையவையாய, **ப₄யாநகாநி**—மிகவும் ப₄யங்கரமாயிருப்பவையான, **தே வக்த்ராணி**—உனது வாய்களுக்குள்ளே, **த்வரமாணா ஏவ விஶந்தி**—(அழிவின் பொருட்டு) விரைவுடனே நுழைகின் றனர்கள **கேசித்**—அவர்களில் சிலர், **சூர்ணிதை: உத்தமாங்கை₃** —துண்டு துண்டாக்கப்பட்ட தலைகளோடு கூடிய வர்களாய, **த₃ஶநாந்தரேஷு விலக₃்நா** —பற்களின் இடை வெளிகளில் தொங்குகின்றவர்களாக, **ஸந்த₃்ருஶ்யந்தே** — காணப்படுகிறார்கள.

---

27. அந்தன் புதல்வரிவ ரலலா நிருபருடன
பந்தமுறு பாட்டன றுரோணன்தான—முந்துறறுக்
கன்னனிவ னம்படையிற காவலரோ டெல்லாருந
துன்னவுனைச் சேர்ந்திடுவா தொகக்கு

அந்தன புதல்வா இவர் — குருடனான த்₄ருதராஷ்ட்ர னின புத்திராகளான இவர்கள், **பந்தமுறு பாட்டன்**—

ஸம்ஹாரத்துக்கு மிக முக₂யமான ஹேது என்பதையும், அர்ஜுன னுகிற தன கையில அம்புகளபோலவே தானும காக்கை உட்கார்ப் பனமபழம விழுமிடத்திறபோலே இவர்களது அழிவிறகு ஒரு வியாஜமாத்ரமாகவே இருப்பவன என்பதையும், இனிமேல நடக்கப்போவதாயினும இவற்றையெல்லாம கண்ணன் அருளாலே பெற்ற தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே கண்டு பினவருமாறு கூறினன. நடக்கப்போவதையும நேரே காணகையால நடப்பதுபோலவே கூறு கின்றுன என்றும கொள்ளலாம. ஆகையால் கணணெதிரே நிறப வாகளை அழிகின்றவர்களாகக்காணபது இந்த₃ரஜாலம போன்றதோ

॥ भा ॥ अमी धृतराष्ट्रस्य पुत्राः दुर्योधनादयस्सर्वे भीष्मो

(பேராகளிடம) பாசமுள்ள பாட்டனை பீ$_4$ஷ்மன், **துரோணன் தான்**—துரோணுசாரயா, **முந்துற்று கன்னன் இவன்**—முன்னே நிற்கும் காணனுகிற இவன், (ஆகிய வாகள்) **அல்லா நிருபருடன்**—(அவாகளைச் சேர்ந்த) அரசர் கூட்டங்களோடு, **நம படையில் காவலரோடு**—நம படையைச சோந்த (சில) அரசர்களோடு, **எல்லாரும**—அனை வரும, **தொககு**—ஒனறுசோநது, **துன்ன**—நெருக்கிக கொண்டு, **உனை சோநதிடுவர்**—உன்னிடம் வருகிறாாகள.

23 **ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வல்லெயிற்**
றோங்கு முகஙகளிடை யுறறுவிரைந—தீங்கடைவர்
நினசினததாற பலலிடையி னினறுசிலர் பல்பொடியா
மனசிரததாற றோன்றுவர்கண் மறறு.

ஆங்கு அவர்கள்—அததகைய அவாகள, **உனதன்**—உனனுடைய, **அதிபயமாம**—மிகவும ப$_4$யஙகரமாயிருககும, **வல் எயிறறு**—உறுதியான பற்களையுடைய, **ஓங்கு முகஙகளிடை உறறு**—உயர நிற்கும வாயகளுககுள்ளே நுழைநது, **ஈஙகு விரைநது அடைவர்**—அவறறின உள்ளே விரைவாகச செலவா, **மறறு**—மேலும, **நின சினததால்**—உனது கோபததாலே, **சிலா**—இவாகளில சிலர், **பல் இடையில் நினறு**—பறகளுக்கு நடுவில தொஙகுகின்றவாகளாய, **பல்பொடியாம் மனசிரததால் தோனறுவர்கள்**—தஙகளுடைய சிறநத தலைகள் பல பொடிகளாக ஆக்கபபட்டுக் காட்சியளிககிறாாகள

எனனும ஐயம தவிாககபபடுகிறது. (அமீ ஸாவே த$_4$ருதராஷ்ட்ரஸய புதரா) த$_4$ருதராஷ்டரனின புதலவாகளான து$_3$ாயோத$_4$னன முதலான இநத நூறறுவரும (பீ$_4$ஷ்ம) பாண்ட$_3$வருககும் கௌரவருககும பாட்டனுரான பீ$_4$ஷ்மரும அனைவரிலும பெருவீரராகையாலும, முதலில விழபபோகும ஸேனைததலைவராகையாலும ஸேனைததலைவாகளுககுள முதலில படிககிறுன. (த$_3$ரோண) பாண்ட$_3$வ கௌரவாகளுககு ஆசாாயரான த$_3$ரோணரும. விரத்தில பீ$_4$ஷ்ம

द्रोणस्सूतपुत्रः—कर्णश्च तत्पक्षीयैरवनिपालसमूहैस्सर्वैरस्मदीयैरपि कैश्चिद्यो-

ருக்கே அடுத்தபடியானவராய அவருக்கு அடுத்தபடி விழப்போகும் ஸேனைத்தலைவராகையாலே இரண்டாவதாகப் படிக்கிறான் (தத₂ா அஸௌ ஸூத புத்ர) அவ்வண்ணமே இந்தத் தேர்ப்பாகன் மகனான கர்ணனும் கௌரவஸேனையில் த₃ரோணருக்கு அடுத்தபடி பெரிய வீரனாய் அவருக்கு அடுத்தபடி விழ இருக்கும் ஸேனைத்தலைவனாகை யாலே கர்ணனை மூன்றாவதாகப் படிக்கிறான் (ஸர்வை அவநிபால ஸங்கை₄ ஸஹைவ) கௌரவஸேனையைச் சேர்ந்த எல்லா அரசர் கூட்டங்களோடும் கூடவே நாலாவது பாத₃த்தில் ''அஸ்மதீ₃யை யோத₄முக₂யைஸ் ஸஹ'' என்று பாண்ட₃வ பக்ஷத்தில் உள்ள போர்த்தலைவர்களைத் தனியே எடுக்கையால் 'அவநிபாலஸங்கை₄'' என்று இங்கே கௌரவபக்ஷத்திலுள்ள போர்த்தலைவர்களை எடுப்ப தாகக் கொள்ளவேண்டும் கௌரவர் நூற்றுவரையும்போலே அவர் களைச் சார்ந்திருந்த போர்த்தலைவர்கள் அனைவருமே அழியப் போகிறார்கள் என்பதை ''ஸர்வை'' என்னும் பத₃ம் காட்டுகிறது (அஸ்மதீ₃யை யோத₄முக₂யை ஸஹ) நம்முடைய பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த சில போர்த்தலைவர்களோடு கூட இரண்டாவது பாத₃த் தில உள்ளதுபோலே இங்கு 'ஸர்வை'' என்னும் பத₃ம் இல்லாத தாலும், 'யோத₄முக₂யை.'' என்று குறிக்கையாலும் பாண்ட₃வ பக்ஷத்தில அனைவரும் அழிக்கப்படவில்லை என்றும், சில போர்த் தலைவர்களே அழிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது (வக்தராணி தே த்வரமாணா விஶந்தி) உனது வாய்களுக்குள்ளே விரைவாக அழிவின் பொருட்டு நுழைகிறார்கள் எவர்கள் ப₄க₃வத₃ ப₄ாக₃வதாபசாரங்களை எவ்வளவு விரைவாகச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் உன்னால் அவ்வளவு விரைவாக அழிக்கப்பட இருக்கிறார்கள் என்று 'த்வரமாணா' பத₃த்தின் கருத்து. அன்றிக்கே, போர்புரிவதில் அவர்கள் காட்டும் வேக₃மெல்லாம் அவர்களது அழிவுக்கே காரணமாகின்றது என்றும் கருத்துரைக்கலாம். அந்த வாய்கள் எப்படி இருக்கின்றன? எனில் (த₃ம்ஷ்டராகராளாநி ப₄யாநகாநி) இடைவெளியோடு கூடிய பற்களை யுடையனவாய, ப₄யங்கரமா யிருப்பவை ப₄யங்கரமானவை என்று தனியாகச் சொல்லுகையால் கராள' ஶப₃த₃ம் இடைவெளியோடு கூடியிருக்கையையும் வளைந்தி ருக்கையையும் கூறுகிறது. மேடுபள்ளங்களுடன் (த₃ந்துரமாய்) இருக் கையைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் 'கராலம் த₃ந்துரே வக்ரே'' என்னும் நிக₄ண்டு காணத்தக்கது. ப₄ாஷ்யத்தில் 'து₃ர்யோத₄ நாத₃யஸ்ஸர்வே'' என்று பாட₂ம் இருக்கையாலும், இரண்டு

अमुत्वैस्सह त्वरमाणा दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि विनाशाय विशन्ति; तत्र केचिच्चूर्णितैरुत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलग्नाः संदृश्यन्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥

ஶ்லோகங்களையும் ஓரே அந்வயமாகக் கொள்ளுகையாலும் "அமீ ஸாவே" என்பதே ப₄ாஷ்ய பாட₂ம் என விளங்குகிறது. "அமீ ச த்வா" என்று பாட₂மாகில், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் உள்ள "விஶந்தி" என்பதை முதல் ஶ்லோகத்திலும் சேர்த்துக்கொண்டோ, அல்லது அதே பொருளுள்ள வேறொரு வினைச்சொல்லை அத்₄யாஹாரம் செய்துகொண்டோ, அல்லது இருபத்துநாலாவது ஶ்லோகத்திலுள்ள பத₃ங்களின் வசனத்தை ப₃ஹுவசனமாக மாற்றிக்கொண்டு "த்₃ருஷ்ட்வா ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மானோ த₄ருதிம் ந விந்த₃ந்தி" [உன்னைக்கண்டு கலங்கிய மனமுடையவர்களாய் த₄ரிக்கமாட்டாதவர்கள் ஆகின்றனர்] என்று கூட்டியோ முதல் ஶ்லோகத்தைத் தனி அந்வயமாகக் கொள்ளவேண்டும். "அமீ ச த்வா, வக்த்ராணி தே" என்று இரண்டு ஶ்லோகங்களும் தொடங்குகையாலே, இரண்டையும் ஓரே அந்வயமாகக் கொள்ளமுடியாது. ஒன்றரை ஶ்லோகத்தாலே— அழிவின்பொருட்டு எம்பெருமான் வாயில் நுழையுமவர்களைச் சொல்லி, இனி அரை ஶ்லோகத்தாலே அவ்விஶ்வரூப எம்பெருமானின் பல்லிடுக்குகளிலே தலை நசுங்கிச் சிலர் அழிந்து கிடக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறது (கேசித்) கௌரவஸேனையிலுள்ள சிலர் விஶ்வரூப எம்பெருமானின் வாயிலுள்ள சிலர் என்றுமாம் (த₃ஶநாந்தரேஷு லக்₃நா) பல்லிடுக்குகளிலே தொங்குகின்றவர்களாய் (சூர்ணிதை உத்தமாங்கை₃ ஸந்த₃ருஶ்யந்தே) நசுங்கிய தலைகளையுடையவர்களாய்க் காணப்படுகின்றார்கள்.

> "செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த ஏழுலகும்
> மற்றிவை ஆவென்று வாய்ங்காந்து – முற்றும்
> மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனையல்லால்
> இறையேனும் ஏத்தாதென் நா" [முதல்திருவ 94]

என்று பொய்கையாழ்வார் இந்த ஶ்லோகங்களை அடியொற்றிக் கண்ணன் ப₄ாரதப்போரிலே காட்டின விஶ்வரூபத்தைக் கூறுவதாக அப்பிள்ளை உரையிலே பொருளுரைத்தார். மறையவர்க்கு என்பது பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாதி₃களைக் குறிக்கிறது. அவர்களும் இந்த விஶ்வரூபத்தைக் கண்டனர் என விளங்குகிறது

யாத₃வ ப்ரகாஶமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கீ₃தையில் சில இடங்களில் அதி₄காஶலோகங்களைப் படிக்கிறார்கள் என்று இங்கு தாத்பர்ய சந்த₃ரிகையில் ஸ்ரீதே₃சிகனால் காட்டப்பட்டது. அவையாவன — (1)“காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ”[3-37] என்னும் ஶ்லோகத்துக்குப் பிறகு

அர்ஜுந உவாச—

“ப₄வத்யேஷ கத₂ம் க்ருஷ்ண கத₂ம் சைஷ விவர்த₄தே |
கிமாத்மக கிமாசார தந் மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்ச₂த ||

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—

ஏஷ ஸூக்ஷ்ம பரஶ்ஶத்ரு தே₃ஹிநாம் இந்த்₃ரியைஸ்ஸஹ |
ஸுக₂ம் தத்ர இவாஸீநோ மோஹயந் பார்த₂ திஷ்ட₂தி ||
காமக்ரோத₄மயோ கே₄ார: ஸ்தம்ப₄ஹர்ஷ ஸமுத்₃ப₄வ: |
அஹங்காரோऽபி₄மாநாத்மா து₃ஸ்தர: பாபகர்மபி₄: ||
ஹர்ஷமஸ்ய நிவர்த்யைஷ ஶோகமஸ்ய த₃தா₃தி ச |
ப₄யம் சாஸ்ய கரோத்யேஷ மோஹயம்ஶ்ச முஹுர் முஹு: ||
ஸ ஏஷ கலுஷ க்ஷுத்₃ர: சி₂த்₃ரப்ரேக்ஷீ த₄நஞ்ஜய |
ரஜ ப்ரவ்ருத்தோ மோஹாத்மா மாநுஷாணாம் உபத்₃ரவ: ||”

[அர்ஜுனன் கூறினான்— கண்ணனே! க்ரோத₄மாகப் பரிணமிக்கும் இந்தக் காமம் எப்படி உண்டாகிறது? எப்படி வளர்கிறது? எந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது? எந்தச் செயலைச் செய்கிறது? கேட்கும் எனக்கு இதைக் கூறுவாயாக. ஸ்ரீப₄க₃வான் உரைத்தான்— பார்த்த₂னே! இந்த்₃ரியங்களோடு கூடிய ஶரீரமுடையவர்களுக்கு இது நுண்ணியதாய் மேலான்தான எதிரியாகும். அந்த ஶரீரத்திலேயே இனிதாக இருந்துகொண்டு ஜீவாத்மாவை மயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காமக்ரோத₄மயமான பெரிய இந்த எதிரி க₃ர்வத்தினாலும் விஷயஸுக₂த்தினாலும் உண்டாகிறது. தே₃ஹத்தையே ஆத்மாவாக அபி₄மானிக்கும் அஹங்காரரூபமாயிருக்கிறது தீவினைகளால் இது கடக்க அரிதாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கு இன்பத்தைப் போக்கித் துன்பத்தை இது தருகிறது. இவனுக்கு ப₄யத்தையும் விளைக்கிறது அடிக்கடி இவனை மயங்கவும் செய்கிறது த₄நஞ்ஜயனே! இவ்வெதிரி கலங்கியதாய், தாழ்ந்ததாய், ஸ்வரூப நாஶத்தை விளைப்பதற்கு ஸமயம் பார்த்திருப்பதாயுள்ளது. ரஜோகு₃ணத்தால் உண்டாவதாய் மனிதர்களுக்கு மயக்கத்தாலே விளையும் உபத்₃ரவமாய (தொல்லையாய்) இருக்கிறது] என்னும் ஶ்லோகங்களும், (2) கீ₃தை பதினோராவது அத்தியாயத்தில் இருபத்தேழு, இருபத்தெட்டு ஶ்லோகங்களுக்கு இடையில் அதாவது இவ்விடத்தில்—

"நாநாரூபை புருஷைர்வத்₄யமாநா
விஶந்தி தே வக்த்ரமசிந்த்யரூபம் |
யௌதி₄ஷ்டி₂ரா தா₄ர்தராஷ்ட்ராஶ்ச யோதா₄:
ஶஸ்த்ரை: க்ருத்தா விவிதை₄ஸ்ஸர்வ ஏவ ||

தி₃வ்யாநி கர்மாணி தவாத்₃பு₄தாநி
பூர்வாணி பூர்வேப்யருஷயஸ்ஸ்துவந்தி |
நாந்யோऽஸ்தி கர்த்தா ஜக₃தஸ் த்வமேகோ
தா₄தா விதா₄தா ச விபு₄ர் ப₄வஶ்ச ||

தவாத்₃பு₄தம் கிந்நு ப₄வேத்₃ஸஹ்யம்
கிம் வா ஶக்யம் பரத கீர்த்தயிஷ்யே |
கர்த்தாஸி லோகஸ்ய யதஸ் ஸ்வயம் விபோ₄
தவத்தஸ் ஸர்வம் த்வயி ஸர்வம் த்வமேவ ||

அத்யத்₃பு₄தம் கர்ம ந து₃ஷ்கரம் தே
கர்மோபமாநம் ந ச வித்₃யதே தே |
ந தே கு₃ணாநாம் பரிமாணமஸ்தி
ந தேஜஸோ நாபி ப₃லஸ்ய நர்த்₃தே₄ ||"

[பல ரூபங்களுடைய புருஷர்களாலே கொல்லப்படுகிறவர்களான பாண்ட₃வ கௌரவஸேனையில் சேர்ந்த போர்வீரர்கள் அனைவரும் பலவித₄மான ஆயுத₄ங்களால் வெட்டப்பட்டு நினைத்தற்கரிய உருவையுடைய உனது வாயில் நுழைகின்றனர். அத்₃பு₄தமாய பழைமையான உனது தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களை முன்னோர்களான ரிஷிகளும் துதிக்கின்றனர் இவ்வுலகுக்குக் கர்த்தாவும், அதை த₄ரிப்பவனும், அதற்கு அனைத்தையும் விதி₄ப்பவனும், அதை வியாபிப்பவனும், அதுக்கு ஸத்தையையளிப்பவனும் நீ ஒருவனே; வேறொருவருமில்லை எந்த அற்புதச் செயல்தான் உனக்குப் பொருந்தாததாய் உள்ளது? எச்செயல்தான் உனக்குப் பிறரைக்கொண்டு செய்யவேண்டியிருக்கிறது? உன் பெருமைகளைச் சொல்லுகிறேன் ஸர்வேஶ்வரனே! நீ உலகனைத்தையும் படைக்கிறவனாகையாலே உன்னிடமிருந்தே அனைத்தும் உண்டாகிறது உன்னிடமே அனைத்தும் அடங்கி நிற்கிறது (ஆகையால்) நீயே அனைத்துமாயிருக்கிறாய் மிக ஆஶ்சர்யமான செயலும் உனக்குச் செயற்கரியதல்ல உனது செயல்களுக்கு ஒப்புமில்லை உனது கு₃ணங்களுக்கும், தேஜஸ்ஸுக்கும், ப₃லத்துக்கும், செல்வத்திற்கும் ஓர் அளவில்லை] என்னும் ஶ்லோகங்களும் உள்ளனவாக எடுக்கப்பட்டன. இங்குள்ள 'தி₃வ்யாநி' என்று தொடங்கும் மூன்று ஶ்லோகங்களும் நாராயணீயராலும் எழுதப்பட்டுள்ளது

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः
समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीराः
विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥

यथा प्रदीप्तज्वलनं पतङ्गाः
विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकाः
तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥

28. யதா2 நதீ3நாம் ப3ஹவோऽம்பு3வேகா3:
ஸமுத்3ரமேவாபி4முகா2 த்3ரவந்தி ।
ததா2 தவாமீ நரலோகவீரா
விஶந்தி வக்த்ராண்யபி4விஜ்வலந்தி ॥

29. யதா2 ப்ரதீ3ப்தஜ்வலநம் பதங்கா3:
விஶந்தி நாஶாய ஸம்ருத்3த4வேகா3: ।
ததை2வ நாஶாய விஶந்தி லோகா:
தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்3த4வேகா3: ॥

---

(3) இப்பதினொராவது அத்தியாயத்தில் 39 வது ஶ்லோகத்தில் 'ப்ரபிதாமஹஶ்ச' என்று முடியும் பூர்வார்த்த4த்தையொட்டி — 'அநாதி3மாநப்ரதிமப்ரபா4வ: ஸர்வேஶ்வரஸ் ஸர்வ மஹாவிபூ4தி: । ந ஹி த்வத3ந்ய: கஶ்சித3ஸ்தீஹ தே3வ லோகத்ரயே த்3ருஶ்யதேऽசிந்த்ய கர்மா ॥" [நீ ஆதி3யற்றவன்; ஒப்பற்ற பெருமையுடையவன், அனைவரையும் நியமிப்பவனாயிருப்பவன், அனைத்தையும் பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டவன், தே3வனே! இம்மூவுலகிலும் நினைத்தற்கரிய செயல்களையுடையவன் உன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனுமில்லை. காணப்படவுமில்லை] என்னும் ஶ்லோகமும் அவரால் எழுதப்பட்டது. "இந்த ஶ்லோகங்கள் கீ3தையில் உள்ளனவா இல்லையா என்பதை தே3வனே அறிவான். (சங்கரர் முதலான) முன் வ்யாக்2யாதாக்களால் எடுக்கப்படாமையாலும், கீ3தை ஓதுபவர்களிடம் ப்ரஸித்3தி4 இல்லாமையாலும் ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர் இவற்றை ஆதரிக்கவில்லை. கீ3தாஶாஸ்த்ரத்தில் இவ்வளவு ஶ்லோகங்கள் உள்ளன என்று வ்யாஸர் முதலானோரால் எண்ணிக்கை சொல்லப்படவில்லை. பின்புள்ளார் சொல்லியிருப்பது நம்பத்தக்கதல்ல" என்று இங்கு தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது 26, 27.

ப₃ஹவ —பலவாயிருகதும், **நதீ₃நாம் அமபு₃வேக₃ா:**— ஆறுகளின நீரபபெருககுகள், **ஸமுத₃ரம ஏவ அபி₄முக₂ா**—கடலேயே நோககியவைகளாக **யத₂ா த₃ரவந்தி** —எப்படி ஓடுசினறனவோ, **தத₂ா**— அப்படியே, **அமீ நரலோக வீரா** —இந்த ராஜஸமூஹவீரர்கள், **தவ அபி₄விஜவலந்தி வகத்ராணி**—உனது பிரகாஶிக்கும வாய்களுககுளளே, **விஶந்தி**—நுழைகிறுாகள், **ஸம்ருத₃த₄வேக₃ா:**—வளரும் வேகத்தை உடையவைகளான, **பதங்க₃ா:**—விட்டிலகள், **ப்ரதீ₃பத ஜவலநம** - எரியும் நெருப்பிலே, **யத₂ா நாஶாய விஶந்தி**—எபபடி தம் அழிவின் பொருட்டு நுழைகின்றனவோ, **ததை₂வ**—அபபடியே, **ஸமருத₃த₄ வேக₃ா. லோகா: அபி**—வளரும வேகத்தையுடைய ராஜலோகவீரர்களும், **தவ**—உனனுடைய, **அபி₄விஜவலந்தி வக்த்ராணி**— எரியும வாய்களுக்குளளே, **நாஶாய விஶந்தி**—தம் அழிவின பொருட்டு நுழைகிறுாகள்

29\. **ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை நோக்கிபபோ**
யூற்றத தடையுமா ருெககுமே—சீற்றததுத
தீயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலக வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து.

சீற்றதது—கோபத்திஞலே, **தீ அமரும் நின் முகங்கள்**—கொழுநதுவிட்டு எரியும் உனது முகங்களே, **போயச் சென்று**—போயடைந்து, **புகுநது**—அவற்றினுள புகுந்து, **உலக வீரர் எல்லாம்** — ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரும், **அடையுமாறு**—அடைகின்ற தனமை, **ஆற்றின் புனல் வேகம்**—ஆறுகளின் நீரபபெருக்குகள, **ஆழியிடை நோககிப் போய**—கடலைக் குறிததுச்சென்று, **ஊற்றதது**—வேகமாக, **அடையுமாறு**—சேரும் தன்மையை, **ஒககுமே**—ஒததிருக்கும.

॥भा॥ एते राजलोका बहवो नदीनामम्बुप्रवाहाः समुद्रमिव,

30. ஓஙகி யெரிமுகததி லோடியே விடடிலெலலா
மாஙகு விழுமா றதுபோல—வீஙகுலக
முனமுகங்க டனனிடையி லுறறே விழுஙகண்டாய
தன்முகஞ்செய நாசததைச சா॥நது.

விடடில எலலாம—விடடிலகள அனைததும், **ஓங்கி எரி முகததில**—கொழுநதுவிட்டு எரியும நெருபபை நோக்கி, **ஓடியே**—ஓடிசசெனறு, **ஆங்கு**—அதிலேயே, **விழுமாறு அதுபோல**—விழுகினறதுபோலே, **ஈஙகு**—இபபோாககளத தில, **உலகம**-ராஜலோகவீரர்கள், **தனமுகம செய நாசததை சாரந்து**—தமது அழிவைததேடி, **உன முகஙகள தன இடையில் உறறே**—உன வாயகளுககு நடு விலே நுழைநது, **விழும கணடாய**—விழுகிறார்கள

28, 29 உப₄யஸேனையிலும உள்ளவர்கள எமபெருமானுடைய வாயில விழுகினறமைககு நதீ₃பரவாஹஙகள ஸமுத்₃ரததில விழு வதையும, விடடிலகள விளககில விழுவதையும முறையே இரணடு ஶலோகஙகளில த₃ருஷடாநதமாகக காட்டுகிறான. நதி₃களும தம வேக₃ததாலேயே கடலில விழுநது தததம நாமரூபஙகளை இழக கினறன. விட்டிலகளும தம வேக₃ததாலேயே விளககில் விழுநது அழிகினறன. அதுபோல ஸேனை வீராகளும் தம்முடைய போா முயறசி வேக₃ததாலேயே எமபெருமானின வாயில விழுநது அழி கினறாகள எலலா நதி₃களும கடல ஒனறிலேயே விழுகினறன. எலலா விட்டில்களும விளககிலேயே விழுகினறன. அதுபோல ஸேனை வீராகளும எமபெருமானது வாயிலேயே விழுகிறாகள. கடலும விளககும ஒரு செயலைச செயயாமலிருககும்போதே முறையே நதிகளும விடடிலகளும அழிவதறகுக காரணமாய நிறகினறன. அதுபோலவே எமபெருமானும வெளிபபடையாக எசசெயலையும செய்யாமல ஸேனை வீராகள் அழிவதறகுக் காரணமாய நிறகின்றான — என்னும ஒற்றுமைகள் குறிக்கொளளத்தககன. (ப₃ஹவ நதீ₃நாம அம்பு₃வேக₃ா ஸமுத்₃ரம் ஏவ அபி₄முக₂ா யத₃ா த₃ரவநதி) பல நதிகளுடைய நீரபபெருககுகள கடலைக குறிததே எபபடி ஓடுகினறனவோ. 'அமபு₃வேக₃ா' என்னு மிடததில வேக₃ஶப்₃த₃ம வேக₃ததையுடைய பரவாஹததைக குறிக

प्रदीप्तज्वलनमिव च शलभाः तव वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति स्वयमेव त्वरमाणा आत्मनाशाय विशन्ति॥ २८ ॥ २९ ॥

கிறது "வேக₃ம கடலைககுறிதது ஓடுகிறது" எனபது பொருந தாதனறே (தத₂ா அமீ நரலோகவீரா தவ வகதராணி விஶநதி) அவவணணமே இரு ஸேனைகளிலுமுளள ராஜஸமூஹவீராகள உனது வாயகளிலே நுழைகினறாகள அநத வாய்கள எபபடிப படடவை? எனில (அபி₄விஜவலநதி) நதி₃களெல்லாம தமமிடம் சேரபபெறற கடலபோலே பிரகாஶிககினறன எனறு கருதது. (ஸமருத₃த₄வேக₃ா பதஙக₃ா பரதீ₃ப்தஜவலநம யத₂ா நாஶாய விஶநதி) வளரும வேக₃த்தையுடைய விடடிலகள் கொழுநதுவிட் டெரியும விளககிலே தம் அழிவினபொருட்டு எபபடி விழுகினறனவோ. பதஙக₃ஶப₃த₃ம பொதுவாகப் பறவைகளை குறிககுமாயினும் இஙகு விளககில விழுகின்றவையாகக கூறுகையாலே விட்டிலகளை குறிக கின்றது (பரதீ₃ப்தஜ்வலநம நாஶாய விஶநதி) விடடிலகளின இறககை வேக₃ததாலே சிறிய விளககாயிருநதால அணைநதுமபோகலாம். 'பரதீ₃பதஜவலநம நாஶாய' எனபதால தான அணையாமல் விடடில களின அழிவுககே காரணமாகிறது என உணர்ததப்படுகிறது. (ததை₂வ ஸமருத₃த₄வேக₃ா லோகா தவ அபி₄விஜவலநதி வகதராணி நாஶாய விஶநதி) அவவணணமே வளரும போா முயறசி வேக₃ததையுடைய ராஜஸமூஹவீராகள கொழுநதுவிட் டெரியும ப₄க₃வானது வாயில விழுகினறனா. இஙகு "லோகா "என்று படிததிருநதபோதிலும எலலா உலகஙகளையும இபபத₃ம சொலலாது. முதல ஶலோகததில சொலலபபடட நரலோக வீராகளையே குறிககும பாணட₃வஸேனையில சிலரே அழியப போகிறாகளாகை யாலும, அடுதத ஶலோகத்தில "ஜக₃த் பரதபநதி" [உமது கிரணங கள் உலகனைத்தையும தபிககசசெய்கினறன] எனறு ஸாவலோகஙக ளுககுத தாபம சொலலபபடுகிறதேயொழிய விநாஶம் சொலலபபட விலலையாகையாலும இநத லோகஶப₃த₃ம உப₄யஸேனையிலும அழியபபோகும ராஜஸமூஹததையே குறிககிறது. "அபி₄விஜவலநதி" எனனும பத₃ம முநதின ஶலோகததில "வகதராணி" எனனும பத₃த துககு விஶேஷணமாகப படிக்கபபட்டபோதிலும் இஙகுளள 'வகதராணி' எனனும பத₃ததுககும விஶேஷணமாகக கொளளத தககது. 'பரதீ₃பதஜவலநம' (கொழுநதுவிடடெரியும விளககு) எனனும த₃ருஷ்டாநததத்துக்குப பொருததமாயிருககும. "ஸமருத₃த₄ வேக₃ா" எனனும பத₃ம 27 ம் ஶலோகததிலுள்ள "த்வரமாணா"

लेलिह्यसे ग्रसमानस्समन्ताल्लोकान् समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो॥ ३०॥

30. லேலிஹ்யஸே க்$_3$ரஸமாநஸ்ஸமந்தாத
லோகாந ஸமக்$_3$ராந வத$_3$நைர்ஜ்வலத$_3$பி$_4$:।
தேஜோபி$_4$ராபூர்ய ஜகத்ஸமக்$_3$ரம
ப$_4$ாஸஸ்தவோக$_3$ரா ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ'॥

விஷ்ணோ '— விஷ்ணுவே !, **ஸமக$_3$ராந லோகாந** — ராஜஸமூஹம முழுவதையும், **ஜவலத$_3$பி$_4$: வத$_3$நை** — ஒளிவீசும வாயகளாலே, **க்$_3$ரஸமாந** — விழுங்குகின றவனாய, **ஸமநதாத லேலிஹ்யஸே** — (உதடு முதலானவற்றை)

எனனும பத$_3$ததின விளககமாகும. கடலில விழுநது நதீ$_3$பரவாஹம அழிவதாவது—அவைகளின நாமரூபஙகளும ஆகாரஙகளும மாறுவதே யாகும. நீருககு அழிவிலலையனறே. விட்டிலகள அழிவதாவது சாமப லாகிற வேறு த$_3$ரவ்யமாக மாறுகையேயாகும. ஸேனைவீரர்கள் எம பெருமான வாயகளில விழுநது அழிவதிலும இபபடி இரணடு வகையுமுணடு எனபதை உணர்ததுவதறகாக இரணடு த$_3$ருஷ டாநதஙகளைக கூறுவதாககொளளலாம. அனறிககே பரவாஹ த$_3$ருஷடாநததததிலை "தொககிலஙகு யாறெலலாம பரநதோடித தொடு கடலே புககனறிப புறமநிறகமாட்டாத மறறவைபோல" [பெருமாள திரு 5-8] "பெயரும் கருஙகடலே நோககுமாறு" [முதலதிருவ 67] எனகிறபடியே ஆறுகள தாம கடலைசசேருவதைத தடுததுககொளள முடியாததுபோல இநத நரலோக வீரர்கள எமபெருமான வாயில விழுவதைத தாம தடுததுககொளளமுடியாது எனபதைக காட்டு வதறகாக முதல த$_3$ருஷடாநதமும, விட்டிலகள தாமே விருமபித தம முயறசியால விளககில விழுவதுபோலே இநத நரலோகவீரர் களும தாமே போரை விருமபித தமது முயறசியாலேயே எமபெருமான வாயில விழுகிறர்கள எனறு காட்டுவதறகாக இரணடாவது த$_3$ருஷ டாநதமும எடுததுககொளளபபட்டது எனறும கொளளலாம. எவவளவு நதிகள விழுநதாலும நிறைநதுவிடாத கடலபோலே எமபெருமான இருககினறுன் எனறு காட்டுவதறகாக முதல த$_3$ருஷ டாநதமும, விளககில் விட்டிலகள்போலே விழுநது வீரர்கள சடக கென அழிகிறர்கள எனறு காட்டுவதறகாக இரணடாவது த$_3$ருஷ டாநதமும எடுககபபட்டதாகவும கொளளலாம. 28,29.

॥ भा ॥ राजलोकान् समग्रान् ज्वलद्भिर्वदनैर्ग्रसमानः कोपवेगेन तद्रुधिरावसिक्तमोष्ठपुटादिकं लेलिह्यसे—पुनः पुनर्लेहनं करोषि। तव

எல்லாப்புறமும பலமுறை நக்கிக்கொடுக்கிருய, **தவ**—உன்னுடைய, **உக்₃ரா. ப₄ாஸ**—கடுமையான கிரணங்கள், **தேஜோபி₄**—(தம்முடைய) ஒளியினலே, **ஸமக்₃ரம் ஜக₃த**—உலகனைத்தையும, **ஆபூர்ய**—நிறைத்து, **ப்ரதபந்தி**—வாட்டுகின்றன

---

31. ஓஙகு மெரிமுகஙக ளாலே யுலகனைததும்
வாங்கி விழுஙகிபபின வாயநக்கு—மாஙகுனது
பேரொளிதந் தேசாற பெருகத தபிபபிக்கும்
பாருலக மெஙகும் பரந்து.

உலகு அனைததும் — ராஜஸமூஹம் முழுவதையும், **ஓஙகும் எரிமுகங்களாலே** — கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே, **வாஙகி விழுங்கி**—உள்ளிழுதது விழுஙகி, **பின**—அதற்குபபின, **ஆஙகு வாயநககும்**—வாயிலுளள உதடுகள் முதலானவற்றை நககிக்கொடுககும், **உனது**—உனனுடைய, **பேர் ஒளி**—மிககக்டுமையான கிரணங்கள, **தம தேசால்**—தமது ஒளியாலே, **பார் உலகம் எங்கும் பரநது**—உலகனைததையும வியாபிதது, **பெருக தபிபபிககும்**—மிகவும் வாட்டும்

---

30. ஆறுகள அனைததையும தனனுடகொளளும கடலபோலவும, விட்டிலகள அனைததையும தனனிடம இழுககும தீவட்டிபோலவும எமபெருமான இருககிருன் எனறும, கடலில விழும ஆறுகள் போலவும, தீவட்டியில விழும விட்டில்கள் போலவும ராஜஸமூஹவீரர்கள தாஙகளே வேக₃மாக எமபெருமான வாயில விழுகிருர்கள எனறும சென்ற இரு சுலோகஙகளில கூறுகையாலே இவர்களை அழிககும விஷயததில அவன செயலறறிருககிருனே எனனும ஐயமெழக கூடும். இவன செய்யும் செயலைககாட்டி அநத ஐயததைதத தவிர்ககிறது இநத ஶ்லோகம அரசர்களுடைய அழிவுககு அவரவர் செய்யும போர்முயற்சி முதலான செயலகளே காரணமாகின்றன அச்செயலகளால விளைநத கோபம முதலானவற்றோடு

अतिघोरा भासः—रश्मयः तेजोभिः—स्वकीयैः प्रकाशैर्जगत्समग्रमापूर्य प्रतपन्ति ॥ ३० ॥

கூடிய எம்பெருமான் அவர்களை அழிக்கிருன் என்கிறது (ஸமக்₃ராந் லோகாந்) ராஜஸமூஹம் அனைத்தையும். இங்கு ஸர்வலோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் ப்ரகரணமல்லாமையாலே, சென்ற சுலோகத்தில் போலே இங்கும் லோகஶப்₃த₃ம் ராஜஸமூஹத்தைக் குறிக்கிறது. ஸமக்₃ரஶப்₃த₃ம் போர் புரியக்கூடியிருக்கும் அரசர்களில் அழியப் போகும் அனைவரையும் காட்டுகிறது (ஜ்வலத்₃பி₄ வத₃நை: க்₃ரஸமாந:) கொழுந்துவிட்டெரியும் வாய்களாலே விழுங்குகின்றவனுய. (லேலிஹ்யஸே) கோபவேக₃த்தாலே—அவ்வரசர்களின் ரத்தத்தாலே நனைந்திருக்கும் உதடுகள் முதலானவற்றை மறுபடியும் மறுபடியும் நக்கிக்கொடுக்கிருய நக்கிக் கொடுப்பதற்கு விஷயம் வேண்டுமாகையாலே "அரசர்களின் ரத்தத்தால் நனைந்துள்ள உதடுகள் முதலானவற்றை" என்ற தொடர் வருவித்துக்கொள்ளப்பட்டது. விழுங்குவதாகவும் நக்குவதாகவும் கூறுகையாலே த்₃ரௌபதீ₃மானப₄ங்க₃ம் போன்ற பல தீச்செயல்கள் புரிந்த அவ்வரசர்களின் மேலுள்ள கோபவேக₃ம் அவர்களை அழித்தபின்பும் அடங்கவில்லை என்று விளங்குகிறது. "க்ரியா ஸமபி₄ஹாரே யங்" என்னும் இலக்கண விதி₄ப்படி 'லேலிஹ்யஸே' என்னும் பத₃த்திலுள்ள 'யங்' ப்ரத்யயம் மறுபடியும் மறுபடியும் (உதடுகளை) நக்கிக்கொடுத்தலாகிற க்ரியா ஸமபி₄ஹாரத்தைக்காட்டுகிறது. ஆக ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியால் அழியவிருக்கும் அரசர்கள் விஷயத்தில் இவன் செயல் காட்டப்பட்டது. இனி, பிற்பாதியால் வெளியுலகத்தைக் குறித்த இவனுடைய செயல் விளக்கப்படுகிறது. (தவ உக்₃ரா: பா₄ஸ:) உனது கடுமையான கிரணங்கள். (தேஜோபி₄ ஸமக்₃ரம் ஜக₃த் ஆபூர்ய) தமது ஒளிகளாலே உலகனைத்தையும் வியாபித்து 'பா₄ஸ:' 'தேஜோபி₄:' என்னும் பத₃ங்களிடையே புநருக்தி இல்லாமைக்காக முதல் பத₃ம் எம்பெருமானுடைய கிரணங்களையும் இரண்டாவது பத₃ம் அக்கிரணங்களின் ஒளிகளையும் சொல்லுவதாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (ப்ரதபந்தி) மிகவும் தபிக்கச்செய்கின்றன. அவைகளையும் விழுங்க நினைத்து வாட்டுவது போலே தோற்றுகின்றன. அன்றிக்கே "இந்த ராஜஸமூஹங்களை விழுங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வெளியுலகில் உள்ள பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் அக்காட்சி பொறுக்கவொண்ணுததாயிருக்கிறது" என்றும் கருத்துரைக்கலாம் (பா₄ஸ: தேஜோபி₄ராபூர்ய ப்ரதபந்தி விஷ்ணே!) நீ எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவாகையாலே உனது கிரணங்கள் தம ஒளியாலே உலகெங்கும் வியாபித்து வாட்டுவது வியப்பல்ல என்று கருத்து. 30.

आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं नहि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम्॥ ३१॥

31. ஆக்₂யாஹி மே கோ ப₄வாநுக்₃ரரூபோ
நமோऽஸ்து தே தே₃வவர ப்ரஸீத₃।
விஜ்ஞாதுமிச்ச₂ாமி ப₄வந்தமாத்₃யம
நஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்॥

தே₃வவர!—தே₃வர்களில தலைசிறந்தவனே!, **உக்₃ர ரூப ப₄வாந்** — மிகக கடுமையான உருவததையுடைய தேவரீர், **க** —என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்? (என்று) **அத₃யம் ப₄வந்தம்** — ஆதி₃ காரணரான தேவரீரைப் பற்றி, **விஜஞாதும்** —அறிநதுகொள்ள, **இச்ச₂ாமி**—விரும்பு கிறேன. **தவ ப்ரவ்ருததிம**—நீர் செயய விரும்புவதை, **நஹி ப்ரஜாநாமி**—அறிகினறேனலலேன் **மே**—எனக்கு, **ஆக்₂யாஹி**—அதைச் சொலலுவீராக. **தே நமः அஸ்து**—உமக்கு எனது வணககம உரிததாகுக **ப்ரஸீத₃**—அருள் புரிவீராக.

---

32. இககொடிய ரூபா வெவனீ யெனககியம்பாய
தககுனக்கு நானபணிநதேன் றணணளிசெய-மிக்கமுத
லானவுனே யிச்சிபப னுய்நதறிவான றேவவரா
நானறியே னுனசெயதி நனகு.

தேவவரா!—தேவர்களில தலைசிறந்தவனே! **இக்கொடிய ரூபா!**—இத்தகைய கொடுமையான உருவத்தை உடையவனே! **நீ எவன**—நீ எனன செயய விருமபுகிருய் (எனறு) **மிகக முதலான உனே**—ஆதி₃காரணமான உனனே, **ஆயந்து அறிவான் இச்சிபபன** — ஆராய்நது அறிந்துகொளள விரும்புகிறேன **உன் செயதி**—நீ செய்யவிருமபுவதைப பறறி, **நான்**—நான, **நனகு அறியேன்**—தெளிவாக அறிகினறேனலலேன, **எனககு இயமபாய**—எனக்கு அதைச சொலலுவாயாக, **உனககு**—உனககு, **நான்**—நான, **தககு**—தககபடி, **பணிநதேன**—வணஙகினேன, **தணணளிசெய**—அருள்புரிவாயாக.

। भा ।। दर्शयात्मानमव्ययम् (४) इति तवैश्वर्यं निरङ्कुशं साक्षात्कर्तुं प्रार्थितेन भवता निरङ्कुशमैश्वर्यं दर्शयताऽतिघोररूपमिदमाविष्कृतम्। अतिघोररूपः को भवान् - किं कर्तुं प्रवृत्त इति भवन्तं ज्ञातुमिच்छामि। तवाभिप्रेतां प्रवृत्तिं न जानामि। एतदाख्याहि मे।

---

31. இவவணணமாக மிகவும கடுமையான விஶவரூபதூாஶநத்தைப பொறுககவலலமையறற அாஜுனன், தனது எலலா ஐஶவாயஙகளையும் வெளியிடததொடஙகிய கணணன அததகைய கடுமையான திருமேனியைக காட்டுவதறகான கருததைக் கூறி, மறுபடியும அருளபொழியும திருமேனியை ஏறறுககொள்வதற்குறுபபான அருளைக கைககொளளவேணடும என்று விணணப்பிததுக்கொள்கிறுன இநத ஶலோகததில். (உகரரூப. பவாந் கஃ - விஜஞாதும இசசாமி) "தூாஶயாதமாநமவயயம" [11-4] எனறு உனது எலலையறற ஐஶவர்யததை நேரில் காணவேணடும எனறு நான பிராாததிததேன. அதனபடி உனது எல்லையறற ஐஶ்வர்யததைககாட்டும நீ மிகக்கோரமான இந்த உருவததை வெளிப்படுததிஞய இததகைய கடுமையான உருவததையுடைய நீ எனன செயய முற்பட்டிருககிறுய எனறு நான உனனிடமிருநது அறியவிரும்புகிறேன. "கோ பவாந" [நீயார்] எனனும கேள்விககு அவனுடைய பெயர் முதலானவறறைக கேட்பதில கருதது இருக்கமுடியாது. இவன் ஸர்வேஶவரனை கணணனே எனபதை அர்ஜுனன நேரேயும அறிவான. பலர் உபதேஶிததும இருககிறுர்கள. ஆகையால இந்தக கேள்விககு "பக்தனுன எனக்கு இநத பயஙகரமான உருவததைக் காட்டுவதறகுக கருத்தென்ன?" எனறு கேடபதிலேயே தாத்பர்யம் கொள்ள வேணடும. "விஜஞாதும இசசாமி" எனபதை "ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ பரவ்ருத்திம" [உனது செயலை நான அறிகினறேனலலேன] என்று கடைசிப பாதத்தாலே விளககியிருககையாலே, "நீ எனன செய்யவிரும்புகிறுய" என்று அறிவதறகாகவே "நீ யார்" என்னும கேள்வி கேடகப்படுகிறது எனறு தெரிகிறது (ஆத்யம பவநதம) எனனும பகுதியாலே 'கணணன ஆதிகாரணன' எனனும தெரிநத அமஶததையும "விஜஞர்துமிசசாமி" என்னும பகுதியாலே அவன எனன செயயவிரும்புகிறுன எனனும தெரியாத அமஶததையும குறிப்பிடுகிறுன். (ஆக்யாஹி மே) எனக்கு இதைச சொல்லுவாயாக பதில சொல்லுமபோதும கணணன தான் செய்ய முறபட்டிருக்கும் காரியத்தையே கூறுகிறுனுகையால இபபடியே பொருள்கொளளவேண்டும.

नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद — नमस्तेऽस्तु सर्वेश्वर!। एवं कर्तुमनेनाभिप्रायेणेदं संहृत्य रूपमाविष्कृतमित्युक्त्वा प्रसन्नरूपश्च भव॥ ३१॥

"கண்ணனது உருவில ஓா அசுரனோ அரக்கனோ இப்படி வந்து கோரவுருவைக் காட்டுகிறானோ என்று ஐயமுற்று 'நீ யார' என்று அர்ஜுனன கேட்கிறான" என்று சிலர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்பது இதிலிருந்தே விளங்கும். பதிலில 'நான் அசுரனோ அரக்கனோ அலல' என்று சொலலாமல, தான செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தையேயன்றோ சொலலுகிறான கண்ணன. பதிலில கண்ணன விஶ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டபின்னும் தான செய்யப்போகும் காரியத்தையே விளக்கமாகக் கூறுகிறானாகையால, (ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் விஜ்ஞாதும் இச்சா₂மி) என்றதற்கு விஶ்வரூபத்தோடு கண்ணன செய்ய முற்பட்டிருக்கும் காரியத்தைக் கேட்பதில அர்ஜுனனுக்கு நோக்கிலலை. "நீ காலக்ரமத்தில செய்ய விரும்பியிருக்கும் காரியம் யாதென்று அறிகின்றேனலலேன, அதை அறிய விரும்புகிறேன" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும் (தே₃வவர) பிரமன உருத்திரன முதலான எலலாத தே₃வர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஸர்வேஶ்வரனே! (நமோऽஸ்து தே) உலகனைத்தையும உடையவனான உனக்கு, உனது உடைமையான நான எனது ஶேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க வணக்கத்தைச் செலுத்துகிறேன. "ஏகத்வய பரம ஶேஷீ ஶேஷா ஏகதார ஈரிதா । ஏகத்ருஏகத்வயப₄ாவோऽயம ந பரயோஜந பூர்வக ॥" [மேலான ஶேஷியான நாராயணனே வணங்கத்தக்கவன, மற்ற அனைவரும அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே அவனை வணங்க உரியவர்களாகவே சொலலப்படுகின்றனர் இப்படி இவர்கள் வணங்குகிறவர்களாகவும், அவன வணங்கத்தக்கவனாகவுமிருப்பது ஒரு பயன் கருதியன்று.] என்று அஹிர்பு₃த்₄ந்யஸம்ஹிதையிலும் [52 7] சொலலப்பட்டதன்றோ. (ப்ரஸீத₃) உனது விஶ்வரூபத்தைக் கண்டு நடுங்கும் என்னிடம அருள்கூர்ந்து பழையபடி உனது அருள் வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக, ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால, "நான் இன்னது செய்வதற்காக, இன்ன கருத்தாலே அனைவரையும அழிக்கும இந்த விஶ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் எனக் கூறிவிட்டு, பழைய அருளுருவத்தைக் கொள்வாய" என அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பிரார்த்தித்தானாயிற்று. 31.

॥ भा ॥ आश्रितवात्सल्यातिरेकेण विश्वैश्वर्यं दर्शयतो भवतो घोररूपाविष्कारे कोऽभिप्राय इति पृष्टो भगवान् पार्थसारथिस्स्वाभिप्रायमाह—पार्थोद्योगेन विनाऽपि धार्तराष्ट्रप्रमुखमशेषं राजलोकं निहन्तुमहमेव प्रवृत्त इति ज्ञापनाय मम घोररूपाविष्कारः, तज्ज्ञापनं च पार्थमुद्योजयितुमिति।

श्रीभगवानुवाच—

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो
लोकान् समाहर्तुमिह प्रवृत्तः।
ऋतेऽपि त्वा न भविष्यन्ति सर्वे
येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—

32. காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத ப்ரவ்ருத₃தே₄ா
லோகாந ஸமாஹாத்துமிஹ பரவருததः।
ருதேऽபி தவா ந ப₄விஷயந்தி ஸாவே
யேऽவஸதி₂தாः பரதயநீகேஷு யோத₄ாः॥

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—ஸ்ரீ ப₄க₃வான் பின்வருமாறு கூறலுற்றான் — **லோகக்ஷய கருத**—(இங்குள்ள ஆஸுரமான) ராஜலோகத்தை அழிக்கின்றவனாய, **பரவருத்₃த₄**—இந்த கோ₄ரரூபத்துடன் வளர்ந்திருக்கும் நான, **காலः அஸமி**—(இந்த ராஜலோக வீரர்களின் ஆயுள் முடிவைக் கணக்கிடும்) காலனாயிருக்கிறேன். **லோகாந**—இந்த ராஜலோகத்தை, **ஸமாஹர்த்தும்**—நானே முன்னின்று அழிப்பதற்கு, **இஹ**—இந்தப் போர்க்களத்தில, **பரவருத்தः**—முற்பட்டிருக்கிறேன; **பரதயநீகேஷு**—(உனக்கு) எதிரப்படையில, **யே யோத₄ாः அவஸ்தி₂தாः**—யாவர் சில வீரர்கள் (போர்புரிய) நிற்கின்றார்களோ, **ஸர்வே**—அவர்கள் அனைவரும், **தவா ருதே அபி**—நீ இல்லாவிடினும், **ந ப₄விஷ்யநதி**—(எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே) அழியத்தான் போகின்றார்கள்

33. இததகவு பார்தத னியமப விறையுரைத்தான்
மெயததகவில் காலன் மிகுநதுலகை—யொதழொழிக்க
லுறறே னுனையொழிந்திங் கொன்னலராய் நின்றூர்கள்
மறறூரு முயயார் மடிநது.

இததகவு பார்ததன் இயமப — இவ்வண்ணமாக அாஜுனன கூற, **இறை**—ஸர்வேமவரனை சணணன, **உரைததான்**—(பினவருமாறு) கூறலுற்றூன்—**மெய்த தகவில் காலன்**—உணமையிலேயே (கொடியவர்களின ஆயுள் முடிவைக கணககிடும்) கருணையற்ற காலன நான். **உலகை ஒதது**-இநத ராஜலோகததிலுளள அனைவரையும, **மிகுநது**—விமவரூபமெடுதது வளாநது, **ஒழிக்கல் உறறேன்**—அழிகக முற்பட்டிருக்கிறேன **இங்கு**—இப்போாககளததில, **ஒன்னலராய நின்றூர்கள் மற்று ஆரும்**—(உனக்கு) எதிரிகளாய் நினறவர்கள் அனைவரும், **உனை ஒழிந்து**—நீ இலலாவிடிலும், **மடிநது**—(எனது ஸங்கற்பத்தாலேயே) அழிந்து, **உயயார்**—உயிர வாழாமற போவாாசள.

---

32. இனி மூனறு மலோகஙகளாலே கணணன அாஜுனனுககு பதிலுரைககிறுன. "அடியவனுன எனனிடம வாதஸலயமிகுதியாலே, உமது ஐமவாயம முழுவதையும காட்டிய தேவரீா கோ₄ாமான இநத விமவரூபததைக காட்டியது எனன கருததாலே எனபது எனககு விளஙகவிலலே. தேவரீா எனன செயய விருமபுகிறீா எனறும, எனன கருததாலே இநத அழிககும் ரூபததைக காட்டினீா எனறும விளககவேணடும" எனபது அாஜுனனின கேளவி. இதறகு இநத மூனறு மலோகஙகளில ஜஞானம மகதி முதலான குணங்கள் நிறைநதவனுன பாாதத₂ஸாரதி₂ பதில கூறுகிறுன். "அாஜுனு! உன முயறசியிலலாமலேயே து₃ர்யோத₄னுதி₃யர் முதலான ராஜலோக வீராகளை நானே கொலல முறபடடுவிட்டேன எனறு அறிவிபபதறகாகவே இநத கோ₄ாரூபததைக காட்டினேன. அபபடி அறிவித்ததும உனனைப போாபுரியவைககவேணடும எனனும கருததாலேயே" எனபது பதிலின ஸாரம. (காலோऽஸமி) நான காலமாகிறேன. இஙகு கலா முஹூாததம முதலானவையாயிருககும காலததை மாததிரம சொலலுவதாககொணடால, "நான காலமாகிறேன" எனறு எமபெருமான சொலலுவது பொருநதாது, ஆகையால் இநத₃ா

॥ भा ॥ कलयति—गणयतीति कालः ; सर्वेषां धार्तराष्ट्रप्रमुखानां राजलोकानामायुरवसानं गणयन्नहं तत्क्षयकृत् घोररूपेण प्रवृद्धो राजलोकान् समाहर्तुम्—आभिमुख्येन संहर्तुमिह प्रवृत्तोऽस्मि। अतो मत्संकल्पादेव त्वामृतेऽपि—त्वदुद्योगमृतेऽपि एते धार्तराष्ट्रप्रமுखாஸ்தவ

பராணுதி₄கரணத்திற்போலே காலத்திற்கு அந்தர்யாமியாகிறேன் என்றே கொள்ளவேண்டும். அல்லது ஆகாசபராணுதி₄கரணங்களிற்போலே "கலயதி—க₃ணயதி இதி கால" என்று 'எதிரிகளின் ஆயுள்முடிவைக் கணக்கிடும் காலனாகிறேன்' என்று யௌகி₃கமான பொருளைக்கொள்ளவேண்டும் அல்லது, ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂தி காலங்களிலும் வேறுபட்ட ஸம்ஹாரகாலத்திற்கு அபி₄மானியான ஊழிமுதல்வனானவனுடைய கறுத்த திருமேனியோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். எப்படிக்கொண்டாலும் "கலயதி-க₃ணயதி இதி கால" [எதிரிகளின் ஆயுள்முடிவைக் கணக்கிடுவது காலம்] என்னும் வ்யுத்பத்தியினால் தேறும் பொருள் ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தியதாகையால் கைக்கொள்ளத்தக்கது. 'கல்'தா₄துவுக்கு ஸம்ப₃ந்த₄ம் முதலான மற்றும் பல பொருள்கள் இருந்தபோதிலும், ஸம்ஹாரப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்திய 'க₃ணநம்' [கணக்கிடுதல்] என்னும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. த்ருதராஷ்டர புத்திரர்கள் முதலான ராஜலோகவீரர்கள் அனைவரது ஆயுள்முடிவு காலத்தைக் கணக்கிடும் காலமாகிறேன் என்பது திரண்டபொருள். (லோகக்ஷயக்ருத) அந்த ராஜலோகவீரர்களின் அழிவைச் செய்பவனாகிறேன் 'லோக'ஶப்₃த₃ம் 29-வது ஶ்லோகத்திற்போலே ராஜலோக வீரர்களைக் குறிக்கிறது. (ப்ரவ்ருத்₃த₄) அனைவரையும் வாயிலிட்டுக் கொள்ளுகையாலே கோ₄ரமான விஶ்வரூபத்தோடு வளர்ந்தவனாய். (லோகாந் ஸமாஹர்த்துமிஹ ப்ரவ்ருத்த) ராஜலோகத்தை நானே முன்னின்று அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன். "ஸமாஹர்த்தும்" என்னும் பத₃த்திற்கு 'ஒன்றுக்கச் சேர்ப்பது' முதலான பொருள்கள் ஸம்ஹாரப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது. வெறும் ஸம்ஹாரத்தை அப்பத₃த்திற்குப் பொருளாகக்கொண்டால், 'லோகக்ஷயக்ருத' என்னும் பத₃த்தோடு புநருக்தி ஏற்படும். ஆகையால், "ஸம்" "ஆ" என்னும் இரு உபஸர்க₃ங்களுக்கும்சேர "ஆபி₄முக₂யத்தோடு (நானே முன்னின்று) ஸம்ஹாரம்செய்ய முற்பட்டிருக்கிறேன்" என்று பொருள்கொள்வதே பொருந்தும். எனது ஆட்களைக்கொண்டு இவர்களை அழிக்காமல் நானே நேரே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன் என்று கருத்து. எனது

प्रत्यनीकेषु येऽवस्थिता योधाः, ते सर्वे न भविष्यन्ति—विनङ्क्ष्यन्ति ॥ ३२ ॥

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव
निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

33. தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட₂ யஶோ லப₄ஸ்வ
ஜித்வா ஶத்ரூந் பு₄ங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்₃த₄ம் ।
மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ
நிமித்தமாத்ரம் ப₄வ ஸவ்யஸாசிந் ॥

ஸங்கல்பத்தாலே அழிக்கமுற்பட்டிருக்கிறேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "மநஸைவ ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய। தஸ்ய அரிபக்ஷக்ஷபணே கியாந் உத்₃யம விஸ்தர ॥" [வி-பு 5-22-15] [மனத்தாலேயே உலகைப் படைப்பதையும் அழிப்பதையும் செய்பவனுக்கு எதிரிகளை அழிப்பதற்குப் பெரிய முயற்சி தேவையில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ முற்பாதியில் சொன்ன அர்த்த₂த்தால் தேறப்போகும் நிகழ்ச்சியைப் பிற்பாதியால் சொல்லுகிறன—(யே யோத₄ா ப்ரத்யநீகேஷு அவஸ்தி₂தா:-(தே) ஸர்வே த்வா ருதே அபி ந ப₄விஷ்யந்தி) எந்த வீரர்கள் உனக்கு எதிர்ப்பக்ஷத்தில் உள்ளனரோ அவர்கள் அனைவரும் உனது போர் முயற்சியில்லாவிட்டாலும் எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே அழியப் போகிறவர்களே. உன் கையில் வில் நீ ஆட்டியபடி ஆடுவதுபோல என்னால் நீ ஆட்டிவைக்கப்பட்டு, இவர்களை அழிக்கும் கருவியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாய். ஆகையால் உனது போர்முயற்சியில்லாவிடிலும் நான் என் விருப்பத்தை வேறுவழியில் நிறைவேற்றிக் கொள்வேன் என்று கருத்து 'ந ப₄விஷ்யந்தி' என்றதற்கு 'இவர்கள் உண்டாகப்போவதில்லை' என்று பொருள்கொள்வது ஸம்ஹார ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையால் 'உயிரிழப்பார்கள்' என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 32.

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **தவம்**—நீ, **உத திஷ்ட₂**—(போர புரிய) எழுந்திருப்பாய், **ஶத்ரூந் ஜிதவா யஶ: லப₄ஸவ**—எதிரிகளை வென்று புகழ பெறுவாய், **ஸம்ருத₃த₄ம் ராஜ்யம் பு₄ங்க்ஷ்வ**—செழிப்புள்ள ராஜ்யத்தை அநுப₄வ்பபாய, **மயா ஏவ ஏதே பூர்வமேவ நிஹதா.**—(அநீதிச் செயல புரிந்த) இவர்கள் என்னாலேயே முனனமே அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஸங்கலபிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் **ஸவ்யஸாசிந்**—இடது கையாலும் அம்பெய்யவலல அர்ஜுனனே! **நிமிதத மாதரம் ப₄வ**—(அம்பு முதலானவற்றைப் போலே என் கையில) ஒரு கருவியாயிருப்பாயாக

---

34. ஆதலா லிங்கெழுநீ யாங்குப் பெறுபுகழை
யேதலரை வெனறே யெழிலரசினை - மீதமர்வாய்
எனனாலே முனனே யிவர்கள் கொலையுணடார்
மனனாநீ யேதுவா மறறு.

ஆதலால் இங்கு நீ எழு—முற்கூறிய காரணத்தால இப்போர்க்களத்தில நீ போர்புரிய எழுவாயாக; **ஏதலரை வெனறே**—எதிரிகளை வெற்றிகொணடு, **ஆங்கு புகழை பெறு**—அப்போர்க்களத்தில புகழபெறுவாய், **எழில அரசினை மீது அமர்வாய**—செழிப்புள்ள அரசை அநுப₄விபபாய, **இவர்கள்**—எதிர்த்தலையிலுள்ள வீரர்கள், **எனனாலே முன்னே கொலையுண்டார்,**—என்னால் கொலைபுரியததக்கவர்களாக நிசசயிக்கபபட்டார்கள்; **மன்னா!**—(இரு கையாலும அம்பெய்யவலல) அரசனே! **நீ**—நீ, **மறறு ஏதுவா**—(என் கையில) ஓர் கருவியாக ஆவாயாக.

---

33 "எனது முயறசியிலலாமலே து₃ரயோத₄நாதி₃யர் அழிவாரெனில: எனனைப போர்புரியுமபடி ஏன தூண்டுகிறாய?" எனறு அர்ஜுனனுக்குக கருததாககொணடு, இநத ஶலோகததில் பதில உரைககிறான கண்ணன "எனது ப₄கதனான உனககு வெறறி, புகழ, அரசு ஆகியவை கிடைப்பதறகாகவே உனனைத தூணடுகிறேன" எனபது பதிலின ஸாரம (தஸமாத தவம உததிஷட₂) இபபடி ஏறகனவே நான எதிரிவீரர்களை அழியததக்கவர்களாக நிச்சயிதது

॥ भा ॥ तस्मात्त्वं तान् प्रति युद्धायोत्तिष्ठ, तान् शत्रून् जित्वा यशो लभस्व; धर्म्यं राज्यं च समृद्धं भुङ्क्ष्व। मयैवैते कृतापराधाः पूर्वमेव निहताः—हनने विनियुक्ताः; त्वं तु तेषां हनने निमित्तमात्रं

விட்டபடியால் நீ அவர்களோடு போர்புரிய எழுந்திருப்பாயாக. (ஶத்ரூந் ஜித்வா யஶோ லப₄ஸ்வ) எதிரிகளை வென்று புகழை அடைவாய். (ஶத்ரூந் ஜித்வா ஸம்ருத்₃த₄ம் ராஜ்யம் பு₄ங்க்ஷ்வ) எதிரிகளை வென்று செழிப்புள்ளதாய், க்ஷத்ரியத₄ர்மப்படி உனக்குச் சேரவேண்டியதான அரசை அநுப₄விப்பாய். "ஶத்ரூந் ஜித்வா" என்பது மத்₄யமணி ந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கிறது. (மயைவ ஏதே பூர்வமேவ நிஹதா꞉) திரௌபதியைச் சபை நடுவே மானப₄ங்க₃ப் படுத்திய அன்றே என்னாலேயே இவர்கள் அழிக்கத்தக்கவர்கள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். "முன்னமே கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள்" என்று இங்கு சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், இவர்கள் அனைவரும் காண உயிருடன் இருக்கையாலும், இவர்கள் முன்பே அழிந்துவிட்டார்களென்னில், "போர்புரிய எழுந்திருப்பாய்" என்று கண்ணன் அர்ஜுனனைப் போர்புரியத் தூண்டுவது பொருந்தாதாகையாலும், "நிஹதா" என்பதற்கு "அழிக்கத்தக்கவர்கள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள்" என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். கண்ணனின் ஸங்கல்பம் பழுதுபடாதாகையாலே, நிச்சயமாக அழியப்போவதையிட்டு 'அழிந்துவிட்டார்கள்' என்று கூறப்படுகிறது. (ஏதே) என்றதால்—து₃ர்யோத₄நாதி₃யர் அபசாரம் செய்தவர்களாகையாலே அவர்களை அழிக்கத்தக்கவர்களாக நிச்சயித்ததால் எனக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்) நைர்க₄்ருண்யம் (கருணையின்மை) எனும் தோ₃ஷங்கள் வரமாட்டா என்னும் கருத்தும் உணர்த்தப்படுகிறது. அவர்கள் செய்த அபசாரங்கள் அனைத்திலும் கொடியது—கண்ணனைச் சரணடைந்தவளான திரௌபதியைச் சபைநடுவே மானப₄ங்க₃ம் செய்ய முற்பட்டதேயாகையாலே, "பூர்வமேவ" என்பது அக்காலத்தைக் குறிக்கிறது. (நிமித்தமாத்ரம் ப₄வ) அவர்களை அழிப்பதில், உனக்கு உன் கையில் அம்புபோலே, எனக்கு நீ ஓர் கருவியாக ஆவாயாக. நிச்சயமாக என்னால் அழிக்கப்படப்போகிற இவர்களை அழிப்பதில் நீ உன்னை ஓர் கருவியாகவே கருதினாயாகில், 'இதனால் பாபம் ஏற்படுமோ? கருணையற்றவன் எனும் அபவாத₃ம் ஏற்படுமோ? தோல்வி ஏற்படுமோ' முதலான ஐயங்கள் உனக்கு விளையமாட்டா. ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தாதாகையாலே நிமித்த

भव; मया हन्यमानानां शस्त्रादिस्थानीयो भव। सव्यसाचिन्; षच-समवाये; सव्येन शरसचनशीलस्सव्यसाची; सव्येनापि करेण शर-समवायकरः; करद्वयेन योद्धुं समर्थ इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथाऽन्यानपि योध [वीरान्] मुख्यान्।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठाः
युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४ ॥

34. த$_3$ரோணம் ச பீ$_4$ஷமம் ச ஜயத$_3$ரத$_2$ம் ச
காணம் தத$_2$ாऽந்யாநபி யோத$_4$ [வீராந] முக்$_2$யாந்।
மயா ஹதாமஸ்தவம ஜஹி மா வ்யதி$_2$ஷட$_2$ாः
யுத$_4$யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபதநாந்॥

ஶப்$_3$த$_3$ம உபாத$_3$ாநததைககாடடிலும வேறுபட்ட நிமிததகாரணததை இஙகு குறிபபதலல. ஆகையால, 'முககியகாரணமான எனனைக காட்டிலும வேறுபட்ட அமுககியகாரணமாவாயாக' எனறே பொருள கொளளவேணடும. (ஸவ்யஸாசிந) இடதுகையாலும அமபெயயவலல அாஜுநா! இரு கைகளாலும போர்புரிய வலலவனே! எனறபடி. "ஸவய" ஶப$_3$த$_3$ம 'இடது' எனனும பொருளுடையதாய, இநத பரகரணததிறகுப பொருநதியதாகையாலே இடதுகையைக குறிககும. "ஷச - ஸமவாயே' எனனும த$_4$ாதுவிலிருநது தோனறிய 'ஸாசி' ஶப$_3$த$_3$ம 'அமபெயயவதை இயலவாககொணடவன்' எனப பொருள படும. விலலாளிகளில் சிறநதவனான அாஜுனன மற்றவாகளைப போலே வலது கையால அமபெயபவன் எனபது சொலலாமலே விளஙகும ஆகையால், 'ஸவயஸாசி' எனனும அர்ஜுனனுடைய பெயா, (மறறவாகளைபபோல வலது கையால மாததிரமன்றிககே) இடது கையாலும அம்பெயயவதை இயலவாககொணடவன" எனறு பொருளபடுகிறது. "மணணின பாரம் நீககுதற்கே வடமதுரைப பிறநத நான, அவவிஷயததில எனககுத துணைபுரிவதறகாகவே உனககு இததகைய திறமையைப படைததிருககிறேன, ஆகையால நீ போாபுரிய எழுநது,எதிரிகளை வெனறு அரசைபபெறறுப புகழடைவதன மூலம் நான கொடுதத திறமையைப பயனுடையதாககுவாயாக" எனறு கருதது.
33.

த்₃ரோணம் ச—து₃ரோணர், **பீ₄ஷ்மம் ச**—பீ₄ஷ்மர், **ஜயத்₃ரத₂ம் ச**—ஜயத₃ரத₂ன, **கர்ணம் (ச)** — கர்ணன, **தத₂ா**—அவ்வண்ணமே, **அந்யாந யோத₄முக்₂யாந் அபி**—மற்ற போர்த்தலைவர்கள் (ஆகிய), **மயா**—என்னால், **ஹதாந**—(ஏற்கனவே) கொல்ல நிச்சயிக்கப்பெற்ற அனைவரையும், **தவம**—நீ, **ஜஹி**—கொல்வாய, **மா வயதி₂ஷ்ட₂ா.**—(தகாத கருணை அன்பு முதலானவற்றுலே 'இவர்களை எப்படிக் கொல்வது' என்று) துன்புறுதே, **யுத்₄யஸ்வ**—(ஐயமில்லாமல்) போர்புரிவாயாக, **ரணே**—போரில், **ஸபத்நாந**—எதிரிகளை, **ஜேதாஸி**—ஜயிப்பாய்

---

35. தேரார் துரோணன் செயத்திரதன் காங்கேய
னேரார கன்னனுமற றிஙகிகலிற—பேராளர்
யானசெகுததார் தம்மை யிகறசெகுததுத துன்பெயதேல்
தானசெயிததி யொன்ஞரைச சாயதது.

தேரார்-தேரில வீற்றிருககும, **துரோணன்**—துரோணன, **செயததிரதன்** — ஜயத₃ரத₂ன, **காஙகேயன** — கங்காபுததிரனை பீ₄ஷமன, **ஏர் ஆர் கனனனும்**—சிறபபுமிக்க கர்ணன, **மறறு**—மேலும, **யான் செகுததார்**—(ஏற்கனவே) என்னல் கொலல நிசசயிக்கப்பெற்ற, **இஙகு இகலில பேராளர் தம்மை**—இஙகுள்ள போர்த்தலைவர்கள் அனைவரையும், **இகல் செகுத்து**-போரில கொன்று, **துன்பு எய்தேல்**—துனபமடையாமலிரு **ஒன்ஞரை தான சாயத்து**—எதிரிகளை நீயே கொன்று, **செயிததி**—வெற்றியை அடைவாய

---

34. "கத₂ம பீ₄ஷமம"[2-4] என்று தொடஙகும ஶலோகததில அர்ஜுனன தகாத இடததில அனபினுலும, கருணையாலும, த₄ரமததை அத₄ர்மம என்று மருண்டதாலுண்டான ப₄யததாலும, "த₃ரோணா பீ₄ஷமா முதலானுரை நான எப்படிககொலலுவேன?" என்று கேட்ட கேளவிககு நேரே பதில அளிககிருன இநத ஶலோகததில. ஶரணமடைநத த₃ரௌபதி₃ககு அவமானம ஏறபடக காரணமாயிருநதது முதலான காரணஙகளையிட்டு அபசாரததின் கனததுககுத தககவாறு

॥भा॥ द्रोणभीष्मकर्णादीन् कृतापराधतया मयैव हनने विनियुक्तान् त्वं जहि—त्वं हन्याः। एतान् गुरून् बन्धूंश्चान्यानपि भोगसक्तान् कथ हनिष्यामीति मा व्यथिष्ठाः—तानुद्दिश्य धर्माधर्मभयेन बन्धुस्नेहेन कारुण्येन च मा व्यथा कृथाः। यतस्ते कृतापराधा

அவாகளை வரிசைபபடுததிச சொலலுகிருன முதறபாதியில. (த3ரோணம ச) துரோணரையும கௌரவாகளுககு ஆசாாயரா யிருநதும ஶரணமடைநத த3ரௌபதி3யைக கௌரவாகள அவ மானம செயயப பாாததிருநதமையால அபசாரததின மிகுதியைபபறற துரோணரை முதலில எடுககிருன. (பீ4ஷமம ச) பீ4ஷமரையும கௌர வாகளைத திருததவேணடிய பாடடனுராயிருநதும து3ஶஶாஸனன த3ரௌபதி3யைத துகிலுரிவதைப பாாததிருநத பெருங்குறறமகருதி பீ4ஷமரை அடுததபடி எடுககிருன (ஜயத3ரத2ம ச) ஜயத3ரத2னையும· இளைஞனை அபி4மனயுவைப பலரோடு சோநது சூழநதுநினறு கொலலபபோகிற மகாபாபியாகையாலே ஜயத3ரத2னை அடுததபடி எடுககிருன (காணம) காணனையும. த3ரௌபதி3 அவமானப படுவதறகுத தூணை புரிநதவனுகையாலும, செஞ்சோறறுக கடனுகிற மேலெழுநதவாரியான த4ாமததைப பாாதது ஸஹோத3ராகளைக கொலலமுயலபவனுகையாலும காணனை அடுததபடி எடுககிருன. (தத2ா அநயாந அபி யோத4முக2யாந) அவவணணமே து3ாயோத4 னன முதலான மறற போாததலைவாகளையும. த3ரௌபதி3யை அவமானபபடுததியவாகளாகையாலே கடைசியாக இவாகளைசசோதது எடுககிருன "த3ரௌபதீ3பரிப4வம கணடிருநதது கருஷ்ணுபி4பரா யததாலே பரத4ாந தே3ாஷம" [ஸ்ரீவசனபூ4ஷணம ஸூததரம 20] "அாஜுனனுகத தூ3தயஸாரத2யஙகள பணணிறறும பரபததயுப தே3ஶம பணணிறறும இவனுககாக" [ஷை 22] எனறு பிளளை லோகாசாாயர் அருளியது இஙகு அனுஸநதி4ககததககது. (மயா ஹதாந) எனனல கொலல நிசசயிககபபடடவாகளை. (தவம ஜஹி) நீ கொலலுவாயாக செனற ஶலோகததில சொலலபபடடது போலே 'எனனுடைய ஸஙகலபததாலே இவாகள அழியவே போகிருாகள. நீ ஒரு கருவியாயிருநது பேறுபெறுவாயாக" எனறு கருதது (மா வயதி2ஷட2ா) "பெரியோர்களாய மரியாதைககுரிய வாகளான இவாகளை எபபடிக கொலலுவது?" எனறு க்ஷததரிய த4ாமமான யுத3த4ததில் அத4ாமம எனனும பயககததாலும, "உறவி னாகளாகிற இவாகளை எபபடிககொலலுவேன?" எனறு உறவினரிடம்

मयैव हनने विनियुक्ताः; अतो निर्विशङ्को युध्यस्व। रणे सपत्नान् जेतासि—जेष्यसि। नैतेषां वधे नृशंसतागन्धः; अपितु जय एव लभ्यत इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

सञ्जय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य
कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

35. ஏதச்ச₂ருத்வா வசநம் கேஶவஸ்ய
க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமாந: கிரீடீ।
நமஸ்க்ருத்வா பூ₄ய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்
ஸக₃த்₃க₃த₃ம் பீ₄தபீ₄த: ப்ரணம்ய ॥

அன்பாலும், "இவ்வுலகபே₄ாக₃ங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் இவர்களை எப்படிக்கொல்லுவேன்?" என்று கருணையாலும் துன்புறுதே. "இவற்ருல் துன்புறுவிட்டாலும் ஆசார்யரான துரோணர், பிதா மஹரான பீ₄ஷ்மர் முதலானவர்கள் என்ருல் ஜயிக்கமுடியாத எதிரி களாயிற்றே, யுத₃த₄த்தில் வெற்றி நிலையில்லாததாயிற்றே" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு பதிலளிக்கிருன் கடைசிப் பாத₃த்தாலே. (யுத₄யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்நாந) இப்படி அபசாரம் செய்தவர்களாகையாலே என்ருலேயே கொல்ல நிச்சயிக்கப் பட்டுவிட்டவர்களாகையால் நீ வெற்றியில் ஐயமின்றிப் போர்புரிவாயாக, போரில் எதிரிகளை ஜயிப்பாய். (ஜேதாஸி) 'க₃ந்தாஸி' (2-52) என்றவிடத்திலபோலே இதுவும் எதிர்காலப் பொருளையுடைய ஒரே சொல். (ஸபத்நாந) அனுகூலர்களாயிருந்தால் இவர்களிடம் இரக்கம் காட்டவேண்டியதே. இவர்களோ எதிரிகளாயிருப்பதால் இரங்கத் தக்கவர்களல்லர் என்று கருத்து. ஆக, "துரோணர் முதலான எதிரிகளைக் கொல்லுவதால் கொடியவன் என்னும் அவப்பெயர் உனக்கு ஏற்பட இடமேயில்லை. ஆனால் நீ ஜயித்துப் புகழடைவதே உறுதியாக நடைபெறும். ஆகையால் துன்புறவேண்டா" என்பது ஶ்லோகத்தின் திரண்ட கருத்து 34.

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன் கூறலுற்ருன் — **கேஶவஸய**—கணணனுடைய, **ஏதத வசநம்**—இந்த வாரதததையை, **ஶருதவா**—கேட்டு, **கிரீட**—அரஜுனன, **நமஸகருதவா**—(கணணனை) வணஙகி, **பீ₄தபீ₄த.**—மிகவும் ப₄யந்தவனுய, **பூ₄ய ஏவ க்ருஷணம பரணமய**—மறுபடியும் சணணனை வணஙகி, **கருதாஞஜலி**—கைகூபபினவனுய, **வேபமாநः**— நடுங்குகினறவனுய, **ஸக₃த₃க₃த₃ம ஆஹ**—தழுதழுதத குரலையுடையவனுயக கூறினுன.

---

36. கேசவனற னிவவசனங கேடட கிரீடிதா
னேசமுடன கைதொழுது நினறிறைஞசி—மாசறுசீர்க
கணணனைபபின னும்பகர்நதான கறகதமாங கணடததா
லுணணடுகக மெயதிவணக் குறறு.

கேசவன தன இவவசனம கேடட கிரீடிதான—கேஶவனுடைய இநத வார்த்தையைக கேடட அர்ஜுனன, **நேசமுடன (கணணனை) கைதொழுது நினறு**— அனபுடன கணணனைக குறிததுக் கைகூபபி நினறு, **இறைஞசி**—துதிதது, **உள நடுககம எயதி**—நெஞசம நடுங்கபபெறறவனுய, **மாசறு சீர கணணனை**— குறறமறற கு₃ணஙகளையுடைய கணணனை, **பின்னும வணககுறறு**—மறுபடியும் வணஙகி, **கறகதமாம் கண்டததால பகர்நதான**—தழுதழுதத குரலினுல கூறினுன

---

35. கணணனுடைய வாகயததைக கேடடவுடன அரஜுனன செயததைக கூறுகிருன ஸஞஜயன இநத ஶலோகததில (ஏதத கேஶவஸ்ய வசநம ஶருதவா) கேஶவனுடைய இநத வாரததையைக கேடடு (கேஶவனாய) ஆயபபாடியிலுளள தனனடியாாகளை ரக்ஷிபபதறகாக, அவாகளை நலியக குதிரை வடிவிலவநத 'கேஶீ' எனனும அஸுரனைக கொனறு அடியாாகளிடம தன வாதஸலயததை வெளிபபடுததியவன, நான கேடட மாததிரததில விஶவரூபததைக காடடியதோடலலாமல தன கருததையும தெரிவிததததனமூலம் தான வாதஸலயக கடலாயிருப்பவன எனறு நிலைநிறுததினுன எனறு கருதது. 'க' எனறு பிரமனையும 'ஈஶ' எனறு ஶிவனையும குறிதது, அவாகள

॥ भा ॥ एतदाश्रितवात्सल्यजलधेः केशवस्य वचनं श्रुत्वा अर्जुनस्तस्मै नमस्कृत्य भीतभीतो भूयस्तं प्रणम्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी सगद्गदमाह ॥ ३५ ॥

अर्जुन उवाच—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः॥ ३६ ॥

இருவரையும படைததுக காககும பரம்பொருளான கண்ணன கேஶவனுகிருன எனறு கைலாஸயாதரையினபோது ஶிவனே கூறிய கேஶவநாம நிரவசனப்படியும பொருளகொளளலாம். (கிரீடீ நமஸகருதவா) கிரீடததை உடையவனுகையால அாஜுனனுககு ஏறபடட கிரீடீ எனனும் பெயா ஓஙகி உலகளநத உததமனுகிற கணணனே வணஙகியதும பொருளடைததாயிறறு எனறு கருதது. "ப$_4$ார. பரம படட கிரீட ஜுஷடமபயுததமாஙக$_3$ம ந நமேநமுகுநத$_3$ம" [ப$_4$ாக$_3$வதம 2-3 21] [எநதத தலை படடததாலும கிரீடததாலும அலஙகரிககபபடடிருநதபோதிலும முகுநத$_2$னே வணஙகவிலலையோ அது உடலுககுச சுமையே] எனறு சொலலபபடடதனறே (பீ$_4$தபீ$_4$த பூ$_4$ய ஏவ பரணமய) மிகவும பயநதவனுய மறுபடியும கணணனே வணஙகி. (கருதாஞஜலி) அகாரததால சொல்லப்படும கணணனே நீாப பணடமாக உருககும அஞஜலியைச செயதவனுய "அம ஜலயதீதி அஞஜலி." எனறு அஞஜலி ஶப$_3$த$_3$வயுதபததி. (வேபமாந) விஶவரூபததைக கணட ப$_4$யததாலே நடுஙகுகினறவனுய (கருஷணம ஸக$_3$த$_3$க$_3$த$_3$ம ஆஹ) அககாரணததாலேயே தழுதழுதத குரலையுடையனுய, கண்ணனே நோககிப பினவருமாறு கூறினுன இஙகு அாஜுனன் இருமுறை வணஙகியதறகுக காரணம எனன? எனில, 'கணணனுடைய வார்ததையைக கேடட மாததிரததில தன வயமிழநதவனுய முதலில வணஙகினுன. நடுககததாலும சொலலபபோகும வாாததையைத தொடங்குவதறகாகவும மறுபடியும பரணமாஞஜலிகளைப பணணினுன" எனறு தாதபாயசநத$_3$ரிகையில தே$_3$ஶிகன காரணததை அருளினுா. (கருஷணம) அடியாாகளாகிற நிலததில ப$_4$கதியாகிற பயிா விளையுமபடி உழுகினற "பததி உழவன" [நானதிருவ 23] என்றும, அடியாாகளின ஸமஸாரததைக கர்ஷணம செயது அழிபபவன எனறும கருஷண பத$_3$ததிறகுப பொருளகொளளலாம். 35.

அர்ஜுன உவாச—

36. ஸ்த₂ானே ஹ்ருஷீகேஶ தவ ப்ரகீர்த்யா
ஜக₃த் ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச ।
ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த₃்ரவந்தி
ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்₃த₄ஸங்க₄ா: ॥

ஹ்ருஷீகேஶ!—இந்த்₃ரியங்களை நியமிக்கும் தலைவனே! **தவ ப்ரகீர்த்யா**—உன்னுடைய புகழைக் கண்டு, **ஜக₃த்**—(இப்போரைக் காணவந்திருக்கும்) தே₃வா, க₃ந்த₄ர்வர் முதலிய உலகனைத்தும், **ப்ரஹ்ருஷ்யதி**—மிகவும் உகக்கின்றது; **அநுரஜ்யதே ச**—ஈடுபடவும் செய்கின்றது, **ரக்ஷாம்ஸி**—அரக்கர்கள், **பீ₄தாநி**—பயந்தவர்களாய், **தி₃ஶ: த₃்ரவந்தி**—எல்லா தி₃க்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள், **ஸர்வே ஸித்₃த₄ஸங்க₄ா**—ஸித்₃த₄ர் கூட்டங்களனைவரும், **நமஸ்யந்தி ச**—வணங்கவும் செய்கின்றார்கள், **ஸ்த₂ானே**—(இது அனைத்தும்) பொருத்தமே

---

37. பாங்காக நாதாவுன் பண்பாருங் கீர்த்தியா
லோங்கா ருகப்புற றுலகுநல—மீங்கார்ந்த
வல்லரக்க ரஞ்சி மறைந்தார் திசையெயதித்
தொல்லமரர் தாம்பணிந்தார் தொக்கு.

நாதா!—தலைவனே! **பாங்காக**—மிகப் பொருத்தமாக, **உன பண்பு ஆரும் கீர்த்தியால்**—உன்னுடைய கல்யாண கு₃ணங்கள் நிறைந்திருக்கும் புகழைக்கண்டு, **உலகு**—தே₃வர், க₃ந்த₄ர்வா முதலான உலகம், **ஈங்கு**—இப்போர்க்களத்தில், **ஓங்கு ஆர் உகப்புற்று**—ஓங்கிய நிறைந்த ஆனந்த₃த்தையடைந்து, (போரைக் காணவந்திருக்கும்) **நலம் ஆர்ந்த(து)**—உன்னிடம் ஈடுபாடு நிறையப்பெற்றது, **வல் அரக்கர்**—வலிமைமிக்க அரக்கர்கள், **அஞ்சி**—உன்னைக் கண்டு பயந்து, **திசை எயதி மறைந்தார்**—எல்லா தி₃க்குகளிலும் ஓடி மறைந்தார்கள், **தொல அமரர் தாம**—பழைமையானவர்களான ஸித்₃த₄ர்கள் முதலான தே₃வக₃ணங்கள், **தொக்கு**—ஒன்று சேர்ந்து, **பணிந்தார்**—வணங்கினார்கள்.

॥ भा ॥ स्थाने—युक्तम् ; यदेतद्युद्धदिदृक्षयाऽऽगतमशेषदेव-गन्धर्वसिद्धयक्षविद्याधरकिन्नरकिंपुरुषादिकं जगत् ; त्वत्प्रसादात् त्वां सर्वेश्वरमवलोक्य , तव प्रकीर्त्या सर्वं प्रहृष्यति, अनुरज्यते च ।

---

36 இதுமுதல பதினொரு ஶலோகஙகள அர்ஜுனனுடைய வாககியஙகள். அதில இநத ஶலோகததாலே தே₃வா முதலான நலலோாகள அனைவரும கணணனைக கணடு ஈடுபடுவதும, அரககா முதலான தீயவாகள கணணனைக கணடு ஓடுவதும பொருததமே எனகிருன் ஸ்ரீவிஷ்ணு பஞ்ஜரம முதலான துதிகளில இநத ஶலோகம ஒரு மநதரமாகப படிககபபடடிருககிறது. (ஸ்தா₂நே) இது பொருததமே, இநத ஶலோகததில மேலே சொலலபபடுகிற விஷயம பொருததமே எனறபடி ஸ்தா₂நஶப்₃த₃ம இடததைக குறிபபது பரகரணததுககுப பொருநதாதாகையால, இஙகு இபபடியே பொருளகொளளவேணடும பொருததமானது எது எனபதை மேலே விளககுகிருன—(தவ பரகீாதயா ஜக₃த பரஹ்ருஷ்யதி) உனது விஶ்வரூபததினுலும கு₃ணஙகளாலும உணடான பெருமபுகழைக கணடு இபபோரைக காணவநதிருககும உலகனைததும ஆனநதம அடைகிறது (அநுரஜ்யதே ச) உனனிடம ஈடுபடவும செயகிறது (ஜக₃த) இஙகு தே₃வா, க₃நத₄ாவா, ஸித₃த₄ா், இயககா, வித₃யாத₄ரா, கிநநரா, கிமபுருஷா முதலான நலலவாகளுடைய ஸமூஹம முழுவதையும் குறிககிறது (ப்ரஹ்ருஷ்யதி அநுரஜ்யதே ச) இனிய விருந்தாளி வநதால கண்ணுககும மனததுககும உணடாவதுபோனற ஆனநதம 'பரஹ்ருஷ்யதி' எனனும சொல்லாலும, தநதை முதலான பெரியவாகளிடததில தனயன முதலான சிறுவாகளுககு உணடாவதுபோனற அனபு 'அநுரஜ்யதே' எனனும சொலலாலும உணாததபபடுகையாலே புநருகதியிலலை இதிலிருநது கணணனுடைய விஶ்வரூபததை அவனது அருளாலே அர்ஜுனனைபபோலே அஙகு வநதிருநத நலலோாகள அனைவரும கணடாாகள எனறு விளஙகுகிறது நலலவாகள மடடுமலல, மிகக தீயவாகளும கணடு ஓடினாாகள எனகிறது மூனறுமபாத₃ம். (ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவநதி) அரக்கா முதலான தீயவாகளும உனனைக கணடு பயநது எலலா தி₃ககுகளிலும ஓடுகினறாாகள இருபததிரணடாவது ஶலோகததில தே₃வா அஸுரா முதலான அனைவருமே விஶ்வரூபததைக கணடாாகள எனறு கூறியது இஙகு குறிககொளளததககது ஆகையால அரககாகள பயநததறகுக

यच्च त्वामवलोक्य रक्षांसि भीतानि सर्वा दिशः प्रद्रवन्ति। सर्वे सिद्धसंघाः—सिद्धाद्यनुकूलसंघाः नमस्यन्ति च। तदेतत्सर्वं युक्तमिति पूर्वेण संबन्धः ॥ ३६ ॥

॥ भा ॥ युक्ततामेवोपपादयति—

कस्माच्च ते न नमेरन् महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे।

37. கஸ்மாச்ச தே ந நமேரந் மஹாத்மந்
க₃ரீயஸே ப்₃ரஹ்மணோऽப்யாதி₃கர்த்ரே।

காரணம விஶ்வரூபததைக கணடதே என்றே கொள்ளவேணடும். தே₃வாகள் உகபபதறகுக காரணததைச் சொலலும 'பரகீாதயா' என்னும முதல பாத₃ததில் உளள பத₃ம்அரககர் பயபபடுவதற்குக காரணததைச சொலலமாட்டாதாகையால் அபபத₃த்தை இஙகு கூட்டிககொளவது பொருநதாது. 'பரகீாதயா' என்பதறகுப் பிறா செயயும ஸஙகீர்த்தனம என்று பொருளகொணடு அதனுல அரககாகள பயபபடுகிறுாகள என்று கொளவதில கல்பநாகெ₃ளரவம (அதி₄கமான கறபனை) எனனும தே₃ாஷம வருகிறதாகையால் இருபததிரண்டாவது ஶலோகததில சொல்லபபடட விஶவரூபத₃ாஶனததால ப₄யபபடுகிறுாகள என்று கொளவதே பொருத்தமானது. (ஸாவே நமஸ்யந்தி ச ஸித₃த₄ ஸஙக₄ா:) இரணடாம பாத₃ததில் ஜக₃ச்ச₂ப்₃ த₃ததாலே சொலலப்படட ஸித₃த₄ர் முதலான நலலோர்களின கூட்டம முழுவதும அஙகு சொலலப்பட்ட ஆனந்த₃ததாலும,ஈடுபாட்டாலும் உனனை நமஸகரிககவும செயகின்றனா. இஙகு ஸித₃த₄ர் எனறது தே₃வர், க₃நத₄ாவா முதலான நலலோாகள அனைவருககும உபலக்ஷணம. 'இநதப் பெருமைகள 'அனைததும உனக்குப பொருததமே' எனறு 'ஸ்த₂ாநே' என்னும் முதல் பத₃ததோடு கூடடிப்பொருளகொள்வது (ஹ்ருஷீகேஶ) நீ அனைவரது மனம முதலான எல்லா இநத₃ரியஙகளையும நியமிககினறவனுகையாலே நலலோாகளின மனம உனனைககணடு இனபுறறு ஈடுபடடு அவர்களை வணஙகச செயவதும, தீயவாகளின மனம உனனைக கணடு பயநது நடுஙகி அவாகளை ஓடசசெயவதும பொருததமே என்று கருதது. 'ஹ்ருஷீக'ஶப்₃த₃ம இநத₃ரியஙகளைக குறிககும் 36.

।। भा ।। महात्मन्, ते—तुभ्यं गरीयसे ब्रह्मणो—हिरण्यगर्भस्यापि आदिभूताय कर्त्रे हिरण्यगर्भादयः कस्माद्धेतोर्न नमस्कुर्युः ।। ३७ * ।।

மஹாத்மந — மஹாபுருஷனே! **க$_3$ரீயஸே** — பெரியவனும், **ப்$_3$ரஹ்மண: அபி ஆதி$_3$கர்த்ரே**—பிரமனுக்கும் எல்லா வகைக் காரணமாகவும் இருப்பவனுமான், **தே — உன்** பொருட்டு, **கஸ்மாத் ச ந நமேரந**—என்ன காரணத்தால் (அவர்கள்) நமஸ்காரம் செய்யாமலிருக்க முடியும்?

*37 முன் ஶ்லோகத்தில் பொருத்தம் என்று சொல்லப்பட்டதை விவரிக்கிறான் அர்ஜுனன் இந்த அரை ஶ்லோகத்தில. (மஹாத்மந) மஹாபுருஷனே! '**ஆத்மா ஜீவே த்$_4$ருதௌ தே$_3$ஹே ஸ்வபா$_4$வே பரமாத்மநி யத்நேऽர்கேऽக்$_3$நௌ மதௌ வாதே**" [வைஜயந்தி] என்று ஆத்மஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. அந்த எல்லாப் பொருள்களும் இவன் விஷயத்தில் பொருந்தும் எனக்காட்டி, ஸ்ரீராமாயண தனிஶ்லோகம் முதல் ஶ்லோகமான "**அஹம் வேத$_3$மி மஹாத்மாநம்**" என்னும் ஶ்லோகத்தின் வ்யாக்$_2$யானத்தில் மஹாத்மஶப்$_3$த$_3$த்தை விவரிக்கும்போது பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியிருக்கும் பொருள்கள் அனைத்தும் இங்கு அனுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது. (க$_3$ரீயஸே ப்$_3$ரஹ்மண: அபி ஆதி$_3$கர்த்ரே தே) மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும் ஆதி$_3$கர்த்தாவான உனக்கு. 'க$_3$ரீயஸே' என்னும் சொல் ஸ்வரூப ரூப கு$_3$ண விபூ$_4$திகளால் மிகப்பெரியவன் என்று காட்டுகிறது. 'ப்$_3$ரஹ்மணோऽப்யாதி$_3$கர்த்ரே' என்னும் தொடர் பிரமனுக்கும் உபாதா$_3$நம், நிமித்தம் என்னும் இரண்டு காரணமுமாயிருப்பவன் இவன் என்று காட்டுகிறது "பிரமனுக்கும் ஆதி$_3$ கர்த்தாவாயிருப்பவன்" என்று பொருள்கொண்டால், பிரமனுக்கு வேறொரு கர்த்தா உண்டு என்று த்$_4$வனிக்குமாகையாலே இப்படியே பொருள்கொள்ளவேணும் 'கர்த்தா' என்னும் பத$_3$ம் நிமித்த காரணமாயிருப்பவனையே குறிக்குமாகையால ஆதி$_3$பத$_3$ம் உபாதா$_3$ன காரணத்தைக் குறிக்கிறது. அல்லது, தான் பிரமன் முதலானோர் அனைவருக்கும் காரணமாயிருப்பதுபோலே தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லை என்று காட்டுவது ஆதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம் என்றும் கொள்ளலாம். மிகப்பெரியவனும், பிரமனுக்கும் ஆதி$_3$கர்த்தாவாயிருப்பவன் இவனே என்பது சொல்லவேண்டுவதொன்றாகையாலே 'தே' என்னும் பத$_3$த்தை அவ்விரண்டு பத$_3$ங்களுக்கும் விஶேஷ்யமாக்கி 'உனக்கு' என்று

अनन्त देवेश जगन्निवास
त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥
त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः
त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

அநநத தே$_3$வேஶ ஜக$_3$நநிவாஸ
தவமக்ஷரம ஸத$_3$ஸததததபரம் யத ॥ 37.

38. தவமாதி$_3$தே$_3$வ புருஷ புராண.
தவமஸய விஶவஸய பரம் நித$_4$ாநம ।

அநநத!—மூவகையான அளவுகளும இலலாதவனே! **தே$_3$வேஶ!**—தே$_3$வாகளுக்கு ஈஶனே! **ஜக$_3$ந நிவாஸ!**—உலகனைததையும வியாபிததிருபபவனே! **அஸத**—நாம ரூபங்களறறதாய, காரண நிலையிலுளள மூலபரகருதியும, **ஸத**—நாமரூபங்களையுடையதாய,' காாயநிலை யிலுளள மூல பரக்ருதியும, **அக்ஷரம்**—(இநத மூலப்ரகருதியோடு கூடிய) ப$_3$த்$_3$த$_4$ஜீவஸவரூபமும், **யத தத்பரம்**—இவையனைததுககும மேறபடடதான முகதாதம ஸவரூபமும், **தவம்**—நீயே, (ஆகையால) **தவம**—நீயே, **ஆதி$_3$தே$_3$வ.**—ஆதி$_3$தே$_3$வனுய,

பொருள கொளளபபடடது. "கஸமாத ந நமேரந" எனனும தொடரோடு 'தே' எனபதைச சோதது "ஏன அவாகள உனனை நமஸகரிககமாடடாாகள" எனறு பொருள்கொளவதைக காடடிலும 'தே' எனபதை முறகூறியபடி விஶேஷயமாககி 'உனககு' எனறு பொருளகொளவதே பொருததமானது. "ந நமேரந' என்னும கரியாபத$_3$ததிலிருநதே 'தே' (அவாகள) எனபது ஆாதத$_2$மாக ஸித$_3$தி$_4$ககும. (கஸமாத ந நமேரந) ஏன நமஸகரிககமாடடாாகள்? நீ ஸவரூப ரூப கு$_3$ண விபூ$_4$திகளால பெரியவனுயிருபபதைப பாாக தாலும உனனை நமஸகரிததே தீரவேணடும நீ பிரமன முதலான அனைவருககும எலலாவகைக காரணமாயிருபபதைப பாாததாலும உன்னை நமஸகரிததே தீரவேணடும எனறு கருதது 'தே நம" எனறு வருவதுபோலே "தே நமஸகுாயு"[உனக்கு நமஸகரிபபாாகள] எனனும் வழககும் வருவதுணடு ' பஞசஶிக$_2$ாய ஈஶவரகருஷணுய நமஸயாம" [ஸாஙக$_2$யதத்வ கௌமுதீ$_3$] முதலான வழககுகளைக காணலாம.
*37.

புராண புருஷ: — புராண புருஷனாயிருப்பவன், **அஸ்ய விஶ்வஸ்ய** — இந்த உலகுக்கு, **பரம் நிதா₄நம்** — மேலான ஆதா₄ரமாயிருப்பவனும், **த்வம்** — நீயே.

---

38. எதனாலே நின்வணங்கா ரீங்கவர்கண் மாலவனே
யத்தா பெரியோ யயனறனக்கும்—வித்தே
யளவிறே வேசநீ யாங்குலகில வைப்பே
யுளதிலதவ வக்கரமே லுற்று.

மாலவனே ! — மஹாபுருஷனே ! **அத்தா** — ஸ்வாமியே ! **பெரியோய** — (ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விபூ₄திகளில்) பெரியவனே! **அயன தனக்கும் வித்தே!** — பிரமனுக்கும காரணமே! **ஈங்கு** — நீ இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கும்போது, **அவர்கள** — அந்த தே₃வர்கள், **எதனாலே நின வணங்கார** — ஏன உன்னை வணங்கமாட்டார்கள ? **அளவில தேவேச** — மூவகையான அளவு இல்லாத தே₃வா தலைவனே ! **ஆங்கு உலகில வைப்பே** — உலகம முழுவதிலும் உறைபவனே ! **இலது** — நாமரூபங்களற்றதாய, காரணநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், **உளது** — நாமரூபங்களையுடையதாய, காரயநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும, **அவ அக்கரம** — (இந்த மூலப்ரக்ருதியோடு கூடிய) ஜீவாத்மஸ்வரூபமும, **மேல் உற்று** — இவற்றுக்கு மேல உள்ள முக்தஸ்வரூபமும, **நீ** — நீயே

37*-*38. இதுதொடங்கி இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே உலகிலுள்ள பல பொருள்களையும பரமபொருளான கண்ணனோடு ஒரே வேற்றுமையில படித்து இப்படி ஒன்றுக்கச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் கண்ணன அனைத்தையும வியாபித்திருக்கையேயாகும என்று தெளிவுபடுத்துகிறுன. 40 வது ஶ்லோகத்தின கடைசிப பாத₃த்தாலும இதை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறுன (அநந்த) தே₃ஶத்தாலும, காலத்தாலும, வஸ்துவாலும அளவுபடாதவனே! இவன இன்ன தே₃ஶத்தில இல்லையென்றும, இன்ன காலத்தில இல்லையென்றும், இன்ன வஸ்துவாக இல்லையென்றும கூறமுடியாது என்று கருத்து. (தே₃வேஶ) தே₃வாதலைவனே! முற்கூறியபடி மூவகையளவில்லாத தே₃வன வேறொருவன இல்லாமையாலே இவனே தே₃வாதலைவன என்று கருத்து. (ஜக₃ந்நிவாஸ) உலகனைத்தையும வியாபித்திருப்ப

॥भा॥ अनन्त! देवेश! जगन्निवास! त्वमेवाक्षरम्, न क्षरतीत्यक्षरं जीवात्मतत्त्वम्। ※न जायते म्रियते वा विपश्चित् (क. २. १८) इत्यादिश्रुतिसिद्धो जीवात्मा हि न क्षरति। सदसच्च त्वमेव—सदसच्छब्दनिर्दिष्टं कार्यकारणभावेनावस्थित प्रकृतितत्त्वम्, नामरूपविभागवत्तया कार्यावस्थं सच्छब्दनिर्दिष्टं तदनर्हतया कारणावस्थमसच्छब्द-

---

வனே! இப்படி இவன் உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பதனாலேயே இவனுக்கு வஸ்துவினால் அளவுபட்டிருத்தல் இல்லையென்றும், இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் இவன் மற்ற பொருள்களோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்படுகிறான் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது இனி அடுத்த பாத₃த்தாலே சேதனசேதனங்களை வகைப்படுத்தி அவையனைத்தையும் கண்ணனோடு ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறான் (த்வம் அக்ஷரம்) "ந க்ஷரதீதி அக்ஷரம்" [அழியாததாகையால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே அக்ஷரஶப்₃த₃ம் ஜீவாத்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கிறது 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" [கட₂ 2-18] [அறிவையுடையவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை] என்று ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவில்லை என்பதை உபநிஷத் ஓதிற்றன்றோ. "த்வம் அக்ஷரம் பரமம்" என்று 12 வது ஶ்லோகத்தில் பரமாத்மதத்துவம் அக்ஷரஶப₃த₃த்தால் குறிக்கப்பட்டுவிட்டதாகையால் இங்கு ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதே உசிதம். இப்பாத₃த்தின் கடைசியில் தத்பரம் என்று முக்தாத்மஸ்வரூபமும், இடையில் 'ஸத₃ஸத்' என்று அசித்தத்துவமும் குறிக்கப்படுகிறதாகையாலே இங்கு அக்ஷரஶப்₃த₃த்தாலே அசித்தத்துவத்தோடு கூடிய காரணநிலையிலுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும், ஆக, காரணநிலையிலுள்ள ப₃த்₃த₄ஜீவதத்துவத்துக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும் நீயே என்றபடி (ஸத₃ஸத்) ஸத், அஸத் என்னும் ஶப₃த₃ங்களாலே சேதனசேதனங்களைக் குறிப்பதுண்டாயினும், அக்ஷரஶப₃த₃த்தாலே சேதனதத்துவத்தைச் சொல்லிவிட்டபடியால் இங்கு 'ஸத₃ஸத்' ஶப₃த₃ங்களாலே முறையே கார்யநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியும், காரணநிலையிலுள்ள மூலப்ரக்ருதியுமே கூறப்படுகின்றது என்று கொள்வதே உசிதம் காரணநிலையில் நாமரூபமற்றிருக்கையாலே 'அஸத்' என்றும், கார்யநிலையில் நாமரூபங்களோடு கூடியிருக்கையாலே 'ஸத்' என்றும் மூலப்ரக்ருதியை உபநிஷத் குறித்ததன்றோ "அஸத₃வா இத₃மக₃ர ஆஸீத் ததோ வை ஸத₃ ஜாயத" [தை ஆந 7] [நாமரூபமற்ற அஸத்தாகவே இவ்வுலகம்

निर्दिष्टं च त्वमेव। तत्परं यत्—तस्मात्प्रकृतेः प्रकृतिसंबन्धिनश्च जीवात्मनः परम्—अन्यन्मुक्तात्मतत्त्वं यत्, तदपि त्वमेव। अतस्त्व-मादिदेवः, पुरुषः पुराणः, त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्—निधीयते त्वयि विश्वमिति त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम्; विश्वस्य शरीर-भूतस्यात्मतया परमाधारभूतस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ ३७८ ॥

முதலில இருநதது. அதிலிருந்து நாமரூபமுடைய 'ஸத' உணடாயிறறு] எனற உபநிஷத₃வாகயம காணக. (ஸத₃ஸத தவம) இருவகைபபடட அசேதனததததுவததுககும அநதாயாமி நீயே என்று கருதது (தததபரம யத தவம) முற்கூறியதுககு மேறபடடது யாதொனறுணடோ அதுவும நீயே இதற்குமுன அசேதனததததுவமும ப₃த₃த₄சேதனததததுவமும எடுககபபட்டுவிடடமையாலே, இஙகு அவற்றுக்கு மேறபடட முகதாதமததததுவததை எடுபபதாகக்கொளவதே உசிதம. எள்ளும எணணெயுமபோலவும, அரணிககடடையும நெருபபுமபோலவும ஒனறோடொனறு கலநதிருக்கும சேதனுசேதனஙகளுககு மேறபட்ட தததுவம முக்தாதமஸவரூபமேயனறே. முகதாதம தததுவததுககும அநதாயாமி நீயே எனறு கருதது. இபபடி பரக்ருதி புருஷாகளையும, முகதாதமாவையும தனககு ஶரீரமாகவும பரதநதரமாகவும கொணடிருபபதனுல தேறும அாதத₂ததை அடுததபடி காடடுகிறுன.(தவம ஆதி₃தே₃வ) இபபடி எலலாத தததுவமாகவும நீ இருககையாலே நீயே ஜக₃தகாரணனுன தே₃வன (புருஷ புராண) அதனுலேயே புராணபுருஷனுயிருபபவன. எபபொழுதும நாளதிஙகள ஆணடூழியூழிதொறும அபபொழுதைககபபொழுது ஆராவமுதமாயிருபபவன. "புராபி நவ: புராண." [பழையவனுயிருநதபோதிலும புதிது புதிதாயிருபபவன] எனறு வயுதபததி. (தவம அஸய பரம நித₄ாநம) இநத உலகததுககு மேலான ஆத₄ாரமாயிருபபவன நீயே. ஜக₃ந நிவாஸ ஶப₃த₃ததாலே அனைததையும வியாபிததிருபபவன எனறு சொலலபபடடுவிடடபடியால, இஙகு அனைததுக்கும ஆத₄ாரமாயிருபபவன' எனறே பொருள் கொளளவேணடும 'நிதீ₄யதே அஸமிந இதி நித₄ாநம" எனனும வயுதபததியாலே நித₄ாநஶப்₃த₃ம ஆத₄ாரததைக காடடுகிறது. உனககு ஶரீரமாயிருககும உலகனைததுககும நீயே ஆத₄ாரமாயிருப்பவன எனறு கருதது. நித₄ாந ஶப₃த₃ததால அவயகததததைச சொலலுகிறது எனறு சிலர் பொருள் கொணடது நித₄ாநஶப₃த₃ததுககு அவயகததததைக குறிபபதாக பரஸித₃தி₄யிலலாமையால பொருநதாது. 37*-*38.

वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम
त्वया ततं विश्वमनन्तरूप! ॥ ३८ ॥

வேத்தாऽஸி வேத்₃யம ச பரம ச த₄ாம
தவயா ததம விஶவமநநதரூப' ॥ 38.

அநநதரூப — அளவற்ற உருவஙகளையுடையவனே! வத்தா அஸி—(உலகில உள்ள எல்லா) அறிபவனும் நீயே, வேத்₃யம ச அஸி—அறியபபடும பொருளும நீயே, பரம ச த₄ாம அஸி—மேலான பரமபத₃மும நீயே, விஶவம—இவவுல கனைததும, தவயா ததம்—உனனால வியாபிககபபடடுளளது

39. துஙகமுதற றேவனீ தொல்புருட னிவவுலகுக
கஙகுநிதி நீயறிவோ னவவறிவிற—றஙகுபொருண
மேலுயருந தாமமுநீ மிககனநத ரூபாநின
பாலுலகி னினறுய பரநது.

துஙக முதல தேவன நீ—மிகப்பெரிட ஆதி₃தே₃வன நீயே, தொல் புருடன நீ—புராண புருஷன நீயே, அங்கு இவவுலகுககு நிதி நீ—அததகைய இவவுலகுக்கு ஆத₄ாரம நீயே, அறிவோன—(உலகிலுளள எல்லா) அறிபவனும, அவ அறிவில தஙகு பொருள—அநத அறிவினால அறியப படும பொருளும, மேல உயரும தாமமும் — மேல உள்ள பரமபத₃மும, நீ— நீயே, அநநதரூபா—அளவற்ற உருவங களையுடையவனே! நினபால் உலகில—உனனிடம தஙகி நிற்கும உலகில, மிககு பரநது நின்றுய — மிகவும வியா பிதது விளஙகுகிறுய நீ.

38* ஒரே வேறறுமையில மறறும சில பொருளகளைப் படிதது இபபடிப படிபபதறகுக் காரணததைப பிறபாதியில உணாததுகிறுன அாஜுனன. (வேததா அஸி) உலகிலுள்ள அறிபவாகள அனைவரும நீயே (வேத₃யம ச) அவாகளால அறியபபடும பொருள கள அனைததும நீயே பரமாதமாவையே அறிபவனுகவும, அறியப படும பொருளாகவும 'வேததாऽஸி வேத₃யம ச' எனனும பத₃ங களாலே சொல்லுவதாககொளவது முனனும பின்னும உளள ஸாமாநாதி₄கரணய பரயோக₃ஙகளோடு ஒத்துவராது. முன

॥ भा ॥ जगति सर्वो वेदिता वेद्यं च सर्वं त्वमेव, एवं सर्वात्मतयाऽवस्थितस्त्वमेव परं च धाम—स्थानं प्राप्यस्थानमित्यर्थः।

ஶலோகத்தில 'த்வம அக்ஷரம ஸத₃ஸத்' என்று காரண நிலையி லிருக்கும சேதநாசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும பெருமை சொல்லப்பட்டுவிட்டதாகையால, அவற்றுக்கு கார்யமான அண்ட₃த்திற்கும், அதற்குள்ளிருக்கும சேதநாசேதநங்களுக்கும அந்தர்யாமியாயிருக்கும பெருமை இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தம (பரம ச த₄ாம த்வம) இப்படி அனைத்துக்கும அந்தர்யாமியாயிருக்கையால மேலான ப்ராப்ய ஸ்த₂ானமாயிருப்பவ னும, அதாவது அடையுமிடமாயிருப்பவனும நீயே இப்படிப பொருள் கொள்வது ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோகம செய்யும முன பின ஶலோகங்களுக்கு ஓட்டாமையாலே "மேலான ப்ராப்யஸ்த₂ான மாயிருக்கும பரமபத₃த்துக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும நீயே" என்றும பொருள்கொள்ளலாம. இந்த அபராக்ருத ஸ்த₂ானத்தை "அரஶ்ச ஹவை ண்யஶ்ச அர்ணவௌ ப₃்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யா மிதோ தி₃வி। தைதை₃ரம்மதீ₃யம ஸர தத₃ஶ்வத்த₂ஸ்ஸோம ஸவநஸ்தத₃பராஜிதா பூரப₃்ரஹ்மண: ப்ரபு₁விமிதம ஹிரண்மயம [சா₂ாந் 8-5 3] [இந்த பூ₁லோகத்தையிட்டுக் கணக்கிடும்போது மூன்றாவதான பரமபத₃த்தில 'அரம' என்றும 'ண்யம' என்றும இரண்டு கடல்கள உள்ளன. அங்கு 'ஐரம்மதீ₃யம' என்னும பெயருள்ள அம்ருதமயமான ஒரு குளம இருக்கிறது சந்திரனபோல இனியதாகையாலே "ஸோமஸவநம" என்னும அரசமரமும அங்கு உள்ளது. பரம்பொருளையறியாதவர்களால நுழையமுடியாததாகை யாலே 'அபராஜிதா' என்னும (வைகுண்ட₂) நக₃ரமும் உள்ளது. மிகப்பெரியதாய பொன்மயமான திருமாமணி மண்டபமும் உள்ளது] "ஸஹஸ்ரஸ்தூ₂ணே விமிதே த₃்ருட₄ உக₃்ரே யத்ர தே₃வாநாம அதி₁தே₃வ ஆஸ்தே" [தலவகாரஶ்ருதி] [ஆயிரம தூண்களை யுடையதும, மிகப்பெரியதும, உறுதியானதும, ஒளிமிக்கதுமான மண்டபத்தில தே₃வர்களுக்கெல்லாம மேலான தே₃வன எழுந்தருளி யிருக்கிறான] "ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம ப₃்ரஹ்ம நிஷ்கலம" [முண்ட₃க 2-2-10] [பொன மயமான மேலான உலகில ரஜோ கு₃ணம முதலானவை அற்றதாய, அவயவமற்றதான ப₃்ரஹ்மம எழுந் தருளியிருக்கிறது] முதலான உபநிஷத₃ வாக்யங்களிலும, கௌஷீதகி உபநிஷத்திலும இப்பரமபத₃ம விரிவாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறதன்றோ இனி அடுத்த பாத₃த்தில—இங்கு பொதுவாகப

त्वया ततं विश्वमनन्तरूप—त्वयाऽऽत्मत्वेन विश्वं—चिदचिन्मिश्रं जगत् ततं—व्याप्तम् ॥ ३८ ॥

॥ भा ॥ अतस्त्वमेव वाय्वादिशब्दवाच्य इत्याह—

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणश्शशाङ्कः
प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

39. **வாயுர்யமோऽக₃நிர்வருண ஶஶஶாங்க:**
ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச ।

ப்ரபிதாமஹ: த்வம்—பாட்டனுன பிரமனுக்கும் தந்தையான நீயே, **வாயு:**—வாயுவாகவும், **யம:**—யமனுகவும், **அக₃நி:** — அக்₃னியாகவும், **வருண:** — வருணனுகவும், **ஶஶாங்க:**—சந்திரனுகவும, **ப்ரஜாபதி: ச** - ப்ரஜாபதிகளாகவும, அவர்களுக்கும் தந்தையான பிரமனுகவும ஆகிருய.

படிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ங்களுக்கும அடுத்த ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில குறிப்பிட்டுச் சிலரை எடுத்து அவர்களோடு ஸாமாநாதி₄கரண்ய ப்ரயோக₃ம செய்ததற்கும் காரணம் ஶரீராத்மப₄ாவம என்று காட்டுகிருன் — (த்வயா விஶ்வம் ததம்) முன்னும பின்னும் உன்னேடு ஒரே வேற்றுமையில படிக்கப்படும சேதனுசேதனங்களைக்கொண்ட உலகனைத்தும உன்னுல வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது (அநந்தரூப) அதனுலேயே நீ அளவற்ற ரூபங்களை உடையவன என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் புகழ்பெற்றிருக்கிருய. இப்படி நீ உனது ஶரீரமான உலகனைத்துக்கும ஆத்மாவாயிருந்து வியாபிக்கையாலேயே அவையனைத்தும உன்னேடு ஒன்ருகப் படிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. 38*.

* 39 இப்படி உலகனைத்தையும் வியாபித்திருக்கையாலே வாயு தொடங்கி, பிரமன் ஈருகவுள்ள எல்லா தே₃வர்களையும சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்களாலும முப்பாட்டனுன நீயே சொல்லப்படுகிருய என்கிருன் அர்ஜுனன (வாயு யம: அக₃னி: வருண: ஶஶாங்க: ப்ரஜாபதி: ச த்வம்) வாயு, யமன், அக₃னி, வருணன், சந்திரன், உலகிற்குத் தந்தையராகையாலே ப்ரஜாபதி எனப்படும த₃க்ஷன் முதலானுர், அவர்களுக்கும தந்தையாகையாலே பிதாமஹன் எனப்படும பிரமன ஆகிய அனைவர்க்கும அந்தர்யாமியாகையாலே அவர்களைக் குறிக்கும சொற்களால நீயே சொல்லப்படுகிருய. ‘ச’ காரத்தாலே ப்ரஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாய, பிதாமஹனுன பிரமன ஸமுச்சயிக்கப்படுகிருன.

॥भा॥ सर्वेषां प्रपितामहस्त्वमेव, पितामहादयश्च; सर्वासां प्रजानां पितरः प्रजापतयः, प्रजापतीनां पिता हिरण्यगर्भः प्रजानां पितामहः, हिरण्यगर्भस्यापि पिता त्वं प्रजानां प्रपितामहः; पितामहादीनामात्मतया तत्तच्छब्दवाच्यस्त्वमेवेत्यर्थः ॥ *३९ ॥

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः
पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते
नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।

(பரபிதாமஹ ; இபபடிப பிதாமஹனுககும தந்தையாகையாலே நீயே ப்ரபிதாமஹனுகிருய. பிரமனைப படைதத பரபிதாமஹன நாராயணனைத தவிர வேறெவரும இலலாமையால பரபிதாமஹ ஶப்3த3ததை ஸாமாநாதி4கரணய பரயோக3மாகக கொள்ளககூடாது. "இநத்3ரம மிதரம வருணம அக்3நிமாஹு: அதோ2 தி3வயஸ ஸுபாரணோ க3ருதமாந" [ருக-அஷடக 2-3-22] [இநத்3ரன, மிதரன, வருணன, அக்3நி, பரமபத3ததிலிருககும அழகிய இறககைகளையுடைய க3ருட3ன எனனும அனைவருககும அநதாயாமியாகையாலே இநத எலலா ஶப்3த3ஙகளாலும ஜஞானிகள் பரமாதமாவைச சொலலுகின்றனா. "ஏகம ஸத3விபரா ப3ஹுதா4 வத3நதி அக்3நிம யமம மாதரிஶவாநமாஹு: " [ருக-அஷடக 2-3 46] [பரமாதமா ஒருவனே, (அவன அனைவருககும அநதாயாமியாகையால அவரவரைக குறிககும) அக3னி, யமன, வாயு முதலான பத3ஙகளால ஜஞானிகள் பலபடியாக அவனைச சொலலுகினறனா] "ததே3வாக்3நிஸ தத3வாயுஸதத ஸூாயஸ்தது3 சநத்3ரமா, ததே3வ ஶுகரமமருதம தத்3ப்3ரஹ்ம தத்3ாபஸஸ பரஜாபதி" [தை நா 1-7] [அநதப் பரமபொருளே (அனைததுககும அநதாயாமியாகையாலே) அக3னி, வாயு, ஸூாயன, சநத3ரன முதலான ஶப3த3ஙகளால சொலலபபடுகிறது அதுவே ஒளிமிகுநதது ஸமஸாரஸமப3நத4மறறது. அபபரமபொருளே ப3ரஹ்மம. அதுவே நீருககும பரஜாபதிககும அநதாயாமியாகையாலே ஆப, பரஜாபதி எனறும சொலலபபடுகிறது] முதலான வேத3 வாகயஙகளை இநத ஶலோகம விளக்குகிறது. *39.

நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருதவ.
புநஶ்ச பூ₄யோऽபி நமோ நமஸதே ||

40. நம.புரஸதாத₃த₂ பருஷ்ட₂தஸதே
நமோऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ !

ஸர்வ!–எலலாமாயிருபபவனே!, **தே**–உனக்கு, **ஸஹஸ்ர க்ருதவ.** — ஆயிரககணக்கான முறைகள, **நமோ நம. அஸ்து**—நமஸகாரஙகள ஆகுக **தே**—உனக்கு, **புநஶ்ச**— மறுபடியும், **பூ₄யः அபி**—மறுபடியும, **நமோ நம (அஸது)**— நமஸகாரஙகள் ஆகுக. **தே புரஸதாத**—உனகத முனபுறம, **நம. (அஸ்து)** — நமஸகாரம ஆகுக **அத₂ பருஷட₂த.**— பினபுறமும, **நம. (அஸ்து)**—நமஸகாரம் ஆகுக **ஸாவத ஏவ**—எலலாககாலததிலும எலலாப்புறததிலும, **நம. அஸது**—நமஸகாரம் அமையட்டும.

---

40. வாயுநம னஙகி வருணன் சசாங்கன்ருன
ஆயுமுல காக்குவோ னஙகவனுக்—கேயுமுத
லானவுனக் காகநம வாயிரஙகாற பினபினனு
நானமவுன் மேன்மே னலம.

வாயு—வாயுவாகவும, **நமன்**—யமனுகவும, **அஙகி**— அக₃னியாகவும, **வருணன**—வருணனுகவும, **சசாங்கன தான்**–சநதிரனுகவும், **உலகு ஆக்குவோன் ஆயும**-உலகைப படைக்கும (பரஜாபதிசளாசவும், அவர்சளுககும தநதை யான) பிரமனுகவும் ஆகி. **அங்கு அவனுக்கு ஏயும் முதலான உனக்கு**—அததகைய பிரமனுககும பொருநதிய தகபபனுன உனககு, **நம ஆக**—வணககம் ஆகுக. **ஆயிரங்கால (நம ஆக)**—ஆயிரம்முறை வணககமாகுக **பின பினனும**—

39*-*40. எம்பெருமானுடைய பரதவததையும ஸௌலப₄யததையும கணடு பரதவத்தால ப₄யததையும், ஸௌலப₄யத்தால ஆனந்த₃ததையும் அடைநது அதுகாரணமாகவே பலகால வணஙகுகிருன் அர்ஜுனன். (ஸாவ!) முன் ஶலோகஙகளில சொன்னபடி எலலாமாயிருபபவனே ! அனைததுககும அநதாயாமியே ! என்று கருதது (நமோ நமஸதேऽஸது.........ஸாவத ஏவ) "பரஶமஸாயாம பரதி

॥ भा ॥ अत्यद्भुताकारं भगवन्तं दृष्ट्वा हर्षोत्फुल्लनयनोऽत्यन्तसाध्वसावनतस्सर्वतो नमस्करोति ॥ ३९ ॥

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं
सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸ்த்வம்
ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ: ॥

அநந்த வீர்ய!—அளவற்ற வீர்யத்தை உடையவனே!, **அமித விக்ரம. த்வம்**—அளவற்ற பராக்ரமத்தையுடைய நீ, **ஸர்வம்** — உன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களையும், **ஸமாப்நோஷி**—(ஆத்மாவாய்) வியாபித்திருக்கிறாய் **தத:**—ஆகையால், **ஸர்வ: அஸி**—அந்த எல்லாப்பொருள்களையும் சொல்லும் சொற்களாலும் சொல்லப்படுபவனாகிறாய்.

மறுபடியும் மறுபடியும், **நான்**—நான், **உன்**—உனக்கு, **மேன்மேல்**—மேலேமேலே, **நலம் நம**—நல்ல வணக்கங்களைச் செய்கிறேன்.

ஜ்ஞாயாம பரலாபே தாஜநேऽபி ச। ப₄யே ச விஜயே சைவ பௌந புந்யமலங்க்ருதி ॥" [புகழும்போதும், ஆணையிடும்போதும், அழும் போதும், ப₄யமுறுத்தும்போதும், ப₄யப்படும்போதும், வெற்றியடையும் போதும் மறுபடியும் மறுபடியும் ஒரே சொல்லைச் சொல்லுவது அலங்காரமாகும்] என்று ஸ்தோத்ரரத்ன (21) பா₄ஷ்யத்தில் தே₃சிகன் எடுத்த ப்ரமாணத்தின்படி அத்யத்₃பு₄தமான அமைப்பையுடைய விச்வரூபத்தைக் கண்ட ஆனந்த₃த்தால் மலர்ந்த கண்களையுடையவனாய், ப₄யத்தால் மிகுந்த பரபரப்புடன் நடுங்கித் தலைகவிழ்ந்தவனாயிருக்கையாலே அர்ஜுனன் பல நமஸ்காரங்களைச் செய்கிறான் என்று கொள்ளலாம். பரத்வத்துக்கும் ஸௌலப₄யத்துக்கும்தோறு "நமோ நம" என்கிறான். முன்னழகைப் பார்த்தவுடன் அதற்குத்தோற்று "நம" என்கிறான். முன்னழகிலும் மிக்க பின்னழகைப் பார்த்தவுடன் அதற்குத்தோற்று "நம" என்கிறான். பக்க அழகையும் விடமுடியாமையாலே ப்ரதக்ஷிணம்செய்து ஒவ்வொரு புறமுள்ள அழகுக்குந்தோற்று "நம" என்கிறான். 39*-*40.

॥ भा ॥ [अनन्तवीर्य—] अ[परि]मितवीर्य, अपरिमितपराक्रमस्त्वं सर्वमात्मतया समाप्नोषि, ततस्सर्वोऽसि—यतस्त्वं सर्वं चिदचिद्वस्तुजातमात्मतया समाप्नोषि, अतः सर्वस्य चिदचिद्वस्तुजातस्य त्वच्छरीर

41. முன்னே நமப்பிறகு மொயததே நமவுனக்கிங
கெநநேரஞு சூழநதுநம வெலலாமா – மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞுசோ விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத லாலெல்லா நீ.

எலலாம ஆம் மன்னே!—எலலாப் பொருள்களாகவும ஆகும பரம்பொருளே!, **உனக்கு**—உனக்கு, **இஙகு முன்னே நம**—இநத விஶவரூபததின முனபுறததில வணககம, **பிறகும மொயததே நம**–பினபுறமும அணுகினின று வணககம. **எநநேரம சூழநது நம**—எலலாககாலததிலும, எலலாப புறததிலும வணக்கம, **தான வீயாத வீரியம் சோ விக்கிரமம் மிக்கு**—அழியாத வீரியததோடுகூடிய பராககிரமம மிகுநது, **எலலாம் நீ ஆதலால்**—எலலாப்பொருள்களிலும் நீ பரநது நிறகையால, **எல்லாம் நீ**-எலலாப்பொருள்களேயும சொலலும சொலலாலும் சொலலப்படுபவனுகிருய

40*. இநத பரகரணததில பல இடஙகளில சேதனுசேதனஙகளே எமபெருமானேடு ஒரே வேறறுமையில படிததத்றகுக காரணம அவன ஸாவவயாபியாயிருககையே என்று காட்டுகிருன. விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமதமே கீ₃தையின கருதது எனறு தெளிவாகக காட்டும பறபல ஶலோகஙகளில இது முககியமானதாகும. (அனநத வீர்ய!) அளவற்ற வீரயததையுடையவனே! (அமித விக்ரம தவம) அளவற்ற பராககிரமததை உடையவனை நீ. 'அமித' எனனும சொலலுககு அறியமுடியாதது எனறு பொருளகொணடால ஶாஸ்தரததால அறியபபடுவதாயிருககும பெருமையோடு முரணபடுவதால், அசசொலலுககு 'அளவிடமுடியாத' எனறே பொருளகொளள வேணடும (ஸாவம ஸமாபநோஷி) நீ அனைததையும, ஆதமாவாய வியாபிததிருககிருய அளவற்ற வீரயததையும, பராகரமததையும உடையவனகையாலே நீ எல்லாபபொருளகளேயும வியாபிததிருபபது வியபபலல எனறு கருதது (ததோஸி ஸாவ) ஆதனுலேயே நீ

तया त्वत्प्रकारत्वात्सर्वप्रकारस्त्वमेव सर्वशब्दवाच्योऽसीत्यर्थः, * त्वमक्षरं सदसत् (३७) * वायुर्यमोऽग्निः (३९) इत्यादिसर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्यात्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तं — * त्वया ततं विश्वमनन्तरूप (३८) * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः इति च ॥ ४० ॥

எல்லாமாகிறாய். "அந்த ப்ரவிஷ்ட ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜு-ஆ 3-11-21] [ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணன் எல்லாப் பொருள்களின் உள்ளும் நுழைந்து அவற்றை நியமிக்கிறான்] என்று வேதம் ஓதியபடியே உன்னுடைய வ்யாப்தி ஆகாஶத்தினுடைய வ்யாப்தியைப் போலல்லாமல் அனைத்தையும் உள் நுழைந்து நியமிக்கும் வ்யாப்தியாயிருக்கையாலே அவை அனைத்தும் உனக்கு ஶரீரமாய் நீ ஆத்மாவாகிறாய் இக்காரணத்தாலேயே ஶரீரத்தைச் சொல்லும் சொற்கள் ஆத்மாவையும் குறிக்கும் முறையில் சேதனாசேதனங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொற்கள் உன்னைக் குறிக்கின்றன என்று கருத்து "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்" [பு ஸூ 1-2] "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்" [சாந் 7-2-22] "நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம்" [நாராயணோபநிஷத்] முதலான வேதவாக்யங்களில் உலகனைத்தும் பரமாத்மாவான நாராயணனே என்று கூறியிருப்பதற்கும், சென்ற ஶ்லோகத்தில் "ஸர்வ!" என்று இவனை எல்லாமாக இருப்பவனாகக் கூறியிருப்பதற்கும் இதுவே காரணம் என்று காட்டப்படுகிறது உலகிலுள்ள எல்லாச் சேதனாசேதன த்ரவ்யங்களையும் நீ ஆத்மாவாய் நின்று வியாபிக்கிறாய். அதனால் அந்த த்ரவ்யங்கள் அனைத்தும் உன்னைவிட்டுப்பிரிய முடியாத ஶரீரங்களாயுள்ளன. அந்த த்ரவ்யங்களின் குணங்களும் அந்த த்ரவ்யங்களை விட்டுப்பிரிய முடியாதவையாயிருக்கையாலே, உனக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரியமுடியாத ப்ரகாரங்களாகின்றன இப்படி அனைத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனாகையாலே நீ அவற்றைச் சொல்லும் சொற்களால் சொல்லப்படுகிறாய் என்று கருத்து இத்தால் "ஜீவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லுவதற்காகவும், அசேதனப் பொருள்களை இல்லை என்று சொல்லுவதற்காகவும் சேதனாசேதனங்களைச் சொல்லும் சொற்களோடு ப்ரஹ்மத்தை ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கிறது ஶாஸ்த்ரம்' என்று கூறும் அத்வைதிகளின் வாதம் தள்ளப்பட்டதாகிறது "த்வமக்ஷரம் ஸதஸத்" [37] "வாயுர்யமோऽக்நி" [39] முதலான இடங்களில் சேதனாசேதனங்களையும்

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं
हे कृष्ण हे यादव हे सखेति।
अजानता महिमानं तवेमं
मया प्रमादात्प्रणयेन वाऽपि ॥ ४१ ॥

41. ஸகே₂தி மத்வா பரஸப₄ம் யது₃க்தம்
ஹே க்ருஷ்ண! ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂தி ।
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேமம்
மயா பரமாத₃ாத பரணயேந வாऽபி ॥

यच्चापहासार्थमसत्कृतोसि
विहारशय्यासनभोजनेषु।
एकोऽथवाऽप्यच्युत तत्समक्षं
तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

42. யச்சாபஹாஸார்த்த₂மஸதகருதோऽஸி
விஹாரஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு ।
ஏகோऽத₂வாபயச்யுத ததஸமக்ஷம்
ததக்ஷாமயே தவாமஹமபரமேயம் ॥

அச்யுத!—அடியாரை நழுவவிடாதவனே! **தவ**—உன்னுடைய, **இமம் மஹிமாநம**—இந்தப பெருமையை, **அஜாநதா மயா**—அறியாத எனனுல, **பரமாத₃ாத்**—மயக்கத

பரமாதமாவையும ஒரே வேற்றுமையில படிததததறகு, பரமாதமா அவறறை ஆதமாவாய வியாபிததிருபபதே காரணம என்று இநத ஶலோகததிலும, "தவயா ததம் விஶவமநநதருப" [38] என்னும ஶலோகததிலும மிகத தெளிவாகக கூறபபடடது குறிககொளளத தககது. இஙகு சேதநசேதனஙகள இரணடையும ஸாவஶப₃த₃த தாலே எடுத்து, அவையிரணடையும் ப₃ரஹ்மததோடு ஒரே வேறறுமையில படித்ததற்கு ஶரீராதமததனமையாகிற ஒரே காரணததைக கூறியிருபபதால ஜீவர்கள் விஷயததில ஸவரூபைக்யததையும அசேதன விஷயததில ப₃ாத₄ாதத₂ம (இலலைசெயவதறகாக) எனறும இரு காரணஙகளைச சொலலும அத₃வைதமதம் அடியோடு பொருநதாது எனறு விளஙகுகிறது.

தாலோ, **ப்ரணயேந வாபி**—நெடுநாள் பழகியதாலோ, **ஸக₂ா இதி மதவா** — எனது தோழன என்று எண்ணி, **ஹே க்ருஷ்ண!**—ஏ கிருஷ்ணு! **ஹே யாத₃வ**—ஏ யாத₃வனே! **ஹே ஸகே₂**,—ஏ நண்பனே, **இதி**—என்று, **ப்ரஸப₄ம் யத் உக்தம்**—(உன விஷயத்தில) அடககமிலலாத யாதொரு சொல சொலலப்பட்டதோ, **அபஹாஸார்தத₂ம்**—பரிஹாஸததினபொருட்டு, **யத் ச அஸதகருதோ஽ஸி**—நீ (என்னுல) அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன றுணடோ, **விஹார ஶயயாஸந போ₄ஜநேஷு** — விளையாடும்போதும், படுததிருககும்போதும், வீற றிருக்குமபோதும, உணணும்போதும உனனேடு சேர்நதிருக்கையிலும், **அத₂வா ஏகோபி**—அலலது நான தனியேயிருககையிலும, **ததஸமக்ஷம்**—பிறா முனனிலையிலும், **யத அஸதக்ருதோ஽ஸி**—நீ (எனனுல) அவமதிககப்பட்டாய் எனபது யாதொன றுணடோ, **தத**—அவையனைததையும், **அஹம்**—நான, **அபரமேயம் த்வாம்**—அளவிடவொண்ணுத உனனை, **க்ஷாமயே** — மனனிகக வேணடுகிறேன

---

42. **உனபெருமை தன்னை யுணராதே தோழனேன்**
முன்பயிலு நெஞ்சான முயனறுநா—னனபதனு
லேகண்ணு வேதோழா வேயாத வாவென்பன்
மோகநதன னுலே முனிந்து.

43. **மேவுவிளை யாட்டில் விகாரங கிடையிருபபூண்**
ஒவுதலுற றுனனே டுடன கூடித—தேவனே
யுன்னைத தனியிற றிரளி லுயாவழிததல்
தன்னைப பொறுப்பிபபன் தாழநது.

உன பெருமை தனனை—உனனுடைய பெருமையை, **உணராதே**—அறியாமல, **தோழனேன**—உனக்கு நணபன எனபதையே கருதி, **அனபதனுல முனபயிலும் நெஞ்சால**—அன்போடு நீணடநாள் பழகிய நெஞ்சாலும, **மோகம தன்னுலே**—மயக்கததாலும, **முயன்று**—முயறசிசெயது, **முனிநது** — கோபிதது, **நான்** — நான், **ஏ கணணு** — ஏ கண்ணனே! **ஏ தோழா**—ஏ தோழனே! **ஏ யாதவா**

॥ भा ॥ तवानन्तवीर्यत्वामितविक्रमत्वसर्वान्तरात्मत्वस्रष्टृत्वादिको यो महिमा, तमिममजानता मया प्रमादान्मोहात्प्रणयेन चिरपरिचयेन वा, सखेति — मम वयस्य इति मत्वा

என்பன—ஏ யாதவனே ! என்று கூறுவேன **தேவனே**—பரமாத்மாவே!, **விகாரம் மேவு விளையாட்டில**—இங்குமங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் விளையாட்டுககளிலும, **கிடை**—படுததிருககும் போதும், **இருப்பு**—வீற்றிருக்குமபோதும், **ஊண்**—உணணும போதும், **உனனோடு உடன்கூடி ஒவுதல் உற்று**—உனனோடு கூடிச் சேர்நதிருக்குமபோதும, **தனியில்**—தனியே இருககும் போதும், **திரளில**—பிறரோடு கூடியிருககுமபோதும, **உன்னை உயாவழிததல் தனனை**—உனனை அவமதிததததை, **தாழநது பொறுபபிபபன்**—அடிவணஙகி மன்னிபபு வேணடுகிறேன.

41-42. இததகைய பெருமையுடைய கணணனை, அவனுடைய பெருமையை உணராமல முன பலகால அவமதிததறகு மனனிபபு வேணடுகிறுன இநத இரணடு ஶ்லோகஙகளாலும. (தவ இமம மஹிமாநம அஜாநதா மயா) அளவிடமுடியாத வீரயததையும, பராகரமததையும உடையவனுயிருககை, அனைததுககும அநதராத்மாவாயிருககை, அனைததையும படைதது அளிதது அழிபபவனுயிருககை முதலான இதுவரையில சொனன உன பெருமையை அறியாத எனனுல, (பரமாத$_3$ாத) மயககத்தாலோ. பரமாத$_3$ஶப$_3$த$_3$ததுககு அறியாமை எனறு பொருள்கொணடால 'அஜாநதா' என்பதோடு புநருகதி ஏறபடுமாகையால 'மயககததால' எனனும பொருளே பொருநதும பரணயேந வாபி) நீணடநாள பழகியதாலோ. 'பரணய'ஶப$_3$த$_3$ததுககு 'அனபு' எனறே பொருளா யினும 'ஸகே$_2$தி மதவா' எனறு இதனுல நணபன எனனும எணணம உணடாகிறது எனறு கூறுகையால, இஙகு பரணயஶப$_3$த$_3$ம அவ வெணணததுககு உறுபபான நீணடநாள பழககததை ஔபசாரிக மாகக கூறுகிறது என்று கொள்ளவேணடும. (ஸகே$_2$தி மதவா) எனது நணபன எனறு எணணி. 'ஸயுஜா ஸக$_2$ாயா'' [முணட$_3$க 3-1-1] எனனுமிடததில ஸக$_2$ா என்னும ஶப$_3$த$_3$ததுககு சோநது வாழபவன் எனறு பொருளகொளளபபடடது. இஙகு 'ஸக$_2$ா' என னும எணணம மயக்கததால உணடாவதாகக கூறுகையாலே அப பொருள பொருநதாது. ஆகையால 'உலகநடையில நணபன் எனறு எண்ணி' எனறே இவவிடததில பொருளகொள்ளவேணடும.

हे कृष्ण, हे यादव, हे सखे इति त्वयि प्रसभं—विनयापेतं यदुक्तम् ; यच्च परिहासार्थं सर्वदैव सत्कारार्हस्त्वमसत्कृतोऽसि ; विहारशय्यासन-भोजनेषु च सहकृतेष्वेकान्ते वा समक्षं वा यदसत्कृतोऽसि ; तत्सर्वं त्वामप्रमेयमहं क्षामये ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

(ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂ இதி ப்ரஸப₄ம் யத் உக்தம்) ஏ கண்ணா! ஏ யாத₃வா! ஏ நண்பனே! என்று அடக்கமில்லாமல் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ. இங்கு மன்னிக்கவேண்டியதாகக் கூறப் படுகையால் 'ப்ரஸப₄'ஶப்₃த₃ம் அடக்கமின்மையையே குறிக்கிறது. (யச்ச அபஹாஸார்த்த₂ம் அஸத்க்ருதோऽஸி) எப்போதும் பூஜிக்கப்பட வேண்டிய நீ பரிஹாஸத்திற்காக என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ, சகாரத்தாலே 'யத் அஸத்க்ருதோऽஸி' என்பதை மேல்வரும் பத₃ங்களிலும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (விஹார ஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு யத் அஸத்க்ருதோஸி) விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், வீற்றிருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் உன்னோடு கூடியிருக்கும்போது என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (அத₂வா ஏகோऽபி யத் அஸத்க்ருத அஸி) அல்லது தனியேயிருக்கும் போது நீ என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (தத்ஸமக்ஷம் யத் அஸத்க்ருதோஸி) பிறர் முன்னிலையில் நீ என்னால் அவமதிக்கப்பட்டாய் என்பது யாதொன்றுண்டோ. (தத்) அது அனைத்தையும். (அஹம் அப்ரமேயம் த்வாம் க்ஷாமயே) நான் அளவிட வொண்ணாத உன்னை மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். (அச்யுத) நீ அடியவரை நழுவவிடாதவன் என்று பெயர் படைத்தவனாகையாலே தவறுசெய்த என்னை அவசியம் மன்னித்தருளவேண்டும். "நாஹம் தே₃வோ ந க₃ந்த₄ர்வோ ந யக்ஷோ ந ச ராக்ஷஸ: । அஹம் வோ பா₃ந்த₄வோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யம் இதோऽந்யதா₂ ॥" [வி பு. 5-13-12] [நான் தே₃வனோ, க₃ந்த₄ர்வனோ, யக்ஷனோ, அரக்கனோ அல்லன், உங்களோடு உறவினனாகப் பிறந்திருப்பவன். நீங்கள் வேறுவிதமாக எண்ணலாகாது] என்று கண்ணன் திருவுள்ளம் பரத்வத்திலேயல்லாமல் ஸௌலப்₄யத்திலேயே ஊன்றியிருப்பது என்று அறிந்தவளாகையாலே "அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன்தன்னைச் சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே" [திருப்பாவை 28] என்று பரத்வத்தைக் காட்டும் நாராயண நாமத்தை முதற்பாட்டில்

पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ४३ ॥

43. பிதாऽஸி லோகஸய சராசரஸய
த்வமஸய பூஜயஶ்ச கு₃ருர்க₃ரீயாந்।
ந த்வதஸமோऽஸதயப₄யதி₄க: குதோऽநயோ
லோகதரயேऽபயபரதிமபரப₄ாவ!॥

அப்ரதிமப்ரப₄ாவ — ஒபபறற பெருமையுடையவனே! **தவம**—நீ, **அஸய சராசரஸய லோகஸய**—இநத அசைவன வும் அசையாதனவும அடஙகிய உலகுககு, **பிதா அஸி**— தநதையாகிருய, (ஆனகயாலே) (**அஸய**—இவவுலகிறகு), **பூஜய ச**—வழிபடததககவனு மாகிருய், **க₃ரீயாந கு₃ரு: ச**— (தநதையைவிடச்) சிறநதவனுன ஆசாாயனுகவுமாகிருய், **லோகதரயே அபி** மூவுலகிலும், **தவதஸம. அநய. ந அஸதி**— (கருணை முதலான எந்த கு₃ணததாலும) உனனை ஒததவன வேளுருவன இலலை. **அப₄யதி₄க: குத:**—உனனைக காட்டி லும் மேறபடடவன எப்படி இருககமுடியும?

---

44. நீயுலவி நிறகினற நீடுலகுக கேயநதபிதா
வாயுமா ராததியனும வணகுருவு—மாயுமுனக்
கொபபதுமீ தொனறிலலை யுனபெருமை மூவுலகிற்
செபபவெதி ரில்லாய சிறநது.

உனபெருமை சிறநது செபப எதிரில்லாய்—உன் பெரு மைககுச சிறபபான உவமை காடட உவமானமிலலாத வனே! **நீ** நீ, **உலவி நிற்கினற நீடு உலகுககு ஏயநத பிதா**—

சொனனதறகு மனனிப்பு வேணடினுள ஆணடாள். பரத வததைக காடடும விஸ்வரூபததைக கணட பயத்தாலே கணணன விருமபியிருககும எளிமையைச சொல்லும 'யாத₃வா' முதலான பத₃ங் களைக் கூறியதறகு மனனிபபு வேணடுகிருன அர்ஜுனன் என்னும வாசி காணததககது. 41-42.

॥ भा ॥ अप्रतिमप्रभाव! त्वमस्य सर्वस्य चराचरस्य लोकस्य पिताऽसि। अस्य लोकस्य गुरुश्चासि; अतस्त्वमस्य चराचरस्य लोकस्य गरीयान्—पूज्यतमः। न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोक-

---

அசைவனவும் அசையாதனவும் அடங்கிய நீண்டகாலம் இருக்கும் உலகிற்குப் பொருந்திய தந்தையாவாய், **வாயும் ஆராததியனும்**— தகுந்த வழிபடத்தக்கவனும் (நீயே), **வண் குருவும்**— தந்தையிலும் சிறந்த ஆசாரியனும் (நீயே), **ஆயும் உனக்கு** — ஆராயப்படும் உனக்கு, **ஒப்பது** — ஒப்பதோ, **மீது**—மிக்கதோ, **மூவுலகில்** — மூவகைப்பட்ட உலகில், **ஒன்று இல்லை** — ஏதுவுமில்லை.

---

43 'என் குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுகிறேன்' என்றுன் முன்னிரண்டு ஶ்லோகங்களில். 'உன்னை நான் மன்னிக்கவேண்டிய அவஶ்யமென்ன?' என்று கண்ணனுக்குத் திருவுள்ளமாகக் கொண்டு இனி இரண்டு ஶ்லோகங்களாலே கண்ணன் தன்னை மன்னிக்கவேண்டிய அவஶ்யத்தைக் காட்டுகிறுன் அர்ஜுனன். (அப்ரதிமப்ரப₄ாவ) ஒப்பற்ற கருணையுடையவனே! மன்னிக்க வேண்டும் ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு ப்ரப₄ாவஶப்₃த₃ம் கருணு கு₃ணத்தையும், மன்னிப்பதற்கு வேண்டிய ஸௌலப்₄யம், வாத்ஸல்யம் முதலான மற்ற கு₃ணங்களையும் காட்டுகிறது ஶ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதிகள் இப்பத₃த்தை விவரிக்கின்றன. (அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய த்வம் பிதாஸி) இந்த அசைவனவும் அசையாதனவுமடங்கிய உலகுக்கு நீ தந்தையாகிறுய். தனயனின் பிழை பொறுத்தல் தந்தைக்குக் கடனன்றே இந்தப் பிதாபுத்ரஸம்ப₃ந்த₄த்தை நினைத்தே அடுத்த ஶ்லோகத்தில் 'பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸோடு₄ம் அர்ஹஸி'' என்கிறுன் அர்ஜுனன். (பூஜ்ய ச) இப்படித் தந்தையாயிருக்கையாலே நீ இவ்வுலகிற்கு வழிபடத்தக்கவனுமாகிறுய். வழிபடுகின்றவனின் குற்றத்தை வழிபடத்தக்கவன் பொறுப்பது தக்கதன்றே என்று கருத்து. (க₃ரீயாந் கு₃ரு ச அஸி) உண்டாக்கின பிதாவைக் காட்டிலும் சிறந்த அறிவளித்த ஆசார்யனும் நீயே. ''உத்பாத₃க ப்₃ரஹ்ம பித்ரோ க₃ரீயாந் ப்₃ரஹ்மத₃:' பிதா [பிறப்பித்த தந்தைக்கும், ப்₃ரஹ்மோபதே₃ஶம் செய்த தந்தையான ஆசார்யனுக்கும் இடையே ப்₃ரஹ்மோபதே₃ஶம் செய்த தந்தையான ஆசார்யனே சிறந்தவன்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றே. ஆகை

त्रयेऽपि—त्वदन्यः कारुण्यादिना केनापि गुणेन न त्वत्समोऽस्ति, कुतोऽभ्यधिकः ॥ ४३ ॥

யால இவவுலகஙகளைததுககும மிகவும வழிபடததககவனும ஆசாாயனு யிருபபவனும நீயே எனறு கருதது ஶிஷயனின பிழை பொறுததல ஆசாாயனுககே கடமை எனறு உணாததபபடுகிறது "ஶிஷய ஸதேऽஹம" [கீ₃தை 2-7] எனறு தொடககததிலேயே சொனனு னனரே "கருணை முதலான இககு₃ணஙகளில எனனை ஒததவனே, மிககவனே இருககலாமே, அவாகளை நீ அடையலாமே" எனறு கண்ணனுககுக கருததாககொணடு ஸலோகததின பிறபாதியைக கூறுகிருனஅாஜுனன—(லோகதரயேऽபி அநய: தவதஸம ந அஸதி) மூவுலகிலும வேறொருவன உனனை ஒததவனிலலை கருணை முதலான எந்த ஒரு கு₃ணததாலும உனககு நீயே ஒபபாவாய எனறு கருதது. லோகதரயஶப₃த₃ம கருதகம, அகருதகம, கருதகாகருதகம என்னும மூனறுவகை உலகஙகளைக குறிககிறது நைமிததிக பரள யததில அழியும பூ₄, பு₄வ, ஸுவ எனனும மூன்று உலகஙகளும க்ருதகம எனபபடும. நைமிததிகபரளயததில அழியாமலிருககும ஜந, தப, ஸதயம எனனும் மூனறு லோகஙகளும அகருதகம எனபபடும. அப்போது அழிநதும அழியாமலுமிருககும மஹாலோகம கருதகா கருதகம எனபபடும அனறிககே "லோகயதே அநேந இதி லோக" எனற வயுதபததியால மறற பரமாணஙகளால அறியபபடாத அாத த₂ஙகளை அறிவிககும வேத₃ததை லோகஶப₃த₃ம குறிககிறது எனறு கொணடு, லோகதரயஶப₃த₃ம ருக₃ யஜுஸ ஸாமஙகளாகிற மூன்று வேத₃ஙகளைக குறிபபதாகக் கொளளலாம. (அப₄யதி₄க: குத) உனககு ஒததவனே இலலாதபோது உனககு மேறபடடவன் எபபடி இருககமுடியும? உனககு மேறபடடவன இல்லை என்பது கிமபுநாநயாயஸித₃த₄ம. 'அபரதிமபரப₄ாவ' என்றுலே இவ னுடைய பெருமை எவவுலகிலும ஒப்பறறது எனறு ஸித₃தி₄ககு மாகையாலும், இநத லீலாவிபூ₄தியிலேயே பிரமன ஶிவன் முதலான வர்களை எமபெருமானை ஒததவராகவும மிககவராகவும கூறுவார் உளாரர்கையாலும், "லோகத்ரயேऽபி அபரதிமபரப₄ாவ" என்று கூட்டாமல், "லோகதரயேபி தவதஸம அஸயோ நாஸதி அப்₄யதி₄க குத" என்று கூட்டிப்பொருள கொள்ளபபடடது. "த்வத₃ஙய, குத" என்னும் பத₃ஙகளாலே—படைககபபடுபவாகளாக வும், ரக்ஷிககபபடுபவாகளாகவும, ஸமஹரிககபபடுபவாகளாகவும, கர்மவஶப்பட்டவர்களாகவும, காணிலும உருபபொலாதவாகளாகவும,

செவிககிறுத கீரததியாராகவும், பேணிலும் வரநதர மிடுககீலாத தே₃வராகவும, எமபெருமானைக காட்டிலும வேறுபட்டவாகளாகவும, வேத₃ஶாஸதரஙகளில ஸுபரஸித₃த₄ரான பிரமன, ஶிவன முதலான தே₃வர்கள் எமபெருமானை ஒததவாகளோ? மிககவாகளோ? எனறு ஐயமுறவும தகாதவாகள எனறு உணாததபபடுகிறது. "ஹிரணய க₃ாபப₄ஸ ஸமவாததாக₃ரே" [யஜு 4-1 8-31] "அஜஸய நாப₄ாவ த₄யேகமாபபிதம" [யஜு4 6-2 8] "யத₃ா தமஸதநந தி₃வா ந ராதரி ந ஸந ந சாஸத ஶிவ ஏவ கேவல" [ஶவே 4-18] முதலான ஜக₃த காரணபபொருளைக குறிககும வேத₃வாகயஙகளில ஹிரணய க₃ாபப₄ அஜ ஶப₃த₃ஙகளால பிரமனுககும, ஶிவஶப₃த₃த்தால ஶிவ னுககும மேலெழுநதவாாியாகப பாாககுமபோது ஜக₃தகாரணதவம உணடு எனறு தோறறுகையாலே, 'இவர்களும ஜக₃தகாரணனை நாராயணனேடு ஒததவாகளோ? அலலது மிககவர்களோ?' எனறு மநத₃மதிகள ஐயமுற இடமுணடாயினும, "ஆகாஶஸதலலிஙகா₂த" [ப₃ர ஸு 1-1 23] எனனும ஸூதரததில ஆகாஶஶப₃த₃மும, 'பராணஸதத₂ாநுக₃மாத" [ஷை 1-1-29] எனனும ஸூதரததில ப்ராணஶப₃த₃மும ஜக₃தகாரணபபொருளைக குறிதது வேத₃ாநத வாகயஙகளில வழஙகபபட்டிருநதபோதிலும, இவையெல்லாம பரம பொருளாக முடியாதாகையாலே, "ஶாஸதர த₃ருஷடயா தூபதே₃ஶோ வாமதே₃வவத" [ஷை 1-1 31] எனனும ஸூதரததிறபோலே, ஆகாஶததுககும, பராணனுககும அநதாயாமியான பரமாதமாவையே அநதநத ஶப₃த₃ஙகள சொலலுகினறன எனறே, "ஸாக்ஷாத₃பய விரோத₄ம ஜைமினி" [ஷை 1-2-29] எனனும ஸூதரததில சொலலியபடி ஆகாஶபராணாதி₃ ஶப₃த₃ஙகளை வயுதபததியாலே பரமாதம விஷய மாகக கொளளவேணடுமெனறே காட்டியதுபோலே இநத வாகயஙக ளுககும ஹிரணயக₃ாபப₄ஶிவாதி₃ ஶப₃த₃ஙகள வயுதபததியாலே நாராயணனைக குறிககினறன எனறே, அலலது பிரமனுககும ஶிவனுக கும அநதாயாமியான நாராயணனைக குறிககினறன எனறே பொருள் கொள்வதே ஸர்வஶாக₂ாபரதயநயாயததாலும, ஸாவவேத₃ாநதபரதயய நயாயததாலும பொருநதுகிறது இபபடி எலலா வேத₃வாகயஙகளையும் முனனுககுபபின் முரணிலலாது பொருளகொள்ளுமபோது, ஆகாஶம், பராணன, ப₃ரஹ்ம, ஆதமா, இநத₃ரன, ஶிவன, ஹிரணய க₃ாபப₄ன, அஜன, முதலான ஜக₃தகாரணபபொருளைககூறும் ஶப₃த₃ஙகள "ஏஷ ஸர்வபூ₄தாநதராதமா அபஹதபாபமா தி₃வயோ தே₃வ ஏகோ நாராயண" [ஸுப₃ால 7] [எலலா பூ₄தஙகளுககும் அநதராதமாவாய, பாபமறறவனுய, பரமபத₃ததில எழுநதருளியிருப பவன இநத நாராயணனுகிற தே₃வன ஒருவனே] "ஏகோ ஹவை

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं
प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम्
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः
प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ ४४ ॥

44. தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணித$_4$ாய காயம்
ப்ரஸாத$_3$யே த்வாமஹமீஶமீட$_3$யம் ।
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே$_2$வ ஸக்$_2$யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தே$_3$வ ஸோடு$_4$ம் ॥

தஸ்மாத்—முற்கூறிய காரணத்தால், **ஈஶம்**—அனைவரையும் நியமிப்பவனும், **ஈட$_3$யம்**—அனைவராலும் துதிக்கத் தக்கவனுமான **த்வாம்**—உன்னை, **அஹம்**—நான், **ப்ரணம்ய**—வணங்கி, **காயம் ப்ரணித$_4$ாய**—உடலை ஒடுக்கி நின்று, **ப்ரஸாத$_3$யே**—அருள வேண்டுகிறேன். **தே$_3$வ**—தேவனே!, **பிதா புத்ரஸ்ய இவ**—தந்தை மகனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ஸகா$_2$ ஸக்$_2$யு: இவ**—நண்பன் நண்பனுடைய குற்றத்தைப் போலவும், **ப்ரிய:**—எனக்கு இனியவனான நீ, **ப்ரியாய**—உனக்கு இனியவனான என்னுடைய குற்றத்தையும், **ஸோடு$_4$ம் அர்ஹஸி**—பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்

நாராயணோ ஆஸீத் ந ப்$_3$ரஹ்மா நேஶாந:" [மஹோபநிஷத் 1 1] [ப்ரளயகாலத்தில் நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை] முதலான வாக்யங்களிலே ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் தாழ்வுகளற்றவனாகவும் கூறப்படும் ஜக$_3$த்காரணப் பொருளான நாராயணனிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கையாலே, பிரமன், சிவன் முதலானோரை நாராயணனோடு ஒத்தவராகவோ, மிக்கவராகவோ எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை எனவிளக்குகிறது 'அப்ரதிமப்ரப$_4$ாவ' என்றதாலே—கருணை முதலான ஒவ்வொரு கு$_3$ணத்தாலேயே இவனை ஒத்தவரில்லாதபோது, அளவற்ற ஸகல கல்யாண கு$_3$ணங்களாலும், ஜக$_3$த்காரணத்வம், மோக்ஷப்ரத$_3$த்வம் முதலானவற்றாலும் இவனை ஒத்தவரோ மிக்கவரோ எவருமேயில்லை என்பது தெளிவு. இந்த ஶ்லோகத்தால்—ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஒன்றென்பது, தே$_3$வதைகள் அனைவரும் ஒன்றென்பது. மும்மூர்த்திகளும் ஒத்தவர்

॥ भा ॥ यस्मात् त्वं सर्वस्य पिता, पूज्यतमो गुरुश्च, कारुण्यादि-गुणैश्च सर्वाधिकोऽसि ; तस्मात् त्वामीशमीड्यं प्रणम्य प्रणिधाय

45 **ஆதலா னினவணஙகி யாஙகுடலந தாளெடுககி**
மீதுகப்பிப பானிரபபன் மேலிறையா—வோதுமுனைத்
தாதை மகறகுச சகிசகிககன பறகனபண
போது நலமபோற பொறு.

ஆதலால்—முறகூறிய காரணததால, **மேல் இறையா ஓதும உனே**—அனைவரையும் நியமிககும மேலான இறைவ ைக வேத₈ங்சள ஓதும உனனே, **மீது உகபபிப்பான**—மிகவும் உககசச செயவதறகாக, **நின வணங்கி**—உனனை வணங்கி, **ஆஙகு**—வணஙகியவுடன, **உடலம் தான ஒடுக்கி**—உடம்பை ஒடுக்கிககொண்டு, **இரபபன**—யாசிபபேன, **தாதை மகற்கு போல்**—தநதை மகனின குற்றத்தைபபோலவும, **சகி சகிககு போல**—தோழன தோழ னுடைய குறறததைப போலவும, **அன்பன்**—என்னிடம் அனபுடைய நீ, **அன்பறகு**—உனனிடம அனபுடைய என குற்றததை, **போதுநலம**—மிகக கருணையால, **பொறு**—பொறுத்தருள்வாய

எனபது, ஒருவரே எனபது, மும்மூாததிகளுககு மேறபடட ஒனறு பரமபொருள் எனபது முதலான பக்ஷஙகள் நிரஸிககப்படடன என அறியததககது. 43.

44 சென்ற ஶ்லோகததில கூறியபடி ஒழிககவொணணாத உற விருககையாலே, ஒழிககவொணணாத உறவையுடைய தந்தை தனய னுடைய குறறததைப்போலவும, நணபன நணபனுடைய குறறததைப போலவும, இனியவனுன தன குறறததை இனியவனுன கணணன பொறுததருளவேணடுமெனகிருன சென்றஶ்லோகமும, இநத ஶ்லோக மும ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரராலே ஶரணாக₃திக₃த்₃யததில ஶரணமடையும பரகர ணத்தில் ஸவவாகயமாக அனுஸநதி₄ககபபட்டன பெரியவாசசான் பிள்ளையாலே ப்ரகரணபே₄த₃ததைத திருவுள்ளத்தில் கொணடு ரஸக₄னமான சில அாதத₂பே₄த₃ஙகளும காடடபபட்டன இனி ஶ்லோகத்தின் பொருளைக காணபோம் (தஸ்மாத) ஆகையால முன ஶ்லோகததில நீ அனைவருககும பிதா எனறும் மிகவும வழிபடத

च कार्यं प्रसादये ; तथा कृतापराधस्यापि पुत्रस्य, यथा च सख्युः प्रणामपूर्वं प्रार्थितः पिता वा सखा वा प्रसीदति ; तथा त्वं परम-कारुणिकः प्रियः प्रियाय मे सर्वं सोढुमर्हसि ॥ ४४ ॥

தக்க ஆசார்யன் என்றும், கருணை முதலான கு$_3$ணங்களாலே அனைவரிலும் பெரியவன் என்றும் கூறினேன். அக்காரணத்தாலேயே உன்னைக் கருணைவேண்டி ஶரணமடைகிறேன் என்று கருத்து. (த்வாம் ஈஶம் ஈட$_3$யம் ப்ரணம்ய ப்ரஸாத$_3$யே) அனைவரையும் நியமிக்கும் இறைவனும், அனைவராலும் துதிக்கத்தக்கவனுமான உன்னை மன்னிப்பு வேண்டி ஶரணமடைகிறேன். "ப்ரணம்ய ப்ரஸாத$_3$யே" என்றது "ப்ரஸாதா$_3$ர்த்த$_2$ம் ப்ரணமாமி" என்றபடியாய், அர்ஜுனன் மன்னிப்பு வேண்டி ஶரணமடைந்ததைக் குறிக்கிறது. நமஶ்ஶப$_3$த$_3$மும், ஶரணஶப$_3$த$_3$மும் *ஸ்தா$_2$ந ப்ரமாணத்தாலே ஒரே பொருளைக் குறிப்பவை என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. (ப்ரணிதா$_4$ய காயம்) என்று தன் உடலை ஒடுக்கியிருப்பதைக் கூறுகிறது. இங்கு காயிகமான செயலைச் சொன்னது '**யத$_3$தி$_4$ மனஸா த$_4$யாயதி, தத$_3$வாசா வத$_3$தி, தத் கர்மணா கரோதி**" [யஜுர் **6-1-7-38**] [எதை ஒரு மனிதன் மனத்தால் சிந்திக்கிறானோ அதையே வாக்கால் கூறுகிறான், அதையே செயலால் செய்கிறான்] என்கிறபடியே முக்கரணங்களாலும் அர்ஜுனன் ப்ரபத்தி செய்ததைக் காட்டுகிறது. "தஸ்மாத், அஹம்" என்னும் பத$_3$ங்களாலே ப்ரபந்நனுக்கு இருக்கக்கூடிய ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலான தன்மைகள் தன்னிடம் இருப்பது காட்டப்பட்டது. சென்ற ஶ்லோகத்தில் கருணை முதலான கு$_3$ணங்களும், இங்கு "ஈஶம்" என்று ஜ்ஞானம், ஶக்தி முதலான கு$_3$ணங்களும் உணர்த்தப்படுகையாலே, ஶரணமடையப்படும் கண்ணன் ஶரணாக$_3$தனை ரக்ஷிக்கலாம்படியான ஸமர்த்த$_2$னாகவும் காருணிகனாகவும் இருக்கின்றமை காட்டப்பட்டது.

***"க$_3$ச்ச$_2$த$_4$வமேநம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷபா$_4$:"** [பா$_4$ர-ஆரண்ய] [புருஷர் தலைவர்களே! இக்கண்ணனை ஶரணமடையுங்கள்] என்று மார்க்கண்டேயர் பாண்ட$_3$வர்களுக்கு உபதே$_3$ஶிக்க, அவர்கள் ஶரணமடைந்ததைக் காட்டும் ஶ்லோகத்தில், '**நமஶ்சக்ருர் ஜநார்த$_3$நம்**" என்று ஶரணஶப$_3$த$_3$ ஸ்தா$_2$நத்தில் நமஶ்ஶப$_3$த$_3$த்தை இட்டிருக்கையால், இரு ஶப$_3$த$_3$ங்களும் ஸ்தா$_2$நப்ரமாணத்தால் ஒரே பொருளுடையவை என்றபடி.

இனி உத்தராத்த₄த்தாலே சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட உறவை முன்னிட்டுக்கொண்டு அதற்கு முன் இரண்டு ஶ்லோகங்களிலே கூறிய அபசாரங்களுக்கு க்ஷாமணம் வேண்டுகிறான். (பிதேவ புத்ரஸ்ய) "பிதாஸி லோகஸ்ய" என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டபடி நீ அனைத்துலகுக்கும் தந்தையாகையாலே, மகன் குற்றத்தைச் செய்தாலும் தந்தை அவன் குற்றத்தைப் பொறுப்பது போலே எனக்கு இயற்கைத் தந்தையான நீ என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். "பிதா நாராயண:" [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்றோ. (ஸகே₂வ ஸக₂யு:) குற்றம் செய்தவனாயினும் நண்பனுடைய குற்றத்தை நண்பன் பொறுப்பதுபோலே எனக்கு நண்பனான நீ பொறுத்தருளவேணும். "ஸுஹ்ருத் நாராயண" [ஸுபா₃ல] என்று இவ்வுறவு உபநிஷத்திலும் ஓதப்பட்டதன்றோ. "குற்றம் செய்தபின் அதற்கு அநுதாபமும் மன்னிப்புவேண்டி பிராரத்த₂னையும் இல்லாவிட்டால் எப்படி மன்னிப்பது?" என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறான்—(ப்ரிய ப்ரியாய ஸோடு₄ம் அர்ஹஸி) நான் அனுதாபத்துடன் மன்னிப்புவேண்டி அடிவணங்கி உடலையொடுக்கிப் பிரார்த்தித்₂தத்தேனாகையால் உனக்கு இனியனாகவே இருக்கிறேன் நீயும் எனக்கு இனியவனாயிருக்கிறாய். ஆகையால் அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂க்கப்பட்ட தந்தையைப்போலவும் நண்பனைப்போலவும் என்னுடைய எல்லாக் குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவேணும் "செய்கிற தப்பைச் செய்து விட்டு அடிவணங்கிப் பிரார்த்தி₂ப்பதால் மாத்திரம் மன்னித்துவிட முடியுமோ?" என்று கண்ணனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறான்—(தே₃வ) நீ பரமகாருணிகனன்றோ. ஆகையால் என் குற்றத்தை மன்னித்தே தீரவேண்டும் "அப்ரதிம ப்ரபா₄வ"[43] என்னும் பத₃ம் போலே இங்கு தே₃வஶப்₃த₃மும் ப்ரகரணப₃லத்தாலே கருணை, வாத்ஸல்யம் முதலான மன்னிப்பதற்கு உறுப்பான கு₃ணங்களையுடையவன் என்று காட்டுகிறது இந்த ஶ்லோகத்தையும் முந்தின ஶ்லோகத்தையும் எம்பெருமானார் ஶரணாக₃திக₃த்₃யத்தில் எல்லாவற்றையும்விட்டு எம்பெருமானைச் சரணம் பற்றின இடத்திலே 8 வது, 9-வது சூர்ணைகளாக அனுஸந்தி₄க்கிறார். மேலே 10, 11-வது சூர்ணைகளில் தாம் செய்த அபசாரங்கள், அதற்குக் காரணமான விபரீதாசாரம் முதலானவற்றைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறார். ஆகையால் 9-வது சூர்ணையில் அவர் க்ஷாமணம் வேண்டியது அபசாரங்களையும் விபரீதாசாரங்களையும் தவிர்ந்த வேறொன்றைப்பற்றி

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे।
तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥

45. **அத்$_3$ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோऽஸ்மி த்$_3$ருஷ்ட்வா**
ப$_4$யேந ச ப்ரவ்யதி$_2$தம் மநோ மே ।
ததே$_3$வ மே த$_3$ர்ஶய தே$_3$வ ரூபம்
ப்ரஸீத$_3$ தே$_3$வேஶ ஜக$_3$ந்நிவாஸ ॥

தே$_3$வ! — பரமகாருணிகனே! **தே$_3$வேஶ** — (பிரமன் முதலான) தே$_3$வர்களுக்கும் ஈஶனே!, **ஜக$_3$ந்நிவாஸ** — உலகனைத்துக்கும் ஆதா$_4$ரமாயிருப்பவனே! **அத்$_3$ருஷ்டபூர்வம்** — இதுவரை காணப்படாத உன் அத்யத்$_3$பு$_4$தரூபத்தை, **த்$_3$ருஷ்ட்வா** — கண்டு, **ஹ்ருஷித அஸ்மி** — ஆனந்த$_3$முடையவனாயிருக்கிறேன். **ப$_4$யேந** — (அத்யுக்$_3$ரமான அந்த உருவத்தைக் கண்ட) ப$_4$யத்தினால், **மே மந:** — எனது நெஞ்சு, **ப்ரவ்யதி$_2$தம் ச** — கலங்கியுமிருக்கிறது, (ஆகையால்), **தத் ரூபம் ஏவ** — (விஶ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு) முன்னால் உள்ள அருள்பொழியும் உருவத்தையே, **மே த$_3$ர்ஶய** — எனக்குக் காட்டுவாயாக. **ப்ரஸீத$_3$** — அருள் புரிவாயாக.

யதேயாகவேண்டும். அது யாதென்று ஆராயும்போது, 6-வது சூர்ணை முதல் செய்யப்பட்ட ஶரணாக$_3$திக்காக க்ஷாமணம் வேண்டுகிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆழ்வார் (2 3 4) திருவாய்மொழியிலும், ஆளவந்தார் 'மம நாத$_2$" [ஸ்தோ-ர 53] என்ற ஶ்லோகத்திலும் இதைச் செய்தனரன்றே. க$_3$த்$_3$யத்தில் இந்த ப்ரகரணபே$_4$த$_3$த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அவ்வண்ணமாக வ்யாக்$_2$யானம் செய்தார். ப$_4$ாஷ்யகாரர் ஆழ்வார்கள் வழிவந்தவராகையாலே நாயகீப$_4$ாவத்தை உடையவர் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, இந்த ஆர்த்த$_2$ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கருதி ஶப$_3$த$_3$த்தை நலிந்து "ப்ரிய ப்ரியாயா" [காதலன் காதலியின் குற்றத்தைப் பொறுப்பதுபோலே பொறுத்தருளவேணும்] என்று ஸந்தி$_4$பிரித்துப் பொருள்கொண்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளை அர்ஜுனன் அத்தகைய நாயகீப$_4$ாவத்தை உடையவன் அல்லாமையாலும், அவன் 'யாத$_3$வ! நண்பனே!' என்று தான் கூப்பிட்டதற்கே மன்னிப்பு வேண்டுகிறானாகையாலும் இங்கு அவ்வண்ணம் பொருள்கொள்ளவேண்டிய அவஶ்யமில்லை.

॥ भा ॥ अदृष्टपूर्वमत्यद्भुतमत्युग्रं च तव रूपं दृष्ट्वा हृषितोऽस्मि—प्रीतोऽस्मि। भयेन प्रव्यथितं च मे मनः। अतस्तदेव

46. முனகாணு வவவடிவை முறறுஙகண் டுறறுகபப
னினகாத லுணணடுஙகு மெனபயத்தா—னனகார
மேவல வடிவினேயே மீணடெனககுக் காடடியரு
டேவே சகததிருபபே சோநது.

தேவே' — பரமகாருணிகனே! **சகததிருபபே** — அனேத துலகுக்கும் ஆத₄ாரமாயிருபபவனே! **முன் காணு அவ வடிவை** — இதுவரையில காணப்படாத அநத விஶவ ரூபததை, **முறறும் கண்டு**—முழுவதும கணடு, **நின் காதல் உறறு** — உனனிடம அனபுபூண்டு, **உகப்பன**— ஆனந்த₃ம் அடைவேன, **பயததால**—(கடுமையான உரு வததைக கண்ட) ப₄யததாலே, **என உள்**—எனது நெஞசு, **நடுங்கும்**—நடுக்கததை அடையும, **மேவல் வடிவினேயே**— (விஶவரூபததை எடுததுககொளளவதறகு முன) பொருந்தி யிருநத அழகிய வடிவையே. **மீணடு சேர்நது**—மறுபடி யும அடைநது, **எனககு**—எனககு, **நனகு ஆர காட்டி அருள்**—நனருகவும் பரிபூரணமாகவும் காட்டியருளவாயாக

45. விஶவரூபததைக கணடதால உகபபோடு ப₄யமும விளேகையால, 'உகப்பையே விளேககும பழைய உருவையே காட்டியருளவேணும' எனறு வேணடுகிருன ஆரஜுனன. (அத₃ருஷ்ட பூரவம) ஏறகனவே காணபபடட உருவம ஆஶசாயமாயிருபபதுணடு. இது ஆஶசாயமாகவும ஏறகனவே காணபபடாததாகவுமிருபபதால அதயத₃பு₄தமாயிருககிறது (த₃ருஷ்டவா ஹருஷிதோஸமி) ஆகையால அதைககணடு அனபும ஆனநத₃மும உடையவனுயிருககிறேன நான் (அத₃ருஷ்டபூரவம த₃ருஷ்டவா) உலகில காணப்படும சூரியன முதலான கடுமையான உருவஙகளேக காட்டிலும மிகக கடுமையான தாய இதுவரை காணபபடாததாயிருககையாலே அதயுக₃ரமான உன உருவைககணடு. (ப₄யேந மே மந பரவயதி₂தம் ச) ப₄யததினுல என மனம நடுககததையும அடைகிறது. "ஆக₂யாஹி மே கோ ப₄வாந உக₃ரரூப" [31] எனறு இவனே இவவுருவததைப பாரததுக கூறி யிருககிருனனறே. இனி ஶ்லோகததின பிறபாதியாலே 'உகப்போடு

तव सुप्रसन्नं रूपं मे दर्शय। प्रसीद देवेश जगन्निवास—मयि प्रसादं कुरु, देवानां ब्रह्मादीनामपीश, निखिलजगदाश्रयभूत ॥ ४५ ॥

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते॥ ४६ ॥

46. கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சகரஹஸத-
மிச்ச₂ாமி தவாம த்₃ரஷடுமஹம் ததை₂வ।
தேநைவ ரூபேண சதுாபு₄ஜேந
ஸஹஸ்ரபா₃ாஹோ ப₄வ விஶவமூர்ததே ॥

நடுககததையும விளககும விஶவரூபததை மறைததுககொணடு உகபபையே விளககும பழைய உருவைககாடடியருளவேணும' எனறு பிராாததிககிருன அாஜுனன (தத ரூபம ஏவ மே த₃ாஶய) ஏறகனவே யுளள மிக அழகிய உருவததையே பரபனனனுன எனககுக காடடு வாயாக. (பரஸீத₃) உனனுடைய நிாஹேதுக கருபையாலேயே இதைச செயயவேணடும அபபடிபபடட நிாஹேதுக கருபையை உடையவனே? எனில (தே₃வ) பரமகாருணிகனனரே நீ. செனற ஶலோகததிறபோலே இங்கும தே₃வஶப₃த₃ம பரமகாருணிகன எனறு பொருளபடுகிறது. 'தே₃வாகள எனறு பெயா படைததவாகள பிரமன முதலான மறறும சிலரும இருககிருாகளே' எனறு கருததாகக கொணடு கூறுகிருன—(தே₃வேஶ) பிரமன முதலான தே₃வாக ளுககும ஈஶனே! அவாகள உன ஸஙகலபததாலேயே தே₃வாகள ஆனவாகளாகையாலே அவாகளுடைய கருணை அளவுபட்டது, அவாகளுககும தலைவனுய நிறைநத தே₃வத தனமையுடையவனுன உனனுடைய கருணையே அளவறறது "**தமீஶவராணும பரமம மஹேஶவரம தம தே₃வதாநாம பரமம ச தை₃வதம**" [ஶவே 6 7] [ஈஶவராகளுககும மேலான ஈஶவரனும தே₃வாகளுககும மேலான தே₃வனுமான அவனை] எனறு உபநிஷததும ஓதிறறனறே. நான கருணைகாடடவேணடிய அவஶயம எனன? எனில—(ஜக₃ந்நிவாஸ) உலகுககெலலாம ஆத₄ாரமாயிருபபவனனரே நீ, நீ கருணை காடடாவிடில இவவுலகிறகு வேறு புகல ஏது? எனறு கருதது. "**ததரைகஸத₂ம ஜக₃த கருதஸநம பரவிப₄கதம அநேகத₄ா**" [13] எனறு இவன ஜக₃நநிவாஸனுயிருபபதை நேரே கணடவன னறே அாஜுனன

ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ! — எண்ணிறந்த கைகளையுடையவனே! **விஶ்வமூர்த்தே!** — உலகனைத்தையும் உடலாகக் கொண்டவனே! **தத₂ா ஏவ**—முன்னைய வண்ணமே, **கிரீடிநம**—ஒரே கிரீடத்தையுடையவனாய **க₃தி₃நம்**—க₃தை₃யையுடையவனாய், **சக்ரஹஸ்தம்** — சக்கரத்தைக் கையிலேந்தியவனாய **த்வாம**—உன்னை, **அஹம**—நான, **த்₃ரஷ்டும் இச்ச₂ாமி** - காண விரும்புகிறேன **தேந ஏவ**—முனபிருந்த தான, **சதுர்பு₄ஜேந ரூபேண**—நாலு திருக்கைகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனாக, **ப₄வ**—ஆவாயாக

47\. **நீணமுடியுந் தண்டுடனே நேமியுஞசே ருன்னைநான்**
காணலுறறிங கபபடியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மநநானகு தோளுருவோ டாயிரநதோ ளவவுருவா
மனனுநீ மன்னு மகிழநது.

ஆயிரம தோள அவவுருவா! — கணக்கற்ற தோளகளையுடைய விஶ்வரூபத்தையுடையவனே! **மனனு!** — (உலகனைத்துக்கும) அரசனே! **அப்படியே**—முன்னையவண்ணமே, **நீள் முடியும** — ஒரே நீணட முடியும், **தணடுடனே** — க₃தை₃யோடு, **நேமியும் சேர**—சக்கரமும் சேர்நதுள்ள (திருக்கைகளையுடைய), **உனனை**—உன்னை, **நான**—நான், **இஙகு காணல் உறறு**—இவவிடத்திலேயே காண விருமபி, **காதலிபபன**—அன்பு பூணடிருபபேன், **பூண் மருவும அந நானகு தோள உருவோடு**—ஆப₄ரணஙகள அணிநத அநத நானகு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு, **நீ மகிழநது மனனு** - நீ உகபபுடன காடசி அளிபபாய்

46\. சென்ற ஶ்லோகத்தில சொலலபபட்ட அழகிய உருவை விவரிக்கிறான இதில. (ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ) கணக்கற்ற திருக்கைகளையுடையவனே! ஸஹஸ்ரஶப்₃த₃ம 'கணக்கற்றது' என்னும பொருளை உடையது (விஶ்வமூர்த்தே) உலகனைத்தையும உருவமாகக்கொணடவனே! இவவிரணடு விளிகளும அபபோது காட்சிதரும விஶ்வ

॥भा॥ तथैव पूर्ववत् किरीटिनं, गदिनं, चक्रहस्तं त्वां द्रष्टुमिच्छामि। अतस्तेनैव पूर्वसिद्धेन चतुर्भुजेन रूपेण युक्तो भव। सहस्रबाहो विश्वमूर्ते—इदानीं सहस्रबाहुत्वेन विश्वशरीरत्वेन दृश्यमानरूपस्त्वं तेनैव रूपेण युक्तो भवेत्यर्थः॥ ४६॥

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात्।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम्॥ ४७॥

ரூபததைதக குறிககினறன. இவவுருவம ப$_4$யததோடு கலநத உகபபை விளைககையாலே, இவன காணவிருமபும உகபபையே விளைககும உருவை விரிவாக வாணிககிருன — (கிரீடிநம) ஒரே கிரீடததை உடையவனுய. விஶவரூபததில கணககறற தலைகளில கணககறற கிரீடஙகள இருபபதை வேறுபடுகதுகிறது (க$_3$தி$_3$நம) ஒரே க$_3$தை$_3$யை உடையவனுய விஶவரூபநதில கணககறற க$_3$தை$_3$களை ஏநதியிருப்பதை வேறுபடுததுகிறது (சகரஹஸதம) ஒரே சககரததைத திருக்கையில ஏநதியிருபபவனுய விஶவரூபததில கணககறற சககரஙகளை ஏநதியிருபபதை வேறுபடுததுகிறது. (தவாம அஹம தத$_2$ா ஏவ த$_3$ரஷடுமு இசச$_2$ாமி) உனனை நான முனனையவணணமே காணவிருமபுகிறேன. இஙகு க$_3$தை$_3$யையும, சககரததையும சொனனது ஶஙக$_2$ம, ஶாஙக$_3$ம, நாநத$_3$கம எனனும மறற ஆயுத$_4$ஙகளுககும உபலக்ஷணம. விஶவரூபததிறபோலே கணககறற ஆயுத$_4$ஙகளை த$_4$ரிததது அபபூசசி காடடாமல, எனககு ஆப$_4$ரணமாகக காட்சியளிககும கூராராழி வெணசஙகையும, கோலாநத நெடும சாஙகம கொடுநதணடு கொறற ஒள்வாளையும் உடையவனுக உருவெடுககவேணும எனறு கருதது. (தேனைவ சதுாபு$_4$ஜேந ரூபேண ப$_4$வ) முன இருநத திருமேனிபோனறதான நானகு தோளகளையுடைய திருமேனியோடு கூடியவனுகக காடசியளிபபாயாக. கணககறற தோளகளையுடைய விஶவரூபததை வேறுபடுததுகிறது இப்போது கணககறற தோளகளோடும் ஆயுத$_4$ஙகளோடும காடசி அளிககும் நீ விரைவில நாலதோளமுதாய ஆப$_4$ரணமாகப பொலியும ஒணசங(கு) கதை வாளாழியோடும குனிசாஙகததோடும காடசி அளிககவேணடும எனறு கருதது. 46.

ஸ்ரீப$_4$க$_3$வான் உவாச—

47\. மயா ப்ரஸந்நேந தவார்ஜுநேதம்
ரூபம் பரம் த$_3$ர்ஸிதமாத்மயோக$_3$ாத் ।
தேஜோமயம் விஶ்வமநந்தமாத$_3$யம்
யந்மே த்வத$_3$ந்யேந ந த$_3$ருஷ்டபூர்வம் ॥

ஸ்ரீப$_4$க$_3$வாந் உவாச — ஸ்ரீப$_4$க$_3$வான் கூறினன் அர்ஜுந — அர்ஜுனா! **தேஜோமயம்**—ஒளிக்குவியலாயிருப்பதாய், **விஶ்வம்**—உலகனைத்தையும் வியாபித்ததாய், **அநந்தம்**—அளவற்றதாய், **ஆத$_3$யம்**—(என்னையொழிந்த) அனைத்துக்கும் ஆதி$_3$யாயிருப்பதாய், **த்வத$_3$ந்யேந**—உன்னைத்தவிர வேறு எவராலும், **ந த$_3$ருஷ்டபூர்வம்**—காணப்படாததாய், **யத் இத$_3$ம் மே பரம்ரூபம் (தத்)**—என்னுடைய மேலான இந்த விஶ்வரூபம் யாதொன்றுண்டோ அது, **ஆத்மயோக$_3$ாத்**—என்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பச் சோதியாலே, **ப்ரஸந்நேந மயா**—உகந்த என்னாலே, **தவ**—என் அன்பனான உனக்கு, **த$_3$ர்ஶிதம்**—காட்டப்பட்டது

48\. ஈதுரைக்கப் பார்த்த னிறையுரைத்தா னென்னுகப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவந்—தீதிலொளி
சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்னொழிந்தா
ரார்இதனைக் காணபா ரமர்ந்து.

பார்த்தன் ஈது உரைக்க—அர்ஜுனன் இதைச்சொல்ல, **இறை உரைத்தான்**—கண்ணன் கூறலுற்றான் **மேல் மீதுருவம்**—மேலான விஶ்வரூபத்தை, **என் உகப்பால்**—என்னுடைய உகப்பாலே, **உனக்கு காட்டினேன்**—உனக்குக் காண்பித்தேன் **தீதில் ஒளிசேர் அனந்தம் ஆதியாம் சீர் உருவை இதனை**—குற்றமற்ற ஒளியையுடையதும் அளவற்றதும், (என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும்) ஆதி$_3$யாயிருப்பது மான பெருமைபெற்ற இவ்வுருவை, **நின்னொழிந்தார் ஆர்**—உன்னைத்தவிர வேறு எவர், **அமர்ந்து காணபார்**—நன்றாகக் காணமுடியும்?

॥ भा ॥ यन्मे तेजोमयं—तेजसां राशिं, विश्वं—विश्वात्मभूतम्, अनन्तम्—अन्तरहितम्; प्रदर्शनार्थमिदम्; आदिमध्यान्तरहितम्; आद्यम्—मद्व्यतिरिक्तस्य कृत्स्नस्यादिभूतम्, त्वदन्येन केनापि न दृष्टपूर्वं रूपम्, तदिदं प्रसन्नेन मया मद्भक्ताय ते दर्शितम्; आत्मयोगात्—आत्मनस्सत्यसंकल्पत्वयोगात्॥ ४७॥

---

47. அர்ஜுனனுடைய இந்தப் பிரார்த்த₂னையைக் கேட்ட கண்ணன் இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே அவனுடைய பிரார்த்த₂னையைத் தலைக்கட்டுவதாகக் கூறி அப₄யம் அளிக்கிறான். இந்த ஶ்லோகத்தாலும் அடுத்த ஶ்லோகத்தாலும் தான் காட்டிய விஶ்வரூபத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறான். (தேஜோமயம்) ஒளிக்குவியலாயிருப்பது. "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" [திருவாய் 5-5-10] என்றார் ஆழ்வாரும். திருமேனி வேறாகவும் அதன் சோதி வேறாகவும் இருக்கையாலே, இங்கு மயட் ப்ரத்யயம் 'ப்ராசுர்யம்' (மிகுதி) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். (விஶ்வம்) உலகனைத்துமாயிருப்பது; உலகனைத்தையும் வியாபித்திருப்பது என்று கருத்து. (அநந்தம்) முடிவற்றது. இங்கு முடிவைச் சொன்னது, முதல் நடுவுகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே முதலும், நடுவும், முடிவுமற்றது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "அநாதி₃மத்₄யாந்தம்" [19] என்று இந்த விஶ்வரூபத்தைப் பற்றி முன்னமே சொல்லப்பட்டதன்றோ. (ஆத்₃யம்) என்னையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி₃யாயிருப்பது. இன்னதற்கு ஆதி₃ என்று எடுக்காமையாலே, அனைத்துக்கும் ஆதி₃ என்று தேறுகிறது. ப₄க₃வத் ஸ்வரூபத்துக்கு விக்₃ரஹம் ஆதி₃யல்லாமையாலே அதையொழிந்த அனைத்துக்கும் ஆதி₃யென்றதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்(1·22)அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயத்தில், திருமேனியிலுள்ள ஆயுத₄ங்களும் ஆப₄ரணங்களும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தை த₄ரித்து நிற்கின்றது என்று கூறுகையாலே, திருமேனி அவை அனைத்துக்கும் ஆதி₃யாகிறது. (த்வத₃ந்யேந ந த்₃ருஷ்டபூர்வம் யத்) உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவனால் இதற்கு முன்னம் காணப்படாத யாதொரு உருவம் உண்டோ. (மே பரம் ரூபம்) என்னுடைய அந்த மேலான விஶ்வரூபம். "யத்" என்னும் ஶப்₃த₃த்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாக 'தத்' என்னும் பத₃த்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இரு பத₃மும் சேர்ந்தே வருமன்றோ.

॥ भा ॥ अनन्यभक्तिव्यतिरिक्तैस्सर्वैरप्युपायैर्यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुं न शक्य इत्याह—

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न
च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः।
एवंरूपश्शक्य अहं नृलोके
द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

48. ந வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநைர்ந தா₃நைர்
ந ச க்ரியாபி₄ர்ந தபோபி₄ருக்₃ரை: ।
ஏவம்ரூபஶ்ஶக்ய அஹம் ந்ருலோகே
த்₃ரஷ்டும் த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர ॥

குருப்ரவீர! — குருகுலப் பெருவீரனே!, **ஏவம்ரூப:** **அஹம்** — இவ்வண்ணமான திருமேனியையுடைய நான், **ந்ருலோகே** — இவ்வுலகில், **த்வத₃ந்யேந** — (என்னிடம் ப₄க்தியுடைய) உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒருவனால், **வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநை** — (ப₄க்தியில்லாமல்) வேத₃த்தைக் கேட்பதாலோ, யஜ்ஞங்களைச்செய்வதாலோ, வேத₃மோதுவதாலோ, **த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய:** — காண முடியாதவன். **தா₃நை: ச த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய.** — தா₃னங்களாலும் காண

(இத₃ம் ரூபம்) இப்போது நீ காணும் விஶ்வரூபம். (ப்ரஸந்நேந மயா தே த₃ர்ஶிதம்) உன்னிடம் அருளுடைய என்னாலே என் அருளுக்குத் தகுதியுள்ள அன்புடையவனான உனக்குக் காட்டப்பட்டது. இப்படி விஶ்வரூபத்தைக் காட்டியது இந்த்₃ரஜாலம்போன்ற வித்தையாலோ? எனில்—(ஆத்மயோகா₃த்) தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை நான் உடையவனாயிருக்கையாலே; நினைத்ததையெல்லாம் தலைக்கட்டவல்ல எனது ஸங்கல்பத்தாலேயே இது காட்டப்பட்டது. யோக₃ஶப்₃த₃ம் த்₄யானம் முதலான மற்ற பொருள்களைக் குறிப்பது பொருத்தமற்றதாகையால், இங்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வமாகிற கு₃ணசேஷ்டிதத்தைக் குறிக்கிறது. (அர்ஜுந!) நீ கபடமற்ற வெள்ளை மனத்தினனாகையாலே உனக்கு என் விஶ்வரூபம் காட்டப்பட்டது என்று கருத்து. 47.

முடியாதவன். **க்ரியாபி₄: ச த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய:—(ஹோமம்** முதலான) கிரியைகளினாலும் காணமுடியாதவன் **உக்₃ரை தபோபி₄: ச த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய:** — கடும் தவங்களாலும் காணமுடியாதவன்.

---

49. ஓதுமறை வேள்வி யுரைதான மோர்கிரியை
மீதுதவந் தன்னால் மிகவென்னை—பூதலத்து
நின்னலரிங் கிவ்வாறு நேர்காண மாட்டார்காண்
மன்ன! குரு வீரனே! மற்று.

மன்ன !— அரசனே !, **குருவீரனே** — குருகுலவீரனே !, **மற்று ஓதுமறை வேள்வி உரைதானம் ஓர் கிரியை மீது தவம் தன்னால்**—ப₄க்தியில்லாமல் வேதத்₃தைக் (கேட்டு) ஓதுவதாலும், வேள்விகளைச் செய்வதாலும், (சிறப்பாகச்) சொல்லப்படும் தானங்களையும், ஒப்பற்ற கிரியைகளையும், கடுமையான தவங்களையும் செய்வதாலும் **இங்கு பூதலத்து**— இப்பூவுலகில், **நின்னலர்** — உன்னைப் போன்ற ப₄க்தியில்லாதவர்கள், **இவ்வாறு**—நீ கண்டதுபோல், **என்னை மிக நேர் காணமாட்டார் காண்** — என்னைச் சிறப்பாக நேருக்குநேர் காணமாட்டார்கள்

---

48. "என்னைத் தவிர எவராலும் இவ்வுருவைக் காணமுடியாது என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? வேறு உபாயங்களாலும் எவராவது இதைக் கண்டிருக்கலாமே" என்று அர்ஜுனனுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு "ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்தியில்லாத எல்லா உபாயங்களாலும் நீ கண்டதுபோல் நான் உள்ளபடி காண அரியவன்" என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில். (ஏவம் ரூப அஹம்) ப்ராக்ருதமான மனுஷ்யரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அப்ராக்ருதமான திருமேனியையுடைய நான் இங்கு எம்பெருமானுடைய திருமேனியானது எவராலும் காணபரிது என்று கொண்டால் கிருஷ்ணாவதாரரூபத்தை அனைவரும் காண்பது பொருந்தாமல் போய்விடும் விஶ்வரூபம் என்று பொருள்கொண்டாலும் அவ்வுருவத்தைத் தேவர் முதலான பலர் கண்டிருப்பதாக இவ்வத்தியாயத்திலே சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால் மனித உருவம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அப்ராக்ருதமான உருவத்தையே இங்கு சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏகாந்த

॥ भा ॥ एवंरूपो यथावदवस्थितोऽहं मयि भक्तिमतस्त्वत्तोऽन्येन [एकान्त]ऐकान्तिकात्यन्तिकभक्तिरहितेन केनापि पुरुषेण वेदयज्ञादिभिः केवलैर्द्रष्टुं न शक्यः ॥ ४८ ॥

ப₄க்தியற்றவர்கள் அவதாரரூபத்தைக் காண்பது "மனிதன் முதலான ப்ராக்ருத உருவங்களில் இது ஒன்று" என்னும் எண்ணத்துடனே யாகையால், அது உள்ளபடி காண்பதாகாதன்றோ (ந்ருலோகே த்வத₃ந்யேந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) இப்பூவுலகில் என்னிடம் ப₄க்தி யுடைய உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், என்னை ஒருவனையே விஷயமாகக்கொண்ட நிதயப₄க்தியற்றவனான எவனாலும் காணமுடி யாதவன். "அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு எவனாலும் காணமுடியாதவன்" என்று பொருள்கொண்டால் மேலே 54-வது ஶ்லோகத்தில் "அநந்ய ப₄க்தியுடையவனாலே காணமுடியும்" என்று கூறியிருப்பது பொருந்தா தாகையால் இங்கு "த்வத₃ந்யேந" என்றது "அர்ஜுனனைப் போன்ற ப₄க்தியற்ற எவனாலும்" என்றே பொருள்படும். இனி, "**தமேதம் வேதா₃நுவசநேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி யஜ்ஞேந தா₃நேந தபஸா அநாஶகேந**" [ப்₃ருஹ 6 4-22] [அந்தப் பரமாத்மாவை வேத₃மோதுத லாலும், வேள்வியாலும், தா₃னத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அறிய விரும்புகிறார்கள்] என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கும்போது 'எவனாலும் காணமுடியாது' என்று கூறுவது எப்படியெனில்—ப₄க்தியோடுகூடிய இவற்றால் அறியமுடியுமே தவிர ப₄க்தியில்லாத வேத₃மோதுதல் முதலானவற்றாலே தன்னைக் காணமுடியாது என்று ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியாலே காட்டுகிறான். (வேத₃யஜ்ஞாத்₄யயநை ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாமல் வேத₃த்தைக் கேட்பதாலும், வேள்விகள் புரிவதாலும், வேத₃ம் ஓதுதலாலும் நான் காண்பரியவன். அத்₄ய யனத்தைத் தனியாகச் சொல்லியிருக்கையால் இங்கு வேத₃ஶப்₃த₃ம் கேட்கப்பட்ட வேத₃த்தைக் குறிப்பதாய், "ஶ்ரோதவ்ய" [ப்₃ருஹ 4-4 5] என்று உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ரவணத்தாலும் இவனைக் காணமுடியாது என்று பொருள்படுகிறது (தா₃நைர் ந த்₃ரஷ்டும் ந ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத தா₃னங்களாலும் நான் காண்பரியவன் (க்ரியாபி₄ ந த்₃ரஷ்டும் ஶக்ய) ப₄க்தியில்லாத ஹோமம் முதலான கிரியைகளாலும் நான் காண அரியவன். வேத₃த்தைக்கேட்டல், ஓதுதல், வேள்விபுரிதல், தா₃னம் செய்தல் முதலான கிரியைகளை முன்னமே எடுத்துவிட்டபடியால், இங்கு அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஹோமம் முதலான கிரியை களைச் சொல்வதாகக் கொள்ளவேண்டும் (உக்₃ரை தபோபி₄ ச ந

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो
दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम्।
व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं
तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

49. மா தே வ்யத₂ா மா ச விமூட₄ப₄ாவோ
த்₃ருஷ்டவா ரூபம கே₄ாரமீத₃ருங்மமேத₃ம்।
வ்யபேதபீ₄. ப்ரீதமநா புநஸ்தவம்
ததே₃வ மே ரூபமித₃ம பரபஶ்ய ॥

மம — என்னுடைய, **ஈத்₃ருக்** — இத்தகைய, **இத₃ம் கே₄ாரம ரூபம**—இந்த ப₄யங்கரமான உருவத்தை, **த₃ருஷ்டவா** — கண்டதினுல, **தே** — உனக்கு (உண்டாயிருக்கும்), **வயத₂ா**—துனடம், **மா(பூ₄த)**—போகடடும், **விமூட₄ப₄ாவः ச**—நினைவின் அழிவும், **மா(பூ₄த)**-போகட்டும், **வயபேதபீ₄ः**—ப₄யம் நீங்கப்பெற்றவனுய், **பரீதமநா.**—உகந்த நெஞ்சினனுய், **த்வம்**—நீ, **தத் ஏவ மே இத₃ம ரூபம்**—உனக்குப் பழகியதான எனது இநத அழகிய ரூபததை, **புநः பரபஶ்ய**—மறுபடியும் காணபாயாக.

---

50. என்கொடிய ரூப மிதுகண டுளஙகலங்கா
துனகொடிய துன்ப மொழிநதிடுநீ— நனகுடைய
நெஞ்சாற பயநதுரநது நீயநத வெனவடிவை
யெஞசாது காணு யினி.

என் கொடிய ரூபம இது கணடு—எனனுடைய ப₄யஙகரமான இந்த விஶ்வரூபததைக கணடு, **உளம் கலஙகாது**—

த₃ரஷ்டும ஶக்ய) "ஊனவாட உணணாது உயிாகாவலிடடு உடலில பிரியாப புலனைநதும நொநது தாம வாடவாட காயோடு நீடு கனியுணடு வீசுகடுஙகால நுகர்நது நெடுஙகாலம ஐநது தீயோடு நினறுதவம" [பெரியதிரு 3-2-1,2] எனறு சொலலபபடும கடுமையான தவஙகளாலும். (ப₄கதியிலலாவிடில) எனனைக் காணமுடியாது. (குருப்ரவீர) நீ ப₄கதிமிககவாகளான குருககள வமசததில உதித்த பெருவீரனுகையாலே எனனை இவவணணம் கணடது வியபபலல எனறு கருதது. 48.

॥ भा ॥ ईदृशघोररूपदर्शनेन ते या व्यथा, यश्च विमूढभावो वर्तते, तदुभय माभूत्; त्वयाऽभ्यस्तपूर्वमेव सौम्यं रूपं दर्शयामि; तदेवेदं मम रूप प्रपश्य ॥ ४९ ॥

நெஞ்சம் கலக்கம் அடையாமல், **நீ**—நீ, **உன் கொடிய துன்பம் ஒழிந்திடு** — உனது மிகுதியான துக்கம் நீங்கப் பெறுவாய், **நன்கு உடைய நெஞ்சால்** — உகப்பையுடைய நெஞ்சாலே, **பயம் துறந்து**—ப$_4$யத்தைவிட்டு, **நீ அந்த என் வடிவை** — ஏற்கனவே நீ கண்ட எனது அழகிய திருமேனியை, **இனி எஞ்சாது காணுய**—இனி முழுவதும் காணுய

---

49. 45, 46-வது ஶ்லோகங்களில் அர்ஜுனன் விரும்பியபடி "எனது பழையதான நான்கு திருக்கைகளோடுகூடிய திருமேனியைக் காட்டுகிறேன். நீ துன்புறவேண்டா" என்கிறுன் கண்ணன். (மம ஏத$_3$ருக் இத$_3$ம் கோ$_4$ரம் ரூபம் த$_3$ருஷ்ட்வா தே வ்யத$_2$ா மா) எனது இத்தகைய ப$_4$யங்கரமான விஶ்வரூபத்தைக் கண்டதனுல் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பம் நீங்கட்டும் (தே விமூட$_4$ப$_4$ாவ ச மா) உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும். இங்கு ஶ்லோகத்தின் அமைப்பு "ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பமும் மனக்கலக்கமும் இந்த ப$_4$யங்கரமான ரூபத்தைக் காண்பதினுல் நீங்கட்டும்" என்று பொருள்கொள்ள இடம் அளிக்கிறதாயினும், ப்ரகரணத்துக்குப் பொருந்தாதாகையால் "கோ$_4$ரரூபத்தைக் கண்டதனுல் உனக்கு உண்டான துன்பமும், மனக்கலக்கமும் நீங்கட்டும்" என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஶ்லோகத்தின் முற்பாதியில் துன்பத்திற்கும் மனக்கலக்கத்துக்கும் காரணம் என்னுடைய கோ$_4$ரரூபத்தைக் கண்டதே என்று கூறிவிட்டு, பிற்பாதியால் அவையிரண்டும் நீங்குவதற்கு உறுப்பாகத் தனது இனிய ரூபத்தைக் காண்பாயாக என்கிருன்—(தத் ஏவ இத$_4$ம் மே ரூபம்) ஏற்கனவே நீ பழகியதான என்னுடைய இந்த அழகிய திருமேனியை நான் உடனடியாகக் காட்ட இருக்கிற திருமேனியை என்றபடி 'இத$_3$ம் ரூபம்' என்று அப்போதிருக்கும் கோ$_4$ரரூபத்தைக் குறித்தால் அதனுல் துன்பமும் மனக்கலக்கமும் நீங்காதாகையாலே "வர்த்தமான ஸாமீப்யே வர்த்தமானவந் நிர்தே$_3$ஶ" [நிகழ்காலத்துக்கு அருகிலிருக்கும் பொருளையும் நிகழ்காலத்திலிருப்பதுபோல வழங்குவதுண்டு] என்னும்

सञ्जय उवाच—
इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा
स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः।
आश्वासयामास च भीतमेनं
भूत्वा पुनस्सौम्यवपुर्महात्मा॥ ५० ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—
50. இத்யர்ஜுநம் வாஸுதே₃வஸ்ததோ₂க்த்வா
ஸ்வகம் ரூபம் த₃ர்ஶயாமாஸ பூ₄ய:।
ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீ₄தமேநம்
பூ₄த்வா புநஸ்ஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா॥

ஸஞ்ஜய உவாச—ஸஞ்ஜயன் கூறினான். **இதி**—இவ்வண்ணமாக, **அர்ஜுநம்**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **வாஸுதே₃வ:**—கண்ணன், **தத₂ா உக்த்வா**—முற்கூறிய முறையில் சொல்லி, **ஸ்வகம் ரூபம்**—நாலதோளமுதான தனது திருமேனியை, **பூ₄ய: த₃ர்ஶயாமாஸ**—மறுபடியும் காட்டினான். **பீ₄தம் ஏநம்** — (விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு) பயந்த இவனை, **மஹாத்மா**—ஸத்யஸங்கல்பனான கண்ணன், **புந:** **ஸௌம்யவபு பூ₄த்வா**—மறுபடியும் அழகிய திருமேனியை உடையவனாக ஆகி, **ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச** — ஆறுதலும் சொன்னான்.

---

51. இனனே யிறைவ னியம்பி விசயனுக்குத்
தனனே ருருமீண்டு தான்காட்டி—முனனேநின்
ருற்றியவ னச்சங் கெடுத்தா னழகிறை
றேறறியெழின மேனியுடன சோந்து.

வழக்கையொட்டி இத₃ம்ப₃த₃ம் காட்ட இருக்கும் சதுர்பு₄ஜ ரூபத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். (தவம் வ்யபேதபீ₄. ப்ரீதமநா புந: ப்ரபஶ்ய) நீ ப₄யம் நீங்கப்பெற்றவனாய் உகந்த நெஞ்சினனாய் மீண்டும் காண்பாயாக பூர்வார்த்த₄த்தில் சொன்ன வ்யதை₂ (துன்பம்) நீங்குவதை வ்யபேதபீ₄:'' என்னும் பத₃த்தாலும், விமூட₄ப₄ாவம் (மனக்கலக்கம்) நீங்குவதை ''ப்ரீதமநா'' என்னும் பத₃த்தாலும் உணர்த்துகிறான் 49.

॥ भा ॥ एवं पाण्डुतनयं भगवान् वसुदेवसूनुरुक्त्वा भूयः स्वकीयमेव चतुर्भुजं रूपं दर्शयामास; अपरिचितस्वरूपदर्शनेन भीतमेनं पुनरपि परिचितसौम्यवपुर्भूत्वा आश्वासयामास च, महात्मा—सत्य-

இனனே—இவவண்ணமாக, **இறைவன்**—கணணன, **விசயனுக்கு இயம்பி**—அர்ஜுனனுக்குக கூறி, **தன் ஏர் உரு**—தனது அழகிய உருவத்தை, **தான் மீண்டு காட்டி**—தானே மறுபடியும் காட்டி, **எழில் மேனியுடன சேர்நது முன்னே நினறு**—அழகிய திருமேனியோடு கூடி அவனுககு முனனே நினறு, **அழகிஞல் தேறறி**—தன அழகைக் காட்டி ஆறுதல அளிதது, **அவன் அச்சம ஆறறிக் கெடுததான்**-அவனது ப₄யத்தைப (படிபபடியாகத) தணிததுப் போககினன.

50 தான சொனனபடியே அழகிய சதுாபு₄ஜரூபததை எடுததுக் கொணடு கணணன அர்ஜுனனைத தேறறியதைக் கூறுகிறது இநத ஶலோகம். (இதி அாஜுநம வாஸுதே₃வ. தத₂ா உகதவா) இவவணணமாகப பாண்டுவின பிளளையான அர்ஜுனனைக குறிதது அவனது மாமனான வஸுதே₃வனின பிள்ளையான கணணன கூறி இபபடி நெருஙகின உறவுமுறையாயிருககையாலே இருவருககும இயலவான பிரீதி உளளதெனறு உணாததபபடுகிறது. இநதப் பிரீதியினலே கணணன செயத செயலைக கூறுகிறது ஶலோகததின எஞசியபகுதி — (ஸவகம ரூபம த₃ாஶயாமாஸ பூ₄ய) அாஜுனன வேணடினபடியும, தான வாககளிததபடியும தனனுடைய தான சதுாபு₄ஜ ரூபததையே மறுபடியும் அாஜுனனுககுக காடடினன (பீ₄தம் ஏநம) முன ஶலோகஙகளில சொனனபடி விஶவரூபததைக கணடு பயநத அாஜுனனை (புந ஸௌமயவபு பூ₄தவா ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச) மறுபடியும் தனது அநத அழகிய திருமேனியை உடையவனுகி ஆஶவாஸபபடுததவும செயதான. அாஜுனனுககு ஆறுதல சொனனன எனறபடி நினைததவுடன பலவிதமான திருமேனிகளை இவன எடுததுககொளவது எபபடிககூடும? எனனும் கேள்விககு பதில உரைககிறது—(மஹாதமா) இவன ஸதயஸஙகலபனுகையாலே கூடும எனறு கருதது ஆதமஶப்₃த₃ம ஸஙகல்பரூபமான ஸவப₄ாவததைக குறிககிறது 'மஹாத' எனனும ஶப்₃த₃ம் அநத ஸஙகலபம் தடையறறது எனறு காடடுகிறது. இஙகு ஓா ஐயம எழுகிறது கணணனுடைய சதுாபு₄ஜரூபம அவனுககே உரியது

संकल्पः। अस्य सर्वेश्वरस्य परमपुरुषस्य परस्य ब्रह्मणो जगदुपकृतिमर्त्यस्य वसुदेवसूनोश्चतुर्भुजमेव स्वकीय रूपम्; कंसाद्भीतवसुदेवप्रार्थनेन आकंसवधाद्भुजद्वयमुपसंहृतं, पश्चादाविष्कृतं च। * जातोऽसि देव देवेश शङ्खचक्रगदाधर। दिव्यं रूपमिदं देव प्रसादेनोपसंहर॥... उपसंहर विश्वात्मन् रूपमेतच्चतुर्भुजम् (वि.५.३.११,३) इति हि प्रार्थितम्।

என்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது ஆனால் அவன் திருவாய்ப்பாடியிலே இரண்டு கைகளுடனேயே வாழ்ந்துவந்தான் என்று இதிஹாஸபுராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்படியிருக்கும்போது நாலு கைகளோடு கூடியதே அவனுடைய இயல்வான திருமேனி என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? எனபது அவ்வையம். இதற்கு ஸமாதா₄நம் பின்வருமாறு:—இக்கண்ணன் உலகனைத்துக்கும் ஈஶ்வரனுயிருப்பவன்; பரமபுருஷன் என்றும், பரப்₃ரஹ்மம் என்றும் புகழ்பெற்றவன், இப்படிப் பரத்வ (மேன்மைக)கு₃ணம் நிறைந்தவனுயிருந்தபோதிலும், உலகினரை உய்விப்பதற்காக மனித உருவில் வஸுதே₃வனின் பிள்ளையாக அவதரித்தானுகையாலே ஸௌலப்₄யம் முதலான நீர்மைக் குணங்களும் நிறைந்தவன் அவதரிக்கும்போது நான்கு திருக்கைகளுடன் கூடியவனுய அவதரித்தான் என்றே புராணங்கள் கூறுகின்றன. கம்ஸனிடமிருந்து பயந்து வஸுதே₃வரும் தே₃வகியும் பிரார்த்தித்தபடியால் அவற்றில் இரண்டு கைகளை மறைத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளோடேயே திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்துவந்தான் கம்ஸனைக்கொல்லும் வரையில் இப்படி இரண்டு கைகளுடனேயே இருந்த அவன் அதற்குப்பின் தனக்கு இயல்வான நான்கு கைகளையும் கொண்டே வாழ்ந்தான் என்றும் இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஜாதோऽஸி தே₃வதே₃வேஶ! ஶங்க₂சக்ர க₃தா₃த₄ர! தி₃வ்யம் ரூபம் இத₃ம் தே₃வ ப்ரஸாதே₃ந உபஸம்ஹர ॥" [விஷ்ணுபுராணம் 5-3-11] [தே₃வதே₃வர்களுக்கும் ஈஶனே! ஶங்க₂சக்ரக₃தை₃களை த₄ரிப்பவனே! தே₃வனே! இந்த உனது தி₃வ்யரூபத்தை அருள்கூர்ந்து மறைத்துக்கொள்வாயாக] என்று வஸுதே₃வரும் "உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந்! ரூபமேதத் சதுர்பு₄ஜம் ॥" [ஷி 5-3-13] [ஸர்வவ்யாபியே! இந்த உன்னுடைய நாலு திருக்கைகளையுடைய உருவத்தை மறைத்துக்கொள்] என்று தே₃வகியும் பிரார்த்தி₂த்ததிலிருந்து கண்ணனது இயல்வான ரூபம் நாலு கைகளுடன் கூடினதே என்று விளங்குகிறது.

शिशुपालस्यापि द्विषतोऽनवरतभावनाविषयश्चतुर्भुजमेव वसुदेवसूनोः रूपम् * उदारपीवरचतुर्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् (वि. ४. १५. १३) इति। अतः पार्थेनात्र * तेनैव रूपेण चतुर्भुजेनेत्युच्यते ॥५०॥

अर्जुन उवाच—

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन।
इदानीमस्मि संवृत्तस्सचेताः प्रकृतिं गतः॥ ५१ ॥

அர்ஜுந உவாச—

51. த₃ருஷ்ட்வேத₃ம் மாநுஷம் ரூபம்
தவ ஸௌமயம் ஜநார்தத₃ந! ।
இத₃ாநீமஸ்மி ஸம்வருதத:
ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் க₃த:॥

அர்ஜுந உவாச—அர்ஜுனன் கூறினன்'— **"ஜநார்த்த₃ந**—ஜனர்த்த₃னனே!, **இத₃ம தவ ஸௌம்யம் மாநுஷம் ரூபம்**—உன்னுடைய இந்த அழகிய மனித உருவை, **த₃ருஷ்டவா**—பார்த்து, **இத₃ாநீம்**—இப்போது, **ஸசேதா:**—நெஞ்சம் நிலைபெற்றவனாய, **ஸமவ்ருதத: அஸ்மி**—இனபுற்றிருக்கிறேன. **ப்ரக்ருதிம் க₃த: அஸமி**—தன நிலைபெற்றவனாகவும் இருக்கிறேன்."

எப்போதும் கண்ணனை த்₃வேஷிததுப், கேட்பார் செவிசுடும் கீழமை வசவுகளை வைபவனாய, அவனையே இடைவிடாது சிநதிததுக் கொணடிருநத சிசுபாலனும அவனை நாலு கைகளை உடையவனாகவே நினைதது வநதான எனபது "உத₃ாரபீவர சதுாப₃ாஹும ஶங்க₂ சகரக₃த₃ாத₄ரம" [வி-பு 4-15-13] [நீணடு பருத்த நான்கு திருககைகளை யுடையவனாய, ஶங்க₂சகரக₃தை₃களை த₄ரித்தவனான கணணனை] எனறு விஷ்ணுபுராண வாகயததிலிருந்து விளஙகுகிறது. அதனாலேயே இஙகு அர்ஜுனன "தேநைவ ரூபேண சதுாபு₄ஜேந" [46] எனறு சதுாபு₄ஜ ரூபத்தையே காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தி₂கக, கண்ணனும தனது இயலவான அநத உருவததையே காட்டினை எனறு சொலலப்படுகிறது. 50.

॥भा॥ अनवधिकातशयसान्दर्यसाकुमार्यलावण्यादियुक्तं तवैवा-साधारणं मनुष्यत्वसंस्थानसंस्थितमतिसौम्यमिदं तव रूप दृष्ट्वा इदानीं सचेतास्संवृत्तोऽस्मि, प्रकृतिं गतश्च ॥ ५१ ॥

---

52. தானிறையைப பார்ததன றகவுரைததான மாயனே!
மானிடமா நினனழகாா மாமேனி — யானெனது
கண்ணுரக கண்டு கருததமாநதேன றனமையினிற
றிண்ணுரச் சோநதேன் சிறநது.

பார்ததன தான — அர்ஜுனனுனென, **இறையை**— கண்ணனைப் பாாத்து, **தகவு உரைததான**—தகக வார்த தையைச் சொனனுன— "**மாயனே** — மாயபபிரானே ! **மானிடமாம் நின அழகார் மாமேனி** — மனித உருவை யுடைய உனனுடைய அழகு பொருநதிய திருமேனியை, **யான**—நான, **எனது கணணுரக கண்டு**—எனது கணகள நிறையக் கணடு, **கருதது அமாநதேன** — நினைவில அமைதி பெறறேன. **சிறநது** — இனபுறறு, **தனமையினில் திண் ஆரச்சேர்ந்தேன**—தன் நிலையைஉறுதியாக அடைநதேன்."

---

51. சதுாபு₄ஜ ரூபததைக் கணட அாஜுனன தான நெஞசம நிலைபெறறு இனபுறறுத தனனிலைபெறறதைக கூறுகிறுன (இத₃ம தவ ஸௌம்யம மாநுஷம ரூபம) உனனுடைய இநத அழகிய மனித உருவை. 'மானுஷம' எனறு மனித உருவாயிருநதபோதிலும, மறற மனிதர்களுடைய உருவைப்போல கர்மததினுல ஏறபடடதாய, பிரா கிருதமாயிராமல, எலலையறற பெருமையையுடைய ஸௌநத₃ாயம எனனும அவயவசோபை₄, ஸௌகுமாாயம எனனும மெனமை, லாவணயமெனபபடும ஸமுத₃ாயசோபை₄ ஆகிய தி₃வய மஙக₃ள விக₃ரஹகு₃ணஙகளோடு கூடியதாய, காமம காரணமாக வல்லாமல தன விருப்பததாலேயே எடுததுககொளளப்படுவதாய, உனககேயுரிய அபராகருதத திருமேனியாய, மிக அழகாயிருபபதாய, மனித உருவில அமைநதிருபபதாயுளளது எமபெருமானின திருமேனி என்பதை "தவ இத₃ம ஸௌமயம ரூபம" எனனும பத₃ஙகளாலே உணாததுகிறுன். (இத₃ாநீம ஸசேதா அஸமி) விஶ்வரூபததைக கணடு நெஞசழிநதிருநத நிலைபோய இப்போது நெஞசு நிலை பெறறவனுனேன. (ஸமவ்ருதத அஸமி) விஶவரூபததைககண்டு

श्रीभगवानुवाच—
सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः॥ ५२॥

ஸ்ரீப$_4$க$_3$வாந உவாச—
52. ஸுது$_3$ர்த$_3$ர்ஶமித$_3$ம் ரூபம் த$_3$ருஷ்டவாநஸி யந்மம।
தே$_3$வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் த$_3$ர்ஶநகாங்க்ஷிண: ॥

ஸ்ரீப$_4$க$_3$வாந உவாச—கண்ணன் உரைத்தான— **மம இத$_3$ம் யத ரூபம**—என்னுடைய இந்த யாதொரு ரூபத்தை, **த$_3$ருஷ்டவாந அஸி**—நீ கண்டிருக்கிருயோ, **(தத்) ஸுது$_3$ர்த$_3$ர்ஶம**—அது எவராலும காண்பரிது **அஸ்ய ரூபஸ்ய**—இந்த உருவத்தை, **தே$_3$வா. அபி**—தே$_3$வர்களும், **நித்யம்**—எப்போதும, **த$_3$ர்ஶநகாங்க்ஷிண:** — காணவிருப்பத்தையுடையவர்களாகவே இருக்கினறூர்கள.

---

53. முன்னியம்பும் பார்த்தனுக்கு மூதிறைவன் செப்பினு
னென்னியலு மேனி யிதுகண்டா—யந்நிலைதான
காண்பரிதிம மேனிதனைக் காண்பான் கணிசிப்பர்
சேண்பயிலும் வானவர்கள் சேர்ந்து.

முன் இயம்பும்—முற்கூறியபடி சொன்ன, **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுனனைக் குறித்து, **மூது இறைவன்**—அநாதி$_3$ புருஷனான கண்ணன, **செப்பினுன்**—கூறினுன்:— **என் இயலும் மேனி இது கணடாய்**—என்னுடைய இயலபான இநத யாதொரு திருமேனியைக் கண்டாயோ, **அந்நிலைதான்**—

பயநது துனபுறறிருநத நிலைபோய் இனபுற்றவனுனேன. (ப்ரக்ருதிம் க$_3$த அஸமி) விஶவரூபததைக கணடு தனனிலை அழிந்துகிடந்த நிலை நீஙகபபெறறு, தனனிலைபெறறவனுமானேன. (ஜநார்த்த$_3$ந) 'ஜநி' எனப்படும் பிறவிததுனபததை அழிப்பவனே! பிறவித் துனபத்தால நெஞ்சம் நிலைகெடடுத துனபுற்றுத தனனிலையழிநது கிடககும ஜீவாகளை அததுனபததையழிதது நெஞ்சம் நிலைபெறறு இனபுறறுத தனனிலையடையசசெயயும நீ எனககு இவற்றை விளைத்தது வியபபலல எனறு கருதது.

॥ भा ॥ ममेदं सर्वस्य प्रशासनेऽवस्थितं सर्वाश्रयं सर्वकारणभूतं रूपं यद्दृष्टवानसि ; तत्सुदुर्दर्शं—न केनापि द्रष्टुं शक्यम् । अस्य रूपस्य देवा अपि नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः, नतु दृष्टवन्तः ॥ ५२ ॥

அத்திருமேனி, **காண்பரிது**—காணபதறகு அரியதாகும் **சேண் பயிலும வானவாகள்**—உயரேயுளள உலகங்களில வாழும் தேவாகள், **இம்மேனிதனை காணபான** — இநதத திருமேனியைக காண்பதற்காக, **சோநது கணிசிபபா**— வாசியிலலாமல விருமபியிருபபாரகள

---

52. இனி நான்கு ஶலோகஙகளாலே கணணன அாஜுனனுககு ப₄கதியோக₃த்தின பெருமையைப பேசுகிறுன அதில இந்த முதல ஶலோகததாலே ப₄கதிநிஷ்ட₂ாகளுககு ஸாப₄ாஶரயமாயிருககும தன திருமேனியின பெருமையைக கூறுகிறுன (மம இத₃ம யத ரூபம த₃ருஷ்டவாநஸி) எனனுடைய யாதொரு இநத ரூபததை (நீ) கண்டிருககிறுயோ (இத₃ம ரூபம) ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில அஸதர பூ₄ஷணாத்₄யாயததில சொனனபடி உலகனைததையும நியமிபபதாய, அனைததுக்கும இருபபிடமாயிருப்பதாய, அனைததுககும காரணமாயிருப்பதான திருமேனி எனறு கருதது (தத ஸுது₃ாதத₃ாஶம) அததிருமேனி மிகவும காணபரிது யசஈ₂ப₃த₃ததோடு சோநதே வருமாகையால தசச₂ப்₃த₃ம வருவிததுககொளளபபடடது (அஸய ரூபஸய தே₃வா அபி நிதயம த₃ாஶந காஙக்ஷிண) இநதத திருமேனியை தே₃வர்களும காணபதில எபபோதும விருபபததை உடையவாகளாயிருககிறுர்கள, ஆனல கணடதிலலே எனறு கருதது. நிதயஶப்₃த₃ததை த₃ர்ஶநஶப்₃த₃ததோடு கூடடினல ஏகதே₃ஶாநவயம எனனும தே₃ாஷம் வரும வேறுவழியிலலாமல போனலதான ஏக தே₃ஶாநவயததைக கொளவது வழககம. பறபல காரியஙகளிலும ஈடுபட்டிருக்கும அதி₄காரி புருஷாகளான தே₃வர்கள் எமபெருமான திருமேனியை நிதயத₃ாஶனம செயயவிருமபுகிறுாகள எனறு கூறுவதும பொருநதாது. ஆகையால நிதய ஶப₃த₃ததைக காஙக்ஷாஶப்₃த₃ததோடு கூட்டி, எமபெருமானுடைய திருமேனியைக காணபதில தே₃வாகள எபபோதும விருபபமுளளவாகளாயிருககிறுாகள என்று பொருளகொளவதே பொருததமாகும. ஆனல இவாகள கண்டதிலலே எனபது இதிலிருநது தேறுகிறது. ‘பெணணுலாம சடையினும பிரமனும உனனைககாணபான, எணணிலா ஊழி

॥ भा ॥ कुत इत्यत्राह—

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥
भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप ॥ ५४ ॥

53. **நாஹம வேதை₃ாந தபஸா ந த₃ாநேந ந சேஜயயா।**
ஶகய ஏவம்விதே₄ாத₃ரஷடும த₃ருஷடவாநஸி மாம யத₂ா॥

54. **ப₄க்தயா தவநநயயா ஶகய அஹமேவமவிதே₄ாऽாஜுந।**
ஜ்ஞாதும த₃ரஷடும ச தததவேந ப்ரவேஷடும ச பரநதப॥

பரநதப! அர்ஜுந! — எதிரிகளைத தவிககச்செயயும் அாஜுனனே! **மாம யத₂ா த₃ருஷடவாந அஸி**—(நீ) என்னை எபபடிக கணடிருக்கிருயோ, **ஏவம்வித₄** —அவவணணம உள்ளபடி, **அஹம**—நான, **வேதை₃ः த₃ரஷடும ந ஶக்யः**—வேத₃ஙகளைககொண்டும காணமுடியாதவன, **தபஸா த₃ரஷடும் ந ஶகய.**—தவத்தைக கொண்டும காணமுடியாதவன, **த₃ாநேந த₃ரஷடும் ந ஶகய**—த₃ானததைக் கொணடும் காணமுடியாதவன, **இஜயயா ச த₃ரஷடும ந ஶகய.**—யாக₃ததைக கொணடும காணமுடியாதவன், **அஹம**—நான, **அநநயயா ப₄க்தயா து**—ஸவயமபரயோஜன ப₄க்தியாலேயே, **ஏவம்வித₄ः**—இவவணணமாக, **தததவேந**—உளளபடி, **ஜ்ஞாதும**—(ஶாஸ்தரஙகளால) அறிவதறகும, **த₃ரஷடும ச**—காணபதறகும, **பரவேஷடும ச**—அடைவதறகும **ஶகயः**—கூடியவன.

ஊழி தவமசெயதாா வெளகிநிறப" [திருமாலை 44] எனறு தொணடரடிபபொடியாழவாா அருளிசசெயதாா மஹாப₄ாரததிலும, 'ந ஸ ஶகய தவயா த₃ரஷடும மயாऽநயைாவாபி ஸததம। ஸாவேஷாம ஸாக்ஷிபூ₄தோऽஸௌ ந க₃ராஹய கேநசித கவசித॥" [உருததிரனே! உனனுலும (பிரமனை) எனனுலும மறறவாகளாலும அநதப பரமபுருஷன காணமுடியாதவன அனைவாககும அவன ஸாக்ஷியாய (காணபவனுய) இருபபவன எவனுலும எதனுலும (அள விடடு) அறியமுடியாதவன] எனறு பிரமன உருததிரனைப பாாததுக கூறினனனரே 52.

54. வேததவந் தானத்தான் மிககசீா யாகத்தால்
மீதிஙகிவ வணண மிகமேவிப—போததுக
காணலுற லாகேஞன் கண்டெனனை நீபறற
நீணிலததுக கேறக நிகழநது.

நீணிலததுககு—நீணட இவவுலகிற்கு (வநதிருக்கும்), **என்னைபபறற நிகழ்நது நீ கணடு ஏறக**—என்னைப் பறறுவ தற்காக இபபோது நீ கண்டதுபோலே, **நான்**—நான, **வேத தவம் தானததால**—வேத₃ததைக்கொணடும, தவததைக் கொணடும, த₃ானததைககொணடும், **மிக்க சீா யாகத தால்**—மிகச் சிறப்புடைய வேள்வியைககொணடும, **இங்கு**—இவவுலகில, **இவவணணம்**—இவ்வணணமாக, **மிக மேவி**—மிகப் பொருநதி, **போததது**— அறிவிஞல, **மீது காணலுறல் ஆகேன்**—நனருகக் காண முடியாதவன

55. அததியா தேது மனன்னியமா யென்னமர்நத
பததியா லாவன பரந்தபனே!—யித்திறததா
லாஙகுணர்ந்து கண்டே யடைதற கருகனே
பாஙகுணாநது மெயயே பயினறு.

பரநதபனே!—எதிரிகளைத் தவிக்கச்செயயும் அர்ஜுனு! **ஏதும அததியாது**—வேறு எப்பலனையும விருமபாமையால, **அனனனியமாய்**-அனனயம எனனப்படுவதாய, **எனஅமர்நத**-என விஷயமான, **பததியால்** — ப₄க்தியாலே, **இததிறத தால்**— இவ்வண்ணமாக, **பாங்கு உணர்நது** — உள்ளபடி உணாநது, **மெயயே பயினறு** — பொய கலவாமல பழகி, **ஆங்கு உணாநது** — சாததிரத்தால அறிநது, **கண்டே**— நேரில கண்டு, **அடைதறகு அருகனே ஆவன்**—அடைவ தற்குத் தக்கவஞவேன்

53,54. இவைவிரு ஶ்லோகஙகளாலும தான வேத₃ஙகள், தவம், த₃ானம, யாக₃ம முதலானவறருல காணபரியன எனறும, அநநய ப₄கதியிஞலேயே உளளபடி அறியவும காணவும அடையவும தக்கவன எனறும கூறுகிருன. 48-வது ஶலோகததில கூறியிருபபதோடு, இஙகு 53-வது ஶலோகததில் கூறியிருபபது புநருகதி (கூறியது கூறல) எனனும் தோ₃ஷத்தினபாறபடுகிறதே

॥ भा ॥ वेदैरध्यापनप्रवचनाध्ययनश्रवणजपविषयैर्यागदानहोमतपोभिश्च, मद्भक्तिविरहितैः केवलैः यथावदवस्थितोऽहं द्रष्टुमशक्यः। अनन्यया

எனில் முந்தியதான 52-வது ஶ்லோகத்துக்கு இந்த 53-வது ஶ்லோகம் விவரணமாகையாலே புநருக்திதோஷம் இல்லை என்று கண்டுகொள்வது. அதாவது—முன் ஶ்லோகத்தில் தேவர்களும் தன் திருமேனியைக் காணமுடியாது என்று கூறினன், அதற்குக் காரணம் தான் வேதாத்யயன யாக ஹோமாதிகளால் காணமுடியாதவனாயிருக்கையும், அநந்ய பக்தி ஒன்றினாலேயே காணக்கூடியவனாயிருக்கையுமேயாகும் என்று கூறி, இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் முன் ஶ்லோகத்தை விளக்குகையால் 48, 53 ஶ்லோகங்களிடையே புநருக்தியில்லை என்று கருத்து. (மாம் யதா த்ருஷ்டவாந் அஸி ஏவம்வித: அஹம்) நீ என்னை எப்படி உள்ளபடி கண்டிருக்கிறாயோ அவ்வண்ணம் உள்ளபடியிருக்கும் நான் (வேதை: த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய) வேதங்களைக்கொண்டு காண்பதற்கு இயலாதவன். வேதஸ்வரூபத்தைக்கொண்டு எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு இடமே இல்லையாதலால் "வேதை:" என்பதற்கு ஓதுவித்தல், பொருள் விளக்குதல், ஓதுதல், கேட்டல், ஜபித்தல் இவற்றின்மூலம் வேதங்களைக்கொண்டு அறியமுடியாதவன் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும் (தபஸா த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய) தவத்தைக் கொண்டும் காண இயலாதவன். (தாநேந த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய) தானத்தைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் (இஜ்யயா ச த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய.) வேள்வியைக்கொண்டும் காண இயலாதவன் இங்கு யாகதானங்களைச் சொன்னது 'யாகதான ஹோமங்கள்' என்று அவற்றோடு சோத்தே எடுக்கப்படும் ஹோமத்துக்கு உபலக்ஷணம். "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந" [ப்ருஹ 6 4-22] [அத்தகைய இந்தப் பரமாத்மாவை வேதமோதுதலாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், உணவுவிரதமாகிற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகின்றனர்] என்னும் வேதவாக்யத்தில் வேதாத்யயன யாக தான தபஸ்ஸுக்கள் பக்தியை விளைப்பதன்மூலம் எம்பெருமானை அடைய உதவுகின்றன என்று கூறியிருப்பதோடு முரண்படாமைக்காக இங்கு பக்தியற்ற கேவல வேதாத்யயன யாக தாந ஹோம தபஸ்ஸுக்களாலே அடையமுடியாதவன் என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் பக்தியாலேயே அடையத்தக்கவன் என்று கூறுகையாலும் இங்கு பக்தியற்ற யாகாதிகளாலே அடையமுடியாதவன் என்பப் பொருள்கொள்வதே பொருந்தும் (ஏவம்வித:' அஹம்) எம்பெருமானை மனிதன் என்று நினைக்கும் மயக்கத்துக்கு

तु भक्त्या तत्त्वतश्शास्त्रैर्ज्ञातुं, तत्त्वतस्साक्षात्कर्तुं, तत्त्वतः प्रवेष्टुं च शक्यः।

இடமிலலாமல அபராகருததுகை உள்ளபடி உணர்கையைச சொலலு கிறது இனி இரணடாவது ஶலோகததாலே தனனைககாண்பது மாததி ரமலலாமல அதறகுமுன ஏறபடும ஜஞாநமும, அதற்குபபின ஏறபடும பராபதியும அநநயப$_4$கதியினுலேயே உணடாகும எனறு காடடுகிருன (ஏவமவித$_4$ அஹம) இததகைய நான் (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந ஜஞாதும ஶகய:) ஸவயமப்ரயோஜன ப$_4$கதியாலேயே சாஸதிரஙகொணடு உளளபடி அறியககூடியவன "மாயாம ந ஸேவே ப$_4$த$_3$ரம தே ந வருதா$_2$ த$_4$ாமமாசரே | ஶுத$_3$த$_4$ப$_4$ாவம க$_3$தோ ப$_4$கதயா ஶாஸதராத$_3$வேத$_3$மி ஜநாரதத$_3$நம ||" [ப$_4$ாரத உத$_3$யோக$_3$ 68-5] [நான வஞசனையைக கடைப்பிடிப்பவன அலலேன. உனககு மஙக$_3$ளமுண்டாகட்டும, ஆட$_3$மப$_3$ரமான த$_4$ாமஙகளையும நான பின பற்றுவதிலலை. பரிஶுத$_3$த$_4$மான மனுேப$_4$ாவததையுடையவனுன நான ப$_4$கதியினுலே ஶாஸ்தரஙகொணடு ஜநாரதத$_3$னனை அறிகிறேன] எனறு த$_4$ருதராஷடரனைக குறிதது ஸஞ்ஜயன சொனனுனனறே. (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந த$_3$ரஷடும ஶகய) ஸவயம பரயோஜனப$_4$கதியினுலேயே உளளபடி காணக்கூடியவன. (அநநயயா ப$_4$கதயா து தததவேந பரவேஷடும ச ஶகய·) ஸவயம் பரயோஜன ப$_4$கதியினுலேயே உளளபடி அடையவும கூடியவன முதல ஶலோகததில சொனன த$_3$ாஶனமாகிற ஸாக்ஷாதகாரததுககு மாததிரமலலாமல அதறகுமுன் ஏறபடும ஶாஸத்ரஜஞானததுககும, அதறகுபபின் ஏறபடும் ப்ராபதிக்குஙகூட ப$_4$கதி அவஶயம வேணடும எனறு காடடுகிருன, மேலே மேலே விளையும இநத ஜஞான த$_3$ாஶன பராபதிகளுககு ப$_4$கதியொனறே எப்படிக காரணமாகமுடியும? எனில மேலே மேலே முதிர்நத ப$_4$கதியின நிலைகள இவறறுககு முறையே காரணமாகக கூடுமாகையாலே குறையிலலை. "முறபிறபபிற செயத புணயததால ஏறபடும ஸாதவிகஜன ஸஹவாஸததாலுணடா வதாய, ப$_4$க$_3$வத$_3$விஷயததை உள்ளபடி கேடபதறகுறுப்பான சிறிது ஆநுகூலயமாயிருககும ப$_4$கதியின தொடககநிலையே ஶாஸதர ஜஞானததுககுத் துணையாகிறது. எமபெருமானைக காணவேணடும எனனும உத்கடமான விருபபத்தையுடைய பரப$_4$கதி ஸாக்ஷாத காரததுக்குக் காரணமாகிறது. ஸாக்ஷாதகரிதத பின பரிபூரணுநு ப$_4$வத்தில அபி$_4$நிவேஶமாய (பேராவலாய) இருககும பரமப$_4$கதி பராபதிககுக காரணமாகிறது" எனறு தாதபாய சநத$_3$ரிகை, இஙகு அநநயப$_4$கதி என்றது—வேறு பயன ஏதும இருதாத ஸவயமப்ரயோஜன ப$_4$கதி எனறே பொருளபடும.

ஜீவப்₃ரஹ்மைக்யாநுஸந்த₄ானத்தைச் சிலர் அநந்யஶப்₃த₃த்துக்குப் பொருளாகக் கூறியது கீ₃தாஶ்லோகங்கள் முழுவதற்கும் பொருந்தாது. ப்ரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களோடும் முரண்படும். "தத்தவேந" என்று ஜ்ஞான த₃ர்ஶந ப்ராப்திகளுக்கு இடையேயிட்டது மத₄யமணி ந்யாயத்தாலே மூன்றிலும் அந்வயிக்கும். மூன்றுக்கும் அவஶ்யமானது மாகும். "தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும்" என்று பரிபூர்ணப்ராப்தியாகிற ஸாயுஜ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மோக்ஷத்திலும் கைவல்யநிஷ்ட₂னுக்கு ஸாலோக்யமும் ஸ்வாத்மாநுப₄வமும், ஸாத₄நப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்கு ஸாமீப்யமும் ஸ்வாத்த₂ப₄க₃வத₃நுப₄வமும், ஸ்வக₃தஸ்வீகார நிஷ்ட₂னுக்கு ஸாரூப்யமும் ஸ்வாத்த₂ப₄க₃வத₃நுப₄வகைங்கர்யங் களும், பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂ஞன ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப₄க்திநிஷ்ட₂ னுக்கு ஸாயுஜ்யமும் பரார்த்த₂ப₄க₃வத₃நுப₄வகைங்கர்யங்களும் ஸ்ரீவசனபூ₄ஷணதி₃களிலே ப₂லமாகச் சொல்லப்படுகையாலே இங்கு அந்த ஸாயுஜ்யத்தை "தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும்" என்று கூறுகிறுன. தே₃ஶிகன் இதை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் "தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும்— என்பதால் வ்யூஹவிப₄வாதி₃மாத்ர ப்ராப்தியை வேறுபடுத்துகிறது" என்று கொண்டார். "லோகேஷு விஷ்ணோ ர்நிவஸந்தி கேசித், ஸமீபம் ருச்ச₂ந்தி ச கேசித₃ந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்₃ருஶம் ப₄ஜந்தே, ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த ॥" [விஷ்ணுலோகங்களில் சிலர் வஸிக்கின்றார்கள், (இது ஸாலோக்யம்), சிலர் அவனுக்கு ஸமீபத்தில் வாழ்கிறார்கள், (இது ஸாமீப்யம்). மற்றும் சிலர் எம்பெருமானே டொத்த திருமேனியை அடைகின்றனர், (இது ஸாரூப்யம்). சிலர் அவன் திருவுள்ளத்தையொட்டி அவனுகந்த கைங்கர்யம் செய்கின்றனர்; (இது ஸாயுஜ்யம்). இதுவே முக₂யமோக்ஷம்] என்னும் பிரமாணமும் தே₃ஶிகனல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. கீ₃தை (6-42) வ்யாக₂யானத்தில் யாத₃வப்ரகாஶரால் "இத₃மலபீயஸீம் யோக₃ஸித்₃தி₄ம் க₃தஸ்ய மருதஸ்ய ப₂லம், யதி₃ ப்ரத₂மாம் யோக₃ஸித்₃தி₄ம் க₃தோ ம்ரியதே, த்யஜதி வா யோக₃ம் ஶ்வேதத்₃வீபே ஜாயதே, ப₄க₃வத ஸாலோக்யம் வா யாதி, யதி₃ ததோऽப்யதி₄காம் யோக₃ஸித்₃தி₄ம் க₃தோ ம்ரியதே,— விஷ்ணு பார்ஷதே₃ா ப₄வதி, யதி₃ ததோப்யதி₄காம், பார்ஷதே₃ஶ்வரோ ப₄வதி, யதி₃ ததோப்யதி₄காம், த்₃வாரபாலோ ப₄வதி, யதி₃ ததோப்யதி₄ காம், ப₄க₃வதோऽங்க₃ஸம்வாஹகோ ப₄வதி, யதி₃ ததோப்யதி₄காம், மந்த்ரிஸத்₃ருஶ பருத₂கை₃ஶ்வர்யயுக்தோ ப₄வதி, யதி₃ பூர்ணம் யோக₃ஸித்₃தி₄ம் க₃தோ ம்ரியதே, ப₄க₃வதஸாயுஜ்யம் க₃தோ முக்த பரமைஶ்வர்யயுக்தோ ப₄வதி – இதி வைஷ்ணவேஷு யோக₃ஶாஸ- த்ரேஷு மர்யாதா₃; ததே₃தத் ஸர்வம் இஹ ஸூசிதம் ப₄க₃வதா-

तथा च श्रुतिः—* नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्॥ (क. २. २३) इति॥ ५३॥ ५४॥

அத₂வா யோகி₃நாம (கீ₃தா 6-42) இத்யாதி₃நேதி'' [இது மிகக் குறைந்த யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன் அடையும் பயன், (இதற்கு மேற்பட்ட) யோக₃ஸித்₃தி₄யின் முதல்நிலையையடைந்து இறந்தவனே, யோக₃த்தைவிட்டவனே ஶ்வேதத்₃வீபத்தில் பிறக்கிறான்; எம்பெருமானோடு ஸாலோக்யத்தையாவது அடைகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன், விஷ்ணு கிங்கரனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோக₃ஸித்₃தி₄யை யடைந்து இறந்தவன், விஷ்ணு கிங்கரர் தலைவனாகிறான். அதற்கு மேற்பட்ட யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன் த்₃வாரபாலனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன், ப₄க₃வானின் திருவடியைப் பிடிப்பவனாகிறான், அதற்கு மேற்பட்ட யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன், மந்திரிஸ்த₂ானத்தில் இருப்பவனாய், தனக்கென்ச் செல்வங்களையுடையவனாகிறான். நிறைந்த யோக₃ஸித்₃தி₄யையடைந்து இறந்தவன்,எம்பெருமானோடு ஸாயுஜ்யம் பெற்று மோக்ஷமடைந்தவனாய் மேலான செல்வத்தையடைகிறான்— என்று வைஷ்ணவயோக₃ஶாஸ்த்ரங்களில் ப₂லனில் பே₄த₃ங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தையும் எம்பெருமான் இந்த ஶ்லோகத்தில் உணர்த்துகிறான்] என்று தொடங்கிக் கூறப்பட்டுள்ளதையும் தே₃ஶிகன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு ஜ்ஞாந த₃ர்ஶந ப்ராப்திகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்த₂ங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார் கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க₃்ரஹத்தில் 'ஏகாந்த₃மே ஸ்வயாத₂ர்த்ம்ய ஸாக்ஷாத்காராவலோகநம்। த₃த்தமுக்தம் விதி₃ப்ராப்த்யோ ப₄க்த்யேகோபாயதா தத₂ா ॥'' [கீ ஸம 15] [தன்னைப்பற்றிய உண்மையான காட்சிக்குக் காரணமான தி₃வ்யமான கண்ணைக் கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்ததும் ஜ்ஞாநத₃ர்ஶநப்ராப்திகள் ப₄க்தியையே காரணமாகக் கொண்டவை என்பதும் பதினோராமத்₄யாயத்தில் கூறப்பட்டது] என்று அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தையே ''நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப₄்ய ந மேத₄யா ந ப₃ஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப₄்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥'' [கட₂ 2-23] [இந்தப் பரமாத்மா (ப₄க்தியில்லாத) ஶ்ரவண மநநத்₄யானங்

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तस्सङ्गवर्जितः।
निर्वैरस्सर्वभूतेषु यस्स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु विश्वरूपसंदर्शनयोगो नाम एकादशोऽध्यायः॥११॥

55. மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்₃ப₄க்தஸ்ஸங்க₃வர்ஜித: |
நிர்வைரஸ்ஸர்வபூ₄தேஷு யஸ்ஸ மாமேதி பாண்ட₃வ ||

இதி ஶ்ரீமத்₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
விஶ்வரூபஸந்த₃ர்ஶநயோகோ₃ நாம ஏகாத₃ஶோऽத்₄யாய: ||

களாலே அடையத்தக்கவனல்லன் (ப₄க்தியுடைய) எவனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக்கிருனே அவனுக்கே இவன் தனது ஸ்வரூபரூபங்களைக் காட்டுகிருன்] என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யம் தெளிவாகச் சொல்லிற்று. எம்பெருமான் வரிப்பதற்குக் காரணமான கு₃ண விஶேஷம் ப₄க்தியே என்பது அர்த்த₂ ஸ்வப₄ாவத்தாலும் (பொருளமைதியாலும்) இதிஹாஸபுராணங்களின் ப₃லத்தாலும் ஸித்₃தி₄க்கிறது. இந்த ப₄க்தி ஸ்வயம்பரயோஜன ப₄க்தியாகவுமாகலாம். உபாஸனரூபமான ப₄க்தியாகவும் ஆகலாம். ஸ்வயம்பரயோஜன ப₄க்தியாகக் கொள்ளும்போது இவன் பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்ட₂னை முக₂யபரபன்னனே ஆகிருனகையாலேயே "உபபத்தேஶ்ச" [ப₃ர-ஸூ 3-2-34] என்னும் ஸூத்ரத்தின் ப₄ாஷ்யத்தில் 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் அர்த்த₂த்துக்கு ப்ரமாணமாக இந்த உபநிஷத்₃ வாக்யத்தை எடுத்தார். இந்த ஶ்லோகப₄ாஷ்யத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரணத் தொடக்கத்திலும் இந்த ஶ்ருத்யர்த்த₂த்தை ப₄க்திபரமாக விவரித்திருப்பது — அதி₄காரிகளுக்கு அநுகு₃ணமாக ஸ்வயம் பரயோஜன ப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ அல்லது உபாஸனப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவோ கொள்ளத்தக்கது. 'யம்' என்கிற ஶப்₃த₃த்தால் இவ்வர்த்த₂ம் காட்டப்பட்டது 'தநு' ஶப்₃த₃ம் விக₃ரஹத்தையோ ஸ்வரூபத்தையோ குறிக்கும் ஒன்றைக் குறிக்கும்போது மற்றொன்றுக்கு உபலக்ஷணமாகும். (பரந்தப) உள்ளிந்த₃ரியங்களாகிற எதிரிகளை வென்றிருக்கும் நீ இத்தகைய ப₄க்தியைப் பெறவேண்டுமென்று கருத்து. ஆக இவ்விரு ஶ்லோகங்களாலும் தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத₃ர்ஶநப்ராப்திகளை ப₄க்தியொன்றாலேயே அடையமுடியும் என்றும், யாக₃ம், த₃ானம், ஹோமம், தவம் முதலான எதனாலும் அடையமுடியாது என்றும் கூறிநுயிற்று. 53,54.

பாண்ட₃வ !—பாணடு புததிரனே!, **மதகர்மகருத**—என னுடைய ஆராத₄னமாகக காமங்களைச செயபவனுய, **மதபரம** —எனனையே தன செயலகளுககு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக் கொணடவனுய, **மத₃ப₄கத:**—என னிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிககமுடியாமையாலே எனனையே பயனுகக் கொணடவனுய அவறறைச செய பவனுய், **ஸங்க₃வர்ஜித** — மறற பயனகளைப் பொருது விலககியவனுய், **ஸர்வபூ₄தேஷு நிர்வைர: ய** —(காரண மிலலாமையாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும் விரோத₄ மற்றவனுயிருப்பவன எவனே, **ஸ:**—அவன, **மாம ஏதி**— எனனை உளளபடி அடைகிருன

---

56. எனபாற றொழில்செயதே யெறபரனு யெனனலனுய
வன்பாருஞ் சஙகமற வைரநதான்—றன்பாலற
றெவவகைய பூததது மேலுமவன் பாண்டவனே
யிவவகைவந் தெனனடையு மிஙகு.

பாண்டவனே!—பாண்டு புததிரனே! **என்பால் தொழில செய்தே** — எனனுடைய ஆராத₄னமாகக் கர்மங்களைச் செய்பவனுய், **எற்பரனுய**—எனனையே தன செயலகளுக்கு மேலான உத₃தே₃ஶயமாகக கொண்டவனுய, **எனனலனுய**- எனனிடம ப₄கதியிலலாமல உயிர்த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே எனனையே பயனுகக் கொண்டவனுய அவற்றைச் செய பவனுய், **வனபு ஆரும் சங்கமற**—மறற பயனகளில செல லும் பற்றைப பொருது விலககியவனுய, **எவவகைய பூததும் வைரம் தான் தனபாலறறு**—(காரணமிலலாமை யாலே) எலலா ஜீவராசிகளிடமும விரோத₄ததைத் தன்னிடம கொளளாதவனுய, **ஏலும அவன்**—வாழகினற வன, **இஙகு**—இவவுலகததில, **இவவகை வந்து**—இவ வண்ணமாக எனனிடம ாடுபட்டு, **என அடையும**— எனனை அடைவான.

---

55. **"நாஹம வேதை₃"** [53] எனனும ஶலோகத்தில காமஙக ளால் தனனைக காணமுடியாது எனறு கூறியதறகும, **"வேத₃ாநு வசநேந விவிதி₃ஷநதி"** [ப்₃ருஹ 6-4-22] எனனும உபநிஷத₃ வாக்யததில காமஙகளாலே தனனையறியமுடியும எனறு கூறியதறகும

॥ भा ॥ वेदाध्ययनादीनि सर्वाणि कर्माणि मदाराधनरूपाणीति यः करोति, स मत्कर्मकृत्। मत्परमः—सर्वेषामारम्भाणामहमेव परमोद्देश्यो यस्य स मत्परमः। मद्भक्तः—अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मत्कीर्तन-स्तुतिध्यानार्चनप्रणामादिभिर्विना आत्मधारणमलभमानो मदेकप्रयोजन-

---

விரோத$_4$த்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு ப$_4$க்த்யா த்வனந்யயா" [54] என்னும் ஶ்லோகத்தில் தன்னையடைவதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ப$_4$க்தியின் நிலையை விளக்குகிறான் (மத்கர்மக்ருத்) என்னுடைய ஆராத$_4$னங்களாகக் கர்மங்களைச் செய்பவனுய, வேத$_3$ாத$_4$யயனம், யஜ்ஞ த$_3$ானதபஸ்ஸுக்கள் முதலான எல்லாக்கருமங்களையும் என்க்கு ஆராத$_4$னமாக இவன் செய்கையாலே 'மத்கர்மக்ருத்' என்று சொல்லத் தக்கவனுகிறான் என்று கருத்து. இதனால் "நாஹம் வேதை$_3$:" [53] என்று கேவலகர்மங்களை த$_3$ர்ஶநோபாயமன்று என்று கூறியதோடு ஶ்ருதிவிரோத$_4$மில்லை என்று கருத்து எம்பெருமானைக்காண உபாயமல்லாத கருமங்களே அவனுக்கு ஆராத$_4$னமாகச் செய்யப்பட்டால் எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு ஸாத$_4$னமாகின்றன என்றபடி. (மத்பரம) என்னையே தன் செயல்களுக்கு மேலான உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமாகக் கொண்டவனுய முற்கூறிய எல்லாச் செயல்களுக்கும் என்னையே மேலான ப$_2$லனுகக் கொண்டவன் என்று கருத்து (மத்$_3$ ப$_4$க்த:) என்னிடம் ப$_4$க்தியில்லாமல் உயிர்த$_4$ரிக்க முடியாமையாலே என்னையே பயனுகக் கொண்டவனுயக் காமங்களைச் செய்பவனுய, என்னிடம் அளவுகடந்த அன்புடையவனுகையாலே, என்னை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, துதிப்பது, தியானிப்பது, அர்ச்சனம் செய்வது, வணங்குவது முதலானவற்றைச் செய்யாமல் தன் உயிர் த$_4$ரிக்க மாட்டாதவனுகையாலே என்னையே பயனுகக்கொண்டவனுய எப்போதும் அக்காமங்களைச் செய்பவனே என் ப$_4$க்தன் என்று கருத்து. "ஸததம் கீர்த்தயந்த: நமஸ்யந்த ச" [9-14] "மச்சித்தா மத்$_3$ க$_3$தப்ராணு: போ$_3$த$_4$யந்த: பரஸ்பரம் । கத$_2$யந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥" [10-9] முதலானவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட ப$_4$க்தர்களின் இலக்கணங்கள் இங்கு அனுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கவை மற்றவர்க்கு த$_4$ாரகபோஷகபோ$_4$க்$_3$யங்கள் பராக்ருதங்களான அன்னபானதி$_3$களாயிருக்க, 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்' [திருவாய் 6-7-1] என்று ஆழ்வார் அனுஸந்தி$_4$த்தது இங்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கது. இனி இத்தகைய ப$_4$க்தியின் எல்லைநிலத்தையடையும்போது மற்ற விஷயங்களில் பற்று இவனுக்குத் தன்னடையே விட்டுப்போகும்

तया यस्सततं तानि करोति, स मद्भक्तः। सङ्गवर्जितः— मदेक-प्रियत्वेनेतरसङ्गमसहमानः। निर्वैरस्सर्वभूतेषु — मत्संश्लेषवियोगैकसुख-दु.खस्वभावत्वात्स्वदुःखस्य स्वापराधनिमित्तत्वानुसंधानाच्च, सर्वभूतानां परमपुरुषपरतन्त्रत्वानुसंधानाच्च सर्वभूतेषु वैरनिमित्ताभावात्तेषु निर्वैरः।

என்கிருன—(ஸங்க$_3$வாஜித) என்னையே இனியவனுக நினைக்கையால மற்ற பயன்களைப்பொருது விலக்கியவன "ஸதி$_2$தே அரவிந்தே$_3$ மகரந்த$_3$நிா ப$_4$ரே மது$_4$வரதோ நேக்ஷுரகம ஹி வீக்ஷதே" [ஸதோதர ரத்னம் 27] [தேன நிறைந்த தாமரை இருக்குபபோது தேனீ கள்ளிப பூவைக கணணுலும காணுதன்றே] என்ருரன்றே ஆளவந்தார். "ஒண்டொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக கணட சதிாகணடு ஐங்கருவி கணட இன்பம தெரிவரிய அளவில்லாச சிற்றின்பம ஒழிந்தேன" [திருவாய 4-9-10] என்கிறபடியே த$_3$ாஹங்கொணடு அமுதநீரப பெருக்கைக குடிப்பவனுக்குத தணணீாத துரும்புபோலே மற்ற பயனகள் இருக்கையாலே, அவை தன்னடையே இவனை விட்டுப போமபடி அவற்றை வெறுப்புடன் விலக்கியிருப்பவன என்று கருத்து (ஸாவபூ$_4$தேஷு நிாவைர:) சாஸ்திரம நிஷேதி$_4$க்கிறது என்பதற்காக வல்லாமல எவரிடமும விரோத$_4$மேயில்லாமையாலே எல்லா ஜீவராசி களிடமும விரோத$_4$மற்றவன எமபெருமானேடு சேர்வதே இவனுக்கு இன்பம எமபெருமானைவிட்டுப பிரிவதே இவனுக்குத துனபம. இந்த இனபதுனபங்கள் எமபெருமானுல் வருகின்றவை. ப்ராக்ருதமான இன்ப துன்பங்களோவெனில தான செய்த புணயபாபங்கள காரணமாக எம் பெருமான சிலரை ஏவிவிட்டு இவனுக்குத துனபத்தையோ இனபத தையோ அளிப்பதாலோ, போக்குவதாலோ வருகின்றன. பரமபுருஷ னுக்குப பரதந்த்ரமான ஜீவராசிகளால வரும இனபத்தடைகள் துனபங் கள் குறித்து இக்காரணத்தாலேயே அவாகளிடம விரோத$_4$ம ஏற்பட இடமில்லையாகையாலே எல்லா ஜீவராசிகளிடமும இவன விரோத$_4$மற றிருக்கிருன, தன பாபத்தால இவை ஏற்படுகின்றன என்று அறிந்தவன பிறரை எப்படி விரோதி$_4$யாக நினைக்கமுடியும? எய்தவையான தன பாபங்கள இருக்கும்போது அம்புபோன்ற பிறரிடம அறிவாளியானவன கோபம் அடைவானு? தன்னைப்போலே பிறரும விஶவரூபனுன எமபெருமானுடைய உருவம என்று அனுஸந்தி$_4$த்தால் இவனுக்கு விரோத$_4$ம எப்படி ஏற்படும? என்று கருத்து. "ஸாவபூ$_4$தாதமகே தாத ஜக$_3$ந்நாதே$_2$ ஜக$_3$ந்மயே | பரமாதமநி கோ$_3$ாவிந்தே$_3$ மிதரா மித்ர கத$_2$ா குத ||"[வி பு 1-19 37] [எந்தையே! எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும அந்தர்யாமியாயிருக்கையாலே உலகமயமாயிருப்பவனுய, உலகின

य एवंभूतस्स मामेति—मां यथावदवस्थितं प्राप्नोति ; निरस्ताविद्याद्यशेषदोषगन्धो मदेकानुभवो भवतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

பகவத் கீதை வெண்பா

(பதினோராமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாசுரம்)

அத்த னருள்கீதை யானற்பதி னொன்றுமோத
தொத்த வுலகனைத்து மோருடம்பா – மித்தகவு
பன்னவே தான்காட்டிப் பத்திப் பயன்வகையு
மன்னவே முற்றியதே வாய்ந்து.

வாதி₁கேஸரி ஜீயா அருளிய ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பாவில் பதினோராமத்தியாயம் முற்றிற்று

தலைவனுய, பரமாத்மாவாய கோ₃விந்த₃ன் இருக்கும்போது நமக்கு நண்பன் என்றும் எதிரி என்றும் எப்படிப் பேசமுடியும்?] என்று இரணியனைக்குறித்துப் பிரகலாதாழ்வான் கேட்டானன்றோ (ய) எவன் இவ்வண்ணமாயிருக்கிறனோ (ஸ. மாம் ஏதி) 'தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும்"[54] என்று சொன்ன ரீதியில் அவன் என்னை உள்ளபடி அடைகிறன், அவித்₃யை (அஜ்ஞானம்), காமம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ம் முதலான தோ₃ஷங்கள் முழுவதும் அடியோடு வாஸனையுமில்லாமல் நீங்கப்பெற்றவனுய என்னையே அனுப₄விப்பவனுகிறன் "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி" [சா₂ந் 7 26-2] [ஜ்ஞான விரிவுபெற்ற முக்தாத்மா எல்லாமாயிருக்கும் பரமாத்மாவையே காண்கிறன்] 'தே ஸர்வக₃ம் ஸர்வத ப்ராப்ய தீ₄ரா யுக்தாத்மாந ஸர்வமேவாऽऽவிஶந்தி" [முண்ட₃க 3-2-5] [அறிவு விரியப்பெற்ற அந்த முக்தர்கள் ப்₃ரஹ்மரூபத்தோடு கூடியவர்களாய், எல்லாப் பொருள்களிலுமிருக்கும் பரமாத்மாவை எல்லா ப்ரதே₃ஶங்களிலும் அடைந்து எல்லாவற்றையும் அனுப₄விக்கிறர்கள்] என்கிறபடியே முக்தாத்மாவின் ப₃ரஹ்மகு₃ணவிபூ₄த்யநுப₄வமனைத்தும் ப₃ரஹ்மாநுப₄வத்திலேயே அடங்கிவிடுகிறதாகையால் இவன் ப₃ரஹ்மத்தையே அனுப₄விக்கிறன் என்னத்தட்டில்லை (பாண்ட₃வ) பாண்டுபுத்திரனே! உன் தந்தையாகிற பாண்டு இத்தகைய ப₄க்தனுயிருந்ததுபோலே நீயும் ஆகவேண்டும் என்று கருத்து 55.

கீ₃தார்த்த₂விவரணத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி த₃ாஸன் இயற்றிய பதினோராமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

அத்தன் அருள் கீதை ஆன்ற பதினொன்றும் ஒத்து— ஸ்வாமியான கண்ணன அருளிச்செய்த சிறப்புமிக்க பதினொருமத்தியாயம், **ஒதத உலகு அனைத்தும ஓர் உடம்பாம் இததகவு பனனவே தான காட்டி** — (ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் விஷயத்தில) ஒததிருக்கும் எலலா உலகமும எமபெருமானுக்கு ஒரே உடம்பாயிருக்கும் இத தன்மையை அர்ஜுனன அனுஸந்திப்பதற்காகக் காட்டி, **பததி பயன வகையும் மன்னவே ஆயநது** — பக்தியின பயனகளான ஜ்ஞானதர்சனப்ராபதிகளை நனருக ஆராய்நது, **முற்றியதே**— முடிவுற்றதே.

கீதார்தத சங்கிரகம
(ஸ்ரீ வேதாநததேசிகா அருளியது)
பதினோராமதத்தியாயத்தின ஸாரபபொருள்

12. **எல்லாந தனக்குரு வாயிலங் கும்வகை தானுரைத்துச்**
சொல்லா லறிந்தது சோராமற கண்டிட வேண்டுமெனற
வில்லாள னுக்கன்று மெய்க்கண் கொடுததிது
வேறுமுண்டோ
நல்லார்கள் காண்பரென் றுந்நவின றுனங்க ளுயகனே.

நஙகள் நாயகன்—நமமுடைய தலைவனான கண்ணன, **எல்லாம்**—எலலாப பொருள்களும, **தனக்கு உருவாய**— (பரமபொருளாகிய) தனக்குச் சரீரமாய், **இலங்கும வகை**— விளங்கும் விதத்தை, **தான உரைதது**—தான உபதேசிதது, **சொலலால் அறிநதது** — (தன்னுடைய) உபதேசததால அறிந்துகொண்ட (தன செலவத)தை, **சோராமல்**—குறைவு படாமல (முழுவதையும்), **கண்டிட வேணடும் என்ற**— நேரே காணவேணும் என்று ஆசைகொண்ட, **விலலாளனுக்கு**—(சிறநத) விலலாளியான அர்ஜுனனுக்கு, **அன்று**— அப்பொழுதே, **மெயக் கண் கொடுதது** — (தன விச்வ ரூபததை) உளளவாறு காணும்படியான (தெய்விகக்) கண்ணைக் கொடுதது, **இது**—இவ்வாறு (தன்னைக் காணபதற்கு) ஸாதநம, **வேறும் உணடோ**—(பக்தியைத் தவிர) வேறு ஏதாவது உண்டோ? (ஒன்றுமிலலை), **நல்லார்கள்**— (பக்தியுடைய) ஞானிகள், **காண்பர் என்றும்**—(என்னைக்) காணபபெறுவார்கள் என்றும், **நவின்றான்**—உபதேசித்தான்.

ஆளவநதாா அருளிய

கீ₃தாாதத₂ ஸங்க்₃ரஹம்

[பன்னிரண்டாமத்தியாயததின் சுருக்கம்]

भक्तेः श्रैष्ठ्यमुपायोक्तिरशक्तस्याऽत्मनिष्ठता ।
तत्प्रकारास्त्वतिप्रीतिर्भक्ते   द्वश उच्यते ॥ १६ ॥

கீ₃தாஶலோகாாதத₂ச சுருககம

பதினோாமததியாயம்

ஶலோ — அாதத₂ம

1-3. அாஜுனன தனது நனறியையும் ஆஸதிகயத்தையும் கருஷணப₄கதியையும காட்டுகிருன.

4. விஶ்வருபததைக காட்டுமபடி அாஜுனனுடைய பிரார்ததனை.

5-8. தி₃வயசக்ஷுஸ்ஸை அாஜுனனுக்கு அளிததுத தன விஶ்வ ருபததைக கணணன அவனுககுக் காட்டுதல.

9-13 விஶவருபவாணனை.

14-30. அாஜுனன விஶவருபததின பெருமைகளைக் கூறித துதித்தல.

31. அாஜுனனின கேளவி.

32-34. அாஜுனனுககுக கணணனின பதில்.

35-46. அர்ஜுனனின துதியும, மனனிபபு வேணடுதலும், பிரார்த் தனையும

47-49 கணணனின் அப₄யப்ரத₃ானம்.

50. கணணன இயல்வான நானகு தோள் திருமேனியை எடுததுககொணடு அாஜுனனைத தேறறியது.

51. அவவுருவைக கணட அாஜுனன் தான் இனபுறறுத் தன் நிலை பெறறதைக கூறுதல.

52-55. கணணன அாஜுனனுககு ப₄க்தியோக₃த்தின் பெருமை யையும ஶபா₄ஶரயமாயிருககும திருமேனியின பெருமையை யும பேசுதல.

பதினோாம அததியாயததின கீ₃தாஶலோகார்தத₂ச சுருக்கம நிறைவுறறது.

16. ப₄க்தே ஶ்ரைஷ்ட்₂யமுபாயோக்திரஶக்தஸ்யாத்ம
நிஷ்ட₂தா ।
தத்ப்ரகாராஸ்த்வதிப்ரீதிர் ப₄க்தே த₃வாத₃ஶ உச்யதே ॥

ப₄க்தே· ஶ்ரைஷ்ட்₂யம் — (ஆதமோபாஸனததைக காட்டிலும) ப₄க₃வது₃பாஸனமாகிற ப₄கதியின் சிறபபும, **உபாயோக்தி:**—அந்த ப₄க்திககு உபாயததைதத தெரிவிதத லும, **அஶகதஸ்ய** — ப₄க்தியில ஶகதியிலலாதவனுககு, **ஆதமநிஷ்ட₂தா** — ஆதமோபாஸனமும, **ததபரகாரா** — காமயோக₃ம் முதலானவற்றுககு வேணடியவைகளான கு₃ணஙகளின் வகைகளும், **ப₄கதே அதிப்ரீதி து**—தன ப₄க்தனிடம மிகுநத ப்ரீதியும, **த₃வாத₃ஶே**—பனனிரண்டாமததியாயததில, **உச்யதே**—கூறபபடுகிறது

வாதி₃கேஸரி ஜீயர் அருளிய

ப₄க₃வத்₃கீ₃தை வெண்பா—அத்தியாயம 12

ப₄கதியோக₃ம

அததியாயப் பொருளின் சுருக்கம்

பததி யறிவாற கடககும பலவகையு
மததி லுகபபி னதிசயமு—முததிதரும
பணபி னருளகீதை பனனிரணடா மோததுரைககுந
திணபயிலுரு சொலலாற செறிநது

முததிதரும பணபின அருள் கீதை—வீடு பேற்றைத் தரும இயல்பால் (கண்ணன) அருளிய கீதையின, *பனனிரணடா மோதது*—பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் *பததியறிவாறகு*—ப₄க்தியோக₃த்தை அறிபவனுக்கு, *அடக்கும பல வகையும*—கைக்கொள்ளவேண்டிய பல கு₃ணஙகளும், *அததில*—அந்த ப₄க்தியோக₃த்தில், *உகபபின அதிசயமும்* — (எம்பெருமானுக்குள்ள) அன்பின மிகுதியும், *திண பயிலும சொலலால செறிநது உரைககும்* — உறுதியானதாய் அனைவராலும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கதான சொறகளால நன்றுகக்கூறும்.

श्रीः

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

॥ भा ॥ भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनायानवधिकातिशय-कारुण्यौदार्यसौशील्यादिगुणसागरेण सत्यसंकल्पेन भगवता स्वैश्वर्यं यथावदवस्थितं दर्शितम्; उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्ती-नामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरमात्मप्राप्तिसाधन-

---

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தா₃ஸன் இயற்றிய கீ₃தார்த்த₂ விவரணம்—பன்னிரண்டாம அத்தியாயம்

முன் அத்தியாயத்தோடு ஸங்க₃தியும், இவ்வத்தியாயார்த்த₂ச் சுருக்கமும்.

முந்தின அத்தியாயத்தின் கடைசியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப₄க்தியோக₃த்தின் சிறப்பையும், ப₄க்தியோடு தொடர்புள்ள விஷயங்களையும் இவ்வத்தியாயத்தில் கூறுகிறுன் எம்பெருமானுடைய விஶ்வரூபஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டால்தான் பூர்ணமான உபாஸனம் செய்ய முடியுமாகையாலே ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களுக்கு ப்ராப்யமாயிருப்பவனும், பரப்₃ரஹ்மமாய், ஜ்ஞானம் முதலான கு₃ணங்கள் நிறைந்த ப₄க₃வானுன நாராயணனுடைய தடையற்ற ஐஶ்வர்யத்தை நேரே காண விரும்பிய அர்ஜுனனுக்கு எல்லையற்ற மேன்மையையுடைய த₃யை, வண்மை, நீர்மை முதலான கு₃ணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவனும், தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவனுன ப₄க₃வான் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை உள்ளபடி காட்டினுன். கருணை வண்மை நீர்மைகளையுடையவனுகையாலே தன்னைத்தானே காட்டினுன் தடையற்ற ஸங்கல்பத்தையுடையவனுகையாலே அவன் காட்டுவதற்குத் தடையேதுமில்லை. சென்ற அத்தியாயத்தின் கடைசியில் ப₄க₃வானை உள்ளபடி அறிந்து கண்டு அடைவதற்கு எல்லையற்ற அநந்யப₄க்தியே உபாயம் என்று கூறப்பட்டது. இப்படி உபாயத்தையும் ப₂லத்தையும் சென்ற அத்தியாயத்தின் இறுதியில் கூறிய பின்பு, இவ்வுபாயம் இப்ப₂லனை விரைவிலும் அருமைப் பாடில்லாமலும் ஸாதி₄த்துத்தரும் என்று காட்டுவதற்காக ஆத்மாவை அடைவதற்கு ஸாத₄னமாயிருக்கும் ஆத்மோபாஸனத்தைக் காட்டி

भूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैघ्रयात्सुसुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ठ्यम्, भगवदुपासनोपायश्च, तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता, तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते। भगवदुपासनस्य प्राप्यभूतोपास्यश्रैष्ठ्यात् श्रैष्ठ्यं तु * योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना। श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥ (६. ४७) इत्यत्रोक्तम्।

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः॥ १॥

அர்ஜுந உவாச—

1. ஏவம் ஸததயுக்தா யே ப$_4$க்தாஸ்தவாம் பர்யுபாஸதே ।
யே சாபயக்ஷரமவயகதம் தேஷாம் கே யோக$_3$விததமா: ॥

அர்ஜுந: உவாச—அர்ஜுனன கூறினன் — **ஏவம**— முன் ஶலோகத்தில சொனனபடியே, **ஸததயுக்தா:**— உன்னேடு எபபோதும் கூடியிருக்க நினைபபவர்களாய,

---

லும ப$_4$கதிரூபமான ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனம தனது பலனைச சாதித்துத் தருவதில விரைவாகவும அருமைபபாடில்லாமலும ஸாதி$_4$ததுததரும எனறு இவவததியாயததின தொடககத்தில காடடப்படுகிறது. அதறகுமேல ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனததுககு உபாயமும, ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்தில ஶகதியில்லாதவன ஆதமாவை உபாஸிபபான் எனனும விஷயமும, காமயோக$_3$ம முதலானவறறுககு வேணடிய கு$_3$ணஙகளின் வகைகளும, ஆதமோபாஸகனைக காடடிலும ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$னுடைய சிறபபும கூறப்படுகினறன. ப$_4$கதியோக$_3$ததினல அடையபபடும ப்ராப்யமான எமபெருமான் ஆதமோபாஸனத்தால அடையபபடும ஜீவாத்மாவைக காட்டிலும் சிறப்புற்றவனயிருபபதையிட்டு ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனத்துக்கு ஆதமோபாஸனததைக காடடிலும உளள சிறப்பு "யோகி$_3$னாமபி" [கீ$_3$தை 6-47] எனறு தொடங்கும ஶலோகத்திலேயே கூறப்பட்டதாகையால் இஙகு அவவிஷயம் அர்ஜுனனல கேட்கப்படவிலலை.

யே ப₄க்தா:—எந்த ப₄க்தர்கள், **த்வாம்**—உன்னை, **பர்யுபாஸதே**—பரிபூரணமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, **யே சாபி**—எவர்களோவெனில், **அவ்யக்தம்**—இந்த்₃ரியங்களால் அறியப்படாத, **அக்ஷரம்** — ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை (உபாஸிக்கிறார்களோ), **தேஷாம்** — இவ்விருவர்களுக்குள், **கே**—எவர், **யோக₃வித்தமா:** — தமது ப₂லனை விரைவில் அடைபவர்?

॥ भा ॥ एवम्—* मत्कर्मकृत् (११. ५५) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, सततयुक्ताः—भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वानाः, ये

---

1 என்றுமுனைக் கூடநினைந் திவ்வாறு பத்தராய்
நின்றுமிகச் சேவிப்பார் நேர்நுண்மை—யென்றுமுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென்
றுன்னவுரைத் தான்விசய னுற்று.

"**என்றும் உனை கூட நினைந்து**—எப்போதும் உன்னோடு கூடியிருக்க எண்ணி, **இவ்வாறு பத்தராய் நின்று**—முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடியே ப₄க்தியோக₃த்தில் ஊற்றமுடையவராய் நின்று **மிக (உனை) சேவிப்பார்**—உன்னைப் பரிபூரணமாக உபாஸிப்பவர்களும், **நேர் நுண்மை உயிர்**—மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மாவை (உபாஸித்து), **என்றும் தன் அடைவார்** — என்றும் தன ஆத்மாவையே அடைபவர்களும், **தமமில்**—ஆகிய இருவரில், **எவர்தான் அதிக யோகியா**—எவர் தன ப₂லனை விரைவில் பெறுபவர்கள்?" **என்று உன்ன**—என்று அறிய, **விசயன்**—அர்ஜுனன், **உற்று**—கண்ணனை அணுகி, **உரைத்தான்**—கேட்டான்

---

1. முன் அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்ட ப₄க₃வது₃பாஸகர்கள் ஆத்மோபாஸ்கர்கள் என்னும் இருவரில் எவர் தம் பலனை விரைவில் அடைவார்கள் என்று கேட்கிறான் அர்ஜுனன் (ஏவம்) "மத்கர்ம க்ருத" [11-55] என்று தொடங்கும் முன் ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில. "ப₄க்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே" என்று அடுத்தபடி ப₄க₃வது₃

भक्ताः, त्वाम् — सकलविभूतियुक्तमनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्य-सार्वज्ञ्यसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णमुपासते ; ये चाप्य-क्षरम्—प्रत्यगात्मस्वरूपं, तदेव चाव्यक्तं—चक्षुरादिकरणानभिव्यक्त-

பாஸகாககளேயே எடுககையால முநதின ஶலோகததில கூறபபடட ப₄கதியோக₃நிஷட₂ாகளே இஙகு 'ஏவம' எனறு அநுவதி₃பபது உசிதம. (ஸததயுகதா யே ப₄கதா) ப₄க₃வானுன உனனேயே எப போதும சோநதிருககவேணடும எனறு நினைககும எநத ப₄கதாகள. 'யுகதா:' எனற இடததில கதபரதயயம 'ஆஶமஸை' (விருபபம) எனனும பொருளிலே வநதது ஸாத₄னத₃ஶையோடு ஸாத₄ய த₃ஶையோடு வேறுபாடிலலாமல இவாகள எபபோதும எமபெருமா னேடு கூடியிருககவேணடும எனறு விருமபுகிறாகளனறே இததால ஶலோகததின பிறபாதியில சொலலபபடும ஆதமோபாஸகர்கள ஸாத₄னத₃ஶையில எமபெருமானேடு கூடியிருபபதை விருமபினுலும, ஸாத₄யத₃ஶையில எமபெருமானேடு கூடியிருபபதை விருமபாத வர்கள் எனறு விளஙகுகிறது இபபடி இவனே இவாகள் ப்ராபய மாகவும நினைபபதறகுக காரணம எனனவெனில (தவாம) முன உபதேஶிததபடியும விஶ்வரூபததில காட்டியபடியும நிதயவிபூ₄தி, லீலாவிபூ₄தி என்னும உலகஙகள்ாகிற இருபெருஞசெலவஙகளே யுடையவனுய, எலலையறற மேனமையையுடைய அழகு, நீாமை, அனேததையும அறியும தனமை, தடைபடாத ஸஙகலபம முதலான கலயாண கு₃ணஙகளுககுக கடலாக நீயிருககையாலே உனனேடு எப்போதும கூடியிருகக விருமபுகிறாகள எனறு கருத்து "மத பரம" எனறு முன ஶலோகததில் சொனனபடியே "உனனேயே பரம ப்ராபயமாக நினைபபவர்கள்" எனறு திரணடபொருள். (யே தவாம் பாயுபாஸதே) எவாகள இவவணணமாக உனனேப பரிபூாணமாக உபாஸிககிறாகளோ (யே சாபி அக்ஷரம அவயகதம்) எவர்கள கண முதலான இநதிரியஙகளால காணப்பெருத தமது ஆதமஸவ ரூபததை உபாஸிககிறாகளோ. (அக்ஷரம்) அக்ஷரஶப₃த₃ம் பரமாதம விஷயததிலும அசேதனமான ப்ரகருதி விஷயததிலும வழஙகப்பட்ட போதிலும இஙகு பரகரணததாலும ஔசிதயததாலும் ஜீவஸவருபத தையே குறிககிறது. (அவயக்தம்) "அவயகதமக்ஷரே லீயதே" [ஸுபா₃ால] முதலான வாகயஙகளில அக்ஷரஶப₃த₃ததோடுகூடப் படிககப்படும அவயக்தஶப்₃த₃ம் அசேதனத்தையே குறிககிறதாலும இஙகு "யே யே" என்று இருமுறையே யச்ச₂ப்₃த₃ம படிககபபட்டி ருக்கையால மூனருவதான அசேதனத்தின உபாஸனத்தை இஙகு

स्वरूपमुपासते ; तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः—के स्वसाध्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः । * भवामि न चिरात्पार्थ (७) इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैघ्र्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच—

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

2. மயயாவேஶய மநோ யே மாம நிதயயுக்தா உபாஸதே।
ஶரத₃த₄யா பரயோபேதாஸதே மே யுகததமா மதா ॥

கொளளமுடியாது ஆகையால அக்ஷரஶப்₃த₃ததுககு விஶேஷண மாகவே அவயகதஶப₃த₃ததைக கொளளவேண்டும. கண முதலான இநத₃ரியஙகளுககுப புலபபடாத அக்ஷரம (ஜீவன) எனறு பொருள தேறுகிறது. 'பஞசவிமஶகமவயகதம ஷட₂விமஶ. புருஷோததம ! ஏதத ஜஞாதவா விமுசயநதே யதய ஶாநத பு₃த₃த₄ய ||" [இருபத தைநதாவது தததுவமான ஜீவன அவயகதம எனபபடுகிருன. இருபததாருவது தததுவமான பரமாதமா புருஷோததமனே. இதை அறிநது புலனடககமுள்ள துறவிகள மோக்ஷமடைகிருாகள] எனறு யமஸமருதியிலும அவயக்தஶப்₃த₃ம புருஷோததமனுக்குக கீழபபடட ஜீவனைக குறிததே வழஙகபபடடதனறே (தேஷாம கே யோக₃விததமா) ப₄க₃வது₃பாஸகாகள ஆதமோபாஸகாகள் எனனும இருவகையினருள எவா தமது பயனை விரைவில அடை கிருர்கள? உபாஸிககப்படும பொருளையிட்டு உபாஸகாகளுககுளள சிறபபு ஆறும அததியாயததின கடைசி ஶலோகததிலேயே தெரி விககபபட்டுவிட்டது ஆகையால அதைக் குறித்து இஙகு கேள்வி கேடக வேணடிய அவஶயமிலலை ஆகையால விரைவில பயனை அடைவதாகிற சிறபபைக குறிததே இஙகு கேள்வி கேட்கப்படுவ தாகக் கொளளவேணடும. "ப₄வாமி ந சிராத பாாதத₂" [7] எனறு ஏழாவது ஶலோகததில பதில சொலலுமபோது விரைவில பயனடைபவாகள தன உபாஸகாகளே எனறு கணணன காடடுவ தும இதை வலியுறுததுகிறது. ஐநதாவது ஶலோகததில 'கலே ஶோऽதி₄கதரஸதேஷாம அவயகதாஸகததசேதஸாம" எனறு ஆதமோபாஸகாகள ப₄க₃வது₃பாஸகாகளைபபோலே விரைவில எளிதாகத தம பயனையடைவதிலலை எனறு கூறுவதும இதையே காட்டுகிறது 1.

ஸ்ரீப₄க₃வாந் உவாச—பகவான் கூறுகிறான் — **மந:**—தமது நெஞ்சை, **மயி**—என்னிடம், **ஆவேஶ்ய**—வைத்து, **பரயா ஶ்ரத்₃த₄யா உபேதா:**—மேலான ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடியவர்களாய, **நித்யயுக்தா:** — என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்க விரும்புகிறவர்களாய், **யே மாம் உபாஸதே**—எவர்கள் என்னை (ப்ராப்யமாக) உபாஸிக்கிறார்களோ, **தே**—அவர்கள், **மே யுக்ததமா: மதா:**—என்னால் சிறந்த யோகிகளாக எண்ணப்படுகிறார்கள்.

॥ भा ॥ अत्यर्थमत्प्रियत्वेन मनो मय्यावेश्य श्रद्धया परयोपेताः नित्ययुक्ताः—नित्ययोगं काङ्क्षमाणाः ये मामुपासते—

---

2. அண்ண லுரைசெய்தா னவனுக்கென் பானெஞ்சைத்
திண்ணமிகச் சேர்த்துச் சிரத்தைமிகுத்—தெண்ணத்தா
லுற்றென்று மென்னை யுபாசிப்பார் யோகியராய்
மற்றெற் கதிகரவர் வாய்ந்து.

அண்ணல் அவனுக்கு உரைசெய்தான் — ஸ்வாமியான கண்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கூறினன்.— "**என் பால் நெஞ்சை திண்ணம் மிகச் சேர்த்து**—என்னிடம் நெஞ்சை உறுதியாக மிகவும் ஈடுபடுத்தி, **சிரத்தை மிகுத்து**—மிகுந்த ஶ்ரத்₃தை₄யுடையவர்களாய், **எண்ணத்தால்** — அடையத் தக்கவன் என்னும் நினைவால, **என்றும் என்னை உற்று**—எப்போதும் என்னை அணுகி, **உபாசிப்பார் அவர்**—உபாஸிக்கின்றவர்கள், **மற்று வாய்ந்து**—மிகப் பொருந்தி, **எற்கு**—எனக்கு, **யோகியராய் அதிகர்**—சிறந்த யோகிகள் ஆவர்

---

2. என்னையே ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்களே ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் என்கிறான். (மயி மந: ஆவேஶ்ய) தமது நெஞ்சை என்னையே ப்ராப்யமாக நினைக்கும்படி செய்து ஈடுபடுத்தி. ஆத்மோபாஸகனும் எம்பெருமானை உபாயமாக நினைத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்துவதுண்டாகையாலே அவனைக் காட்டிலும் சிறந்த இவன் விஷயத்தில், அவ்வளவு மாத்திரமல்லாமல 'என்னை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்து நெஞ்சை ஈடுபடுத்தி' என்னுமளவும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (பரயா ஶ்ரத்₃த₄யா உபேதா:)

प्राप्यविषयं मनो मय्यावेश्य ये मामुपासत इत्यर्थः। ते युक्ततमाः मे मताः—मां सुखेनाचिरात्प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते।
सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥
सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥
क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम्।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

3\. யே த்வக்ஷரமநிர்தே₃ஶ்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே।
ஸர்வத்ரக₃மசிந்த்யம் ச கூடஸ்த₂மசலம் த₄ருவம்॥

4\. ஸந்நியம்யேந்த்₃ரியக்₃ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு₃த்₃த₄ய꞉।
தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதா꞉॥

5\. க்லேஶோऽதி₄கதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம்।
அவ்யக்தா ஹி க₃திர்து₃꞉க₂ம் தே₃ஹவத்₃பி₄ரவாப்யதே॥

அநிர்தே₃ஶ்யம்—(தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் தே₃வர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களாலே) குறிப்பிடத்தகாத்தாய், **அவ்யக்தம்**—(கண் முதலான இந்த்₃ரியங்க

என்னை அடையவேண்டும் என்னும் துடிப்பாலே மிகுந்த ஶ்ரத்₃தை₄யோடு கூடியவர்களாய் ப₄க்தியோக₃ாநுஷ்டா₂னம் செய்கிறார்கள் என்று கருத்து (நித்ய யுக்தா) உபாயத₃ஶையில் மாத்திரமல்லாமல் ப்ராப்யத₃ஶையிலும் என்னோடு சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று விரும்பியவர்களாய். சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸத்தயுக்த ஶப்₃த₃ம்போலே இந்த நித்யயுக்தஶப்₃த₃மும் ஸாத₄னத₃ஶையில் மாத்திரம் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்க விரும்பும் ஆத்மோபாஸகர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. (யே மாம் உபாஸதே) எவர்கள் என்னை உபாஸிக்கிறார்களோ (தே யுக்ததமா꞉ மே மதா꞉) அவர்கள் ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த யோகியராக என்னால் எண்ணப்படுகிறார்கள். ஸுக₂மாக (அருமைப்பாடில்லாமல்) விரைவிலேயே என்னை அடைகிறார்கள் என்று கருத்து. 2.

ளால காணப்படாததாய, **ஸர்வதரக₃ம்**—எலலா தே₃ஹங் களிலும் இருந்தபோதிலும, **அசிநதயம ச**—(அந்தநத தே₃ஹஸவரூபமாக) நினைததறகரியதாய, **கூடஸத₂ம**—எலலா தே₃ஹங்களுககும பொதுவாயிருபபதாய, **அசலம**—தன ஸவரூபததிலிருநது நழுவாததாய, **த₄ருவம**—நிதயமான தான, **அக்ஷரம**—(தம்) ஜீவாதமஸவரூபததை, **இநத₃ரிய க்₃ராமம ஸநநியம்ய**—கண முதலான இநதிரியஙகளைத தத்தம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடககி, **ஸர்வதர ஸமபு₃த₃த₄ய.**—எலலா தே₃ஹஙகளிலுமிருககும ஆதமாக களிடமும (ஜஞானததால) ஒததவை எனனும நினைவுடைய வாசளாய, **ஸாவபூ₄தஹிதே ரதா:**—எலலா ஜீவராசிகளுககும தீஙகிழைப்பதில ஈடுபடாதவாகளாய, **யேது பர்யுபாஸதே**—எவாகள பராபயமாக உபாஸிக்கிருர்களோ, **தே**—அவாகளும, **மாம பராபநுவநதி ஏவ**-என்னேடு ஸமானமான ஜஞானஸவ ரூபததையுடைய (தம்) முகதாதமஸ்வரூபததை அடையவே செயகிருாகள். **அவயகதாஸகதசேதஸாம தேஷாம**—(தம) ஜீவாதமஸ்வரூபததில ஈடுபட்ட அநதக் கைவலய நிஷ்டர் களுககு, **கலேஶ:**—சிரமம், **அதி₄கதர:**—ஜ்ஞானிகளுளளதைக காட்டிலும மிகுந்தது, **அவயகதா க₃தி:**—ஜீவாதம ஸ்வ ரூபத்தில ஈடுபடும மனநிலை, **தே₃ஹவத₃பி₄:**—தே₃ஹாத மாபி₄மானிகளாலே, **து₃:கக₂ம அவாப்யதே ஹி**—மிகுநத சிரமபபட்டு அடையப்படுகிறதன்ருே.

---

3. சொலலரிதாய நுண்ணியதா யெஙகுந் தொடாபுடைததா யலலவைபோற் சிநதிப பரிதாகிப—பலலவறறுக கொததுச் சலியா துறுதியுறு மக்கரததில வைததுப பயில்வார் மனம்.

சொலலரிதாய — (தே₃ஹததைக் காட்டிலும் வேறு பட்டிருக்கையால தே₃வர் முதலான ஶப₃த₃ங்களாலே) குறிப்பிடததகாததாய், **நுண்ணியதாய்**—(கண் முதலான இந்திரியங்களால்) காணப்படாத ஸூக்ஷ்மபபொருளாய, **எஙகும தொடர்புடைத்தாய்**—எலலா தேகங்களிலும் தொடர்

புடையதாய, **அல்லவைபோல் சிந்திப்பரிதாகி**— (ஆயினும்) அநதநத தே₃ஹஸவரூபமாக நினைத்தறகரியதாய், **பல் அவறறுக்கு ஒதது** — எலலாத தேகங்களுக்கும பொதுவா யிருபபதாய், **சலியாது**—தன ஸவரூபத்திலிருநது நழுவாத தாய, **உறுதியுறும** —நிததியமானதான, **அக்கரத்தில்**—(தம) ஜீவாத்மஸவரூபததில, **மனம் வைதது** — நெஞசை ஈடு படுததி, **பயில்வார்** — (அதை அடைவதற்கு) உபாஸிப் பார்கள (கைவலய நிஷ்டர்கள்).

4. வன்புலன்கள் செறறெங்கும் வாய்நதசம புததியரா
யினபுறுநன் கெபபொருடகு மேலுமவ—ரன்புடனே
யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள்
மனனுகே ளிஙகருமை மறறு.

வனபுலன்கள் செற்று — கண முதலான வலிமைமிக்க இநதிரியஙகளைத தமதம் தொழிலகளில ஈடுபடாதபடி நனகு அடக்கி, **எங்கும வாய்நத சமபுததியராய்**—எலலாத தேகங் களிலுமிருக்கும் ஆதமாககளிடமும(ஜ்ஞானததால)ஒத்தவை எனனும நினைவுடையவாகளாய், **இன்புறும் எப்பொருடகும் நன்கு ஏலுமவர்**—ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில இனபமடையும் எலலா ஜீவராசிகளுக்கும நனமையை விரும்புமவர்களாய உள்ள கைவலய நிஷ்டாகள், **அன்புடனே**—எனனிடம ப₄க்திசெய்து, **எனனும் என் இன்னுயிர் இன்பமே எயது வர்கள்**—எனனையொதத ஜ்ஞானஸவரூபத்தையுடையதாய எனக்கு இனியதான ஜீவாத்மாவை அநுப₄விககும் ஆனந ததததையே அடைவாாகள, **மனனு!**—அரசனுன அர்ஜுனு! **மற்று**—மேலும, **இஙகு** — இவவாத்ம ப்ராப்தி விஷயத்தி லுள்ள, **அருமை கேள்**—சிரமததைக் கேட்பாயாக

5. ஆங்கவர்க்கு நுட்பஞ்சே ரவவுயிரிற் சிததத்தா
லோங்க வரும்வருதத முறறுமிகும்—பாங்கதனிற்
றேனரு வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி
லேன்ருருக கெயதவரி திங்கு.

॥ भा ॥ ये त्वक्षरम्—प्रत्यगात्मस्वरूपम्, अनिर्देश्यम्—देहादन्यतया देवादिशब्दानिर्देश्यम्, [अ]तत एव चक्षुरादिकरणानभि

ஆங்கவர்க்கு—அந்தக் கைவல்யநிஷ்டர்களுக்கு, **நுட்பம் சேர் அவ்வுயிரின் சித்தத்தால்**—மிகவும் நுண்ணியதான அந்த ஜீவாத்மாவில் நெஞ்சு செலுத்துவதால், **முற்று மிகும் வருத்தம் ஓங்க வரும்**—மிக அதிகமான வருத்தம் மேன்மேலும் வரும், **உடலில் ஏன்றுருக்கு**—உடலில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு, **பாங்கு அதனில் தோன்று உயிர்க்கதி தான்** — மிக நுண்ணியதாயிருக்கையாலே அறிய அரிதா யிருக்கிற ஜீவாத்மாவைப் பற்றிய மனநிலை, **இங்கு**—இவ்வுலகில், **துக்கம் மிகுந்து எய்த அரிது** - மிகுந்த சிரமப் பட்டும் அடைய அரிதாயிருக்கும்

3, 4, 5. ஜ்ஞானியின் சிறப்பைச் சொன்னது சென்ற ஶ்லோகத்தில். அந்த ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்ய நிஷ்டனுக்குள்ள தாழ்வை இனி மூன்று ஶ்லோகங்களாலே கூறுகிறான். (அநிர்த தே₃ஶ்யம்) தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால், தே₃ஹத்தைக் குறிக்கும் தே₃வர் மனிதர் முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் குறிப்பிடத்தகாதது எல்லாப்படியாலும் குறிப்பிடத்தகாதது என்று கூறினால், தான் குறிப்பிட்டிருப்பதும், வேத₃ஶாஸ்த்ரங்கள் இவ்வாத் மாவைக் குறிப்பிடுவதும் பொருந்தாமல் போய்விடுமாகையால் இவ்வாறு பொருள்கொள்வதே பொருத்தம். தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவையும், தே₃ஹத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் கூறுமாயினும் இங்குப் பிரித்துக் கூறப்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மற்ற முக்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு தே₃ஹம் கிடையாதாகையால் தே₃ஹத்தைக் குறிக்கும் சொல்லால் அதைக் கூறமுடியாது என்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. (அவ்யக்தம்) இப்படி தே₃ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தாகையாலேயே கண் முதலான இந்த்₃ரியங்களால் அறியப்படாதது. 'அடியோடு அறியப்படாதது' என்று பொருள்கொண்டால் மேலே பாயு பாஸதே' என்று இவ்வாத்மாவை உபாஸிப்பதாகக் கூறுவது பொருந் தாமல் போய்விடுமாகையால் இப்படியே பொருள் கொள்ளவேண்டும். (ஸர்வத்ரக₃ம்) தே₃வர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் என்னும் நால் வகைப்பட்ட தே₃ஹங்களிலும் இருப்பது. அணுவான ஆத்மா எல்லா இடங்களிலும் ஒரே காலத்தில் இருப்பது பொருந்தாதாகையால்

व्यक्तम्, सर्वत्रगमचिन्त्यं च — सर्वत्र — देवादिदेहेषु वर्तमानमपि तद्विसजातीयतया तेनतेन रूपेण चिन्तयितुमनर्हम्, तत एव कूटस्थम् — सर्वसाधारणम्, तत्तद्देवाद्यसाधारणाकारासंबद्धमित्यर्थ, अपरिणामित्वेन

ஒவ்வொரு காலத்தில் எல்லா வகைப்பட்ட தேஹத்திலும் இருப்பது என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும் அன்றிக்கே மேல் (அசிந்த்யம்) என்று கூறியிருப்பதையொட்டி அதற்குப் ப்ரதிகோடியான சிந்த்ய வஸ்துக்களான தே$_3$வாதி$_3$ தே$_3$ஹங்களை 'ஸர்வத்ர' ஶப்$_3$த$_3$த்தால் எடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (அசிந்த்யம் ச) இப்படி எல்லா தே$_3$ஹங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையாலே அந்தந்த தே$_3$ஹமாக நினைப்பதற்குத் தகாதது. 'அசிந்த்யம்' என்றதற்கு 'எல்லாப்படியாலும் நினைக்க அரிது' என்று பொருள்கொண்டால் ஆத்மாவைச் சிந்திக்கும்படி விதி$_4$க்கும் வேத$_3$ வாக்யங்கள் வீணாகுமாகையால் இப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டும். (கூடஸ்த$_2$ம்) இப்படி அந்தந்த தே$_3$ஹங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையால் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது. ஒரு ஸந்ததியிலுள்ள மனிதர்களுக்குப் பொதுவான மூலபுருஷன் 'கூடஸ்த$_2$ன்' எனப்படுகிறான். இங்கு கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$ம் லக்ஷணையாலே பொதுவாயிருக்கையைக் குறிக்கிறது. சிலர் கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$த்திற்கு 'மாயை' என்று பொருள்கொண்டு கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$ம் மாயாத$_4$யக்ஷமான நிர்விஶேஷ சின்மாத்ரத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொண்டார்கள். சிலர் கூடஶப்$_3$த$_3$த்திற்கு ராசி (குவியல்) என்று பொருள் கொண்டு, கூடஸ்த$_2$ஶப்$_3$த$_3$த்திற்குக் குவியல் போலிருப்பது என்று பொருள் கொண்டார்கள். கூடஸ்த$_2$ ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான அர்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியாலும், ப்ரமாணத்துக்கு முரண்பட்ட விஷயங்களைப் பேசுகையாலும் இப்பொருள்கள் கைவிடத்தக்கவை. கூடஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு இரும்பையடிக்க ஆதாரமான உலைக்கூடம் (Anvil) என்று பொருள்கொண்டு அதைப் போலே அசையாததாய், வளர்வதும் தேய்வதும் இல்லாதது என்று பொருள்கொள்வதும் கூடஸ்த$_2$ஶப்$_3$த$_3$த்தின் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$த்தைக் கைவிட்டபடியால் இங்கு பொருத்தமுடையதல்ல. 'ஒரே சமயத்தில் எல்லா தே$_3$ஹங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஒட்டாது. காலபே$_4$த$_3$த்தால் நால்வகைப்பட்ட ஶரீரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒவ்வொரு வகையிலுமுள்ள எல்லா ஶரீரங்களையும் ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்வதாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகையால் எல்லா ஶரீரங்களுக்கும் பொதுவாயிருப்பது ஆத்மவஸ்து

स्वासाधारणाकारान्न चलति न च्यवत इत्यचलम्, तत एव ध्रुवम्—नित्यम्। सन्नियम्येन्द्रियग्रामम्—चक्षुरादिकमिन्द्रियग्रामं सर्वं स्वव्यापारेभ्यस्सम्यङ्नियम्य, सर्वत्र समबुद्धयः—सर्वत्र देवादिविषमाकारेषु

என்று கூறுவது எப்படியொட்டும்?" எனில்: 'ஒவ்வொரு சேதனனும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய அந்தந்த தே$_3$வர் மனிதர் முதலான ஶரீரங்களால் தொடப்படாதது இந்த ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம்' என்றே தாத்பர்யமாகையால் குறையில்லை. (அசலம்) பரிணாமமற்றதாகை யாலே தனக்கேயுரிய ஸ்வரூபத்தில்நின்றும் நழுவாதது. 'ஜீவன் மேலுலகங்களுக்கும், கீழுலகங்களுக்கும் செல்கிறான்' என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகையாலே அதற்கு முரணில்லாமல் தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவாதது என்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (த்$_4$ருவம்) இப்படிப் பரிணாமமில்லாமலிருப்பதாலேயே நித்யமானதும். பரிணாமமுடைய வஸ்துவன்றோ அநித்யமாயிருக்கமுடியும். 'அசலம்' என்று ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் நழுவாமையையும் 'த$_4$ருவம்' என்று நித்யத்துவத்தையும் குறிப்பிடுகையாலே புநருக்தி (கூறியது கூறல்) இல்லை. (இந்த$_3$ரிய க$_3$ராமம் ஸந்நியம்ய) கண் முதலான இந்திரியங்களனைத்தையும் தத்தம் தொழில்களில் ஈடுபடாதபடி நன்கு அடக்கி 'பர்யுபாஸதே' என்னும் பத$_3$த்தாலேயே மனத்தின் நியமனம் தேறுகிறதாகையால் அதற்குறுப்பான வெளி இந்த$_3$ரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதே இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். நன்கு கட்டுப்படுத்துதலாவது — "அஹிம்ஸா ஸத்யம் அஸ்தேயம் ப$_3$ரஹ்மசர்யாபரிக$_3$ரஹ" [விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 104-3] [எந்த ஜீவராசிக்கும் தீங்கிழைக்காமல் இருத்தல், உண்மையுரைத்தல், திருடாமை, ப$_3$ரஹ்மசர்யம், யாசிக்காமை] முதலான ஆத்மகு$_3$ணங்கள் ஏற்படுமளவுக்கு இந்திரியங்களை அடக்குதல் என்று கருத்து (ஸர்வத்ர ஸமபு$_3$த்$_3$த$_4$ய:) தே$_3$வர் மனிதர் முதலான வேறுபட்ட அமைப்புள்ள தே$_3$ஹங்களனைத்திலும் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டிருப்பவர்களாகையாலே அவர்களிடம் ஒத்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$யையுடையவர்கள். "ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி$_3$தா: ஸமத$_3$ர்ஶிந:" [கீ$_3$தை 5-18] என்று கீ$_3$தையிலேயே இவ்வர்த்த$_2$ம் விவரிக்கப்பட்டதன்றோ. (ஸர்வபூ$_4$த ஹிதே ரதா:) இப்படி எல்லா ஆத்மஸ்வரூபமும் ஒத்தது என்னும் நினைவுடையவர்களாயிருக்கையாலேயே எந்த ஜீவராசிக்கும் தீங்கிழைப்பதில் நின்றும் நீங்கியிருப்பவர்கள். தே$_3$வர், மனிதர் முதலான ஶரீரங்களையே ஆத்மாக்களாக நினைப்பதாலேயன்றோ ஒரு மனிதன்

देहेऽवस्थितेष्वात्मसु ज्ञानैकाकारतया समबुद्धयः, तत एव सर्वभूतहिते रताः — सर्वभूताहितरतित्वान्निवृत्ताः, सर्वभूताहितरतित्वं ह्यात्मनो देवादिविषमाकाराभिमाननिमित्तम्; य एवमक्षरमुपासते, तेऽपि मां प्राप्नुवन्त्येव — मत्समानाकारमसंसारिणमात्मानं प्राप्नुवन्त्येवेत्यर्थः। *मम साधर्म्यमागताः (१४ २) इति हि वक्ष्यते। श्रूयते च *निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति (मु. ३.१ ३) इति। तथा अक्षरशब्दनिर्दिष्टात्कूटस्था-

---

மற்றொரு பணிகளுக்குத் தீங்கிழைக்கிறான். (யே து அக்ஷரம் பர்யு பாஸதே) எவர் இவ்வண்ணமாகத் தம் ஆத்மாவை ப்ராப்யமாக நிஶ்சயித்து, பரமாத்மாவை அந்த ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாத4னமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, 'து' ஶப்3த3ம் கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப் பட்ட ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. 'பரி' என்னும் உபஸர்க்க3த்தோடு கூடிய உபாஸதே' என்னும் பத3ம் ப்ராப்யமாக நிஶ்சயித்து உபாஸிப்பதைக் காட்டுகிறது. (தே) என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளை விரும்பும் ப்ரயோஜநாந்தர பரரான அவர்களும். ' உதா3ராஸ் ஸர்வ ஏவைதே '' [கீ3தை 7-18] என்று என்னிடம் ஏதேனுமொன்றைப் பெறுகிறவர்களும் எனக்கு ஸகலப2லப்ரத3த்வமாகிற பெருமையை அளிப்பவர்களாக நினைக்கையாலே அவர்களுக்கும் அவர்கள் விரும்பியதை நான் அளிக்கிறேன் என்று கருத்து. (மாம் ப்ராப்நுவந்தி ஏவ) என்னையொத்த ஜ்ஞாநாகாரத்தையுடையதாய், ஸம்ஸார ஸம்ப3ந்த4மற்ற தம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடையவே செய்கிறார்கள் '' விஷ்ணுஶக்தி பரா ப்ரோக்தா '' [வி-பு 6-7-61] என்றும், '' அவிபா4கே3ந த்3ருஷ்ட த்வாத் '' [ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4 4] என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாக முக்தஸ்வரூபம் இருக்கையாலே (மாம்) என்னை' என்றே அதை வழங்குகிறான். ''தே மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி'' என்று ஶ்லோகம் அமைந்திருப்பதையொட்டி 'கைவல்யநிஷ்ட2னுக்கும் ப4க3வத்ப்ராப்தி பிறிதொரு காலத்தில் ஏற்பட இடமுண்டு' என்று பொருள்கொள்ள இடமிருந்தபோதிலும் பா4ஷ்யகாரர் அப்படிக்கொள்ளாமல் அவர்கள் தமது முக்த ஸ்வரூபத்தையே அடைவதாகப் பொருள்கொண்டிருப்பதிலிருந்து ''கைவல்யாநுப4வத்துக்குப் பிறகு ப4க3வத் ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது'' என்னும் பக்ஷம் அவர் உகந்ததல்ல என்று விளங்குகிறது. இப்படி கைவல்யநிஷ்ட2ன் தனது முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ராப்யமாக அடைகிறான் என்பதை'' மம ஸாத4ர்ம்யம் ஆக3தா:'' [கீ3தை 14.2] என்று கண்ணனே அருளிச்செய்யப் போகிறானன்றோ'' ' நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி'' [முண்ட3க 3-1 3] என்று ஶ்ருதியிலும் இவ்வர்த்த2ம் ஓதப்பட்டது. ''கூடஸ்தோ2க்ஷர உச்யதே, உத்தம: புருஷஸ்த

दन्यत्वं परस्य ब्रह्मणो वक्ष्यते *कूटस्थोऽक्षर उच्यते। उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः (१५. १६) इति। *अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते (मु. १.१.५.) इत्यक्षरविद्यायां तु अक्षरशब्दनिर्दिष्टं परमेव ब्रह्म, भूतयोनित्वादेः। तेषामव्यक्तासक्तचेतसां क्लेशस्त्वधिकतरः। अव्यक्तविषया मनोवृत्तिः, देहवद्भिः--देहात्माभिमानयुक्तैः, दुःखेनावाप्यते; देहवन्तो हि देहमेवात्मानं [मन्वते] मन्यन्ते ॥ ३—५ ॥

வாய" [கீதை 15-16] என்னுமிடத்தில் அக்ஷர ஶப்தத்தால் சொல்லப்படும் முக்தஸ்வரூபத்தை கூடஸ்தஶப்தத்தால் எடுத்து, அவனைக் காட்டிலும் பரப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்று கீதையில் கூறியிருப்பதும் இங்கு காணத்தக்கது. "அத பரா யயா தத³க்ஷரமதிக³ம்யதே" [முண்ட 1-1-5] என்னும் வேதவாக்யத்திலும் "அக்ஷரமம்பராந்தத்ருதே" [ப்ரஹ்ம-ஸூ 1-3-9] என்று ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் பரப்ரஹ்மத்தை அக்ஷரஶப்தத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்கிறோமே. இங்கு ஜீவாத்மாவைப் பொருளாகக் கொள்வது எப்படி? எனில் அங்கு அக்ஷரத்துக்கு 'பூதயோனித்வம்' [ஜகத்காரணத்வம்] முதலான பெருமைகளைக் கூறுகையால் பரப்ரஹ்மமே அக்ஷரஶப்தத்தால் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு அத்தகைய பெருமைகள் இல்லாமையாலும் பரமாத்மோபாஸகனைக் காட்டிலும் அக்ஷரோபாஸகனை வேறாக எடுக்கையாலும் "அம்ருதாக்ஷரம் ஹர" [ஶ்வே-1-9] 'கூடஸ்தோ²க்ஷர உச்யதே" [கீதை 15-16] முதலான இடங்களில் போல அக்ஷரஶப்தம் இங்கு ஜீவனைக் குறிக்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டும் (அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம் தேஷாம்) முதல் ஶ்லோகத்தில் அவ்யக்தஶப்த வ்யாக்யானத்தில் காட்டப்பட்ட யமஸம்ருதியின்படி அவ்யக்தமெனப்படும் ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஈடுபட்ட அவர்களுக்கு (க்லேஶோऽதிகதர:) ஞானி தன் பயனைப் பெறுவதற்குப்படும் சிரமத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்த சிரமம் உள்ளது. ஏனெனில் (அவ்யக்தா ஹி க³தி தேஹவத்³பி⁴: து³:க²ம் அவாப்யதே ஹி) ஜீவஸ்வரூபத்தில் ஈடுபடும் மனநிலை தேஹமே ஆத்மா என நினைக்கும் ஸம்ஸாரிக்கு மிகுந்த சிரமப்பட்டே அடையப்படுமன்றோ தேஹத்தில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு எல்லா இந்திரியங்களையும் நன்கு அடக்குவதன்மூலம் ஏற்படும் ஜீவஸ்வரூபசிந்தனம் மிகவும் அடைய அரிது என்பது கருத்து (தேஹவத்³பி⁴) தேஹத்தில் பற்றற்ற ஸநகாதி³களுக்கே இம்மன நிலை ஏற்படுமாகையால், அதில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு எளிதில் ஏற்படாது என்றபடி ஆக ஞானியைக் காட்டிலும் கைவல்யநிஷ்டனுக்குள்ள தாழ்வு சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 3, 4, 5.

॥ भा ॥ भगवन्तमुपासीनानां युक्ततमत्वं सुव्यक्तमाह—

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः।
अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात्।
भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

6. **யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மதபராঃ।
அநநயேநைவ யோகே₃ந மாம் த்₄யாயந்த உபாஸதே ॥**

7. **தேஷாமஹம் ஸமுத₃த₄ர்த்தா ம்ருதயுஸம்ஸாரஸாக₃ராத்।
ப₄வாமி நசிராத பார்த்த₂ மய்யாவேஶிதசேதஸாம் ॥**

பார்தத₂! — அர்ஜுனு! **யே து**—எவர்களோவெனில, **ஸர்வாணி கர்மாணி**—(உண்ணல, யாக₃ம் செய்தல முதலிய) எலலாக் கர்மங்களேயும், **மயி ஸந்நயஸ்ய**—என்னிடததில ஸமர்ப்பிதது, **மத்பரா**—எனனேயே பயனுகக் கொண்டவர்களாய், **அநநயேந யோகே₃ந ஏவ**—வேறு பயன் கருதாத யோக₃ததிலுல, **மாம த்₄யாயநதঃ உபாஸதே**—என்னேக்குறிதது த்₄யானம, அர்சசனம் முதலானவற்றைச் செயதுகொண்டு உபாஸிக்கிருர்களோ, **மயி ஆவேஶித சேதஸாம் தேஷாம்**—என்னிடத்தில செலுததப் பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு, **அஹம்**—நான், **ம்ருதயு ஸம்ஸார ஸாக₃ராத்**—(என்னே அடையத் தடையாயிருக்கையாலே) ஆதம நாஶத்தை விளேக்கும் ஸமஸாரம் எனும் கடலிலிருந்து, **நசிராத்**—விரைவிலேயே, **ஸமுத₃த₄ர்ததா ப₄வாமி**—கைதூக்கி விடுபவனுகிறேன்.

---

6. **ஏவர் தொழிலனேததுமென்னிடைவைத தெறபரராய
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச—சேவையினு
லெனறுந் தியானித தியன்ருே ரெனேமருவி
நினறிங் குபாசிப்பாா நோநது.**

7. அன்புடனென் பாலே யமர்நதமனத தாரவரைத
துன்புயரு மிபபவமாரு சூழகடனின்—றின்புடனே
வெனறியமா பார்ததனே மேலா வெடுபபன்கா
ணனறியன்று தாழாது நான.

வென்றி அமர் பார்ததனே' — வெறறியே பொருநதிய அர்ஜுனு!, **ஏவர் தொழில் அனைத்தும் எனனிடை வைதது** — எவர்கள (உணணல, யாகம செயதல முதலான) எலலாக காமங்களையும என்னிடததில சமாபபிதது **ஏறபரராய் மேவி**— எனனையே பயனுகக்கொண்டவர்களாகப பொருநதி, **அனன் னியமாம மெயயோகச் சேவையினுல்**—வேறு பயனகருதாத உணமையான யோகததை அநுஷ்டிதது, **இங்கு எனறும தியானிதது எனைமருவி நின்று இயன்றுேர் நோநது உபா சிபபார்** — இவவுலகில என்னைக குறிதது தியானம, அர்சசனம முதலானவற்றை என்னேடு கூடிநினறு செயபவாகளாய, பொருந்தி உபாசிககிறுர்களோ, **அன் புடன என்பாலே அமர்ந்த மனததார் அவரை**—எனனிடம அன்போடு செலுததப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களை, **துன்புயரும் இப்பவமாம் சூழகடல் நினறு**—துனபம மிகுநத இநத ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலிருநது, **தாழாது**—விரைவி லேயே, **நன்று இயனறு**—நனகு செயலபடடு, **நான்**— நான், **இன்புடனே மேலா எடுபபன் காண்**—ஆனந்தத்தோடு கைதூககி விடுவேன்.

6, 7. பகவானுன தனனை உபாஸிபபவாகளே யோகியரில் தலைசிறநதவாகள என்பதை இரணடாவது ஶ்லோகததிற கூறிய தைக் காட்டிலும மிகத தெளிவாகக கூறுகிறுன இவவிரு ஶ்லோகங களில். (யே து) 3 முதல 5 ஶ்லோகஙகளிருகக கூறபபடட கைவலய நிஷ்டாகளைக காட்டிலும வேறுபடடவாகளாய, இரணடாவது ஶ்லோகததிற சொலலப்பட்ட பகவதுபாஸகாகளைக குறிககிறது. யசசபதம், இரணடாவது ஶ்லோகததில ஏறகனவே குறிககப்பட்ட வாகள் எனறும, துகாரம், 3-5 ஶ்லோகங்களில குறிககப்பட்ட வர்களைக காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் இவாகள் என்றும் காட்டுகின்றன. (ஸர்வாணி கர்மாணி) எல்லாக கர்மஙகளையும்,

॥भा॥ ये तु लौकिकानि देहयात्राशेषभूतानि देहधारणार्थानि चाशनादीनि कर्माणि, वैदिकानि च यागदानहोमतपःप्रभृतीनि सर्वाणि सकारणानि सोद्देश्यान्यध्यात्मचेतसा मयि संन्यस्य, मत्पराः—मदेकप्राप्याः, अनन्येनैव योगेन—अनन्यप्रयोजनेन योगेन मां ध्यायन्त उपासते — ध्यानार्चनप्रणामस्तुतिकीर्तनादीनि स्वयमेवात्यर्थप्रियाणि

காமஙகள லௌகிகஙகள் எனறும், வைதி₃கஙகள் எனறும இரு வகைபபடும, லௌகிகஙகளும தே₃ஹயாததிரைககுரிய பயிாசெயதல முதலானவை எனறும, உயிாத₄ரிகக அவசியமான உணணல முத லானவை எனறும இருவகைபபடும். வைதி₃க காமங்களும யாக₃ம, த₃ானம, ஹோமம, தவம முதலானவையாகப் பலவகைப்படும. இக காமங்கள அனைததையும குறிககிறது, இககாமஙகளைச் சொனனது, இவறறைச செயயத தகுதியை விளைககும ஸந்த₄யாவநத₃னம் முத லானவறறுககும, இவற்றுககு உத்₃தே₃ஶயமான ஸ்வாக்க₃ம முத லான ப₂லனகளுககும உபலக்ஷணம. (மயி ஸநநயஸய) தனககு ஆதமாவான பரமாதமாவிடம செலுத்தப்பட்ட நெஞசோடு, அப பரமாதமாவாகிய எனனிடம ஸமாபபித்து. (மயி ஆவேஶித சேத ஸாம்) எனறு அடுதத ஶலோகததின கடைசியில இபபத₃ஙகள் விவரிககப்படுகினறன எனபதை "அத₄யாதம சேதஸா மயி ஸநநயஸய" எனனும தொடரால ப₄ாஷ்யகாரா உணாததினா. மூவகையான தயாக₃ஙகளையும (ஸநநயஸ்ய) எனனும பத₃ம உணர்ததுகிறது. (மதபரா) "அஹம பர —பரமபராபயம யேஷாம தே மதபரா" எனகிற வயுதபததியினபடி எனனையே பரமப்ராப்ய மாகக கொணடவாகள எனறு பொருளபடுகிறது. (அநநயேநைவ யோகே₃ந) வேறு பயன கருதாத ப₄கதியோக₃ததினுல. ப₄கதி யோக₃ம மோக்ஷஸாத₄னமாக விதி₄ககபபட்டபோதிலும், மோக்ஷத தையும இதறகுப பயனைக் கருதாமல ஸவயமப்ரயோஜனமாகக கருதிச செயவதே எம்பெருமானுககு மிகவும் உகபபு எனறும், உபாஸகனையும ஸவயமபரயோஜன ப₄கதிநிஷட₂னை ஸித₃தே₄ா பாயநிஷட₂னுககுவதிலேயே ப₄கதிவிதி₄ஶாஸதரஙகளுககு நோககு எனறும உணாததுகிறன. (மாம த₄யாயந்த உபாஸதே) "ஸததம கீாததயநதோ மாம" [கீ₃தை 9-14] முதலான ஶலோகஙகளில் கூறியபடி தியானம, அர்சசனம, பரணுமம், துதி, ஸஙகீாததனம முதலானவறறை, மிக இனியவையாயிருக்கையாலே மோக்ஷததையும இவறறுககுப பயனைகக கொளளாமல ஸவயம்பரயோஜனமாகச

प्राप्यसमानि कुर्वन्तो मामुपासत इत्यर्थः। तेषां मत्प्राप्तिविरोधितया मृत्युभूतात्संसाराख्यात्सागरादहमचिरेणैव कालेन समुद्धर्ता भवामि ॥ ६ ॥ ७ ॥

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

8. **மய்யேவ மந ஆத$_4$த்ஸ்வ மயி பு$_3$த்$_3$தி$_4$ம் நிவேஶய ।**
நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த$_4$வம் ந ஸம்ஶய: ॥

(இக்காரணத்தாலே) **மயி ஏவ** — என்னிடமே, **மந: ஆத$_4$த்ஸ்வ** — நெஞ்சைச் செலுத்து, **மயி** — என்னிடம், **பு$_3$த்$_3$தி$_4$ம் நிவேஶய** — (பரமப்ராப்யம் என்னும்) உறுதி

செய்துகொண்டு என்னை உபாஸிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. "த்$_4$யாயந்த" என்று தியானத்தைச் சொன்னது அர்ச்சனம் முதலான அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (மய்யாவேஶித சேதஸாம் தேஷாம்) "மயி ஸந்ந்யஸ்ய" என்றவிடத்தில் சொன்ன ரீதியில் என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையுடைய அவர்களுக்கு. (ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாக$_3$ராத்) என்னை அடையத் தடையாயிருக்கையாலே ஆத்மாவுக்கு யமனைப்போலே ஸ்வரூபநாஶத்தை விளைக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலிருந்து. நிஷாத$_3$ஸ்த$_2$பதி ந்யாயத்தாலே, வேறு ஸமாஸங்களைக் கொள்ளாமல் "ம்ருத்யுவாயிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற ஸாக$_3$ரம்" என்று ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டது. ஆத்மாவின் ஸ்வரூபநிரூபக த$_4$ர்மமான ஶேஷத்வத்தைக் குலைத்து, எம்பெருமானை அடையமுடியாதபடி செய்வதாகையாலே ஸம்ஸாரத்திற்கு 'ம்ருத்யு' [யமன்] என்று ஔபசாரிகமான அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (நசிராத் அஹம் ஸமுத்$_3$த$_4$ர்த்தா ப$_4$வாமி) விரைவிலேயே நான் அக்கடலிலிருந்து இவர்களைக் கைதூக்கி விடுபவனாகிறேன் என்றபடி. 'நசிராத்' என்பதில் நஞ்ஞைப் பிரித்துப் பொருள்கொண்டால் பொருந்தாதாகையால் ஒரே பத$_3$மாகக் கொள்ளப்பட்டு 'அசிரேண' [விரைவில்] என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. (பார்த்த$_2$) என் அத்தை பிள்ளையான உன்னையும் இப்படிக் கைதூக்கிவிட விரும்பியே ப$_4$க்தியோக$_3$த்திற்கு அங்க$_3$மாக ஸ்வத$_4$ர்மமான யுத்$_3$த$_4$த்தை அநுஷ்டி$_2$க்கச் சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து. 6, 7.

யைக் கொள்வாய், **அத ஊர்த்₄வம் ஏவ** — இப்படிக் கொண்டவுடனேயே, **மயி ஏவ நிவஸிஷ்யஸி** — என்னிடமே வாழ்வாய், **ந ஸம்ஶய** — இதில் ஐயமில்லை.

।।भा।। अतोऽतिशयितपुरुषार्थत्वात्सुलभत्वादचिरलभ्यत्वाच्च मय्येव मन आधत्स्व — मयि मनस्समाधानं कुरु। मयि बुद्धिं निवेशय— अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायं कुरु। अत ऊर्ध्वं मय्येव निव-

---

8. என்னிடையே நெஞ்சையமர்ந் தென்பால் றுணிவினை வை
பின்னிதனமேற் சங்கையில்லை பீடுடனே — மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதிநீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து

என்னிடையே நெஞ்சை அமர்ந்து — என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்தி, **என் பால துணிவினை வை** — என்னிடமே மேலான பயன் என்னும் உறுதியைக் கொள்வாய், **பின** — இப்படிக் கொண்ட பின்பு, **பீடுடனே மன்னி அமர்ந்து என்பாலே என்றும் இனிதாய நீ இருப்புதி** — பெருமையுடன் நிலைபெற்றுப் பொருந்தி என்னிடமே எப்போதும் இனிமையுடன் நீ வாழ்வாய், **இதன் மேல் சங்கை இல்லை** — இதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை, **அன்பாலே அமர்ந்து சொன்னேன்** — (உன்னிடம்) அன்பாலே பரிவுடன் சொன்னேன்.

---

8. 'முற்கூறிய காரணங்களாலே என்னிடம் ப₄க்தி செய்வதே சிறந்ததாகையாலே நீ என்னிடம் ப₄க்தி செய்வாய்' என்று விதி₄க்கிறான் கண்ணன் (மயி ஏவ மந ஆத₄த்ஸ்வ) ஆறும் அத்தியாயத்தின் கடைசியில் சொன்னபடி உன் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் நானே சிறந்த புருஷார்த்த₂மாகையாலும், இங்கு சொன்னபடி எளிதில் பெறத்தக்கவனாகையாலும், விரைவில் அடையத்தக்கவனாகையாலும் என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்துவாய் என்னைத் தியானிக்கத் தொடங்குவாய் என்றபடி (மயி பு₃த்₃தி₄ம் நிவேஶய) நானே மேலான ப்ராப்யம் (பயன்) என்னும் துணிவைக் கொள்வாய். இப்படி இரண்டு தொடருக்கும் பொருள் வேறுகையாலே புனருக்தி யில்லை. (அத ஊர்த₄வம் ஏவ) என்னையே பரமப்ராப்யமாகத் துணிவுகொண்டு என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவுடனேயே. ஏவ

सिष्यसि—अहमेव परमप्राप्य इत्यध्यवसायपूर्वकमनोनिवेशनानन्तरमेव मयि निवसिष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनञ्जय ॥ ९ ॥

9. **அத$_2$ சித்தம் ஸமாத$_4$ாதும ந ஶக்நோஷி மயி ஸதி$_2$ரம் ।**
அப$_4$யாஸயோகே$_3$ந ததோ மாமிச்ச$_2$ாபதும் த$_4$நஞ்ஜய ॥

த$_4$நஞ்ஜய—அாஜுனு! **மயி**—எனனிடததில, **அத$_2$ ஸ்தி$_2$ரம சித்தம் ஸமாத$_4$ாதும ந ஶக்நோஷி** — உறுதியாக நெஞசை வைககை இயலவிலலையாகில, **ததः** — அது காரணமாகவே, **அப$_4$யாஸ யோகே$_3$ந** — (ஸகல கலயாண கு$_3$ணஙகளையுமுடைய என்னிடம்) ஒப்பற்ற அனபுடன கூடிய நினைவைப் பழகுவதனமூலம் (உறுதியாக நெஞசு செலுத்துதலைபபெற்று), **மாம ஆப்தும இசச$_2$**—எனனை அடைய விருமபுவாய.

காரததை மூனறும பாத$_3$ததிலேயே அநவயிததாலும, இஙகு அர்தத$_2$ஸித$_3$த$_4$மாக ஏகாரம வரும. (மயி ஏவ நிவஸிஷயஸி) எனனிடமே வாழ்வாய். இஙகு எமபெருமானிடம வாழவதாவது,—அவனை ஆத$_4$ாரமாகக் கொணடிருககை எனில, அது எபபோதும் உளளது. அதை அறிகையே வாழவது எனில அது கேடட வுடனேயே ஏறபடடுவிடும, துணிவு வேணடியதிலலை, ஆகையால் அபபொருளும பொருநதாது ஆகையால இபபடித துணிவுடன நெஞசை வைததவுடன் நீ முகதன போனறவனாக ஆவாய எனறே கருததுரைககவேண்டும. அலலது, இமமையிலும, மறுமையிலும் உனனை எலலாபபடியாலும ரகூஷிபபவனாக நான இருககையில, ஆசாாயனிடம சீடன்போலவும, தநதையிடம தனயனபோலவும் இருககும நீ உன ரகூஷணததைக குறிததுக கவலையிலலாதவனாய வாழவாய என்று கருததாகவுமாம. ஆக, ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸனம தன பயனை விளைபபதில ஆதமோபாஸனததைக காடடிலும் விரைவில் விளைககுமாகையாலும, எளிதாகையாலும, எனனைப பரமபராப்ய மெனறு துணிவுகொணடு எனனிடம நெஞசு செலுததுவாய எனறு அாஜுனனைக குறிததுக் கூறினனயிறறு. 8.

॥ भा ॥ अथ सहसैव मयि स्थिरं चित्तं समाधातुं न शक्नोषि, ततोऽभ्यासयोगेन मामाप्तुमिच्छ—स्वाभाविकानवधिकातिशयसौन्दर्य-

9. உனநெஞ்சை யெனபானீ யுறறிருதத மாட்டாயேற்
பினனனபி னிறபயிலும பெறறிமைசேர் — நனனெஞ்சுற
றெனனை யடைநதமாவா னிச்சியாய நிச்சயித்து
மனனு தனஞ்சயனே மறறு.

மனனு தனஞ்சயனே — அரசனுன அர்ஜுனு! **மறறு இனி** — இனி, **உன நெஞ்சை எனபால் உறறு நீ இருதத மாட்டாயேல்** — உன நெஞ்சை எனனிடம நீ உறுதியாக வைகக இயலவிலலையானுல, **பின்** — அபபோது, **அனபினில பயிலும் பெறறிமை சேர் நல்நெஞ்சு உறறு** — (ஸகல கலயாண குணஙகளையுடைய எனனிடம்) ஒப்பறற அன புடன கூடிய நினைவை நலல நெஞ்சில பழகுவதன்மூலம, **நிசசயித்து** — உறுதியான மனஈடுபாட்டைபபெற்று, **எனனை அடைநது அமர்வான் இச்சியாய** — என்னை அடைந்து பொருநத விருமபுவாயாக.

9 இனி, "ஶபதம, ஸபாஶம் முதலான விஷயஙகளிலேயே அநாதிகாலமாகப பழகி அவறறில இழுககபபட்ட நெஞ்சையுடைய வனுன நான மிகவும கணடு பழககமேயிலலாத உன விஷயததில் நெஞ்சை எபபடி உறுதியாகச் செலுததமுடியும" எனனும அர்ஜுன னுடைய ஐயததை அறிநது அதறகுப் பரிஹாரம கூறுகிருன இநத ஶலோகததில. (அத மயி ஸதிரம் சிததம ஸமாதாதும ந ஶக நோஷி) இனி எனனிடததில நெஞ்சைச சடககென உறுதியாக வைகக இயலவிலலையானுல நெஞ்சை அடியோடு வைக்க இயலாதெனில சென்ற ஶலோகததில 'நெஞ்சை எனனிடம் வை' எனறு கூறியது பொருநதாமல போயவிடுமாகையால 'சடககென' எனனும பதம வரு விததுககொளளபபட்டது நெஞ்சு சஞ்சலததன்மையுடையதாகையால ஸதிரம (உறுதியான) எனனும பதததை அதறகு விஶேஷணமாகக முடியாது. அதனுல் கரியாவிஶேஷணமாககி 'உறுதியாக நெஞ்சை வைகக இயலவிலலையானுல' எனறு பொருளகொளளபபடடது. 'அத' எனனும ஶபததைக கேளவிப பொருளிலேயோ, அலலது 'யதி' எனனும ஶபததின பொருளைக் கொண்டதாகவோ கொளள வேணடும. (தத) நேரே நெஞ்சை எனனிடம வைகக இயலவிலலை

सौशील्यसौहार्दवात्सल्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यशौर्यवीर्यपराक्रमसार्वज्ञ्य – सत्यकामत्वसत्यसंकल्पत्वसर्वेश्वरत्वसकलकारणत्वाद्यसंख्येयगुणसागरे निखिलहेयप्रत्यनीके मयि निरतिशयप्रेमगर्भस्मृत्यभ्यासयोगेन स्थिरं चित्तसमाधानं लब्ध्वा मां प्राप्तुमिच्छ ॥ ९ ॥

யாகையால். (அப₄யாஸ யோகே₃ந மாம ஆபதும இசச₂) ஸகல கலயாண கு₃ணஙகளையுமுடைய எனனிடம ஓபபறற அனபுடன கூடிய நினைவைப பழகுவதன மூலம எனனிடம உறுதியாக நெஞசு செலுத தப்பெறறு எனனையடைய விருமபுவாய. இஙகு அப்₄யாஸயோக₃ம எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும விஷயஙகளில ஈடுபடும நெஞசை அவறறிலிருநது திருப்பி எமபெருமானிடம ஈடுபடுத்துவ தறகு அவனுடைய கலயாண கு₃ணங்களை அநுஸநதி₄ப்பதே எளிய வழியாகுமாகையால அதுவே இஙகு அப₄யாஸயோக₃ம எனறு கூறப் படுவதாகக கொளளவேணடும எமபெருமானுடைய கு₃ணஙகள் மற்றவர்களுடைய கு₃ணஙகளைபபோலே செயறகையாய அளவு பட்டவையாயிராமல் இயலவானவையாய எலலையறற பெருமையுடைய வையாயிருககையாலே அனைவருடைய நெஞசையும ஈர்கககூடியவை. அததகைய கு₃ணஙகளில சில பினவருமாறு — "குழலழகர வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழில எழுகமலபபூவழகர்" [நாச் திரு 11-2] எனகிற அவயவஙகளின அழகாகிற ஸௌநதா₃ர்யம. 2. ஸுக₃ரீவ னுகிற குரஙகு, வேடனுகிற கு₃ஹன, வேடுவிசசியாகிற ஶப₃ரி, ஆயசசியர் முதலான தாழநதவாகளோடு மிக உயாநதவனான தான ஒரு நீராகக கலநது பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீலயம. 3. "ஸுஹ்ருத நாராயண:" [ஸுப₃ாலோபநிஷத] என்கிறபடியே அனைவருககும நன மையை விரும்புகையாகிற ஸௌஹார்த₃ம. 4. 'செயத குறறம நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே" [திருசசநத 111] முதலான இடஙகளில சொலலப்பட்டதாய், அடியாாகளுடைய குறறங்களையும் கு₃ணமாகக கொள்ளுகையாகிற வாதஸலயம. 5. "வயஸநேஷு மநுஷ்யாணாம ப₄ருஶம ப₄வதி து₃கி₂த."[ரா-அ2-40] [மனிதர்கட்குத் துனபம ஏறபடும்பொழுது அவாகளைக காட்டிலும் மிகுதியாகத துனபுறுகிறுன ராமன்] என்று கூறப்பபட்ட கருணை 6. எலலையறற இனபமாயிருககையாகிற மாது₄ர்யம 7. "ஸமுத்₃ர இவ கா₃மபீ₄ர்யே" [ரா-பா₃1-17] என்கிறபடியே கடலபோலே ஆழஙகாணமுடியாத கருத் துடையனுயிருககையாகிற கா₃மபீ₄ர்யம். 8. "எனககே தன்னைத் தந்த கறபகம" [திருவாய 2-7-11] என்கிறபடியே தன்னையும் தன உடமைகளையும் தமர்கது ஆககிவைககும ஔதா₃ர்யம.

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन् सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

10. அப₄யாஸேऽபயஸமர்த₂தே₂ாऽஸி மத்கர்மபரமோ ப₄வ।
மத₃ர்தத₂மபி காமாணி குாவந ஸித₃தி₄மவாப்ஸ்யஸி ॥

அப₄யாஸே அபி அஸமர்தத₂ அஸி—என்னிடம் நினை வைப் பழகுவதில வலலமையிலலாதவனுகில, **மத கர்ம பரம: ப₄வ**—என விஷயமான காமஙகளைச் செய்வதில

9 "சென று கொன று வென றிகொணட வீரனே" [திருசசநத-59] எனகிறபடியே எதிரிகள தனமேல படையெடுததுவரப் பாாததிராமல் அவாகள இருககுமிடம சென று தன இடததில் போலே அவாகள் ஸேனையில புகுநது அநத ஸேனையை வெறறிகொள்ளுகையாகிற ஸெளாயம (சூரததனமை) 10 இப்படி வெறறிகொள்ளுமபோது தனககு ஒரு விகாரமிலலாமல் விளையாட்டாக வெறறிகொள்ளுகை யாகிற வீாயம. 11. மூலப₃லம் போனற பெருஞ்சேனைகளுள் புகுந தாலும அவறறைச் சி₂னனபி₄னனமாககும திறமையாகிற பராக ரமம 12 எலலாவறறையும ஒரே காலத்தில பிரத்யக்ஷமாக (நேரே) எபபோதும தானே அறிகையாகிற ஸர்வஜ்ஞதவம. 13. விரும்பப்படும கலயாண கு₃ணஙகளையும உப₄யவிபூ₄திகளையும் உடைத்தாயிருககை யாகிற ஸதயகாமத்வம. 14. நினைததததை ஸருஷ்டிககவல்ல தடை யறற ஸஙகலபததையுடையவனுயிருககையாகிற ஸத்யஸஙகல் பதவம. 15. தனனையொழிந்த அனைததையும நியமிககவலலவனு யிருககையாகிற ஸாவேஶவரதவம். 16. தனனையொழிநத அனைத துககும் எலலாவகைக் காரணமுமாயிருக்கையாகிற ஸாவகாரணத வம. இததகைய கு₃ணங்கள இருநதபோதிலும தே₃ாஷஙகளு மிருந்தால உள்ள கு₃ணஙகளும இலலாததுபோல ஆகிவிடும். அப்படியலலாமல தாழவுகளுககெலலாம எதிரததட்டாயிருப்பவன் இவன். ஆக இபபடிப்பட்ட என்னுடைய கலயாணகு₃ணஙகளை அனுஸந்தி₄ப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததின் மூலம எனனிடம் உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுததி எனனையடைய விருமபுவாய என்று கூறிஞயிறறு. (த₄நஞ்ஜய) இந்த அப்₄யாஸயோக₃மே உணமை யான செலவமாகும. அதை அடைவதில் வெறறியடைந்தாலதான த₄னஞ்ஜயன என்ற உன பெயா பொருததமுற்றதாகும் என்று கருத்து. 9.

॥ भा ॥ अथैवंविधस्मृत्यभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि, मत्कर्मपरमो भव — मदीयानि कर्माण्यालयनिर्माणोद्यानकरणप्रदीपारोपणमार्जनाभ्यु

பேரனபுடன ாடுபடுவாய **மத₃ாதத₂ம காமாணி** குாவந **அபி**—இவ்வண்ணமாக என விஷயமான காமங்களைச செயவதாலும், **ஸித₃தி₄ம அவாபஸயஸி**—(விரைவிலேயே அப₄யாஸ யோகதகதிலை என்னிடததில உறுதிபெறற நெஞ்சையடைநது) என்னை அடைவாய

10. வாயந்து பயிலவுநீ மாடடாயே லெனனுடைய
வேயநத தொழிலி னியலவுறுதி—வாயநதெனது
செயயதொழின் மேவிச சிறநதியலுஞ சிநதையடைந்
துய்யுநலந தானசெறிதி யுறறு.

வாயநது பயிலவும நீ மாட்டாயேல் — என்னிடம் நினை வைப் பழகுவதற்கு நீ திறமையற்றவனுகில, **என்னுடைய ஏய்நத தொழிலின இயலவுறுதி** — என விஷயமான காமங் களைச் செயவதில பேரனபுடன ாடுபடுவாய **வாயநது எனது செயய தொழில மேவி**—இவ்வணணமாகப் பொருநதி என விஷயமான காமங்களைசசெய்வதாலும, **சிறந்து இயலும் சிநதை அடைநது** — (விரைவிலேயே அப₄யாஸயோக₃த்தி லை) என்னிடத்தில உறுதிபெற்ற நெஞ்சையடைந்து, **உயயும நலம் தான் உறறு செறிதி**—மோக்ஷஸாத₄னமான ப₄க்தியோக₃ததைப பெற்று என்னை அடைவாய

10. " என மனமோ நெடுங்காலம பழகியவையாய, பரதயக்ஷமா யிருபபவையாய், விரைவில அடையததககவையாய, இநத₃ரியங்க ளுக்கு இனியவையான ஶப₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில ாடுபட்டு நிற கிறது. தாழவுகளற்றவனுய, கு₃ணங்கள நிறைநதவனுமாய நீ இருநதபோதிலும அந்த விஷயங்களிலிருந்து மனததை மீட்டு உன்னிடம் பழகமுடியவில்லையே, அவவககாமங்களிலேயே எனது பழககம் இருககிறது. ஆகையால் காமங்களிலேயே என நெஞ்சு செலகினறது" எனனும் அர்ஜுனனுடைய கருத்தறிந்து " என் விஷயமான காமங்களில அன்புடன் ஈடுபட்டு அப்₄யாஸயோக₃த்தை யடைநது முறகூறிய ரீதியில் என்னை அடைவாய " என்று உப

क्षणोपलेपनपुष्पाहरणपूजाप्रवर्तननामसंकीर्तनप्रदक्षिणस्तुतिनमस्कारादीनि, तान्यत्यर्थप्रियत्वेनाचर; अत्यर्थप्रियत्वेन मदर्थं कर्माणि कुर्वन्नपि अचिरादभ्यासयोगपूर्विकां मयि स्थिरां चित्तस्थितिं लब्ध्वा मत्प्राप्तिरूपां सिद्धिमवाप்ஸ्यसि ॥ १० ॥

தே₃ப்பிக்கிறுன இந்த ஶ்லோகத்தில (அப₄யாஸே அபி அஸமாத தே₂ாஸி) இனி ஒப்பற்ற அன்புடன் எனது நினைவைப்பழகுவதிலும் நீ வல்லமையற்றவனுனை. சென்ற ஶ்லோகத்திலுள்ள 'அத₂' என்னும் சொல்லை இங்கும் வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். (மத காம பரமோ ப₄வ) ஆலயநிர்மாணம், நந்த₃வனம் அமைத்தல், திருவிளக்கெரித்தல், ஆசசா்மூாததி எழுந்தருளும் இடங்களைக் கூட்டுதல், நீர் தெளித்தல, மெழுகுதல செம்மணிடுதல், கோலம்போடுதல, பூக கொண்டுவருதல், திருவாராத₄னம் செய்வித்தல, திருநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்தல, திருக்கோயிலை வலம்வருதல, துதித்தல், வணங்குதல முதலான என்விஷயமான காமங்களைப் பேரன்புடன செய்வாய அடுத்த ஶ்லோகத்தில "ஸாவகாம" என்று தனக்குரிய வாணுமரமகாமங்கள இதற்குக்கீழ்ப்படியாகச சொலலப் படப்போகிறதாகையாலே, அதைககாட்டிலும் வேறுபட்ட காமமே இங்கு "மதகாம" என்று சொலலப்பட்டதாகக கொள்ளவேணும். அப்படிப்பட்ட கர்மம் யாதெனறு ஆராயுமளவில எமபெருமானுககே யுரியதாய, ப₄கதிககு அநதரங்க₃மாயிருப்பதாய, "ஸததம கீர்த்தயநத" [9-14] என்று கீ₃தையில முன்னமே விவரிககப்பட்டதாய, இதிஹாஸ புராணங்கள், ப₄க₃வசச₂ாஸ்தரம முதலானவற்றில ப்ரஸித₃த₄மானதான ஆலய நிர்மாணம, திருநாமஸங்கீர்த்தனம முதலிய காமமே இங்கு "மதகாம" என்று சொலலப்படுகிறது என விளங்குகிறது. "மதகாமபரம" என்றதால, அசசெயலகளைப பேரன்புடன இவன் செய்யவேணடும என்று விளங்குகிறது (மதர்த்த₂ம காமாணி குாவநநபி) இவவண்ணமாக என விஷயமான காமங்களைச செய்வதாலும 'அபி' ஶப்₃த₃த்தால இககாமங்கள முன ஶ்லோகங்களில சொன்ன மேற்படிகளிலே ஏற்றிவிடும என்று உணாத்தப்படுகிறது. (ஸித₃தி₄மவாப்ஸ்யஸி) என்னை அடைவாய். விரைவிலேயே முன ஶ்லோகத்தில் சொன்ன அப்₄யாஸ யோக₃த்தினுலே என்னிடம் உறுதியாக நெஞ்சை வைப்பதாகிற ப₄க்தியோக₃த்தைப்பெற்று என்னை அடைவாய சென்ற ஶ்லோகத்தில நாலாவது பாத₃த்தில "மாம ஆப்தும இச்ச₂" என்று சொலலப்பட்ட

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।
सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

11. அதை₂தத₃ப்யஶகதோऽஸி காததும மத₃யோக₃மா-ஶ்ரித:।
ஸர்வகர்மப₂லதயாக₃ம் தத: குரு யதாதமவாந ॥

அத₂—இனி, **மத₃யோக₃மாஶ்ரித:**—என விஷயமான ப₄க்தியோக₃த்தைப பற்றியவனுய, **ஏதத அபி கர்ததும அஶகத: அஸி** — (ப₄க்தியோக₃ததின் தொடக்க நிலையான என் விஷயமான) இககர்மததையும் செய்ய இயலவிலலை யாகில. **தத:**—அபபோது, **யதாதமவாந**—(கர்மயோக₃த தாலே) மனம் அடங்கப்பெற்றவனுய, **ஸாவகர்மப₂லதயாக₃ம குரு** — (பரப₄க்தியை உணடாக்குவதாய ஆதமாவைச் சிந்திப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃ததைச் செய்பவனுய் அதற் குறுப்பாக) ஸர்வகர்மப₂லத்யாக₃ததைச செயவாய

---

11. என்பத்தி யோகத திணைந்தித் தொழிலசெயய
வுன்பக்கல் சததி யுளதனறேல்—முனபுற்ற
வெல்லாக கருமத தியலபய னிஙகொழிநது
செல்லாய மனமடககித தீர்நது.

என் பததியோகதது இணைநது — என் விஷயமான ப₄க்தியோக₃ததைப பற்றியவனுய், **இதொழில் செயய உன் பக்கல் சததி உளதன்றேல்** — (ப₄க்தியோக₃ததின்

ப₄க₃வத் ப்ராப்தியே இஙகு அதே நாலாவது பாத₃ததில 'ஸித₃தி₄' ஶப₃த₃ததால் சொலலப்படுகிறது என்று விளஙகுகிறது. மேனமேலே கீழப்படிகளைச சொலலுகையாலே இஙகு சொலலபபடும ப₄க₃வத்கர்மமும மேறபடிகளான அப்₄யாஸயோக₃ம முதலான வற்றை விளைததே ப₄க₃வதப்ராப்திககு உறுபபாகும எனறு விளங்குகிறது. அதிபவித்ரமான ப₄க₃வதகாமஙகள் பலவறறை இவன் செய்கையாலும், ஒவ்வொரு கர்மத்தைச் செயயும்போதும எமபெருமானை இவன் சிநதிக்கையாலும எம்பெருமானைப்பறறிய நினைவைப் பழகுவது இவனுக்கு விரைவிலேயே ஸித₃தி₄ககும் என்னும் கருத்தாலே ப₄ாஷயத்தில "அசிராத" (விரைவில) என் னும் பத₃ம் இடப்பட்டது. 10.

॥ भा ॥ अथ मद्योगमाश्रित्यैतदपि कर्तुं न शक्नोषि—मद्गुणानुसन्धानकृतमदेकप्रियत्वाकारं भक्तियोगमाश्रित्य भक्तियोगाङ्कुररूप-

தொடக்க நிலையான என விஷயமான) இக்காமத்தையும் செய்ய உனக்கு இயலவில்லையானால், **மனம அடக்கி தீரநது**—(காமயோக₃த்தாலே) மனம அடங்கபபெற்ற வனாய், **முனபு உறற**—முதல ஷட்கத்தில சொலலப் பட்டபடி **எலலா கருமதது இயலபயன இங்கு ஒழிநது செல் லாய** —(பரப₄க்தியை உணடாககுவதாய் ஆதமாவைச் சிநதிப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக₃த்தைச் செய்பவனாய் அதற் குறுப்பாக) எலலாக் கர்மங்களின் ப₂லனகளையும் எனனிடம் ஸமர்பபிபபாய.

11. "என் ஆனந்த₃த்துககேயான லௌகிககர்மங்களில ஈடுபடும நெஞசுடைய நான உனககேயான காமஙகளில பேரனபுடன் ஈடுபட முடியவிலலையே" என்று அர்ஜுனனுககுக கருததாககொணடு ப₄கதியோக₃த்தின தொடகக நிலையான ப₄க₃வத கர்மததுககும இறுதியான காரணமான காமயோக₃ததை அனுஷ்டி₂ககச் சொலலு கிறான இநத ஶ்லோகததில, (அத₂) இனி முன ஶ்லோகஙகளிற போலே இசசொலலைக கேளவிபபொருளிலேயோ 'யதி₃' ஶப்₃த₃த தின பொருளைக கொணடதாகவோ கொள்ளவேணடும். (மத்₃ யோக₃மாஶ்ரித₁) எனது கு₃ணஙகளை அனுஸநதி₄பபதால எனனிடமே ஈடுபடுகையாகிற ப₄கதியோக₃ததை ஸாத₄னமாகப் பறறியவனாய. "மத₃யோக₃ம" (எனயோக₃ம) எனகையாலே ஶ்லோகததின பிற் பாதியில சொலலப்பட்ட அக்ஷரயோக₃ததிலும வேறுபட்ட தன விஷயமான ப₄கதியோக₃மே கூறப்படுகிறது என விளஙகுகிறது. (ஏதத₃பி காத்தும அஶக்த: அஸி) என கு₃ணஙகளை அனுஸந தி₄தது அதனாலே எனனிடமே ஈடுபட்டு இககாமஙகளைச செயய வேணடியிருககையாலே, ப₄கதியோக₃ததின தொடககநிலையான இவற்றைச செயயவும உனககு இயலவிலலையானால், இனி ஶ்லோகத் தின உததரார்தத₄த்தாலே ப₄கதியோக₃ததைப பறறிநின்று அதன் தொடகக நிலையான ப₄க₃வதகாமததைச செயய இயலாதவன் ஜீவாதமயோக₃ததைப் பறறிநின்று அதன் தொடககநிலையான கர்ம யோக₃ததை அனுஷ்டி₂கககடவன் என்று கூறுகிறான். (தத) ப₄கதியோக₃ததின தொடகக நிலையான ப₄க₃வதகாமததை அனுஷ்

मेतन्मत्कर्मापि कर्तुं न शक्नोषि, ततोऽक्षरयोगमात्मस्वभावानुसन्धानरूपं परभक्तिजननं पूर्वषट्कोदितमाश्रित्य तदुपायतया सर्वकर्मफलत्यागं कुरु।

டி2கக இயலாதபோது. (யதாதமவாந) நெஞசையடககியவனுய. ப2லனில விருபபமறறதாய எனககு ஆராத4னமாயிருபபதான காம யோக3ததை அனுஷடி2பபதால் மனததை அடககியவனுய என்று கருதது இபபடி காமயோக3ததை அனுஷடி2பபதால ஆதமத்4யா னம ஏற்படும இதனுல எமபெருமானுககு அடிமைபபட்டிருபபதையே இயல்பாகக கொணட தன ஆதமாவை மறைககும அவித்3யை எனப படும அஜஞானம, இருவினைகள், ஶப்3த3ாதி3 விஷயஙகளில ருசி, அவற்றில வாஸனை ஆகியவை அனைததும நீஙகும தன ஆதமா வின் ஸாக்ஷாத்காரம ஏறபடும அதனுலே எமபெருமானிடம பரப4கதி தானே உணடாகும இப்படிப பரப4கதி உணடா வதறகுக காரணமானதாய, முதல ஷட்கததில சொலலபபட்டதாய, ஆதம ஸ்வப4ாவததின அனுஸநத4ானமாயிருபபதான அக்ஷரயோக3ம எனபபடும ஜஞானயோக3ததைப பறறியவனுய அதற்கு உபாயமாக எல்லாக காமஙகளின ப2லனை எனனிடம ஸமாபபிபபாய எனகிறுன— (ஸாவகாமப2லதயாக3ம குரு), எலலாக காமஙகளின ப2லனை என னிடம ஸமர்பபிபபாய. இஙகு ஸாவகாமப2லதயாக3ம சொலலப்பட்ட போதிலும், அது நேரே ப4கதியோக3ததை உணடாககாதாகையால் ஆதம சிநதனமாகிற ஜ்ஞானயோக3ததுககு அஙக3மாக ஸாவ கர்மப2ல தயாக3ததைச செயவாய எனறே கொள்ளவேணடும் இநத ஞானயோக3மாகிற அக்ஷரயோக3ம முதலஷடகததில ப4கதியை உண்டாககும் உபாயமாகக கூறபபடடதாகும 7, 8 அத4யாயஙகளில கைவல்ய மோக்ஷததிறகு உறுபபாகச சொலலபபடட அக்ஷர யோக3ததைக காட்டிலும இது வேறுபட்டது முதல ஷட்கததில சொனனபடி மோக்ஷதவானுஸநத4ானம, தரிவித4பரிதயாக3ம ஆகிய வறறேடு காமயோக3த்தை அனுஷடி2தது அது நிறைவடைநதால இவன் ப3ரஹமததைத தவிர மறறெனறை பராப்யமாக நினைபபதற குறுப்பான பாபம கழிநது ப்3ரஹ்மததிடம பராப்யதவபு3த3தி4 ஏற் பட்டுவிடும. அபபோது இவன ப3ரஹ்மததை அடைவிககும் ப4க்தி யோக3ததுககு உபாயமாய் ஆதமசிநதன ரூபமாயிருககும் ஜஞான யோக3ததை அனுஷ்டி2த்து அதனுல ஆதமஸாக்ஷாதகாரம ஏற்படடு, அதனுல ப4கதி உணடாகப்பெறறு அநத ப4கதி யோக3ம நிறைவடைநதவுடன் ப3ரஹ்மததை அடைவான. கர்மயோக3ம நிறைவடையாதிருககுமபோதே இவனுடைய

मत्प्रियत्वेन मदेकप्राप्यताबुद्धिर्हि प्रक्षीणाशेषपापस्यैव जायते। यतात्मवान् — यतमनस्कः। ततोऽनभिसंहितफलेन मदाराधनरूपेणानुष्ठि-

---

பாபத்தின் ப₂லனுக இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவையே மோக்ஷத்தில் அடைந்து அனுப₄விக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடுவதும் உண்டு. அப்போது இவன் அந்த எண்ணத்துக்கு அனுகு₃ணமாக—மற்ற இந்த யோக₃ங்களை அங்க₃மாகக் கொண்ட காமயோக₃த்தையோ அல்லது ஜ்ஞானயோக₃த்தையோ அல்லது ப₄க்தி யோக₃த்தையோ தன் ஆத்மாவை அனுப₄விப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக அனுஷ்டி₂ப்பான். இவனுடைய இவ்வெண்ணம் நீங்குவதற்காக எம்பெருமான் தன் திருமேனியைச்சிந்திப்பது, ஶேஷத்வாநுஸந்த₄ானம் தரிவித₄பரித்யாக₃ம் ஆகியவற்றை இவனுடைய உபாயத்துக்கு அங்க₃மாக விதி₄த்திருக்கிறுன். அந்திம ஸ்ம்ருதி வரையில் பல ஜன்மங்கள் இவ்வங்க₃ங்களோடு கூடிய உபாயத்தை அனுஷ்டி₂த்த பின்பும் இவனுக்குத் தன் ஆத்மாவில் ப்ராப்யத்வ பு₃த்₃தி₄ நீங்காவிடில் எல்லாக்கருமங்களையும் கழித்து இவன் விரும்பிய கைவல்ய மோக்ஷத்தையே இவன் அனுஷ்டி₂த்த ஸாத₄னத்துக்குப் ப₂லமாக அளித்து விடுகிறுன் எம்பெருமான். முதல் ஷட்கத்தில் சொன்ன அக்ஷரயோக₃த்துக்கும் 7 8 அத₄யாயங்களில் சொன்ன அக்ஷரயோக₃த்துக்கும் உள்ள இந்த வாசி குறிக்கொள்ளத்தக்கது இவ்வத₄யாயத்தில் 5-வது ஶ்லோகம் வரையில் 7 8 அத₄யாயங்களில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோக₃மே கூறப்பட்டது இந்த ஶ்லோகத்தில் முதல் ஷட்கத்தில் கூறப்பட்ட அக்ஷரயோக₃மாகிற ஜ்ஞானயோக₃ம் கூறப்படுகிறது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆருவது ஶ்லோகத்திலிருந்து இதுவரையில் சொன்ன விஷயங்களின் ஸாரமாவது ப₂லனில் விருப்பமில்லாமல் எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னமாக அனுஷ்டி₂க்கப்படும் காமயோக₃த்தினுல் எம்பெருமானிடம் ப்ராப்யத்வபு₃த்₃தி₄யும், அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கடைசி பாத₃த்தில் சொல்லப்படும் மனஶ்ஶாந்தியும் ஏற்படும் அதனுல் ஆத்மசிந்தனரூபமான ஜ்ஞானயோக₃ம் ஏற்பட்டு அதன் பயனுக "அவித₃யா காமஸம்ஜ்ஞாயா" [வி பு 6 7 61] என்று சொல்லப்பட்ட இருவினைகளும், 'அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₄ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி" [வி பு 6-7 11] [ஆத்மாவல்லாத தே₃ஹத்தை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற அஹங்காரமும், தன்னதல்லாதவற்றைத் தன்னதாக நினைப்பதாகிற மமகாரமும்] என்று சொல்லப்படும் தே₃ஹாத்மப்₄ரமம்,மமகாரம் முதலானவையும் நீங்கப்பெற்று ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தையேஇயல்வாகக் கொண்ட தன் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும். அதனுல் மோக்ஷஸாத₄னமான பரப₄க்தி தன்னடையே உண்டாகும். இதற்கு ஒரு த்₃ருஷ்டாந்தம் பின்வருமாறு கூறுவதுண்டு. ஒரு ராஜகுமாரன் சிறு

तेन कर्मणा सिद्धेनात्मध्यानेन निवृत्ताविद्यादिसर्वतिरोधाने मच्छेषतैक-स्वरूपे प्रत्यगात्मनि साक्षात्कृते सति मयि परा भक्तिः स्वयमेवोत्पद्यते।

வயஸ்ஸில் விளையாடுவதற்காக அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்து வழிதவறியபோது வேடர்களால் பிடிக்கப்பட்டு, அவர்களது சேரியிலே அவர்களைப்போலவே பல வருடங்கள் வாழ்ந்து வருகிறான். ஒருநாள் இவனைக்கண்ட ஆப்தனொருவன் இவனது உருவ அமைப்பிலிருந்து சிறுவயஸ்ஸில் காணாமற்போன ராஜகுமாரனே இவன் என்று உணர்ந்து, அவனை அரசன் முன்னிலைக்கு அழைத்துவந்து, 'இவனே உன் தந்தை' என்று உபதே₃சிக்கிறான் ராஜகுமாரனும் தன் தந்தையை நேரில் பார்த்துத் தந்தைக்கும் தனக்குமிருக்கும் உருவ ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து, 'இது உண்மையே' என உணர்ந்து தந்தையிடம் பெருங்காதல் கொள்கிறான் அதுபோலவே இந்த உபாஸகனும் உபதே₃சத்தாலே தான் எம்பெருமானுக்கு சேஷபூ₄தன் என்றுணர்ந்து, எம்பெருமானைப்போலவே ஜ்ஞானந்த₃மயமா யிருக்கும் தன் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததால் வேறு எதையும் எதிர் பாராமல் எம்பெருமானிடம் பெரும் காதலாகிற ப₄க்தி தன்னடையே உண்டாகப்பெறுவானன்றோ இவ்விடத்தில் பின்வருமாறு ஓராக்ஷேபம் எழுகிறது:— ஒரு ஸாத₄னத்தில் சக்தியில்லாதவன் அதே ப₂லனை விளைக்கும் மற்றொரு ஸாத₄னத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று சாஸ்திரம் விதிப்பதைப் பலவிடங்களில் காண்கிறோம். உதா₃ஹரணமாக அவ கா₃ஹனம் (நீர் நிலையில் குடைந்தாடுவது) ஸ்நானத்திற்கு சக்தியில் லாதவன், மற்ற ஸ்நானங்களைச் செய்தாலும் அதே சுத்தியாகிற ப₂லன் விளையுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன காமயோக₃ம் நேரேமோக்ஷ ஸாத₄னமாகும் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன உதா₃ஹரண மாக, "மோக்ஷகாரணமவ்யக்தம் அசிந்த்யம் அபரிக்₃ரஹம்| ஸமாராத்₄ய ஜக₃ந்நாத₂ம் கரியாயோகே₃ந முச்யதே ||" [விஷ்ணுத₄ர்மம் 1 54] [மோக்ஷகாரணமாய், தெளிவாக அறிய முடியாதவனாய், அளவிட்டு நினைக்கவும் அரியனாய், கைக்கொள்ளத்தகாதவனான ஜக₃ந்நாத₂னை ஆராதி₄த்துக் காமயோக₃த்தினால் முக்தியடைகிறான்] என்று காம யோக₃த்தினால் நேரேயே முக்தியடைவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்பொழுது, "ப₄க்தியோக₃ம் செய்ய முடியாதவன் காமயோக₃த்தின் மூலம் ப₄க்தியோக₃த்தையடைந்து அதனால் முக்தி யடைகிறான்" என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு ஸமாதா₄னம்:— இந்த கீ₃தை பதினெட் டாம் அத்தியாயத்தில் கர்மயோக₃த்தினால் ப₄க்தியோக₃த்தையடைந்து அதனால் முக்தியடைகிறான் என்று தெளிவாகச் சொல்லி யிருக்கையாலும், விஷ்ணுத₄ர்மத்திலும் மேல் ப்ரகரணத்தில் இவ் விஷயம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கையாலும் இது பொருந்தும்.

तथा च वक्ष्यते * स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः (१८. ४६) इत्यारभ्य * विमुच्य निर्ममश्शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते। ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति। समस्सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् (५४) इति ॥ ११ ॥

அதாவது —" ஸவகாமணு தமப4யாசய ஸித்3தி4ம விநத3தி மாநவ: " [கீ3தை 18 46] [தனககுரிய காமததாலே அந்தநத தே3வதைகளுககு அநதாயாமியான பரமாதமாவை ஆராதி4தது அவனருளாலே மனிதன பரமாத்மபராபதியாகிற ஸித்3தி4யைப் பெறுகிருன] எனறு தொடஙகி, "விமுசய நிாமம ஶாநதோ ப3ரஹம பூ4யாய கலபதே। ப3ரஹமபூ4த: பரஸநநாதமா ந ஶோசதி ந காஙக்ஷதி। ஸம ஸாவேஷு பூ4தேஷு மத3ப4கதிம லப4தே பராம ||" [கீ3தை 18 53 54] [காமம க்ரோத4ம் முதலானவறறை விட்டு மமகாரமறறவனுய, ஆதமாநுப4வததிலேயே இனபம காணபவனுய, த4யானயோக3ததைச செயபவன ஸமஸாரப3நத4ததிலிருநது விடுபட்டு உளளபடியான ஆதமாவின அநுப4வததையடைகிருன. ஆதமஸாக்ஷாதகாரம பெறறவனுய கலேஶம காமம முதலானவறருல கலஙகபபெருத ஸவரூபததையுடையவனுய, அவன எனனைத தவிர வேறு எதைப பெறுவதறகாகவும வருந்துவதிலலை. எதையும் விருமபுவதுமிலலை. எனனைத தவிர எலலா பூ4தங்களையும் அநாத3ரிததிருப்பதில ஸமமாயிருப்பவன. இததகையவன என விஷயமான பரப4கதியையடைகிருன] எனறு கீ3தையில காமயோக3ததால ப4கதி யோக3ததையடைகிருன எனனும விஷயம சொலலபபட்டது.

"ததர சிததம் ஸமாவேஷடும ந ஶக்நோதி ப4வாந் யதி3 ।
தத3ப்4யாஸபரஸதஸமிந குரு யோக3ம் தி3வாநிஶம் ||
தத்ராப்யஸாமர்த்2யவத: கரியாயோகே3ா மஹாதமந: ।
ப3ரஹமணு யஸ்ஸமாக2யாத ததபரஸஸததம் ப4வ ||
கரோஷி யாநி கர்மாணி தே3வதே3வே ஜக3தபதௌ ।
ஸமாபபயஸவ ப4த்3ரம் தே தத: கர்ம ப்ரஹாஸ்யஸி ||
பரத4ாநம காரணம் யோக3: விமுக்தே தி3திஜேஶவர! ।
க்ரியாயோக3ஶச யோக3ஸ்ய பரமம் தஸய ஸாத4நம் ||"
[விஷ்ணுத4ாமம 81 29]

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

12. **ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்₄யாஸாத**
ஜ்ஞாநாத₃த்₄யாநம விஶிஷ்யதே।
த்₄யாநாதகாமப₂லதயாக₃ஸ-
தயாக₃ாச்ச₂ாநதிரநநதரம் ॥

அப்₄யாஸாத—(அனபிலலாத) கு₃ணநுஸந்த₄ானத்தைக் காட்டிலும், **ஜ்ஞாநம**—(அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே, **ஶ்ரேயః ஹி**—சிறந்த தன்றோ **ஜ்ஞாநாத**—(நிறைவடையாத) அந்த ஆதம ஸாக்ஷாத்காரததைக் காட்டிலும, **த்₄யாநம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆதமாவை த₄யானிப்பது **விஶிஷ்யதே (ஹி)** — சிறந்ததனறோ. **த்₄யாநாத** — (நிறைவடையாத) ஆத்மத்₄யானத்தைக் காட்டிலும, **கர்மப₂லத்யாக₃:** — (அதற்கு உபாயமான) ப₂லதயாக₃த்தோடு அனுஷ்டி₂க்கப் படும்கர்மமே, **(விஶிஷ்யதே ஹி—சிறந்ததன்றோ) தயாக₃ாத** —ப₂லனில விருப்பததைவிட்டு அனுஷ்டி₂க்கப்படும கர்ம யோக₃த்திலிருந்து, **அநந்தரம்**—அடுததபடியாக, **ஶாந்தி:**— மனஶஶாந்தி (உண்டாகிறது).

[அந்தப் பரம்பொருளிடம் நீர நெஞ்சை வைத்து ப₄கதி செய்ய இயலாவிடில அப்பரமபொருளுடைய கு₃ணஙகளை இராப்பகலாகச் சிந்திப்பதாகிற அப்₄யாஸயோக₃ததைச் செய்வீர். அதிலும திறமை யற்ற உபாஸகனுககுக கர்மயோக₃மே அனுஷடி₂க்கததககது எனறு பிரமனல சொல்லப்படடது நீரும அதை எபபோதும அனுஷ டி₂பபீர் அஸுரர் தலைவனே! நீர செயயும கர்மஙகளையெல்லாம் தேவதேவனும் லோகஸ்வாமியான பரமாதமாவிடம ஸமர்ப்பிப்பீராக. அதனல் உமக்கு மஙக₃ளம உண்டாகும. அதுகாரணமாக நீர் புண்யபாபஙகளிலிருந்து நீஙகபபெறுவீர் முகதிக்கு ப₄க்தி யோக₃மே முக்₂யமான காரணம. அந்த ப₄க்தியோக₃ததுக்குக் கர்ம யோக₃ம மேலான ஸாத₄னம] என்று இவ்விஷயம் விஷ்ணுத₄ர்மத்தி லும் விரிவாக விளககப்பட்டது. ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத்தரும் உபாய பரம்பரையின் எலலைநிலமான கர்மயோக₃ததை அனுஷடி₂க்கவேணும் என்று விதி₄ததாயிற்று. 11,

॥ भा ॥ अत्यर्थप्रीतिविरहितात्कर्कशरूपात् स्मृत्यभ्यासादक्षर-याथात्म्यानुसन्धानपूर्वकं तदापरोक्ष्यज्ञानमेवात्महितत्वे विशिष्यते ।

---

12. ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந—தியானததிற
கனமபயன விட்டியலவு கட்டழகு விடடியல்விற்
றனனமருஞ் சாநதி தலை.

மனபபயில்வில் — (அன்பிலலாத) குஃஞநுஸந்தஃானத்தைக் காட்டிலும், **ஞானம்** — (அதற்கு உபாயமான) ஆத்மாவை நேரே காணபதாகிற அறிவே, **மிக நன்று**—மிசச் சிறந்தது. **ஞானத்தில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆதமஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும், **ஆன தியானம்**—அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவைத் தியானிப்பது, **அதிசயிதம** – சிறப்புற்றது **தியானததில்** — (நிறைவடையாத) அந்த ஆத்மத்யானத்தைக் காட்டிலும், **கன்மபயம் விட்டு இயல்வு** — (அதற்கு உபாயமான) பலத்யாகத்தோடு அனுஷ்டிக்கப்படும் கர்மமே, **கட்டழகு**—மிகச் சிறந்தது, **விட்டு இயல்வில்**—பலத்தில விருபபததைவிட்டு அனுஷ்டிக்கப்படும கர்மத்திலிருந்து, **சாநதி**—மனச்சாந்தி, **தலை தன் அமரும்**—அடுததபடியாக ஏற்படும்.

---

12. எட்டாவது ஶ்லோகத்தில் பக்தியை விதித்து, அதில் ஶக்தியிலலாதவனுக்கு ஒன்பதாவது ஶ்லோகததில் குஞநுஸநதானமாகிற அப்யாஸயோகததை விதிததது. அதிலும் ஶகதியில்லாதவனுக்கு பகவத கர்மஙகளைப பததாவது ஶ்லோகததில விதித்து, அதிலும் ஶகதியிலலாதவனுக்குச் சென்ற ஶ்லோகத்தில் கர்மயோகததை விதித்தான். இவற்றில் நேரான உபாயஙகளில அதிகாரம (தகுதி) இலலாமையாலே ஸாதகனுக்கு ஏறபடககூடிய வருததததைப் போக்குவதறகாகவும, சநதிரனைப் பிடிக்க முயலும் கைக்குழநதை போலே முடியாத கார்யத்தில் ஈடுபாட்டைத தவிர்ப்பதற்காகவும, அவரவர் தகுதிகளுக்குத்தக்கபடி பரமபரையாக உபாயமாமவற்றையே ஸௌகர்யத்தின் மிகுதியையிட்டு அவரவர்க்குச் சிறநததென்று புகழ்நதுகொண்டு சென்ற நாலு ஶ்லோகததில் சொன்னவற்றையே விளக்குகிறான். (ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப்யாஸாத) மிகக அன்பில்

आत्मापरोक्ष्यज्ञानाद्प्यनिष्पन्नरूपात् तदुपायभूतात्मध्यानमेवात्महितत्वे विशिष्यते ; तद्ध्यानादप्यनिष्पन्नरूपात्तदुपायभूतं फलत्यागेनानुष्ठितं कर्मैव विशिष्यते। अनभिसंहितफलादनुष्ठितात् कर्मणोऽनन्तरमेव

லாத கு3ணாநுஸந்த4ானத்தைக் காட்டிலும், அதற்கு உபாயமான ஆத்மாவை நேரே காண்பதாகிற அறிவே சிறந்ததன்றோ. பேரன் போடு கூடிய கு3ணாநுஸந்த4ானம் அதற்றுபாயமான ஆத்மஸாக்ஷாத் காரத்தைக் காட்டிலும் உண்மையில் சிறந்ததாகையாலே இங்கு விபரீதமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், பழத் தைச் சாப்பிட விரும்பிக் காயைக் கடிக்கும் சிறுவனது முயற்சிபோலே, தகுதியற்றவனால் செய்யப்படும் கு3ணாநுஸந்த4ானம் சுவையற்ற தாகவேயாகுமாகையாலே, அதைக்காட்டிலும் பேரன்போடு கூடிய கு3ணாநுஸந்த4ானத்தை விளைக்கும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமும் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அநு ஸந்தி4ப்பதாகிற ஜ்ஞானயோக3த்தாலே ஏற்படுவது என்பது முதல் ஷட்கத்திலேயே கூறப்பட்டது. ஜ்ஞானயோக3த்தாலே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதி4த்துக்கொண்டு அதனால் பாபம் நீங்கப் பெற்றவனுக்கு பேரன்போடு கூடிய கு3ணாநுஸந்த4ானம் ஏற்படும் என்று கருத்து. இங்கு ஜ்ஞானம் என்று பொதுவாகச் சொல்லி யிருந்தபோதிலும், இது கு3ணாநுஸந்த4ானத்துக்கு உபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கையாலும் மேலே த்4யானத்தால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலும் ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி அநுஸந்தி4ப்ப தாகிற த்4யானத்தால் உண்டாவதாய், ப4க்தியோக3த்துக்குக் காரண மானதாக முதல் ஷட்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமே இங்கு ஜ்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. முதல் பாத3த்தில் 'ஶ்ரேய' என்றும், இரண்டாம் பாத3த்தில் 'விஶிஷ்யதே' என்றும் கூறியிருப்பது ஒரே பொருளையுடையதாகவே இருக்கவேண்டு மாகையாலே 'ஶ்ரேய' என்பது ஆத்மாவுக்கு நன்மை பயப்பதில் சிறப்புற்றது என்று பொருள்படுகிறது. பரம்பரையாக உபாயமாக இருப்பதும் ஸௌகர்யமிகுதியினாலே ஆத்மாவுக்கு முக்2யோபாயத் தைக் காட்டிலும் நன்மைபயப்பதாகிறது. பரம்பரோபாயம் பற்றி இங்கு சொல்லப்பட்ட அனைத்தும் மேலே 2, 3ம் பாத3ங்களில் வரும் பரம் பரோபாயங்களுக்கும் பொருந்தும். (ஜ்ஞாநாத் த்4யாநம் விஶிஷ்யதே) நிறைவடையாத அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு

निरस्तपापतया मनसश्शान्तिर्भविष्यति, शान्ते मनसि आत्मध्यानं संपत्स्यते, ध्यानाच्च तदापरोक्ष्यम्, तदापरोक्ष्यात् परा भक्तिरिति भक्तियोगाभ्यामाशक्तस्य आत्मनिष्ठैव श्रेयसी। आत्मनिष्ठस्याप्यशान्त-

---

உபாயமான ஆத்மாவை த்₄யானிப்பது சிறந்தது. (த்₄யாநாத் கர்ம ப₂லத்யாக₃) நிறைவடையாத ஆத்மத்₄யானத்தைக் காட்டிலும் அதற்கு உபாயமான ப₂லத்யாக₃த்தோடு அனுஷ்டி₂க்கப்படும் கர்மமே சிறந்தது. இரண்டாம் பாத₃த்திலுள்ள 'விஶிஷ்யதே' என்னும் பத₃த்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 11-வது ஶ்லோகத்தில் ப₂லத்யாக₃த்தைச் சொன்னதைப் ப₂ல த்யாக₃த்தோடு கூட அனுஷ்டி₂க்கப்படும் கர்மயோக₃த்தைச் சொல்லுவதாகப் பொருள் கொண்டதுபோல் இங்கும் கொள்ளவேண்டும் (த்யாகா₃த் ஶாந்தி: அநந்தரம்) ப₂லனில் விருப்பத்தைவிட்டு அனுஷ்டி₂க்கப்படும் கர்ம யோக₃த்திலிருந்து அடுத்தபடியாக மனச்சாந்தி உண்டாகிறது கர்மத்தினால் பாபம் நீங்கப்பெற்று, அது காரணமாக ரஜஸ் தமோகு₃ணங்கள் குறையப்பெற்று, அதனாலே விருப்பு வெறுப்பு முதலானவை அற்றிருக்கையாகிற மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. மனஶ்ஶாந்தி ஏற்பட்டவளவில் ஆத்மத்₄யானம் உண்டாகும்; அந்த த்₄யானத்தினால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும், அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தினால் பரப₄க்தி ஏற்படும். ஆகையால் ப₄க்தியோக₃த்தில் பழகுவதற்கு ஶக்தியில்லாதவன் ஆத்மத்₄யானம் செய்வதே சிறந்தது. ஆத்மத்₄யானம் செய்யும்போது மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படவில்லை என்றால் ஆத்மத்₄யானம் ஸித்₃தி₄ப்பதற்காக ஆத்மஜ்ஞானத்தை உள்ளடக்கியதாய், ப₂லனில் விருப்பமற்றதான கர்மயோக₃த்தில் ஈடுபடுவதே சிறந்தது என்று கருத்து. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது— த்யாகா₃த் ஶாந்தி' என்று தொடங்கும் நாலாவது பாத₃த்திலும் முன் மூன்று பாத₃ங்களிற்போலே 'த்யாக₃த்தைக் காட்டிலும் ஶாந்தி சிறந்தது'' என்று பொருள்கொள்வதே உசிதம். வேறுவிதமாகப் பொருள்கொண்டால் ரீதிப₄ங்க₃ம் என்னும் தோ₃ஷம் வருகிறது த்₄யானத்துக்கும் அதற்கு உபாயமான கர்மப₂லத்யாக₃த்துக்கும் இடையில் ஶாந்தியைப் புகுத்தினால் த்₄யானத்தைக் காட்டிலும் கர்மப₂லத்யாக₃ம் சிறந்தது என்று கூறுவதும் பொருந்தாது என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄னம் பின்வருமாறு — 'த்யாகா₃த் ஶாந்திர் விஶிஷ்யதே' என்று பத₃ங்களையிடாமல் 'த்யாகா₃த் ஶாந்திரநந்தரம்' என்று பத₃ங்களையிட்டிருப்பதிலிருந்தே

मनसो निष्ठाप्राप्तयेऽन्तर्गतात्मज्ञानानभिसंहितफलकर्मनिष्ठैव श्रेय-सीत्यर्थः ॥ १२ ॥

முன் மூன்று பாத₃ங்களில பின்பற்றப்பெற்ற ரீதி இங்கு கைவிடப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. 'அநந்தரம்' என்னும பத₃த்திலிருந்து. கர்மப₂லத்யாக₃த்தினால் மனஶ்ஶாந்தி ஏற்படு கிறதுஎன்றும விளங்குகிறது 3, 4 பாத₃ங்களைச சேர்த்துப்பார்க்கும் போது காமப₂லத்யாக₃மானது மனஶ்ஶாந்தியை விளைப்பதன்மூலம் ஆத்மத்₄யானத்தை ஸாதி₄த்துத் தருகிறது என்று விளங்குகிறது. ஆகையாலே குறையின்றி இங்கு பின்வருமாறு மற்றோராக்ஷேபமும் எழுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில " அப₄யாஸத்தைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானம சிறந்தது. ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும த்₄யானம சிறந்தது த்₄யானத்தைக காட்டிலும த்யாக₃ம சிறந்தது" என்று மேன்மேலே சிறப்பைச சொல்லுவதாகத தெளிவாக விளங்குமபோது அப்படிக் கொள்ளாமல முக₂யோபாயத்தைக காட்டிலும பரம்பரோபாயம் சிறந்தது என்று நலிந்து பொருள்கொள்ளக் காரணமென்ன? என்பது அவ்வாக்ஷேபம் இதற்கு ஸமாத₄ானம பினவருமாறு— 9-வது ஶ்லோகத்தில் தன்னிடத்தில் நெஞ்சை வைக்கையாகிற ப₄க்தி யோக₃த்தில ஶக்தியில்லாதவனுக்கு அப₄யாஸயோக₃த்தை விதி₄த் தான். 11-வது ஶ்லோகத்தில அந்த அப₄யாஸயோக₃த்துக்கும் காரணமாகப பத்தாவது ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வத் கர்மத்திலும் ஶக்தியில்லையானால் ஸர்வகர்மப₂லத்யாக₃த்தைச் செய்யவேணடுமென்று விதி₄த்தான். இந்த ஶ்லோகத்தில் "ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநமப₄யாஸாத" என்று தொடங்கி, "த்யாநாத் கர்மப₂ல த்யாக₃:' என்று அவ்விஷயம நினைவுபடுத்தப்படுகிறது. ஆக, 'அப்₄யாஸ யோக₃த்தில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கே கர்ம₂பலத்யாக₃ம' என்று முன ஶ்லோகத்தில சொல்லப்பட்ட விஷயமே இங்கு விளக்கப்படுகிறது என்று தெரிகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவில் படிக்கப்படும் ஜ்ஞானத்₄யானங்களும் அப்₄யாஸத்துக்கு முற்பட்டதாகவும், கர்மத்துக்குப் பிற்பட்டதாகவும் விளங்குகையால், அப₄யாஸத்தில் அஶக்தனுக்கு ஜ்ஞானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்₄யானமும், அதில் அஶக்தனுக்கு த்யாக₃ மும் சிறந்தது என்று இங்கு கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்த மாகும். ஆக இதுவரையில் " அஶக்தஸ்யாத்மநிஷ்ட₂தா " [16] என்று கீ₃தார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹத்தில் ப₄க்தியோக₃த்தில ஶக்தியில்லாத வன் கர்மயோக₃த்தைக் கொண்டு ஆத்மநிஷ்டை₂யைப் பழக வேண்டும் என்று கூறிய அர்த்த₂ம் நிறைவுற்றது. 12.

॥ भा ॥ अनभिसंहितफलकर्मनिष्ठस्योपादेयान् गुणानाह—

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
निर्ममो निरहङ्कारस्समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

सन्तुष्टस्सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १४ ॥

13. அத₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம மைத்ர: கருண ஏவ ச ।
நிர்மமோ நிரஹங்காரஸ ஸமது₃:க்க₂ஸுக₂: க்ஷமீ ॥

14. ஸந்துஷ்டஸ்ஸததம யோகீ₃ யதாத்மா த்₃ருட₄நிஶ்சய: ।
மய்யர்ப்பிதமநோபு₃த்₃தி₄ர்யோ மத்₃ப₄க்தஸ்ஸ மே ப்ரிய: ॥

ஸர்வபூ₄தாநாம அத₃வேஷ்டா—எல்லா ஜீவராஶிகளை யும் வெறுக்காதவனாய், **மைத்ர**—அவர்களிடத்து நட்புக் கொண்டவனாய், **கருண ஏவ ச**—(அவர்கள் துன்புறும் போது) கருணை காட்டுபவனாய், **நிர்மம**—மமகாரமற்றவ னாய், **நிரஹங்கார:**—அஹங்காரமற்றவனாய், **ஸம து₃:க்க₂ ஸுக₂**—இன்பதுன்பங்களை ஒக்க நோக்குகின்றவனாய், **க்ஷமீ**—பொறுமையுடையவனாய், **ஸந்துஷ்ட:**—திருப்தி பெற்றவனாய், **ஸததம யோகீ₃**—எப்போதும் ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அநுஸந்தி₄ப்பவனாய், **யதாத்மா**—மனத்தை அடக்கியவனாய், **த்₃ருட₄ நிஶ்சய:**—(ஶாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன அர்த்த₂ங்களில்) உறுதியான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனாய், **மயி அர்ப்பிதமநோபு₃த்₃தி₄:**—என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்ட நெஞ்சையும் துணிந்த அறிவையும் உடையவனாய், **ய: மத்₃ப₄க்த:**—(எவனொருவன் கர்ம யோக₃த்தைச் செய்து) என்னிடம் அன்பு செலுத்து கிறானோ, **ஸ:**—அவன், **மே**—எனக்கு, **ப்ரிய:**—இனியவன்.

---

13. மற்றோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரனு
யுற்றுன கருணை யுறுமமதை—செற்று
ணகங்கார மற்று னமர்பொறையன் றுக்கஞ்
சுகங்காணி லொப்பான றுணிந்து.

14. பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமன முளளொடுககி யோாநதுதெளிந—தறறமற
வெனனமர்நத நெஞசுதுணி வெயதியான்று னென
றன்னமர்நது நானுகப்பன ருன். [பததன

மறறு ஓர் இடதது மறம் அறறு — மற்ற எலலா ஜீவ ராஶிகளேயும வெறுககாதவனுய், **மித்திரனுய** —அவாக ளிடதது நட்புகொணடவனுய, **கருணே உற்றுன்** — (அவர்கள் துனபுறும்போது) கருணே காட்டுபவனுய், **உறு மமதை செறருன** —மமகாரமற்றவனுய, **அகஙகாரம அறருன்** —அஹஙகாரம அற்றவனுய், **அமர் பொறையன** — பொறுமையுடையவனுய், **துக்கம் சுகம காணில துணிநது ஒப்பான்** —இனப துனபங்களே உறுதியாக ஒககநோக்கு கினறவனுய, **பெற்றது அமைந்து** —கிடைததுகொணடு திருபதி பெற்றவனுய, **என்றும் பிறங்கு உயிாககண் யோகி யாய்** — எபபோதும ஜஞானமயமான ஆதமஸவரூபததை அநுஸந்தி₄பபவனுய, **உறற மனம உள் ஒடுககி** —மனததை வெளியில திரியாமல உள்ளே செலுததியவனுய, **அறறம அற ஓர்நது தெளிநது** — (ஶாஸத்ரஙகளில சொனன ஆத்த₂ஙசளில) ஐயமற ஆராயநது தெளிவு பெறறவ னுய், **என அமர்நத நெஞ்சு துணிவு எய்தியான் தான்** — எனனிடததில செலுததபபட்ட நெஞசையும துணிந்த அறிவையும உடையவனுயிருக்கும, **என் பத்தன தன அமர்நது** —(கர்மயோக₃ததைச் செய்து) எனனிடம் அனபு செலுததுகிறவனிடம் ஈடுபட்டு, **நான உகபபன் தான்** — நான உகந்திருபபேன

13-14 இவவத₄யாயததின் தொடககததிலிருநது இதுவரையில ''ப₄கதே· ஶரைஷட₂யம உபாயோகதி: அஶகதஸயாதமநிஷட₂தா'' [16] எனறு கீ₃தாாதத₂ஸங்க்₃ரஹத்தில சொலலப்பட்ட மூனறு விஷயங்கள் விளககபபட்டன. ''தத்பரகாராஸது அதிபரீதிா ப₄கதே த₃வாத₃ஶ உச்யதே'' [16] எனறு இரணடு விஷயஙகள எஞசி நிற்கின்றன, அவறறில ப₄கதனிடததில் அதிபரீதியாகிற கடைசி விஷயம இவவததியாயத்தின் கடைசி ஶ்லோகமான 20-ம ஶ்லோகததில சொலலபபட இருககிறது· இதுமுதல 19-வது ஶலோகம் ஈருக ஏழு ஶலோகஙகளாலே ''தத்பரகாரா·'' என்று சொலலப்பட்ட ப₂லனில விருபபமற்றுச் செயயப்படும கர்மயோக₃த்தில ஊனறி நிறபவன் கைக்கொளளவேணடிய கு₃ணஙகள் கூறப்படுகினறன.

இவவிடததில பினவருமாறு ஓர ஆக்ஷேபம எழுகிறது:— இஙகு காமயோக$_3$நிஷட$_2$னுககுக கைககொளளத்தகக கு$_3$ணஙகளைச சொலலு கிறது என்பது எபபடிப பொருநதும? 14, 16-வது ஶலோகங களில ' மத$_3$ப$_4$கத " என்றும, 17 19 வது ஶலோகஙகளில "ப$_4$கதி மாந" என்றும இவனை ப$_4$கதிநிஷட$_2$னென்று கூறியிருககிறது இநத எலலா ஶலோகஙகளிலும கணணன அவனைத தனககு பரியனாகவும காட்டியிருககிறான ஆகையால, " ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநி நோऽதயாததம அஹம ஸ ச மம பரிய " [கீ$_3$தை 7-17] என்று சொலலபபடட பரியனான ப$_4$கதிநிஷட$_2$னே இஙகும் கூறபபடுவ தாகக கொணடு " அத$_3$வேஷடா " முதலான கு$_3$ணஙகள ப$_4$கதி நிஷட$_2$ன கைககொளளவேணடியவை என்று கொளவதனறோ பொருததம—எனபது அவவாக்ஷேபம. இதறகு ஸமாத$_4$ானம பின வருமாறு— " த$_1$யாநாத காமப$_2$லதயாக$_3$ " [12] என்று காம யோக$_3$ததைப் பறறிப பேசியவுடன படிககபபடும இககுணஙகள காமயோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மானவையே என விளஙகுகிறது அஙக$_3$ மான இநத கு$_3$ணஙகளினால ஏறபடும உபகாரம " தயாக$_3$ாத ஶாநதிரநநதரம " [12] என்று காடடபபடடது. இநத கு$_3$ணஙகள காமயோக$_3$ததுககு அஙக$_3$மாக முனனமே காடடபபடடுமிருககினறன. இவனை ப$_4$கதனாகக குறிபபிடடிருபபதும காமயோக$_3$ததில அடஙகிய ப$_4$கதியையிடடே என்று ஆஙகாஙகு வயாக$_2$யானததில விளககப போகிறோம ப$_4$கதியிலலாத காமஜ்ஞான யோக$_3$ஙகள் இலலையே இதையே ஆளவநதாரும, " தரயாணாமபி யோக$_3$ாநாம் தரிபி$_4$ர நயோநயஸங்க$_3$ம ||" [கீ-ஸம 24] [காம ஜ்ஞான ப$_4$க்தியோக$_3$ம ஒவ வொனறிலும மறற இரணடும கலநதிருககினறன.] என்று காட்டி னார. 20 வது ஶலோகததில ஸாக்ஷாத ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ாகள் கூறப்படுகிறாகள அநத ஶலோகத்தில 'து' ஶப$_3$த$_3$ததாலும், " மதபரமா ப$_4$கதா " என்னும விஶேஷணததாலும, " அதீவ மே பரியா " என்று மிக இனியவாகளாகக காடடுகையாலும முனனால சொலலபபடட காமயோக$_3$நிஷட$_2$ர்களாகிற ப$_4$கதாகளைக காட்டிலும் சிறந்த ப$_4$கதியோக$_3$நிஷட$_2$ர்களான ப$_4$கதாகள இவாகள என்று உணாததபபடுகிறது ஆகையால அதறகு முன ஏழு ஶலோகங களில சொலலபபடும ப$_4$கதாகள ப$_4$க்தியோக$_3$நிஷட$_2$ாகளைக காடடி லும தாழநத காமயோக$_3$நிஷட$_2$ாகளான ப$_4$கதாகளே என்று விளஙகுகிறது. (அத$_3$வேஷடா ஸாவபூ$_4$தாநாம்) நெஞசால தனனை வெறுபபவாகளும வாககாலும செயலாலும தனககுத தீஙகு புரிபவா களுமான எலலா ஜீவராஶிகளைக குறிததும வெறுபபிலலாதவன.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् — विद्विषतामपकुर्वतामपि सर्वेषां भूतानामद्वेष्टा— मदपराधानुगुणमीश्वरप्रेरितान्येतानि भूतानि द्विषन्त्यपकुर्वन्ति चेत्यनुसन्दधानः, तेषु द्विषत्स्वपकुर्वत्सु च सर्वभूतेषु मैत्री

தன்னை வெறுக்காதவர்களிடம் வெறுப்படையாமலிருப்பது நல்ல மனிதர் எவருக்குமேயுள்ளது ஆகையால் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னுக்கு அது இங்கு சிறப்பாகக் கூறத்தக்கதன்று ஆகையால் இங்கு ஸர்வபூ₃த₃ம் தன் விஷயத்தில் மனத்தால் வெறுப்புடையவர்களாய் அது காரணமாக வாக்காலும் செயலாலும் தனக்குத் தீங்குபுரிபவர்களான ஜீவராசிகளையே காட்டுகிறது என்று கொள்ள வேண்டும். இவர்களிடமல்லவோ வெறுப்பு ஏற்பட இடமுள்ளது இப்படி வெறுப்பு ஏற்படாமலிருப்பது மாத்திரமல்ல, அவர்களிடம் நட்புமுள்ளது என்கிறது அடுத்தபடியாக—(மைத்ர) அவர்களுக்கும் நன்மையை விரும்புகிறவன் என்றபடி. இதற்குக் காரணமென்ன? எனில் 'நான் செய்த முன்வினைகள் காரணமாக எம்பெருமானால் தூண்டப்பட்டு இந்த ஜீவராஶிகள் என்னிடம் த்₃வேஷத்தையும் அபகாரத்தையும் செய்கின்றன" என்று அனுஸந்தி₄க்கிறானாகை யாலே தன்னிடம் வெறுப்புக்கொண்டு அபகாரம் செய்யும் ஜீவராஶிகளிடத்தில் வெறுப்படையாதிருப்பதோடன்றியில் அவர்களுக்கு நன்மையையும் விரும்புகிறானன்றோ இவன். இப்படி அவர்களுக்கு நன்மையை விரும்புவதோடன்றியில் அவர்கள் துன்புறும்போது தானும் துன்புறுகையாகிற கருணையையும் காட்டுகிறான் என்கிறது. அடுத்தபடியாக—(கருண ஏவ ச) அவர்கள் விஷயத்தில் கருணையைச் செய்பவனாகவும் இருக்கிறான் என்றபடி. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:கி₂த" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்கள் துன்புறும்போது அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுகிறான் ராமன்] என்று வால்மீகி கருணாகுத்ஸ்த₂னின் கருணையை விளக்கியது இங்கு காணத்தக்கது "மைத்ர கருண ஏவ ச" என்னும் தொடரில் ஏவகாரத்தாலே முன் எடுத்த அபகாரிகள் விஷயத்திலும் இவன் நட்பையும் கருணையையும் காட்டுகிறான் என்று விளங்குகிறது (நிர்மம:) தன்னுடையது என்று நினைக்க இடமுள்ள தே₃ஹத்திலும், இந்த்₃ரியங்களிலும் அவற்றோடு தொடர்புடைய உற்றார் உறவினர் செல்வம் முதலியவற்றிலும் தன்னுடையது என்னும் எண்ணமற்றவன். இதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக—(நிரஹங்கார) தானல்லாத தே₃ஹத்தில் தான் என்னும் அபி₄மானமற்றவன். தே₃ஹத்தைத் தான்

मति कुर्वन् मैत्रः, तेष्वेव दुःखितेषु करुणां कुर्वन् करुणः, निर्ममः—देहेन्द्रियेषु तत्संबन्धिषु च निर्ममः, निरहङ्कारः—देहात्माभिमानरहितः, तत एव समदुःखसुखः—सुखदुःखागमयोः साङ्कल्पिकयोः हर्षोद्वेगरहितः,

---

எனறு நினைபபதாலதானே தே₃ஹததோடு தொடர்புடையவறறைத தனனுடையது எனறு நினைககிருன, 'நிரஹங்கார' ஶப₃த₃த திறகு 'நிரக₃தாஹமபரதயய:'' [அஹம எனனும நினைவு நீஙகபபெறறவன] எனறு ஶங்கரா ப₄ாஷ்யமிடடது சரியலல எனறு இதனுல காடடபபட்டது அஹம' ஶப₃த₃ததால சொலலப படுவது ஆதமா எனறு பல பரமாணஙகளால தேறுகிறதனறே

''அநாதமனயாதமபு₃த₃தி₄ா யா சாஸவே ஸவமிதி யா மதி |
ஸமஸாரதரு ஸமபூ₄தி பீ₃ஜமேதத₃ த₃விதா₄ ஸதி₂தம ||
பஞசபூ₄தாதமகே தே₃ஹே தே₃ஹீ மோஹதமோவருத: |
அஹமமமைததி₃தயுசசை குருதே குமதிாமதிம //''

[வி-பு 6-7-11, 12]

[ஆதமாவலலாததாஜா தே₃ஹததில ஆதமா எனனும எணணமும், ஆதமாவோடு தொடாபறற புதர பௌதர க₃ருஹ க்ஷேதராதி₃களில தனனுடையது எனனும எணணமும ஸமஸாரமாகிற மரம வளா வதறகுக காரணமான இரு பகுதியுளள விதையாகும ஐநது பூ₄தஙகளாலான தே₃ஹததில மயககமாகிற இருளில ஆழநதிருக கும அறிவுகெடட ஜீவன, தான எனறும, தனனுடையது எனறும உறுதியான எணணததைக கொளகினறுன்] எனறு தொடங்கி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும அஹஙகார மமகாரஙகளின உணமைப் பொருள விளககபபட்டது இஙகு அனுஸந்தி₄ககத்தககது இநத அஹஙகார மமகாரமற்றிருககையால ஏறபடும தனமையை அடுததபடி கூறுகிறுன—(ஸமது₃ கக₂ ஸுக₂) அஹஙகார மமகாரஙகளால இனப துனபஙகள விளைநதால அதனுல் ஆனநத₃மோ ப₄யமோ அடையாதவன் (க்ஷமீ) பரிதோஷணஙகள முதலானவறறுல விளை யும தவிாககவொணுத இனபதுனபஙகள் வநதால அவறறுலும ஆனநத₃மோ ப₄யமோ அடையாதவன. ''க்ஷமீ'' எனறதற்கு அபகாரம செயபவாகளிடம பொறுமையுடையவன எனறு பொருள கொளளபபாாததால 'அத₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம' எனபதோடு புநருக்தி ஏறபடும. ஆகையால ''ஸமது₃ கக₂ஸுக₂'' என்பதறகு அஹஙகார மமகாரஙகளாகிற ஸஙகலபஙகளால் ஏறபடும ஸுக₂ து₃ கக₂ஙகளைப் பொறுத்துககொள்கின்றவன எனறும், 'க்ஷமீ'

क्षमी — स्पर्शप्रभवयोरवर्जनीययोरपि तयोर्विकाररहितः, संतुष्टः— यदृच्छोपनतेन येनकेनापि देहधारणद्रव्येण सन्तुष्टः। सततं योगी — सततं प्रकृतिवियुक्तात्मानुसन्धानपरः, यतात्मा — नियमितमनोवृत्तिः, दृढ

எனபதறகு மாதராஸபாஶாஸது '' [கீ₃தை 2 14] எனற ஶலோகததில சொனன ரீதியில ஶீதோஷ்ணஙகள முதலான ஸபர்ஶஙகளால ஏறபடும தவிர்ககவொண்ணுத இனபதுனபஙகளையும பொறுததுககொணடு அவறறுல விகாரமடையாமலிருபபவன எனறும பொருள்கொளளபபட்டது அஹஙகாரமமகாரஙகளைச சொனன வுடன் 'ஸமது₃ கக₂ஸுக₂' எனறு கூறியிருபபதும இபபடிப பொருள கொளவதே பொருநதும எனறு காட்டுகிறது (ஸநதுஷ்ட) தற செயலாகக கிடைககும, உயிர்வாழ உதவும எநதப பொருளைக கொணடும திருபதி பெறுபவன ஸநதுஷ்டோ யேநகேநசித '' எனறு 19 வது ஶலோகததில சொலலபபடுவதாய, 'யத₃ருசச₂ா லாப₄ஸநதுஷ்ட '' [கீ₃தை 4 22] எனறு ஏறகனவே சொலலபபட்ட தாயிருககையாலே ஆத₃ரமிகுதியாலே அதுவே இஙகும சொலலப படுகிறது என விளஙகுகிறது

"யேநகேநசித₃ாசச₂நந யேநகேநசித₃ாஶித: ।
யதரக்வசநஶாயீ ச தம தே₃வா ப₃ராஹ்மணம் விது₃:॥"
[ப₄ார. மோக்ஷ 251 12]

[தறசெயலாகக கிடைதத ஏதாவதொன்றை உடுததுககொணடு தறசெயலாகக் கிடைதத ஏதாவதொனறை உணடு, தறசெயலாகப போயசசேரும ஏதாவதொரு இடததில படுபபவன எவனோ அவனையே தே₃வாகள ப₃ராஹ்மணன என்று அறிகினறனா] 'ந ஸநிபதிதம த₄ாமயம உபபே₄ாக₃ம யத₃ருசச₂யா । பரதயாசசேஷ்ந சாபயேநம அநுருநதே₄ ஸுது₃ர்லப₄ம ॥' [ப₄ார மோக்ஷ 179 24] [தறசெயலாகக கிடைததுதாய த₄ாமவரமபை மீறுததான பே₄ாக₃ததை நான தளளுவதில்லை கிடைததறகரிய பே₄ாக₃த தைததேடி ஓடுவதுமிலலை] எனறு ப₄ாரததததில சொலலபபட்டபடி ஶாஸ்தரஙகளுககு முரணபடாதவையாய் முயறசியிலலாமல கிடைதத வறறில் ' இது பெரியதா, சிறியதா? சுவையுடையதா, சுவையறறதா?'' எனனும வேறறுமை பாராட்டாமல் திருப்தியடையவேணும எனறு கருதது. (ஸததம யோகீ₃) ப்ரகருதியினின்றும நீஙகிய ஆதமாவை எபபோதும அநுஸநதி₄ததுககொணடிருப்பவன் யோக₃ஶப₃த₃ம ஆதம ஸாக்ஷாத்காரத்தையே குறிக்குமாயினும், தே₃ஹததோடிருககும

निश्चयः — अध्यात्मशास्त्रोदितेष्वर्थेषु दृढनिश्चयः, मय्यर्पितमनोबुद्धिः— भगवान् वासुदेव एवानभिसंहितफलेनानुष्ठितेन कर्मणा आराध्यते, आराधितश्च ममात्मापरोक्ष्यं साधयिष्यतीति मय्यर्पितमनोबुद्धिः, य

காமயோக₃ நிஷ்ட₂ன் எப்போதும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றிருப்பது இயலாதாகையாலே க்ஷணநேரம் ஏற்படும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை எப்போதும் அனுஸந்தி₄த்துக்கொண்டிருப்பவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத் துக்குக் காரணமாகிறபடியால் இங்கு யோக₃மெனப்படுகிறது. (யதாத்மா) ஆத்மாவல்லாத விஷயங்களில் செல்லாதபடி நெஞ்சை அடக்கியவன், எப்போதும் ஆத்மாவைச் சிந்திப்பதுபோலே, ஆத்மா வல்லாதவற்றைச் சிந்திப்பதிலிருந்து நீங்குவதும் ஆத்மஸாக்ஷாத் காரத்துக்கு உறுப்பாகிறதன்றே அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (த்₃ருட₄ நிஶ்சய:) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்ட விஷயங்களில் உறுதியான நிர்ணயத்தோடிருப்பவன் பொது வாக ' த்₃ருட₄ நிஶ்சய ' என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் மற்றவர் களுக்கு ஸந்தே₃ஹம் ஏற்படக்கூடிய இடத்திலேயே இவனுக்கு நிஶ்சயத்தைச் சொல்லவேண்டும் அதுவும் இவனது ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கவேணும். அத்தகையது ஆத் மாவைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஶ்சயமேயாகுமாகையால் இங்கு அப்பொருளே பொருந்தும் (மய்யர்ப்பித மநோபு₃த்₃தி₄:) "ப₄க₃வான் வாஸுதே₃வனே ப₂லனில் விருப்பமில்லாமல் என்னால் அநுஷ் டி₂க்கப்பட்ட காமயோக₃த்தினால் ஆராதி₄க்கப்படுகிறான், ஆராதி₄க்கப் பட்டு எனக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்கித்தருவான்" என்று என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனத்தையும் புத்தியையுமுடையவன்.

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போ₄க்தா ச ப்ரபு₄ரேவ ச" [கீ₃தை 9 23] என்று எல்லாக் காமங்களாலும் ஆராதி₄க்கப்படுபவனாகவும், ப₂லனை அளிப்பவனாகவும் தன்னைக் கண்ணன் கூறியிருக்கிறு னாகையாலே காமயோக₃நிஷ்ட₂ன் அவனிடத்தில் மநோபு₃த்₃தி₄ களை ஸமர்ப்பிப்பதாவது—அவனையே காமங்களால் ஆராதி₄க்கப்படு பவனாகவும், ப₂லனை அளிப்பவனாகவும் அனுஸந்தி₄க்கையேயாகும். ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் கல்யாணகு₃ணபூர்த்தியும் தோ₃ஷமின்மையுமாகிற உப₄யலிங்க₃ம் இவனே காமங்களுக்குப் ப₂லனை அளிக்கவல்லவன் என்று காட்டித் தருகிறது. இவன் எல்லா தே₃வர்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வாஸு தே₃வனாகையாலே எல்லா தே₃வரைக்குறித்த காமங்களும் இவனுக்கு

एवंभूतो मद्भक्तः—एवं कर्मयोगेन मां भजमानो यः, स मे प्रियः ॥ १३ ॥ १४ ॥

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यस्स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

15. யஸ்மாநநோத₃விஜதே லோகோ
லோகாநநோத₃விஜதே ச ய ।
ஹர்ஷாமர்ஷப₄யோத₃வேகை₃ர்முக்தோ
யஸ்ஸ ச மே ப்ரிய: ॥

யஸ்மாத—எந்தக கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னிடம், **லோக:**—இவ்வுலகம், **ந உத₃விஜதே**—அஞ்சி நடுங்காதோ, **ய**—

ஆராத₄னமாகவேயாகின்றன என்று விளங்குகிறது எல்லாக் கர்மங்களாலும ஆராதி₄ககப்படுபவனாக நினைபபது இங்கு மனதனை ஸமர்பபிபபதாகும. அவனே ப₂லனையளிபபவன் என்று உறுதி கொள்வது பு₃த்₃தி₄யை ஸமர்பபிபபதாகும. அன்றிகவே எல்லாக கர்மங்களாலும ஆராதி₄க்கபபடுமவனாகவும அவற்றுககுப் ப₂லனை யளிப்பவனாகவும நினைப்பதே மனதனை ஸமாபிபபது என்றும், அப்படி உறுதி கொளவதே பு₃த₃தி₄யை ஸமர்பபிபபது என்றும் கொள்ள லாம. அல்லது மநோபு₃த₃தி₄: ' என்னும தொடா மனத்தில் உறுதியைச சொல்லுவதாகவும கொள்ளலாம. (யோ மத₃ப₄கத: ஸ மே ப்ரிய:) எவனொருவன இவவண்ணமாகக காமயோக₃ததை அனுஷடி₂பபதின்மூலம எனனிடம் அனபு செலுததுகிறானோ அவன் எனககு இனியவன. ப₄கதியோக₃ததில ஶகதியில்லாதவனுககு மேன மேலே பரமபரோபாயஙகளை விதி₄ககிற ப்ரகரணமாகையாலே இஙகு ப₄க்தியோக₃நிஷட₂னைக கூறுவதாகச சொல்லமுடியாது. ஆகை யால் கர்மயோக₃ததின் மூலம என்னிடம அனபு செலுததுபவன என்றே பொருள கொள்ளவேணடும "ப₄கத" என்றே இஙகு விஶேஷ்யபத₃ம இருநதபோதிலும விஶேஷணபத₃ஙகள் கர்மயோக₃ நிஷட₂ர்களைப் பறறியவையே என விளங்குகையாலே விஶேஷ்ய பத₃மும் அவனையே கூறுகிறது எனக கொள்ளவேண்டும. (ஸ மே ப்ரிய:) அவன் என்னுடைய ப்ரீதிககு விஷயமாகிறான். அவனிடம அன்பு கொணட நான் அவன் விரும்பியதைத தருகிறேன என்று கருத்து. 13, 14.

எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டன், **லோகாத்**—இவ்வுலகத்திடம், **ந உத்₃விஜதே**—அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ, **ய:**—எவன், **ஹர்ஷாமர்ஷ ப₄யோத்₃வேகை₃: முக்த:** — (அதனாலேயே ஒருவனைக் குறித்து) ஆனந்த₃மும் (ஒருவனைக் குறித்துக்) கோபமும் (ஒருவனைக்குறித்து) ப₄யமும் (ஒருவனைக் குறித்து) நடுக்கமும் நீங்கப் பெற்றவனோ, **ஸ: ச**—அவனும், **மே**—எனக்கு **ப்ரிய** —இனியவன்

---

15. யாவனா லஞ்சா துலகுலகா லஞ்சாதா
னேவனுகப பாரூமை யேயநதபய—மேவுநடுக்
காஙகவைதாம விடடே யமர்வுற றியலபவனு
மீஙகுகபபுக கேய்நதா னெனக்கு.

யாவனால் உலகு அஞ்சாது—எந்தக் கர்மயோகநிஷ்டனால உலகம அஞ்சி நடுங்காதோ, **எவன உலகால் அஞ்சாதான** — எவனொருவன் உலகத்திடம் அஞ்சி நடுங்க மாட்டானோ, **உகப்பு**—(ஒருவனைக்குறித்து) ஆனந்த₃மும், **ஆரூமை**—(ஒருவனைக் குறித்துக) கோபமும், **ஏய்நத பயம்**—ஒருவனைக குறித்து) நிலைநின்ற ப₄யமும், **மேவு நடுக்கு**—(ஒருவனைக் குறித்து) அபயத்தாலவரும் நடுக்கமும், **ஆங்கு அவைதாம விட்டே** — ஆகிய இவற்றை விட்டே, **அமர்வுறறு இயல்பவனும்**—ஶாநதியுடன் கர்மயோகத்தைச் செய்பவனாகிய அவனும், **ஈங்கு**—இவ்வுலகததில, **எனக்கு**—எனககு, **உகபபுககு ஏயநதான**—பரீதிககு இலககாயிருக்கிறான (இனியவனாயிருககிறான)

---

15 சென்ற இரண்டு ஶலோகஙகளில சொலலப்பட்ட அஹங்காரமமகாரமின்மை முதலானவற்றின விளைவாக இவன் உலகததை பயநது நடுஙகச செயயும காரியஙகளைச செயவதிலலை என்று காட்டி இதந கு₃ணத்தின ப₂லனையும கூறுகிறான் (யஸ்மாத் லோக: ந உத்₃விஜதே) எநதக காமயோக₃நிஷ்ட₂னிடம இவ்வுலகம் அஞ்சி நடுஙகாதோ. உலகிலிருககும அஞ்சிநடுங்காமையைக் காமயோக₃நிஷ்ட₂னைக குறிதது விதி₄பபது பொருநதாதாகையாலே, இநதக காமயோக₃நிஷ்ட₂ன உலகம அஞ்சி நடுங்கும காரியம எதை

॥ भा ॥ यस्मात् कर्मनिष्ठात् पुरुषान्निमित्तभूताल्लोको नोद्विजते, यो लोकोद्वेगकरं कर्म किञ्चिदपि न करोतीत्यर्थः, लोकाच्च निमित्तभूताद्यो नोद्विजते—यमुद्दिश्य सर्वलोको नोद्वेगकरं कर्म करोति, सर्वाविरोधित्वनिश्चयात्; अत एव कञ्चन प्रति हर्षेण, कञ्चन प्रत्यमर्षेण, कञ्चन प्रति भयेन, कञ्चन प्रत्युद्वेगेन मुक्तः; एवंभूतो यः, सोऽपि मम प्रियः ॥ १५ ॥

யும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்துக்கொள்ளவேணும். ஆக, காம யோக$_3$நிஷ்ட$_2$ன் மனம் மெய் மொழிகளாலே உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் எக்காரியத்தையும் செய்யக்கூடாது என்று தேறிற்று. "அத்$_3$வேஷ்டா" என்று த்$_3$வேஷமின்மை கூறப்பட்டது. இங்கு அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமை கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் புநருக்தியில்லை. 18 வது ஶ்லோகத்தில் "ஸமஶ்ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச" என்று விதி$_4$க்கப்பட்ட 'ஶத்ரு மித்ரர்களிடம் ஒத்தநெஞ்சினனாயிருக்கை'யைக் காட்டிலும் இங்கு சொல்லப்படும் 'உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியம் செய்யாமை' வேறுபட்டது என்பதும் தெளிவு. (ய லோகாத் ந உத்$_3$விஜதே) எவன் உலகைக்கண்டு அஞ்சி நடுங்கமாட்டானோ இவன் எவர்க்கும் எதிரியாயிராதவன்' என்று உலகம் நிஶ்சயித்திருக்கையாலே, இவனைக் குறித்து எல்லா உலகும் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது என்று கருத்து. அடுத்த பத$_3$த்தில் 'உத்$_3$வேகை$_3$ர் முக்த" என்று அஞ்சி நடுங்காமை தனித்துக் கூறப்படுகிறதாகையால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபாடு கொள்வதற்காக இங்கு இவ்வண்ணமாகத் தாத்பர்யார்த்த$_2$ம் கொள்ளப்பட்டது. 'உலகம் இவனைக் குறித்து அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாது" என்பதையும் இவனைக் குறித்து விதி$_4$க்க இயலாதாகையால், 'இவன் எவர்க்கும் விரோதி$_4$யல்லாதவன்' என்று உலகம் நினைக்கும்படி இவன் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். இனி இவ்வண்ணமாக எவர்க்குமே இவன் விரோதி$_4$யாயில்லாமையாலும், உலகம் அஞ்சி நடுங்கும் காரியத்தைச் செய்யாமையாலும் ஏற்படும் கு$_3$ணங்களைக் கூறுகிறது அடுத்த பத$_3$ம்—(ஹர்ஷ-அமர்ஷ-ப$_4$ய-உத்$_3$வேகை$_3$ முக்த:) ஒருவனைக் குறித்து ஆனந்த$_3$மும், ஒருவனைக் குறித்துக் கோபமும், ஒருவனைக் குறித்து ப$_4$யமும், ஒருவனைக் குறித்து நடுக்கமும் நீங்கப்பெற்றவன் இக்கர்மயோக$_3$நிஷ்ட$_2$ன் என்று கருத்து.

अनपेक्षश्शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः।
सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तस्स मे प्रियः ॥ १६ ॥

16. **அநபேக்ஷஶ்ஶுசிர்த₃க்ஷ உதா₃ஸீநோ க₃தவ்யத₂:।**
ஸர்வாரமப₄பரிதயாகீ₃ யோ மத₃ப₄க்தஸஸ மே ப்ரிய: ॥

அநபேக்ஷ:—ஆதமா தவிர்ந்த எலலா வஸ்துக்களேயும விரும்பா தவனுய, **ஶுசி.**—ஆஹாரஶுத₃தி₄யையுடையவனுய, **த₃க்ஷ**—(ஶாஸதரஙகளில சொலலப்படட க்ரியைகளேச் செயவதில) வலலவனுய், **உதா₃ஸீந**—(மற்ற கரியைகள் விஷயத்தில) உதா₃ஸீநனுய், **க₃தவயத₂:**—(ஶாஸதரீய க்ரியைகளேச் செயவதனுல தவிர்க்கவொண்ணு மல ஏறபடும துனபங்களிஞல) துனபுருதவனுய், **ஸர்வாரமப₄பரிதயாகீ₃**—(ஶாஸ்த்ரீய கர்மஙகள் தவிர்நத) மற்ற கர்மஙகள் அனேத்தையும் தொடங்காமலே விடுபவனுய, **ய.**—எநத கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன், **மத்₃ப₄க்த:**—என்னிடம் அனபு செலுததுகிருனே, **ஸ:**—அவன, **மே பரிய:**—எனககு இனியவன

---

16. **வேண்டுதலி லான்றூயான் றககன் விருப்புரு**
னீண்டுபதைப் பறறிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டு
தேதியலா தேநிகழும் யோகததா னென்பததி [புறத
யாதியல்வா னென்னுகபபி ஞன்.

வேண்டுதலிலான்—ஆத்மா தவிர்நத எலலா வஸ்துக்களேயும் விருமபாதவனுய், **தூயான்**—ஆஹாரஶுத்₃தி₄யையுடையவனுய, **தக்கன**—(ஶாஸ்த்ரங்களில சொலலப்பட்ட

உத்₃வேக₃ஶப₃த₃ம ப₄யததையும குறிககுமாயினும இஙகு ப₄யததைத தனியாக எடுததிருக்கையால ப₄யததினுல விளேயும் நடுககததையோ அருவருப்பையோ பொருளாகக கொள்ளவேணும். (ஸ ச மே ப்ரிய) முன் ஶலோகததில சொன்ன நட்பு, கருணே முதலான கு₃ணங்கள் இல்லாவிடினும் உலகம அஞ்சி நடுஙகும காரியததைச செயயாதவனுயிருநதால் அதுகொணடே இவன் எனககு இனியவனுகிருன என்று கருதது. 15.

॥ भा ॥ अनपेक्षः—आत्मव्यतिरिक्ते कृत्स्ने वस्तुन्यनपेक्षः, शुचिः—शास्त्रविहितद्रव्यवर्धितकायः, दक्षः— शास्त्रीयक्रियोपादान-

க்ரியைகளைச் செய்வதில) வலலவனுய், **விருபபுருன—** (மற்ற கார்யங்களில) விருப்பமிலலாதவனுய், **ஈணடு பதைப் பறறிருபபான** — (ஶாஸதரீய கரியைகளைச் செயவதனுல தவிர்ககவொண்ணுமல ஏறபடும துனபங்களினுல) துன புருதவனுய், **எத்தொழிலும் மூணடு புறதது ஏது இயலாதே நிகழும யோகததான்** — (ஶாஸதரீய காமஙகள தவிாநத) மறற காமஙகள அனைத்தையும தொடஙகாமலே விடுகினற கர்மயோக₃நிஷ்ட₂னுய, **என் பததி யாது இயலவான**— என னிடம் அன்போடு எலலாக் கர்மஙகளையும அனுஷ்டி₂பபவன, **என உகபபினுன**— எனககு இனியவன.

16 ஆத்மா ஒனறையே விருமபுகிறவனுகையாலே ஶாஸதரஙகளை யொட்டிய விஷயஙகளில குறிககொணடிருப்பவனுய, அதறகு முரணுன வற்றில அடியோடு பறறறறிருபபவன இவன எனகிருன இந்த ஸ்லோ கததில. (அநபேக்ஷ) ஆதமாவைததவிர்நத எலலாப பொருளகளையும விருமபாதவன். இவன் ஆதமாவைக காணபதறகாகக காமயோக₃ததை அனுஷ்டி₂பபவனுகையாலே, இது பொதுவாக 'அநபேக்ஷ' (விருமபா தவன) என்றிருநதபோதிலும இபபடிப பொருளகொளளப்பட்டது. (ஶுசி.) ஆஹார ஶுத்₃தி₄யுடையவன. ஶுத₃த₄மானவன் எனறே இதறகுப பொருளாயினும அநத ஶுத₃தி₄யை விதி₄க்கமுடியாதா கையாலே, அதை விளைபபதாய, ஶாஸதரஙகளில விதி₄ககபபட்ட த₃ரவயஙகளைககொணடு உடமபை வளாககையாகிற ஆஹார ஶுத₃தி₄ இஙகு பொருளாககொளளப்பட்டது. (த₃க்ஷ:) ஶாஸத ரஙகளில சொலலப்பட்ட க்ரியைகளைச செயவதில வலலவன் மறற விஷயஙகளில வலலமை ஆதமாவைக காண்பதறகு இவனுககு உதவாதாகையாலே, அதற்கு உதவும ஶாஸதரீய காமங்களில வல்லமை இதற்குப் பொருளாககொள்ளப்பட்டது. (உத₃ாஸீந) மற்ற கர்மஙகளில் பறறிலலாதவனுயிருப்பவன. வலலமையைச சொன்னவுடன் அதறகு நேர்மாறுன ஔத₃ாஸீன்யத்தைச சொன்ன படியால, எந்த விஷயஙகளில வல்லமை சொலலபபட்டதோ அதறகு மாறுன விஷயஙகளிலேயே ஔத₃ாஸீன்யத்தைக கொள்ளவேணடி யிருப்பதால் இப்படிப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. ஶாஸ்தரஙகளில

समर्थः, अन्यत्रोदासीनः, गतव्यथः—शास्त्रीयक्रियानिर्वृत्तावर्जनीयशीतोष्णपरुषस्पर्शादिदुःखेषु व्यथारहितः, सर्वारम्भपरित्यागी—शास्त्रीयव्यतिरिक्तसर्वकर्मारम्भपरित्यागी, य एवंभूतो मद्भक्तः, स मे प्रियः ॥ १६ ॥

விதி₄ககபபடாதவையாயும தளளபபடாதவையாயுமிருககும கிரியைகளில பறறறறிருபபவன் எனறு கருதது "உதா₃ஸீந" எனனும சொல பக்ஷபாதமிலலாமலிருககையைக குறிககிறது என்று சிலர் உரையிட்டாரகள. பதினெட்டாவது ஶலோகத்தில "ஸம ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச" எனறு பக்ஷபாதமினமை தெளிவாகச் சொலலப படபபோகிறதாகையாலே இங்கு இவவண்ணமே பொருள்கொளள வேணடும. (க₃தவ்யத₂) ஶாஸ்தரீயமான கர்மங்களைச செயயும போது தவிரககவொணணுமல ஏறபடும குளிர்நதும், உஷ்ணமாயும், கொடியதாயுமிருககும ஸபாஶம முதலான துனபங்களில துனபமடையாமலிருப்பவன. காமயோக₃ நிஷ்ட₂னுககு இநத மனநிலை மிக அவஶயமானதெனறு முதல் ஷட்கததிலும் எடுககப்பட்டதனறோ. (ஸாவாரமப₄பரிதயாகீ₃) ஶாஸதரீய காமங்கள் தவிரநத மறற காமங்களை அனைதகையும தொடங்காமலே விடுபவன. 'ஸாவாரம்ப₄' எனறு பொதுவாகச சொனனபோதிலும, இவனுககு விதி₄ககபபட்ட கர்மயோக₃ாதி₃களைத தொடஙகுவதை இவன விடமுடியாதாகையாலே விதி₄ககபபடாத மறற காமங்கள் விஷயமாகவே இது கொளளப பட்டது. "உதா₃ஸீந" எனற இடததில அததகைய கர்மஙகளில பறறறறிருககை சொலலபபட்டது. இங்கு மனப்பூாவமாக அவறறைக கைவிடுகை சொலலபபடுகிறது. ஆகையால் புநருகதியிலலை அனறிககே உதா₃ஸீநஶப்₃த₃த்தால அத்தகைய கர்மங்களில் முயறசியறறிருககையும், இங்கு அதன ப₂லனுக அவற்றைத் தொடஙகாமலே கைவிடுகையும சொலலபபடுகிறதாகையால் புநருக்தியிலலை. இஙகு கர்மம் எனப்படுவது வாக்கினுலும், காயம் எனப்படும உடமபினுலும் விளையும் செயல அசசெயலே தொடங்கும நிலையில இருக்கும் போது ஆரமப₄மெனபபடுகிறது. அசசெயலைக கைக்கொள்ளுவது ஆரம்ப₄மெனப்படுகிறதாகவும கொளளலாம். (யோ மத்₃ப₄கத₃ ஸ மே ப்ரிய) எவன் இபபடியிருநதுகொணடு எனனிடம் அனபு செலுததுகிருனே அவன் எனககு இனியவன. இககு₃ணஙகளனைததும் என்னிடம் அனபோடு கூடியிருககையாலேயே எனககு உகப்பைத் தருகிறது எனறு கருதது. 16.

योन हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् यस्स मे प्रियः॥ १७॥

17. யோ ந ஹ்ருஷயதி ந த்₃வேஷ்டி ந ஶோசதி ந
காங்க்ஷதி।
ஶுப₄ாஶுப₄பரிதயாகீ₃ ப₄க்திமாந் யஸ்ஸ மே பரியஃ॥

யஃ ந ஹருஷ்யதி—எந்தக் கர்மயோக₃நிஷ்ட₂ன் (இனிய விஷயங்களைப் பாாதது) உகபபதிலலையோ, **ந த₃வேஷடி**—(இனியதலலாதவற்றைப் பார்தது) வெறுபபதிலலையோ, **ந ஶோசதி**—(இனியவற்றை இழந்தபோது) வருநதுவ திலலையோ, **ந காஙக்ஷதி**—(இனியவற்றைப் புதிதாகப பெற) விருமபுவதிலலையோ, **யஃ**—எவன, **ஶுப₄ாஶுப₄ பரிதயாகீ₃**—புணயபாபச் செயலகளைக் கைவிடடவனுய, **ப₄க்திமாந்**—என்னிடம் அனபு செலுததுகிருனே, **ஸஃ**—அவன, **மே ப்ரியஃ**—எனக்கு இனியவன்

---

17. **உகப்புவெறுப பொன்றிலுமற் றுடசோக மற்று**
மிகப்பயிலு மாசை விடுததுச்—சகததமரு(ம)
நன்மையுடன் றீமை நசிததியலும் பததிமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு

ஒன்றிலும் உகப்பு வெறுப்பற்று—(இனியதான) எப் பொருளிலும உகப்பற்று, (இனியதலலாத) எப்பொருளிலும் வெறுப்பற்று, **உள சோகமறறு**—(இனியவற்றை இழநத போது) மனவருததமிலலாமல, **மிகப் பயிலும் ஆசை விடுதது**—(இனியவற்றைப புதிதாகப பெற) மிகவும் உண்டாகும் விருப்பத்தை விட்டு, **சகதது அமரும் நனமை யுடன் தீமை நசித்து**—இவ்வுலகில காணப்படும் புணணிய பாபச் செயலகளைக் கைவிட்டு, **இயலும் பத்திமான்**—கர்ம யோக₃த்தை அனுஷ்டி₂க்கும் அன்புடையவன், **இங்கு**—இவ்வுலகத்தில, **என் மனத்தில் இன்பத்தான்**—என் மனத் துக்கு இனியவன்.

॥ भा ॥ यो न हृष्यति — यन्मनुष्याणां हर्षनिमित्तं प्रियजातं तत्प्राप्य यः कर्मयोगी न हृष्यति ; यच्चाप्रियम्, तत्प्राप्य न द्वेष्टि ; यच्च मनुष्याणां शोकनिमित्तं भार्यापुत्रवित्तक्षयादिकम्, तत्प्राप्य न

17 விதிவசத்தால் வந்தடைந்த இனிய விஷயங்களிலும், இனியதல்லாத விஷயங்களிலும் முறையே உகப்பையும் வெறுப்பையும் அடையாதவனாய் சாஸ்த்ரங்களில் தள்ளப்பட்டாத விஷயங்கள் கிடைக்காதபோது அவற்றை விரும்பாதவனாய் இந்த உகப்பு வெறுப்பு விருப்பம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான புண்ய பாபச் செயல்களைச் செய்யாதவன் இவன் என்கிறான் இந்த ஶ்லோகத்தில் (யோ ந ஹ்ருஷ்யதி) உலகத்திலுள்ள ப்ராக்ருத மனிதர்கள் எந்த இனிய விஷயத்தைப் பெற்று உகக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தைப் பெற்றுக் கர்மயோக$_{3}$நிஷ்ட$_{2}$னான இவன் உகப்பதில்லை என்று கருத்து. பதினைந்தாவது ஶ்லோகத்தில் 'ஹர்ஷாமர்ஷ'' என்று தொடங்கி, குறிப்பிட்ட புருஷனைக் குறித்து இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று கூறப்பட்டது, இங்கு அசேதனமான ஶப்$_{3}$த$_{3}$ாதி$_{3}$ விஷயங்களைக் குறித்தும் செல்வம் முதலானவற்றைக் குறித்தும் இவனுக்கு உகப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தியில்லை யச்ச$_{2}$ப$_{3}$த$_{3}$த்தாலே கர்மயோக$_{3}$ நிஷ்ட$_{2}$னுக்கையாலே இவனுக்கு ஆத்மாவைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில் உகப்பு, வெறுப்பு, வருத்தம் ஆகியவை இல்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது (ய ந த்$_{3}$வேஷ்டி) உலகிலுள்ள ப்ராக்ருத மனிதர்கள் எந்த இனியதல்லாத விஷயத்தை யடைந்து வெறுக்கிறார்களோ அந்த விஷயத்தையடைந்து கர்மயோக$_{3}$ நிஷ்ட$_{2}$னான இவன் வெறுப்பதில்லை என்று கருத்து. 13வது ஶ்லோகத்தில் 'அத்$_{3}$வேஷ்டா ஸர்வபூ$_{4}$தாநாம்'' என்று சேதனர்களைக் குறித்து இவனுக்கு வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்பட்டது இங்கு இனியதல்லாத அசேதனப் பொருள்களைக்குறித்து வெறுப்பில்லை என்று காட்டப்படுகிறது ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. (ய ந ஶோசதி) மற்ற மனிதர்கள் மனைவி மக்கள் செல்வம் முதலானவற்றை இழக்கும்போது வருந்துவதுபோலே இக்கர்மயோக$_{3}$நிஷ்ட$_{2}$ன் அவற்றையிழந்து வருந்துவதில்லை என்று கருத்து. ஸாமான்ய ஜனங்களும் உகப்புக்கோ வெறுப்புக்கோ வருத்தத்துக்கோ காரணமில்லாதபோது அவற்றை அடைவதில்லை. காரணமிருக்கும்போதும் இவன் அவற்றையடைவதில்லை என்பது இவனுக்குச் சிறப்பு. ''விகாரஹேதெள ஸதி விக்ரியந்தே யேஷாம் ந சேதாம்ஸி த ஏவ தீ$_{4}$ரா'' [விகாரமடைவதற்குக் காரணமிருக்கும்போது எவர்

शोचति ; तथाविधमप्राप्तं च न काङ्क्षति ; शुभाशुभपरित्यागी— पापवत्पुण्यस्यापि बन्धहेतुत्वाविशेषादुभयपरित्यागी ; य एवंभूतो भक्तिमान् , स मे प्रियः ॥ १७ ॥

களுடைய மனம விகாரம அடைவதிலலையோ அப்படிகளே தீ4ராகள] என்று சொலலப்படுகிறதனறே. காமயோகநிஷ்டரான ஜனக சக்ரவர்த்தியும் "மிதி2லாயாம ப்ரதீ3பதாயாம ந மே கிஞ்சந த3ஹ்யதே" [ப4ாரத ராஜத4ாம 17-19] [எரிகின்ற மிதி2லையில என னுடையதொன்றும எரியவிலலை] என்று கூறினானன்றே. (ந காங் க்ஷதி) எப்பொருளை இழநதால சோகமுணடாகுமோ அப்பொருள கிடைககாதபோது அதை விருமபுவதுமிலலை, இது கிடைததால பிறிதொரு காலததில இதையிழககுமபோது வருநதவேணடிவரும என்று அறிநதவனுகையாலே அதை விரும்புவதிலலை என்று கருதது "யாவத குருதே ஜந்து: ஸமப3ந்த4ாந மநஸ: ப்ரியாந | தாவந் தோऽஸ்ய நிக2ந்யந்தே ஹ்ருத3யே ஶோகஶங்கவ: ||" [விஷ்ணு புராணம 1-17-66] [மனிதன எநத அளவுககு மனததுககு இனிய ஸமப3நத4ஙகளைச் செயதுகொள்ளுகிறானே அநத அளவுககு அவன தன் நெஞ்சில வருததததுககு முளை அடிததுககொளளுகிறான] என்று பராஶரமஹர்ஷியும கூறினான்றே. "யாதனின யாதனின நீங்கி யான நோதல அதனின அதனின இலன" [திருககுறள 341] என்று திருவள்ளுவரும இதை உரைததாரனறே. ஆக விதி4வஶததால வநதடைநத இனிய இனனாத பொருள்களில உகபபும, வெறுப்பும, வருததமும, கிடைககப்பெறாத இனிய பொருளகளில ஆசையும் இவனுககு இலலை என்று காடடப்பட்டது. இனி அடுதத பத3த்தாலே இநத விருப்பம, வெறுப்பு, வருததம, ஆசை ஆகியவை ஏற்படு வதறகுக காரணமான புணயபாபச செயலகளை இவன கைவிட்டிருப பதைக காட்டுகிறான்—(ஶுப4ாஶுப4பரிதயாகீ3) புணயபாபச செயல களைக் கைவிடடிருபபவன. இவன் பாபச செயலைச் செயவதறகு இடமேயிலலையாகையால் இஙகு அதைக் கூறியது த்3ருஷ்டாநததுக காக. இருமபு விலங்குபோன்ற பாபமபோலே, பொன விலஙகுபோன்ற புண்ணியமும ஸமஸார ப3நத4ததுககு வாசியறக காரணமாகிற தாகையாலே இரண்டு வகைச் செயலகளையும் கைவிடடிருப்பவன என்று கருத்து. பாபம்போலே புண்ணியமும இவனுககுக கைவிடத தககது என்னும் காரணததாலேயன்றே சா2ந்தோ3க3யோபநிஷத்தும "ந ஸுக்ருதம ந து3ஷ்கருதம்" என்று புண்யபாபங்களிரண்டையும தொடங்கி, "ஸர்வே பாப்மாந: அதோ நிவர்த்தந்தே" [சா2ந் 8-4-1]

समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समस्सङ्गविवर्जितः ॥ १८ ॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येनकेनचित्।
अनिकेतस्स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

18. ஸமஶ்ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச தத$_2$ா மாநாவமாநயோ: ।
ஶீதோஷ்ண ஸுக$_2$து$_3$:க்கே$_2$ஷு ஸமஸ்ஸங்க$_3$விவர்ஜித:॥

19 து$_3$ல்யநிந்த$_3$ாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித்।
அநிகேதஸ ஸ்தி$_2$ரமதிர் ப$_4$கதிமாந மே ப்ரியோ நர: ॥

ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச ஸம:—(அருகிலிருக்கும்) எதிரியிடமும நண்பனிடமும ஒத்த மனத்தையுடையவனாய், **தத$_2$ா** — அவ்வண்ணமே, **மாநாவமாநயோ: (ஸம:)**— மதிப்பிலும் அவமதிப்பிலும (ஒததமனத்தினனாய்), **ஶீதோஷ்ண ஸுக$_2$து$_3$:கே$_2$ஷு ஸம.**—குளிர், உஷ்ணம், இனபம், துனபம ஆகியவற்றிலும ஒத்தமனத்தினனாய், (இதற்குக் காரணம யாதெனில), **ஸங்க$_3$விவர்ஜித:**—எதிலும் பறறற்றிருப்பவனாய், **துல்ய நிந்த$_3$ா ஸ்துதி:**—பழிப்பிலும் புகழிலு ம ஒததமனததினனாயிருப்பவனாய், **மௌநீ**—(பிறர் புகழநதபோதும இகழநதபோதும) பதில உரைக்காமலிருப்பவனாய, **யேநகேநசித ஸந்துஷ்ட.**—தற்செயலாகக் கிடைதத அற்பபொருள்களாலும் திருப்தியடைபவனாய், **அநிகேத:**— வீடு முதலானவற்றில பற்றற்றவனாய், **ஸ்தி$_2$ரமதி:** — ஆத்மாவில உறுதிப்பாட்டையுடையவனாய், **ப$_4$க்திமாந நர** — என்னிடம அன்பு செலுததும் மனிதன், **மே ப்ரிய:**—எனககு இனியவன

[எலலாப பாபஙகளும இவனிடமிருநது நீஙகுகின்றன] என்று முடிபபதன மூலம இவனுககு இஷடமான மோக்ஷத்துககுத் தடையாகையாலே புணயபாபஙகள இரணடையும் பாபமெனறே நிர்த்தேஶிததது. (ய ப$_4$கதிமாந ஸ மே ப்ரிய) இவவணணமிருநது கொண்டு என்னிடம அன்பு செலுததுகிறவன எவனோ அவன் எனக்கு இனியவன். 17.

॥ भा ॥ अद्वेष्टा सर्वभूतानाम् (१३) इत्यादिना शत्रुमित्रादिषु द्वेषादिरहितत्वमुक्तम्; अत्र तेषु सन्निहितेष्वपि समचित्तत्वं

---

18. ஒன்னலர்க ளுற்றார் விருப்பிகழ்வோ டுற்றகுளிர்
பன்னழ லின்பதுன் பம்பழி — மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனையற் றுற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று

ஒன்னலர்கள் உற்றார்—எதிரிகள் நண்பர்கள், **விருப்பு இகழ்வோடு**—மதித்தல், அவமதித்தல், **உற்ற குளிர் பன்னு அழல்**—கடுங்குளிர், கடுஞ்சூடு, **இன்ப துன்பம்**—இன்பம் துன்பம், **பழி மன்னு புகழ்க்கு**—பழித்தல் நன்கு புகழ்தல் ஆகிய இரட்டைகளுக்கு, **ஒத்து**—ஒத்த மனத்தினனாய், **அமைந்து**—பற்றற்றவனாய், **மௌனியாய**—(புகழ்ந்தபோதும் இகழ்ந்தபோதும்) பதில் உரைக்காமலிருப்பவனாய், **ஊர் மனையற்று**—(தனக்கென)ஒரு ஊரோ வீடோ இல்லாதவனாய், **உற்று உணர்ந்த**—ஆத்மாவை உறுதியாக உணர்ந்த, **பத்தன அவன்** — அந்தக் கர்மயோக₃ நிஷ்ட₂னான என் ப₄க்தன், **என் உகப்பின் பற்று**—எனது உகப்புக்கு விஷயமாவான்

18, 19. இவ்விரு ஶ்லோகங்களிலும், நண்பர் எதிரிகள், மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர் உஷ்ணம், இன்பம் துன்பம், புகழ் பழி ஆகிய பலவகைப்பட்ட இரட்டைகளில் ஒத்த மனத்தினனாயிருக்கையும், அவற்றுக்குக் காரணமும் விளக்கப்படுகிறது. (ஸம: ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச) அருகிலிருக்கும் நண்பர்கள் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்போ வெறுப்போ காட்டாமல் ஒத்த மனத்தினனாயிருப்பவன். "அத்₃வேஷ்டா ஸர்வபூ₄தாநாம" [13] என்று தொடங்கி, பொதுவாக எதிரிகளிடம் வெறுப்பும் நண்பரிடம் விருப்புமில்லாதவன் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு அருகிலிருக்கும் நண்பர் எதிரிகள் விஷயத்திலும் விருப்பு வெறுப்பில்லாமையாகிற சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. கண்காணமலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் பலருக்கு விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இருக்கக்கூடும்; அருகிலிருக்கும் இவர்கள் விஷயத்தில் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலிருப்பது அரிதன்றோ. அச்சிறப்பும் இவனிடம் உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையாலே 13-வது ஶ்லோகத்தோடு புநருக்தியில்லை.

'ஸம ஶதரௌ ச மிதரே ச" என்று இஙகு ஶத்ருமித்ரர்கள் பொது வாக எடுககபபடடிருககும்போது அருகிலிருக்கும் ஶதருமித்ரர்களே குறிபபிடபபடுவதாகக கூறுவதெபபடி? எனில் மதிப்பு அவமதிப்பு, குளிர உஷ்ணம, இனபம துனபம, புகழ் பழி ஆகிய நெருஙகி யிருககும இரட்டைகளோடு சேர்ததுப்படிக்கப்படுகையால ஶதரு மிதர ஶப்₃த₃மும நெருஙகியிருபபவாகளையே குறிப்பது உசிதம். (தத₂ா மாநாவமாநயோ: ஸம) அவவண்ணமே பிறர் தமமை மதிப்பதிலும அவமதிப்பதிலும ஓதத மனத்தினனுயிருபபவன். (ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃'ககே₂ஷு ஸம) குளிர் உஷ்ணம், இன்பம துன்பம ஆகியவற்றிலும ஒதத மனததினனுயிருபபவன். இவை யனைத்துககும காரணததைச சொலலுகிறது மேலபதம்—(ஸஙக₃ விவாஜித:) ஆதமாவைத தவிாநத மறற எபபொருளிலும பற்றற றவன். ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயஙகளில் பறறு இருநதால அவறறை யிட்டு ஶதரு மிதராகளிடமும, மானுவமானஙகளிலும, ஶீதோஷ்ண ஸுக₂து₃'க்க₂ங்களிலும் அவன் ஒத்த மனத்தினனுயிராமறபோக இடமுணடு பறறிலலாமையால் அதற்கு இடமில்லை என்று கருதது (துலயநிநத₃ாஸதுதி:) பழிபபிலும் புகழிலும் ஓதத மனத்தின்னு யிருபபவன ஒருவன தன்னை நிநதிப்பதனுல கோபமோ துதிப் பதனுல ஆதரமோ இல்லாமையால் நிநத₃ாஸ்துதிகளுககுப் ப₂லமில லாமலிருபபதையிட்டு அவறறில ஓதத மனததினனுயிருப்பவன எனறு கருதது. இதனுல விளைவதைச சொல்லுகிறது அடுத்த பதம—(மௌநீ) பிறா புகழநதபோதும் இகழ்நதபோதும பதி லுரைககாமலிருபபவன். லௌகிகர்கள் தன்னை நிநதிபபவனை நிநதிககிறுாகள். துதிபபவனைத துதிககிறுர்கள. நிநதாஸதுதி களில ஒதத மனத்தினனுயிருபபதால இவன அப்படிச் செயவதிலலை எனறு கருதது 'மௌநீ' எனனும பத₃தததால ஆதம விஷயமான மனனததைக கொளளலாமேயெனில; மேலே 'ஸ்தி₂ரமதி:' என்னும பத₃ததிலுலேயே அது ஸித்₃தி₄ககப போகிறதாகையால இஙகு அதைச் சொலல வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் "முநி' மநந ஶீல' தஸ்ய ப₄ாவ மௌநம" எனறு மனனம செயயும முனியின தன்மையாக மௌனததைககொள்வது அப்ரஸித₃த₄மான பொருள. எந்த வாாதததையும சொலலாமலிருபபதே இஙகு மௌனம் எனறு குறிககப்படுகிறது எனறு சொலலலாமெனறு பாாத்தால, அப்படிக கொள்வதில இங்கு அடியோடு பயனிலலை. ஸஙகீாததனம முதலான வற்றை இவனுககு விதி₄ததுமிருககிறது. சில தேச காலஙகளில அனுஷ்டி₂ககபபடும மௌன வரததததைச சொலலுவதாகக கொண்டால

ततोऽप्यतिरिक्तो विशेष उच्यते। आत्मनि स्थिरमतित्वेन निकेतनादिष्वसक्त इत्यनिकेतः; तत एव मानावमानादिष्वपि समः; य एवंभूतो भक्तिमान्, स मे प्रियः ॥ १८ ॥ १९ ॥

அதற்குப் பயனிருத்தல் போதிலும் முன்பின பதங்களோடு சேர்த்தியில்லை ஆகையால முன்பின பதங்களையொட்டி முன கூறியபடியே பொருள்கொள்ள வேண்டும். இவன மௌனியாயிருப்பதற்கு மற்றொரு காரணத்தைக காட்டுகிறது அடுத்தபதம—(ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித) தற்செயலாகக் கிடைக்கும அறபபபொருளக ளாலும திருபதியடைபவன் இப்படித திருபதியடையாதவனன்றே ஒரு பொருளை விருமபி ஒருவனைத்துதிதது யாசிகக முறபடுவான. கொடுககாதவனை வெறுத்து நிந்திககவும முறபடுவான. இப்படி இது முன் பதத்துககுக் காரணத்தைக் காட்டுகிறதாகையால "ஸந்துஷ்டஸ் ஸததம யோகீ" என்று பதினாலாவது ஶ்லோகததிற சொன்னதோடு புநருக்தியில்லை (அநிகேத) இப்படி அறபப பொருளைககொண்டு திருபதியுடையவனாயிருப்பதாலும், அடுதத பதத்தில சொல்லுகிறபடி ஆத்மாவில் நெஞ்சத்தை நிலையாக வைததவனாகை யாலும வீடு நிலம முதலானவற்றில பற்றற்றவனாயிருப்பவன் இப்பெருமைகள அனைததுககும காரணததைச் சொல்லுகிறது அடுத்தபதம—(ஸ்திரமதி) ஆத்மாவில உறுதிப்பாட்டையுடையவன். இதனாலேயே இவன வீடு முதலானவற்றில பற்றற்றவனாகவும், அலப ஸந்துஷ்டனாகவும மௌனியாகவும, நணபா எதிரிகள் மானம் அவமானம, குளிர் உஷ்ணம, இனபம் துனபம, புகழ் பழிப்பு ஆகியவற்றில் ஒத்த மனத்தினனாகவுமிருக்கிறான என்று கருதது இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களையும ஸந்யாஸி விஷயங்களென்று யாதவ ப்ரகாஶர் உரையிட்டதற்குப் பொருததமெதுவுமிலலை இங்கு சொல லப்பட்டிருக்கும் இரட்டைகளில் ஒதத மனததினனாயிருக்கை மோக்ஷத்தை விரும்பும் க்ருஹஸ்தனுக்கும் வேணடியவையேயன்றே. 'அநிகேத' என்று வீடற்ற ஸந்யாஸியையே கூறுகிறது என்று கூறுவதும் சரியல்ல. "ந சாபி ரம்யாவஸதப்ரியஸ்ய" [ஆபஸ்தம்ப தர்ம] [அழகிய வீட்டில பற்றுடையவனுக்கு (மோக்ஷமிலலை)] என்கிற ரீதியில வீட்டில பற்றில்லாதவனையும அப்பதம குறிககலாம. இங்கு வீடில்லாமையைச் சொல்வதில பயனொன்றுமில்லை. க்ருஹஸ்தர்களுக்கு வீடு முதலியவை கர்மஜ்ஞான யோகங்களுக்கு உதவியும புரிகின்றன. ஆகையால இங்கு அநிகேத ஶப்தத்தால் வீடு முதலானவற்றில பற்றிலலாமையையே பொருளாககொள்வது

॥ भा ॥ अस्मादात्मनिष्ठाद्भक्तियोगनिष्ठस्य श्रैष्ठ्यं प्रतिपादयन् यथोपक्रममुपसंहरति —

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

20. யே து த₄ர்மயாமருதமித₃ம் யதே₂ாக்தம பர்யுபாஸதே ।
ஶ்ரத₃த₃த₄ாநா மதபரமா ப₄க்தாஸதேऽதீவ மே ப்ரியாः ॥

இதி ஸ்ரீமத₃ப₄க₃வத₃கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு
ப₄கதியோகே₃ா நாம த₃வாத₃ஶோऽத₄யாய ॥

யே து—எவர்கள், **த₄ர்ம்யாம்ருதம் இத₃ம்**—ப்ராபகமா கவும ப்ராப்யமாகவும் இருக்கும் இந்த ப₄க்தியோக₃த்தை, **யதே₂ாக்தம்**—இநத அத₄யாயத்தின் இரண்டாவது ஶலோ கததில சொனனபடி, **பர்யுபாஸதே**—நன்கு அனுஷ்டி₂க்கிருர் களோ, **ஶ்ரத₃த₃த₄ாநா** —ஶ்ரத₃தை₄யையுடையவாகளாய், **மதபரமா** —எப்போதும எனனேடு சேர்த்தியை விரும்பு கிறவாகளான, **தே ப₄க்தா.** — அந்த ப₄கதர்கள, **மே**— எனக்கு, **அதீவ ப்ரியா** —மிகவும இனியவர்கள்

---

19. ஏவரித தன்மியமா மின்னமுத யோகததை
மேவி யுரைததவகை மேவுவா—ராவலுட
னெறபரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிறபரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து.

பொருநதும. இககாரணததாலேயே பதின்மூனரும ஶலோகம தொடஙகி இதுவரையுளள எலலா ஶலோகஙகளுமே அக்ஷரோபாஸக ஞன ஸநயாஸியைபபறறியவை என்று ஶஙகரா ப₄ாஷயமிடடதும் தள்ளப்படுகிறது (ப₄கதிமாந மே பரியோ நர) இவ்வண்ணமாக இருநதுகொணடு காமயோக₃ததினுலே என்னிடம் எவன ப₄கதிசெலுத துகிருனே அவன் எனககு இனியவன். முன் ஶலோகங்களிறபோலே யத்தச்ச₂ப₃த₃ஙகளை அத்₄யாஹாரம செயதுகொணடு (வருவிததுக் கொண்டு) உத₃தே₃ஶய விதே₄யஙகளை இவவணணமே கொள்ளவேணடும். 18, 19.

ஏவர் — எவர்கள் **இத்தன்மியமாம் இன்னமுத யோகததை மேவி**—ப்ராபகமாகவும பராப்யமாகவும இருககும இந்த ப₄க்தியோக₃ததைக கைக்கொண்டு, **உரைதத வகை மேவுவார்**—இந்த அத₄யாயத்தின இரண்டாவது ஶலோ கத்தில சொனனபடி நன்கு அனுஷ்டி₂க்கிறாகளோ, **ஆவலுடன்**—ஆர்வத்துடன, **எறபரமர் ஆகும்**—எபபோதும என்னோடு சேர்த்தியை விருமபுகிறவாகளான, **எழில பத்தரவர்**—சிறந்த ப₄க்தர்களான அவர்கள, **மேலாய நிகழ்ந்து யானுகப்ப நிற்பர்**—மிகச் சிறபபுடன நான உகக்கும படியாயிருப்பார்கள்.

---

20 இதுவரை ஏழு ஶலோகஙகளாலே ஆதம நிஷ்ட₂ாகளின் தன்மைகள் கூறபபட்டன. தொடககததில கூறியதுபோலே இநத ஆத்ம நிஷ்ட₂னைககாட்டிலும ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂னின் சிறப்பைக கூறிககொண்டு, இவ்வத₄யாயததின இரணடாவது ஶலோகததில சொன்னதுபோலவே இந்த ஶ்லோகத்திலும கூறி அத₄யாயததை நிறைவுபடுததுகிறான இடையில பராஸங்கி₃கமாகவே ப₄கதி யோக₃த்தில ஶகதியில்லாதவனுககு ஆதம நிஷ்டை₂யானது ப₄க்தி யோக₃ததை ஸாதி₄த்துக் கொடுககும என்று கூறி, ஆதம நிஷ்ட₂னுககு வேணடிய கு₃ணஙகளையும விளககினான் என்பது குறிக கொள்ளததககது. இரணடாவது ஶ்லோகததில "நிதயயுக்தா" என்று சொன்னதையே இஙகு 'மதபரமா "என்று கூறுகிறான், "ஶ்ரத₃த₄யா பரயோபேதா:" என்று அஙகு கூறியதையே இங்கு "ஶ்ரத்₃த₃த₄ாநா" என்று கூறுகிறான, அங்கு 'தே மே யுகததமா.' என்றதையே "ப₄கதாஸ்தே அதீவ மே ப்ரியா" என்று இஙகு விளககுகிறான. ஆக, தொடககததில சொன்னதையே இஙகு நிறைவுபடுத்துகிறான் என்று விளஙகுகிறது. (யே து) எவாகளோவெனில துஶப்₃த₃ம முனபு ஏழு ஶலோகஙகளால் கூறபபட்ட ஆதம நிஷ்ட₂னைக்காட்டிலும வேறுபட்டவன் இவன் என்று காட்டுகிறது மேலே இவனுக்கு இநத ஶ்லோகததில் சொலலியிருக்கும பெருமைகளும முன் சொலலப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்ட₂னைக காட்டிலும சிறந்த ப₄க்தி யோக₃ நிஷ்ட₂னே இவன் என்று தெளிவுபடுததுகின்றன. நடு ஷட்கததில் கடைசி ஶ்லோகமாயிருககும இது நடு ஷட்கததில முககியமாகக் கூறப்படும் ப₄க்தியோக₃ததின் உபஸம்ஹாரமுமாகிறது. (த₄ர்ம யாமருதம் இத₃ம) "த₄ர்மயம ச அமருதம் ச த₄ர்மயாம்ருதம" என்னும கர்மத₄ாரயஸமாஸததாலே "ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவும

॥भा॥ धर्म्यं चामृतं चेति धर्म्यामृतम्, ये तु प्राप्यसमं प्रापकं भक्तियोगम्, यथोक्तम्—* मय्यावेश्य मनो ये माम् (२) इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण, उपासते; ते भक्ताः अतितरां मम प्रियाः ॥२०॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये द्वादशोऽध्यायः ॥१२॥

இருககும இநத ப4க்தியோக3ம்" என்று பொருளபடுகிறது. "த4ர்மாத அநபேதம த4ாமயம" என்று த4ாமததை மீளுதது 'த4ாமயம' எனபபடுகிறதாகையாலே இப்பத3ம் ஸாத4னத்தைக குறிககிறது. ஆகையால் 'அமருதம' எனனும மற்ற பத3ம மோக்ஷ ஸாத4னததைக குறிககாமல அமுதமபோல இனிய பராப்யததைக் குறிககிறது. (யதே2ாக்த2ம் பர்யுபாஸதே) மயயாவேஸய மநோ யே மாம" என்று இரணடாவது ஶ்லோகததில சொன்ன ரீதியில முற் கூறிய ப4கதியோக3ததை நனகு அனுஷடி2ககிறார்களோ என்றபடி. இடையில் ஆதம நிஷடை2 முதலானவை ப்ராஸங்கி3கமாக வநத வையேயாகையாலே 'யதே2ாகதம்' எனறு பரத4ானமாகச் சொலலப பட்ட ப4கதியோக3ததை எடுபபதே உசிதம. (ஶ்ரத்3த3த4ாநா:) 'ஶரத்3த4யா பரயோபேதா:" என்று இரணடாவது ஶலோகததில சொனனபடியே மேலான ஶரத்3தை4யோடு கூடியவாகள் (மதபரமா:) "நிதயயுகதா:" எனறு இரணடாவது ஶலோகததில சொன்னபடி எனனோடு எபபோதும சோநதிருகக விருமபுகிறவர்கள் என்று கருதது ஐஶவாய கைவலய நிஷட2ாகளைபபோலே எமபெருமானை இவாகள ஸாத4னமாக மாததிரம கொளளாமல மோக்ஷததில எனறும அடையததகக பராப்யமாகவும கொளகிறாகளனறோ. (தே ப4க்தா) முறகூறிய ஆதமநிஷட2ாகளுககும ஐஶவாயாதி3நிஷ்ட2ாகளுககும் ப4க்தியிருந்தபோதிலும இவர்களே முககியமான ப4கதாகள் (மே அதீவ பரியா) எனககு மிகவும இனியவாகள. தஙகளது பராப் யததுககு எனனை ஸாத4னமாககொணடு ப4கதி செலுததுகையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள எனனை பராபயமாகவும கொளளு கையாலே இவாகள எனககு மிக இனியவாகள "உதா3ராஸஸாவ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ தவாதமைவ மே மதம" [கீ3தை 7-18] எனகிற படியே தஙகள விருப்பததைப்பெற எனனை அடையும் உதா3ராகளாகைையாலே அவாகள எனககு இனியவாகள, என்னையல்லாது வேறொனறை அறியாதவர்களாய எனககே த4ாரகாகளான ஆதமாககளாயிருககையாலே இவாகள் எனககு மிக இனியவாகள. 'ஸ மஹாத்மா ஸுது3ர்லப4" [கீ3தை 7 19] என்று எனககும

பகவத் கீதை வெண்பா
(பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரத்தைக் கூறும் பாட்டு)

வாய்ந்தவான கீதை வளர்பன்னிரண்டாமோத்
தேய்ந்தநெறி பத்தி யியல்காட்டும் - வாய்ந்ததனிற்
சக்தியில்லார் தாமுயலச் சாருநற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றியதுஞ் சேர்ந்து

வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ஜீயரின் பகவத்கீதை வெண்பாவில் பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று

வாய்ந்த வான் கீதை—பொருத்தமான சிறந்த கீதையில், **வளர் பன்னிரண்டாமோத்து**—நிறைவடைந்த பன்னிரண்டாமத்தியாயம், **ஏய்ந்த நெறி**—பொருந்திய உபாயமான, **பத்தி**—பக்தியின், **இயல்**—தன்மையையும் **அதனில் வாய்ந்து சக்தியில்லார்தாம்**—அந்த பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவர்கள், **முயலச் சாரும்**—முயன்று அனுஷ்டிப்பதாய், **நல் பத்தி வரும்**—நல்ல பக்தியை விளைப்பதான, **சித்த முயற்றி அதும்**—மனப்பழக்கங்களையும், **சேர்ந்து காட்டும்**—ஒருங்காகக் காட்டும்.

கிடைத்தற்கரியவர்களன்றோ இவர்கள் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக 'து' ஶப்தத்தாலும் விஶேஷணங்களாலும் முன் ஏழு ஶ்லோகங்களால் கூறப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்று விளங்குகையாலே 'முன் ஏழு ஶ்லோகங்களின் உபஸம்ஹாரமே இந்த ஶ்லோகம்' என்று சங்கரர் உரையிட்டது பொருந்தாது என்று விளங்குகிறது. 20.

ஆக இவ்வத்யாயத்தில் ஆத்மநிஷ்டையைக் காட்டிலும் பக்தியோகத்தின் சிறப்பும், பக்தியோகத்தில் ஶக்தியில்லாதவன் கைக்கொள்ளவேண்டியவைகளும், அவற்றிலும் ஶக்தியில்லாதவன் காமயோகத்தால் ஆத்மதர்ஶனத்துக்கு முயலவேண்டுமென்பதும், காமயோகத்தை அனுஷ்டிப்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய குணங்களும், ஆத்மநிஷ்டனைக் காட்டிலும் பக்திநிஷ்டனிடமே எம்பெருமானுக்கு அன்பு மிகுதியென்பதும் சொல்லப்பட்டன. ஆக இவ்வண்ணமாக இந்த மத்யமஷட்கத்தில் எம்பெருமானாகிற பரம்பொருளின் உண்மையான அனுபவம் உண்டாவதன் பொருட்டு ஜ்ஞானத்தோடு கூடிய கர்மயோகத்தால் உண்டாகும் பக்தியோகம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய
கீதார்த்த விவரணத்தில் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

மத்யம ஷட்கத்தின் ஸாரப்பொருள்

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யெத்தியலு மாயநித் தத்துவடிவி—லொத்தியலக
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றோத்தின் வகை.

கண்ணன்தரு கீதை மாட்டு—கண்ணன் அருளிச்செய்த கீ₃தையில, **இடை ஆறு ஓத்தின் வகை**—நடுவிலுள்ள ஆறத்தியாயங்கள் **எத்தியலுமாய்**—கர்மயோக₃ம முழுவதையும அனுஷ்டி₂த்து, **நித்தது வடிவிலொத்தியல**—நித்யமான ஆதமஸ்வரூபததை நேரே காணபதுபோனற காட்சியைக் கண்டு, **பத்திவகை ஆங்கு அறிந்து**-ப₄க்தியோக₃த்தின தன்மைகளை அதன்பின அறிந்து, **பரன பெருமை சேர**—பரம்பொருளின் அனுப₄வத்தைப் பெறுவதறகாக, **பத்திநலம்**—ப₄க்தியோக₃த்தின பெருமைகளை, **காட்டியது**—விளக்கிற்று.

கீதார்த்த ஸங்கிரகம்

(ஸ்ரீ வேத₃ாந்த தே₃சிகர் அருளியது)

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின் ஸாரப்பொருள்

13. தனகழ லிறபத்தி தாழா ததுமதன காரணமா
மினகுண சிந்தையு மீதறி யார்ககவ வடிமைகளும்
தன்கரு மங்க ளறியா தவர்ககி லகுநிலையும
தனகழ லனபர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன பார்த்தனுக்கே

உரை:—தன கழல் அன்பர்க்கு-தன திருவடிகளில ப₄க்தியை அநுஷ்டி₂பபவருக்கு, **நல்லவன்**—அருளுடைய கண்ணன, **பார்த்தனுக்கு**—அர்ஜுனனுக்கு, **தன கழலில் பத்தி**-(இறைவனை) தன திருவடிகளிற் செயயும ப₄கதியோக₃ம, **தாழாததும**—(கைவல்ய நிஷ்டை₂யைபபோல பலன கொடுககத) தாமதியாமையும, **அதன காரணமாம**—அந்த ப₄க்தியோக₃த்திறகுக காரணமாகின்ற, **இன குண சிந்தையும்**—(எம்பெருமானுடைய இனிய கு₃ணாநுஸந்த₄ானமும் (அதாவது—இனிய குணங்களை நினைத்துப பழகுதலும்), **ஈது அறியார்ககு**—(இதைச் செய்ய) இயலாதவாக்கு, **அவவடிமைகளும**-அந்த ப₄க₃வத் கைங்கர்யங்களும, **தன் கருமங்கள**-தனககு விதி₄த்த ப₄க₃வத் கைங்கர்யங்களை

அறியாதவர்க்கு-(செய்ய) இயலாதவர்க்கு, **இலகு நிலையும்** - ஸுலப₄மான (ஆத்மத்₄யானமாகிய) உபாயமும் (ஆகிய இவற்றை) **சாற்றினன்** - உபதேசித்தான்

கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச் சுருக்கம்

பன்னிரண்டாமத்தியாயம்

ஶ்லோ — ஆரத்த₂ம

1. "ப₄க₃வதுபாஸகர்கள், ஆத்மோபாஸகர்கள் என்னுமிருவரில் எவர் தம பயனை விரைவில அடைவார்கள்?" என்னும அர்ஜுனனின் கேள்வி.

2. "என்னையே ப்ராப்யமாக நினைத்து உபாஸிப்பவர்கள் ஆத்மோபாஸகர்களைக் காட்டிலும சிறந்தவர்கள்" என்னும கண்ணனின பதில்.

3-5. முற்கூறிய ஜ்ஞானியைக் காட்டிலும கைவல்ய நிஷ்ட₂னின தாழ்வைக கண்ணன் விளககுதல

6-7. தன்னை உபாஸிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று முன்கூறியதைக கண்ணன மிகத தெளிவாகக கூறுதல.

8. "நீ என்னிடம ப₄க்தி செய்வாய்" என்று அர்ஜுனனைக் குறித்து விதி₄த்தல.

9. "என்னிடம உறுதியாக நெஞ்சைச் செலுத்த இயலவில்லையாகில என் கல்யாண கு₃ணங்களை அனுஸந்தி₄ப்பதாகிற அப்₄யாஸ யோக₃த்தின மூலம ப₄க்தியையடையலாம்" என்று கூறல்.

10. "அப்₄யாஸ யோக₃த்தில் ஶக்தியில்லையாகில் என் விஷயமான கர்மங்களைச் செய்வதில் ஈடுபடுவதால் விரைவில அப்₄யாஸ யோக₃த்தைப்பெற்று ப₄க்தியைச் செலுத்தி என்னை அடையலாம" என்று கூறல.

11. "ப₄க்தியோக₃த்தில ஶக்தியில்லாதவன் அதை ஸாதி₄த்துத தரும உபாய பரம்பரையில் எல்லை நிலமான காமயோக₃த்தை அனுஷ்டி₂க்கவேண்டும" என்று கூறல.

12. ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று ஶ்லோகங்களை விளககுதல.

13-19. ப₂லனில் விருப்பமற்றுச் செய்யப்படும கர்மயோக₃த்தில ஊன்றிநிற்பவன் கைக்கொள்ளவேண்டிய கு₃ணங்களை விவரித்தல.

20. ப₄க்திநிஷ்ட₂ன் தனக்கு மிக இனியவன் எனக்கூறல்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயத்தின கீ₃தாஶ்லோகார்த்த₂ச சுருக்கம

நிறைவுற்றது

ஸ்ரீ:

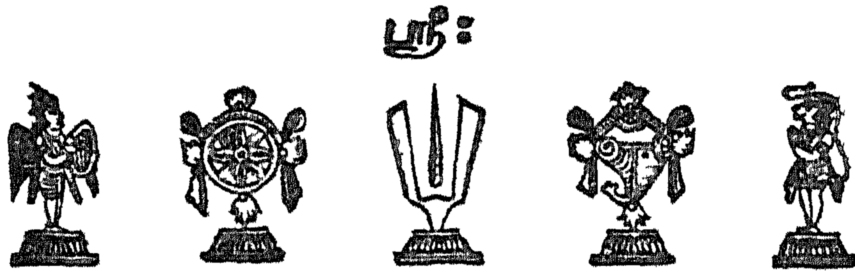
ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா

மத்யமஷட்க பாதானுக்ரமணிகை

[இதில ஏழு முதல் பன்னிரணடு அததியாயங்களில் உள்ள ஶலோகங்களின பாதஙகளின அடடவணை அத்யாய ஶலோக எணகளுடன தரபபடடுளளது. அநத ஶலோகங களின் முதல பாதபபகுதிகள் பருதத எழுத்துககளில அவை தொடஙகும பக்கஙகளுடன் அச்சிடபபடடுள்ளன.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம.

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த மாதப்பத்திரிகை

"ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"

ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த மணிப்ரவாள நடை வியாக்கியானங்களை எளிய தமிழ் நடை விவரணங்களோடு வெளியிடுவதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இப்பத்திரிகை கடந்த முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது. தற்போது நாச்சியார் திருமொழி வியாக்கியானம் விவரணத்தோடு தொடர்ந்து அச்சிடப் படுகின்றது. இது தவிர, விரிவான கீதா வ்யாக்யானமும், ஆசார்யர்களின் சரித்திரத்தை விரிவாக விளக்கும் ஆசார்ய வைபவமஞ்ஜரியும், ஸ்ரீபாஷ்யஸாரமான (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) சாரீரக காரிகாவளியும் அன்பர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் ஸுதர்சனர் பதிலும், மற்றும் பல கட்டுரைகளும், கிரந்தங்களும் புத்தகமாக்கிக் கொள்ளலாம்படி தனித்தனி பாரங்களாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. விவரணத்தோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும் ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்ததேயாகும். விளம்பரமேயில்லாமல் நல்ல காகிதத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சுமார் அறுபது பக்கங்கள் தரமான விஷயங்களைக்கொண்டு வெளிவருவது இப்பத்திரிகையின் தனிச் சிறப்பாகும்.

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ஸுதர்சனர்),

அட்வகேட்.

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 18 ❋ ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.